

Giới thiệu Chiều Cao Tính Cái Gì, Đẩy Ngã Vạn Tuổi

Bạn đang đọc truyện Chiều Cao Tính Cái Gì, Đẩy Ngã Vạn Tuổi của tác giả Endless Đãi Tục, truyện ngôn tình sủng mở màn với một cô gái chiều cao khiêm tốn, đáng vẻ đáng yêu, cuộc sống bình thản, bình dân bé nhỏ không có dã tâm. Một mỹ nữ xinh đẹp vừa có tiền, vừa có địa vị, dã tâm bùng bùng, không tin vào tình yêu giữa cuộc sống thực. Hai người tính cách trái ngược hoàn toàn, chẳng lẽ thật sự có tơ hồng Nguyệt lão. Mục tiêu đã định trước sao?

Ký giả: Nguyên Họa, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Từ Kỳ như kiếp nạn tình nhân, thách thức lớn nhất là gì?

Nguyên Họa: Chiều cao a, cô không biết đâu, lúc chị ấy tức giận, tôi muốn an ủi chị ấy, nhưng vì lùn quá, không thể làm truyện gì khác ngoài lấy ghế đứng lên đẩy hôn chị ấy, thật ừ khuất a.

Ký giả: Từ Từ Kỳ, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Nguyên Họa, cái gì khiến cô không chịu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đẩy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Văn Án:

Một cô gái chiều cao khiêm tốn, đáng vẻ đáng yêu, cuộc sống bình thản, bình dân bé nhỏ không có dã tâm. Một mỹ nữ xinh đẹp vừa có tiền, vừa có địa vị, dã tâm bùng bùng, không tin vào tình yêu giữa cuộc sống thực. Hai người tính cách trái ngược hoàn toàn, chẳng lẽ thật sự có tơ hồng Nguyệt lão. Mục tiêu đã định trước sao?

Ký giả: Nguyên Họa, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Từ Kỳ, thách thức lớn nhất là gì?

Nguyên Họa: Chiều cao a, cô không biết đâu, lúc chị ấy tức giận, tôi muốn an ủi chị ấy, nhưng vì lùn quá, không thể làm gì khác ngoài lấy ghế đứng lên đẩy hôn chị ấy, thật ừ khuất a.

Ký giả: Từ Từ Kỳ, cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Nguyên Họa, cái gì khiến cô không chịu nổi?

Từ Từ Kỳ: Chiều cao của em ấy, quá lùn (haha), lần nào tôi cũng phải khom người cúi đầu mới hôn được.

Nguyên Họa: Từ Từ Kỳ, chị ghét bỏ em sao?

Từ Từ Kỳ: Không có, chị có nói ghét bỏ em sao?

Nguyên Họa: Có, chị chê em lùn.

Từ Từ Kỳ: Em vốn lùn a!!

...

...

Ký giả chuẩn nhanh.

Đời lời muốn nói: Máy bạn nào muốn chờ nhiều chương hoặc Hoàn mới đọc thì cũng vote cho mình để mình có động lực edit tiếp nha. Cảm ơn các bạn :D

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đẩy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nguyên Hòa, một đứa nhóc con hư mới từ đại học bước ra xã hội. Đối với tên mang phong cách riêng mà Nguyên ba đặt, Nguyên Hòa cảm thấy khá bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ nhất là chiều cao lùn tịt của mình, vĩnh viễn ngưng lại ở con số 152 so với mặt nước biển, không tăng thêm được một chút nào. Lúc Nguyên Hòa còn học đại học, kêu gào khóc lóc muốn tăng chiều cao, những thứ trợ giúp tăng chiều cao đều dốc vào miệng, nhưng vẫn không có một chút hiệu quả nào. Cuối cùng chỉ có thể ủ rũ cúi đầu từ bỏ...

Lúc trước luôn bị bạn học cười nhạo nói muốn đi hồ bơi phải mang theo phao cấp cứu, Nguyên Hòa tức giận đến nỗi thề không bao giờ đi đến nơi đầy kì thị như hồ bơi nữa. (tội nghiệp =))

Nguyên Hòa khi sắp tốt nghiệp đại học, mỗi ngày phải chạy đến hội chợ nghề nghiệp. Đứng ra chỉ cần để bố già nàng sắp xếp thì sẽ có được một công việc không tệ, nhưng Nguyên Hòa người ta nói là tất cả phải dựa vào chính mình, không muốn dựa vào quan hệ. Thế là chạy tới hội chợ nghề nghiệp, cơ mà chỉ được một ngày thì từ bỏ hào ngôn chí khí của mình, ầm ục trở về nhà.

“Chị, sao vậy, tìm được việc không?” Nguyên Hải cười sáng lạng hỏi. Đương nhiên hậu quả là chịu độc thủ của Nguyên Hòa

“Oa, chị... chị buông ra, đau... đau...” Nguyên Hải giãy giụa muốn khuôn mặt tuần mã của mình thoát khỏi bàn tay độc ác.

“Em còn biết đau à, ai kêu nói vớ vẩn.” Nguyên Hòa đã buồn bực, về nhà còn bị thằng em trêu tức, đương nhiên phải chịu đại cực hình

“Chị, rốt cuộc thì sao?” Nguyên Hải xoa mặt nói, chị già này xuống tay không phải ác vừa đâu...

“Không được cũng tốt. Không tìm nữa. Người ta ghét bỏ chị mầy rồi. Nói chị bằng cấp không đủ, lý lịch cá nhân không đủ, kinh nghiệm không đủ. Thiếu chút nữa bức chị già mầy cuồng lên quát cho tên khốn đó một trận.” Mặt Nguyên Hòa hiện một tia độc ác nói, hôm nay nàng đến hội chợ nghề nghiệp chen lấn tìm việc, mồ hôi, mùi thối gì chịu cũng đủ rồi, còn bị người ta nói không đáng một đồng, khó trách về nhà liền bạo phát.

Nguyên Hải nhìn chị già của mình, hiện tại muốn chuẩn bị, chị già đang tức giận, bị tóm lại không tốt tí nào. “Chị, em còn bài tập, về phòng làm bài đây.”

Nguyên Hòa ừ một tiếng rồi chán chường ngồi xuống sô pha.

Nguyên ba Nguyên mẹ trở về liền thấy vẻ mặt con gái bảo bối đại ra ngồi trên sô pha, hai mắt nhắm nghiền, đoán rằng bảo bối của mình hôm nay ăn không ít thua thiệt thì đứng một bên cười trộm.

Nguyên Hòa vừa mở mắt thấy ngay vẻ mặt cười vui vẻ của Nguyên ba, liền im lặng.

Bản thân mình lúc trước còn khoa khoang khoác lác, giờ lại về tìm bố già giúp, đúng là mặt mũi mất hết.

“Ba, con muốn nhờ ba tìm giúp ba một công việc” Nguyên Hòa mặt dày nói với Nguyên ba.

“Ừ, được.” Nguyên ba một câu liền đồng ý. Nguyên Hòa chớp chớp mắt, sợ mình nghe lầm.

“Ba, con nói thật.” Nguyên Hòa lại mở miệng hỏi, bộ dạng giống hệt đứa ngốc.

“Ừ, thật.” Nguyên ba buồn cười nhìn con gái bảo bối của mình.

Nguyên Hòa đắc ý cười cười rồi chạy như bay vào tắm. Cả ngày chen lấn ở hội chợ nghề nghiệp, bây giờ cả người toàn mùi lạ, khỏi nói ghê tởm cỡ nào. Nguyên ba nhìn con gái bảo bối của mình chạy đi, nở nụ cười gian xảo, con gái à, ờ thì công ty ba sắp xếp cho con cũng không phải công ty bình thường như vậy, để xem con chịu nổi hay không đây.

“La la la la la.” Cũng không biết Nguyên Hòa ngân nga nhảm nhí cái gì, dù sao không ai nghe ra Nguyên Hòa hát bài gì. Nếu mấy người đi hỏi nàng, nàng khẳng định sẽ nói đây là bài ca tắm rửa tự mình soạn, nghe hay không?

Tắm xong, Nguyên Hòa cầm di động gọi cho mấy người bạn của mình.

“Tiểu Kiều, há há, đi ra tụ họp đi.” Từ Kiều, bạn thân kiêm luôn bạn cùng bàn của Nguyên Hòa, hai người quen biết hồi năm trước tận lúc còn chung vườn trẻ.

“Có chuyện gì vui à?” Từ Kiều nghe khẩu khí của Nguyên Hòa liền biết nàng đang rất đắc ý, nhất định là có chuyện tốt.

“Khoan nói, giúp tao gọi cho Minh Minh nói, đến Bắc Môn sắp xếp tụ họp.” Nói xong cũng không chờ đối phương trả lời liền cúp điện thoại, hai người rất ăn ý, nên cũng không vì vậy mà xấu hổ.

“Anh Hà, đi chơi không?” Lại tiếp tục một cuộc gọi...

“Ồi, đại tiểu thư của chúng ta gọi có thể không đi sao?” Hà Gia Tuấn trêu đùa nói.

“Được rồi, gặp ở Bắc Môn.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, nhìn xem đã hẹn đủ chưa, liền đeo ba lô chuẩn bị ra ngoài.

“Con bé hư đồn kia, giờ cơm tối, con còn đi đâu a?” Nguyên mẹ hô to.

“Mẹ, con có hẹn với bạn bè rồi, cơm tối không ăn ở nhà, ba mẹ ăn trước đi.” Nguyên Hòa chạy ra khỏi cửa, quay đầu hét lên.

Nguyên mẹ bất đắc dĩ lắc đầu, lại quay về phòng bếp bận rộn.

Đuối kịp xe buýt, Nguyên Hòa lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi trò chơi, đây là biện pháp giết thời gian thường dùng của nàng khi ngồi xe buýt.

Qua gần nửa giờ rồi cuộc cũng đến Bắc Môn, đi đến quán đã đặt trước, thấy mọi người đều ngồi trên bàn, đồ ăn cũng kêu xong. Liền không khách khí đặt mông ngồi xuống.

“Nguyên Hòa, chuyện gì vậy, gọi mấy người bạn tao ra, vì chuyện gì a?” Từ Kiều vừa nhìn thấy Nguyên Hòa liền mở miệng hỏi.

“Há há, bố già tao tìm công việc giúp tao, tao nói cho mọi người biết nha, đời này đánh chết tao cũng không đi cái hội chợ nghề nghiệp gì gì lần hai, thiếu chút nữa ép tao thành bánh hồng rồi.” Về mặt Nguyên Hòa bị phần nói, nơi đó thật sự là ác mộng của nàng.

“Ha ha, tao còn tưởng chuyện gì lớn, thì ra chỉ là một công việc a?” Về mặt Từ Kiều khinh thường nói, muốn có bao nhiêu khinh thì có bấy nhiêu.

“Không được à, công việc của tao rất tốt, là công ty Từ thị, mọi người biết chưa, Từ thị nha!” Nói xong liền đưa ra về mặt mê gái, người nhìn thấy đều chịu không nổi.

“Đừng bày ra về mặt ghê tởm đó, ghê tởm chết.” Minh Minh nói xong đưa tay nheo nheo mặt Nguyên Hòa.

“Ôi ôi, nhẹ tay một chút a, người ta còn dựa vào khuôn mặt này ăn cơm.” Nói xong mấy lời này, ba người còn lại đều làm dáng nôn mửa.

Bốn người bắt đầu ngồi trò truyện, một lúc giải quyết hết đồ ăn trên bàn.

Hà Gia Tuấn đề nghị đi bar, ba người kia đều nhất trí giờ tay biểu quyết đồng ý. Vì thế bốn người liền vui vẻ hướng quán bar đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 2:

Đến quán bar thì đã gần hơn 11 giờ đêm, bốn người tìm được một cái bàn ở đại sảnh.

Gọi một ít rượu mà bắt đầu tán gẫu câu được câu không, Hà Gia Tuấn là lớn nhất trong bọn họ, là một cảnh sát phục vụ nhân dân, ba người còn lại là bạn học cùng khóa.

Nhà Minh Minh có kinh doanh nhỏ, lại là con một, tất nhiên không cần ra ngoài tìm việc, làm ở công ty nhà mình là tốt nhất, thật ra thì cũng muốn giúp Nguyên Hòa sắp xếp công việc, nhưng bị Nguyên Hòa cự tuyệt.

Từ Kiều làm việc trong cơ quan nhà nước, là một viên chức nho nhỏ, dựa vào quan hệ cũng sắp xếp được một chức vụ tốt ở thành phố A.

Cha mẹ Nguyên Hòa cũng là quan viên tỉnh, nhưng Nguyên Hòa không muốn làm trong cơ quan nhà nước, vì thế Nguyên ba Nguyên mẹ tùy ý nàng.

Vì chiều cao của Nguyên Hòa nên nhiều công việc không có phần của nàng, hơn nữa lại cố tình mang khuôn mặt như con nít, nên người khác đều phải dựa vào chứng minh nhân dân của nàng mới xác nhận là nàng đã thành niên hay chưa.

Nguyên Hòa cầm ly bia uống, người không biết còn nghĩ nàng tâm tình không tốt mới đi uống bia, cơ mà hiện tại tâm tình của nàng rất tốt mới từng ngụm từng ngụm uống bia.

Từ lượng của Nguyên Hòa không thể nói là thấp, nhưng cũng không xem là cao. Uống bốn năm chai Hoa Tuyết xong đã bắt đầu có chút choáng váng.

* Hoa Tuyết: một hãng bia ở Trung Quốc, thành lập năm 1994, trụ sở tại Bắc Kinh.

Vừa muốn đứng lên đi WC liền đụng vào một người, vội vàng cúi đầu áy náy: “Thực xin lỗi a.” Nói xong vừa muốn đi tiếp, lão đảo một cái liền đụng vào người ban này.

Từ Từ Kỳ vừa ra khỏi cửa gian phòng đã bị người đụng vào, nhìn vóc dáng nhỏ nhỏ còn tưởng rằng Nguyên Họa là trẻ vị thành niên. Lại thấy người này vội vàng xin lỗi với mình, một chút tức giận trước đó đều tan thành mây khói.

Nhưng đến lúc vừa muốn nhắc chân bỏ chạy lấy người thì cô bạn nhỏ này liền gục lên người mình.

Nguyên Họa nghe mùi nước hoa nhàn nhạt trên cơ thể người này, có chút si mê.

Lại bởi vì tác dụng của cồn nên không phát hiện đầu mình đang nằm trên ngực người ta.

Từ Từ Kỳ đỏ mặt nâng Nguyên Họa dậy, càng nhìn càng thấy giống trẻ vị thành niên.

Nguyên Họa lúc này mới mơ hồ nhìn thoáng qua người bị mình đụng, là một mỹ nữ, xã hội này rất nhiều mỹ nữ, nhưng trước mắt tuyệt đối là mỹ nữ xinh đẹp, khí chất nhất nàng từng gặp.

“Xin lỗi, tôi không cố ý. Uống bia hơi nhiều chút.” Sau một lúc Nguyên Họa mới hoảng hốt hoàn hồn một chút.

“Ừ, không sao. Em còn vị thành niên nhì, sau này bớt đến những nơi như thế này.” Nói xong liền xoay người đi mất, lần đầu tiên Từ Từ Kỳ nói chuyện dạy bảo như vậy với một người xa lạ, nàng cảm thấy việc này không giống mình.

Nguyên Họa ngơ ngác nhìn bóng người đi xa, thật buồn bức nha, rất muốn giải thích, kỳ thật người ta đã thành niên rồi, chứng minh nhân dân cũng có thể cho chị xem.

Nhưng là người ta không cho nàng cơ hội giải thích, cứ như vậy lộn lầy xoay người đi mất.

Nguyên Họa đi WC xong, liền ngồi trên ghế ngăn người trên ghế như khúc gỗ, còn nhớ đến mùi nước hoa trên người chị gái kia, thật sự thơm ngát, khỏe miệng liền cong lên.

Ba người còn lại dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Nguyên Họa, từ khi đứa nhỏ này đi WC về thì trở nên không bình thường, đây là làm sao, gần đây cũng không bị đá kích gì a. Lớn nhất là vừa tìm được công việc nhưng lúc trước không đi giờ lại đi, thật không hiểu nổi.

Từ Kiều chịu không nổi bộ dáng cười ngây ngô của Nguyên Họa, đầu tiên đặt câu hỏi “Nguyên Họa, mày gặp chuyện gì, sao lại cười khúc khích một mình a?”

“A, không có, tao có cười sao?” Nguyên Họa bưng tỉnh, vẻ mặt buồn bức nhìn ba người, không ngờ ba người đều gạt đầu trả lời nàng.

“Ách, có thể mặt bị rút gân.”

Lời này nói ra làm ba người họ thật muốn đem Nguyên Họa đi bệnh viện tâm thần kiểm tra một phen, nếu đứa nhỏ này có xảy ra chuyện gì thì làm sao giao về cho ba mẹ nàng a, nếu thực sự mẹ nàng bắt bọn họ khai nguyên nhân thì sao đây? Nguyên ba Nguyên mà biết mẹ chắc cũng sẽ rất buồn rầu.

Bốn người uống thêm chút bia đều tự giác về nhà, lúc Nguyên Họa về đến nhà cũng là hơn 3 giờ sáng, lén lút chạy vào trong, đi giống như ăn trộm về phòng mình.

Nếu để mẹ già nhà mình phát hiện trễ như vậy mới về nhà, bị lột da rút gân là cái chắc.

Ngay lúc Nguyên Họa đang âm thầm đắc ý vì đại kế thành công, Nguyên mẹ đột nhiên từ trên giường Nguyên Họa nhảy lên nhéo lỗ tai Nguyên Họa hét lớn: “Con gái hư đồn, mẹ còn nghĩ con không về chứ? Con xem bây giờ mấy giờ, con nhìn con xem nào có điểm giống con gái không, lúc trước còn đi học, mẹ đây không xen vào việc của con, bây giờ còn không biết tiết chế, đến khuya hôm khuya khoác mới về. Không đánh con, con thấy ngứa phải không?” Lỗ tai Nguyên Họa bị Nguyên mẹ nắm đến độ sắp đứt, đau muốn chết, nước mắt tràn ra hốc mắt, liều mạng kêu to “Mẹ, con tự biết mình là con gái a, a!! Lỗ tai của con, nhẹ một chút được không, con là do mẹ sinh mẹ dưỡng, mạnh nữa sẽ đứt mất.” Ngay lúc Nguyên Họa sùi khóc quỳ rú kêu la thảm thiết, Nguyên mẹ rút cuộc cũng buông tay khỏi lỗ tai bé nhỏ của nàng.

“Ôi ôi, đau chết con đau chết con. Mẹ, con là con ruột của mẹ sao? Mẹ thành thật nói cho con biết, có phải là mẹ nhặt được con ở ven đường không?” Nguyên Họa vừa xoa lỗ tai mới từ độc thủ cứu trở về của mình vừa oán giận.

“Con nói tiếp xem. Há?” Nguyên mẹ bày ra bộ dáng nếu như con lại nói lời vớ vẩn, mẹ sẽ vạ cho ra trò cái lỗ tai của con.

Nguyên Họa sợ tới mức rụt cổ, mẹ già thật là không thể đắc tội.

“Thành thật khai báo, trễ như vậy, có phải đi cùng bạn trai không?” Nguyên mẹ bắt đầu nghiêm trang gặng hỏi nghi phạm.

“Mẹ yêu dấu, xem con gái bảo bối của mẹ bộ dạng trang nghiêm, không có ai coi trọng, không có bạn trai.” Nguyên Họa trưng ra khuôn mặt như phàn nàn trả lời, một như vậy giờ còn bị mẹ bần chuyện yêu đương, ai chịu nổi?

“Mẹ, mẹ cũng đừng rảnh rỗi lại hỏi con có bạn trai hay không, con có lập tức mang về cho người xem được không? Con hôm nay ăn cơm cùng bọn Từ

Kiều, rồi đi uống một chút! Mẹ đừng hỏi nữa, sáng sớm mai người không phải có cuộc họp sao, con cũng mệt như vậy, người đừng tiếp tục ép con nữa, cho con ngủ được không?” Nguyên Hòa cầu xin mãi, nếu không đem hành tung nói rõ cho mẹ già biết, đêm nay cũng đừng hòng ngủ được.

“Con, đùa hư đồn, quên đi quên đi, chuyện của con mẹ cũng không quản. Mẹ về phòng.” Về mặt Nguyên mẹ bắt đắ đi đi ra khỏi phòng Nguyên Hòa sau đó trở về phòng mình.

“Cung tiễn Tây thái hậu.” Nguyên Hòa dí dỏm nhìn bóng dáng Nguyên mẹ nói.

Nguyên mẹ xoay người hung hăng trừng mắt với đứa con gái không nên thân của mình một cái, Nguyên Hòa vội vàng đóng cửa phòng, ngã lên giường thì ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Truyện được đăng tại forum: bachgiatrang.com Mời các bạn ghé chơi :D

Chương 3:

Buổi chiều hôm sau, Nguyên Hòa rời giường, nhìn nhà trống rỗng, trong lòng thực buồn rầu.

Ba mẹ đều là đại nhân vật, này có thể hiểu, nhưng ngay cả thằng em chết tiết cũng mất tích a, Nguyên Hòa rầu rĩ nghĩ.

Đột nhiên chuông di động vang lên, Nguyên Hòa cầm di động nhìn thấy tên em trai mình.

Tiếp theo liền rống lớn nói “Nguyên Hải, chị cho em trong vòng nửa tiếng mua thức ăn KFC về nhà cho chị, nếu không em cứ chờ xem!”

Nghe Nguyên Hòa rống to, Nguyên Hải đưa điện thoại ra xa, chờ Nguyên Hòa rống xong rồi mới để bên tai nói một câu: “Chị, đêm nay em không về nhà, vấn đề cơm chị tự mình giải quyết đi. Sau đó thì trực tiếp đến trường. Cứ vậy đi, em cúp.” Không đợi Nguyên Hòa trả lời, liền vội vàng cúp máy. Hắn cũng không muốn điện thoại bị bà chị mình rống công phá một lần nữa.

Nguyên Hòa vừa định mắng to, chợt nghe điện thoại vang lên âm thanh đô đô...

Nổi giận vứt điện thoại trên sofa, đi đến phòng tắm tùy tiện tắm một chút, cầm áo T-shirt trên giường thay ra liền hướng cửa đi ra ngoài, đi đến nửa đường chợt nhớ quay lại cầm chìa khóa nằm trên bàn máy tính trong phòng khăn cấp chạy ra khỏi nhà. Vì sao phải gấp như vậy a? Chủ yếu là Nguyên Hòa người ta đã đói bụng đến sắp không chịu nổi. Chạy nhanh xuống quán mì dưới lầu kêu một chén sườn lợn sau đó lang thôn hồ yết (ăn như hổ đói), làm cho mọi người bên cạnh tò mò tròn to hai mắt. Nguyên Hòa rút cuộc ngưng ngừng lau miệng, buông đũa. Giải quyết xong, tính tiền liền bỏ chạy, lúc này những người trong tiệm mì còn chưa có phục hồi tinh thần, người người đều choáng váng.

Nguyên Hòa ăn no trở về nhà, mở máy tính lên QQ, nhìn tin nhắn, nhìn trạng thái, liền bắt đầu ngẩn người.

Một hồi lâu sau, mới bắt đầu trả lời tin nhắn của Vương Phong.

Vương Phong là ai?? Hắn chính là nam nhân Nguyên Hòa của chúng ta thăm mền suốt 4 năm, Vương Phong, bạn cao trung cùng lớp với Nguyên Hòa, đội trưởng đội bóng rổ trong trường, trên sân bóng chạy băng băng, lại đẹp trai, từng được bao nhiêu cô thăm mền, Nguyên Hòa cũng thế. Lúc đầu Nguyên Hòa biết mình thích Vương Phong, nghĩ mình chỉ là thường thức hân thôi. Tốt nghiệp Trung học, trong một buổi họp mặt không thể tránh, Vương Phong dẫn bạn gái đến giới thiệu cho Nguyên Hòa, Nguyên Hòa mới phát hiện trong lòng mình chưa xót muốn chết, cũng chính khi đó Nguyên Hòa phát hiện mình thích Vương Phong, đồng học tuần lãng vừa là anh em tốt, trong bốn năm nay, hai người đều vẫn duy trì liên hệ, trong lòng Nguyên Hòa đau xót, Vương Phong lại liên tục kể tình sử ngọt ngào của mình, Nguyên Hòa vừa nghe vừa khó chịu muốn khóc (này là Bách hợp không phải Ngón Tinh =>)) Vương Phong gì gi lãn xa chút :v)

Nhưng nhiều năm như vậy Nguyên Hòa cũng chưa vì Vương Phong mà khóc qua, có khó chịu hơn cũng không khóc được. Nguyên Hòa vẫn cho rằng mình thật sự quá mức kiên cường, thật ra chẳng qua đây không phải người Nguyên Hòa thật sự yêu, yêu còn chưa đủ sâu đậm, tương lai Nguyên Hòa sẽ không cho rằng mình kiên cường nữa, tình yêu thật sự sẽ làm con người ta rơi lệ.

Trả lời xong, Nguyên Hòa lại mở một bộ phim nước ngoài xem.

Sau Đại học, loại phim yêu thích của Nguyên Hòa thay đổi, nàng từng nghĩ xem những thứ phim Âu Mỹ so với giết nàng còn khó hơn, nay lại tương đối yêu thích phim Âu Mỹ.

Nguyên Hòa đang xem mê mẩn, đột nhiên màn ảnh thay đổi, chỉ thấy trong phòng khách sạn, hai mỹ nữ tóc quăn vàng quần quít cũng một chỗ, toàn thân trên dưới trần trụi, khuôn mặt Nguyên Hòa đều đỏ, muốn tắt lại không thể xuống tay, như thuốc phiện hấp dẫn Nguyên Hòa tiếp tục nghiên cứu.

Một bộ phim 150 phút cuối cùng cũng xem xong, lúc xem xong cảnh hai nữ tử triền miên, đoạn sau chiếu cái gì Nguyễn Hòa đều không để ý. Nguyễn Hòa cảm thấy tim mình vẫn bang bang đập mạnh, so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, giống như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Nguyễn Hòa cảm thấy thân thể giống như bị lửa đốt, thật nóng, cầm lấy áo ngủ tiến đến phòng tắm, bắt đầu dùng nước lạnh một lần lại một lần tẩy rửa thân thể mình. Tắm xong, Nguyễn Hòa kéo thân thể mệt mỏi nằm sấp ngã vào giường suy nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì thấy hai nữ tử thân thiết lại toàn thân lửa nóng. Nghĩ chính mình bị kích thích, dù sao trước kia cũng chưa thấy qua trường hợp hai nữ tử triền miên, đương nhiên nam nữ Nguyễn Hòa người ta cũng chưa thấy qua (chắc chót =)). Tự an ủi chính mình như vậy, Nguyễn Hòa liền cảm thấy thư thái rất nhiều, nhưng thấy hai nữ tử trong lúc đó làm chuyện không đúng luân lý, Nguyễn Hòa thể nhưng không có cảm thấy không chấp nhận được.

Nguyễn Hòa ở trên giường lăn lộn vài vòng, rốt cuộc trong tình huống rối rắm không rõ lại cùng chu công chơi cờ (ngủ mất).

Chờ Nguyễn Hòa tỉnh lại đã là ban đêm.

Sờ cái bụng đói, Nguyễn Hòa sờ soạn đến phòng bếp, trong phòng bếp tìm nửa ngày cũng không có gì ăn, nhưng Nguyễn Hòa người ta căn bản mười ngón không dính nước, xuống bếp nấu cơm căn bản là không có khả năng, mở tủ lạnh lấy ra một gói mì, nấu chút nước sôi bỏ vào nồi cuối cùng đem bữa khuya làm ra, lúc giải quyết mì mới phát hiện trong nhà một người cũng không có. Lại nhìn điện thoại chỉ thấy Nguyễn ba có gọi một lần, Nguyễn ba Nguyễn mẹ chắc đang đều ở tỉnh khác họp. Liền lấy điện thoại gọi Nguyễn ba “Uy, ba”

“Ồi, con gái bảo bối của ba, ở nhà tốt không, ăn cơm tối chưa?” Nguyễn ba bộ dáng lẫn ngữ khí đều giống cha hiền.

“Dạ, vừa ăn xong. Lúc này gọi điện có chuyện gì, con đang ngủ nên không nghe được.” Nguyễn Hòa nghe mãi thành quen trả lời.

“Nga, chính là chuyện công tác của con. Ba ba lúc trước không phải đã cùng con nói sao, là công tác ở Từ thị. Phan thúc thúc của con đã sắp xếp xong. Sáng mai 8 giờ kèm con phải đến tổng công ty Từ thị báo danh đây nhớ chưa? Nhớ đừng đến muộn, con cái đứa nhỏ không yên, đã lớn như vậy rồi, cũng đừng để khuôn mặt già nua này mất mặt.” Nguyễn ba thật sự không yên lòng con gái bảo bối phiền phức của hắn a, nếu không phải bận họp tỉnh khác, thế nào cũng phải tự mình dẫn đi mới yên tâm.

“Dạ, ba. Con biết rồi, ba đừng có giống như Đường Tăng vậy, niệm không ngừng. Được rồi được rồi, không có việc gì con cúp đây.” Nguyễn Hòa nghe điện thoại không ngừng truyền đến nhắc nhở của Nguyễn ba, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nguyễn ba nghe điện thoại truyền đến âm thanh ngắt máy, vẻ mặt đáng thương nhìn Nguyễn mẹ nói “Bà xã, em xem con gái bảo bối em sinh, nói anh lái nhái. Anh còn chưa nói xong liền dám cúp điện thoại, thế giới này có mấy người dám cúp điện thoại của Nguyễn Khang Khải a, đứa nhỏ hư này, vô tâm vô phách, trở về nhất định phải dạy dỗ năng một chút.”

Nguyễn mẹ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của chồng thật sự là không còn gì để nói, không phải chính ông gọi điện để cho bảo bối cúp máy sao, hơn nữa, ông nhân tâm độc ác dạy dỗ bảo bối của ông sao?

Thấy Nguyễn mẹ không để ý mình, Nguyễn ba lại úy khuất, bỏ nhào lên giường, đến gần Nguyễn mẹ nói “Bà xã, em sao không giúp anh, số anh sao khổ như vậy, con gái như thế, vợ cũng không để ý anh, anh sống như thế nào a?”

Nguyễn mẹ nghe xong sắc mặt bắt đầu co quắp, lúc trắng lúc đen. Lắc đầu. Dịu dàng an ủi nói “Khang Khải, con gái của anh không phải anh không biết. Trở về em giúp anh dạy dỗ tên vô tích sự kia.”

Nguyễn ba vừa nghe lời này của Nguyễn mẹ, vội đắc ý “Há há, đúng là nên đánh. Đánh nhẹ chút, đừng làm bảo bối sợ.”

“Ừ, vậy thôi không cần đánh, mắc công đánh chết bảo bối của anh, anh lại cãi nhau với em” Nói xong liền đáp chắn nhắm mắt ngủ không để ý đến Nguyễn ba.

Nguyễn ba thấy vợ mình không để ý mình, chui vào chăn cọ cọ bị Nguyễn mẹ một cước đá xuống giường, cuối cùng còn hung tợn nói một câu “Làm ồn nữa đừng ngủ trên giường.” Nguyễn ba đáng thương hề hề nhìn bà xã đại nhân nằm ngủ thoải mái trên giường, ngoan ngoãn lên giường ngủ, không dám lộn xộn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tỉnh Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 4:

bachgiatrang.com

beta: Tả Đăng Yến Tử

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Họa bị âm thanh bự chảng của đồng hồ báo thức đánh thức, trong trạng thái buồn ngủ đi đến tổng công ty Từ thị, dựa theo chỉ thị của Nguyên ba trực tiếp đi tìm Phan Khúc, Phan Khúc là bạn cũ của Nguyên ba, lần này Nguyên Họa có thể đi vào Từ thị làm việc cũng nhờ người bạn thân này của Nguyên ba đã sắp xếp cho con gái bảo bối của ông.

“Tiểu thư, tôi muốn tìm Giám đốc Phan Khúc, hôm nay tôi có hẹn với ông ấy.” Về mặt Nguyên Họa ôn hòa nói với tiểu thư tiếp tân, hôm nay nàng phải dậy thật sớm, hiện tại có thể dùng ngữ khí tốt như vậy để nói chuyện với người khác, thật là chuyện khó tin.

“Được, phiền cô chờ một chút, tôi gọi điện xác nhận.”

Nhìn xem tiểu thư người ta thật là lễ phép nha, lại vừa xinh đẹp, khó trách có thể ở đại sảnh công ty tiếp khách. Trong lòng Nguyên Họa một trận tán thưởng.

“Xin hỏi quý danh tiểu thư là?” Tiểu thư tiếp tân vừa nghe điện thoại vừa ngẩng đầu hỏi Nguyên Họa.

“Tôi họ Nguyên, tên Họa.” Nguyên Họa buồn phiền nhìn bộ dạng nghen cười của tiếp tân sau khi nghe tên của nàng. Biết trước sẽ như vậy mà, thành tích Nguyên Họa bởi vì tên mà bị người khác cười đã có thể tham gia kỉ lục Guinness thế giới rồi.

“Được rồi, tôi dẫn cô lên.” Tiếp tân buông ống nghe cung kính nói với Nguyên Họa, nói xong thì đi trước dẫn đường.

Nguyên Họa đứng trong thang máy, có chút choáng váng, nàng cái gì cũng không choáng, không say xe, không say máy bay, không ngất máu, lại có tình choáng thang máy, điều này làm cho Nguyên Họa hồn nhiên, ngẫu thơ, lương thiện của chúng ta buồn phiền thật lâu.

Đến phòng của Phan Khúc, không gặp được Phan Khúc, nghe nói đang họp bộ phận.

Nguyên Họa cũng không vội, mình cũng không phải mệnh khổ, không cần ép thần kinh mình căng thẳng.

Nguyên Họa ngồi trên sofa trong văn phòng, bụng ỳ cà phê thư ký vừa pha, tinh tế nhấp nhấp. Hương vị cũng không tệ, ngon hơn so với ở nhà.

Qua một lúc, Nguyên Họa mới gặp được chú Phan của nàng, Nguyên Họa đối với người chú này có chút ấn tượng, Phan Khúc có đến nhà Nguyên Họa ăn cơm vài lần, Nguyên Họa cũng có đến nhà chú Phan, so với nhà mình, nhà chú Phan lớn hơn rất nhiều.

Nguyên Họa từng vì thế mà hâm mộ một lúc.

“Tiểu Họa a, sớm vậy đã tới rồi sao? Ha ha.” Về mặt Phan Khúc vui vẻ nhìn Nguyên Họa, tuổi của Nguyên Họa và con Phan Khúc không chênh lệch bao nhiêu, ngày thường vừa lạnh lợi, lại khéo léo, trong lòng Phan Khúc lại tăng thêm một phần hảo cảm, cũng thật thương yêu con bé này.

Rất nhiều người bị vẻ ngoài của Nguyên Họa mê hoặc, Phan Khúc cũng là một trong số đó (mặt học sinh lừa tình=]])

Nguyên Họa là một người rất ôn ào, đến giờ cũng không thể kiềm chế được tính tình chơi đùa của mình.

“Chú Phan, con đến phòng vấn, không phải đến ăn cơm. Chú xem chú nói vậy, con giống như một đứa lười biếng.” Đúng, Nguyên Họa chính là một đứa lười biếng, còn lừa bịp người khác, là đứa trẻ quỷ quyệt.

“Ha ha, là chú nói sai. Chú sắp xếp cho con một chức vụ, rất thích hợp, con đừng phụ lòng tốt của chú nga. Phi thủy bất lưu ngoại nhân điền*.”

* Nước phù sa không để ruộng người: giữ cái tốt cho người nhà.

“Chú, chức vụ gì a. Nghe thúc nói vậy, chức vụ này cũng không nhỏ.” Nguyên Họa tin tưởng người chú này nhất định không sắp xếp nàng vào vị trí có cũng được mà không có cũng không sao. Dựa vào địa vị của chú Phan ở Từ thị khẳng định sẽ sắp xếp cho nàng một chỗ tốt.

Nguyên Họa mừng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy lên, đương nhiên, đợi Nguyên Họa bắt đầu ngày đi làm đầu tiên, về sau liền khóc muốn xin Phan Khúc thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

“Ha ha, tiểu Họa, chú sắp xếp đương nhiên là tốt. Làm Thư ký Tổng Giám đốc được không?” Phan Khúc chớp mi nói. Đây là công việc béo bở, nếu không phải Thư ký Tổng giám đương nhiệm trong nhà có việc, chuyện tốt này khi nào đến phiên Nguyên Họa nha.

“Chú thật tốt.” Nguyên Họa nhảy nhót cạo trên người Phan Khúc.

Phan Khúc cũng cung chiêu sờ đầu con gái bảo bối của bạn tốt, thông thả nói tiếp: “Vậy ngày mai con đến làm đi, chú gọi thư ký A Hoài để con làm quen trên dưới công ty, chú có việc, không nói với con nữa.”

“Dạ, chú cứ làm việc của chú, con ra ngoài trước.” Nguyên Họa cùng với thư ký A Hoài lúc này pha cà phê cho nàng rồi khỏi phòng cùng nhau đi dạo công ty.

Đừng nói Từ thị rộng lớn, ở nơi thành phố phồn vinh thế này, toàn bộ văn phòng đều là của Từ thị, làm Nguyên Họa cảm thán một hồi lâu, hiểu sơ qua các ngành chủ yếu, mới nhớ đến chỗ làm việc của mình, lại nhờ A Hoài dẫn đến phòng Tổng giám đốc.

Nguyên Họa đứng ở cửa, tim đập thật nhanh, dù sao cũng là lần đầu tiên chính thức ra ngoài xã hội, bên trong lại là cấp trên của mình, hơi có chút lo

lặng. Xoay người nhìn thoáng qua A Hoài đang cố động tình thần mình, mới cố lấy dũng khí gõ cửa.

“Mời vào.” Một âm thanh dễ nghe sau cửa truyền đến, lúc này có nghe A Hoài nói Tổng giám đốc là một đại mỹ nữ, nhưng có chút lạnh lùng. Nhưng là người tốt, đối xử rất tốt với người trên dưới công ty. Là người tương lai thừa kế hợp pháp duy nhất của Từ thị.

Nguyên Họa sửa sang lại quần áo của mình, hôm nay đi ra ngoài ăn mặc có chút tùy ý, bởi vì chỉ nghĩ đến đi gặp chú Phan thúc là được, bây giờ còn phải đi gặp sếp lớn đại mỹ nữ, trong lòng Nguyên Họa có một chút trách người đã có lòng tốt sắp xếp công việc cho mình, chậm rãi đẩy cửa vào phòng.

Thấy sếp mỹ nữ còn đang cúi đầu xử lý văn kiện, Nguyên Họa ổn định hơi thở, không dám lên tiếng.

“Ừ, có việc gì sao?” Từ Từ Kỳ vẫn cúi đầu hỏi, thấy đối phương không trả lời, nhú mày, ngẩng đầu lên thấy một bộ mặt giống như con nít, liền cảm thấy quen mắt, suy nghĩ một hồi liền nhớ đến người này lúc trước gặp ở quán bar, còn không hiểu tại sao mình lại thuyết giáo đối phương một chút.

“Tổng Giám đốc, đây là Thư ký mới Bộ phận nhân sự mới tuyển, Nguyên Họa.” A Hoài nhìn về mặt ngu ngốc của Nguyên Họa, đành phải giới thiệu trước.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy ngượng ngùng trước mặt có chút quen mắt, nhưng không nhớ mình gặp ở đâu.

“À, ừ, biết rồi. Nguyên Họa phải không?” Từ Từ Kỳ có hứng thú nhìn người nhỏ con trước mắt, lúc trước điều khiển làm người ta thành trẻ vị thành niên. Không ngờ tới nàng lại trở thành thư ký mới của mình.

“Vâng, đúng vậy.” Nguyên Họa thật sự không biết nên nói gì, chỉ có thể ngơ ngác trả lời. (bị hóp hồn emm :v)

Thế nhưng Từ Từ Kỳ chưa từng nghĩ tới lại có người nhìn cô bằng bộ dạng ngơ ngác như vậy, càng cảm thấy hứng thú với Nguyên Họa.

“Ừ, vậy buổi chiều đi làm đi.” Thân nhiên nói xong, giống như xem người trước mắt căn bản không phải là thư ký của mình.

“Cái gì à?” Nguyên Họa giật mình kêu to, không phải chú Phan nói ngày mai mới đi làm sao, lúc này còn muốn hẹn Từ Kiều đi chơi bùng nổ một bữa.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Mặt nhăn thành cái bánh bao thịt còn phải trái lương tâm nói không có, thật ra trong lòng đã sớm ăn cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông người ta.

Từ Từ Kỳ nhìn thoáng qua bộ mặt nhăn nhó của Nguyên Họa mới thân nhiên mở miệng nói: “Nếu cô thật có việc, ngày mai đến làm đi.”

Nguyên Họa kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn Từ Từ Kỳ, thiếu chút nữa bay lên cần vị tổng giám đốc đại nhân làm người ta vừa hận vừa yêu này.

“Cảm ơn, cảm ơn! Hi hi.”

Từ Từ Kỳ nhìn người một mực cười ngốc này, cúi đầu xử lý văn kiện, khóe miệng bắt đầu cong lên, nhưng mà hai người trước mặt không có phát hiện.

A Hoài nhìn về mặt ngốc nghếch của Nguyên Họa, nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt trước mặt Tổng giám đốc, kéo người còn ngớ ngẩn ra khỏi văn phòng. Rốt cuộc mới thở ra một hơi, mình thật sự là không có việc gì lại đi kiếm chuyện, không nên hầu hạ một tên mất mặt như này, ở trước mặt Tổng Giám đốc mỹ nữ người ta cười giống như vợ bé. (=.!=)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chương 5:

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đàng Yên Tử

Trong lúc Nguyên Họa ngẩn ngơ đã thấy mình đứng ngoài cửa, buồn bực nhìn qua A Hoài đang trợn mắt nhìn mình.

Nhớ tới bộ dạng ngốc nghếch lúc này của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên. Lập tức bỏ chạy lấy người: “Chị A Hoài, em có việc đi trước, em đi nha.”

A Hoài vừa định dặn dò công việc chỉ kịp thấy người ta như một làn khói chuẩn mất, lắc đầu quay về văn phòng mình.

Nguyên Họa bước vào thang máy, cảm thấy rối rắm, nếu không phải tầng này rất cao, nàng chắc chắn tình nguyện đi thang bộ cũng không muốn bước vào thang máy.

Trong trạng thái choáng váng mơ hồ đi ra khỏi cao ốc công ty Từ thị, cầm điện thoại gọi cho Từ Kiều, hẹn người ta ra ngoài.

“A Kiều a!” Vừa nhìn thấy Từ Kiều liền cọ lên người người ta.

“Mày có thấy hôm không a? Tránh ra tránh ra.” Về mặt Từ Kiều ghét bỏ đẩy đưa đang dính trên người mình ra.

“A Kiều, sao mày đối xử với tao như thế, tao yêu mày như vậy.” Nguyên Họa vừa nói vừa lén nôn mửa vì lời nói của mình.

Từ Kiều lại biểu hiện đây không sợ nói: “Tao không yêu mày, làm sao bây giờ?”

Nguyên Họa trừng mắt liếc Từ Kiều đang cười ha hả, hận không thể tát hai cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, thật sự là vẻ mặt khinh người. Đương nhiên ý nghĩ thô bạo này chỉ có thể suy nghĩ trong lòng.

Vì vận mệnh bi thảm của mình mặc niệm ba giây, từ nhỏ đến lớn toàn bị Từ Kiều ức hiếp.

“Từ Kiều, mày chờ đó, tao sẽ làm cho mày một lòng một dạ yêu tao. Đến lúc đó mày cầu xin tao, tao sẽ vứt bỏ mày.” Người ta Nguyên Họa hù dọa nói.

“Ai nha nha nha, tao sợ quá a, đến lúc đó mày đừng bỏ tao, mày bỏ tao thì tao và con chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“A Kiều, mày thật đê tiện. Hai nữ nhân làm sao sinh được đứa nhỏ, mày đừng nghĩ cho tao mang nón xanh*.”

* mang nón xanh: chiều cao tăng vài cm=)) -> bị cấm sùng.

“Mày nhìn lại mày đi, ôi chào... nón xanh của tao mày xứng đáng đội sao?” Lời này làm Nguyên Họa tức giận đến đau thắt lưng.

Nguyên Họa cùng Từ Kiều cãi nhau như vậy từ nhỏ đến lớn, nhưng hai người chưa bao giờ trở mặt nhau, đúng là kỳ tích. Đồng thời càng cãi tình cảm càng càng tốt.

Nguyên Họa và Từ Kiều hai oan gia cãi cuối cùng cũng mệt mỏi, kéo tay nhau đi đến quán đã đặt trước bắt đầu đại nghiệp của mình.

Hai người này đúng là khi ăn không cần hình tượng a, tuy rằng bản thân chính là lưu manh, một chút hình tượng thực nữ đều không có.

Nguyên Họa cầm lấy bia uống thật vui vẻ, Nguyên Họa thích nhất là quán ăn thế này, nguyên nhân thứ nhất vừa nói qua, là ăn không cần quan tâm hình tượng, thứ hai, bia rượu có thể uống thỏa thích, quan trọng nhất là nguyên nhân thứ ba, đồ ăn ngon lại tiện lợi!

Nguyên Họa uống đã đời bắt đầu choáng váng, cô nhóc này hoàn toàn quên mất sự kiện mình ngày mai phải đi làm.

Hiện tại đang vui vẻ nên cứ uống, cái gì đi làm a, đã quên đến chín tầng mây. Từ Kiều cùng Nguyên Họa thỏa thích uống rượu, uống đến hai người sắp chịu không nổi nữa mới bắt xe về nhà Nguyên Họa, đứa con hư đốn Nguyên Họa này nghĩ mẹ không có ở nhà liền không biết kiêng nể gì. Ở bên ngoài uống nhiều như vậy thì thôi, dưới lầu lại mua thêm một ít rượu và thức ăn cùng Từ Kiều uống không say không về.

Cuối cùng hai người đều say, nằm trên ghế sofa ngủ, hậu quả chính là đến giữa trưa hôm sau mới mơ màng tỉnh lại, hơn nữa hoàn toàn quên mất chuyện hôm nay mình phải đi làm.

Bên kia A Hoài lo lắng, gọi điện thoại mấy lần đều tắt máy, điện thoại trong nhà gọi cũng không được.

Về phần điện thoại ở nhà Nguyên Họa vì sao không gọi được, cái này là do công lao của bạn học Từ Kiều của chúng ta, lúc sáng Từ Kiều bị tiếng chuông đánh thức, dưới con thịnh nộ rút dây điện thoại ra. Làm cho A Hoài đến giữa trưa cũng không liên hệ được Nguyên Họa.

Nguyên Họa vào phòng tắm vệ sinh một lần mới thanh tỉnh hẳn, đi vào phòng ngủ sạc pin điện thoại, khởi động máy, vừa khởi động máy liền nhận được vài tin nhắn, chủ yếu là một vài người bạn gửi lời hỏi thăm.

Mở ra một cái tin nhắn lạ, nội dung chính là “Nguyên Họa, em không muốn đi làm a, mấy giờ rồi còn chưa xuất hiện?” Nguyên Họa nhìn chằm chằm điện thoại đi động nửa ngày mới hoàn hồn, đen mặt chạy ra khỏi nhà, làm Từ Kiều người ta sợ đến mất hồn, còn nghĩ Nguyên Họa bị trúng tà.

Thời điểm Nguyên Họa bắt xe đến công ty, A Hoài nghe xong Nguyên Họa kể lại thiếu chút nữa bị Nguyên Họa làm tức chết.

Thì ra Nguyên Họa uống say quên chuyện mình phải đi làm, thế giới này tại sao lại có người ngốc như Nguyên Họa? A Hoài thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Em còn biết đến, lát nữa nếu bị đuổi việc, em ngồi đó khóc đi.” A Hoài khinh bỉ nói với Nguyên Họa, nàng quả thật không muốn can thiệp a, tại sao phải xen vào chuyện của một tên ngu ngốc không biết sống chết a.

“Chị A Hoài, em biết sai rồi.” Lúc này ăn nói khép nép thừa nhận mình sai mới là việc quan trọng.

A Hoài bắt đầu nhìn Nguyên Họa, người ta cục phiên Giám đốc Phan giao cho mình.

Không có cách nào đành phải kiên trì chịu đựng, kéo Nguyên Họa hướng phòng Tổng Giám đốc đi, cái dáng đi kia giống như Hồng quân công nông Trung Quốc làm nhiệm vụ bất khả thi. Hiên ngang lắm liệt a, kỳ thật trong lòng thấp thỏm bất an.

A Hoài tượng trưng gõ hai cái “cốc cốc” lên cửa phòng Tổng Giám đốc, lúc này, nàng không biết có bao nhiêu khao khát Tổng Giám đốc không có trong phòng.

Đương nhiên Nguyên Họa sau lưng nàng cũng nghĩ vậy, nhưng đời không như là mơ, phải không?

“Mời vào.” Cùng là âm thanh dễ nghe giống lần trước, nhưng hai người lúc này không có tâm trạng nghe âm thanh này rồi cuộc có bao nhiêu êm tai, ngược lại nghe như tiếng ma quỷ.

Hai người đều lo sợ bước chân vào văn phòng Từ Từ Kỳ. Từ Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn một chút, lại cúi đầu. Cô không có ý muốn nói chút nào, làm ghen ghét hai người đang đứng. Cuối cùng vẫn là A Hoài nói trước: “Tổng Giám đốc, ừ thì, Nguyên Họa. Tôi mang cô ấy đến rồi, cô xem...”

“Ừ, để người lại, cô ra ngoài trước đi.”

A Hoài đồng cảm nhìn qua Nguyên Họa, lập tức bỏ chạy để lại người.

Nguyên Họa nhìn A Hoài đi ra, quay đầu lại thấy sếp lớn đại mỹ nữ nhìn mình chăm chăm.

Điều này khiến trái tim nhỏ bé của Nguyên Họa mất sạch dũng khí. Nuốt nuốt nước miếng, không dám lên tiếng, ngốc nghếch đứng một chỗ, khí chất của sếp mỹ nữ này thật không phải lớn bình thường.

Trong lòng bất ổn đứng một chỗ không dám động, tay nắm góc áo, xem điệu bộ giống như sắp khóc.

Từ Từ Kỳ cũng không sót ruột cứ nhìn chăm chăm Nguyên Họa đang bị dọa vỡ mặt, nhìn xem nàng có thể ghen đến khi nào.

Sự thật chứng minh, Từ đại mỹ nữ kiên nhẫn hơn Nguyên Họa nhiều, cuối cùng người thỏa hiệp vẫn chính là Nguyên Họa của chúng ta.

Nguyên Họa nhắm mắt nhỏ giọng nói: “Tổng Giám đốc, chuyện đó, ách... hôm nay tôi không có ý đi muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đàng Yến Từ

Chương 6:

“Ừ hửm?” Ngờ khi ý bảo Nguyên Họa tiếp tục nói.

“Vì hôm qua tôi tìm được công việc đầu tiên trong đời, ách, quá vui vẻ, nên hẹn bạn bè ăn cơm, uống quá chén. Hôm nay giữa trưa mới tỉnh lại, cho nên...” Cho nên cô có thể hay không coi như tôi lần đầu vi phạm, đừng đuổi việc tôi a? Nửa câu sau đương nhiên bí lại trong miệng không dám nói ra.

“Vậy cô có biết, có ai ngày đầu tiên đi làm liền đi muộn nửa ngày, lại là Thư ký Tổng Giám đốc?” Những lời này trực tiếp quăng Nguyên Họa của chúng ta vào hầm băng.

“Tôi... tôi.” Nàng lúng túng...

“Ừ hửm? Còn có vấn đề gì sao?” Xem cô nói như thế nào, ngày đầu tiên đi làm đã bỏ việc, làm thư ký của Từ Từ Kỳ ta đây rất khỏe?

“Cô đừng đuổi tôi a, được không? Đây là công việc đầu tiên của tôi, tôi cam đoan về sau không xảy ra tình trạng như vậy nữa.” Nguyên Họa thật không khí phách mà cầu xin, chỉ thiếu đi lên ôm đùi sếp mỹ nữ người ta ăn vạ.

Từ Từ Kỳ đầu đầy hắc tuyến*, tại sao lúc trước không phát hiện người này xỏ lá như vậy? “Tôi không nói muốn đuổi cô.”

* hắc tuyến: mấy vạch đen đen trên đầu nhân vật trong hoạt hình hay manga biểu thị nhân vật tức giận.

“Không đuổi tôi, cô nói sớm đi, làm tôi sợ muốn chết.” Nguyên Họa lật lọng cực nhanh, làm Từ Từ Kỳ thật lâu mới thích ứng, thật trầm trọng nghi ngờ người này chắc chắn có học môn lật lọng.

“Ngày đầu tiên đi làm cô đã đi muộn, nếu không phạt, cấp dưới nhất định sẽ dị nghị. Cô nói tôi nên làm gì bây giờ?” Cạm bẫy, tuyệt đối là cạm bẫy, đợi tiểu dê béo tự mình đi vào nập mạng.

“Ách... tôi... cô... Cô muốn phạt như thế nào thì phạt như thế đi.” Tiểu dê béo ngu ngốc bất hạnh sa vào cạm bẫy.

Khóe miệng Từ Từ Kỳ chậm rãi cong lên, Nguyên Họa thấy sếp mỉm cười như vậy liền có dự cảm không tốt, cảm thấy mình giống như sắp bị bán, rơi vào cạm bẫy rồi.

Giờ mới hiểu ra, có vẻ muộn rồi. Aiz..

“Cô muốn tôi làm gì... thương thiên hại lý, trái với luân lý lễ, giết người phóng hỏa, vi phạm pháp luật tôi không làm, cô đừng hòng ép tôi. Hừ.” Từ lúc nhìn thấy Từ Từ Kỳ cười nham hiểm, Nguyên Họa vội vàng đưa ra nguyên tắc làm người của mình. Thật sự là một đứa bé tốt.

“Ừ hừ, tôi suy nghĩ cô có thể làm gì?”

“Tôi... biết làm rất nhiều thứ.” Giọng nói rất chột dạ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa cúi đầu, thả văn kiện trong tay xuống, cầm lấy túi xách liền đi ra cửa, bỏ lại một câu: “Đi theo tôi.”

Nguyên Họa liền lẳng xăng chạy theo sau chân của sếp mỉm cười, gắt gao theo sát, giống sợ mình lạc mất.

“Sừng sò ở đó làm gì, lên xe a!” Từ Từ Kỳ tương đối bất đắc dĩ nói với Nguyên Họa.

“Ồ.” Nguyên Họa xấu hổ lúng túng leo lên xe, ngồi trên Ferrari của sếp mỉm cười, về phần vì sao lúc này lại sừng sò, bởi vì xe thể thao màu đỏ này quá mức chói lọi, làm cho Nguyên Họa người ta đau mắt.

Nhớ đến chiếc xe ở nhà xa hoa nhất chỉ hơn 50 vạn, đột nhiên phát hiện so với cái này kém xa, nhà tư bản gian ác. Ở trong lòng một trận than thở.

Từ Từ Kỳ lại không cho là đúng, cô là một người tương đối yêu xe, xe trong nhà nhiều đến nỗi có thể đem đi tham gia hội chợ triển lãm.

Từ Từ Kỳ lái xe đến một nhà hàng mới ngừng lại. “Xuống xe.” Ngửi khí vẫn không có một chút ám áp.

“Ồ.” Nguyên Họa ngoan ngoãn xuống xe đi theo Từ Từ Kỳ chậm rãi đi vào nhà hàng, trong lòng thật nhiều nghi vấn, tại sao muốn dẫn nàng đến nhà hàng? Chẳng lẽ biết nàng chưa ăn điểm tâm và cơm trưa, mời nàng ăn cơm sao?

Từ Từ Kỳ là một cô gái vừa xinh đẹp vừa gợi cảm, đi đến cũng được người khác chú ý, đương nhiên đa số là nam.

Nguyên Họa cảm giác được rất nhiều ánh mắt chiếu đến, có chút không thích ứng, đặc biệt thấy người khác mê mẩn ngắm sếp mỉm cười của mình nàng càng cảm thấy khó chịu. Giống như đồ của mình bị người khác nhìn xem. Đầu có chút ý nghĩ muốn bảo hộ trước mặt Từ Từ Kỳ, đương nhiên bởi vì vấn đề chiều cao, che không hết, người ta vẫn có thể nhìn tiếp.

Việc này chọc tức Nguyên Họa, răng cắn chặt, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, biểu tình như muốn nói rằng mấy người nhìn mỉm cười bên cạnh tôi, tôi rất khó chịu.

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dáng này của Nguyên Họa ghen cười, nhướn mày. Đạp giày cao gót 10 phân đi qua người Nguyên Họa. Tư thế thật hiện ngang oai hùng a, làm Nguyên Họa nhìn đến nghiêng răng ngựa ngáy, hận không thể bay lên lột da yêu tinh này.

Từ Từ Kỳ tìm được một chỗ gần cửa sổ, Nguyên Họa cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, kỳ thực bản thân nàng một chút cũng không muốn ngồi ở vị trí này, trước mặt là sếp mình, ngồi đây có bao nhiêu câu nệ? Câu nệ chưa tính, còn phải chịu khiêu khích khinh người như có như không của mỉm cười này, Nguyên Họa nhìn xuống ý nghĩ muốn đi qua đập bẹp yêu tinh này, khóe miệng co quắp, chủ yếu là muốn cùng sếp mỉm cười người ta nói chuyện, nhưng không tìm được đề tài, khóe miệng chỉ có thể gật gật.

“Tôi đói bụng, tôi muốn ăn gì đó.”

Nguyên Họa nghe Từ Từ Kỳ nói thiếu chút nữa đau sốc hông, cô đói bụng thì kêu gì ăn đi, ăn thua gì đến tôi, nói với tôi làm gì a. Lại nhìn đến khóe miệng sếp mỉm cười càng đậm vui vẻ, Nguyên Họa thầm kêu không ổn, đang muốn lấy cớ bỏ trốn, mỉm cười người ta lại lên tiếng: “Nguyên Họa, hôm nay cô đi làm muộn, muốn tôi không đuổi cô cũng được, bữa cơm này cô mời đi.”

Nguyên Họa trong lòng đã sớm mắng Từ Từ Kỳ từ trên xuống dưới, trên mặt vẫn duy trì vui vẻ trong trẻo nói với sếp mỉm cười: “Phải, phải a. Cô xem cô muốn ăn gì, tùy ý gọi.”

Sau khi Nguyên Họa nói xong câu đó, ở trong lòng mặc niệm ví tiền của mình ba giây.

Từ Từ Kỳ hào hứng cầm thực đơn, gọi hai phần món ăn hợp khẩu vị với cô. Lại kêu thêm hai tách cà phê, Nguyên Họa trong lòng đau xót, đây chính là hơn nửa tháng lương của nàng a, một bữa cơm, một bữa cơm này như ngàn đao kẻ cô a.

Về mặt Nguyên Họa đưa đám giải quyết sạch sẽ đồ ăn, không chừng cái đĩa sạch đến nỗi có thể trực tiếp đem ra dùng, sáng ngồi ngồi, căn bản không cần đem rửa.

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dáng Nguyên Họa ăn như sói đói, tưởng nàng còn ăn chưa no, vì thế gọi phục vụ đem thêm một phần cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa dần dần nhìn Từ Từ Kỳ, ánh mắt kia có bao nhiêu oán hận thì có bấy nhiêu oán hận, đứa nhỏ này chịu không ít đả kích, nguyên nhân là bởi vì phần ăn này quá mắc, trong lòng bất bình đành phải ăn sạch sẽ mới coi như không lỗ tiền, thật tốt, nàng vừa ép buộc bản thân ăn xong, nữ nhân ta lại kêu thêm một phần cho nàng. Nàng kiếp trước tạo bao nhiêu nghiệt a, tội nghiệt nào không thể tha a?

Từ Từ Kỳ hào tâm nhưng nhìn đến vẻ mặt oán hận nhìn mình của Nguyên Họa, muốn xoa đầu đứa nhỏ này. Nhìn lại xúc động muốn vươn tay ra, nhìn Nguyên Họa trước mắt cầm lên phần ăn mới, bộ dáng anh dũng hi sinh giải quyết nó. Xem bộ dáng ủy khuất của Nguyên Họa, thật sự sắp nghẹn chết Từ Từ Kỳ, nếu không phải đang trước bàn dân thiên hạ, không chừng Từ Từ Kỳ người ta nhìn bộ dáng này của Nguyên Họa đã sớm bỏ lăn ra đất cười.

Nguyên Họa đã không phụ kỳ vọng, giải quyết xong phần ăn của mình, làm Từ Từ Kỳ muốn trợn mắt há mồm, người nhỏ con như vậy, có thể ăn hết hai phần ăn, đây là chuyện cỡ nào thần kỳ a.

Nguyên Họa tính tiền xong, cũng không để ý Từ Từ Kỳ còn đang ngăn người ở bên cạnh, ưỡn bụng, chủ yếu là vì ăn quá no, chống đỡ, nhẹ nhàng bước đi đến cửa. Đi xa được một đoạn, Từ Từ Kỳ mới hoàn hồn, thấy người ta đã sớm đi khỏi nhà hàng, lại hấp tấp đạp giày cao gót 10 phân cộp cộp đi ra ngoài, làm cho một đám lang sói mắt lấp lánh.

Từ Từ Kỳ đuổi theo bước chân Nguyên Họa, vỗ vai Nguyên Họa, đã kích nàng: “Cô nói xem sao cô có thể ăn nhiều như vậy, thế mà không lớn nổi.”

Nói đến chỗ đau của Nguyên Họa người ta, Nguyên Họa thật sự có thể ăn rất nhiều, đáng tiếc cái thân thể này nhiều năm trôi qua vẫn dừng ở độ cao 152 so với mặt nước biển, một chút cũng không cao lên tí nào, Nguyên Họa trừng Từ Từ Kỳ một cái, ngữ khí có chút không tốt nói: “Ai cần cô lo a.”

Từ Từ Kỳ cũng không giận, muốn nàng một đại tiểu thư cãi nhau với một tiểu lưu manh như Nguyên Họa trên đường cái, thật sự là thương tổn hình tượng.

“Về thôi, buổi chiều còn đi làm.” Từ Từ Kỳ lấy chiều cao hơn Nguyên Họa cả hơn chục cm từ trên cao nhìn xuống nói với Nguyên Họa. (____.)

Nguyên Họa ngửa cổ thật đúng là môi, không có việc gì tự đứng lại đi theo sếp cao như vậy, Nguyên Họa trong lòng mặc niệm bản thân bốn giây. (thêm 1 giây r :3).

Ngày hôm nay phát hiện thời gian mình mặc niệm ngày càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 7:

Bachgiatrang.com

Beta: Tá Đẳng Yến Từ

Từ Từ Kỳ đã ngồi trên ngựa của mình, tên là Ferrari.

* Biểu tượng của Ferrari là hình con ngựa.

Thắt dây an toàn, nhìn lại Nguyên Họa tay chân vụng về, nửa ngày cũng chưa thắt được dây an toàn, thật sự là lãng phí thời gian.

Thả dây an toàn của mình ra, vươn người qua giúp Nguyên Họa cài dây an toàn.

Trong lúc nghiêng người qua, mùi thơm trên người Từ Từ Kỳ lại bay tới.

Nguyên Họa nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, tim đập bang bang, trong lòng thầm mắng yêu tinh này.

Từ Từ Kỳ không phát hiện Nguyên Họa khác thường, vừa lòng nhìn đại an toàn mình vừa cài, lại cài dây an toàn cho mình. Vũ ~một tiếng xe liền chạy ra ngoài, dọa Nguyên Họa thiếu chút nữa gọi má ơi. (người thật là ko khí phách =.=!)

Quay qua từng mắt mỹ nữ một cái, Từ Từ Kỳ còn đang bận lái xe không phát hiện Nguyên Họa đang nhìn nàng bằng vẻ mặt khó chịu, xe chạy nhanh như đi ăn cướp. Nguyên Họa ngồi suy nghĩ, thời buổi này cảnh sát giao thông đi đâu hết rồi, sao còn chưa thu phục yêu tinh này.

Thời điểm đến công ty, Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ sắp xếp văn kiện, một chét Nguyên Họa, ghét nhất là phải chỉnh lý lại văn kiện cũ kỹ, còn phải thẩm tra đối chiếu, không bị điên cũng bị số liệu này làm cho điên mất.

Đến năm giờ rưỡi, Nguyên Họa khò nói có bao nhiêu vui vẻ, vội vàng cầm túi xách nhỏ của mình chạy ra cửa công ty, tốc độ này Lưu Tường* đều phải cuối đầu chịu thua.

* Lưu Tường: là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

Từ Từ Kỳ bận rộn công việc của mình, cũng không có thời gian quản thư ký mới kia của mình.

Nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ, chỉnh sửa lại văn kiện trên bàn, liền cầm túi xách đi ra cửa, ánh mắt tùy ý lia nhanh đúng nghĩa. Có ý lia đến trên bàn công tác của Nguyên Họa, nhìn trên bàn khò nói có bao nhiêu loạn.

Là một đồng rác, Từ Từ Kỳ xem không vừa mắt, đi đến bàn của Nguyên Họa, đem tài liệu phân loại sắp xếp hoàn tất, mới vừa lòng đi xuống lầu. Từ Từ Kỳ nghĩ muốn về nhà tắm rửa ăn cơm rồi đi ngủ, nhưng người ta là mỹ nữ a, lại là đại mỹ nữ phẩm chất cao quý, đương nhiên là người hẹn không ngừng nghỉ.

Này là thiếu gia Lý thị, Lý Đông Hải ôm cây đợi thỏ* chờ Từ Từ Kỳ trước cửa công ty, Từ Từ Kỳ vốn là tiếp nhận giáo dục phương Tây, đối với quan hệ nam nữ rất cởi mở, cũng không cự tuyệt, ngồi lên chiếc Mercedes của Lý Đông Hải. Lúc cài dây an toàn đột nhiên nhớ đến bộ dáng ngốc nghếch của Nguyên Họa, khóe miệng tươi cười. Nụ cười này làm Lý Đông Hải hồn bay mất, đẹp, quá đẹp. Nếu để Nguyên Họa thấy, chắc chắn sẽ nói Từ Từ Kỳ là yêu tinh.

* ôm cây đợi thỏ: Thành ngữ được dùng để ám chỉ những kẻ ngốc nghếch không chịu làm việc mà “há miệng chờ sung”, hay ung dung đứng đó mà làm lợi trên lưng người khác.

Từ Từ Kỳ thấy Lý Đông Hải nhìn mình chằm chằm, trong lòng liền mất hứng, càng khinh thường. Mấy tên công tử này toàn là nhắm trúng dung mạo của mình, nhũ nhũ mảy. Thanh âm có chút lạnh nhạt nói: “Lý Đông Hải, có thể lái xe.”

Lý Đông Hải nghe thế mới xấu hổ đáp lại, lúng túng gãi đầu.

Nghe Từ Từ Kỳ kêu tên mình đầy đủ có chút không được tự nhiên, đương nhiên không được tự nhiên chỉ có hấn, Từ Từ Kỳ người ta tất nhiên biết không được tự nhiên.

Chờ Từ Từ Kỳ đến một quán bar, chính là quán bar lần đầu chạm mặt Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ cũng không chán ghét không khí quán bar này, rất nhanh liền dung nhập vào bầu không khí xa hoa trụy lạc.

Về đến nhà, Nguyên Họa đơn giản tắm rửa một chút, cầm di động đầu tiên là gọi cho Từ Kiều.

“Kiều nhi của ta a, nàng rảnh không, tối nay đi bar không?”

Nguyên mẹ không ở nhà, Nguyên Họa liền muốn trải qua thời gian tươi đẹp trong những ngày này, hôm nay lại bị sếp mỹ nữ chọc giận không ít, quán bar là nơi thả lỏng thể xác lẫn tinh thần tốt nhất, nhưng bình thường Nguyên Họa cũng không thích đi những nơi như vậy, nàng không thích không khí xa hoa trụy lạc ở đó, cái này hoàn toàn tương phản với Từ Từ Kỳ.

Từ Kiều nghe được lời nói ghê tởm muốn chết giống như tú bà chuyên dùng để dụ dỗ con gái nhà lành của Nguyên Họa, chấn động đến nổi da gà đều rơi đầy đất, hét vào điện thoại: “Nguyên Họa, mày có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, muốn bị chém phai không? Đem âm thanh biến thái của mày khôi phục bình thường, bằng không tao sẽ là người đầu tiên đại diện cho mặt trăng tiêu diệt mày.”

Nguyên Họa sớm có chuẩn bị đem di động để ra xa, đợi Từ Kiều rống xong mới đặt lại bên tai: “Kiều Kiều, nàng sao có thể tiêu diệt ta chứ, không có ta buổi tối nàng sẽ rất cô đơn, chúng ta gặp mặt ở quán bar. Cúp.”

Nguyên Họa không đợi Từ Kiều phát huy sự từ hồng*, cúp máy, thật là hành động sáng suốt a.

* Sự từ hồng: gồm 1 tiếng làm chấn động khắp trời, 1 trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Google để biết thêm chi tiết

Đối với sự từ hồng của Từ Kiều, ngay cả Nguyên Họa đều cảm thấy mặc cảm, quý báu, thành kính quý lại.

Từ Kiều trừng mắt nhìn di động, hung hăng ném đi, tức giận thay đồ, liền hướng quán bar đi.

Từ Kiều chính là mặc kệ Nguyên Họa chọc giận nàng cỡ nào, cũng không từ chối Nguyên Họa hẹn mình, Nguyên Họa từng cho rằng Từ Kiều yêu mình.

Sau khi bị Từ Kiều tắm quất vài lần, ý tưởng trên có thể cho qua.

Thời điểm Nguyên Họa bắt xe đến quán bar, Từ Kiều còn chưa đến, vì thế đứng ở cửa chờ Từ Kiều.

Người có thể làm cho Nguyên Họa chờ thật sự là ít đến đáng thương, chủ yếu trên cơ bản là người ta toàn phải chờ Nguyên Họa, Nguyên Họa rất có năng lực mười lần hẹn, chín lần muộn.

“A Kiều, nè nè.” Nguyên Họa kiễng chân, chủ yếu là muốn cao một chút, tiện cho Từ Kiều nhìn thấy mình, nhưng vẫn bị người tới lui che mất thân hình nho nhỏ. (đáng iu =)))

Nguyên Họa lừa giận ngút trời chạy đến bên cạnh Từ Kiều, kỳ thật lúc Nguyên Họa kêu Từ Kiều, Từ Kiều đã sớm thấy đứa nhỏ màu vàng kim này.

Từ Kiều thật sự muốn bỏ lại nằng, đầu ra một tên không để ý hình tượng kêu loạn vấy loạn ở chỗ đông người, Từ Kiều chưa từng có ý nghĩ giống như vừa rồi, hi vọng mình không quen biết Nguyên Họa, thậm chí cực kỳ hi vọng mình tàng hình.

“A Kiều, tao gọi mày như vậy, sao mày không nghe a?” Nguyên Họa nắm tay Từ Kiều bắt đầu oán giận vừa rồi mình bị ngó lơ.

“Không nhìn thấy, mày nhỏ như vậy, tao làm sao thấy được a?” Từ Kiều nghiêm túc nói, một cái có hoàn mỹ làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của Nguyên Họa, nhưng cũng là nói thật.

“Nhưng hôm nay tao còn đặc biệt mặc áo vàng, để mày có thể đầu tiên nhìn thấy tao.” Nguyên Họa ủy khuất giống như con dâu bị mẹ chồng ngược đãi làm cho Từ Kiều người ta tim gan đều run rẩy.

“Ách... kêu gì uống đi.” Từ Kiều chuyển đề tài, nằng thật sự không muốn nói tiếp tục đề tài vô nghĩa này với một tên ngu ngốc.

Nguyên Họa vui vẻ cầm mấy chai bia đến bàn Từ Kiều ngồi xuống, Từ Kiều cũng là một nữ tử, nhưng không phải là một hình tượng nữ khoa trương quyền rũ như Từ Từ Kỳ.

Từ Kiều có vẻ hướng nội, hình tượng thanh khiết. Lúc còn đi học, không biết nắm giữ bao nhiêu trái tim của nam sinh a? Những vẫn không nhìn trúng một ai, nói đến chuyện yêu đương của Từ Kiều, ngay cả bạn bè như Nguyên Họa đây cũng cảm thấy đáng tiếc.

Lúc trước không ít nam sinh điều kiện tốt theo đuổi Từ Kiều, Từ Kiều người ta đều không nhìn lấy một cái.

Nguyên Họa vừa ngồi xuống, liền có không ít người đến bắt chuyện với Từ Kiều, Từ Kiều lại lạnh lùng làm lì, giống như con người không đếm xỉa con ruồi. Cho nên nhiều người đến bắt chuyện đều bị 'đóng cửa đuổi khách', Nguyên Họa ngồi một bên nín cười, Từ Kiều là dạng người gì mình còn không biết sao, những người này cũng không tốt hơn so với những nam sinh theo đuổi Từ Kiều lúc ở trường, Từ Kiều làm sao có thể để mắt đến a.

Nguyên Họa cũng muốn làm sứ giả bảo vệ đóa hoa, nhưng thân hình nhỏ bé như vậy, hay là thôi đi, để Từ Kiều người ta tự giải quyết đi.

Nguyên Họa uống hai chai bia cảm thấy bụng hơi căng, vì thế bỏ lại một mình Từ Kiều chạy đi WC.

Giải quyết xong, đi đến đại sảnh, lúc đi ngang gia phòng, Nguyên Họa nghe được âm thanh quen thuộc, do lòng hiếu kỳ, Nguyên Họa đi đến tựa vào nhìn vào khe cửa bên trong.

Này không xem thì thôi, xem xong liền dọa Nguyên Họa sợ hết hồn, bên trong không phải sếp nữ chết tiệt Từ Từ Kỳ thì là ai? Nhìn xem một đám nam nhân vây quanh cô, mắt mù cũng thấy đây là một đám hảo sắc, huống chi Nguyên Họa không bị mù.

Nguyên Họa thấy Từ Từ Kỳ có chút say, còn tên nam nhân cọ cọ người Từ Từ Kỳ đang say, tay khoát lên hông cô, tay khác sắp sờ lên ngực Từ Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chương 8:

Bachgiatrang.com

Nguyên Họa bị cảnh tượng trước mắt kích thích đến nỗi muốn chảy máu não, lại nhìn đến bộ dáng của Từ Từ Kỳ, rõ ràng là vẻ mặt đầy hưởng thụ, Nguyên Họa tức giận đến nỗi không có chỗ phát tiết.

Sếp nữ này này đầu óc thiếu một sợi dây thần kinh sao, phóng đảng, ánh mắt thật là phóng đảng.

Tuy rằng Nguyên Họa không phải là một sinh viên tốt, nhưng là một cô gái Trung Quốc rất truyền thống. Nhìn thấy bộ dạng của Từ Từ Kỳ tức giận đến bộc phát.

Không suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào phòng, đi đến bên ghế mang người đi, đương nhiên người trong phòng bị một người xông vào làm hoảng sợ, trong lúc chưa ai kịp phản ứng, Nguyên Họa đã chạy đến trước mặt Từ Từ Kỳ, ôm vai Từ Từ Kỳ đi ra ngoài.

Từ Từ Kỳ thật sự say mèm, bị Nguyên Họa ôm đi, cả người đều dựa vào Nguyên Họa.

Hiện tại Nguyên Họa khỏi nói có bao nhiêu hối hận, tay chân nhỏ bé, một thân thấp bé, ôm cả một mỹ nữ cao như vậy, khỏi nói có bao nhiêu mệt.

Vất vả bước đi, Lý Đông Hải tiến lên chặn đường Nguyên Họa, hần cảm thấy thật mất hứng, Từ Từ Kỳ này làm hần tốn thời gian nửa năm, đêm nay đã sắp rơi vào tay, thật vất vả mới chuốc say được Từ Từ Kỳ, còn đang suy nghĩ đặt một phòng khách sạn vui vẻ một đêm. Làm sao có thể để cho một đứa nhóc xấu xa này phá đám, đúng, trong mắt người khác, hình tượng Nguyên Họa chính là một đứa nhóc. Cho nên lần đầu tiên Từ Từ Kỳ gặp Nguyên Họa còn nghĩ Nguyên Họa còn là trẻ vị thành niên.

“Em là ai a? Bạn nhỏ.” Lý Đông Hải rất lễ phép hỏi Nguyên Họa, nghĩ đến việc đêm nay của mình, không muốn gây sự phiền toái. Ngực khí thật tốt, lại không nghĩ một câu bạn nhỏ của hần đã chọc tức Nguyên Họa, Nguyên Họa người ta ghét nhất là bị kêu là bạn nhỏ.

“Nguyên Họa.” Âm thanh vừa lạnh vừa soái*

*soái: đẹp trai @.@

“Tại sao em xông vào phòng, còn mang đi nữ nhân của tôi a?” Lý Đông Hải rất lễ phép hỏi.

“Nàng là cấp trên của tôi, nàng kêu tôi đến đón nàng.” Nguyên Họa đành phải tìm đại một lý do, thực tế thì người ta cũng không có nhờ nàng. Đúng là rảnh rồi tìm việc làm.

Lý Đông Hải kinh ngạc nhìn Nguyên Họa, ánh mắt đầy nghi hoặc. Nguyên Họa không quan tâm hần như thế nào, mình ôm một mỹ nữ như vậy thật sự là mệt. Thăm nghĩ nhanh rồi khỏi đây.

Hiện tại đang hối hận mình rảnh rồi lại đi gây sự, ảo não thầm mắng mình một trận.

“Đây là một vạn. Cấp trên của cô đêm nay không về. Để nàng ở đây là được.” Lý Đông Hải lấy ra một sấp tiền màu đỏ in hình Mao chủ tịch, không động tâm là gạt người, Nguyên Họa thật muốn bỏ nữ nhân chết tiệt này lại cầm một vạn kia, hất tóc rồi đi.

“Nàng sẽ đuổi việc tôi, không cần tiền, công việc quan trọng.” Nguyên Họa nhấn tâm từ chối, nàng nghi ngờ hôm nay đầu của nàng có phải bị lừa đá hay không (bị ngu v), sao lại từ chối một sấp tiền đỏ chói giá trị kia mà cứu nữ nhân phóng đảng này, hận a, trong lòng thật hận.

“Nếu nàng đuổi việc cô, cô đến công ty tôi làm, tôi giao việc cho cô, như vậy được không?” Lý Đông Hải bắt đầu không có kiên nhẫn cùng một “bạn nhỏ” nói chuyện nữa.

Nguyên Họa suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói “Không thể.”

Lý Đông Hải phát cáu, âm thanh lạnh lùng nói “Tôi khuyên cô không nên rượu mời không uống lại uống rượu phạt.*”

*: nói nhẹ không chịu lại thích bị đòn @.@

Nguyên Họa trở người liếc mắt, tiếp tục nói dối.

“Không phải tôi không muốn, ngại cho tiền tôi sao lại không cần, tôi cũng không ngốc, nhưng mà Từ chủ tịch đang chờ bên ngoài, tôi trước tiên vào tìm người, người không về tôi lấy gì giao phó, một chút bọn họ không chờ được đi vào, tôi đưa Từ tổng cho ngài đem đi, còn tôi làm sao đây?” Nguyên Họa trong lòng yên lặng mắng mình ngu ngốc.

Lý Đông Hải hoài nghi nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa cũng biết hần đang nghĩ gì. Vợ vàng nói “Ngài không tin, tôi gọi Từ chủ tịch từ mình đến đón Từ tổng là được, tôi ôm này giờ cũng mệt chết.” Nói xong giả vờ lấy điện thoại ra gọi. Lý Đông Hải vội đề tay Nguyên Họa lại, cười lạnh “A, không cần không cần.” Nguyên Họa nhẹ nhàng thở ra một hơi, vì cứu một mỹ nữ không biết giữ mình, thật là mệt chết.

“Tôi có thể đem Từ tổng đi được chưa?” Nguyên Họa giả vờ ngây thơ hỏi.

Lý Đông Hải tuy bức bối nhưng không thể phát tác. Dù sao sau này còn có nhiều cơ hội (mơ đi em trai), nghĩ vậy trong lòng cũng dễ chịu một chút, tối nay tùy tiện kiếm một cô bù lại là được rồi. Nhịn xuống trong lòng không vui “Ừ, vậy cô tự nhiên. Có cần tôi giúp không?”

“Không cần, Từ chủ tịch và bạn của Từ tổng đều chờ ở ngoài.” Nguyên Họa cũng không muốn thật vất vả mới đem người đi lại bị bắt trở về. Nói xong liền ôm Từ Từ Kỳ đi ra cửa. Thật vất vả đem đến chỗ Từ Kiều, kêu Từ Kiều lại giúp đỡ “A Kiều, lại giúp tao.”

“A, Nguyên Họa, mỹ nữ này ở đâu ra a?” Nguyên Họa đi WC về liền nhặt được một mỹ nữ làm cho Từ Kiều giật mình.

“Đừng nhảm nhí, mau giúp tao đỡ nàng, đem nàng về nhà, nàng chính là Từ Từ Kỳ ác độc kia a.” Nguyên Họa hung tợn nói.

“Nga.” Từ Kiều nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Nguyên Họa trả lời.

Hai người cuối cùng cũng đem Từ Từ Kỳ lên taxi, Nguyên Họa mệt đến một thân mồ hôi. Trong lòng nguyên rủa Từ Từ Kỳ, nếu hiện giờ Từ Từ Kỳ tỉnh dậy nhất định sẽ phản bác nói “Ai mượn cô xen vào chuyện của tôi.”

“Uy, Từ tổng, nhà cô ở đâu?” Nguyên Họa không chút khách khí vỗ mặt Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ uống say, mặt bị đánh có chút đau, nhú nhú mày. Hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ngủ không để ý Nguyên Họa.

Nguyên Họa còn muốn sử dụng biện pháp mạnh hơn nhưng Từ Kiều ngăn cản.

Nguyên Họa không ra tay được, hồi nửa ngày không có kết quả, cuối cùng đành đem người về nhà Nguyên Họa trước, hơn nữa, gần đây nhà Nguyên Họa cũng không có ai, đem một nữ nhân về cũng không sao.

Từ Kiều giúp Nguyên Họa đem Từ Từ Kỳ về nhà xong, ngày mai nàng có ca sớm, không thể ở lại giúp Nguyên Họa.

Nguyên Họa đem Từ Từ Kỳ quăng lên sô pha, sau đó đi tắm, tắm xong ra phòng khách vẫn thấy Từ Từ Kỳ nằm trên sô pha, nhú mày. Nguyên Họa có chút áy náy, vất vả đem người lên giường, vì Từ Từ Kỳ say rượu nên có chút khó chịu, trở mình không muốn đi, thân thể nhỏ bé của Nguyên Họa vốn muốn ôm một người cao như thế thật không dễ, Từ Từ Kỳ trở mình làm mất đi trọng tâm, cả người Nguyên Họa cùng Từ Từ Kỳ té vào trên giường.

Chết người chính là lúc Nguyên Họa hoàn hồn, môi của mình vừa vịn chạm vào môi của Từ Từ Kỳ, không có ý a, Nguyên Họa nằng nặc lấy mười tám đời tổ tông nàng thế không phải cố ý.

Từ Từ Kỳ có dùng son môi, lại có vị ô mai mà Nguyên Họa thích ăn nhất, vì thế liều mạng tỉnh tề thương thức. (==! Háo sắc)

Từ Từ Kỳ trong lúc không có ý thức hôn đáp lại, điều này làm hôn phách Nguyên Họa toàn bộ bay trở về.

Nguyên Họa vụt một phát liền đứng dậy, sợ đến nỗi chạy ra khỏi phòng mình, đến WC rửa mặt mấy lần mới ngừng tay.

Nguyên Họa nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, lại bắt đầu suy nghĩ, nghĩ đến môi của sếp mỹ mĩ mùi vị không tệ, nghĩ vậy lại muốn đi nếm thử một chút.

Nguyên Họa bị ý tưởng của mình khiến trong lòng như bốc hỏa. Cả buổi tối ngủ trên sô pha không dám về phòng.

Sáng sớm Từ Từ Kỳ tỉnh lại phát hiện mình không ở nhà cũng không phải ở khách sạn mà là trong một căn phòng ngủ, nhìn quần áo trên dưới vẫn như ngày hôm qua, không có bị người đụng đến, điều này làm nàng không hiểu nổi.

Ngày hôm qua rõ ràng cùng Lý Đông Hải uống rượu, còn uống say.

Lý Đông Hải theo đuổi mình nửa năm, theo lý mà nói hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy a. Nhưng trên người đúng là không bị người khác chạm qua, hoảng hốt nhớ lại hình như có người mang mình đi, chuyện sau đó Từ Từ Kỳ không có ấn tượng.

Từ Từ Kỳ mang giày cao gót 10 li đi đến phòng khách thì thấy Nguyên Họa ngủ trên ghế sô pha phòng khách. Liền đi qua đánh thức Nguyên Họa.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chương 9:

Bachgiatrang.com

Nguyên Họa bận rộn suốt cả buổi tối, mắt không ít khi lợc.

Đang ngủ say lại bị người khác làm ồn nên có chút bực bội, tưởng thằng em trai của mình về, mắt cũng không thêm mở, nổi nóng đem người phá giấc mơ đẹp của nàng đá cho một cước. (thật là thô bạo)

Từ Từ Kỳ bị đá một cước ăn đau, nổi trận lôi đình.

“Nguyên Họa, cô thức dậy ngay cho bản tiểu thư.” Vừa nói vừa bay qua nắm lỗ tai của Nguyên Họa.

Nguyên Họa bị tiếng hét cùng với cảm giác đau ở lỗ tai truyền đến, bắt đầu dĩ mờ mắt, vừa vặn thấy khuôn mặt phóng đại của sếp mỹ nữ.

Hoảng sợ suy nghĩ một chút mới nhớ lại hôm qua mình đã đem chuyện phiền phức về nhà.

Hiện giờ nhớ lại hồi hận đến nỗi muốn đi nhảy xuống sông Hoàng Hà.

“Cô dậy rồi a!!” Ngờ khi không tốt, tuyệt đối không tốt. Bị người ta đập một cái thì ai còn có thể nói chuyện nhỏ nhẹ với đối phương a?

Nguyên Họa khó chịu nhìn Từ Từ Kỳ, người này sáng sớm kêu mình dậy còn bày ra sắc mặt như này, làm mình tưởng như mình thiếu nàng tám trăm vạn a. Giọng điệu tuyệt đối khó chịu trả lời: “Ừ, nhờ công lao của đại nhân cô gọi tôi dậy.” Nhìn đi, nhìn đi, đây là châm chọc một cách trắng trợn.

Từ Từ Kỳ không thêm đề ý sự châm chọc của Nguyên Họa. Trục tiếp hỏi: “Vì sao tôi ở nhà của cô a, tôi nhớ hôm qua tôi ở quán bar uống rượu, còn uống say?”

Nguyên Họa trừng đôi mắt không thể nào lớn hơn của mình, có ý nghĩ kỳ lạ là muốn đem sếp mỹ nữ trừng đến trên người thùng vải lỗ.

Sao có thể nói mình uống say một cách hơi hợt như vậy nha? Lại là cùng với đàn ông, không sợ mình chịu thiệt sao? Trong đầu nữ nhân này rốt cuộc chứa cái gì nha? Nguyên Họa đương nhiên là không thể hiểu được Từ Từ Kỳ hơn phân nửa thời gian sống và tiếp thu văn hóa ở nước ngoài.

“Cô nói đi, cô cũng không biết uống ít một chút sao, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao, cô không thấy tên đàn ông hôm qua cố ý chuốc say cô a, còn có một tên trong lúc cô say còn...” Nguyên Họa không nói nữa, nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua liền nổi trận lôi đình, trên mặt cũng nóng lên.

Cảnh tượng kia có chút... (⊙ _ ⊙), dù sao cũng là tận mắt thấy, bạn nhỏ Nguyên Họa người ta tạm thời không tiêu hóa được.

Từ Từ Kỳ đương nhiên biết Lý Đông Hải có mưu đồ với mình, cũng biết những tên kia là hôm qua hẳn nhờ tới chuốc say mình. Nhưng gặp Nguyên Họa trách cứ, trong lòng thật không thoải mái.

Từ nhỏ đến lớn không ai dám trách cứ mình như vậy a, Nguyên Họa này là người đầu tiên.

“Tôi muốn uống bao nhiêu là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm, Nguyên tiểu thư.”

“Cô, sao cô có thể nói như vậy. Sao lại có loại nữ nhân này, biết rõ người khác có ý đồ bất chính với mình mà còn uống nhiều như vậy, có phải cô cảm thấy quá trống vắng hay không a?”

Nguyên Họa tức giận lớn tiếng nói, nàng thật giận dữ, không biết tại sao mình lại tức giận, vì Từ Từ Kỳ tùy tiện buông thả bản thân nên tức giận sao? Mình không thích nhìn bộ dạng phóng đảng của sếp mỹ nữ sao? Nhưng mà nàng làm vậy thì liên quan gì mình? Liên tiếp tự hỏi xong, đầu gối Nguyên Họa vẫn chưa thể nghĩ thông suốt.

“Đúng, đúng là tôi cảm thấy trống vắng đó, thì sao?” Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Họa nói vậy, tức giận kinh khủng.

“Cô, cô, không có thuốc chữa.” Nguyên Họa nghiêng đầu qua chỗ khác, dùng nguyên tắc mắt không nhìn, tĩnh tâm, không thêm nhìn mỹ nữ.

Từ Từ Kỳ dậm chân chạy như bay ra cửa, vừa bước xuống bậc thang, sợ ý đập vào khoảng không liền bị sái chân*.

*trật chân

Ngồi trên thang lầu, bắt đầu giận dữ nguyên rửa Nguyên Họa. Nếu Nguyên Họa biết nàng như vậy chắc chắn sẽ nói đáng đời cô.

Nguyên Họa nghe bước chân xa dần liền đi vào WC tắm rửa, mặc một bộ đồ đơn giản, trên áo T-shirt, dưới mặc quần jeans, bảy tám phút sau liền cầm ví tiền cùng chìa khóa đi ra ngoài.

Tuy vừa cãi nhau với sếp mỹ nữ, nhưng vẫn phải đi làm. Nếu đi trễ, chắc chắn sẽ bị đuổi.

Nguyên Họa vừa hát vừa đi xuống lầu. Vừa xuống dưới lầu đã thấy một dáng vẻ quen thuộc ngồi ở cầu thang, Nguyên Họa lắc đầu trực tiếp đi qua, không để ý đến mỹ nữ vừa làm mình tức đến khản giọng.

Từ Từ Kỳ nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu lên liền thấy Nguyên Họa, đang vui vẻ thì thấy Nguyên Họa trực tiếp đi ngang qua người, không quan tâm mình. Tội thân, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

Nguyên Họa vừa quay đầu nhìn thấy Từ Từ Kỳ hai mắt đầm lệ, mỹ nữ khóc càng làm cho người ta đau lòng. Nguyên Họa cuối cùng không thể tàn nhẫn, lui trở về, ngồi xổm xuống nói “Cô tại sao còn chưa đi a, không đi làm sao?” Đương nhiên ngờ khi vẫn còn khá lạnh nhạt.

Từ Từ Kỳ không để ý Nguyên Họa, tiếp tục ngồi khóc. Nguyên Họa chưa từng gặp qua một mỹ nữ khóc không ngừng như vậy a. Âm thanh nhỏ nhẹ “Đại tiểu thư, cô làm sao vậy, nếu không đi làm sẽ muộn.” Ngờ khi còn kèm theo một chút trách cứ.

Thật ra Từ Từ Kỳ không muốn khóc, nàng vốn là người ít cảm xúc, đừng nói khóc, cười trước mặt người khác cũng rất ít.

Nàng vừa bị sái chân, rất đau. Thật vất vả nhìn thấy Nguyên Họa, nhưng người ta không quan tâm nàng, này thật là ủy khuất, nước mắt liền lộp bộp rơi ra.

“Không cần cô lo, cô không phải không muốn nhìn thấy tôi sao, cô đi đi a!” âm ỉ nóng nảy đáp trả.

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ cúi kinh với mình nghĩ thầm thật đúng là đại tiểu thư. Nhưng lại không biết bộ dạng này của Từ Từ Kỳ người khác chưa bao giờ nhìn thấy được.

Không còn cách nào, Nguyên Họa chắc chắn không thể bỏ nàng ở đây một mình, đành phải phát huy bản lãnh mặt dày của mình. “Đại tiểu thư, sắp muộn rồi, cùng nhau đi thôi, đừng ngồi đó nữa.” Vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị chạy đi.

Quay đầu lại vẫn thấy Từ Từ Kỳ ngồi ở cầu thang, thật không biết nói gì. “Đại tiểu thư, sao còn chưa đứng lên, mau đứng lên a, trễ thật rồi.”

“Chân tôi bị trật rồi.” Từ Từ Kỳ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ sắp đem đầu vùi vào giữa hai chân, trật chân cũng không phải chuyện mất mặt gì, có cần phản ứng như vậy không? Ngồi xuống nắm chân Từ Từ Kỳ kiểm tra một chút, phát hiện sưng rất to, xem ra trật không nhẹ.

“Nhìn dáng vẻ của cô, chân không thể đi được, đi bệnh viện trước đi. Hôm nay lại đi muộn rồi, cô không được đuổi tôi, đây là tại cô.” Người nào đó còn không quên vì mình tranh thủ lợi ích.

Từ Từ Kỳ trắng mắt liếc Nguyên Họa một cái, lúc này còn có tâm trạng so đo loại chuyện này, không biết trong đầu đang giả bộ cái gì.

“Tôi công cô, lên đi,” Nguyên Họa đưa lưng về phía Từ Từ Kỳ nói, thật ra nàng không muốn có thêm phiền toái này trên lưng, nặng không nói, còn cao như vậy, không biết lưng mình có gặp vấn đề gì không đây?

Từ Từ Kỳ cũng dùng vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn Nguyên Họa, làm Nguyên Họa có chút chột dạ, nhưng không thể mất mặt trước mặt mỹ nữ người ta a, hạ quyết tâm, đề nghị thanh âm nói một lần nữa “Lên đi, tôi công cô.”

Từ Từ Kỳ biết chân mình không thể đi được, đành phải đi lên để Nguyên Họa công.

Nguyên Họa cảm giác được hai khóa mềm mại của Từ Từ Kỳ dán lên lưng mình, bỗng chốc cảm thấy tim muốn nhũn ra.

Thầm nghĩ một câu yêu tinh, ổn định tinh thần, đừng để bị yêu tinh này quyến rũ.

Nhất cổ tác khí*, liền công Từ Từ Kỳ đi xuống lầu.

* NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Này đến ba tầng lầu, nói không mệt thì là gạt người.

Trên mặt Nguyên Họa đã toát hết mồ hôi, trong lòng Từ Từ Kỳ có chút cảm động, nâng tay lên nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Nguyên Họa.

Nguyên Họa sững sờ một chút, lại tiếp tục đi xuống lầu, đem Từ Từ Kỳ công ra ngoài tiểu khu mới thả xuống.

Đưa tay vẫy một chiếc xe, đưa vị đại mỹ nữ này đi bệnh viện.

Đến cổng bệnh viện, Nguyên Họa không tiếp tục công Từ Từ Kỳ, mà dìu nàng đi vào bệnh viện.

Nàng chống gậy rời khỏi bệnh viện, xương cốt không bị tổn thương nghiêm trọng chỉ bị băng bó lại.

Nguyên Họa nhìn lại cảm giác muốn cười, nhìn Từ Từ Kỳ bị bó đến giống như giò heo còn mang giày cao gót 10 li, như vậy thật là buồn cười muốn chết, giải thưởng tên hề ưu tú nhất chắc chắn là phải trao cho vị sếp mỹ nữ này.

Từ Từ Kỳ nhìn vẻ mặt nín cười của Nguyên Họa, hận không thể đi đến tát vào mặt nàng hai cái, người ta bị như vậy, nàng còn có tâm trạng cười nhạo. Quả thật là người không biết đồng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chương 10:

Bachgiatrang.com

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ đi từng bước nhỏ, nhìn lại giày cao gót trên chân nàng. Đỡ Từ Từ Kỳ đi tới bồn hoa bên cạnh, để lại một đại mỹ nữ khí chất người ta ngồi kế bồn hoa, bản thân thì chạy đi. "Cô ở đây chờ tôi, chờ chút tôi quay lại, đừng đi loạn." Vừa chạy vừa không quên dặn Từ Từ Kỳ. (làm như con nít =.!=!)

Từ Từ Kỳ tức giận trừng mắt Nguyên Họa đang chạy đằng xa, ngày hè nóng bức như thế này lại đem nàng ngồi chờ ở chỗ đông người qua lại như vậy, vậy mà cũng nghĩ được. Từ Từ Kỳ nghĩ đến chờ tên hỗn đản kia trở về, nhất định phải giáo huấn nàng một trận, đem một đại mỹ nữ như mình ném ở ven đường cũng sẽ không lo lắng sao, dù gì mình lớn lên mang khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành a. Đúng như Từ Từ Kỳ nghĩ, chỉ chốc lát liền có rất nhiều dùng chân ngắm mỹ nữ, thậm chí có tên lưu manh có gan tiến đến. "Ồi, mỹ nữ, nóng như vậy em ngồi ở đây làm gì, cùng anh vào khách sạn ta cùng nhau mát mẻ."

Từ Từ Kỳ đen mặt, cường đại khí tràng trên người liền bộc phát, nhất thời làm cho nhiệt độ không khí quanh mình nhanh chóng giảm xuống vài phần. Trong nháy mắt đuổi hết mấy tên lưu manh muốn đến gần, đương nhiên có mấy tên không sợ chết, một đám lưu manh khác hăng hái tiến lên bắt chuyện "Mỹ nữ, mặt lạnh cũng đẹp như vậy, đi chơi với mấy anh một chút được không?" Nói xong lại đem tay khoát lên vai Từ Từ Kỳ.

Nhiệt độ xung quanh đại mỹ nữ càng ngày càng thấp, thực hiện một thế ném vai*, liền đem tên lưu manh vừa khoát vai mình ném ngã xuống đất. Mấy tên lưu manh khác đứng một bên vừa xem vừa hít một ngụm khí lạnh, người này là nữ nhân sao?

*: chém gió :)) không biết trong võ nào, chắc chụp tay thẳng kia rồi vật nó từ sau lưng ném ra đằng trước :)) thật bá đạo :v

Nguyên Họa cầm theo giày vải trở lại, thấy sắp mỹ nữ của mình giải quyết một tên lưu manh, giật mình, hộp giày trong tay hoa lệ rớt xuống. Ông trời vừa đánh trúng mình sao, có hoa mắt hay không a. Dụi dụi mắt, nhìn lại. Ôi chao, tên lưu manh vẫn còn nằm dưới đất. Ách, để mình xui một chút.

Tên lưu manh bò dậy, dùng vẻ mặt khủng hoảng quay lại nhìn Từ Từ Kỳ, nhưng nhiều người xung quanh như vậy, không thể động thủ với một mỹ nữ như này. Nhưng thật ra căn bản là sợ mình không đánh lại nữ nhân này, tranh thủ lúc này chuẩn bị là tốt nhất. "Đàn bà thôi, có khí phách. Bỏ mày không ra tay đánh nữ nhân. Hừ." Làm bầm mả đi mất, những người khác hiển nhiên còn chưa có hoàn hồn. Nhiều người ù ừ cạc cạc giống như bị sét đánh. Đợi đến lúc mọi người hoàn hồn, bị mỹ nữ lạnh lùng đảo mắt qua, mặt trời lúc này rất nóng, tại sao lại lạnh như thế này? Đều lên lút tàn đi.

Nguyên Họa đang trong trạng thái hóa đá, ngây ngốc sững sờ, Từ Từ Kỳ quay người lại liền thấy Nguyên Họa đứng ở cách đó không xa, ngực thở mạnh một cái, đều tại tên chết tiệt này, nếu không tại sao mình có thể ở quảng trường lớn như vậy đánh mất hết hình tượng thực nữ?

"Còn đứng ở đó làm gì, làm tượng đá à?" Tức giận liếc Nguyên Họa còn đang trong trạng thái hóa đá.

"Ách. . ." Nguyên Họa trong đầu kêu một tiếng, tôi đứng là làm tượng đá a, bị cô làm cho hóa đá, hơn nữa còn là tượng đá bị cháy sém bên ngoài a.

"Rốt cuộc cô có qua hay không?" Tức giận liếc mắt với mười phần xem thường.

"Ách. . . cho cô." Nguyên Họa quay về trạng thái bình thường, nhặt hộp giày trên đất đưa cho Từ Từ Kỳ, vì an toàn của bản thân, để trên mặt đất rất xa Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ hung hăng trừng mắt Nguyên Họa đang trốn ở đằng xa, nhưng cũng đủ làm cho trái tim nhỏ bé của Nguyên Họa sắp rớt ra ngoài, nữ nhân này nhất định là địa ngục Tu La, một ánh mắt đều có thể hù người như vậy.

"Nguyên Họa, cô còn đứng ở đó làm gì? Lại đây cho tôi." Từ Từ Kỳ mang giày Nguyên Họa mua riêng cho nàng, trong bụng có chút hài lòng. Thế nhưng một chút tâm tình tốt đều bị ánh mắt của Nguyên Họa làm mất hết, ánh mắt kia của nàng là sao, mình là ma quỷ sao? Tức chết mất.

Này thay đổi giày đế bằng còn cao hơn Nguyên Họa một cái đầu, Nguyên Họa ai oán mà nhìn Từ Từ Kỳ trước mắt, không cam lòng, cực kỳ không cam lòng. Vì sao mình cũng chỉ có bấy nhiêu độ cao so với mặt biển? Run sợ hỏi "Ách. . . Tôi có cần đi qua không?"

"Cô nói đi?" Một ánh mắt sắc bén quét trên người Nguyên Họa.

Nguyên Họa run lên mất cái, thật muốn nói có thể không qua không, nhưng mà bị ánh mắt kia của Từ Từ Kỳ nhìn nàng lại không dám. Từng bước từng bước đi qua, Nguyên Họa chưa từng sợ hãi một mỹ nữ đến như vậy, lúc này còn cố mỹ nữ người ta, lúc này lại muốn chạy trốn a, trời đất ơi a! !

"Nhanh lên một chút!" Mỹ nữ kêu lên.

Nguyên Họa khóc không ra nước mắt, nhanh chóng đi tới. Chết thì chết.

Từ Từ Kỳ ý cười dịu dàng mà nhìn Nguyên Họa, sao lại đáng yêu như vậy nha. Nguyên Họa nếu như biết suy nghĩ hiện giờ của Từ Từ Kỳ, chắc máu cũng phải ối ra.

"Đờ tôi, đi thôi."

Nguyên Họa lần này là thực sự muốn khóc, kiếp trước mình nhất định là tạo tội ác tày trời gì rồi, kiếp này lại gặp được một ma nữ như này. Trong lòng bất bình, thật muốn bỏ nữ nhân này lại tự mình rời đi. Cuối cùng vẫn đưa tay ra đỡ sắp mỹ nữ. Kêu một chiếc xe đưa người này về, suy nghĩ rất cục cựa cũng có thể đi rút lui. Trong lòng thật kích động, nhưng mà vui quá hóa buồn. Từ Từ Kỳ ung dung mở miệng nói "Nguyên Họa, lên xe. Đưa tôi về nhà." Sao nói cứ như chuyện đương nhiên vậy?

"Không được." Nguyên Họa vội vàng mở miệng cự tuyệt, nếu không phải ngày hôm qua mình thích xen vào chuyện của người khác, thế nào lại gặp nữ

nhân như này, khỏi nói có bao nhiêu hối hận. Suy nghĩ về nhà sẽ nghĩ việc, nàng không hầu hạ nổi một yêu tinh như thế. Nên tìm Pháp Hải* thu phục nàng đi.

*Pháp Hải đại sư trong Thanh xà bạch xà, chuyên trị yêu tinh :))

“Nhanh lên một chút! Lên xe!” Từ Từ Kỳ lên giọng, khí tràng trên người đều huy phát ra ngoài. Nguyên Họa và tài xế sợ đến lạnh sống lưng.

Nguyên Họa còn muốn đấu tranh, thế nhưng bị ánh mắt sắc bén của mỹ nhân làm cho nàng ngoan ngoãn lên xe.

Dọc theo đường đi ai cũng không nói chuyện, Nguyên Họa lấy ra điện thoại di động của mình bắt đầu lên QQ trò chuyện giết thời gian, Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa cầm điện thoại di động chơi hăng say cũng không để ý tới mình, tức muốn chết, nhưng không thể hạ mặt mũi nói chuyện. Hung hăng trừng Nguyên Họa vài cái, thế nhưng Nguyên Họa không cảm giác được, nếu như cảm thấy, nhất định là sẽ lập tức hầu hạ tốt vị đại tiểu thư này.

Lúc xuống xe, Từ Từ Kỳ để Nguyên Họa trả tiền, ai bảo nàng ở trên xe không để ý tới mình. Nguyên Họa về mặt ai oán mà nhìn ông anh tài xế và Từ Từ Kỳ, gương mặt ông anh tài xế rõ ràng mang biểu tình ta chỉ nhìn tiền, khiến cho Nguyên Họa thiếu chút nữa bạo phát.

Đờ Từ Từ Kỳ đi vào một tòa nhà lớn, vào thang máy, Nguyên Họa bắt đầu choáng váng. Muốn dựa vào Từ Từ Kỳ nhưng lại thấy xấu hổ, buộc lòng phải dựa vào bức tường bên cạnh. Từ Từ Kỳ cũng phát hiện sắc mặt Nguyên Họa có điểm bất thường, lên tiếng hỏi “Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, nhà cô ở tầng mấy a?” Nhìn số đếm tầng đang nhanh chóng tăng lên, Nguyên Họa thản nhiên hỏi.

“25.”

“Ngạ.” Nguyên Họa choáng váng đến không muốn nói, hên là không phải bảy tám chục tầng, nếu không đúng là muốn cái mạng già của Nguyên Họa.

Ra thang máy, Nguyên Họa mới có một chút tinh thần, Từ Từ Kỳ cũng thu hồi ánh mắt lo lắng của mình, mở cửa. Thật là hù chết Nguyên Họa, căn phòng này cũng quá lớn đi, so với nhà nàng ở bốn người còn lớn hơn, hơn nữa còn đặc biệt sạch sẽ. Kể có tiền cho dù có nhiều tiền thì cũng thật là lãng phí, Nguyên Họa đúng là ghen tị. Nếu như nàng có tiền, nàng sẽ không lãng phí như thế này, nàng sẽ ở hẳn biệt thự =))).

“Vào đi.” Từ Từ Kỳ quay đầu về phía Nguyên Họa còn đang ngẩn người nói.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 11:

Bachgiatrang.com

Editor: Mình có sửa lại vài chỗ của mấy chương trước, có gì mấy bạn loại bỏ truyện khỏi thư viện rồi add lại nha. Sao mình update mà phải làm v nó mới đổi =.=!

Nguyên Họa đi đến phòng khách ngồi ở trên ghế sofa, ngay cả sofa cũng thoải mái như vậy, Nguyên Họa kiểm chế xúc động muốn nằm lên nó, ngẩng đầu nhìn Từ Từ Kỳ chỉ lo đi vào phòng ngủ mà quên nàng ở phòng khách.

Cửa không có đóng lại, nguyên Họa cứ như vậy nhìn, cảnh tượng bên trong làm cho máu mũi của Nguyên Họa thiếu chút phun ra ngoài, Từ Từ Kỳ ở trong phòng ngủ bắt đầu cởi quần áo, làn da kia khỏi nói có bao nhiêu tốt, nhìn lưng và vai của Từ Từ Kỳ, thật trơn nhẵn không tì vết a.

Nguyên Họa rất muốn đem mắt dời đi chỗ khác, thế nhưng mắt thật không nghe lời, thật sự không thể dời đi, thật là một bức tranh ướt át a, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Từ Từ Kỳ cởi đến quần, Nguyên Họa ở trong lòng thầm mắng mình là một đại sắc lang, người ta cởi quần mà vẫn còn nhìn chăm chăm, thế nhưng mắt vẫn không dời đi được, nhất định vẫn trực tiếp nhìn chăm chăm.

Nguyên Họa còn ở trong lòng nói, trách thì trách mắt không chịu dời, không phải lỗi của nàng.

Nhìn thấy đôi chân trắng nõn, thon dài của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa hít một hơi lạnh khí, vóc người này cũng quá hoàn mỹ đi.

Nguyên Họa thật ra còn muốn nhìn người ta tiếp tục cởi tiếp, thế nhưng người ta vẫn còn mặc nội y hướng về phòng tắm. Đáy lòng Nguyên Họa còn có chút cảm giác mất mát.

Nghe trong phòng ngủ truyền tới tiếng nước, Nguyên Họa bắt đầu suy tưởng hết thứ này đến thứ khác, tròng mắt cũng sắp rớt ra ngoài. Một hồi lâu mới bình tĩnh, vội vã ngăn lại sức tưởng tượng xấu xa của mình.

Từ Từ Kỳ cũng không biết ý nghĩ của Nguyên Họa, nếu biết chắc chắn sẽ trước tiên tát cho Nguyên Họa một cái sau đó cho Nguyên Họa biết thế nào là đãi ngộ đặc thù. Đánh xong sau đó mỉm cười, nói “Dáng người ta đẹp lắm sao!” Để lại Nguyên Họa ở đó chảy máu mũi như điên.

Nguyên Họa bắt đầu đánh giá gian phòng, lớn thì đúng là có lớn một chút, nhưng mà trang trí rất ảm áp, thật đúng là không giống phong cách của sếp mỹ nữ, nhìn xem nàng ấy lạnh lùng, lại có một đồng thú nhồi bông, cũng may phòng được sơn màu xanh lam, có chút cảm giác lạnh.

Phòng cũng thật nhiều, phòng bếp được tấm kính dày phân cách, trong phòng khách có thể thấy được người trong phòng bếp đang làm gì, bất quá xem người kia được nuông chiều từ bé chắc chắn sẽ không biết nấu cơm, chắc chỉ để trang trí.

Người ta không như Nguyên Họa người, ở phòng bếp thì ngu ngốc. Người ta nấu cơm nấu đồ ăn không biết có bao nhiêu tốt! Ăn một bữa liền muốn ăn bữa thứ hai.

Nguyên Họa còn đang quan sát cả phòng, Từ Từ Kỳ người ta đã tắm xong, khoác một cái khăn tắm đi ra.

Nguyên Họa nhìn thấy thiếu chút nữa lại chảy máu mũi, rất táo bạo, rất ướt át. Yêu tinh, tuyệt đối là yêu tinh. Định lực định lực, lúc này đừng để chảy máu mũi, chảy nước miếng, hoặc là trực tiếp làm cho ta xỉu đi.

Từng đợt hương thơm truyền đến mũi Nguyên Họa, Nguyên Họa tận lực khống chế đầu óc mình suy nghĩ lung tung, thế nhưng một vài hình ảnh xinh đẹp vẫn trong đầu nàng hiện lên, biểu tình Nguyên Họa càng ngày càng..., thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thở dốc nhỏ, trong căn phòng lớn phát sinh như vậy thật là quý dị. Làm cho Từ Từ Kỳ ở một bên nổi cả da gà, cuối cùng không thể nhịn được nữa.

“Nguyên Họa, cô im lặng một chút cho tôi.”

“A, nga. . .” lúc Nguyên Họa phản ứng kịp thì liền muốn đi chết, lúc này thật là mất mặt, thể diện đều ném đi hết rồi, đối với nữ nhân như thế làm sao có thể không suy nghĩ lung tung. Chúa ơi, A-men.

Từ Từ Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn Nguyên Họa, nghĩ đến hai người còn chưa ăn cái gì, bỏ lại một câu liền đi đến phòng bếp “Cô ngồi ở đây chờ tôi.”

Nguyên Họa nhìn bóng lưng Từ Từ Kỳ, cũng ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa chờ. Thỉnh thoảng mắt lại nhìn thân ảnh bận rộn ở phòng bếp.

Được một lúc sau Từ Từ Kỳ bưng ra hai chén mì sợi, một chén đưa cho Nguyên Họa còn đang tròn mắt há mồm “Cầm lấy, ngớ ra làm gì?”

Nguyên Họa lúc này mới bừng tỉnh, nhìn mặt Từ Từ Kỳ, tay cầm chén còn bận suy nghĩ xem có phải mình đang nằm mơ không.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa đầu óc còn đang đần độn, cười nói “Bổn tiểu thư tay nghề rất tốt, cô yên tâm.”

Nguyên Họa ở trong lòng oán thầm, tôi đúng là lo lắng.

Thế nhưng cũng không dám nói ra miệng, nhìn bề ngoài chén mì cũng không tệ, có một cái trứng chần nước sôi* còn có một ít rau xanh.

*trứng trần nước sôi: trứng đập vào nước sôi nấu chín bên ngoài. Google ảnh để biết

Nguyên Họa nhìn thế thì có chút thèm ăn, tiếp tục xem, hương vị mùi phần a. Nguyên Họa cũng không quản ăn vào có chết hay không, liền gấp một đũa lớn đưa vào miệng. Ném đũa đầu tiên, thực sự là ngon a! Nguyên Họa tròn to hai mắt nhìn Từ Từ Kỳ, hoàn toàn là bộ dáng bất khả tư nghị, nếu không phải do miệng nhét đầy mì thì đã sớm khen ngợi người ta rồi. Hoàn toàn quên lúc nãy mình còn nghĩ xấu người ta.

Từ Từ Kỳ nhàn nhạt cười, nàng đã sớm biết Nguyên Họa đem nàng suy nghĩ thành dạng người gì.

Nguyên Họa cũng không quan tâm mình đang ăn trước mặt mỹ nữ, ăn đến có thể nói hoàn toàn không còn hình tượng gì, sau khi ăn xong còn xoa bụng, hai chân bắt chéo, một bộ dáng thỏa mãn. Làm cho Từ Từ Kỳ đang ngồi một bên thật sự là không thể nhịn được nữa, phốc một tiếng bật cười.

Nguyên Họa lười biếng mở mắt ra, thấy mỹ nữ đây là đang cười mình mới thả chân xuống ngồi ngay thẳng. Cái này lại làm cho mỹ nữ lại cười ra tiếng.

Nguyên Họa buồn bực nhìn mỹ nữ đang cười đến run rẩy, thờ dài một hơi. Xem ra hình tượng của mình không thể nào duy trì tốt được.

Từ Từ Kỳ thu thập xong chén đĩa mới đi ra ngoài, Nguyên Họa đã sớm nằm ngửa trên ghế sofa.

Bộ dáng giống như cục cứng ngoan ngoãn, làm mẫu tính của Từ Từ Kỳ bộc phát, đi vào phòng ngủ lấy một cái chăn ra đắp cho Nguyên Họa.

Dáng ngủ của Nguyên Họa còn làm Từ Kiều liên tục khen đáng yêu a. Tuy rằng Nguyên Họa ghét nhất ai dùng từ đáng yêu với nàng, nhưng khi nhìn đến tấm hình Từ Kiều chụp lại bộ dáng lúc nàng ngủ cũng thấy mình thật sự đáng yêu. Cho nên ngay cả băng sơn mỹ nữ của chúng ta cũng không thể kháng lại bộ dáng lúc ngủ của Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ thu dọn, chuẩn bị xong, liền đi đến công ty.

Đến chiều lại thấy Từ Từ Kỳ từ bước khập khiễng đi vào công ty, ai thấy cũng đều hít một hơi lạnh khí, mỹ nữ tổng tài bị thương chân khi nào nha.

Có nam đồng nghiệp muốn bước đến thể hiện sự ân cần của mình, được rồi, bị ánh mắt lạnh lẽo của Từ đại mỹ nữ đảo qua, chỉ có thể nhìn mỹ nữ người

ta từng bước từng bước đi đến văn phòng Tổng giám đốc.

Về phần A Hoài thì sao, tức giận đến muốn bốc khói. Lúc đầu nghĩ là Nguyên Họa và tổng giám đốc đi cùng nhau, dù sao sáng sớm hai người cũng không ở công ty.

Thì ra Nguyên Họa người ta nghỉ cả một ngày, xem ra sắp bị đuổi rồi.

Lấy điện thoại ra gọi cho Nguyên Họa, một hồi lâu mới có người nghe máy. Buồn ngủ mười phần alo một tiếng gần như không có âm thanh.

A Hoài thật hận, mình tại sao mắc phải một kẻ dở hơi nha? Nghe thanh âm chắc chắn đến bây giờ còn đang ngủ. Nàng đúng là nghi oan cho Nguyên Họa, đúng là lúc đầu Nguyên Họa người ta hòa thuận ở cùng mỹ nữ tổng tài, một ngày một nhọc đến bây giờ mới có thời gian ngủ.

“Nguyên Họa, em mau dậy cho lão nương. Đến công ty ngay!” A Hoài cầm điện thoại di động gào thét, hên đây là di động của nàng, nếu như của người khác thì nhất định phải lo lắng xem điện thoại có bị nàng rỗng hư hay không.

Nguyên Họa trên ghế sofa từ từ ngồi dậy. “Nga, tôi ngay.” Nhìn trong phòng đã không còn ai, xác định mỹ nữ người ta bỏ lại một mình nàng ở nhà.

Nguyên Họa đón xe đến dưới cao ốc Từ thị, trong lòng còn đang mắng.

A Hoài xuống lầu dưới đón Nguyên Họa, nhìn bộ dáng nhu nhược của Nguyên Họa khi đi thang máy, trong lòng cảm thấy hòa khí bùng phát.

“Nguyên Họa, em...em...làm chị tức chết!”

Nguyên Họa cúi đầu, bộ dáng như trẻ nhỏ dễ dạy, đến lúc A Hoài còn muốn tiếp tục giáo huấn nàng một trận thì nàng ngẩng đầu đáng thương nhìn A Hoài.

Cuối cùng A Hoài vẫn không thể nào tiếp tục dạy dỗ, nên biết là nếu như Nguyên Họa giả bộ vô tội, ngay cả cộp cũng không nỡ ăn a. (editor: @_@)

Huống chi đây là một A Hoài bình thường? A Hoài thực sự là hận chết bộ dáng con nít của Nguyên Họa, làm cho mẫu tính của mình bộc phát không nỡ nể tiếp.

Dẫn Nguyên Họa đi tới phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, gõ cửa một cái.

Editor: về quê ôn thi môn Tư Tưởng HCM, chắc sẽ up không thường xuyên, mấy bạn thông cảm =)) mình còn 5/7 câu chưa học :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Chương 12:

Dẫn Nguyên Họa đi tới phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, gõ cửa một cái.

“Vào đi.”

Nguyên Họa nghe được thanh âm của Từ Từ Kỳ thì tức muốn chết, nếu không phải tại nàng thì mình có thể bị chị A Hoài bắt đến dạy dỗ một trận sao?

Đi làm cũng không kêu mình theo, sớm biết như vậy thì sẽ không thương cảm nàng, lúc sáng sớm tự mình đi làm.

Lại nghĩ tới chân của Từ Từ Kỳ, thậm chí mắng một câu “Thực sự là nữ nhân liễu mạng, chân đau cũng không chịu ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút.” Nguyên Họa ngược lại cũng một phát hiện mình đối với Từ Từ Kỳ quan tâm có hơi quá.

Từ Từ Kỳ nhìn A Hoài dẫn Nguyên Họa thì liền sửng sốt, không phải người này còn đang nhà nàng ngủ sao, thế nào nhanh như vậy đã tới rồi.

Xem ra mặt mũi rõ ràng là đang tức giận, hơn nữa còn giận rõ ràng hướng về phía mình.

A Hoài thấp thỏm bất an nhìn Từ Từ Kỳ nói “Tổng giám đốc, Nguyên Họa nàng tới.”

“Ừ, tôi đã biết. Cô đi ra ngoài đi.” Từ Từ Kỳ nghe A Hoài nói, ánh mắt lại nhìn Nguyên Họa.

“Tổng giám đốc, Nguyên Họa nàng không phải có ý đi muộn.” A Hoài nhìn Từ Từ Kỳ còn đang lo nhìn chăm chăm Nguyên Họa, cho rằng Từ Từ Kỳ muốn đuổi Nguyên Họa đi, vội vàng giải thích.

Nàng tuy rằng bị Nguyên Họa chọc giận muốn chết, hai ngày đi làm, nàng liền muộn hai ngày. Thế nhưng cũng không muốn Nguyên Họa bị đuổi, Nguyên Họa ở trong mắt nàng giống như tiểu muội muội ở nhà, phải bảo vệ thật tốt.

“Ừ, tôi biết.” Từ Từ Kỳ nhàn nhạt nói, nàng có thể không biết sao, nàng và Nguyên Họa ở chung cả một ngày. Nàng ấy vì sao muộn trong lòng nàng biết rõ nhất.

“Vâng. Tôi ra ngoài trước.” A Hoài xoay người nhìn thoáng qua Nguyên Họa, biểu tình giống như đang nói, em tự cầu phúc nha, chị không giúp được.

“Cô tại sao không gọi tôi?” Nguyên Họa nhìn A Hoài đã đi ra mới mở miệng hỏi, trong giọng nói tất cả đều là giận dữ bất mãn.

“Tôi thấy cô đang ngủ, nên không gọi cô.” Từ Từ Kỳ cũng tốt bụng giải thích.

“Cô, cô không được đuổi tôi nha.” Nguyên Họa lúc này chỉ quan tâm người ta có đuổi nàng hay không.

“Sẽ không. Cô yên tâm đi, nếu tới rồi thì giúp một tôi xử lý văn kiện đi, bàn làm việc ngoài cửa là của cô.” Từ Từ Kỳ lại bắt đầu cúi đầu xử lý văn kiện.

“Ngạ.” Nguyên Họa nhìn thoáng qua Từ Từ Kỳ đang cúi đầu, cảm thấy không thú vị liền đi ra ngoài.

Đi tới bàn làm việc của mình, sắp xếp lại một chút, đem văn kiện trên bàn phân loại, mới nghiêm túc bắt đầu xử lý công việc, kỳ thực Nguyên Họa cũng rất có thiên phú kinh doanh, nàng nhìn một chút phương án hợp tác cùng Lý thị phương án hợp tác, phát hiện có rất nhiều chỗ có vấn đề, lại đi vào phòng làm việc Từ Từ Kỳ.

Gõ cửa liền đi vào, Từ Từ Kỳ rất hứng thú nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa đem những vấn đề mình vừa nghiên cứu phát hiện đều nói cho Từ Từ Kỳ. Vấn đề lớn nhất là tài chính lưu động, Từ thị có năng lực chi trả một khoản tiền khổng lồ như thế, nhưng mà như vậy thì những nghiệp vụ khác phải đình chỉ một thời gian, đây là được một mất mười.

Mặc dù bây giờ kinh doanh bất động sản tuyệt đối sẽ không lỗ vốn, thế nhưng hiện nay bất động sản trong nước đều được nhà nước kiểm soát, nếu như trong thời gian ngắn không thu hồi vốn thì những sản nghiệp khác nhất định sẽ phải đình trệ. Nói cách khác nếu như công trình lần này xảy ra vấn đề, Từ thị sẽ đối mặt vấn đề rất lớn, đây là không đáng.

Từ Từ Kỳ nhìn thoáng qua Nguyên Họa, cũng hiểu được nàng phân tích rất có lý, ngược lại mình cũng không nghĩ tới mặt lợi mặt hại này, hôm nay được Nguyên Họa phân tích mới phát hiện ra quan hệ lợi-hại trong đó. Nghĩ sâu xa một chút, mới quyết định tạm dừng phương án hợp tác này.

“Ừ, vậy trước tiên cô đem phương án hợp tác này tạm dừng lại.” Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa nói, nàng phát hiện Nguyên Họa thực sự là càng nhìn càng đáng yêu, trước đây hiểu lầm nàng chưa thành niên thật đúng là không sai, hôm nay xem thế nào cũng thấy không giống như một người trưởng thành a, mặt con nít, vóc dáng nho nhỏ. Thật là đáng yêu, nếu không phải Từ đại tiểu thư người ta thư định lực tốt, chỉ sợ đã sớm nhào tới xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa người ta.

Nguyên Họa cũng không phải mỹ nữ tổng giám của nàng hiện tại suy nghĩ cái gì, rời khỏi phòng lại bắt đầu làm việc.

Thật vất vả chờ đến giờ tan tầm, sắp xếp lại văn kiện. Cảm thấy túi vừa định rời đi, điện thoại của Từ Từ Kỳ liền gọi tới, Nguyên Họa bắt đầu dĩ nhiên điện thoại công ty nói “Tổng giám đốc cô còn có cái gì phân phó sao?”

“Cô vào phòng làm việc của tôi.” Từ Từ Kỳ nhàn nhạt nói, nói xong cúp điện thoại.

“Thế nhưng sắp tan sở. . . Đô đô. . .” Nguyên Họa còn muốn nói gì, đầu điện thoại bên kia đã truyền đến âm thanh máy bận.

Nguyên Họa không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu hướng phòng làm việc của Từ Từ Kỳ mà đi.

“Từ tổng, cô tìm tôi có chuyện gì?” Nguyên Họa gương mặt đau khổ đi tới trước bàn Từ Từ Kỳ hỏi.

Từ Từ Kỳ nhìn thoáng qua Nguyên Họa, nhìn lại đồng hồ. Vừa vặn tan tầm. Đứng dậy nói “Đưa tôi về nhà.”

“A, cái gì? Đưa cô về nhà, dựa vào cái gì nha? Tôi không làm!” Nguyên Họa lập tức cự tuyệt nói, nàng không bao giờ ... nữa muốn tìm cho mình một cái phiền phức cho mình. Ngẫm lại từ lúc mình liên quan đến Từ Từ Kỳ đều không trải qua một ngày cuộc sống yên ổn.

“Dựa vào tôi là cấp trên của cô a, chân tôi bị thương. Cô làm cấp dưới không nên đưa tôi về nhà sao?” Từ Từ Kỳ cũng không nghĩ có thể đưa ra một lý do hợp lý đến vậy.

Nguyên Họa há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Thật sự là đối với nàng, lời nói của sếp mỹ nữ thật là bội phục sát đất a! Đức mẹ Maria cũng không vĩ đại như vậy.

“Bây giờ là lúc tan tầm, cô không phải cấp trên của tôi. Tôi vì cái gì phải đưa cô về nhà a, hơn nữa sao cô không kêu người khác đưa cho cô a. Tôi không làm, đánh chết cũng không làm!” Nguyên Họa thà chết chứ không chịu khuất phục mà kêu lên.

Đương nhiên cuối cùng vẫn là sếp mỹ nữ ra tay mới đành chịu anh dừng hy sinh.

Lúc Nguyên Họa đi ra khỏi cao ốc Từ từ thì, khuôn mặt nhỏ nhắn a, mặt đều đặn thành bánh bao thịt, một đám mây đen lơ lửng ở trên đầu.

Vấy một chiếc xe, một mực cung kính đem Từ từ Kỳ mời lên, vừa muốn rút người rời đi. Mỹ nữ lên tiếng “Lên xe.”

Nguyên Họa ai oán, hết sức đau khổ mà lên xe, cùng Từ từ Kỳ về tới chỗ ở xa hoa của nàng. Xuống xe đỡ mỹ nữ đi vào thang máy, lại bắt đầu choáng váng.

Từ từ Kỳ cẩn thận tỉ mỉ phát hiện, chỉ cần Nguyên Họa vừa bước vào thang máy cả người sẽ trở nên khó chịu, sắc mặt đều tái nhợt.

Ra khỏi thang máy, Từ từ Kỳ mới hỏi “Cô choáng thang máy?”

“Ừ.” Nguyên Họa bức bối trả lời. Tuy rằng gần đây số lần đi thang máy không ít, cũng thích ứng được một chút, nhưng mà vẫn còn choáng váng.

Từ từ Kỳ cũng không nói nữa, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chương 13:

Nguyên Họa bản thân trước lạ sau quen, đi vào không cần Từ từ Kỳ phân phó, bản thân liền nhảy lên trên ghế sofa ngồi, còn ôm thêm cái gối cọ cọ.

Từ từ Kỳ nhìn tính tình trẻ con của Nguyên Họa, cười nhẹ, từng bước mà đi trở về phòng ngủ của mình.

Thay đồ mặc ở nhà.

Lần này có nhớ đóng cửa, Nguyên Họa không có điểm phúc thấy một màn như lúc sáng.

Thế nhưng đợi Từ từ Kỳ từ trong phòng ngủ đi ra, Nguyên Họa vẫn bị kinh điểm một chút.

Bản thân Từ từ Kỳ cao 167cm, bỏ đi giày cao gót còn cao hơn Nguyên Họa nửa cái đầu, dáng người còn là tỉ lệ hoàng kim, thậm chí so với người mẫu còn chuẩn hơn.

Hiện tại Từ từ Kỳ mặc chính là một cái váy ngủ đen rộng rãi, đường cong của vóc người như ẩn như hiện, chân thon dài gợi cảm, da thịt nhẵn nhụi như trân châu. Nguyên Họa nhìn thấy nước miếng cũng chảy ra.

“Lau nước miếng của cô đi.” Câu nói đầu tiên của Từ từ Kỳ khi thấy ánh mắt lố lăng của Nguyên Họa, nàng đương nhiên là vô cùng tự tin với dáng người của mình.

“A!” Nguyên Họa phản ứng lại lập tức rút ra khăn tay lau nước miếng trên miệng, đỏ mặt cũng không dám ... lại nhìn trên người của Từ từ Kỳ.

Mẹ ơi, trái tim nhỏ bé của con không chịu nổi cảnh tượng tươi đẹp như vậy a.

Từ từ Kỳ vui vẻ từng bước đi vào phòng bếp, bỗng nhiên quay đầu từ phòng bếp ra nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ vẫn còn đang cúi đầu của Nguyên Họa, tay còn đang vò vò góc áo nói “Cô muốn ăn gì?”

Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy vui vẻ của Từ từ Kỳ nói “A. Nga, tôi sao cũng được. Có ăn là được.”

Từ từ Kỳ quay đầu vào bếp, suy nghĩ một hồi bắt đầu nấu đồ ăn, Nguyên Họa nghe âm thanh bận rộn trong phòng bếp, nghĩ có nên vào phụ giúp hay không, nhưng mà mình không biết làm gì cả, đành phải ngồi trên sofa chờ.

TV cũng không mở, chỉ là ngồi trên ghế sofa ngắm người. Cũng không biết qua bao lâu, Từ từ Kỳ mang đồ ăn dọn ra bàn, nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Nguyên Họa, che miệng cười ra tiếng. Lúc này mới gọi hồn của Nguyên đại tiểu thư không biết bay đến nơi nào trở về.

“Ách. . .” Nguyên Họa lúng túng gãi đầu một cái.

“Có thể ăn được rồi, cô đi rửa tay rồi lại đây!” Từ từ Kỳ khó có được một lần không làm khó Nguyên Họa.

“Nga.” Nguyên Họa trả lời liền đi vào toilet, rửa tay một chút, lại tát tát nước lên mặt.

Nhìn trong gương tự nói “Nguyên Họa, trấn định, không được để mỹ nữ bắt hồn, biết chưa? Mỹ nữ đều là mây bay.” (Editor: há há há :)))

Từ Từ Kỳ ngồi trên bàn ăn, đợi một hồi lâu mới nhìn thấy Nguyên Họa đi ra.

“Ngồi xuống ăn đi.”

“Nga.”

Nguyên Họa ngoan ngoãn ngồi trên bàn ăn, cùng Từ Từ Kỳ hai người mặt đối mặt.

Nguyên Họa gấp lên đồ ăn Từ Từ Kỳ nấu, nhìn màu sắc cũng không tệ lắm, tuy rằng thưởng thức qua tài nấu ăn của Từ Từ Kỳ một lần, nhưng là vẫn có chút do dự có nên ăn hay không. Mãi cho đến khi Từ Từ Kỳ thật tự nhiên bắt đầu ăn mới yên tâm ăn một miếng. Vừa ăn thử liền không ngừng được, ăn quá ngon, còn ngon hơn mẹ nấu.

Nguyên Họa kinh ngạc ngẩng đầu lên tán thưởng mà nhìn Từ Từ Kỳ, lại lập tức cúi đầu liếc mạng bới com cùng thức ăn.

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dạng của Nguyên Họa, không nói gì, chỉ cười nhẹ, bắt đầu tao nhã ăn com.

Nguyên Họa ăn no thỏa mãn, không có hình tượng mà vuốt ve cái bụng ăn no tròn trịa của mình trước mặt Từ Từ Kỳ, hài lòng ợ một cái. Nói đến hình tượng nữ lưu manh thì Nguyên Họa biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Từ Từ Kỳ đứng dậy thu thập bàn ăn, Nguyên Họa chớp chớp mắt.

Đột nhiên có một chút xấu hổ, mình ăn không, cái gì cũng không làm. Da mặt có dày đi nữa, hiện tại cũng không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục ngồi bất động. Nhìn thân ảnh bận rộn của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa di chuyển thân hình nho nhỏ của mình chen vào phòng bếp.

“Cái kia, Từ tổng, tôi rửa chén cho.” Nói xong thì ngượng ngùng cúi đầu.

Chuyện kể về một lần rửa chén của Nguyên Họa, Nguyên mẹ từ đó về sau liền cấm Nguyên Họa đụng đến chén đĩa trong nhà, lúc đó mới giúp cho đồng chén đĩa trong nhà thoát khỏi ma trảo của Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa một cái, suy nghĩ một chút vẫn là nói “Vậy cô rửa đi.” Nói xong thì đi ra khỏi phòng bếp.

Nguyên Họa cong cái miệng nhỏ nhắn, lòng có chút không tình nguyện. Cứ như vậy bỏ lại mình đi mất, tôi chỉ nói thôi mà, còn tưởng thật. Không có cách nào đành nhắm mắt mà làm.

Từ Từ Kỳ vừa mới lấy ra máy tính định xem văn kiện thì nghe âm thanh khủng khiếp ở phòng bếp hù dọa. Bất người bỏ xuống máy vi tính, chạy đến phòng bếp..

Một mảnh hỗn độn, vô cùng thê thảm.

Trên đầu Từ Từ Kỳ trong nháy mắt xuất hiện mấy vạch đen thật to, nhìn chén đĩa vỡ nát trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy quyết định để lại một tên tai họa trong phòng bếp của Từ Từ Kỳ năng là quyết định không sáng suốt nhất trong đời.

Nguyên Họa ngơ ngác nhìn kiệt tác chính mình làm ra, nhìn lại bộ dáng im lặng của đại mỹ nữ.

Tâm hồn nho nhỏ xưa nay chưa từng bị đá kích, chu cái miệng nhỏ nhắn ngồi xồm xuống thu dọn tàn cuộc.

“Ây. . .” Sơ ý một chút lại bị mảnh chén vỡ nhỏ rạch đứt ngón tay.

Nguyên Họa nhin đau, không đoái hoài tới ngón tay vẫn còn chảy máu, tiếp tục dọn dẹp. Lúc này cũng không thể để mỹ nữ tổng tài coi thường nữa.

Từ Từ Kỳ nghe được Nguyên Họa hít một hơi, đi đến nhìn trên tay của Nguyên Họa.

Nhìn thấy ngón tay nhỏ bé của Nguyên Họa đang chảy máu, sừng sốt. Thấy = Nguyên Họa vẫn còn ngồi xồm đó dọn dẹp, bỗng nhiên không biết tức giận ở đâu ra, tiến lên kéo Nguyên Họa, trực tiếp đem Nguyên Họa kéo ra khỏi phòng bếp.

Nguyên Họa tròn to hai mắt nhìn về mặt tức giận của Từ Từ Kỳ, theo bản năng liền rụt cổ lại.

Nét mặt bây giờ của Từ Từ Kỳ giống như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyên Họa, thật là đáng sợ.

Từ Từ Kỳ nhưng thật ra không phát hiện vẻ mặt mình bây giờ như thế nào, chẳng qua là cảm thấy rất tức giận, tức giận tên ngốc này tay đã bị đứt mà sao còn ngồi dọn dẹp?

Nhẹ nhàng cẩn thận giúp Nguyên Họa xử lý vết thương, dán băng y tế xong mới hài lòng ngẩng đầu lên nhìn về mặt còn trong trạng thái kinh ngạc

của Nguyên Họa.

Nguyên Họa thực sự là bị Từ Từ Kỳ hù dọa, lúc này còn về mặt tức giận mà lôi kéo nàng ra khỏi phòng bếp, hiện tại thì về mặt dịu dàng giúp nàng xử lý vết thương. Có lá gan cũng không đủ cho Từ đại mỹ nữ hành hạ như thế nha!

Từ Từ Kỳ cũng ngây dại, thực sự là không biết mình rốt cuộc tức cái gì, còn tự tay giúp tên ngu ngốc này xử lý vết thương. Đây là lần đầu tiên Từ Từ Kỳ nâng giúp người khác xử lý vết thương nha.

Từ Từ Kỳ nhàn nhạt thở dài một hơi, lên tiếng nói “Sợ đến choáng váng a?”

“Hả, ách. Ừm.” Nguyên Họa nghĩ thầm tôi thật sự là bị cô dọa đến choáng váng.

Từ Từ Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn đứa nhỏ này bị nàng hù dọa, không nói cái gì nữa.

Đi vào phòng bếp thu dọn tàn cuộc người nào đó tạo thành.

Ánh mắt của Nguyên Họa từ đầu tới giờ đều chưa rời khỏi Từ Từ Kỳ, nhìn về mặt kinh ngạc, thật muốn làm cho Từ Từ Kỳ đi tới đánh cho mấy cái tát tai.

Mãi cho đến khi Từ Từ Kỳ đi vào phòng bếp, Nguyên Họa mới thu hồi ánh mắt của mình.

Thở một hơi thật dài. Mẹ a, làm mình sợ muốn chết.

Mỹ nữ tổng giám bị sao vậy, đầu óc bị sét đánh sao? Nguyên Họa nhớ lại bộ dáng dịu dàng cẩn thận của Từ Từ Kỳ vì mình xử lý vết thương, rét run lên một chút, chấn động đến một thân nổi da gà. Quá khủng bố.

Nguyên Họa co lại thân thể nhỏ nhỏ, muốn mau một chút chạy về nhà. Trái tim nhỏ bé của ta không chịu nổi kích thích của Từ đại mỹ nữ a.

Rối rắm, rối rắm. Nguyên Họa nhìn bóng lưng Từ Từ Kỳ ngồi xổm ở phòng bếp dọn dẹp, nhìn lại bằng y tế trên tay, lại nhìn đến trần nhà. Lại một lần nữa thở dài một tiếng, chúa ơi, con bình thường cũng có cầu nguyện với ngài a, lúc này ngài đừng bỏ con.

Từ Từ Kỳ thu thập xong phòng bếp, lúc đi ra thấy Nguyên Họa ngồi ở trên sô pha cau mày rối rắm.

Từ Từ Kỳ cũng theo đó nhíu mày, Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn thấy Từ Từ Kỳ đang nhìn mình mà nhíu mày, khỏi phải nói, mỹ nữ nhíu mày cũng thật xinh đẹp.

Nguyên Họa si ngốc một hồi, đáng về ngờ ngạc càng làm cho đôi mi thanh tú của Từ Từ Kỳ càng nhấn chặt.

“Tôi muốn về nhà.” Nguyên Họa bùng tỉnh, câu nói đầu tiên là nàng phải về nhà, vội vàng muốn đi về nhà.

“Nga.” Từ Từ Kỳ nhàn nhạt ứng tiếng.

“Ách, tôi đi đây.” Nguyên Họa có điểm không phản ứng kịp, mỹ nữ tổng tài này thay đổi cũng quá nhanh đi, hiện tại lại lãnh đạm như vậy.

Nguyên Họa đôi lại giày, cầm túi nhỏ đi ra phòng. Một loạt động tác, Từ Từ Kỳ cũng không có mở miệng nói thêm câu nào.

“Hẹn gặp lại.” Nguyên Họa dị thường có lễ phép nhìn Từ Từ Kỳ vẫy tay nhỏ bé. (>////

“Hẹn gặp lại.” Từ Từ Kỳ đầu cũng không ngẩng, vẫn nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Nguyên Họa chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng có chút khó chịu.

Cố ý lảng tránh cảm giác mất mát, nhanh chóng đóng cửa lại, bước vào thang máy.

Từ Từ Kỳ như có điều suy nghĩ nhìn cửa phòng, thở dài một hơi, phát hiện mình đối với Nguyên Họa này mới quen không bao lâu có chút khác biệt, quá mức đặc biệt.

Nhất định phải không chệch lại, tiếp tục như thế cũng không phải là chuyện gì tốt.

Hôm nay up thêm chương 14 nhé mấy bạn? :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 14:

Lúc Nguyên Họa về đến nhà, Nguyên ba Nguyên mẹ đã ở nhà.

“Báo bối, công việc thế nào?” Nguyên ba buông tờ báo trong tay hỏi.

“Tốt.” Nguyên Họa trả lời một câu liền trở về phòng ngủ của mình.

Nhào lên giường, đối với sự lãnh đạm bất thành linh của Từ Từ Kỳ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nguyên ba cái này chịu đả kích, mình mới đi công tác trở về, nhìn thấy bộ dáng vô tình của con gái báo bối, không thềm quan tâm mình, cảm thấy bị tổn thương, cũng bắt đầu chu ra cái miệng nhỏ nhắn.

Bây giờ rốt cuộc biết vì sao Nguyên Họa thích chu cái miệng nhỏ nhắn như thế, chắc chắn là di truyền của ba nàng a!

Nguyên mẹ ở trong phòng bếp thấy vẻ mặt đáng khinh của Nguyên ba, che miệng lại lui về phòng bếp cười, nhất định là bị con gái báo bối của ông đả kích mới biến thành bộ dạng như vậy.

Đầu nhỏ của Nguyên Họa vẫn nghĩ đến Từ Từ Kỳ vì sao đột nhiên lại lãnh đạm như vậy, mình lại không đắc tội Từ đại mỹ nữ?

Chỉ là ngay cả chính nàng từ nhỏ đến lớn cũng chưa vì ai mà rối rắm như vậy, cho dù là lúc Vương Phong cùng Nguyên Họa giới thiệu bạn gái của hắn, Nguyên Họa cũng chưa từng rối rắm như vậy, càng miễn bàn về nhà vẫn còn suy nghĩ về việc này.

Tất cả những người hiểu biết về Nguyên Họa cũng biết nàng là một đứa nhỏ “vô tâm vô phê”, ngay cả Từ Kiều cũng cảm thấy nội tâm nàng sớm đã bị chó ăn sạch, trông cậy vào nàng có chút “thương tâm, quan tâm” còn không bằng kỳ vọng tiểu Nhật Bản dập đầu* mấy cái trước mình. Người Trung Quốc và người Nhật Bản có mối thâm thù đại hận từ hồi thế chiến thứ 2, đến nay vẫn còn rất nhiều bộ phim nói về thời chống Nhật của TQ đầy bạn. Nếu bạn có xem, bạn sẽ thấy thời đó người Trung Quốc khi thấy người Nhật Bản phải cúi gập người để bày tỏ lòng tôn trọng + chứng tỏ quyền lực của Nhật Bản.

Cho nên chỗ này có thể hiểu là nếu chờ mong có được sự quan tâm, chăm sóc của Nguyên Họa thì còn khó hơn chuyện người Nhật Bản dập đầu với người Trung Quốc.

*Người Trung Quốc và người Nhật Bản có mối thâm thù đại hận từ hồi thế chiến thứ 2, Trong những phim về TQ chống Nhật, bạn sẽ thấy thời đó người Trung Quốc khi thấy người Nhật Bản phải cúi gập người để bày tỏ lòng tôn trọng + chứng tỏ quyền lực của Nhật Bản. Cho nên chỗ này có thể hiểu là nếu chờ mong có được sự quan tâm, chăm sóc của Nguyên Họa thì còn khó hơn chuyện người Nhật Bản dập đầu với người Trung Quốc. (cảm ơn bạn gin.zombie69(pi xà) bên bachgiatrang.com)

Nguyên Họa đứng lên mở máy vi tính, nhưng không biết phải làm gì, online QQ thấy Vương Phong gửi tin nhắn, cũng không có tâm trạng trả lời.

Lúc Nguyên mẹ tới gọi Nguyên Họa ăn cơm, đã nhìn thấy một cảnh tượng thật quý dị, con gái của mình ngơ ngác nhìn máy vi tính, đèn phòng không mở, giống như nữ nhân vật chính đóng phim ma vừa mới bỏ ra ngoài. Nếu như sắc mặt trắng bệch thêm một chút thì tuyệt đối giống.

Nguyên mẹ tốt bụng kêu vài tiếng, thế nhưng Nguyên Họa đứng là không có nửa điểm phản ứng. Nguyên mẹ cũng cảm thấy con gái mình có chút không bình thường, có phải trúng tà hay không, đi tới bên cạnh Nguyên Họa đẩy Nguyên Họa một cái.

“A! !” Nguyên Họa bị Nguyên mẹ đẩy, sợ đến hồn cũng bay mất.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Vừa có chút tức giận vừa không kiên nhẫn nói.

Nguyên mẹ nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, xác định Nguyên Họa không phải bị trúng tà, chống hông nói “Đưa con li lợm, lão nương kêu con nhiều tiếng như vậy, sao con không trả lời tiếng nào a? Không ăn cơm à?”

Nguyên Họa nhìn Nguyên mẹ một hồi lâu mới lên tiếng “Con ăn rồi, không ăn.” Nằm sấp trước bàn máy vi tính giả dạng xác chết.

Nguyên mẹ nhìn bộ dáng ỉu xiu của Nguyên Họa, không khỏi có chút lo lắng. Lên tiếng hỏi “Nguyên Họa nha, con có chỗ nào khó chịu không a?”

Nguyên Họa lắc đầu, trong lòng có chút khó chịu, chỉ là không nói ra miệng.

Nguyên mẹ tiến lên sờ sờ đầu Nguyên Họa, không nóng, cũng liền yên tâm đi ra ngoài.

Nguyên Họa thở dài lần thứ một trăm lẻ một, đi đến bên giường nằm xuống.

Trong lòng không thông suốt, suy nghĩ một chút, dù sao cũng không nghĩ ra, không nghĩ nữa.

Nguyên ba nhìn Nguyên mẹ một mình đi ra, vội vàng hỏi “Bà xã, con gái đâu?”

Nguyên mẹ nhìn Nguyên ba một lòng chỉ có Nguyên Hòa có chút bất đắc dĩ nói “Ở trong phòng, nói ăn rồi, không ăn nữa.”

Cái này làm Nguyên ba choáng váng, Nguyên Hòa là ai nha? Chỉ cần có ăn, dù ăn no cỡ nào cũng nhanh chóng lao ra ăn, huống còn là đồ ăn Nguyên mẹ tự mình nấu nữa chứ? Lẽ nào con gái đôi tính, không thể nào, con gái của ông trừ ăn ra, còn lại hết thấy đều có thể cự tuyệt, làm sao có thể đôi tính được đây?

Nguyên mẹ ngồi xuống nói “Có trong công ty bị ai chọc giận không? Em thấy con gái là lạ?”

Nghe Nguyên mẹ vừa nói như vậy, Nguyên ba cũng có chút không an tâm.

Thế nhưng trong công ty có bạn tốt Phan Khúc của ông a, hẳn nhất định sẽ giúp ông chiều cố tốt Nguyên Hòa.

Nguyên ba suy nghĩ một chút liền không còn tâm trạng, chỉ có thể cùng Nguyên mẹ hai người đàn độn vô vị ăn cho xong cơm tối.

Mấy ngày sau đó, Từ Từ Kỳ đều tận lực mà giữ khoảng cách cùng Nguyên Hòa, Nguyên Hòa dù ngu ngốc cũng cảm thấy được. Cũng chỉ bủn rủn, không nói gì, chỉ lo làm chuyện của mình.

Vốn chính là quan hệ cấp trên cấp dưới, nên phân biệt rõ ràng thì tốt hơn. Nguyên Hòa đã rất thông suốt. Nhưng thật ra bên phía Từ Từ Kỳ lại uất ức, mấy ngày nay đều tận lực giữ khoảng cách cùng Nguyên Hòa, nhưng nhìn đến bộ dạng cả lơ phất phơ của Nguyên Hòa, thần sắc có vẻ không sao cả, liền cảm thấy tức giận. Rõ ràng là chính nàng muốn cùng Nguyên Hòa giữ khoảng cách, bây giờ lại trách Nguyên Hòa.

A Hoài ở trong công ty cũng giúp đỡ chiều cố Nguyên Hòa, Nguyên Hòa đặc biệt giống con nít, người cũng dễ hòa đồng, công ty trên dưới đều thích tiểu Nguyên Hòa hoạt bát hiếu động, hơn nữa người ta cũng thật đáng yêu a, người đến xoa nắn gương mặt của Nguyên Hòa thật sự là không ít, Nguyên Hòa thông thường đều phải đem gương mặt nhỏ nhắn sưng đỏ bước ra khỏi cao ốc Từ thị.

Một ngày, Từ Từ Kỳ phải ra đi họp, ra khỏi cửa phòng làm việc liền nhìn thấy một đám âm ỉ vây quanh vị trí của Nguyên Hòa, nhìn lại mấy bàn tay đang giãy vò gương mặt của Nguyên Hòa, con giận liền ập đến, đen mặt đi tới bên cạnh đám nhân viên giả bộ ho khan một tiếng. Cái này hù dọa tất cả mọi người, lập tức lui về ngồi nghiêm chỉnh trên vị trí công tác của mình.

Người bị hại Nguyên Hòa hai mắt đỏ đỏ liếc mắt nhìn Từ Từ Kỳ, dùng tay nhỏ bé xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, đau a, bị ba bà tám kia ngắt chéo thật đau a, ra tay rõ ràng là mười phần độc ác.

Từ Từ Kỳ nhìn thấy, cũng có chút đau lòng, nhìn lại khuôn mặt hồng hồng của Nguyên Hòa, trước cũng thấy mặt của Nguyên Hòa có điểm bất thường, chỉ là không chú ý, hôm nay mới biết thì ra là bị như vậy tạo thành.

Tức giận trừng mắt một đám người mới vừa chơi đùa ở đây.

Mọi người lập tức rút cổ lại, không còn ai dám nhìn đến Nguyên Hòa, toàn bộ cúi đầu làm việc.

“Nguyên Hòa, đợi tôi họp xong, cô đến phòng làm việc của tôi.” Nói xong liền đạp giày cao gót đi tới phòng họp.

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi, khí tràng, đây là Từ tổng khí tràng. Ép tới người khác không thở nổi.

Nguyên Hòa cuộc sống cũng rất thoải mái, Từ Từ Kỳ có hai thư ký, một trợ lý, giao việc cho Nguyên Hòa đặc biệt ít, Từ Từ Kỳ cũng là vì giữ khoảng cách cùng Nguyên Hòa mới sắp xếp công việc cho Nguyên Hòa ít một chút, nhưng ở trong mắt người khác, đều cho rằng Nguyên Hòa và Từ tổng quan hệ tương đối tốt, nếu không thì làm sao lại ưu ái bạn nhỏ Nguyên Hòa như vậy chứ?

Nguyên Hòa cũng không thêm đề ý người khác nói nàng và Từ Từ Kỳ như thế nào, không có việc gì làm, có thể nghỉ ngơi không tốt sao? Kẻ ngu si mới tìm cho mình chuyện làm, ở điểm này Nguyên Hòa ngược lại rất cảm kích Từ Từ Kỳ, mặc kệ nàng xuất phát từ ý nghĩ gì.

Nguyên Hòa nằm sấp ở trên bàn làm việc gần hai giờ, Từ tổng cuối cùng cũng họp xong.

Nguyên Hòa theo Từ Từ Kỳ vào phòng làm việc của tổng giám đốc, từ lúc Từ Từ Kỳ bắt đầu tránh né Nguyên Hòa, số lần Nguyên Hòa vào phòng làm việc của tổng giám đốc rất ít.

“Từ tổng tìm ta có việc sao?” Nguyên Hòa tự nhiên ngồi xuống một bên trên ghế sofa, sofa chất lượng không tệ, còn là nhãn hiệu của Đức.

Đây là lần đầu tiên Nguyên Hòa ngồi trên ghế sofa này tổng kết ra.

Từ Từ Kỳ đối với hành vi của Nguyên Hòa cũng cảm thấy không trách được, nếu như nàng cung kính đứng ở đó đợi mình, vậy mới kỳ quái.

“Mặt của cô còn đau không?” Từ Từ Kỳ cũng không biết tại sao mình lại hỏi một câu như vậy, trong lúc họp, chỉ nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của Nguyên Hòa, đôi mắt có chút nước mắt, thất thần đến mấy lần.

Lời nói của Từ Từ Kỳ làm Nguyên Hòa không hiểu được, gọi nàng vào phòng làm việc chỉ vì muốn hỏi nàng mặt còn đau hay không a? Chẳng lẽ Từ đại

mỹ nữ rảnh rồi không có gì làm, chỉ là trong lòng Nguyên Họa vẫn cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Ừ, cũng không còn đau lắm.”

“Tại sao cô để họ ngất xỉu như vậy a?” Vừa nói đến chuyện lúc này, Từ Từ Kỳ hơi có chút tức giận.

Chỉ là Nguyên Họa của chúng ta lại không cảm nhận được. Còn ngốc hề hề mà nói “Các nàng nói tôi đáng yêu, nhất định muốn nựng tôi một chút, hơn nữa dù sao cũng là đồng nghiệp chung công ty, nên tôi cũng không cự tuyệt.”

Từ Từ Kỳ sắc mặt lạnh lẽo, vì nguyên nhân như vậy mà để người khác đem nàng nắn thành dạng này, thật không biết nói gì với tên ngu ngốc này.

Nguyên Họa nhìn gương mặt dần dần lạnh lẽo kia, lưng bắt đầu có chút lạnh, nàng phi thường hiểu được, nếu chọc cho Từ đại mỹ nữ tức giận thì sẽ không có kết quả tốt.

“Sau này không cho phép để bọn họ xỉu nghe chưa?” Từ Từ Kỳ lạnh lùng nói, nàng cảm thấy mình sắp bị tên ngu ngốc trước mắt này làm tức chết rồi.

“Ách. . . Nga!” Nguyên Họa vội vàng gật đầu như giả vờ, nàng không muốn trở thành bia đỡ đạn rồi xa mồi lửa là tốt nhất.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.” Từ Từ Kỳ ngồi trên ghế làm việc nói.

Nguyên Họa ngoan ngoãn đi ra ngoài đóng cửa lại, nghĩ thầm, Từ đại mỹ nữ có phải uống lộn thuốc hay không, càng nghĩ càng khẳng định điều vừa nói.

Sắp vào thời kỳ mãn kinh có chút khó nói, theo như tin tức báo đài thì Từ Từ Kỳ cũng mới 27 tuổi, không thể nào gia nhập hàng ngũ tuổi mãn kinh sớm như vậy. (Editor: bó tay =)))

Vote đi mấy bạn ı

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 15:

Từ Từ Kỳ ở trong phòng làm việc xoa huyết thái dương của mình, mỗi lần gặp chuyện gì có liên quan đến Nguyên Họa, đều làm cho nàng cảm thấy khó giải quyết.

Nguyên Họa vui rạo rức quay về bàn làm việc của mình, nhìn văn kiện trên bàn đều xử lý xong hết rồi, giờ tan sở cũng đến rồi, cầm túi nhỏ của mình liền đi ra khỏi cao ốc Từ thị, bắt xe, vội đi đến nhà Từ Kiều, cũng đã hơn nửa tháng không cùng Từ Kiều gặp mặt.

Ở trên xe gọi một cú điện thoại cho Từ Kiều, nói tối nay đến ăn ké nhà nàng.

Từ Kiều không có vấn đề gì, dù gì hiện tại nàng cũng ở một mình, Nguyên Họa muốn tới thì để nàng tới đi, cũng náo nhiệt một chút.

Lúc Nguyên Họa đến nhà trọ độc thân của Từ Kiều, liền chặc chặc tán thưởng.

Nguyên Họa cũng muốn ở bên ngoài một mình, có một nhà trọ nho nhỏ như thế. Chỉ là Nguyên ba Nguyên mẹ chết sống không chịu, đặc biệt là Nguyên ba, dám đem cả thẩm án nữ sinh độc thân ở bên ngoài xảy ra năm năm trước ra nói. Nói xong Nguyên Họa đúng là đem ý nghĩ này bỏ đi, còn bị Từ Kiều cười nhạo một phen.

Nguyên Họa cũng là bất đắc dĩ, trong năm năm chỉ phát sinh một lần bất trắc đó, Nguyên ba liền lấy cái đó làm tài liệu giáo dục Nguyên Họa.

Nhìn thấy cuộc sống độc thân của Từ Kiều thật thoải mái, trong lòng thật bi ai a. Nghĩ lại thế nào cũng muốn dọn ra ngoài ở, không được khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của Nguyên ba Nguyên mẹ một lần nữa.

“A kiều, gần đây mày bận gì sao?” Nguyên Họa vào cửa liền hỏi.

“Không có việc gì làm, làm nhân viên chính phủ thật nhàm chán.” Từ Kiều cảm thấy công việc này của mình rất nhàm chán, ổn định thì ổn định thật, chỉ là thiếu khuyết ý chí tiến thủ.

Tuổi tác của nàng thật đúng là không thích hợp đi làm công việc nhàm chán như thế, Từ Kiều đột nhiên có chút hối hận, sớm biết rằng trước đây nên

giống như Nguyên Họa làm việc như bây giờ thì đúng là lựa chọn chính xác nhất đời nàng.

Nguyên Họa cười gian xảo, nàng đã sớm biết sẽ như vậy. Cho nên lúc đầu sống chết không chịu để Nguyên ba Nguyên mẹ sắp xếp làm việc trong chính phủ.

Từ Kiều liếc mắt Nguyên Họa đang trong trạng thái tiểu nhân đắc chí, rất muốn đi đến ném nàng ra ngoài cửa sổ. Bỏ mặc nàng, đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Nguyên Họa theo sau đi vào phòng bếp, thấy Từ Kiều một tay cầm thịt heo, một tay cầm dao, xuống tay rất mạnh a, tức giận đều trút lên thịt heo. Nguyên Họa nuốt nuốt nước miếng, rút cổ, xém xít rút về trên ghế sofa xem kịch truyền hình.

Phòng bếp còn thỉnh thoảng truyền đến âm thanh lạch cạch, Nguyên Họa nhớ tới ánh mắt độc ác kia của Từ Kiều, sợ đến đem cái gối ôm thật chặt. Ai u, A Kiều a, Tao yêu mày, mày đừng kích động a! Ở trong lòng vì mình yên lặng cầu nguyện.

Từ Kiều nấu xong cơm nước mới mời Nguyên tiểu thư đến dùng cơm, chỉ là xem ánh mắt của Nguyên đại tiểu thư, giống như Nguyên Họa là tiểu thư kiêu ngạo khi để tiểu nha đầu, ánh mắt ai oán kia a, sợ đến nỗi Nguyên Họa chỉ biết cúi đầu liếc mắt bới cơm.

Không dám ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn Từ Kiều còn đang nổi giận cùng ghen tị.

Nguyên Họa hoảng hốt ăn cơm xong, cầm lấy túi, hô ~~~ một tiếng, để lại một câu, “A kiều, tao về nha, há há.” Như một làn khói bỏ chạy.

Chạy xuống lầu, mới thở dài một hơi, vuốt vuốt ngực mình nói “Ai, làm mình sợ muốn chết.”

Nguyên Họa chen lên xe buýt, ngồi về nhà, trong nhà không có ai, cầm lấy áo ngủ tới toilet tắm rửa một cái mới trở lại trong phòng ngủ nằm xuống, vui đầu liền trực tiếp ngủ thiếp đi.

Từ Từ Kỳ tan việc, liền trở về nhà, nhìn ngôi nhà trống trải quanh quẽ, không có một chút ấm áp, đột nhiên cũng nhớ tới gương mặt của đứa nhỏ Nguyên Họa kia, lắc đầu một cái, đem hình ảnh của Nguyên Họa vứt ra khỏi đầu. Một lúc lâu mới khẽ thở dài một hơi.

Đứng ở trên ban công, nhìn cảnh đêm đô thị, hóng gió, ôm chặt thân thể của mình.

Ngày thứ hai Nguyên Họa dậy thật sớm, đến công ty.

Đây chính là lần đầu tiên nàng sớm như vậy đã đi đến công ty, có chút hơi đặc ý, đang suy nghĩ xem nên làm việc gì chợt nghe trong phòng làm việc của Từ Từ Kỳ có động tĩnh, tưởng là ăn trộm, liền lén lút đi tới cạnh cửa phòng làm việc, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong thăm dò, thấy Từ Từ Kỳ đang ngồi ở bàn làm việc cúi đầu mỉm cười công tác.

Nguyên Họa nhìn đồng hồ trên tay, mới hơn bảy giờ hơn, lúc mình đến cũng mới bảy giờ, nói cách khác Từ Từ Kỳ trước bảy giờ đã ở trong công ty rồi. Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy kính nể Từ Từ Kỳ, không nghĩ phú nhị này* đại làm việc bán mạng như vậy.

* chỉ người giàu có.

Nhìn một hồi, Nguyên Họa muốn đóng cửa lại, lui ra ngoài. Từ Từ Kỳ nghe được động tĩnh ở cửa, nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyên Họa đang rút đầu về, lên tiếng nói “Nguyên Họa à? Vào đi.”

Nguyên Họa bium, tiến vào. Nàng nghĩ động tác của mình thực sự rất nhẹ, sao còn quấy rầy đến Từ tổng giám đốc đây?

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa thì liền cảm thấy vui vẻ, tối hôm qua nàng một đêm đều ngủ không ngon, cho nên trời còn chưa sáng đã đến công ty, không ngờ tới sớm như vậy đã gặp được Nguyên Họa, ở trong mắt nàng Nguyên Họa không phải là một nhân viên tốt, sớm như vậy đã đi làm, thật đúng là dọa nàng giật mình.

Nguyên Họa có cảm giác như là trộm bị bắt được, cười nhạo đi tới trước mặt của Từ Từ Kỳ, nhìn Từ Từ Kỳ, im lặng không nói.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, suy nghĩ một chút, mới lên tiếng “Cô tại sao sớm như vậy đã đi làm rồi a?”

Nguyên Họa chẳng biết nói như thế nào, đúng là sớm như vậy đến công ty, kỳ thực mình cũng thật kinh ngạc. Nên lựa chọn im lặng không trả lời.

Từ Từ Kỳ cũng không để ý Nguyên Họa chưa trả lời vấn đề của nàng, mà là đứng lên đi tới Nguyên Họa trước mặt, cúi người nói “Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn sáng đi.” (cúi người xuống nói đó mấy bạn -_- giống nói chuyện với bạn nhỏ quá :v)

Nguyên Họa nghe những lời này xong, tròn to mắt nhìn Từ Từ Kỳ, đúng là không nghĩ ra, Từ Từ Kỳ cô sao lại có ý tốt như vậy, cô đói bụng thì đi ăn đi, vì sao phải kêu một nhân viên nhỏ như tôi theo làm nằn a. Suy nghĩ lại một chút mỗi lần mình bị Từ Từ Kỳ làm phiền thì không ngừng gặp vận rủi, nghĩ đến liền bắt đầu thấy rét run. Vội vàng nói “Tôi ăn rồi, không đi đâu. Hi hi . . .” Tội lỗi a!

Từ Từ Kỳ chớp chớp mắt, nàng không nghĩ tới Nguyên Họa sẽ cự tuyệt nàng, có chút không vui. Thanh âm chợt thấp vài độ nói “Cô không đi, tôi từ đi. Hừ. . .”

Lắc mông bỏ đi, để lại Nguyên Họa một người ở trong phòng làm việc đổ mồ hôi lạnh. Xoay người chạy đi theo.

“Cô chờ tôi một chút a, này này. . .” Nguyên Họa hướng thang máy chạy đi, động tác vẫn chậm một bước, nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lòng của Nguyên Họa liền lạnh. Ai. . . mỹ nữ này thực sự là thật khó hầu hạ, ấn nút thang máy khác, chờ cửa thang máy lại từ từ mở ra, đi vào, ấn nút lầu 1.

Nguyên Họa xuống dưới lầu, đã nhìn thấy Từ Từ Kỳ cách đó không xa đang tức giận đi về phía trước, thờ dài một hơi, đuổi theo.

“Tôi nói cô chờ tôi một chút có được hay không?” Nguyên Họa kéo tay Từ Từ Kỳ nói.

“Không phải cô nói không đi sao?” Từ Từ Kỳ cười gian xảo.

Đáng thương Nguyên Họa lại bị hồ ly đùa bỡn, có chút buồn bực, nể mặt người ta là áo com phụ mẫu của mình a, cũng chỉ có thể nén giận.

Hơn nữa, sáng sớm thật đúng là chưa ăn cái gì, bây giờ bụng cũng thật đói.

Buông tay bàn tay kéo Từ Từ Kỳ, hướng cửa hàng bán điểm tâm đối diện bên đường đi đến.

Đi đến quán đối diện liền ngồi xuống, Nguyên Họa kêu một chén mì, còn kêu một chén cho Từ Từ Kỳ.

Nhưng nàng chưa bao giờ biết Từ Từ Kỳ người ta bữa sáng cơ bản đều chỉ ăn sandwich và sữa tươi, thật đúng là chưa ăn qua bữa sáng bên đường như này.

Từ Từ Kỳ có chút thẹn thùng mà nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa không biết cho nên cũng không có để ý Từ Từ Kỳ. Đợi mì đem đến liền tự nhiên ăn. Một lúc sau, mới phát hiện Từ Từ Kỳ vẫn chưa bắt đầu ăn, nghi hoặc nhìn Từ Từ Kỳ nói “Sao cô không ăn a, ăn rất ngon a. Cô yên tâm đi.”

Từ Từ Kỳ đỏ mặt nhìn Nguyên Họa, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói “Tôi chưa...chưa bao giờ ăn thứ này.”

Nguyên Họa thật vất vả nhét một đũa mì thật to vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống, nghe Từ Từ Kỳ nói vậy, mắc nghẹn, gấp đến sắc, nước mắt cũng trào ra.

Từ Từ Kỳ cũng bị bộ dáng của Nguyên Họa dọa, vội vàng vỗ lưng dùm Nguyên Họa.

“Khụ khụ, khụ khụ. . . Ai. . . Cô chưa ăn qua. . . Khụ khụ. . .” Nguyên Họa thật vất vả có thể nói, liền vội hỏi.

Từ Từ Kỳ cúi đầu bùi bùi rơm rớm một tiếng.

“Vậy bình thường cô ăn cái gì a?” Nguyên Họa nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ như nhìn quái vật. Làm đầu Từ Từ Kỳ càng cúi càng thấp.

“Sandwich và sữa tươi a, còn có trứng gà.” Từ Từ Kỳ còn thật nghiêm túc trả lời.

Nguyên Họa hết ý kiến, thì ra người ta ăn sáng kiểu Tây, thực sự là sinh ngoại.

“Cô nhanh ăn đi, ăn rất ngon.” Nguyên Họa không thích dây dưa vấn đề này nữa, nàng thật sâu cảm thán mình và Từ Từ Kỳ không phải người cùng quốc gia, khó mà liên quan nhau.

“Nhưng mà nhiều người như vậy nhìn thì làm sao ăn a?” Từ Từ Kỳ nhỏ giọng nói, không phải nàng không muốn ăn, mà là nhiều người nhìn nàng ăn a, nàng hoàn toàn không thích ứng được ngồi trên đường ăn mà còn bị nhiều người nhìn như vậy.

Như thế này sợ rằng ngày mai trang đầu mấy tờ báo chính là nàng, người thừa kế Từ thị ở trên đường cái cực khổ mà ăn bữa ăn sáng. Càng nghĩ càng thấy hình ảnh đó thật thê thảm.

Đề ý mỗi lần kêu vote thì vote quá trời ==)) Hồng dặn là hông ai vote...há há

40 vote up chương 16 :3

Chương dài quá, có nên tách chương ko nhì :(

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 16:

Nguyên Hòa lúc này mới ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, vừa nhìn thì mày liền nhăn lại, ăn một bữa sáng có cần nhiều người xem như vậy không? Còn có một ông chú đáng khinh bên cạnh kia, hai mắt phát sáng, nước bọt còn đọng ở khóe miệng, mắt cũng không thèm chớp mà nhìn Từ Từ Kỳ.

“Ừ, xem ra không thể ăn được.” Nguyên Hòa rồi rầm nói, chỉ biết đi cùng Từ đại mỹ nữ sẽ không gặp may mắn gì, ngay cả ăn một bữa sáng cũng không yên ổn.

Nguyên Hòa đứng dậy tính tiền, liền gói hai phần mì, mới trở lại bên cạnh chỗ ngồi, kéo Từ Từ Kỳ trở về cao ốc Từ thị.

Cái này một người lùn lỏi kéo một người cao, có chút khổ cực.

Nguyên Hòa đi tới phòng làm việc của Từ Từ Kỳ mới buông tay, đưa cho nàng hộp mì, nói “Đây là phần của cô, nhanh ăn đi, chờ lâu sẽ nở.”

Đưa xong đem phần của mình lên sô pha ngồi ăn ngon lành.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Hòa đang chiến đấu hăng say với tô mì, nhìn lại mình cánh tay vừa được Nguyên Hòa nắm còn chút độ ấm, vui vẻ bụng phần mì của mình cùng ngồi ăn bên cạnh Nguyên Hòa. (Editor: mê gái ._.)

Nguyên Hòa dùng ánh mắt quái dị nhìn Từ Từ Kỳ, trong lòng còn yên lặng suy nghĩ, Từ đại mỹ nữ đầu óc có vấn đề sao? Ăn mì thôi, cười như cảnh xuân rực rỡ như vậy làm gì, có cần vậy không?

Nguyên Hòa ăn xong mì liền bỏ chạy ra khỏi phòng làm việc của Từ tổng giám đốc, đi làm việc.

Những nhân viên khác cũng đều đã đến rồi, thấy Nguyên Hòa sớm như vậy đã ở công ty, vô cùng kinh ngạc mà há to mồm, còn xoay đầu xem có phải mình còn chưa ngủ tỉnh không đây? Đặc biệt là A Hoài, xoay xoay còn đi đến nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Hòa.

“Ai u, Nguyên Hòa, ngày hôm qua thất tình sao, thế nào ngày hôm nay sớm như vậy tới công ty a?”

Nguyên Hòa liếc chị A Hoài nói “Ngài đừng có trù tôi, tôi đây còn chưa yêu ai, ngài mong tôi thất tình là có ý gì?”

A Hoài chế nhạo cười cười nói “Há há, Nguyên Hòa, nói chị nghe một chút, hợp ý anh trai nhà nào, yêu thâm không tốt đâu, cần phải tích cực tranh thủ, biết chưa?”

Nguyên Hòa bắt đầu nhìn A Hoài, sức tưởng tượng tuyệt đối phong phú hơn bất luận người nào.

“Chị, không có! Chị cũng đừng suy đoán lung tung, em vất vả lắm mới đi làm sớm, chị có cần nghĩ nhiều như vậy không? Aiz. . . Xem ra em không thích hợp làm nhân viên tốt.” Nguyên Hòa giả vờ bắt đầu đi thờ dài.

A Hoài trở mặt nói “Em thì không phải là nhân viên tốt, nói đi, có phải hay không gây ra chuyện gì nên đi sớm sửa chữa?”

Nguyên Hòa nhìn A Hoài bằng ánh mắt đầy tình cảm, làm A Hoài nổi hết da gà mới lên tiếng “Chị, em không phải người phá hoại như vậy. Hừ. . .”

A Hoài ha hả cười to mà đi trở về bàn làm việc của mình.

Buổi trưa, Nguyên Hòa nhìn thấy Lý Đông Hải đi vào phòng làm việc Từ Từ, nhếch nhếch miệng, chu cái miệng nhỏ nhắn cúi đầu gõ bàn phím và bảng hữu hạn huyền, không lâu sau thì nhìn thấy Từ Từ Kỳ và lý Đông Hải sánh vai đi ra, chịu đựng muốn xúc động muốn tròn mắt, tiếp tục cùng Minh Minh trò chuyện.

Từ Từ Kỳ lúc đi ra nhìn thoáng qua vị trí của Nguyên Hòa, thấy nàng chỉ lo nhìn máy vi tính, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, có chút tức giận, tay khoát lên tay Lý Đông Hải, giả vờ hạnh phúc mà đi tới trước mặt của Nguyên Hòa.

Lý Đông Hải mù mịt, lần đầu tiên được Từ Từ Kỳ chủ động khoát tay, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu đắc ý và cao hứng, đi đường đều thấy nhẹ bỗng.

Nguyên Hòa nhìn bóng lưng hai người ngọt ngào chẳng biết làm gì để không nổi giận, độ mạnh gõ bàn phím càng lúc càng lớn, làm cho đồng nghiệp một bên sợ hãi dùng ánh mắt không giải thích được nhìn Nguyên Hòa còn đang nổi điên.

Đứa nhỏ này bị sao vậy, ăn nhầm thuốc nổ sao?

“Minh minh, mày nói xem tại sao có nhiều nữ nhân không biết tự ái như vậy?” Những lời này rõ ràng cho thấy là nói Từ Từ Kỳ, nàng Nguyên Hòa đã chứng kiến qua, lúc đó cứu nàng ấy ra khỏi miệng sói, giờ thì lại tự mình nạp mạng. Tức chết nàng.

“Ừ, mày nói ai a?”

“Trong công ty tao có một nữ nhân a, dù biết đối phương không phải người tốt mà vẫn một mực đắm đầu vào.”

“Aiz. . . Loại này nữ nhân này nhiều mà, trong công ty tao cũng không ít đâu. Hồ lý tính kia sợ mình chưa đủ lãng mạn, nên đi câu dẫn người khác.”

“Ách. . . Không phải, aiz. . . Quên đi, không nói nữa. Đi đâu chơi không a?” Nguyên Họa cũng nghĩ Từ Từ Kỳ là hồ ly tinh nha, nhưng để Minh Minh nói như vậy, trong lòng vẫn muốn bảo vệ Từ Từ Kỳ nên liền đúng lúc chuyển đổi đề tài.

“Tao lúc nào cũng rảnh rỗi, còn mày?”

“Tao cũng vậy, nếu không thì tối nay đi, chờ chút tao gọi cho điện thoại cho A Kiều. Chúng ta đi Tước Sĩ.”

“Ừ, tốt, vậy tan sở đến đó. Trước cứ vậy đi. Bye.”

“Ừ, bye.”

Nguyên Họa nhìn trong nhật ký nói chuyện trong máy vi tính, có chút sững sờ. Mãi đến khi đồng nghiệp gọi nàng cùng ăn cơm trưa mới phản ứng lại, mới cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, dù cho ăn cơm cũng nhớ đến Từ Từ Kỳ, lúc ăn cảm thấy nhạt như nước ốc.

Người khác cũng không biết dây thần kinh nào của Nguyên Họa có vấn đề, nhìn vẻ mặt giận dữ của Nguyên Họa đều sợ đến không dám nói chuyện với Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ vừa bước vào thang máy, liền buông cánh tay vừa khoát tay lý Đông Hải xuống. Sắc mặt lập tức lạnh xuống, Từ Từ Kỳ đột nhiên đổi thái độ, làm Lý Đông Hải lung tung một trận.

“Chúng ta đi đâu đây?” Lý Đông Hải ân cần hỏi, giọng nói dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn.

“Tùy ý!” Từ Từ Kỳ có chút không kiên nhẫn nói.

Lý Đông Hải kinh ngạc mà nhìn Từ Từ Kỳ, bà cô à, cô làm sao vậy?

“Vay đi ăn cơm Tây được không?” Lý Đông Hải có chút tức giận hỏi.

“Ừ.”

Lý Đông Hải mở cửa xe dùm Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ lên xe, thắt dây an toàn liền nhắm hai mắt lại. Lý Đông Hải nhìn gò má xinh đẹp của Từ Từ Kỳ, tim đập dồn dập, muốn cúi xuống hôn một cái. Từ Từ Kỳ đột nhiên mở mắt ra lạnh giọng hỏi “Anh muốn làm gì?”

Lý Đông Hải ngượng ngùng xấu hổ cười nói “Không có gì. Ha ha.”

“Lái xe đi.” Nói xong thì nhắm hai mắt lại.

Lý Đông Hải có chút bất đắc dĩ, lần trước thiếu chút nữa được ăn thịt, lần này đến lúc nào mới có thể ăn được đây? Thậm chí bắt đầu hối hận lần trước để đưa nhóc xấu xa kia mang yêu tinh này đi. (Editor: ăn cái đầu người)

Chạy xe đến một nhà hàng bí tết, vui vẻ cùng mỹ nữ vào ăn trưa.

Nguyên Họa quay về đến công ty thì ngồi về chỗ ngồi của mình, thời gian làm việc còn chưa đến, chỉ là muốn nằm ngủ.

Thế nhưng đồng nghiệp bên cạnh truyền tới tiếng nghị luận, làm cho con buồn ngủ của Nguyên Họa bay mất, vừa nghe đến chuyện của Từ Từ Kỳ, mới vênh tai lên nghe.

“Lúc này là đại thiếu gia của công ty Lý thị, cũng là một phú nhị đại, tướng mạo cũng được xem là đẹp trai, nhưng tổng giám đốc của chúng ta vẫn chưa cho người ta ý tứ rõ ràng nữa, xem ra tổng giám đốc chúng ta yêu cầu rất cao a.” Lưu Thanh hằng hải bưng bưng nói, nàng nổi tiếng là bà tám của Từ thị.

“Đúng đúng, nghe nói, Lý Đông Hải theo đuổi tổng giám đốc chúng ta rất lâu rồi?” Mạc Tiểu Phàm cũng hưng phấn dị thường nói. Đối với tin tức bát quái loại này, tất cả mọi người đều nghe đến vui vẻ.

Tất cả mọi người đều phụ họa theo lời đồn của nàng ấy, chỉ có Nguyên Họa ở trong lòng oán thầm, tướng mạo đẹp trai cái gì, mặt Tây Môn Khánh* thì có, lòng dạ cũng là Võ Đại Lang* xấu xí.

*Tây Môn Khánh: gian phu của Phan Kim Liên.

*Võ Đại Lang: chồng Phan Kim Liên, rất xấu xí (2 nhân vật này google để biết thêm chi tiết)

Dựa vào chút tiền trong nhà, ta kháo*!

*kháo: chắc giống như fuck @.@

Thế nhưng nghe được Từ Từ Kỳ không cùng lý Đông Hải chính thức quen nhau, Nguyên Họa liền cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Đương nhiên nàng cố ý đem loại vui về quy ra việc do nàng không quen nhìn Từ Từ Kỳ mỹ nữ như vậy lại cùng Lý Đồng Hải mặt người dạ thú.

Nghe từng đột từng đột nghị luận bên cạnh, Nguyên Họa nghe có chút chán, đang muốn đi ra ngoài dạo một chút, chỉ thấy Từ Từ Kỳ một mình quay về đến công ty.

Nguyên Họa cố ý muốn tránh né Từ Từ Kỳ, đang muốn đi đường vòng.

Đầu sỏ trước mặt kia làm cho Từ Từ Kỳ nàng tâm thần không yên bây giờ lại muốn chạy trốn, con giận lập tức bốc lên đầu. Lạnh lùng nói “Nguyên Họa, cô tới phòng làm việc của tôi.”

Hắc hắc.....sorry mấy bạn. Bạn quá giờ mới edit xong :D

Huhu....ko chơi trò vote up chương nữa TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương 17:

Có sai chính tả hay chỗ nào kì cục thì nói dùm mình nhe :3

“Từ tổng, cô tìm tôi có việc sao?” Không có việc gì, tôi đi trước. Đương nhiên câu sau nếu không muốn sống thì cứ nói đi.

“Không có việc gì không thể tìm cô sao?” Từ Từ Kỳ nhướn mày nói.

“Ha ha. . . Ha ha. . . Có thể.” Nguyên Họa nhỏ giọng trả lời.

Từ Từ Kỳ bộ dáng như sợ mình ăn năng của Nguyên Họa làm cho nổi giận, trừng mắt nhìn Nguyên Họa, nếu như mắt nàng có thể bốc lửa, đã sớm hiện ra.

Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ nhìn, trong lòng run run, ôm trái tim nhỏ bé của mình, an ủi nói “Không sợ, không sợ.”

“Từ tổng không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước.” Nguyên Họa không sợ chết mà nói.

“Hừm, cô thử đi ra xem.” Từ Từ Kỳ nhướn mày nói.

“Ha ha. . . Hi hi. . . Ách. . . Từ tổng, tôi. . . kia. . . Cô có việc không?” Nguyên Họa liều mạng hỏi.

“Không có việc gì.”

Không có việc gì, không có việc gì, cô làm tôi sợ làm cái gì, Nguyên Họa bực bội liếc nhìn Từ Từ Kỳ. Đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống.

Tầm mắt Từ Từ Kỳ không rời đi Nguyên Họa, Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ nhìn chăm chăm như thế, có chút không được tự nhiên. Cũng không biết Từ đại mỹ nữ bị gì, tại sao nhìn mình giống như nhìn không đủ vậy chứ. Được rồi, thừa nhận, tôi cũng có chút mị lực bất phàm, nhưng mà ở trước mặt Từ đại mỹ nữ cô liền âm thầm thất sắc, muốn nhìn người đẹp thì tự nhìn chính mình là được, nhìn chăm chăm một đứa nhóc bỏ túi như tôi làm gì chứ? Phiền muộn.

Nguyên Họa cúi đầu suy nghĩ xem làm sao để có thể nhanh thoát khỏi văn phòng này.

Nghe được tiếng chuông đi làm, Nguyên Họa lần đầu tiên nghĩ tiếng chuông này êm tai giống tiếng chim hoàng yến bay ra khỏi tổ*.

“Từ tổng đến giờ làm việc, tôi đi làm trước.” Nguyên Họa lần đầu tiên vội vã muốn đi làm như vậy, không khí này thật áp lực, nếu áp lực thêm nữa, không chừng nàng phải vào bệnh viện tâm thần cho người ta chăm sóc.

Từ Từ Kỳ không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Nguyên Họa. Làm Nguyên Họa sờ cả gai ốc.

“Từ tổng. . .” Nguyên Họa yếu ớt lên tiếng.

“Cô đi ra ngoài đi.” Từ Từ Kỳ thật lâu mới bình tĩnh nói.

Nhìn Nguyên Họa bật chạy ra ngoài, trong lòng có chút mất mát, vì sao Nguyên Họa này không thể để ý nàng nhiều một chút chứ? Nhưng mà hai người không quen không biết, nhiều nhất là quan hệ cấp trên cấp dưới, lại là tự mình nghĩ nhiều rồi.

Từ Từ Kỳ ngồi trên ghế làm việc, xoa xoa huyết thái dương, mình cũng cảm giác mình gần đây rất kì quái, đối với Nguyên Họa quan tâm quá mức.

Từ Từ Kỳ nhìn văn kiện trên bàn, đột nhiên cảm thấy có một chút lực bất tòng tâm.

Lúc Nguyên Họa tông cửa xông ra, sau đó liền ngã ngổ ngồi xuống chỗ ngồi của mình, tất cả mọi người cho rằng Nguyên Họa lại bị Từ Từ Kỳ dạy dỗ mới trở nên hậm hực không phân chán như thế, Mạc Tiểu Phàm tốt bụng đi đến an ủi Nguyên Họa “Nguyên Họa, em đừng để ý, Từ tổng không phải cố ý mắng, nhất định là tên phú nhị đại kia chọc Từ tổng của chúng ta mất hứng, mới trút giận lên đầu em, em đừng để ý.”

Nguyên Họa ngẩng đầu lên hỏi một câu “Chị vừa nói gì, nói lại lần nữa.”

Sờ Tiểu Phàm lắc đầu, nghĩ thầm, xem ra Nguyên Họa chịu đả kích không nhỏ a. Nhỏ nhẹ nói “Từ tổng không phải cố ý mắng, em đừng để trong lòng.”

Nguyên Họa nghe xong Mạc Tiểu Phàm nói, dùng vẻ mặt không giải thích được nhìn Mạc Tiểu Phàm nói “Từ tổng không có mắng e a. Ai nói Từ tổng mắng em.”

Mạc Tiểu Phàm nghe xong Nguyên Họa nói, tức giận đến thiếu chút nữa bạo phát. Không ai mắng, em bày ra vẻ mặt như vậy làm gì a, làm hại tôi hao tâm tổn sức đi an ủi em. Hóa ra an ủi nửa ngày, thì ra là tự mình đa tình. Sắc mặt cực kì khó coi mà đi trở về chỗ ngồi của mình.

Nguyên Họa càng không giải thích được, người này tại sao thay đổi bất thường như vậy chứ, không liên quan nàng đâu nhỉ? Nguyên Họa online QQ cùng Minh Minh bàn bạc chút nữa tan sớ đi chơi.

Thật vất vả chờ đến tan tầm, Nguyên Họa dùng tốc độ một trăm mét chạy nước rút lao đến thang máy.

Đón xe đến Tước Sĩ, thấy được Từ Kiều, sự việc lần trước vẫn còn mới mẻ trog ký ức, Nguyên Họa liền chạy đến ngồi bên cạnh Minh Minh, tránh xa Từ Kiều.

Từ Kiều trừng mắt nhìn Nguyên Họa, khó chịu muốn đi qua tát cho Nguyên Họa mấy cái.

Nguyên Họa thân mật cọ trên người Minh Minh người ta, thế nhưng Nguyên Họa không phát hiện mình hiện tại đang bị một cái ánh mắt cực nóng cùng tức giận bắn đến, vẫn còn mặt dày mày dạn hướng trên người Minh Minh ôm ấp?

Cách đó không xa, Từ Từ Kỳ nắm chặt hai tay của mình, nhìn Nguyên Họa nhào ở trên người Minh Minh, nếu không phải bản thân Từ Từ Kỳ tu dưỡng tốt, cũng đã sớm xông lên tát người.

Từ Từ Kỳ thậm chí không biết vì sao thấy Nguyên Họa và người khác thân thiết, trong lòng nàng liền tức giận như vậy. Xoay người cùng Lý Đông Hải đi đến một dãy bàn.

Từ Từ Kỳ đến chỗ ngồi thì cầm ly rượu mãnh liệt uống, Lý Đông Hải bên cạnh vui sướng mà cười toe toét, xem ra hôm nay tuyệt đối có khả năng chuốc say Từ Từ Kỳ, nghĩ đến bộ dáng hậu hạ dưới thân mình của yêu tinh này, trong lòng Lý Đông Hải liền rung động. Vui vẻ dụ dăng đi đến, nói “Từ Kỳ, chúng ta cùng uống một ly.” Liền rót đầy ly rượu của Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ đêm nay thật đúng là ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần đến mời rượu, nàng đều uống hết tất cả.

Trên mặt cũng bắt đầu ửng đỏ, Lý Đông Hải nhìn thấy trong lòng dâng trào kích động a! Thiếu chút nữa không thể cầm giữ mà xông lên, ôm lấy mỹ nhân về nhà vui vẻ mất hồn cả đêm.

Từ Từ Kỳ cảm thấy túi xách, thân thể loạng choạng đi đến toilet, nàng say rồi.

Người trong quán rượu thấy dáng vẻ một vụ vật uống say như thế, hận không thể lột sạch quần áo trên người nàng xuống, Nguyên Họa nhìn một đám người tụ lại cách đó không xa, trong lòng tò mò, cũng liền đi đến nhìn một chút, không nhìn thì thôi, vừa nhìn lửa giận liền bộc phát.

Kêu Hà Gia Tuấn đến, trước tiên đem người kéo ra rồi tính, dựa vào nàng một thân nho nhỏ muốn vào giữa một đám sói cứu người, cái này không phải người ngu nói chuyện viễn vông sao?

Hà Gia Tuấn thấy đôi phương là một mỹ nữ, không nói hai lời, xông pha anh dũng đi cứu mỹ nhân.

Trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng đem được người ra ngoài, Nguyên Họa nhìn bộ dáng của Từ Từ Kỳ, chân mày nhíu chặt, lửa giận ngày càng bốc lên, hận không thể đem Từ Từ Kỳ lần nữa quăng vào hang sói, đương nhiên cái này nàng không nỡ làm a.

Vài người hợp sức đem Từ Từ Kỳ lên xe taxi, lại để tiểu thư ký Nguyên Họa đưa người về nhà.

Nguyên Họa bị ai mà nhìn mấy người bạn tốt, phát tay không giúp mà đi mất.

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ nửa người nằm trên người mình, cái này thật bức nha, ta hận!

Ngày mai mình phải đi từ chức, không chịu được Từ đại mỹ nữ hành hạ như thế nữa.

Dáng người nhỏ nhỏ một lần nữa phải đỡ một người cao gầy như Từ Từ Kỳ, ngay cả ông anh tài xế cũng thể hiện biểu tình nén đau thương cho Nguyên Họa, an ủi trái tim nhỏ bé bị thương nghiêm trọng của Nguyên Họa.

Nguyên Họa hận không thể bỏ lại Từ Từ Kỳ, người đang đề mình, nhưng mà không làm được chuyện độc ác như vậy, đành cắn răng đem Từ Từ Kỳ đỡ vào nhà, Từ Từ Kỳ ở khu chung cư cao cấp, đương nhiên bảo an cũng khá đầy đủ.

Lúc Nguyên Họa đỡ một “vật thể” khổng lồ đi về phía trước, không biết ông anh bảo an từ đâu chạy vội ra, tỉ mỉ kiểm tra Nguyên Họa một phen mới thả người, nhìn người mà Nguyên Họa đang khiêng thì ra là Từ đại mỹ nữ a, hai mắt liền phát sáng.

“À, tiểu thư, tôi thấy Từ tiểu thư cao hơn cô rất nhiều, cô khiêng như vậy không mệt sao?” Bảo An cười như ăn trộm nói.

Nguyên Họa liếc mắt nhìn ông anh bảo an, không vui nói “Không mệt? Không mệt anh đến khiêng đi a?”

Nguyên Họa có thể cam đoan lúc nàng nói lời này, tuyệt đối không muốn đem Từ đại mỹ nữ giao cho bảo an khiêng.

Ông anh bảo an vừa nghe liền vui vẻ, không nói hai lời, ôm Từ Từ Kỳ qua bên mình liền hướng thang máy đi tới, để lại Nguyên Họa một người trợn mắt há mồm. Cảm thấy bảo an vì Từ đại mỹ nữ mà đến a!

Nguyên Họa thấy thật bị ai, sớm biết mấy nam nhân này tích cực như vậy, mình cần gì phí sức lực lớn như vậy đem người trở về a!

Nguyên Họa vẫy vẫy hai tay của mình, chân nhỏ chạy theo.

Nguyên Họa đứng trong thang máy nhìn bộ dáng ta rất hạnh phúc của ông anh bảo an thì cảm thấy buồn bực, cảm thấy những người này đầu óc đều không bình thường thì phải, nàng khiêng Từ Từ Kỳ hai lần, không có lần nào cảm thấy mình rất hạnh phúc, cảm giác bị ai thì thời thời khắc khắc đều có.

Thật vất vả đem Từ Từ Kỳ vào nhà, bảo an còn tốt bụng hỏi có cần giúp đỡ hay không, chết sống không chịu đi, khiến cho Nguyên Họa thiếu chút vứt bỏ hình tượng mà cầm chổi đuổi người.

Trước mọi cách cự tuyệt của Nguyên Họa, bảo an đành rầu rĩ đi về.

Hôm nay 1 chương thôi nha ==))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Chương 18:

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ đang nằm trên ghế sa lon, đầu bắt đầu đau. Đi đến toilet lấy cho Từ Từ Kỳ một cái khăn lông, giúp Từ Từ Kỳ lau mặt, nhìn Từ Từ Kỳ với khoảng cách gần như vậy, tim của Nguyên Họa bắt đầu đập bang bang không theo quy tắc.

Giương mặt của Từ Từ Kỳ đương nhiên không cần phải nói, so với rất nhiều mỹ nữ diễn viên còn muốn đẹp hơn vài phần, xinh đẹp đến nỗi như hư ảo, lông mi thật dài, sống mũi cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mặt trái xoan, vừa tinh khiết vừa quyến rũ, không có tạp chất.

Trên mặt Từ Từ Kỳ thiếu đi khí thế bá đạo ngày thường, khuôn mặt toát ra vẻ nhu hòa. Nguyên Họa nhìn thấy nhất thời hoảng hốt.

Lúc Nguyên Họa lau mặt Từ Từ Kỳ xong thì vào phòng bếp rót một ly trà cho Từ Từ Kỳ, dùng nước lạnh làm nguội một chút mới đem đến cho Từ Từ Kỳ, giúp Từ Từ Kỳ uống.

Nhìn đồng hồ mới phát hiện đã hơn 1 giờ, Nguyên Họa ảo não không gì sánh được nhìn Từ Từ Kỳ nằm trên ghế sofa, tức đến đấm ngực giậm chân.

Lại đem Từ Từ Kỳ vào trong phòng ngủ, vừa muốn đỡ Từ Từ Kỳ lên giường, Từ Từ Kỳ liền tỉnh lại, bất quá vẫn còn say chưa tỉnh hẳn, mắt nhắm mắt mở, thấy được Nguyên Họa nhỏ nhỏ, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu vui vẻ. (Editor: riết r tưởng tượng Nguyên Họa thành loli ko hà __.”)

Lại nghĩ tới chuyện ở quán bar, Nguyên Họa ôm nữ nhân khác, có chút tức giận, nắm chặt quần áo Nguyên Họa không chịu buông, Nguyên Họa ôm ngang đem Từ Từ Kỳ ném lên giường, đương nhiên thân mình theo lực mà ngã đè lên người của Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ mắt nhắm mắt mở nhìn Nguyên Họa, làm Nguyên Họa thấy có chút khản trương, đang muốn tránh đi cái ôm của Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ liền ngẩng đầu lên hôn đôi môi gần trong gang tấc của Nguyên Họa.

Đôi mắt Nguyên Họa mở to, ngốc nghếch mà nhìn khuôn mặt phóng đại của Từ Từ Kỳ, tim đập càng lúc càng nhanh. Trong đầu trống rỗng, mặc cho Từ Từ Kỳ hôn mình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Nguyên Họa phục hồi tinh thần, đẩy Từ Từ Kỳ còn đang hôn nồng nhiệt ra, lão đảo một chút lui về sau ngã xuống đất, bò dậy, chỉ vào Từ Từ Kỳ, nước mắt đều trào ra, nhưng mà một câu cũng không thể nói. Đem tay run run hạ xuống, chạy ra khỏi chung cư của Từ Từ Kỳ, chạy một mạch, cũng không biết là chạy bao lâu mới dừng lại há miệng thở dốc.

Nguyên Họa cảm thấy mình sắp điên rồi, Từ Từ Kỳ hôn nàng, ai tới nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra a? Từ Từ Kỳ say rượu hôn nàng, nàng phải làm sao a? Tuy rằng không tính là nụ hôn đầu tiên của nàng, nụ hôn đầu tiên của nàng đã bị một đứa nhỏ xấu xa cướp đoạt lúc còn ở vườn tre (mẫu giáo. Há há), nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nàng bị nữ nhân cưỡng hôn a, tuy nhiên không cảm thấy ghê tởm, thậm chí có điểm nho nhỏ vui sướng.

Nguyên Họa cuối cùng vẫn đem chút nho nhỏ vui sướng đó đổ tội cho việc người hôn nàng dù gì cũng là một mỹ nữ, nghĩ lại thì nàng có lợi mới đúng, thật không biết đầu óc đứa nhỏ này phát triển kiểu gì. (Editor: LOL =)))

Từ Từ Kỳ hôn Nguyên Họa xong thì gục đầu ngủ say, nàng cũng không có sức lực đuổi theo Nguyên Họa, hơn nữa nàng còn rất choáng váng, đầu thật đau, ngủ trước tốt hơn.

Nguyên Họa lâu lắm mới đón được một chiếc xe, về đến nhà tắm xong thì chạy vào phòng ngủ, thật là mệt mỏi, nằm lên giường liền ngủ say.

Ngày thứ hai thức dậy thì rồi rẫm mình có nên đến công ty hay không, thật ra là hiện tại Nguyên Họa có chút sợ gặp Từ Từ Kỳ.

Nhưng mà nghĩ lại, là Từ Từ Kỳ cưỡng hôn nàng a, nàng cần gì chột dạ chứ? Cũng không phải nàng cưỡng hôn. Càng nghĩ càng thấy mình chịu thiệt, cảm thấy tội nhỏ đi làm.

Lúc Từ Từ Kỳ tỉnh lại cảm thấy đầu đau đến sắp nứt ra, trợn mắt nhìn thì thấy đang ở nhà mình, dọa nàng giật mình.

. Nhớ rõ ràng mình ở quán bar, suy nghĩ hồi lâu, hình như nhớ có thấy qua Nguyên Họa, hình như mình còn hôn Nguyên Họa, bật người chạy đến phòng khách, nhìn một vòng cũng không thấy Nguyên Họa, trong lòng có chút mất mát, đồng thời có chút thấp thỏm bất an. Nếu như thực sự là Nguyên Họa đưa mình trở về, mình còn hôn Nguyên Họa, Nguyên Họa có cảm thấy nàng biến thái hay không, có thể sẽ không để ý nàng hay không?

Từ Từ Kỳ suy nghĩ thật nhiều chuyện, đều là vây quanh Nguyên Họa có giận mình hay không, cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho điện thoại cho Nguyên Họa, tìm được số của Nguyên Họa, do dự nửa ngày, vẫn là chán nản để điện thoại di động xuống, nằm ở trên giường nhìn trần nhà ngăn người ra.

Hiện tại Từ Từ Kỳ có thể chắc chắn mình đối với Nguyên Họa đã hơn hẳn tình cảm bình thường, thậm chí là thích Nguyên Họa.

Đối với việc thích một nữ nhân, thật ra Từ Từ Kỳ không để ý chút nào, nàng qua thời gian dài sống tại nước ngoài, tiếp nhận đều là tri thức cởi mở phóng khoáng

, bên người cũng tiếp xúc qua không ít đồng tính luyến ái, còn cảm thấy tình yêu của các nàng có vẻ khiến người khác ủng hộ.

Nhưng bây giờ vấn đề trọng yếu nhất là Nguyên Họa rốt cuộc có thể tiếp nhận nàng hay không, nếu như không thể tiếp nhận, nàng nên làm cái gì bây giờ? Đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Từ Từ Kỳ ở trên giường suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn lắc đầu rời giường đi làm.

Nguyên Họa đến công ty, liền hướng phòng làm việc của Từ Từ Kỳ lý nhìn vài lần, nghĩ đến cảnh tượng lúng túng lúc gặp mặt, Nguyên Họa liền một trận phiên muộn.

Lên QQ nhìn một chút, Từ Kiều và Minh Minh cũng không online, liền chỉnh invisible*. Nhìn chằm chằm máy vi tính ngẩn người ra.

*chế độ ẩn, không ai thấy mình online.

Từ Từ Kỳ đạp giày cao gót, cao quý đi vào phòng làm việc, từ đầu tới cuối cũng không có nhìn đến chỗ ngồi của Nguyên Họa.

Đối với tình huống như vậy, Nguyên Họa cảm thấy có chút mất mát, chỉ là năng lực điều tiết của nàng tương đối tốt, nghĩ có thể là Từ Từ Kỳ uống say không nhớ rõ chuyện này, bất an trong lòng cũng biến mất.

“Mọi người nhìn xem, ngày hôm nay Từ tổng đặc biệt có sức sống, đặc biệt có tinh thần.” Mạc Tiểu Phàm quay qua đồng nghiệp bên cạnh nói, lúc vừa nhìn thấy Từ Từ Kỳ đã cảm thấy hôm nay Từ tổng đặc biệt không giống ngày thường.

“Đúng vậy, đúng vậy. Tối hôm qua có phải hay không. . . Há há. . .” A vĩ, trong đám Nguyên Họa người này là bi ối nhất.

“Há há, tôi cũng thấy vậy. Từ tổng cũng không phải lần đầu tiên, cũng có rất nhiều người đã theo đuổi nàng mà, bộ dáng đó chúng ta chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng.” Trầm Dương cũng chen chân vào nói, hận ba mẹ không cho hắn một gia đình hoàn mỹ cùng với khuôn mặt đẹp trai, mỹ nữ này cả đời

hắn cũng không chạm vào được.

“Các người đừng nói bậy, Từ tổng chúng ta tuy rằng cởi mở phóng khoáng, nhưng không đến mức gặp ai cũng lên giường, nàg nhìn người rất có nguyên tắc.” Mạc Tiểu Phàm giúp Từ Từ Kỳ giải thích.

“Xì, cô cũng không phải người của nàg, ai biết được? Cũng không biết đã ngủ với bao nhiêu người. Mọi người nói xem Lý thiếu gia kia đã ngủ qua chưa?” Lưu Thanh đáp trả.

“Há há, tôi nghĩ khẳng định là rồi, tối hôm qua nhất định là cùng Lý thiếu gia mướn phòng, nếu không tại sao sáng nay đi làm trễ như vậy.” A Vĩ hai mắt sáng lên nói, nói giống như hắn có ở hiện trường.

“Ừ. Tôi cũng nghĩ vậy.” Lưu Thanh nói.

“Được rồi được rồi, làm việc đi đừng nói chuyện nữa.” Mạc Tiểu Phàm quay qua nói với hai người còn đang nhiều chuyện.

Hai người họ cùng nhau làm biểu tượng mặt quỷ, quay về làm việc của mình.

Nguyên Họa nghe xong một đoạn nghị luận như vậy, trong lòng nhất thời bùng nổ, vừa đau vừa xót, muốn giúp Từ Từ Kỳ giải thích, nhưng không mở miệng nói được câu nào. Lại nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua mình bị Từ Từ Kỳ hôn, trong lòng khó chịu muốn chết.

Thì ra đều là tự mình một người tự tìm phiền não, Từ đại mỹ nữ căn bản là thường làm loại chuyện này. Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy mình chính là một người ngu ngốc, thậm chí cảm thấy ủy khuất, đè nén xúc động muốn xông vào phòng làm việc của Từ Từ Kỳ để chất vấn, nắm úp sấp ở trên bàn làm xác chết.

Lúc A Hoài đến tìm Nguyên Họa, đã nhìn thấy Nguyên Họa ủ rũ gục trên bàn, đi tới gõ gõ đầu Nguyên Họa nói “Nguyên Họa, em sao thế, thất tình à?”

Nguyên Họa u oán ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Hoài nói “Không có!” Liền nằm sấp trở lại.

“Không thì tại sao em có bộ dáng này, Từ tổng làm khó dễ em?” A Hoài lại hỏi.

“Không có!” Nguyên Họa buồn bực nói, cũng không biết là thanh âm có bao nhiêu ủy khuất.

“Em nha! Chúng ta đều làm công cho người ta, bị khi dễ một chút là chuyện bình thường, em cùng đừng cùng Từ tổng so đo, ai kêu người ta là sếp làm chi?” A Hoài còn ở bên cạnh vỗ lưng Nguyên Họa an ủi.

Nguyên Họa bủn rủn, ngẩng đầu nhìn A Hoài nói “Chị A Hoài, em không muốn làm nữa.”

A Hoài trừng mắt nhìn Nguyên Họa, bất quá là tức giận một chút, có cần phải nghi làm không? Nguyên Họa nói những lời như vậy, có bao nhiêu người muốn chen chân vào Từ thị a, nàg ngược lại bị Từ tổng làm khó một chút liền không làm, thật đúng là tính cách con nít a.

A Hoài dụ dỗ nói với Nguyên Họa “Không phải là tức giận một chút thôi sao, không nên nóng nảy, làm việc cho tốt. Từ tổng cũng sẽ không tìm người phiền toái.”

Nguyên Họa bủn rủn, thực sự rất muốn nói với A Hoài căn bản không phải bởi vì chuyện này, nhưng mà nếu nói nàg bị Từ tổng cưỡng hôn, tâm lý không cân bằng không muốn làm nữa. Còn không bị A Hoài nhìn như quái vật sao? Bủn rủn, gật đầu một cái.

A Hoài hài lòng nhìn Nguyên Họa, đứng dậy nói “Chị cũng phải đi làm, tan sở đi với chị.”

“Ừ.” Nguyên Họa đáp ứng một tiếng, đưa mắt nhìn A Hoài.

Sau đó, Nguyên Họa cũng không biết mình đã làm gì, luôn trong trạng thái mất hồn. Đến giờ tan sở mới nhớ phải đi tìm A Hoài, cầm túi nhỏ đi đến khu vực làm việc của A Hoài.

“Chị A Hoài, em tới rồi.” Nguyên Họa ở xa xa kêu A Hoài đang sắp xếp văn kiện.

A Hoài ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Họa cười nói “Em chờ một chút, chị xong ngay.”

Nguyên Họa nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút trả lời “Dạ, được.” Liền ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh chờ A Hoài.

Đợi một hồi, nhìn thấy thân ảnh của Từ Từ Kỳ sau cánh cửa, lòng Nguyên Họa liền trầm xuống. Cả ngày hôm nay Từ Từ Kỳ không có đi tìm nàg, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Lúc A Hoài sắp xếp xong văn kiện, kéo Nguyên Họa đi đến thang máy, cũng phát hiện Nguyên Họa có chút cảm giác không yên lòng, liền hỏi “Nguyên Họa, làm sao vậy?”

“A? Không có việc gì. Chị A Hoài, chị tìm em làm gì?” Nguyên Họa bưng tỉnh hỏi.

“Ha há, không có chuyện thì không thể tìm em a” A Hoài chế nhạo nói.

“Ha hả, có thể có thể, đi cùng với chị A Hoài là vinh hạnh của em a, há há, cầu còn không được.” Nguyên Họa bỗng chốc trở về hình tượng đứa nhóc xấu xa.

“Nhóc con, aiz. . . Nói đi, ngày hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, Từ tổng làm khó dễ em chuyện gì?” A Hoài lại bắt đầu vạch trần vết sẹo của tiểu Nguyên Họa.

“Ách. . . Ha hả, không có, Từ tổng không có làm khó em, tại tâm trạng em không tốt.” Nguyên Họa miễn cưỡng cười nói.

A Hoài cũng không vạch trần Nguyên Họa, trực tiếp nói “Chúng ta đi KTV* đi.”

*karaoke

Nguyên Họa thờ dãi một hơi nói “Ừ, tốt.”

“Đi thôi.” Ra khỏi thang máy liền kéo Nguyên Họa đón xe.

Chương này dài quá TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19

Đến KTV, Nguyên Họa liền phát huy khí thế bá đạo của nàng. A Hoài không biết, thì ra Nguyên Họa biết hát nhiều bài như vậy, từ trong nước hát đến nước ngoài, từ xưa đến nay, từ phổ thông đến thịnh hành, không có bài nào Nguyên Họa không hát được.

Hai người ca, tinh thần và thể lực cho dù tốt cũng chịu không nổi. Đặt ba giờ, hát hơn hai giờ, hai người đều không còn khí lực tiếp tục.

Từ lúc đi ra khỏi KTV, Nguyên Họa nhất thời cảm thấy tâm tình của mình tốt hơn nhiều, ta đây là một đóa hoa của tổ quốc, không thể chỉ vừa ra nộ đã tàn.

A Hoài thấy Nguyên Họa cũng không có chuyện gì, liền mỗi người đi một ngã, đều tự mình đi về nhà.

Nguyên Họa về đến nhà thấy Nguyên Hải đang ngồi một mình trên ghế sofa phòng khách xem phim Hàn Quốc, trên đầu liền xuất hiện đầy hắc tuyến.

Đến bây giờ nàng đều không rõ là mình rốt cuộc có một thằng em trai hay là một đứa em gái, loại phim kéo dài thời gian này này, Nguyên Hải đã là một sinh viên đại học, còn chưa chịu chịu xem.

Hơn nữa còn là một đại nam nhân, nàng làm chị làm sao chịu nổi chứ? Nguyên Họa từ nhỏ đến lớn đều không thích xem loại phim dài dòng này, hồi còn học đại học thời gian nhàn chán có xem đến "Bà xã quyền rũ", thiếu chút nữa làm Nguyên Họa xem đến nôn mửa. Cuối cùng dốc hết tâm huyết xem hết bộ phim, liền thế từ đây về sau không xem phim Hàn Quốc chết tiệt này nữa.

"Chị già." Nguyên Hải quay đầu nhìn thấy Nguyên Họa, chào hỏi một tiếng thì quay đầu lại say sưa xem phim Hàn Quốc.

Nguyên Họa đi thẳng vào phòng ngủ, ném túi xách, đi ra đoạt bóng ngô trên tay Nguyên Hải ăn. Nhận được ánh mắt xem thường của Nguyên Hải.

"Chị già, đây là em mua, chị không thể tự nhiên như thế có được hay không, chị là người đại diện a, thật là." Đưa tay muốn cướp trở về, Nguyên Họa liền đánh tay của Nguyên Hải, hùng hồn đầy lý lẽ nói "Há há, em trai, hai chúng ta là máu mủ nhà, phân chia cái gì của chị của em a, của em là của chị, của chị cũng là của chị."

Nguyên Hải lần thứ hai nhìn Nguyên Họa bằng ánh mắt xem thường, phần hận mà quay đầu xem phim Hàn Quốc của mình, hẳn tuyệt đối hiểu rõ nếu cùng bà chị mình nói đạo lý, thả đi chùa vì mình thấp thêm vài nén hương để phù hộ mình không cần lại bị bà chị mình bạo hành còn hơn?

Nguyên Họa lòng rạo rực ôm lấy bóng ngô, đặc biệt rướn người nói với Nguyên Hải rằng: "Chị mày đã tiếp nhận tấm lòng của mày, bóng ngô thuộc về chị." Không đợi Nguyên Hải phản bác bỏ đã chạy trở về phòng ngủ của mình.

Còn lại Nguyên Hải một mình ở trong phòng khách nghe rặng trợn mắt mà hét lên "Nguyên Họa, chị là tiểu nhân, em không muốn cho chị, chị biết khi dễ em trai của mình, chị không phải người. Hừ. . ."

Nguyên Họa ở trong phòng cười trộm, khi dễ em trai mình, mỗi lần đều cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Nguyên Hòa vui sướng hài lòng mà bật máy tính, online QQ, nhìn một chút tình hình của bạn tốt.

Lấy một chút thức ăn, liền mở PPS* bắt đầu xem phim, xem một hồi, nghe được tiếng của Nguyên ba Nguyên mẹ, liền vội vàng chạy ra ngoài.

*PPS: phần mềm xem phim trực tuyến.

"Ba, mẹ." Nguyên Hòa đặc biệt cao hứng kêu to, Nguyên mẹ nhàn nhạt trả lời một tiếng liền đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho cả nhà.

Ngược lại Nguyên ba vui vẻ cười toe toét "Nguyên Hòa, sao hôm nay vui vẻ như thế a."

Nguyên Hòa không nói nhìn Nguyên ba, đúng là nàng vui vẻ kêu ông thôi, còn ngày hôm nay thì không vui vẻ chút nào.

Quay trở về phòng ngủ của mình, Nguyên ba một mình ngồi ở trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, đứa con gái này tại sao muốn trở mặt liền trở mặt vậy? Nữ nhân thật đúng là giỏi thay đổi, điểm này Nguyên ba cảm thấy Nguyên Hòa và Nguyên mẹ đặc biệt giống nhau, thật đúng là mẹ con.

Nguyên Hòa trở lại trong phòng ngủ lại bắt đầu xem tiếp phim của mình, xem được một nửa, Nguyên mẹ gọi nàng ăn cơm.

Nguyên Hòa nhảy nhót mà chạy đến WC rửa đôi tay nhỏ bé, ngồi trên bàn ăn, thấy đều là món ăn mình thích, chớp chớp mắt, cầm lấy đôi đũa trái phải tấn công.

Nguyên mẹ lắc đầu, đứa con gái này này thế nào cũng không dạy được, nhiều lần bảo nàng lúc trên bàn cơm không nên giở đồ như sói đói, nhưng mà có dạy cũng không dùng được, vừa thấy được ăn, liền đem điều nàng giáo dục quên lên chín tầng mây.

Xem Nguyên Hòa thân thể nhỏ nhỏ, nhưng là ăn thế nào cũng đều không mập, Từ Kiều từng suy nghĩ xem chức năng cơ thể của Nguyên Hòa có phải khác với người bình thường hay không.

Mỗi ngày ăn đồ linh tinh so với nàng còn nhiều hơn, tại sao không thấy béo chút? Thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên ba nhìn con gái bảo bối của mình hỏi "Con gái, ở công ty thế nào, có quen không?"

"Ba, những lời này ba đã hỏi một trăm tám mươi lần rồi, ba hỏi không thấy phiền nhưng con phiền trả lời a!" Nguyên Hòa buồn bực nhìn Nguyên ba, thật là không hiểu nổi tại sao mỗi lần ba nâng mở miệng đều hỏi những lời này, còn sợ nàng là con gái ở công ty bị cái gì chọc giận sao? Tuy rằng hôm nay bị ức hiếp, nhưng không phải bị trong công ty, là vì thái độ của người kia làm nàng tức giận.

Nguyên ba xấu hổ cười cười với Nguyên Hòa, còn bĩu môi ủy khuất, ông đã bảy mươi tuổi mà còn bĩu môi, không biết thành bộ dạng gì nha!

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn Nguyên ba, thờ dài một hơi, gấp một miếng thịt đặt trong chén của Nguyên ba, Nguyên ba vui vẻ nhe răng quay qua nhìn Nguyên Hòa cười. Nguyên Hòa bắt đầu dĩ, hết chỗ nói rồi. (Editor: cuồng con gái à bác :)))

Chỉ có thể cười cười, cái này cười cũng khá miễn cưỡng, nhưng Nguyên ba không ngại a, nhìn con gái bảo bối của mình cười với mình, Nguyên ba liền giống như tranh công, đắc ý quay qua làm mặt quỷ với Nguyên mẹ.

Bên cạnh Nguyên Hải nhin xuống xúc động muốn cười ra tiếng. Ba hẳn thật là đáng yêu, ở trước mặt người khác thì bộ dạng người lãnh đạo, quan uy mười phần, còn là có bài bản hẳn hoi. Thế nhưng vừa đối mặt với bà chị của hắn thì liền thành bộ dạng này, nói ra ngoài ai mà tin a.

Mùa hè quả thực là ác mộng của Nguyên Hòa, bản thân nàng rất dễ ra mồ hôi, thoáng cái quần áo trên người đã thành bộ dạng ướt đầm.

Cơm nước xong Nguyên Hòa vọt vào tắm, ngày hè nóng, trên người dính mồ hôi thật sự là khó chịu, trở lại trong phòng đem điều hòa chỉnh cao một chút, dù sao cũng vừa tắm rửa xong, trên người cũng không còn nóng như vậy.

Nguyên Hòa đang lên mạng đột nhiên nhớ tới việc mình muốn tìm cách dọn ra ngoài ở. Tâm động không bằng hành động, bật người chạy về phía phòng khách, thấy Nguyên ba Nguyên mẹ đều ngồi ở phòng khách xem ti vi.

"Khu, khu, ba mẹ, con có việc muốn tìm hai người thương lượng." Nguyên Hòa có chút chột dạ nói.

"Ừ, nói đi." Nguyên mẹ lên tiếng nói.

"Con muốn dọn ra ngoài ở." Nguyên Hòa nhỏ giọng nói.

"A, bảo bối, chúng ta đối với con không tốt sao? Con tại sao muốn dọn ra ngoài a?" Nguyên ba cả kinh kêu lên, ông không nỡ để con gái bảo bối dọn ra ngoài a, bình thường thời gian gặp mặt còn thiếu, nếu như Nguyên Hòa còn dọn ra ngoài, cơ hội gặp mặt cũng gần như bằng không. Không nỡ không nỡ, tuyệt đối không thể để cho bảo bối dọn ra ngoài. (Editor: trời ơi tui muốn có người ba giống v=))))

"Không phải, ba, con không phải nói hai người không tốt. Là con cảm thấy cơ nên có một cuộc sống độc lập, không phải lúc còn đại học mỗi ngày ba đều chạy đến trường con sao?" Nguyên Hòa vừa nghĩ tới lúc đại học liền ảo não không thôi, tại sao nàng lại bám vào người ba này như vậy chứ? Trên cơ bản chỉ cần ông có thời gian liền chạy tới trường học của Nguyên Hòa nhìn Nguyên Hòa, còn mua một đồng lớn đồ vật này nọ, rất sợ nàng ở trường

học chịu ủy khuất, vì thế còn bị Từ Kiều và bạn học cùng ban chế nhạo một thời gian.

Nguyên ba đỏ mặt không nói.

Nguyên mẹ nhìn Nguyên Hòa nói "Nếu con thật sự muốn như vậy, liền dọn ra ngoài đi, nhưng mà mẹ muốn lập ước pháp tam chương*, con đồng ý không?"

*ba điều quy ước

Nguyên Hòa như gà con mổ thóc mà rất nhanh gặt đầu.

"Bà xã!" Nguyên ba cảm tức kêu Nguyên mẹ một tiếng, thế nhưng Nguyên mẹ nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên ba một cái.

"Thứ nhất, con phải thường xuyên về nhà. Thứ hai, không thể qua đêm bên ngoài. Thứ ba, không thể để người khác ngủ trong nhà con, đặc biệt là nam." Nguyên mẹ quyết đoán mà nói

.

Nguyên Hòa vui vẻ bay lên hôn Nguyên mẹ một cái nói "Ok, không thành vấn đề, không thành vấn đề, há há. Cảm ơn mẹ."

Nguyên mẹ ghét bỏ mà lau nước bọt trên mặt, đứng dậy trở vào phòng ngủ.

Nguyên Hòa quay qua cười chế nhạo Nguyên ba còn đang tức giận đến đỏ mặt ở bên cạnh, chạy đến bên cạnh Nguyên ba cũng hôn Nguyên ba một cái, nét mặt Nguyên ba lúc này mới thả lỏng, đối mặt dịu dàng, lấy lòng nói "Bảo bối, ta không dọn ra ngoài có được hay không?"

Nguyên Hòa chớp chớp mắt, ra vẻ thực sự ở chăm chú suy nghĩ đề nghị của Nguyên ba, Nguyên ba vẻ mặt mong đợi mà nhìn Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa cười há há nói "Không thể." Liền chạy về phòng ngủ của mình.

Nguyên ba cảm thấy trái tim sắp bị con gái bảo bối của ông làm tổn thương nghiêm trọng, thở dài, cũng tự đi về phòng.

Thấy Nguyên mẹ, liền cúi kính, không để ý tới Nguyên mẹ, tự mình một người quán chén giả bộ ngủ.

Nguyên mẹ nhìn thoáng qua Nguyên ba, cũng không thèm để ý con người lớn tuổi mà còn cúi kính như con nít này.

Nguyên Hòa trở về phòng liền lên mạng tìm kiếm tin tức cho thuê phòng, tìm được mấy phòng cũng không tệ lắm, giá và điều kiện đều không có trở ngại. Dù sao ngày mai là chủ nhật, liền muốn kêu Từ Kiều theo nàng đi xem phòng.

Nhắn tin cho Từ Kiều xong. Tắt máy vì tính nằm trên giường ngủ, trước khi ngủ còn nghĩ tới Từ Từ Kỳ, buồn bực lắc đầu, ép buộc mình ngủ.

Tan tầm Lý Đông Hải gọi điện thoại hẹn nàng, quyết đoán mà cự tuyệt. Ra cửa phòng làm việc, nhìn về vị trí của Nguyên Hòa, phát hiện người quấy nhiễu nàng không yên ổn một ngày đã sớm chạy mất.

Có chút thất vọng, lái Ferrari về nhà, nhìn nhà cửa lạnh lẽo, đột nhiên rất muốn Nguyên Hòa có thể ở cùng nàng, ngày mai cũng không có đi làm, bấm điện thoại đi động tìm được số của Nguyên Hòa, do dự nửa ngày mới ấn gọi.

Nguyên Hòa hung dữ cầm điện thoại đi động lên, nàng hận, hận lúc này vẫn còn có người gọi điện thoại phá giấc mộng đẹp của nàng, cũng không biết là nàng khó khăn lắm mới có thể ép mình ngủ được

Nhìn điện thoại đi động hiển thị tên của Từ tổng, trong lòng lạch cách một chút, nghe trong điện thoại đi động truyền đến bài hát "First Love" của Vũ Đa Điền Quang (Hikaru Utada), âm thanh khàn khàn lại có chút u buồn. Do dự hồi lâu vẫn nhấn nút trả lời.

"Alo, Từ tổng, trẻ như thế, tìm tôi có chuyện gì không?" Nguyên Hòa giả vờ tỉnh táo nói vào điện thoại, nhưng mà trong lòng khỏi nói có bao nhiêu kích động.

"Ách. . . Cái kia. . . ngày mai, cô có thời gian rảnh không?" Từ Từ Kỳ có chút lo lắng hỏi.

"Ngày mai. . . Ngày mai, tôi không rảnh." Nguyên Hòa vẫn nhớ ngày mai nàng phải đi coi phòng.

"Nga, không sao. Cô đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon." Từ Từ Kỳ có chút thất vọng mà nói với Nguyên Hòa.

"Ừ, chào." Nguyên Hòa nói xong liền cúp máy. Chủ yếu là vì nàng quá khản trương, chứ không phải là muốn cúp điện thoại của Từ Từ Kỳ.

"Đồ đồ. . . Đồ đồ. . ." Trong điện thoại truyền tới âm thanh máy bận làm Từ Từ Kỳ lập tức thấy mất mát, lại bắt đầu nhìn trần nhà suy nghĩ Nguyên Hòa cơ bản có phải không muốn để ý nàng hay không, vì sao chưa từng thấy Nguyên Hòa đối với mình tốt một chút chút.

Từ Từ Kỳ chạy đến phòng tắm dội nước lạnh vào mình, để cho đầu óc mình thanh tỉnh một chút, không nên suy nghĩ lung tung như thế nữa.

Nguyên Hòa quăng điện thoại đi động trong tay, tắt máy ném vào bên cạnh bàn vi tính. Cũng may là chất lượng tốt, nếu không, bị Nguyên Hòa tàn phá như thế, đồ dùng thông thường có lẽ đã sớm đi chầu ông bà.

Nằm ở trên giường, lại bắt đầu sự nghiệp to lớn là đếm cừu.

Sorry đã để mấy bạn chờ lâu. Cảm ơn mấy bạn nhiều nha. Minh thi cũng tốt :v

P/S: Bệnh roài TT^TT. . .

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20

Nguyên Hòa rất sớm đã rời giường, tối hôm qua sau khi bị điện thoại của Từ đại mỹ nữ quấy rầy, nàng ngủ không ngon giấc.

Tùy tiện đi ra bên ngoài mua mấy cái bánh bao ăn, mới gọi điện thoại cho Từ Kiều hẹn gặp ở quảng trường.

Trải qua một ngày, hai người ở phụ cận Từ thị xem mấy căn phòng, trong đó có hai căn, hai người đều hài lòng, xem tiền thuê, sau khi so sánh mới chọn căn ở tiểu khu có hoa viên, không gian 80 mét vuông, điện nước đồ dùng cũng đầy đủ mọi thứ, cũng không cần trang trí, dọn vào liền có thể ở. An ninh của tiểu khu cũng khá hoàn thiện, quan trọng nhất là nơi này cách thành phố khá gần, ra công tiểu khu là đường dành riêng cho người đi bộ.

Đóng ba tháng tiền thuê, hai tên đói đến nỗi bụng dính lưng mới đi đến một quán ăn phổ biến bên cạnh ăn cơm.

Cơm nước xong, đi dạo phố một chút, nhìn thời gian cũng không còn sớm, hai người mới từ gác đi về nhà.

Nguyên Hòa vừa về tới nhà liền chạy vào WC tắm, cả một ngày, tự mình cũng nghĩ thấy được trên người mình mùi mồ hôi nồng nặc.

Tắm rửa xong đi ra thấy Nguyên ba đang cùng Nguyên Hải hai người ở trong phòng khách chơi cờ, Nguyên mẹ thì ở trong phòng bếp rửa chén đĩa.

"Ba, ba lại ép em trai cùng ba chơi cờ a!" Nguyên Hòa nín cười ý trêu ghẹo nói.

Nguyên Hải khinh bỉ liếc mắt nhìn bà chị của mình, đã biết mình bị ép mà còn hỏi cái rắm a!

Nguyên ba ngượng ngùng mà vừa cười vừa nói "Cái gì gọi là ép a, ba đây cùng em trai con luận bàn tài nghệ đánh cờ mà. Con dùng từ không đúng.

Nguyên Hải nghe Nguyên ba vừa nói như vậy, bĩu môi mang theo ánh mắt khi dễ liếc Nguyên ba. Hóa ra không phải ba lấy tiền tiêu vặt ra ép con cùng ba đánh cờ, là con tự nguyện sao?

Nguyên Hải đột nhiên cảm thấy trong gia đình này mình là người đáng thương nhất, tất cả mọi người đều ức hiếp hắn.

Nguyên mẹ ở trong phòng bếp nghe được tiếng của Nguyên Hòa, nhô đầu ra hỏi "Nguyên Hòa, con ăn cơm chưa? Có muốn mẹ làm cho con tô mì không a?"

Nguyên Hòa ngồi vào trên ghế sofa cảm thấy điều khiển từ xa nói "Không cần, con ăn với A Kiều ở ngoài rồi."

"Nga, vậy là tốt rồi." Nguyên mẹ nói xong rút đầu về.

Nguyên Hòa xem TV một lát, thấy Nguyên mẹ cũng từ trong phòng bếp đi ra, liền quay qua nói với mọi người "Ngày mai, con sẽ dọn ra ngoài, phòng ở con đã cùng A Kiều xem kỹ, ngay bên cạnh Từ thị."

Nguyên ba vừa nghe con gái bảo bố của mình ngày mai sẽ dọn ra ngoài ở, cờ cũng không thêm đánh. Bĩu môi nói "Ngày mai? Nhanh như vậy a?"

"Dạ, đúng vậy. Tiền thuê con cũng đã đóng rồi. Mẹ, chờ một chút giúp ta thu thập hành lý có được hay không?" Nguyên Hòa lắc lắc làm nũng, đó là một tuyệt chiêu a, vốn mang gương mặt con nít, nên ngay cả Nguyên mẹ đều không thể chống lại tuyệt chiêu làm nũng của con gái bảo bối của nàng.

Liên tục đáp "Được, được, con đừng lắc mẹ, xương khớp già cả đều sắp bị con lắc hỏng hết."

Nguyên Hòa vui vẻ nhảy qua bên Nguyên ba còn đang giận dỗi nói "Ba, con sẽ thường xuyên quay về thăm ba. Ba yên tâm đi. Con cùng ba đánh ván cờ nhà."

Nguyên ba vừa nghe con gái bảo bối của mình nói cùng ông chơi cò, vui vẻ lập tức đem việc xa con gái quăng ra ngoài, ghét bỏ mà đem Nguyên Hải kéo ra, nhường Nguyên Hòa ngồi. Cứ như vậy bị một ván cò mua chuộc.

Nguyên Hải đáng thương mà nhìn Nguyên ba và Nguyên Hòa, một hồi lâu thấy hai người cũng không để ý đến hắn mới ôm tâm hồn bị thương mà tự quay về phòng ngủ.

Nguyên Hải mới vừa đi, Nguyên ba liền thua ván cò này. Kéo Nguyên Hòa đánh cò lại lần nữa với ông, Nguyên Hòa cũng sợ bị Nguyên ba dây dưa, lại bởi Nguyên ba đánh thêm ba ván, kết quả vẫn như nhau, đều là Nguyên Hòa toàn thắng. Mặc kệ Nguyên ba cầu thế nào nàng cũng không bởi Nguyên ba đánh tiếp.

Nguyên Hòa trở lại trong phòng ngủ, thấy Nguyên mẹ đã đem hành lý thu thập sạch sẽ, vui tươi hơn hờ mà ôm Nguyên mẹ cọ cọ "Mẹ, con yêu mẹ quá!"

Nghe được, Nguyên mẹ nổi da gà mà nhảy ra.

"Con đừng làm phiền, đi qua một bên đứng, mẹ thu thập trước đã." Nguyên mẹ lấy ra khí thế gia chủ ra lệnh cho Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa bĩu môi ngoan ngoãn thối lui đến hai bên cạnh, nàng cũng không dám trái ý Tây Thái Hậu nhà nàng, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Nguyên mẹ thu thập hành lý xong, mới nói với Nguyên Hòa đang đứng bên tường "Mẹ chuẩn bị xong rồi, ngày mai mẹ lái xe đưa con đi, qua bên kia dọn dẹp cho con, đưa chìa khóa cho mẹ." Nói xong vươn tay hướng Nguyên Hòa lấy chìa khóa.

Nguyên Hòa nghe xong Nguyên mẹ nó nói, lập tức vui vẻ lấy chìa khóa đưa cho mẹ mình, có Nguyên mẹ ở đây, Nguyên tiểu thư nàng không cần làm gì hết.

Nguyên mẹ liếc mắt nhìn con gái bảo bối của nàng cười đến run rẩy, cầm lấy cái chìa khóa đi trở về phòng của mình.

Nguyên Hòa nhìn theo Nguyên mẹ, nằm dài trên giường, cầm điện thoại di động nhắn tin cho Từ Kiều.

"A kiều, mẹ tao bảo ngày mai giúp tao chỉnh lý phòng ở, đêm mai đến chỗ tao chơi."

"Ừ, được."

Nguyên Hòa nhìn một chút tin nhắn trả lời ngắn ngủn của Từ Kiều, thực sự là lời ít mà ý nhiều.

Đắp chăn liền ngủ.

Từ Từ Kỳ ngược lại một ngày một đêm chưa từng vui vẻ qua, trong đầu cả ngày đều nghĩ tới Nguyên Hòa, nàng thậm chí hoài nghi có phải Nguyên Hòa nguyên rủa gi mình hay không, tại sao luôn nhớ đến đứa nhỏ hư hỏng kia chứ?

Cầm ly chân dài, tinh tế thưởng thức một chút hương vị rượu vang. Đi tới ban công, nhìn cảnh đêm đường phố bên dưới, hóng gió một chút, nhấp một ngụm rượu vang, hồi lâu sau mới cảm thấy có chút buồn ngủ, đi tới phòng bếp để ly rượu xuống, trở lại trong phòng ngủ. Nằm xuống quần chăn, mở to mắt nhìn trần nhà, được một lúc sau mới nhỏ nhẹ mà thở dài một hơi, hai mắt nhắm nghiền.

Ngày thứ hai, mỗi người đều thật sớm đi tới công ty, đương nhiên trong đó không bao gồm Nguyên Hòa, Nguyên Hòa vẫn là người cuối cùng đến công ty làm việc.

Chậm rãi đi tới bàn làm việc của mình, vừa buông túi xuống, Mạc Tiểu Phàm liền nói với Nguyên Hòa Từ tổng tìm nàng, nói nàng đến phải vào phòng làm việc của Từ tổng.

Nguyên Hòa bĩu môi, vẫn là đứng dậy đi vào phòng làm việc của Từ Từ Kỳ.

"Từ tổng tìm tôi có việc sao?" Nguyên Hòa thái độ một mực cung kính làm cho Từ Từ Kỳ có chút tức giận.

"Ngày mai tôi và cô cùng đi B thị công tác." Từ Từ Kỳ không vui nói.

Nguyên Hòa ngây ngẩn cả người, tại sao muốn bổ nhiệm mình theo nàng đi công tác chứ? Nguyên Hòa muốn mở miệng cự tuyệt, Từ Từ Kỳ cũng không có cho nàng cơ hội này.

"Cô ra ngoài chuẩn bị đi, ngày mai ngồi xe của tôi đi."

Nguyên Hòa giống như đờ đẫn mà đi ra phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, hơn nữa còn là trạng thái mất hồn.

Ngày tiếp theo cũng vẫn trong trạng thái mất hồn, mãi đến khi Từ Kiều gọi điện thoại cho nàng hỏi thời gian gặp mới bừng tỉnh, kêu Từ Kiều ở cửa cao ốc Từ thị chờ nàng, sửa sang lại văn kiện trên bàn. Mới chạy đến thang máy, trời không chịu lòng người a, nàng lúc này không muốn nhìn thấy nhất là Từ Từ Kỳ, vậy mà Từ Từ Kỳ cũng đang chờ thang máy, cửa thang máy mở, Từ Từ Kỳ đi vào, Nguyên Hòa chế nhạo một trận, lẳng nhẳng mãi không chịu đi vào, Từ Từ Kỳ chờ đến không nhịn được nữa. Từ Từ Kỳ mở miệng nói "Cô rốt cuộc có vào hay không a?"

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn Từ Từ Kỳ, cúi đầu đi vào. Không có mở miệng cùng Từ Từ Kỳ nói câu nào, bầu không khí có chút quỷ dị, hèn là một hồi thời

gian cửa thang máy liền mở ra. Nguyên Họa dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét xông ra ngoài.

Từ Từ Kỳ cắn răng ra khỏi thang máy, hung tợn trừng mắt nhìn bóng lưng đang dần đi mất của Nguyên Họa.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy lưng lạnh leo, nhưng là vẫn không dám quay lại nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Từ Từ Kỳ.

Lúc thấy Từ Kiều liền chạy đến ôm chặt nàng một cái. Từ Kiều về mặt rõ ràng ghét bỏ mà đem Nguyên Họa quấn ở trên người mình mạnh mẽ kéo ra.

"Đi thôi." Nói xong phát tay kêu một chiếc xe, nắm tay Nguyên Họa lên xe.

Từ Từ Kỳ vừa bước ra đã nhìn thấy một màn này, tức giận đến nghiến răng, thảo nào chạy trốn nhanh như vậy, hóa ra là có hẹn với mỹ nữ. Nhìn lại mức độ vô cùng thân thiết của hai người, Từ Từ Kỳ hận không thể đi tới đem Nguyên Họa kéo đến bên cạnh mình tuyên bố quyền sở hữu. Từ đại mỹ nữ thật sự tức giận, hơn nữa còn là rất tức giận. Vừa lên xe liền tăng tốc chạy như bay, không có kỵ gì mà ở trên đường phóng nhanh chiếc Ferrari. Kết quả cuối cùng vẫn là bị mời đến sở cảnh sát giao thông uống một ly trà. Lúc Từ Từ Kỳ ra khỏi sở cảnh sát giao thông, trên mặt càng thêm lạnh lẽo.

Nguyên Họa không biết mình đã đem con tức của Từ đại mỹ nữ bức ra, còn đang cùng một đám bạn ở nhà đùa giỡn. Chắc chắn ngày mai của nàng sẽ không phải ngày tốt lành gì.

Nguyên mẹ đã sớm giúp Nguyên Họa sắp xếp lại căn phòng, còn giành thời gian lau dọn một trận, cho nên lúc đám bạn Nguyên Họa đến, trong ngoài đều đặc biệt sạch sẽ, cũng đặc biệt ấm áp.

Từ Kiều và Minh Minh vừa vào phòng trọ của Nguyên Họa, liền cảm thán không thôi.

Đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa này tại sao có được một người mẹ tốt như thế chứ? Cũng không biết là phúc mấy kiếp trước, có một Nguyên ba cung chiều thương yêu nàng, mà Nguyên mẹ cũng không kém chút nào, ganh tỵ a. Từ Kiều và Minh Minh nhìn bộ dáng đắc ý của Nguyên Họa liền muốn đi đến tát cho nàng mấy cái bạt tai.

Hà Gia Tuấn tới trễ nhất, còn mang đến một chàng trai trẻ, tên là Dương Bồi Nhiên. Bộ dạng nho nhã, điềm đạm như thư sinh, một chút cũng không giống như là người làm cảnh sát, giống thầy giáo hơn.

Việc xuống bếp liền do Từ Kiều và Minh Minh làm, Nguyên Họa vui đến quên cả trời đất, vui trên ghế sofa, xé một bao đồ ăn thơm nồng mà ăn.

Nhìn Dương Bồi Nhiên thấy người này đặc biệt câu nệ, Nguyên Họa lấy một gói khác đưa qua nói "À, cậu ăn cái này đi."

Dương Bồi Nhiên cầm lấy nói "Cảm ơn!"

Nguyên Họa cũng không nói cái gì nữa, cùng người như vậy trò chuyện, cơ bản đều là một hỏi một đáp, Nguyên Họa không có hứng thú cùng người khác bắt chuyện, hơn nữa cũng không quen. Vừa phiên vừa mồm miệng, cần gì chứ?

Dương Bồi Nhiên nhìn Nguyên Họa vài lần, quả thực giống như Hà Gia Tuấn nói, nhỏ nhỏ, đặc biệt đáng yêu, không khỏi có cảm giác làm cho người khác vừa muốn bảo hộ vừa muốn chiếm làm của riêng.

Nguyên Họa không biết ý nghĩ lúc này của Dương Bồi Nhiên, nếu không đã một cước đạp người ra khỏi phòng của nàng.

Hà Gia Tuấn xuống lầu bụng lên một kết bia, Từ Kiều và Minh Minh cũng nấu cơm xong. Năm người trên bàn, dòn sức mà ăn.

Nguyên Họa nhìn mọi người một chút mới phát giác được cuộc sống như thế mới tự tại. Nhe răng trợn mắt mà quay qua cười với mọi người, bốn người nhất trí đều phản ứng nắm lấy gương mặt của Nguyên Họa mà ngất nhéo.

Cơm nước xong mọi người ở lại một chút mới đứng dậy ra về, Từ Kiều trước khi đi còn giúp Nguyên Họa thu dọn phòng bếp, làm Nguyên Họa từng đợt cảm động.

Ngoài ý muốn, trước khi đi Dương Bồi Nhiên bỗng nhiên mời Nguyên Họa chủ nhật tuần này đi ra ngoài chơi, đương nhiên bị Nguyên Họa quyết đoán cự tuyệt. Nguyên Họa đối Dương Bồi Nhiên không có cảm giác đặc biệt gì, có lẽ nên nói nàng ghét ở cùng với Dương Bồi Nhiên, người gì giống như người chết.

Tất cả mọi người nhìn ra được Dương Bồi Nhiên có ý với Nguyên Họa, thế nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a!

Nguyên Họa nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ. Lại nghĩ đến ngày mai còn muốn theo Từ tổng của nàng đi công tác, cũng liền tắm nhanh một phen rồi chạy về phòng mà ngủ.

Sao chương nào cũng dài quá vại TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21

Lúc Nguyên Họa thức dậy phát hiện thời gian đã không còn sớm, dùng hai phút tắm xong, liền chạy ra khỏi cửa. Thấy Ferrari màu đỏ của Từ Từ Kỳ đã đỗ ở dưới lầu Từ thị, Nguyên Họa chạy đến, gõ cửa kiếng xe một cái.

Từ Từ Kỳ mở cửa cho Nguyên Họa lên xe.

Từ Từ Kỳ còn ghi hận chuyện ngày hôm qua, dọc theo đường đi không hề bày ra sắc mặt gì tốt đối với Nguyên Họa.

Nguyên Họa có chút bất đắc dĩ, hoàn toàn không biết Từ đại mỹ nữ này rốt cuộc bị cái gì.

Bầu không khí bên trong xe xấu hổ đến quý dị, Nguyên Họa có chút lạnh run, nàng không thích bầu không khí như vậy, cực kỳ không thích.

Nhắm mắt quay qua nói với Từ Từ Kỳ, người có vẻ như đang tập trung lái xe nhưng thật ra hồn đã bay đi đâu mất nói "Từ tổng, tôi muốn nghe nhạc một chút, được không?" Hỏi cũng có chút run sợ.

"Tùy ý." lạnh lùng nói ra hai chữ, nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên Họa.

Nguyên Họa bĩu môi, nghĩ thầm, cũng không phải tôi thiếu cô cái gì, cần gì có thái độ như vậy a, thật là. Tieten tay cầm đĩa bỏ vào.

Nghe được tiếng nhạc, Nguyên Họa hai mắt nhắm lại, mắt nhìn tâm tịnh.

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa nhắm mắt lại thì có chút chán nản, cứ như vậy không muốn nhìn nàng sao? Muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà Từ Từ Kỳ từ trước đến nay tu dưỡng tốt, rốt cuộc vẫn nhịn được xúc động và ủy khuất.

Đến bãi đỗ xe khách sạn, Từ Từ Kỳ đem hành lý ném cho Nguyên Họa, Nguyên Họa bị ai tiếp nhận hành lý, mang theo hành lý đáng thương mà nhìn Từ Từ Kỳ, mong muốn Từ Từ Kỳ lúc này có thể phát huy khía cạnh hạ nhân chói lọi của mình (câu này chắc ý muốn TTK xách phụ @@), thế nhưng Từ Từ Kỳ chỉ lạnh nhạt quăng một cái liếc mắt, đi vào khách sạn.

Nguyên Họa xác định nàng ngày càng không thích Từ Từ Kỳ, hơn nữa còn là vô cùng không thích.

Phòng của Từ Từ Kỳ ở bên cạnh Nguyên Họa, Nguyên Họa vốn là muốn hai người ở chung với nhau. Không nghĩ tới Từ đại mỹ nữ thuê hai phòng, thực sự là lãng phí.

Nguyên Họa nằm trên giường thì nghe được tiếng gõ cửa, không cần nghĩ cũng biết đối phương khẳng định chính là Từ tổng giám đốc của nàng.

Đứng dậy mở cửa, nói "Từ tổng, có chuyện gì sao?" Nguyên Họa ngăn ở cửa, nàng không muốn để cho Từ Từ Kỳ đi vào.

Từ Từ Kỳ cũng không để tâm hành động của Nguyên Họa, chỉ là lạnh nhạt nói "Xuống lầu ăn cơm, ăn xong đi bàn chuyện hợp đồng công trình của Vạn Lý." (có Tổng giám đốc nào đi gõ cửa phòng thư ký kêu người đi ăn vs đi làm như vậy k? @@ Tiểu Họa đúng là có phúc ko biết hưởng :v Poor Từ Kỳ :v)

Nguyên Họa trực tiếp chạy vào trong phòng nói "Cô chờ một chút, tôi lập tức xong ngay."

Từ Từ Kỳ không bước vào, chỉ là chờ ở cửa. Một mỹ nữ như vậy đứng ở cửa chờ người thật đúng là một cảnh đẹp nha, người đi ngang đều nhìn Từ Từ Kỳ, thậm chí có người trực tiếp đến gần, Từ Từ Kỳ có chút bức mình.

Nguyên Họa cũng nghe được tiếng ồn ngoài cửa, vì vậy tăng nhanh động tác trên tay, thay một cái áo T shirt đơn giản liền đi ra.

Nhìn thấy ngoài cửa có một tên đàn ông trung niên quần tây Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa có chút tức giận, tiến lên nắm tay Từ Từ Kỳ chạy đến cửa thang máy.

"Này, mỹ nữ, tôi ở 714, có thời gian lên uống ly rượu." Tên đàn ông trung niên nhìn theo bóng lưng Từ Từ Kỳ lớn tiếng kêu lên.

Nguyên Họa cực kỳ tức giận, nàng không biết vì sao Từ Từ Kỳ tới chỗ nào đều có thể chọc cho người khác theo đuổi nàng, khắp nơi câu dẫn người chứ. Nàng không thích cảm giác như vậy, không thích Từ Từ Kỳ bị người khác xem và quấy rầy như vậy.

Từ Từ Kỳ hài lòng nhìn Nguyên Họa tức giận, xem ra Nguyên Họa cũng không phải một chút cũng không quan tâm mình.

Hai người cơm nước xong phải đi đến tổng công ty Vạn Lý công trình bàn vấn đề hợp đồng, Nguyên Họa cầm hợp đồng, nhìn Từ Từ Kỳ một chút, lại nhìn tới đối diện phó tổng của Vạn Lý công trình Vạn Hàn. Hai người từng câu từng chữ bàn xong hợp đồng, cũng chỉ gần mười phút liền ký tên.

Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy Từ Từ Kỳ cũng không phải kén chọn lắm, chẳng qua là người ta xưa nay cũng không phải người khó tính.

Cuối cùng, Vạn Hàn mời Từ Từ Kỳ tham gia dạ tiệc tối nay của công ty bọn họ, Nguyên Họa biết Vạn Hàn cơ bản là muốn mượn cơ hội này để tiếp cận Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ, mong nàng có thể cự tuyệt, thế nhưng Từ Từ Kỳ lại một tiếng đáp ứng.

Nguyên Họa cảm thấy bản thân mình trách nhiệm nặng nề a, nàng bây giờ có nhiệm vụ bảo vệ động vật bậc nhất Từ Từ Kỳ này, không thể để cho nàng rơi vào miệng cọp hoặc miệng sói.

Đến tối, Nguyên Họa cùng Từ Từ Kỳ đến công ty Vạn Lý công trình, Vạn Hàn thấy Từ Từ Kỳ liền thân thiết đi tới, Nguyên Họa nhìn con sói này, nhìn về mặt cùng bộ dáng nhiệt tình của Từ Từ Kỳ liền nổi giận.

Đi qua một bên ăn đồ ăn của mình, tay thì cầm điện thoại di động gọi nhắn tin cho Từ Kiều, cũng không thèm trông nom Từ Từ Kỳ nữa, thế nhưng mắt vẫn không tự chủ được mà tìm kiếm chỗ của Từ Từ Kỳ. Thấy Từ Từ Kỳ mới có thể cảm thấy an tâm, Nguyên Họa nghĩ mình thật kỳ lạ, sắp bị Từ Từ Kỳ dẫn dắt đến điên rồi.

"Nguyên Họa? Cô là Nguyên Họa." Một nữ tử dung mạo xinh đẹp nhìn Nguyên Họa kêu lên.

Nguyên Họa khẳng định mình căn bản không quen vị mỹ nữ trước mắt này.

"Cô là?" Nguyên Họa vẫn lễ phép hỏi.

"Cậu không nhận ra mình sao? Mình là Tiểu Dao a, Tiểu Tiểu Dao." Tiểu Tiểu Dao kích động nói.

Nguyên Họa ở trong đầu liều mạng lục lại tin tức về người này, rốt cục nghĩ ra, đây là bạn cùng bạn của nàng hồi tiểu học, nhưng mà thay đổi quá lớn nha, khi đó tuy rằng cũng xem là một nữ sinh đáng yêu, thế nhưng bây giờ trở nên thành thực, xinh đẹp trang nhã.

Nguyên Họa thực sự khó có thể đem hai người gộp thành một, nhưng mà đôi mắt kia thì không có gì thay đổi.

"Ừ, Tiểu Dao, ha ha. Chúng ta rất nhiều năm không gặp ha?" Nhớ lúc đó mới lên tiểu học năm thứ ba, Tiểu Tiểu Dao đã bị người nhà đưa đi nước ngoài, điều này làm cho Nguyên Họa lúc nhỏ thương tâm một trận. Một người ngồi cùng bàn ba năm không thể nào đi như vậy. Bất quá con nít chỉ thương tâm một chút liền quên ngay, Nguyên Họa đương nhiên cũng thế, đôi đến người khác ngồi cùng bàn, mới qua vài ngày liền đem Tiểu Tiểu Dao người ta quăng ra sau đầu. Chỉ là ở chỗ này gặp được Tiểu Tiểu Dao vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Ừ, cậu còn nhớ rõ mình a, ha ha, sao cậu lại ở đây a?" Tiểu Tiểu Dao hỏi. Nàng gặp lại được bạn học cũ này thì không phải vui vẻ bình thường a, lúc đó xuất ngoại, ảnh hưởng sâu đậm nhất là bạn nhỏ Nguyên Họa khóc đến đỏ mũi, lau nước mũi cầu nàng đừng đi, không thể để nàng một người ở lại. Vậy mà làm cho bạn nhỏ Tiểu Tiểu Dao cảm thấy âm ập bội phần, cho nên mười hai năm này cũng chỉ nhớ có Nguyên Họa.

"Ha ha, nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ, cậu là tiểu nữ sinh đáng yêu nhất lớp chúng ta mà, lại còn cùng bàn với mình làm sao có thể không nhớ được chứ? Bây giờ gặp cậu mình đều không nhận ra, không ngờ cậu trưởng thành còn là xinh đẹp như vậy." Nguyên Họa nói lời này là thật lòng, nàng thật sự nghĩ Tiểu Tiểu Dao trưởng thành bộ dáng cũng không kém Từ Từ Kỳ.

Tiểu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa nói như vậy, sắc mặt ửng đỏ. Nàng cảm thấy Nguyên Họa nói mình như vậy đặc biệt hài lòng, lần đầu tiên nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ vì vẻ đẹp của mình.

Nguyên Họa vẫn duy trì dáng tươi cười đối với Tiểu Tiểu Dao, Từ Từ Kỳ ở đằng xa nhìn thấy thì hết sức đỏ mắt.

Nguyên Họa đương nhiên không biết mình lại chọc cho Từ đại mỹ nữ tức giận, còn ngây ngô mà cười với Tiểu Tiểu Dao.

Tiểu Tiểu Dao rót cho Nguyên Họa một ly rượu đỏ, hai người nói chuyện phiếm một hồi.

Nguyên lai Tiểu Tiểu Dao là con gái duy nhất của Tiểu thị, tập đoàn bất động sản lớn nhất trong nước, hôm nay tới Vạn Lý tham gia buổi dạ tiệc này là vì kết giao thêm bạn làm ăn, Nguyên Họa cũng biết gia cảnh Tiểu Tiểu Dao không tệ, nhưng mà không biết gia cảnh Tiểu Tiểu Dao to lớn cường thế như vậy, Tiểu thị a! Nông cạn cỡ nào cũng không có khả năng không biết Tiểu thị, mua nhà, một cái khẳng định có năm cái là tài sản của Tiểu thị. Rất lợi hại.

Nguyên Họa cảm thán cũng không quên cùng Tiểu Tiểu Dao xây dựng quan hệ, sau này muốn mua nhà tuyệt đối nên tìm Tiểu Tiểu Dao. (gian xảo -_- lợi dụng con người ta đủ thứ :v)

Thấy thế Từ Từ Kỳ có xúc động muốn đi tới xé xác Nguyên Họa.

Nguyên Họa vẫn cùng Tiểu Tiểu Dao trò chuyện rất vui vẻ, Từ Từ Kỳ nhìn thấy thì nghiến răng, tay nắm thật chặt, âm thanh răng rắc vang lên.

Dưới tình huống như vậy, Vạn Hàn liền trở thành bia đỡ đạn đáng thương nhất, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, mời Từ Từ Kỳ khiêu vũ, bị người ta lạnh giọng cự tuyệt.

Từ Từ Kỳ thực sự không thể nhịn được nữa, đi tới bên cạnh Nguyên Họa nói "Nguyên Họa, vị tiểu thư này là?" Dùng ánh mắt vô cùng khiêu khích nhìn Tiểu Tiểu Dao.

Nguyên Họa không hiểu nổi ánh mắt của Từ Từ Kỳ, Từ đại mỹ nữ lại nghĩ sai cái gì rồi. Vô duyên vô cớ hỏi Tiểu Dao làm gì chứ?"Tiểu thị Tiểu Tiểu Dao. Bạn học tôi."

Tiểu Tiểu Dao không thèm để ý, tiến lên một bước đứng gần Nguyên Họa một chút, còn kém dính lên thôi, nói "Nguyên Họa, vị này chính là?" Cũng là khiêu khích, hơn nữa còn là trắng trợn mà khiêu khích.

Nâng ly lên uống một ngụm nhỏ. "Tổng giám đốc của mình. Từ Từ Kỳ." Giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Từ Từ Kỳ nghe được thiếu chút nữa không nhìn được mà đem Nguyên Họa kéo ra đánh một trận, Từ Từ Kỳ cắn răng uống một hớp lớn. Nàng không ngờ Nguyên Họa có thể quen được nhân vật có bối cảnh lớn như vậy, hơn nữa hai người có vẻ rất thân nhau. Nhìn lại Tiểu Tiểu Dao bộ dáng cũng không kém gì mình liền tức giận. Từ Từ Kỳ luôn luôn tự tin cảm thấy mình gặp kinh địch lớn nhất.

Đương nhiên sự tình Từ Từ Kỳ không biết còn nhiều nữa, ví dụ như đến bây giờ cũng không biết Nguyên Họa vốn còn là một quan nhị đại*, còn là một quan nhị đại cao cấp, cha mẹ đều giữ chức vụ ở tỉnh.

*quan nhị đại: con cháu của quan chức chính phủ

Nguyên Họa có chút lo lắng nhìn Từ Từ Kỳ, nàng biết Từ Từ Kỳ tửu lượng không tệ, thế nhưng tửu lượng có tốt đi nữa, dựa theo Từ Từ Kỳ uống rượu như vậy cũng sẽ say.

Tiểu Tiểu Dao nhìn Nguyên Họa cười nói "Từ tổng của các cậu thật đúng là khí phách, ha ha."

Nguyên Họa tròn mắt liếc một cái, đúng là có khí phách vô cùng, uống say đến nỗi bị người bắt cóc cũng không biết.

"Tiểu tiểu thư nói đùa, Tiểu tiểu thư ngày hôm nay làm sao lại tới một buổi tiệc nhỏ như vậy đây?" Từ Từ Kỳ dùng giọng điệu quan chức hỏi.

Nguyên Họa có chút không thích Từ Từ Kỳ đối xử với bạn học mình như thế, kéo Tiểu Tiểu Dao qua, vừa muốn mở miệng nói. Tiểu Tiểu Dao giành nói trước "A, chẳng qua là đến kết giao đối tác làm ăn thôi, tiệc lớn nhỏ thì có liên quan gì chứ? Từ tổng không phải cũng đến sao?"

Từ Từ Kỳ nhìn chằm chằm tay của Nguyên Họa, hận không thể trưng ra vài cái lỗ trên người nàng, cho cô nắm, tôi cho cô nắm.

Đương nhiên Từ Từ Kỳ ngoài mặt vẫn là duy trì nụ cười nhàn nhạt nói "Ừ, Tiểu tiểu thư nói rất đúng, tôi đối với quý công ty cảm thấy hứng thú vô cùng, mong chúng ta sau này có cơ hội hợp tác!"

Tiểu Tiểu Dao cũng cười lại nói "Ừ, tôi cũng mong như vậy, quý công ty trong tỉnh cũng đứng nhất nhì, tôi tin tưởng tương lai không xa chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Từ Từ Kỳ mời Tiểu Tiểu Dao một ly rượu lúc mới rời đi.

Nguyên Họa thở phào một hơi, nàng đúng là không thể bình tĩnh đối với Từ đại mỹ nữ, lại đột nhiên cảm giác được mình đang nắm tay của Tiểu Tiểu Dao, vội vàng buông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói "Ngại quá, ha ha."

Tiểu Tiểu Dao lại cúi người đến bên tai Nguyên Họa nhẹ nhàng nói "Không sao, tay của cậu nắm thật thoải mái."

Mặt của Nguyên Họa càng ngày càng đỏ, cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu Dao nữa.

Tiểu Tiểu Dao cười khê ra tiếng, Nguyên Họa cũng thật đáng yêu, rất muốn chiếm làm của riêng.

Tiểu Tiểu Dao tiếng cười làm Nguyên Họa càng xấu hổ, chỉ có thể gãi đầu thấp giọng nói "Mình đi rửa tay chút." Liền chạy trốn.

Tiểu Tiểu Dao nhìn bóng lưng của Nguyên Họa, có chút đắm chiêu suy nghĩ. Người này chiếm cứ lòng mình 8 năm lâu như vậy, như thế nào cũng không thể để nàng từ bên người mình chạy mất.

Cảm ứng của Từ Từ Kỳ đôi khi rất chính xác, có thể nói là giác quan thứ sáu của nữ nhân nha, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiểu Dao đã biết nữ nhân này là trở ngại lớn nhất sau này của mình với Nguyên Họa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau Từ Từ Kỳ và Nguyên Họa sẽ có có tiến triển rất lớn.

Đương nhiên sẽ có nhiều cảnh âm áp.

Đương nhiên trường hợp âm áp qua đi tự nhiên sẽ xuất hiện tiểu nhân ngăn trở.

Hôm nay hứng thú edit lời tác giả cho mấy bạn khỏi nôn, haha :v

Nghỉ thi mấy ngày, vote tụt quá ko thêm up chương mới :v hehe

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tỉnh Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22

Nguyên Họa chạy đến toilet tát nước lạnh vào mặt mình, để cho khuôn mặt đang nóng của mình hạ nhiệt một chút. Nhìn gương xem đi xem lại một hồi, thở mấy hơi mới đi ra ngoài.

Tiểu Tiểu Dao nhìn Nguyên Họa, trong mắt ý cười càng đậm, cho dù là ngu ngốc cũng nhìn ra được, nàng bây giờ tâm tình rất tốt, tự nhiên những người đến bất chuyện cũng nhiều hơn, mỹ nữ tới chỗ nào cũng đều được ngưỡng mộ, trong buổi tiệc này đa số người đều vây quanh nàng và Từ Từ Kỳ, những nữ nhân khác nhìn thấy đều phải ganh tỵ, nhưng mà tim của hai người đều đặt hết trên người tiểu Nguyên Họa rồi.

Nguyên Họa nhìn thấy hai người mình quen biết đều bị nam nhân vây quanh, đi ra khỏi hội trường, đi ra bên ngoài quảng trường hóng gió một chút.

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa đi ra ngoài, cũng theo sau ra ngoài. Từ Từ Kỳ đi tới bên cạnh Nguyên Họa cùng Nguyên Họa sóng vai đứng với nhau, bản thân Nguyên Họa không cao, Từ Từ Kỳ hiện tại còn mang giày cao gót, tự nhiên cao hơn Nguyên Họa hơn một cái đầu. Cho nên mỗi lúc Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ, đều phải ngửa đầu, có chút thống khổ, đặc biệt là cự ly gần như vậy, chỉ số ngửa cổ lại càng lớn. (hahaha, nhớ tới thẳng lớp trường cao 1m8 còn đứng trên bục giảng nói chuyện với mình, ngược thấy mẹ :v)

"Từ tổng, sao cô ra đây?" Nguyên Họa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

Từ Từ Kỳ không có nhìn về phía Nguyên Họa, tầm nhìn vẫn nhìn về phía trước, trả lời "Bên trong có chút buồn bức, đi ra hóng gió một chút."

Nguyên Họa nhìn theo ánh mắt của Từ Từ Kỳ, nhìn về phía trước, thấy một đám người ở cách đó không xa đang trượt patin, Nguyên Họa không có chơi trò này, nhưng luôn cảm thấy những người này chơi rất vui vẻ, từ trên mặt dào dạt ý cười có thể nhìn ra được.

Nguyên Họa kéo tay của Từ Từ Kỳ, chạy về phía trước, cũng không để ý tới người ta hiện tại đang mang giày cao gót 10 phân.

Tổng công ty Vạn Lý công trình ngay bờ sông, Nguyên Họa cũng chính là lôi kéo Từ Từ Kỳ chạy đến bờ sông, phong cảnh rất tốt, Nguyên Họa cười nói với Từ Từ Kỳ "Từ tổng, cô chờ tôi một chút, lập tức quay lại, đừng đi đâu."

Từ Từ Kỳ có chút bất đắc dĩ, Nguyên Họa này tại sao lần nào cũng bỏ lại một mỹ nữ như nàng chứ? Nhưng vẫn là nghe lời gật đầu với Nguyên Họa.

Nguyên Họa nhe răng cười với Từ Từ Kỳ, chạy đến chỗ bán đồ nướng trên quảng trường, mua rất nhiều đồ nướng, lại mua thêm mấy lon bia. Mới ung dung đi đến bên cạnh Từ Từ Kỳ..

"Từ tổng, đến, ăn đi." Nguyên Họa đem mấy món nướng vừa mua được đưa cho Từ Từ Kỳ nói.

Từ Từ Kỳ cầm lấy nói tiếng cảm ơn thì ăn.

Nguyên Họa cầm đồ nướng, nâng bia lên uống một ngụm lớn, thở mạnh một hơi, mới phát hiện Từ Từ Kỳ đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Xấu hổ cười một cái nói "Từ tổng, sinh hoạt có chút thoải mái, cô cũng đừng để ý, tôi chính là người như vậy, ha ha. . ."

Từ Từ Kỳ không có trả lời, học bộ dáng Nguyên Họa cũng uống một ngụm to, sau đó thật dài mà thở ra một hơi thờ.

Nguyên Họa cười to lên, chỉ vào Từ Từ Kỳ nói "Từ tổng, cô hình tượng mỹ nữ đừng nên học bộ dáng của tôi thì tốt hơn, thật khó coi."

Từ Từ Kỳ có chút ngưỡng ngùng mà nhìn Nguyên Họa, sau đó cũng tùy ý mà hướng về Nguyên Họa cười to.

Hai người ở bờ sông chậm rãi mà nói chuyện, nói đến chuyện buồn cười thì cất tiếng cười to. Hai người tiếng cười vui vẻ của hai người cũng quanh quẩn ở bờ sông.

Tiểu Tiểu Dao lúc đi ra không gặp Nguyên Họa, có chút mất mát, lúc này cũng quên hỏi Nguyên Họa phương thức liên lạc, cũng may còn biết Nguyên Họa làm việc ở Từ thị. Khóe miệng hơi có chút gợn lên, Nguyên Họa cậu nhất định sẽ thuộc về Tiểu Tiểu Dao mình. Mới điều khiển xe, nghênh ngang mà đi.

Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ hai người ở bờ sông ngồi thật lâu, mới trở lại công ty Vạn Lý công trình, buổi tiệc cũng vừa lúc kết thúc.

Nguyên Họa uống hơi nhiều, cước bộ có chút bất ổn, trên đường trở về đều là do Từ Từ Kỳ đỡ.

Sau khi trở lại khách sạn, Từ Từ Kỳ đỡ Nguyên Họa trở về phòng, giúp Nguyên Họa lau mặt mới vừa định đứng dậy trở về phòng của mình đã bị Nguyên Họa nắm không buông, Nguyên Họa uống đến ngu ngốc căn bản không biết để chiếu cố nàng Từ Từ Kỳ mất bao nhiêu khí lực, còn vô tâm vô phẩy không chịu buông tay, ép buộc người ta cùng nàng ngủ.

Từ Từ Kỳ thật sự là quá mệt mỏi, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lên giường nằm ở bên cạnh Nguyên Họa, cũng may giường khách sạn này là

giường đôi.

Nguyên Hòa cười hì hì ôm lấy thân thể Từ Từ Kỳ mà cọ, lúc này tuyệt đối không quên chiếm tiện nghi*, một tay ôm thân thể mảnh mai của người ta, tay khác thì nắm tay người kia, còn hướng lên cổ Từ Từ Kỳ mà cọ.

*lợi dụng ==))

Hơi thở nóng ẩm làm toàn thân Từ Từ Kỳ đều trở nên đặc biệt miễn cảm, Nguyên Hòa không biết động tác vô ý thức của mình thiếu chút đem dục vọng của Từ đại mỹ nữ người bộc phát.

Từ Từ Kỳ đem Nguyên Hòa đẩy ra một chút, điều chỉnh tư thế ngủ của hai người, mới thở dài một hơi, cự ly gần như vậy mà nhìn khuôn mặt non nớt của Nguyên Hòa, tay cũng bất tri bất giác mà sờ lên, Nguyên Hòa nhủu nẩy, vung tay lên nắm lấy thứ trên mặt làm nàng ngứa ngáy.

Thân thể Từ Từ Kỳ run lên, nhưng không có rút tay của mình ra, tùy Nguyên Hòa nắm lấy, tay của Nguyên Hòa rất mịn, hơn nữa rất ấm áp, làm Từ Từ Kỳ cảm thấy an lòng bội phần, chăm chú mà nhìn vào dung mạo của Nguyên Hòa, nặng nề mà ngủ.

Lúc Nguyên Hòa tỉnh lại, nhức đầu chịu không nổi, lúc cảm giác thân thể của mình bị vật gì đè ép, trong lòng cả kinh, sau khi mở mắt ra thấy Từ Từ Kỳ thì hoảng hốt.

Sợ hãi, tuyệt đối là sợ hãi, mẹ ơi a, ai tới nói cho nàng biết vì sao Từ đại mỹ nữ cùng nàng ngủ ở trên một cái giường, hoàn toàn quên tình huống tối hôm qua lúc chính mình say rượu đã nắm người ta không chịu. Lập tức kiểm tra lại áo quần trên người mình, còn là đồ tối hôm qua mới thở dài một hơi.

Cẩn thận lấy tay của Từ Từ Kỳ ra, đang muốn xoay người rời đi, tay của Từ Từ Kỳ liền hướng qua Nguyên Hòa, ôm vào trong lòng.

Nguyên Hòa muốn khóc, cực kỳ muốn khóc, lập lại vài lần đem tay của Từ đại mỹ nữ dời đi, mỗi lần sắp đi liền bị ôm trở về.

Nguyên Hòa ai oán trừng mắt nhìn Từ Từ Kỳ, nàng lúc này cho rằng là Từ Từ Kỳ cố ý.

Thở dài một hơi, bắt đầu chú ý về mặt lúc ngủ của Từ Từ Kỳ. Từ Từ Kỳ ngay cả lúc này cũng làm cho người càng xem càng mê mẩn, khắc sâu mỹ nữ này, Nguyên Hòa đứng là nhìn Từ Từ Kỳ thế nào cũng không chán, lúc ngủ thiếu đi khí thế nữ vương hằng ngày, đường cong trên mặt trở nên dịu dàng dịu dàng, còn hơn so với lúc Từ Từ Kỳ tỉnh, lúc này nàng sinh ra một phần điềm tĩnh, dịu dàng.

Nguyên Hòa càng thích bộ dạng này của Từ Từ Kỳ, không có một chút giả tạo. Dần dần si mê, nhìn thấy lông mi Từ Từ Kỳ rung động, Nguyên Hòa không tình nguyện thu hồi ánh mắt lưu luyến của mình.

Lúc Từ Từ Kỳ mở mắt ra, Nguyên Hòa liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ, vì bầu không khí lúc này thật sự là có chút xấu hổ, cho nên giả bộ ngủ có vẻ sáng suốt.

Từ Từ Kỳ nhẹ nhàng mà ngồi dậy, cúi người xuống cho Nguyên Hòa còn đang giả bộ ngủ một nụ hôn buổi sáng, nhẹ nhàng dừng ở trên trán Nguyên Hòa. Rón rén rời giường ra khỏi phòng.

Nguyên Hòa cảm giác được đôi môi ấm áp của Từ Từ Kỳ dừng ở trên trán của mình, trong lòng cả kinh, nghi hoặc từ trong lòng hiện lên. Nhưng vẫn thành thật giả bộ ngủ, thẳng đến nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, mới mở mắt ra, nhìn về phía cửa, trong mắt hiện lên một tia thâm thúy.

Trên đường trở về, Nguyên Hòa không cùng Từ Từ Kỳ nói câu nào, bầu không khí trở nên khá quý dị. Giống như tối hôm qua hai người vui vẻ cũng không phải hai người bọn họ.

Nguyên Hòa tích tụ, luôn luôn muốn quên việc buổi sáng của Từ Từ Kỳ, nàng không rõ tại sao Từ Từ Kỳ muốn hôn nàng, dù cho ở trán cũng có chút kỳ quái, nếu cô nói là chào hỏi, cũng không cần thiết lúc tối lúc ngủ hôn trộm tôi đi?

Nguyên Hòa không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra, cuối cùng nghĩ đến đầu óc mơ hồ, nhưng cũng không có can đảm đi hỏi Từ Từ Kỳ, chỉ có thể tự mình một người rồi rầu.

Từ Từ Kỳ tâm tình cũng không tệ lắm, cho dù dọc theo đường đi, Nguyên Hòa chưa từng nói chuyện với nàng, tâm tình của nàng vẫn tương đối tốt. Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, mặt có chút nóng lên.

Nguyên Hòa đương nhiên không biết mỹ nữ một bên có vẻ như chăm chú lái xe lại đang nghĩ đến hành động và lời nói thất lễ lúc say rượu của mình tối hôm qua, nếu không, nhất định phải 囧, lập tức tìm một cái khe mà trốn.

Hai người yên lặng không nói gì mà về tới Từ thị, Từ Từ Kỳ nói trước tiên đưa Nguyên Hòa về nhà, thế nhưng Nguyên Hòa nhất định không chịu, cho nên không hai người đành cùng nhau đi đến trước công ty.

A Hoài vừa nhìn thấy Nguyên Hòa chạy tới thì hỏi hôm qua nàng đi đâu, tại sao một ngày không thấy người.

Nguyên Hòa có chút nhăn nhó nói mình cùng Từ tổng đi công tác, A Hoài về mặt không thể tin nhìn Nguyên Hòa, thật không nghĩ tới đứa nhỏ này còn có thể cùng Từ tổng đi công tác.

Hai người nói chuyện một hồi thì trở về vị trí làm việc.

Nguyễn Hòa đột nhiên rất hối hận mình khoe khoang khỏe mạnh làm gì? Nếu không, hiện tại có thể ở trong phòng trọ của mình nghỉ ngơi một ngày, cuộc sống có bao nhiêu thoải mái a! Nhất định là khi đó đầu óc mình bị tẩy não rồi.

Cả ngày tâm tình của Từ Từ Kỳ đều đặc biệt tốt, người trong công ty đều cho rằng là bởi vì cùng Vạn Lý công trình ký hợp đồng thành công mới làm cho Từ tổng lạnh lùng cả ngày đều là bộ dạng tươi cười. Nhưng mà ký nhiều hợp đồng trước còn lớn hơn cái này nhiều, tại sao cũng không thấy Từ tổng cười đến hải lòng như hôm nay chứ?

Từ Từ Kỳ không biết đáng về tươi cười của mình hôm nay Nguyễn Hòa nhìn cũng muốn rung động, huống chi là những người khác chứ?

Nguyễn Hòa nhìn đồng hồ, cũng sắp tan sở, liền sắp xếp văn kiện rải rác trên bàn, vừa định cầm túi bỏ chạy lấy người, đã bị Từ Từ Kỳ gọi lại.

"Nguyễn Hòa, cô chờ một chút." Từ Từ Kỳ bước nhanh đi tới bên cạnh Nguyễn Hòa vẫn còn đang mang vẻ mặt sững sờ. Vỗ vai Nguyễn Hòa nói "Ngớ ra làm gì chứ, đi thôi."

Nguyễn Hòa bủi môi, có chút buồn bực, nhìn thoáng qua Từ Từ Kỳ, vẫn là đem nghi vấn nghẹn lại, theo chân của Từ Từ Kỳ đi đến thang máy.

Lúc Từ Từ Kỳ biết Nguyễn Hòa choáng thang máy, vừa bước vào thang máy thì bước tới gần bên người Nguyễn Hòa một chút, Nguyễn Hòa cũng rất tự nhiên nhẹ nhàng dựa vào người Từ Từ Kỳ, như có như không mà chạm vào. Làm cho không khí trong thang máy có chút mờ ám, cũng may trong thang máy cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, coi như có thể giảm bớt bầu không khí như vậy.

Nguyễn Hòa xuống thang máy thì muốn đi trước, dù sao cùng một chỗ với Từ Từ Kỳ làm nàng cảm thấy không thoải mái lo lắng và xấu hổ, thậm chí ngay cả tìm đập cũng đều nhanh hơn so với bình thường, cảm giác xa lạ như vậy làm Nguyễn Hòa cảm thấy sợ sệt.

Nhưng mà trời không chiều lòng người a! Nguyễn Hòa bị ai, trong lúc nàng muốn chuẩn bị đi, Từ đại mỹ nữ liền mở miệng nói "Nguyễn Hòa lần này hợp đồng có thể bàn thuận lợi như vậy, cũng có công lao của cô, tôi mời cô ăn cơm."

Nguyễn Hòa rất muốn cự tuyệt, nàng thực sự phi thường muốn cự tuyệt. Thế nhưng đối với ánh mắt tràn đầy hi vọng của mỹ nữ thì không có sức chống cự nói "Được."

Sau khi nói xong thì hối hận muốn tự sát.

Dùng tốc độ rùa bò đi đến bên cạnh Từ Từ Kỳ, nhất thời lệ rơi đầy mặt. Hận mình không có sức miễn dịch đối với mỹ nữ, ở trong lòng hung hăng mắng mình n lần mới tiếp nhận sự thật không thể chối cãi này.

Đến một nhà hàng Tây, Từ Từ Kỳ để Nguyễn Hòa gọi món, Nguyễn Hòa nhìn giá cả, mắt cũng muốn rớt ra, má ơi, có tiền cũng không nên lãng phí như vậy a!

Bữa cơm này là tiền lương một tháng làm công vất vả của Nguyễn Hòa a, nhà tư bản đại gian ác. Nguyễn Hòa ở trong lòng than thở một chút, nhưng mà vẫn vui vẻ gọi món, đồ ăn mắc như vậy cả đời nàng ăn được mấy lần a! Nhân tiện hiện tại có người mời khách, ăn nhiều một chút, nếu không thì không đáng a! Coi như bồi thường lúc Từ Từ Kỳ xâm phạm nàng nha!

Nguyễn Hòa da mặt dày, hơn nữa còn không phải dày thường, mỹ nữ hôn nàng nói là xâm phạm nàng, là người thuộc về cái loại được tiện nghi còn khỏe mã.

Gọi vài món ngon mới ngẩng đầu lên nhìn Từ Từ Kỳ, thấy nụ cười ấm áp của Từ Từ Kỳ, cũng cười sáng lạn với Từ Từ.

Từ Từ Kỳ thích bộ dáng cười đến vô tâm như vậy của Nguyễn Hòa, thích xem má lúm đồng tiền nhàn nhạt của nàng, thích nàng. . . tất cả. Từ Từ Kỳ cảm thấy mình cả đời này đều bị Nguyễn Hòa ăn gấu gao.

Món ăn đưa lên, Nguyễn Hòa không thèm để ý hình tượng mà ăn nhiều một chút, ở nhà hàng Tây cao cấp như vậy, không thèm để ý hình tượng của mình chút nào.

Từ Từ Kỳ vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, những người khác thấy cảnh tượng này đều cảm thấy có chút quái dị, một nữ nhân xinh đẹp nâng ly chân dài chậm rãi uống rượu đỏ bên trong, cảnh đẹp cỡ nào a, nhưng mà bạn nhỏ đôi diện hoàn toàn phá hủy bức tranh xinh đẹp như thế, trái phải tiện công, miệng nhét đầy thức ăn, còn văng tùm lùm, những người xung quanh nhìn thấy khóe miệng không ngừng co giật. Tại sao một mỹ nữ như vậy lại cùng ăn cơm với một tên phá hủy không khí như vậy chứ? Chán !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tên tiểu thuyết nên sửa lại, Nguyễn Hòa tuyệt đối phức tạp, các người không nên bị bộ dáng đáng yêu bên ngoài của nàng lừa gạt.

Chờ xem nàng gạt được Từ đại mỹ nữ vào tay thì tuyệt đối sẽ biến thành một người khác, đây là chuyện xưa kể về chuyện con cừu nhỏ biến thành đại hôi lang.

Rất gian ác, rất gian ác. Ha ha. .

Editor: Vote nhiều mới up tiếp :3

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Nguyên Hòa ăn đến thỏa thích, ăn xong rồi mới phát hiện Từ Từ Kỳ cơ bản chưa từng động đến, miếng bít tết chỉ cắt một chút xiu. Có chút lo lắng nhìn Từ Từ Kỳ nói "Từ tổng tại sao cô không ăn gì a?"

Từ Từ Kỳ cười nhẹ nói "Tôi ăn no rồi, còn cô? Ăn no chưa, chưa no chúng ta kêu thêm."

Nguyên Hòa không biết nói gì, tôi ăn nhiều gấp mấy lần Từ đại mỹ nữ cô, cơ thể cô như vậy chỉ ăn một chút có chịu nổi không đây?

"Tôi cũng no rồi, ăn không vô nữa." Nguyên Hòa cố ý lấy tay xoa xoa bụng, biểu thị mình bây giờ thực sự rất no.

Từ Từ Kỳ cười kêu phục vụ tính tiền, hai người cùng ra khỏi nhà hàng.

Nguyên Hòa muốn đón xe về nhà, thế nhưng Từ Từ Kỳ cố ý muốn đưa nàng, thậm chí lấy ra thân phận cấp trên để ép nàng, đành thỏa hiệp để Từ Từ Kỳ đưa nàng về phòng trọ của mình.

Lúc xuống xe, nghĩ đến hôm nay người ta mời nàng ăn một bữa mắc như vậy, có chút ngượng ngùng, vẫn là nên lễ phép mà mời người lên lầu uống ly trà lại đi.

Từ Từ Kỳ cũng không từ chối, nàng bây giờ mới biết Nguyên Hòa đã dọn ra ngoài ở, có cơ hội lên xem tại sao không làm chứ?

Nguyên Hòa thuê phòng ở lầu bốn, lên lầu mới phát hiện phòng của Nguyên Hòa còn rất chỉnh tề, đúng là ngoài dự đoán của Từ Từ Kỳ, cũng khó trách, Nguyên Hòa chỉ mới vừa dọn vào, vừa được Nguyên mẹ dọn dẹp dùm, có thể không chỉnh tề sao? Có thời gian để Nguyên Hòa làm cho loạn lên, nhưng đã bị Từ tổng cô gọi ra khỏi nhà.

Nguyên Hòa đến mở tủ lạnh lấy ra một bình nước trái cây rót một ly cho Từ Từ Kỳ, nàng cũng có rượu, đương nhiên cũng có bia, nàng cũng không phải như Từ tổng người ta có tiền như vậy, trong nhà còn có một quầy bar nhỏ, còn có nhiều rượu quý như vậy, không phải ai cũng có thể xa xỉ như Từ Từ Kỳ vậy, Nguyên Hòa càng ngày càng cảm thấy đây thật sự là nhà tư bản đại gian ác.

Từ Từ Kỳ tiếp nhận nước chanh Nguyên Hòa đưa đến, nhấp một ngụm, đôi mi thanh tú nhíu lại hỏi "Đây là nước trái cây gì, sao vị là lạ." (có mùi nguy hiểm :v)

Nguyên Hòa vừa nghe người ta nói nước trái cây có mùi lạ, thì liền cầm cái ly uống một ngụm, ừ, mùi vị đúng là lạ, sao không giống lần trước chứ, rõ ràng là cùng một nhãn hiệu nha! Chẳng lẽ là khẩu vị mới ra, nhưng nước chanh cũng không phải cái mùi này a, Nguyên Hòa cũng nhíu mày.

Từ Từ Kỳ vẫn kinh ngạc nhìn Nguyên Hòa, nàng không nghĩ tới Nguyên Hòa như thế tự nhiên cầm lấy ly nước chanh nàng đã uống uống vào, chưa từng có ai đối với nàng như thế, cho dù là ba mẹ cũng đều tách ra ăn, cùng bạn bè ăn cơm cũng không ăn đồ người ta ăn rồi, thân bao nhiêu mới có thể giống như Nguyên Hòa vậy?

Nguyên Hòa không biết động tác vô ý thức của mình cũng làm Từ Từ Kỳ cảm động thành như vậy, kỳ thực lúc đó nàng chỉ lo lắng nước ép trái cây có vấn đề ảnh hưởng Từ Từ Kỳ, nàng có thể bị đuổi việc.

Đi tới tủ lạnh lấy ra nước chanh, mới phát hiện nước trái cây đã quá hạn. 囧 tiêu rồi.

Đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đi tới trước mặt của Từ Từ Kỳ, dùng thanh âm rất nhỏ hỏi "Từ tổng, cô có khó chịu ở đâu không a?"

Từ Từ Kỳ biết chắc nước chanh kia xảy ra vấn đề, trong lòng liền muốn đùa dai một phen, cố ý nhíu mày, ôm bụng nói "Tôi đau bụng."

Giả bộ cũng không ngờ lại giống như vậy, Nguyên Hòa thật sự nghĩ nếu Từ Từ Kỳ tham gia điện ảnh thì ảnh hậu gì đó đều phải đứng qua một bên.

Nguyên Hòa thực sự bị Từ Từ Kỳ hù dọa, vội vàng nói "Từ tổng tôi đưa cô đi bệnh viện, cô nhịn một chút." Vừa nói vừa đi qua đỡ Từ Từ Kỳ tính đi ra cửa.

Từ Từ Kỳ không chịu đi còn giả vờ nói "Tôi chỉ đau bụng, chờ một chút thì tốt rồi, không muốn đi bệnh viện."

Nguyên Hòa hoảng sợ, chết sống kéo tay Từ Từ Kỳ muốn đi ra cửa "Cái gì không có việc gì, tôi vừa đưa cho cô uống là nước chanh bị quá hạn, mau, ngoan, chúng ta đi bệnh viện trước."

Từ Từ Kỳ cười nói "Tôi không sao, bụng không có đau, gạt cô thôi!"

Nguyên Hòa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, liền buông tay Từ Từ Kỳ, đặt mông ngồi vào trên ghế sofa. Đúng, nàng hiện tại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thật là, thân phận gì nha, cấp trên của mình cũng đùa bốn mình sao, không biết cô là cấp trên nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tiểu công nhân như tôi còn mạng sao?

Từ Từ Kỳ không biết Nguyên Hòa có thể nổi giận tới như vậy, không phải là đùa chút thôi sao, còn xụ mặt cho nàng xem, có thể cùng người khác đùa giỡn không kiêng kỵ gì, cùng Từ Từ Kỳ nàng thì không được sao?

Từ Từ Kỳ cũng tự mình hờn dỗi, cầm lấy túi xách trên ghế mở cửa đi về.

Nguyên Hòa nghe tiếng bước chân đi xa của Từ Từ Kỳ, lửa giận trong lòng nhất thời tan thành mây khói. Thôi bạo vò đầu mình, sao lại nóng nảy như vậy, vì sao không thể nhịn một chút chứ? Hiện tại chộc cho Từ tổng người ta mất hứng tốt lắm sao? Lấy điện thoại di động ra, tìm được số của Từ Từ Kỳ, muốn gọi qua, cuối cùng vẫn là để xuống. Chạy ào vào trong phòng tắm dội nước lạnh.

Từ Từ Kỳ lái xe chạy như bay về nhà, nàng cũng không chịu nổi, Về đến nhà liền lấy ra rượu đỏ uống một mình.

Nguyên Hòa ngày thứ hai đi tới công ty đi làm, ngồi vào ghế làm việc cũng không yên lòng, ánh mắt thường liếc trộm về hướng phòng làm việc của bên kia Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ cả một ngày cũng không tìm Nguyên Hòa, có việc cũng là kêu thư ký Tư Mẫn đến truyền lời.

Nguyên Hòa biết là mình chộc cho Từ Từ Kỳ nổi giận, giờ tan tầm liền ôm cây đợi thỏ chờ ở bàn làm việc của mình, không có đi, đợi được mọi người đều về cũng gần hết, Từ Từ Kỳ mới chậm rãi mở cửa phòng làm việc đi ra.

Nguyên Hòa thấy thân ảnh của Từ Từ Kỳ, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu kích động. Tiến lên ngăn cản Từ Từ Kỳ nói "Từ tổng."

Từ Từ Kỳ một người đột nhiên chạy ra làm cho giật mình, vừa định lớn tiếng kêu lên thì nghe thấy được thanh âm của Nguyên Hòa, bình tĩnh nhích miệng hỏi chuyện gì sao?"

Nguyên Hòa nhăn nhó một chút mới lên tiếng "Tôi mời cô ăn cơm."

Từ Từ Kỳ nhất thời tâm hoa nộ phóng*, thế nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh, ai kêu Nguyên Hòa luôn chộc nàng tức giận chứ. Lạnh nhạt nói "Tôi còn có việc."

*vui như mở cờ trong bụng :3

Nguyên Hòa cúi đầu suy nghĩ kỹ một hồi, mắt bác nói "Vậy thôi đi." (ngu ngốc =)))

Nói xong liền đi tới bên cạnh thang máy, chờ thang máy.

Từ Từ Kỳ tức giận đến giậm chân, cái đứa ngốc này tại sao không thể nói nhiều một chút chứ, tôi nói bạn cô liền nói quên đi, sống sờ sờ cũng đều bị nàng làm cho tức chết a.

Từ Từ Kỳ nghĩ Nguyên Hòa nhất định là cố ý, cố ý để cho mình toàn tâm toàn ý với nàng. Đi theo Nguyên Hòa cùng nhau vào thang máy, hai người đều không nói chuyện. Mãi đến khi ra khỏi thang máy, hai người vẫn song song đi ra khỏi cao ốc Từ thị.

Thế nhưng lúc này cố ý lại xuất hiện một cái chướng ngại vật, Lý Đông Hải đột nhiên xuất hiện, làm hàn khí trên người Nguyên Hòa hoàn toàn bộc phát ra. Hung tợn trừng Lý Đông Hải vài lần, tăng tốc bước chân chạy đi.

Lý Đông Hải nhận vài lần trừng mắt của Nguyên Hòa, cảm thấy thật khó hiểu, lại bị Từ Từ Kỳ trừng thêm vài lần. Cũng không biết ngày hôm nay mình gặp vận xui gì.

Từ Từ Kỳ biết Nguyên Hòa nhất định là hiểu lầm nàng, nghĩ nàng nói có việc là hẹn với Lý Đông Hải, nàng thậm chí cũng không biết tại sao Lý Đông Hải lại xuất hiện ở cửa Từ thị, thật sự là rất oan uổng.

Nguyên Hòa đúng thật là tức giận nàng cùng Lý Đông Hải, mình mời nàng ăn cơm nàng cự tuyệt, cũng còn chưa tính. Tại sao muốn cùng Lý Đông Hải một tên sắc lang ở ăn cơm chứ, Nguyên Hòa khó chịu, không chỉ là khó chịu một chút, nàng thậm chí nghĩ tới muốn đi hỏi Từ Từ Kỳ, nhưng mà nàng cũng không phải cái gì của Từ Từ Kỳ, làm gì có tư cách đi chất vấn người ta chứ? Huống chi tên kia cùng nàng quan hệ cũng không cận. Mình nhiều lắm cũng chỉ là cấp dưới của Từ đại mỹ nữ. Nghĩ tới đây, trong lòng Nguyên Hòa có chút chán nản, điều chỉnh tâm tình của mình, mua một phần cơm thì trở lại phòng trọ của mình.

Từ Từ Kỳ cự tuyệt lời mời của Lý Đông Hải, một người lái xe mù quán ở trên đường, bắt tri bắt giác đã chạy đến dưới lầu của Nguyên Họa, nhìn của sổ lầu bốn. Trong lòng không biết là tư vị gì, ngày hôm nay rốt cuộc là lần đầu tiên Nguyên Họa chủ động mời nàng, lại cố ý phá hỏng. Hơn nữa nhìn lúc Nguyên Họa đi, sắc mặt không bình thường.

Từ Từ Kỳ lo lắng Nguyên Họa hiểu lầm quan hệ giữa mình và Lý Đông Hải, thế nhưng lại phải giải thích như thế nào đây?

Lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Nguyên Họa, nàng không dám gọi điện thoại, sợ nghe được khẩu khí lạnh lùng của Nguyên Họa, bản thân mình cũng không nói được.

Trên lầu, lúc này Nguyên Họa đang online, đang đánh một trò chơi cần chút kỹ thuật, ví dụ như loại trò chơi phải liên tục nhìn. Nghe được chuông điện thoại di động, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, phát hiện là tin nhắn của Từ Từ Kỳ cũng không muốn mở ra xem, liền để điện thoại di động xuống, tiếp tục trò chơi.

Từ Từ Kỳ cầm điện thoại di động xuất thần, nàng một mực chờ Nguyên Họa trả lời, nhưng mà đã qua một giờ rồi, điện thoại vẫn là không có nhận được Nguyên Họa tin nhắn trả lời của Nguyên Họa, nàng cũng một mực giúp Nguyên Họa giải thích, người ta chắc chưa thấy tin nhắn của nàng, có lẽ hiện tại đang bận, dù gì cũng có chút cảm giác lừa mình dối người. Bắt tri bắt giác cũng ngủ quên mất.

Nguyên Họa không biết Từ Từ Kỳ đang ở dưới lầu một mực chờ nàng trả lời, chăm chú chơi trò chơi của mình, chơi có chút chán, mới cầm điện thoại di động lên, nghĩ đến có thể Từ Từ Kỳ tìm nàng có việc thì sao? Nếu như cùng sắc lang Lý Đông Hải như vậy cùng một chỗ, như vậy thì chỉ số nguy hiểm của Từ Từ Kỳ là một trăm phần trăm. Cuối cùng vẫn là mở ra tin nhắn điện thoại di động, nhìn thấy liền choáng váng.

"Tôi ở nhà cô dưới lầu chờ cô, cô xuống đây đi."

Nguyên Họa choáng váng, triệt triệt để để choáng váng. Điện thoại di động từ trên tay hoa lệ lệ mà rơi xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau sẽ chậm rãi đem bản tính của Nguyên Họa hiện ra. Há Há...

Các người chờ xem một người đáng yêu lại ngu ngốc như Nguyên Họa phúc hắc là dạng gì nha.

Cho nên nói không nên bị bề ngoài che mắt, Từ đại mỹ nữ rất bị ai, nàng luôn bị Nguyên Họa che mắt.

gJzUqA^U2

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 24

Nguyên Họa cầm điện thoại di động gấp đến độ đi tới đi lui, tại sao mình không xem tin nhắn sớm một chút chứ. Bối bối, tiêu rồi, thực sự tiêu thật rồi.

Thời gian cũng qua hai giờ rồi. Lại nghĩ đến khí thế lúc nổi giận của Từ Từ Kỳ thì run lập cập.

Nguyên Họa cảm thấy cái áo khoác liền phóng xuống lầu, tốc độ này đúng là không thể nghi ngờ, làm cho một cụ bà vừa mới lên lầu bị xẹt ngang muốn hoa mắt, lại càng hoảng sợ, cảm thán nói "Tuổi trẻ bây giờ a!" Dừng thời gian mười mấy giây chạy hết bốn tầng lầu.

Nguyên Họa đi xuống lầu, đập vào mắt chính là chiếc Ferrari màu đỏ của Từ Từ, thật chói mắt, muốn không nhìn cũng không được. Bên trong một tiểu khu như vậy, chiếc xe này nhất định là vật bên ngoài đến. Đã có rất nhiều người dừng chân xem xét.

Nguyên Họa bước nhanh đi tới bên cạnh chiếc Ferrari, trong lòng không ngừng nguyên rủa sao Từ Từ Kỳ này không biết khiêm tốn một chút chứ.

Chứng kiến Từ Từ Kỳ còn mặc đồng phục đi làm ngủ gục trên tay lái, trong lòng Nguyên Họa không biết vì sao vừa cảm động vừa đau lòng, còn không rõ vì sao có một chút yêu thương. Gõ gõ cửa kính xe, Nguyên Họa thật sự là không chịu nổi những ánh mắt của đám người kia nhìn mình, giống như xem tiểu tam*, cực kỳ chán ghét. Nàng và Từ tổng là trong sạch nha, hơn nữa làm tiểu tam cũng không đến phiên nàng a!

*tiểu tam vợ bé

Từ Từ Kỳ bị một trận âm thanh gõ cửa dồn dập đánh thức, mở mắt nhìn ra ngoài cửa xe, thấy được Nguyên Họa. Trong lòng chỉ cảm thấy xúc động, Từ Từ Kỳ nàng lúc nào thì có bộ dáng chờ người khác như vậy, trong trí nhớ Từ Từ Kỳ nàng cũng chỉ có một lần đợi một người bạn tốt 15 phút, không gặp người thì đi. Ngày hôm nay lại vì Nguyên Họa phá lệ, đợi hơn hai giờ, mình cũng cảm thấy khó tin.

Từ Từ Kỳ mở cửa xe xuống tới, lại là một mỹ nữ sáng chói, người đang đi trong tiểu khu lúc này đều dừng lại nhìn vị mỹ nữ khí chất này. Ngay cả mấy

ông cụ dẫn chó đi dạo cách đó không xa cũng dừng lại.

Nguyên Họa không có thói quen bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, đặc biệt Từ đại mỹ nữ bị người tôi nhìn chăm chăm như vậy càng khó chịu. Nhưng Từ đại mỹ nữ người tôi đã quen như vậy, không có cảm giác gì.

Nguyên Họa bá đạo mà kéo Từ Từ Kỳ bước nhanh đi lên lầu, để lại một mọi người cảm thán.

Từ Từ Kỳ trong lòng cảm thấy ấm áp, cũng tăng thêm lực nắm tay của Nguyên Họa.

Nguyên Họa cảm giác được lực độ trên tay, trong lòng run lên, nhưng mà không suy nghĩ nhiều gì, lôi kéo Từ Từ Kỳ trở lại ổ nhỏ của mình.

"Từ tổng, sao cô lại tới đây, không phải là cùng Lý thiếu gia đi ra ngoài ăn cơm sao?" Người của công ty đều gọi đùa Lý Đông Hải là Lý thiếu, Nguyên Họa tự nhiên cũng xưng hô như vậy.

"Ai nói tôi và hắn cùng đi ăn cơm a? Thật là." Từ Từ Kỳ có chút căm tức mà nói. Đều do Nguyên Họa cô, nếu không phải tại cô, tôi có thể đến bây giờ còn đói bụng sao?

"Ách. . . Cô nói có việc không phải là có hẹn với hắn sao?" Nguyên Họa sợ hãi mà hỏi. Nếu như không phải vậy, không phải mình trách oan Từ Từ Kỳ sao, về đến nhà còn mắng nằng nừa ngày, aizz. . .

"Điều không phải." Từ Từ Kỳ khẳng định trả lời.

Nguyên Họa buồn rầu, thật đúng mình trách oan Từ đại mỹ nữ.

Nguyên Họa phát hiện mình đụng đến việc gì có liên quan đến Từ đại mỹ nữ thì đặc biệt trở nên không bình tĩnh, còn đặc biệt dễ kích động mà đi vào ngõ cụt. Đây cũng không phải là hiện tượng tốt gì.

"Không phải cô mời tôi ăn cơm sao?" Từ Từ Kỳ cẩn thận hỏi, chỉ sợ Nguyên Họa nói không mời, nằng nặt sự đói bụng.

"Cô còn chưa ăn?" Nguyên Họa có chút kinh ngạc, tin nhắn ban nãy là sau khi nàng về nhà không lâu, nói cách khác Từ đại mỹ nữ tan việc chưa lâu đã sớm chờ dưới lầu nhà nàng. Nguyên Họa dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà nhìn chăm chăm Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ bị nhìn có chút mất tự nhiên nói "Ừ, chưa."

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ một hồi lâu, thờ dài, đi tới cửa nói "Đi a, đi ăn cơm, cô còn ngồi ở đó làm gì chứ?" Nguyên Họa buồn rầu, chẳng lẽ còn trông cậy vào mình nấu cơm cho nàng sao?

Từ Từ Kỳ đứng lên bước nhanh theo Nguyên Họa, đi ra cửa.

Lần này là Từ Từ Kỳ chủ động nắm bàn tay nhỏ nhắn của Nguyên Họa, Nguyên Họa trong lòng kinh ngạc một chút, cũng không tránh thoát. Nói thật thì nàng cũng thích cái nắm tay của Từ Từ Kỳ.

Nguyên Họa mang theo Từ Từ Kỳ đi tới một quán nhỏ ven đường, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

Từ Từ Kỳ luôn cảm thấy ở nơi đông người như vậy ngồi ăn có chút là lạ, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên. Suy nghĩ một chút đây cũng xem như lần đầu tiên các nàng hẹn hò, trên mặt tươi cười làm cho Nguyên Họa si mê một trận. (chời ơi hai chế mê nhau quá vậy =)))

Nguyên Họa cũng không biết Từ Từ Kỳ không thích hoàn cảnh như vậy, phạm vi cuộc sống của hai người vốn không giống nhau, Nguyên Họa thích quán nhỏ bên đường vì nó tiện nghi, quan trọng hơn là mùi vị so với nhà hàng còn tốt hơn, ăn cơm quan trọng là khẩu vị cùng không khí. Nàng và Từ Kiều, còn có rất nhiều bạn bè bên cạnh đều thích cuộc sống như thế này, cho nên cũng chủ quan cho rằng Từ Từ Kỳ cũng thích.

Từ Từ Kỳ cũng không phải nói không thích, chỉ là không có thói quen. Làm đại tiểu thư Từ thị có khi nào thì ngồi ăn bên đường đâu, chỉ là nàng yêu ai yêu cả đường đi mà thôi.

Nguyên Họa gọi một bàn đồ ăn, lại sợ Từ Từ Kỳ không thích ăn cay, gọi một bàn món ăn thanh đạm. Chính mình cũng không phát giác đã đối xử với Từ Từ tốt hơn rất nhiều.

Từ Từ Kỳ về mặt hạnh phúc mà nhìn Nguyên Họa, Nguyên Họa bị nhìn có chút mất tự nhiên quay đầu, lúng túng nói "Từ tổng."

Vừa nghe đến tiếng xưng hô Từ tổng này, đôi mi thanh tú của Từ Từ Kỳ liền nhú lại, lúc trước không cảm thấy Nguyên Họa kêu như vậy có gì không ổn, bây giờ nghe đến cảm thấy đặc biệt chói tai.

"Sau này cô gọi tôi là Từ Kỳ, không cần gọi Từ tổng." Từ Từ Kỳ về mặt thanh thản nói với Nguyên Họa.

Nguyên Họa cũng không tiện từ chối ý tốt của nàng, cười nhẹ nói "Được, Từ Kỳ." Lúc kêu ra mới phát hiện mình cũng có thể kêu tự nhiên như vậy.

Bầu không khí giữa hai người hơi trở nên có chút ái muội.

Nhưng mà chủ quán rất không đúng lúc mà đem đồ ăn tới, Nguyên Họa từ trong ống trúc lấy ra hai đôi đũa, đưa cho Từ Từ Kỳ sau đó mới hướng ông chủ đang bận rộn mà kêu: "Ông chủ, cho tôi hai chén cơm trắng."

Chủ quán cười nói "Tới ngay!"

Trong chốc lát đem đến hai chén cơm trắng, Nguyên Họa cầm lấy đôi đũa thúc giục Từ Từ Kỳ mau ăn.

Từ Từ Kỳ cười gấp lên ăn, gấp một ít đồ ăn bỏ vào miệng, khen nói "Ừ, ăn thật ngon."

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ vừa cười vừa nói "Tôi giới thiệu có thể ăn không ngon sao, hi hi." Vừa nói vừa gấp một ít đồ ăn vào chén của Từ Từ Kỳ nói "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút."

Động tác trên tay Từ Từ Kỳ dừng lại một chút, nhất thời cảm thấy trong lòng bị tiểu Nguyên Họa này lấp đầy, nhất thời cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ, không hiểu vì sao lại cảm động. Cảm giác hạnh phúc từ chân lan đến đầu.

Nguyên Họa nhìn ánh mắt của Từ Từ Kỳ càng ngày càng dịu dàng, nhưng mà bản thân nàng cũng không có phát hiện, thỉnh thoảng còn giúp Từ Từ Kỳ gấp đồ ăn, mình ngược lại không có ăn gì, nhưng lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Hai người cơm nước xong, đã là hơn mười giờ.

Đi đến trước xe của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa có chút lo lắng trẻ như vậy mà để một mình Từ Từ Kỳ trở về, nhưng lại ngại ngần không tiện mở miệng kêu người ta ở lại, tích tụ một lúc, thấy Từ Từ Kỳ đã lên xe chuẩn bị đi mới lên tiếng "Từ kỳ, đã trễ thế này, chị cũng đừng về nữa, ở chỗ em ngủ một đêm đi."

Nói xong thì cẩn thận nhìn Từ Từ Kỳ, rất sợ người ta không đáp ứng, vậy thì nhục lắm.

Từ Từ Kỳ cười rục rịch "Ừ." Liền xuống xe, lôi kéo Nguyên Họa vẫn còn ngủ gật đứng một bên.

Lúc Nguyên Họa lên lầu mới chính thức ngó ngàng, đây chỉ có một phòng ngủ, làm sao bây giờ đây? Nhìn giường ngủ, Nguyên Họa hỏi hận đến xanh ruột. Hạ quyết tâm nói "Chị đi tắm xong ngủ giường của em, em ngủ sofa."

Từ Từ Kỳ vừa lên lầu liền phát hiện Nguyên Họa đang buồn rầu, trong lòng thấy buồn cười, nhìn lại bộ dáng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục của Nguyên Họa, thoáng chốc cười đến cười run rẩy hết cả người.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy lại mất thể diện trước mặt của Từ đại mỹ nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên đi tìm cho Từ Từ Kỳ một cái áo T-shirt cùng với một cái quần thể thao. Đây Từ Từ Kỳ đi vào toilet.

Từ Từ Kỳ cười đến chảy nước mắt, từ trong phòng tắm đi ra, thấy một mình Nguyên Họa nằm ở trên ghế sofa, đi tới bên người Nguyên Họa nói "Em vào đi, chúng ta cùng nhau ngủ."

Nguyên Họa đỏ mặt nói "Không cần. Chị ngủ đi, em ngủ sofa là được rồi."

Từ Từ Kỳ hờn dỗi mà nhìn nàng một cái nói "Chúng ta đều là nữ, em còn sợ chị ăn em à!"

Nguyên Họa há hốc mồm nhưng không nói nên lời, kỳ thực nàng rất là muốn nói, đúng là em sợ chị ăn em à.

Dưới sự yêu cầu hết lần này đến lần khác của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa đành đi vào phòng ngủ, đứng ở trước giường, nhìn Từ Từ Kỳ nằm xuống mới đi qua phía đối diện nằm xuống.

Từ Từ Kỳ vừa buồn cười vừa tức giận mà nhìn Nguyên Họa mờ ám nói "Em không nằm sang bên đây chút sao?"

Nguyên Họa sợ hết hồn mới lên tiếng "A! Không sao không sao. . ."

Từ Từ Kỳ liền trêu đùa "Thật không sao sao? Em xem em sắp té xuống, em không sợ té xuống sao?"

Nguyên Họa lúc này mới phát hiện mình cũng ở cạnh mép giường, nếu xê qua nữa thực sự sẽ té xuống, nhìn lại diện tích lớn ở giữa, đều cảm thấy mặt cũng mất hết rồi. Vội vàng đem thân thể di chuyển qua phía Từ Từ Kỳ, vẫn chưa lại một khoảng trống mới dừng lại.

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn một cái Nguyên Họa thì nhắm mắt lại, nằm trên nệm có hương vị của Nguyên Họa bình yên đi vào giấc ngủ.

Nguyên Họa bên cạnh ngược lại một đêm đều ngủ không ngon, kinh hồn táng đảm, khi thì mở to mắt nhìn trần nhà, khi thì nhắm mắt lại cũng đều nhìn thấy hình ảnh của Từ Từ Kỳ, nàng chỉ cảm thấy ngày hôm nay mình đúng là điên, đang tốt tại sao phải kêu Từ Từ Kỳ ngủ ở chỗ nàng làm gì?

Bây giờ bị người này phiền não một đêm không thể ngủ, quay đầu nhìn về phía Từ Từ Kỳ, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn lại quay đầu trở về. Liền tự mình một người nằm đó vùng vẫy đến nửa đêm, lúc trời gần sáng mới ngủ mất.

Thấy mấy bạn vote nhiệt tình quá nên up chương này cho tối trùu mền đọc ==))

Há há :v

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Nguyên Hòa phát hiện mình đều đã dán lên trên người của Từ đại mỹ nữ, hoàn toàn là đáng về của bạch tuộc.

Ở trong lòng vì mình đồ mồ hôi lạnh sau đó mới cẩn thận dò đi thân thể nhỏ nhỏ của mình, động tác rất nhẹ rất nhẹ, nhưng mà vẫn đánh thức Từ đại mỹ nữ.

Từ Từ Kỳ một đêm này ngủ khò nói có bao nhiêu an ổn, bị đánh thức, có chút khí giường*, nhưng mà lúc mở mắt ra nhìn thấy Nguyên Hòa, tức giận trong lòng đều bị hạnh phúc bao phủ.

*khí giường: tức giận khi đang ngủ mà bị đánh thức

Từ Từ Kỳ rất hưởng thụ cảm giác như thế này, cũng là lần đầu tiên cảm giác được cái loại tình yêu của thiếu nữ đang yêu đương, nhìn Nguyên Hòa bằng ánh mắt đầy dịu dàng.

Nguyên Hòa một bên không biết đây là cảm thụ gì, trái tim nhỏ nhỏ run lên một cái, giống như sắp suy kiệt, Từ đại mỹ nữ còn dùng ánh mắt dịu dàng chết người không đền mạng mà nhìn nàng, mẹ a!

Nguyên Hòa còn cảm thấy da gà của mình toàn bộ hiện ra, tại sao cảm thấy ánh mắt của Từ đại mỹ nữ nguy hiểm như vậy chứ?

Nguyên Hòa trái phải dò xét một lần, tìm đường chạy trốn tốt nhất

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Hòa lén lút cũng biết người này đang tính làm cái quỷ gì, người chưa chạy đã vội vàng nói "Nguyên Hòa, lúc em ngủ lợi dụng tôi, dán vào trên người tôi."

Nguyên Hòa ớn lạnh, cũng không phải là mình tình nguyện dán lên, để người nào đó tự đắc đến như vậy. Nhưng lúc mình tỉnh lại đích thật là ôm Từ đại mỹ nữ, nói mình không phải có ý, xem ra cũng không ai tin.

Nguyên Hòa cảm thấy mình gặp phải thần xui xẻo gì rồi, kể từ cùng Từ đại mỹ nữ cùng một chỗ, thần xui xẻo này liên đặc biệt chiếu cố nàng.

"Ha hả, tư thế ngủ của em không tốt, cũng không biết lúc nào dán lên người chị nữa, ngưng ngưng, hi!" Nguyên Hòa ngưng ngưng cười nói, trong lòng thì không tình nguyện.

"Tư thế ngủ không tốt có thể dán lên người người khác sao? Theo như em nói thì tội phạm cưỡng hiếp nói mình nhìn không được, có thể không cần kết tội sao?" Từ Từ Kỳ giả bộ ủy khuất vô cùng.

Nguyên Hòa mồ hôi lạnh chảy ròng, người này rõ ràng không có việc làm đi gây sự, trước kia người ta cũng sờ ngực của chị rồi, hôm sau chị còn chưa đi theo người ta đi, hừ. . . Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng Nguyên Hòa lại vô cùng tức giận. Mặc kệ mà bỏ đi. (hồi trước ẻm thấy thằng cha Lý thiếu sờ ngực tiểu thụ của ẻm á : ()

Từ Từ Kỳ không biết mình chỗ nào chọc cho Nguyên Hòa đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, lúc này vẫn là một con mèo con đáng yêu, tại sao một hồi liền biến thành cọp mẹ hung hãn a!

"Nguyên Hòa, em đi đâu a? Em còn chưa nói phải làm sao đây?" Từ Từ Kỳ quay ra cửa phòng Nguyên Hòa hét lớn.

Trong lòng Nguyên Hòa không vui, lại không thể biểu hiện ra ngoài, nàng không biết mình tại sao bởi vì nghĩ đến chuyện như vậy mà không vui, đành phải đi ra.

Thế nhưng bị Từ Từ Kỳ quát như thế, lửa giận trong lòng nhất thời công tâm mà đến, xoay người về phía Từ đại mỹ nữ trên giường, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói "Làm sao bây giờ? Lẽ nào chị muốn em cười chị sao? Từ đại mỹ nữ, đã từng dán lên người chị đều phải chịu trách nhiệm có phải hay không?"

Từ Từ Kỳ nghe được lời nói không vui và đầy mỉa mai của Nguyên Hòa, tuy rằng không biết Nguyên Hòa giận cái gì, nhưng Từ đại mỹ nữ người ta đích xác là bị Nguyên Hòa nói đến tức giận.

Buổi sáng tốt đẹp, Nguyên Hòa em là cô ý kiếm chuyện với tôi đúng không?

Từ Từ Kỳ tức, tức Nguyên Họa vì sao làm cho bầu không khí đang tốt biến thành như vậy, còn dùng chuyện này châm chọc nàng. Sừng sốt một chút mới quay qua Nguyên Họa nói "Được, vậy em liền cưới tôi để chịu trách nhiệm !" Từ Từ Kỳ tận lực để cho mình tỉnh táo lại, giọng nói ôn hòa nói.

Nguyên Họa chuyện đương nhiên cho rằng đây là thú vui tà ác của Từ Từ Kỳ, đi tới trước mặt của Từ Từ Kỳ, có chút cảm giác trên cao nhìn xuống, đương nhiên đây cũng là lần đầu tiên Nguyên Họa ở trước mặt Từ Từ Kỳ có cảm giác trên cao nhìn xuống. Tay đưa tới nâng cằm Từ Từ Kỳ nói "Thế nhưng em không muốn cưới!" Nói xong thả tay xuống chạy trốn.

Từ Từ Kỳ hiển nhiên không thích ứng được đối với Nguyên Họa cường thế như vậy, thất thần. Một hồi lâu tinh thần hồi phục, quay về hướng cửa hồ lớn "Nguyên Họa, em cái tên hỗn đản* này!"

*khôn kiếp

Nguyên Họa ở trong toilet nghe được tiếng rống giận dữ của Từ Từ Kỳ, trong lòng vô cùng đắc ý, về mặt phần chân mà đánh răng của mình. Trời biết lúc nàng nâng cằm Từ đại mỹ nữ người ta, tay có bao nhiêu run rẩy, trái tim nhỏ có bao nhiêu run rẩy, hỗn phách chia lia a!

Nguyên Họa đánh răng xong, bản thân không thể nào nấu cơm, không nấu mì chiều đãi Từ đại mỹ nữ, đành đi đến cửa phòng ngủ nói với Từ Từ Kỳ "Từ tổng." Kết quả Từ đại mỹ nữ người ta vừa nghe tiếng gọi này liền hung tợn mà trừng Nguyên Họa.

Nguyên Họa bị trừng cả người mất tự nhiên sửa lời nói "Từ kỳ. . . Ách. . ." Đạt được ánh mắt hài lòng của Từ đại mỹ nữ mới chậm rãi nói "Chị trước tiên thay quần áo, bàn chải đánh răng và ly mới đều đặt trên bàn dài, chị đi vào có thể thấy được, cái kia là cho chị dùng, em ra ngoài mua một ít thức ăn."

"Ừ. Em cẩn thận một chút." Từ Từ Kỳ mất tự nhiên dằn dò, đây là đương nhiên, Từ Từ Kỳ cũng chưa từng quan tâm tới một người như vậy, e rằng Nguyên Họa chính là người thứ nhất nghe được lời này của Từ Từ Kỳ.

"Ừ. Em đi đây, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Từ Từ Kỳ rời giường mặc vào quần áo ngày hôm qua của mình, ai kêu Nguyên Họa người ta nhỏ như vậy làm chi, không có khả năng đưa ra mấy bộ quần áo cho nàng mặc, hiện tại đành phải mặc đồng phục đi làm ngày hôm qua của mình. Trờ lại công ty không biết sẽ đưa đến lời nói bịa đặt gì. Khăng định là nói nàng một đêm không về cùng nam nhân chơi bời.

Nguyên Họa phi nhanh xuống lầu, vốn là một tên chíp bông*, tự nhiên là không có khả năng lặng yên đi đi xuống lầu.

*đứa nhỏ nhanh nhẩu đoán :))

Xuống đường, chạy đến cửa hàng bán thức ăn sáng mua mấy cái bánh tiêu, hai cái bánh bao, hai bình sữa đậu nành, biết Từ Từ Kỳ tầng lớp thượng lưu chắc chắn ăn không quen mấy thứ này, thế nhưng thật sự là không có lựa chọn khác nha! Khu vực nhà nàng tìm đâu ra những thứ tây như sandwich cho Từ đại mỹ nữ ăn chứ? Chịu đựng tùy tiện ăn một chút đi.

Nguyên Họa trả tiền, bác gái bán bữa sáng lúc trả lại tiền thừa còn thêm nói "Một đứa nhóc nhỏ như vậy, lại mua nhiều như vậy, tại sao có thể ăn nhiều như vậy chứ?"

Nguyên Họa thật ra rất muốn phản bác, ngẫm lại cũng không cần thiết, được rồi, để bác gái cho rằng tôi là một thùng cơm đi. Cầm tiền lẻ, lại phi nhanh một trận về nhà.

Nguyên Họa lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, đem bữa sáng ném cho Từ Từ Kỳ nói "Nhanh ăn đi."

Từ Từ Kỳ cầm bữa sáng Nguyên Họa mua, nhìn hồi lâu, trong lòng vui vẻ. Trần đầy hạnh phúc từ đáy lòng lan ra, cực kỳ tao nhã ăn, chủ yếu là tại Nguyên Họa ngồi bên cạnh nàng, cho nên Từ Từ Kỳ ăn còn tao nhã hơn trước nhiều.

Còn Nguyên Họa cái đứa nhỏ hư hỏng này, cho dù trước mặt là mỹ nữ cũng không chút nào cổ kị. Trên phương diện ăn uống liền có thể chứng minh được, một cái bánh bao thịt chỉ vài ngụm liền giải quyết sạch sẽ. Ăn xong rút một tờ khăn giấy lau miệng là xong chuyện. Còn đáng về Từ Từ Kỳ là miệng nhỏ ăn từng chút một.

Nguyên Họa ăn xong cũng chỉ có thể phát ngốc nhìn mỹ nữ ăn, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn đóng mở, Nguyên Họa chỉ cảm thấy cái miệng này so với bánh bao trên miệng còn có sức dụ dỗ hơn nhiều. Một bộ đáng bi ối liền cùng hiện ra trước mặt của Từ đại mỹ nữ. (chỗ này edit nhiều "miệng" qả muốn mất khái niệm luôn =)))

Từ Từ Kỳ ngẩng đầu thấy được ánh mắt trắng trợn của Nguyên Họa, còn nhìn chăm chăm vào mặt mình. Buồn bực nhìn người nào đó còn đang chìm trong dâm ý. (ahaha :v)

Nguyên Họa lấy lại tinh thần thì dĩ nhiên nhìn thấy chính là mỹ nữ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình chăm chăm, mặt bả một cái liền đỏ lên..

Không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, thanh âm đặc biệt mất tự nhiên nói "Ăn xong rồi sao?" Nguyên Họa có tật giật mình cũng phát hiện thanh âm của mình trở nên không bình thường, đồ mờ hôi lạnh, cầu nguyện Từ Từ Kỳ không có nghe thấy gì!

Từ Từ Kỳ cũng không vạch trần Nguyên Họa, chẳng qua là quay qua Nguyên Họa tà tà cười. Đương nhiên nụ cười kia ở trong mắt Nguyên Họa có bao nhiêu u ám thì có bấy nhiêu u ám.

Nguyên Họa chẳng qua là cảm thấy Từ đại mỹ nữ nếu không đi đóng phim ma thì thật đúng là uổng phí nhân tài a! Từ Từ Kỳ đúng là diễn cái gì cũng đảm nhiệm được, hơn nữa ở trong mắt Nguyên Họa diễn xuất của nàng phải nói là kiệt tác.

Ấn điểm tâm xong, hai người đi xuống lầu. Nguyên Họa đi bên cạnh Từ Từ Kỳ giống như một đứa nhỏ, ngay cả bà bà không quen biết đang đi lên lầu cũng hỏi Từ Từ Kỳ "Dẫn cháu gái đi ra ngoài chơi a?"

Từ Từ Kỳ ghen lại ý cười cuộn cuộn nổi lên trong lòng, nỗ lực yên tĩnh trở lại mới trả lời "Dạ, đúng vậy!"

Nguyên Họa nghe một già một trẻ nói chuyện, ý nghĩ muốn chết đều có. Dù gì mình cũng 24 tuổi rồi. Mặc dù nhỏ hơn Từ đại mỹ nữ vài tuổi. Nói thật ra, Nguyên Họa người ta căn bản cũng không biết Từ Từ Kỳ rốt cuộc bao nhiêu tuổi. Dù nói tuổi tác là bí mật của phụ nữ. Thế nhưng ở trong công ty cũng không ít ý kiến bất quái, căn cứ theo nhiều người, năm nay Từ đại mỹ nữ 27 xuân xanh. Cho nên trong tiềm thức Nguyên Họa vẫn cho rằng Từ đại mỹ nữ lớn hơn nàng mấy tuổi. Nhưng mà tính thể nào cũng chỉ có 3 tuổi, cũng không có khác biệt lớn như vậy a, tiếng xưng hô cháu gái này cùng bề ngoài có chút không thích hợp nha. Nguyên Họa nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, ý cười dịu dàng mà quay qua Từ Từ Kỳ nói "Từ tổng, chúng ta cần phải đi."

Từ đại mỹ nữ nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Nguyên Họa, trong lòng khỏi nói vui vẻ biết bao nhiêu, chân đạp giày cao gót đất đất mà đi xuống lầu. Cuối cùng còn quay đầu đối với bà bà còn trên thang lầu bà nói "Lão bà bà, cháu gái tôi sau này nhờ bà bà, nàng ở một mình, còn làm phiền bà bà chiếu cố nàng nhiều hơn."

Thông thường, yêu cầu của mỹ nữ sẽ không bị người ta cự tuyệt. Cho nên bà bà đương nhiên là mừng rỡ đáp "Ha hả, cô nương cô cứ yên tâm đi, cháu của cô sau này cứ giao cho lão thái bà này, có gì cần đến phòng 203 tìm lão thái bà này là được rồi."

Từ Từ Kỳ ngược lại rất tự nhiên nói tiếng cảm ơn mới lại tiếp tục đi xuống lầu. Để lại Nguyên Họa một người đứng ở trên thang lầu, liếc mắt xem thường. Nàng nhìn thật lâu, thực sự rất lâu rồi.

Lúc Nguyên Họa xuống lầu, Từ Từ Kỳ cũng đã lên xe của mình.

Cũng may buổi sáng người không nhiều lắm, Nguyên Họa dùng tốc độ cực nhanh lên Ferrari của Từ Từ Kỳ, nàng cũng không muốn lại bị mọi người hiểu lầm thành tình nhân người khác, nghĩ đến những ánh mắt khinh bỉ, thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa liền rung mình.

Từ Từ Kỳ khởi động xe, tốc độ xe cũng không nhanh lắm. Nguyên Họa có chút buồn bực nhìn Từ Từ Kỳ, khó có được Từ đại mỹ nữ lái xe chậm như vậy nha. Phòng trọ của Nguyên Họa cũng rất gần cao ốc Từ thị, cho dù là tốc độ xe chậm đi nữa, cũng chỉ mất vài phút là đến.

Nguyên Họa xuống xe, nói tiếng cảm ơn liền chạy về phía cao ốc Từ thị. Từ Từ Kỳ nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, càng kiên định ý nghĩ của chính mình. Nàng phải ôm được tiểu Nguyên Họa này về.

Nguyên Họa đi vào cao ốc Từ thị, thân mình bỗng nhiên run một cái.

Trời nóng bức thế này, tại sao còn cảm thấy trên người lạnh như thế a, chẳng lẽ là điều hòa công ty chỉnh quá thấp? Thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa rụt lại một cái, chạy nhanh vào trong thang máy, lại bắt đầu cuộc hành trình choáng váng.

Vote nhiều up nhanh chương mới :3

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26

Lên lầu, ném túi của mình xuống, lại bắt đầu một ngày làm việc. Chỉnh sửa lại một chút tài liệu và một phần dự án, lướt biếng dựa vào trên ghế làm việc, lấy điện thoại đi động ra đang đưa nửa ngày, vẫn là nhắn tin nhảm nhí cho Từ Kiều.

"A Kiều yêu dấu của tao a, tao chán quá à!"

Đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Kiều trả lời nàng, trong lòng bắt đầu buồn bực. Cho dù Từ Kiều không thích nhắn tin như thế nào đi nữa, chỉ cần là Nguyên Họa nàng nhắn đến, nàng sẽ trả lời Nguyên Họa, tuy rằng nội dung rất là ngắn gọn sâu sắc.

Nguyên Hòa chờ tới chờ lui, đến giờ nghỉ trưa cũng không nhận được tin nhắn của Từ Kiều, trong lòng càng nghi ngờ, còn có chút lo lắng nhỏ nhỏ.

Cầm điện thoại di động lên gọi đi, điện thoại bên kia là đang tắt máy.

Mãi đến buổi chiều tan tầm, Nguyên Hòa liền vội vàng chạy ra khỏi công ty, chạy đi phòng trọ của Từ Kiều.

Nhấn chuông cửa thật lâu mới thấy Từ Kiều sắc mặt tái nhợt mà vội tới mở cửa cho Nguyên Hòa, Nguyên Hòa thấy bộ dáng này của Từ Kiều, sợ hãi.

Hai người thân thiết nhiều năm như vậy, nàng chưa thấy qua một mặt yếu ớt như vậy của Từ Kiều a, mỗi lần nhìn thấy Từ Kiều đều là sanh long hoạt hổ*, hơn nữa Từ Kiều cũng rất ít sinh bệnh, mỗi lần sinh bệnh đều là bị người nhà đón về chăm sóc. Lần sau gặp lại Từ Kiều thì nàng lại khôi phục bộ dáng hung dữ thường ngày.

* mạnh như rồng như hổ

Nguyên Hòa vào cửa, lại hỏi "A Kiều, tao thấy sắc mặt mày không bình thường a, có phải là bị bệnh hay không a? Uống thuốc chưa?"

Từ Kiều dựa ở trên ghế sofa, cực kỳ đau đầu. Thăm nghĩ phải ngủ tốt một giấc, vậy mà chuông cửa cứ có ý vang lên liên tục, tức giận muốn đem người hung tợn mắng một trận, vừa mở cửa, thấy là Nguyên Hòa, gắng gượng mà đem con giận này đè xuống.

Có nghe được lời quan tâm của Nguyên Hòa, Từ Kiều có chút cảm động, lắc đầu thanh âm khàn khàn mà nói "Có thể bị sốt, trong nhà không có thuốc."

Nguyên Hòa vừa nghe, nha, ngày cả thuốc cũng chưa uống. Vội vàng kéo Từ Kiều còn dựa ở trên ghế sofa, chạy đến bệnh viện.

Đến cửa tiểu khu, gọi một chiếc taxi, đến bệnh viện lại vội vàng đăng ký, xem bệnh. Xong hết thì cũng sắp 12 giờ đêm. Trên đường trở về, Nguyên Hòa lại mua chút đồ ăn, cơm chiều hai người cũng chưa ăn.

Nguyên Hòa đưa Từ Kiều về phòng trọ, lại lo lắng Từ Kiều ở nhà một mình lại bị sốt, đành phải ở lại cùng Từ Kiều.

Sáng ngày thứ hai, Nguyên Hòa sờ sờ đầu Từ Kiều, sốt cũng hạ nhiều. Mới yên lòng, rồi giường rửa mặt một chút mới đi xuống lầu mua bữa sáng thanh đạm cho Từ Kiều.

"A Kiều, mau dậy, tao mua đồ ăn mày nè , dậy ăn một chút. Ăn xong uống thuốc nữa." Nguyên Hòa lắc lắc Từ Kiều kêu lên, nhìn đồng hồ trên tay, không đi làm sẽ bị muộn, trong đầu vô cùng cuống cuống.

"Ngô. . . Nguyên Hòa. . ." Từ Kiều không tình nguyện mở mắt ra, nhìn Nguyên Hòa, còn mơ mơ màng màng. Lại bị Nguyên Hòa lắc lắc đến khó chịu.

"A Kiều, mau dậy. Tao còn phải đi làm, nhớ kỹ ăn sáng với uống thuốc, buổi trưa tao quay lại, bộ dạng này của mày không thể xuống bếp, tao mua đồ ăn về cho mày." Nguyên Hòa thấy Từ Kiều đã mở mắt ra, cũng liền thở ra một hơi. Vội vàng thu thập đồ đạc của mình, đi làm.

Đón xe đến công ty, thở ra một hơi, may quá, may mà đến kịp, chưa muộn.

Đến bên cạnh bàn làm việc, ngồi xuống, con buồn ngủ liền kéo tới. Nguyên Hòa đến toilet tát nước vào mặt mình, một đêm hôm qua đều lo lắng cho Từ Kiều, làm cho Nguyên Hòa một đêm không ngủ. Cái này thật là khổ không chịu được.

Nhìn gương vỡ mảnh khuôn mặt của mình vài cái, đau đến con buồn ngủ bay mất mới trở lại bàn làm việc.

Từ Từ Kỳ ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn cửa phát ngốc.

Tư Mẫn vừa vào phòng làm việc tổng giám đốc đã nhìn thấy khuôn mặt này của Từ tổng bọn họ, sợ đến thiếu chút nữa gọi 120*, đưa Từ Từ Kỳ đến bệnh viện xem có phải bị bệnh gì hay không?

*số điện thoại cấp cứu bên Tung của.

"Từ tổng. . ." Tư Mẫn bị ai to gan kêu một tiếng, thế nhưng Từ đại mỹ nữ chỉ lo tự mình phát ngốc, căn bản không nghe được thanh âm của Tư Mẫn.

"Từ tổng!" Tư Mẫn đề cao âm lượng kêu lên, trời biết lúc ấy nàng có bao nhiêu muốn đi ra khỏi phòng làm việc này a!

"A. . . Tư Mẫn a, có chuyện gì?" Từ Từ Kỳ bừng tỉnh mờ mịt nhìn trước mắt người.

Nếu như nàng không phải Từ Từ Kỳ, nếu như nàng không phải là sếp của mình, Tư Mẫn hoàn toàn tuyệt đối sẽ dùng ánh mắt đầy kinh ngạc mà nhìn nàng.

"Từ tổng, đây là tư liệu cô cần." Tư Mẫn nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt mà cung cung kính kính đưa lên tài liệu trong tay cho Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nhận lấy văn kiện, đặt ở trên bàn làm việc, phát tay nói "Không có việc gì thì cô đi ra ngoài đi."

"Vâng, được. Từ tổng." Từ Mẫn lui người đi tới cửa.

"Từ Mẫn, chờ một chút, gọi Nguyên Hòa tới cho tôi. . ." Đối với Từ Mẫn đang đi ra cửa mà kêu lên.

"Vâng, Được." Từ Mẫn đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, thực sự không cách nào tưởng tượng chính vừa người nhìn thấy thị Từ Từ Kỳ, cho tới bây giờ chưa thấy qua Từ Từ Kỳ đờ ra, tự nhiên là bị sợ hãi.

"Nguyên Hòa, Từ tổng gọi cô đấy? Cô nhanh đi vào phòng làm việc của nàng, còn nữa cô cẩn thận một chút. . ." Từ Mẫn đi tới bên người Nguyên Hòa nói, nhãn thần có chút lo âu nhìn Nguyên Hòa. Nguyên Hòa cô phải cẩn thận, hôm nay Từ tổng rất kỳ quái.

"Nga, tôi đã biết, Từ Mẫn." Nhìn Từ Mẫn gật đầu cảm kích nói, liền hướng đến phòng làm việc của Từ Từ Kỳ.

"Từ Kỳ, chị tìm em có việc sao?" Nguyên Hòa đẩy cửa đi vào hỏi.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Hòa một chút mới lên tiếng "Buổi trưa em có rảnh không? Tôi định nhờ em theo tôi đến chỗ lần trước em mời tôi com ăn, đồ nơi đó ăn thật ngon." Từ Từ Kỳ cảm thấy mình lấy cớ này thật hoàn mỹ.

"A. . . Ách. . . Từ Kỳ, ngại quá, buổi trưa em còn có việc" Nguyên Hòa rói rầm mà nhìn Từ Từ Kỳ, khi nhìn đến biểu tình thất vọng của Từ Từ Kỳ, liền vội vàng nói "Nếu không, lần sau em mời chị đi ăn, ngày hôm nay em thật sự có việc, bạn em nàng ngã bệnh, em còn phải qua chăm sóc nàng"

Từ Từ Kỳ buồn bực, là dạng bạn bè gì mà đáng để Nguyên Hòa tự mình đi chăm sóc đây, lại nghĩ đến một màn trong quán rượu trước kia, là người để cho Nguyên Hòa liều mạng cạo trên người sao? Hay là người lúc chờ nàng trước cửa công ty? Hai người kia bộ dáng đều là thượng thượng đẳng, thực sự là không biết vì sao Nguyên Hòa quen biết đều là mỹ nữ, đáng giận nhất là lúc ở B thị, dám ở trước mặt mình cùng Tiểu Tiểu Dao thân thiết như vậy.

Từ Từ Kỳ tóm lại là càng nghĩ càng giận, Nguyên Hòa này sao lại có số đào hoa như vậy a!

Nguyên Hòa nhìn sắc mặt của Từ Từ Kỳ dần thay đổi, trong lòng vô cùng bất an. Thân người đứng đó cũng run lẩy bẩy.

"Ừ, vậy được rồi, không sao. Em đi ra ngoài đi." Từ Từ Kỳ lãnh đạm nói, cuối cùng cũng không còn có ngắc đầu nhìn Nguyên Hòa một cái.

Nguyên Hòa không biết mình chỗ nào chọc cho Từ đại mỹ nữ không vui, không phải là không cùng chị ăn bữa com thôi sao, có cần nhỏ mọn như vậy không? Hơn nữa em không phải cũng sẽ đền cho chị sao? Nguyên Hòa ngu ngốc đương nhiên là không nghĩ ra Từ Từ Kỳ là đang ăn dấm chua* vì nàng đào hoa.

*ghen

Nguyên Hòa có chút buồn rầu mà lui ra ngoài, ngồi trên ghế làm việc vẫn không yên lòng Từ Kiều liền nhắn tin cho Từ Kiều.

"A Kiều, dậy chưa, ăn gì chưa?"

Từ Kiều vừa uống thuốc xong chợt nghe điện thoại di động của mình báo có tin nhắn, vừa mở ra thì thấy là tin nhắn của Nguyên Hòa, trong lòng âm áp, nhanh chóng trả lời. Tuy rằng vẫn như trước ngắn gọn sâu sắc.

"Ừ, ăn rồi. "

Nguyên Hòa nhận được tin nhắn của Từ Kiều, tảng đá trong lòng cũng để xuống, vừa dặn dò Từ Kiều phải nghỉ ngơi thật tốt mới an tâm mà làm việc tiếp.

Thế nhưng Nguyên Hòa cảm thấy buổi sáng này đặc biệt bi ai, không biết là Từ Từ Kỳ có ý tìm nàng phiền phức hay sao a, tất cả công việc đều rơi vào tay nàng, trong đó còn có nhiệm vụ sắp xếp lịch trình cho Từ Từ Kỳ, những công việc vốn không thuộc về Nguyên Hòa cuối cùng cũng là Nguyên Hòa đi làm.

Từ Mẫn dùng vẻ mặt đồng tình nhìn Nguyên Hòa nói "Nguyên Hòa, Từ tổng dặn dò, lịch trình tuần này của nàng đều do cô sắp xếp, cái này là các hội nghị lớn nhỏ của Từ tổng tuần này, cô cầm rồi sắp xếp thời gian."

Nguyên Hòa nhìn trên bàn rậm rạp chằng chịt văn kiện và thời gian làm việc xếp kín mít, muốn khóc. . .

Bị phản trùng mất phòng làm việc của Từ Từ Kỳ mấy giây sau mới vui đầu khổ sai.

Thật vất vả đợi đến giờ nghỉ trưa, lại vội vàng chạy đến tiệm com, đóng gói, đón xe đến phòng trọ của Từ Kiều. Vừa ngồi xuống ăn vài miếng com, vừa vội vã chạy trở về công ty. Đến giờ tan tầm, tất cả mọi người về hết, Nguyên Hòa đáng thương của chúng ta còn phải ở lại tăng ca làm cho xong lượng công việc cực lớn Từ đại mỹ nữ giao cho.

Từ Từ Kỳ thấy cũng không còn sớm, nhưng ngày mai có một hội nghị quan trọng, đành phải ở trong công ty đem các tư liệu cần dùng kiểm tra lại, chỉnh sửa cho xong. Gần 8 giờ, ra khỏi phòng làm việc, vẫn còn nhìn thấy Nguyên Hòa đang cúi đầu làm việc.

Từ Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy mình làm có chút quá đáng, trong công ty cũng không còn người nào. Chỉ còn lại có một mình Nguyên Hòa có chút lẻ loi ngồi ở trước bàn làm việc gõ bàn phím, thanh âm gõ bàn phím vang vọng khắp phòng làm việc, càng rõ ràng.

Từ Từ Kỳ đi tới bên người Nguyên Họa, nhẹ giọng nói "Nguyên Họa."

Nguyên Họa bị thanh âm đột nhiên vang lên làm cho hoảng sợ, hoảng sợ ngẩng đầu lại nhìn thấy đầu sỏ làm cho nàng khổ không thể tả kia, trong lòng tức giận, lại không thể biểu hiện ra ngoài. Chỉ có thể lạnh lùng nói "Từ tổng, sao chị còn ở đây?" Đúng, nàng là cố ý, nàng tức giận, cho nên mới Từ tổng, mà không phải Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nghe được xưng hô của Nguyên Họa, trong lòng không vui, nhưng mà lại thấy đáng đáp chu mỏ của Nguyên Họa.

Biết được bạn nhỏ này hiện tại đang cùng nàng giận dỗi nha, vẫn dịu dàng nói "Ngày mai tôi có cuộc họp, buổi tối phải đem tư liệu sửa cho xong, cũng vừa chuẩn bị tốt thôi. Tôi xem em cơm tối cũng chưa ăn, chúng ta cùng đi ăn đi?" Từ Từ Kỳ rõ ràng là hỏi, nhưng giọng điệu cũng là khẳng định, đương nhiên là không cho Nguyên Họa cự tuyệt.

Nguyên Họa nhú mày, nhìn trên bàn còn một đồng lớn công việc chưa làm xong, có chút khó khăn.

Từ Từ Kỳ tựa hồ là nhìn thấu Nguyên Họa lo lắng nói "Công việc em để đó đi, ngày mai tôi kêu Tư Mẫn làm là được rồi." Nói xong không thèm quan tâm ý kiến của Nguyên Họa, nắm tay Nguyên Họa đi về phía thang máy.

"Ồi chào ôi chào. . . Từ Kỳ, chị chờ một chút, túi của tôi còn chưa lấy a! !" Nguyên Họa vờn tay của mình, thiên tân vạn khổ rốt cuộc câu được túi của mình, vừa cầm lên, đã bị Từ Từ Kỳ lôi đi. Đương nhiên xưng hô cũng đã đổi lại.

Muahaha :)) tiểu Họa chờ đi, ẻm ghen là tăng ca dài dài=))

p/s vì mục đích nhắc vote, hehe :))

Mình dự định edit bộ Kiếm tiền dưỡng tiểu "thụ" - Nha Sát Huyền Thượng. Có bạn nào ủng hộ ko? :3

Bộ này 74 chương, khá là hài, mình mới đọc mười mấy chương thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27

Từ Từ Kỳ lôi kéo Nguyên Họa lên xe của mình, ngày hôm nay nàng chạy là Lexus so với ngày thường tương đối trầm ổn hơn.

Nguyên Họa ngoan ngoãn ngồi lên, thắt chặt dây an toàn.

Một loạt động tác nhưng không cùng Từ Từ Kỳ nói câu nào, cũng không phải Nguyên Họa giận gì Từ Từ Kỳ, nàng cũng không có dễ giận như vậy, không như Từ đại mỹ nữ hay gây chuyện xích mích, chỉ là lo lắng một mình Từ Kiều ở phòng trọ mà thôi. Trái lo phải nghĩ, lúc xe khởi động nàng mới ngượng ngùng mà nói "Từ Kỳ, làm phiền chị trước tiên chở em đến đường X tiểu khu X đi?"

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, không có mở miệng nói. Gật đầu liền chuyển tâm lái xe của mình.

Nguyên Họa ở trên xe nhắm lại hai mắt, tối hôm qua một đêm ngủ không ngon, ngày hôm nay lại vội vàng, nhiều chuyện như vậy làm cho nàng bận rộn căn bản là không thờ nổi, lần đầu tiên nghĩ cuộc sống thực sự là mệt nhọc.

Từ Từ Kỳ đưa tay bỏ vào đĩa CD, là một khúc dương cầm "Canon".

* Canon / 卡农 -

Từ Từ Kỳ rất thích thủ khúc dương cầm này, có thể thả lỏng thể xác và tinh thần của mình cùng sinh ra cộng hưởng.

Đại khái nửa giờ, xe đã đến cửa tiểu khu Từ Kiều ở.

Từ Từ Kỳ đánh thức Nguyên Họa còn đang ngủ say, vô cùng đau lòng, sớm biết nàng sẽ không để đứa nhỏ này gánh lấy số lượng công việc lớn như vậy. Từ Từ Kỳ đúng là đau lòng, nhưng nàng vẫn trước sau như một biểu tình lạnh lùng, nhưng mà nhìn kỹ, có thể thấy được trong mắt nàng lóe lên thương tiếc.

Nguyên Họa lấy tay xoa xoa hai mắt của mình, nhìn ngoài cửa sổ xe, đã đến cửa tiểu khu của Từ Kiều, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Từ Kiều.

"A kiều, mày có ở nhà không? Tao hiện tại ở dưới lầu nhà mày, mày ăn gì chưa? Có cần tao mua cho mày chút đồ ăn không a!"

Người nói vô tình, người nghe có ý. Từ Từ Kỳ nghe được Nguyên Họa nói những lời quan tâm như thế với Từ Kiều, trong lòng không khỏi ăn dấm chua một hồi. Biểu tình trên mặt tự nhiên trở nên càng thêm lạnh lùng, hàn khí trên người đều phát ra có thể trong nháy mắt đông lại không khí xung quanh Nguyên Họa.

Nguyên Họa tự nhiên là cảm giác được xung quanh lạnh lẽo, trong lòng sợ hãi. Nghe bên đầu điện thoại kia trả lời còn nói thêm "A kiều, Từ Từ Kỳ cũng cùng tao tới thăm mày."

Lúc này đến phiên Từ Kiều bên đầu điện thoại kia buồn bực, tên tiểu tử Nguyên Họa này lúc nào cùng vị băng mỹ nhân kia có quan hệ a?

Cuối cùng, Nguyên Họa mang theo Từ đại mỹ nữ cùng lên lầu đi thăm Từ Kiều.

Từ Từ Kỳ đập giày cao gót của mình âm thanh đát đát mà đi ở phía trước, Nguyên Họa đáng thương tay trái mang theo một con vịt, tay phải mang theo một con gà, đương nhiên hai thứ này đều đã bị nấu thành thức ăn ngon. Theo Từ Từ Kỳ chạy lên lầu.

Nhấn chuông cửa, Từ Kiều dùng tốc độ cực nhanh xuất hiện trong tầm mắt hai người, Nguyên Họa ngượng ngùng mà cười, vào cửa, liền chạy vào phòng bếp đem những món ăn này bỏ vào đĩa.

Từ Từ Kỳ thì vừa vào cửa liền quan sát Từ Kiều, nàng biết người này, cùng Nguyên Họa quan hệ không tệ, trước gặp qua vài lần, bộ dạng cũng không sai, tuy nói so với chính mình còn kém một chút. Từ Từ Kỳ đối với bộ dáng của mình luôn vô cùng tự tin, thật đúng là chưa biết trên đời này có được mấy người có thể so sánh với nàng. Tiểu Tiểu Dao lúc trước là người duy nhất làm Từ Từ Kỳ cảm thấy là một nữ nhân xinh đẹp.

Từ Kiều cũng từ lúc Từ Từ Kỳ vào cửa mà bắt đầu xem kỹ người mà Nguyên Họa trong miệng không ngừng oán giận, Từ tổng, Từ đại mỹ nữ. Cùng với lời nói của Nguyên Họa kèm xa vạn dặm, người này quả thực là một băng mỹ nhân sao? Tại sao có thể là người mà trong miệng Nguyên Họa không ngừng tố cáo là nữ ác ma, liên tục giày vò nàng chứ? Ở đây lòng Từ Kiều không khỏi lung tung suy nghĩ một phen, bầu không khí quý dị như vậy tràn ngập toàn bộ trong phòng khách.

Nguyên Họa bung com nước đi ra liền ngửi được trong không khí có mùi không an toàn, rụt cổ nói "Hai vị đại mỹ nữ, có thể ăn com."

Nguyên Họa khẳng định lúc nàng nói lời này, hai người đều trừng nàng liếc mắt, nàng chẳng biết mình chỗ nào đồng thời đắc tội hai nữ nhân này, còn là hai nữ nhân mình không chọc nổi.

Từ Từ Kỳ và Từ Kiều lên bàn ăn, đều theo sát Nguyên Họa.

Hành động của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa cũng có thể hiểu, dù sao cũng là lần đầu tiên đến phòng Từ Kiều, hơn nữa các nàng trước đây cũng không quen biết a! Cho nên liền chủ quan cho rằng Từ Từ Kỳ sợ người lạ, nên mới ngồi sát bên người nàng.

Thế nhưng, Từ Kiều tại sao cũng kẻ sát nàng a, đây là nhà nàng ấy nha, sợ người lạ. . . Không thể nào nói nổi, nàng biết Từ Kiều lúc nào thì sợ người lạ a, đối với bất kỳ người nào cũng đều trưng ra khuôn mặt lạnh băng chết tiệt, chứ đừng nói chi là đi gần gũi người khác.

Lúc này cứ như vậy dính lấy Nguyên Họa, Nguyên Họa thật đúng là không thích ứng.

"Nguyên Họa, tôi muốn ăn đùi gà." Từ Từ Kỳ nói với Nguyên Họa, ánh mắt lại đặc biệt khiêu khích nhìn Từ Kiều.

Từ Kiều cắn răng, nha, dám trêu bản tiểu thư, không để cho cô nếm chút lợi hại, cô cũng không biết hello kitty cũng sẽ phát uy "Nguyên Họa, tao muốn ăn cánh gà."

"Nguyên Họa, tôi muốn ăn đùi vịt."

"Nguyên Họa, tao muốn ăn cổ vịt."

"Nguyên Họa..."

"Nguyên Họa..."

"..."

Nguyên Họa lúc này luôn nghĩ mình là trong suốt, lúc này nàng hy vọng có chúa tồn tại, lúc này luôn hy vọng chúa có thể nghe được nàng kêu gọi. Một ý nghĩ kì lạ hơn là, mong muốn hai vị mỹ nữ trước mắt này có thể cứ như vậy mà ngắt đi, bởi vì nếu như các nàng không ngắt, nàng sẽ phải ngắt mất thôi.

Nguyên Họa bị ai mà bị hai vị nữ nhân họ Từ ngược đãi, còn không thể trở mình phản kháng, chỉ có thể yên lặng cắn răng chịu đựng.

Nàng nghĩ đời này không nên để cho hai nữ nhân này gặp nhau lần nữa, nếu không mình nhất định trở thành bia đỡ đạn, còn là một bia đỡ đạn không có một chút phản kháng.

Nguyên Họa nhìn hai người còn đang chiến đấu kịch liệt, nhìn trần nhà trong lòng tức giận kêu "Trần nhà a! Người nói còn có đạo lý hay không a?"

Trong lòng nàng phần hận, bất mãn, nhưng là vẫn chỉ có thể bị hai nữ nhân này hành hạ.

Một bữa cơm, bụng Nguyên Họa vẫn rỗng tuếch, nhìn cảnh tượng chén đĩa hỗn độn trên bàn, cuối cùng công việc dọn dẹp vẫn là do nàng làm. Trải qua tính toán chính xác, khi đó Nguyên Họa đập vỡ hai cái chén, một cái đĩa, một cái thìa Từ Kiều trong nhà hai người oản, một bàn tử, một muống, cuối cùng còn làm tay mình bị thương mới kết thúc trận phong ba này.

Từ Từ Kỳ và Từ Kiều hai người nghe được âm thanh liên tiếp truyền ra từ phòng, cuống quýt đi vào, Từ Từ Kỳ lại một lần nữa bị Nguyên Họa giật sét. Nguyên Họa thật sự là người Trái Đất sao? Khẳng định nàng không phải sinh vật hành tinh khác sao? Vì sao mỗi lần để nàng đụng vào những thứ chén bát này đều để những chén bát đáng thương này gặp phải tai vạ bị người phá hủy chứ.

Từ Kiều thì bị sét đánh cháy cả trong lẫn ngoài, đau lòng chén đĩa mới mua không được bao lâu, thật là bội phục lực phá hoại của Nguyên Họa, quả nhiên là người bình thường không có cách nào nhìn bằng nửa con mắt.

Hiển nhiên Từ Từ Kỳ bị Nguyên Họa giật sét qua một lần từ khiếp sợ tỉnh lại tương đối nhanh, lại là lần thứ hai thấy cùng lần trước cảnh tượng giống nhau, tay nhỏ bé của Nguyên Họa lại xuất hiện một vết xước, máu còn không ngừng chảy ra ngoài.

Từ Từ Kỳ đi tới, dắt người còn trong tình trạng bị hai người bỗng nhiên xông vào hù dọa, ngây ngốc ngồi chồm hổm dưới đất, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người sắc mặt liên tiếp biến hóa.

Nguyên Họa hồi hận đến xanh ruột, biết sớm mình sẽ không thu dọn. Tại sao không nghe dạy bảo chứ, lại một lần nữa mất mặt ở trước mặt người khác.

"Em còn ngốc đó làm gì, rửa tay a!" Từ Từ Kỳ nắm tay của Nguyên Họa kéo đến vòi nước, mở khóa vòi nước giúp Nguyên Họa khử trùng vết thương. Quay đầu nói với Từ Kiều vẫn còn đang duy trì tư thái lúc mới đi vào "Từ Kiều, nhà cô có băng y tế không?"

Lúc này mới đem hồn phách Từ Kiều còn trong trạng thái đứng ngẩn ngơ gọi trở về.

"Có có, cô đỡ Nguyên Họa đi ra ngoài trước, tôi đi lấy cho cô." Nói xong bước nhanh đi lại tủ TV ngoài phòng khách tìm băng y tế.

"Nè, cầm, dán lên cho nàng." Từ Kiều đem băng y tế đưa cho Từ Từ Kỳ nói, nàng rất phiền muộn vì sao Từ Từ Kỳ quen thuộc như thế, lẽ nào lúc trước đã giúp Nguyên Họa xử lý qua tình trạng như vậy.

Từ Kiều cảm thấy rất có khả năng, liền dùng ánh mắt nhìn thấy gian tình mà nghiên cứu hai người

Nguyên Họa bị Từ Kiều nhìn có chút chột dạ, cúi đầu ngày càng thấp.

Từ Từ Kỳ ngược lại vẫn thẳng nhiên làm Từ Kiều nhìn không ra nguyên nhân.

Nguyên Họa cúi đầu đỏ mặt nói "Cái kia, phòng bếp em còn chưa thu dọn xong. Tay không sao, em đi vào trước." Nói xong làm ra vẻ sẽ đứng lên đi vào phòng bếp.

Lúc này, trước khi Từ Từ Kỳ nói không cho nàng đi, Từ Kiều đã bật người nhảy ra, vẻ mặt tươi cười nói "Nguyên Họa, chuyện phòng bếp để tao làm, mày cũng bị thương, cũng không cần bận rộn." cười tựa như tú bà Di hồng viện, làm cho Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ đều cảm thấy ghê tởm.

Từ Kiều nhưng không lo được nhiều như vậy, hiện tại nàng chỉ là không muốn đem những chén bát còn sót lại của nàng cho Nguyên Họa làm hại a! Nếu không kịp ngăn cản không biết đem phòng bếp của nàng biến thành cảnh tượng gì nữa đây?

Nguyên Họa bĩu môi nói "Mày vẫn còn sót mà, tao làm là được." Nói rất thành khẩn, nếu không phải lực phá hoại quá lớn, Từ Kiều ngược lại sẽ bằng lòng. Chỉ là, Từ Kiều vừa nghĩ tới cảnh tượng khó coi tại phòng bếp, kiên quyết lắc đầu mà nói "Tao tự mình làm là tốt rồi, mày xem thời gian cũng không còn sớm, mày nhanh lên một chút đưa Từ tổng đi về nhà đi."

Từ Kiều tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, ý tứ rõ ràng là cô mau đem tổ tông sống này đi dùm tôi...ôi chao.

Từ Từ Kỳ nín cười đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười.

Nhìn Nguyên Họa lại nhìn Từ Kiều, lần đầu tiên nghĩ Nguyên Họa thực sự là nhân vật thần kỳ, làm việc nhà cũng có thể làm cho người ta sợ hãi thành cái dạng này, đây mới là thần, còn là thần rất lợi hại a!

Nguyên Họa cảm thấy mình thật thất bại, nàng không phải là muốn làm chút việc nhà thôi sao, rửa một cái chén thôi sao? Có cần giống như để phòng trộm cướp mà để phòng nàng không? Nếu là người khác, nàng mới không thêm giúp người làm việc nhà đâu chứ? Đây là lần làm việc nhà đếm trên đầu ngón tay mà nàng làm a a, nàng chính là từ nhỏ đến lớn chỉ rửa chén một lần ở nhà! Một lần khác là ở nhà Từ Từ Kỳ, chỉ có hai lần! Từ Kiều này rất không nể mặt mình, Từ đại mỹ nữ cũng còn ở chỗ này đây, cứ như vậy coi thường mình, còn sống chết không cho mình đem việc còn sót lại làm cho xong, tuy rằng lực phá hoại của nàng là có hơi lớn, nhưng mà mình dù sao cũng là tỷ muội tốt nhất của nàng a, lúc này phải đứng về phía nàng, mà không phải ngăn cản nàng a!

Từ Kiều thấy Từ Từ Kỳ vẫn không ra mặt giúp nàng giải quyết vấn đề, có chút buồn bực. Hùng hùng hổ hổ chạy ào vào phòng bếp, bắt đầu dọn dẹp kiệt tác do Nguyên Họa làm ra.

Nguyên Họa bĩu môi, nhìn Từ Từ Kỳ, biểu tình kia đặc biệt muốn bị đánh.

Từ Từ Kỳ nhin xuống bụng co rút, nhìn Nguyên Họa cũng là vẻ mặt muốn bị đánh. Hai người ở trong phòng khách trừng mắt với nhau.

Lúc Từ Kiều đem tất cả xử lý xong, mới kéo thân thể mệt mỏi đi ra phòng bếp. Nhìn Nguyên Họa với biểu cảm "Mày thật trâu bò*".

*ý chế giễu

Nguyên Họa rất muốn phản bác, nàng rất không phục, rất không phục. Thế nhưng trên thực tế, kiệt tác này đích thật là nàng làm ra, hơn nữa Từ Kiều người ta còn là một bệnh nhân, Nguyên Họa cần rằng nhin xuống. Âm thầm thế, yên tâm, một ngày nào đó Nguyên Họa ta sẽ không để cho các người xem thường nữa, hừ hừ !!

Từ Từ Kỳ vẫn không nói tiếng nào, nàng có chút đồ kị phương thức ở chung giữa Nguyên Họa và Từ Kiều, hết thấy tất cả đều ăn ý như vậy, tự nhiên như vậy. Nàng chẳng qua là cảm thấy mình hoàn toàn không dung nhập được giữa các nàng. Tình hình bị quan như vậy vẫn liên tục bao phủ Từ Từ Kỳ cho đến khi đi ra khỏi phòng trọ của Từ Kiều vẫn chưa tản đi.

Nguyên Họa đương nhiên là không biết vì sao Từ Từ Kỳ đột nhiên trở nên im lặng, nàng cũng không biết nàng lúc nào thì chọc cho vị này Từ đại mỹ nữ mất hứng. Nhưng nhìn Từ Từ Kỳ không vui, nàng cũng hiểu vì sao trong lòng có chút buồn.

"Từ Kỳ, chị làm sao vậy? Hình như không vui, có khó chịu ở đâu không à?" Nguyên Họa có nghĩ tới chính là Từ Từ Kỳ có phải hay không. . . Ủ. . . Không phải nữ nhân luôn có mấy ngày hi nộ vô thường sao? (chắc ngày ấy :D)

Từ Từ Kỳ mạnh mẽ nhin xuống, đưa ra vẻ tươi cười mà nói "Tôi không sao, được rồi, không còn sớm. Tôi đưa em trở về."

Nguyên Họa ngây ngốc gật đầu, muốn hỏi lại không dám hỏi là mình chỗ nào làm không tốt, chọc cho chị không vui? Theo sau Từ Từ Kỳ ngồi lên xe nàng.

Nguyên Họa ở trên xe tâm phiền ý loạn, lại không biết nên nói cái gì.

Hai người cứ như vậy một đường không nói gì chạy đến dưới lầu phòng trọ của Nguyên Họa.

Nguyên Họa mới vừa xuống xe muốn mời Từ Từ Kỳ đi lên lầu ngồi một chút, thế nhưng nói còn chưa kịp nói ra miệng, Từ Từ Kỳ liền nói "Nguyên Họa, không còn sớm, tôi về trước." Giọng nói nhàn nhạt nghe không ra vui buồn. Nhưng trong lòng của Nguyên Họa luôn luôn cảm thấy có chút bất an, lại ngượng ngùng mời người ở lại, chỉ có thể cười khổ vung tay nhỏ bé nói lời từ biệt."Ừ, gặp lại sau!"

"Gặp lại sau!" Cứ như vậy nhìn xe của Từ Từ Kỳ biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Sorry mấy bạn mình bận dọn phòng từ sáng hôm qua đến giờ mới xong.

Từ giờ đến tối nếu khỏe sẽ up thêm chương 28, còn ko thì mình bù sau.

Tay chân co rúm hết roài TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 28

Nguyên Họa đứng yên ở dưới lầu thật lâu, nàng không biết Từ Từ Kỳ tức giận cái gì, cũng không biết mình lúc nào thì chọc Từ Từ Kỳ tức giận, nhưng Từ đại mỹ nữ rõ ràng là không vui, Nguyên Họa biết chắc mình chọc cho Từ đại mỹ nữ không vui. Nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra mình lúc nào làm sai cái gì.

Nguyên Họa rất rầu rĩ, rầu rĩ mà thiếu chút nữa thì cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Từ Kỳ hỏi rõ nguyên nhân.

Từ Từ Kỳ lái xe, trong đầu nghĩ đến tất cả đều là cảnh tượng Nguyên Họa và Từ Kiều hai người chơi đùa, nàng nghĩ Nguyên Họa kia mới thật sự là Nguyên Họa đi.

Ở trước mặt nàng luôn luôn rụt rè sợ hãi, đối với nàng sinh ra một phần sợ hãi và khách khí.

Từ Từ Kỳ chẳng qua là cảm thấy mình làm sao cũng không vào được thế giới của Nguyên Họa, luôn luôn có cái gì ngăn cách làm cho nàng không thể vượt qua.

Từ Từ Kỳ lái xe không có về nhà, mà là đi quán bar. Nàng tâm tình không tốt, còn là cực kỳ không tốt. Nàng sợ, sợ mình nỗ lực cỡ nào cũng không thể đạt đến quan hệ như Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ. Cảm giác ngu cơ như vậy làm cho cả người nàng đều mất tự tin.

Nguyên Họa lên lầu, lại không yên lòng Từ Từ Kỳ, cầm điện thoại di động không ngừng lắc lắc. Ngồi ở phòng khách, tâm trạng bất an tương gặm nhấm cả người nàng. Khẽ cắn môi, vẫn là gọi đi.

"Alo. . ." Từ Từ Kỳ lấy điện thoại di động ra cũng không nhìn là ai liền nghe.

"Này, Từ Từ Kỳ, chị ở đâu a?" Nguyên Họa thấp thỏm hỏi, trời biết hiện tại tim nàng đập không theo quy luật nào a!

"..." Từ Từ Kỳ không nói gì, đối với điện thoại di động không biết nên nói cái gì, lại uống một ly bia đá.

Nguyên Họa nghe được âm thanh nói chuyện âm ỉ bên kia, bất an trong lòng từ từ tăng lên. Cấn môi dưới nói "Chị ở chỗ nào?" Nguyên Họa cũng không biết thanh âm của mình vì sao đột nhiên trở nên lạnh lẽo như thế, sau khi mở miệng liền hối hận.

"Quán bar." Từ Từ Kỳ nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Nguyên Họa nắm chặt điện thoại di động trong tay, áp chế lửa giận của mình, nói "Chị ở quán bar nào, bây giờ em đến đó."

Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Họa nói xong, sừng sốt, lập tức nói "Không cần!"

"Ồ quán bar nào!" Nguyên Họa đứng dậy hét vào điện thoại di động.

Từ Từ Kỳ rõ ràng bị phản ứng kích động như vậy của Nguyên Họa làm cho hoảng sợ, "Tước sĩ." Vừa nói xong thì nghe điện thoại vang lên âm thanh máy bận.

Nguyên Họa cảm thấy mình chạy đi xuống lầu, kêu chiếc taxi mới hối hận, có phải mình đối với Từ Từ Kỳ quan tâm hơi nhiều không? Nhưng mà nàng không quen nhìn Từ Từ Kỳ không quý trọng bản thân như vậy.

Chạy tới quán bar, thấy Từ Từ Kỳ một người ngồi trên quầy bar bên cạnh đại sảnh uống rượu, bên cạnh có một đám người đến bắt chuyện. Lửa giận lúc này Nguyên Họa vừa áp chế xuống liền bộc phát, rất có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Cấn môi dưới đi tới Từ Từ Kỳ bên người nói "Ông chủ tính tiền! Không cần thối lại." Ném mấy tờ một trăm giá trị lớn liền tay Từ Từ Kỳ muốn đi.

"Cái kia. . . Tiểu thư kia. . . Ách, vị tiểu thư này tiêu phí một vạn tám nghìn nguyên." Lão bán nguyệt ngừng cười khan nói với Nguyên Họa.

Nguyên Họa nghe ông chủ nói xong, máu đều phải ói ra. Một vạn tám nghìn nguyên, Từ Từ Kỳ chị nghĩ nhân dân tệ là giấy ăn sao? Mẹ của ta! Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa trắng bệch mà trình thẻ ngân hàng của mình ra. Lúc nàng thấy thẻ ngân hàng của mình bị cạt hết phân nửa thì lòng đều rí máu a, đau lòng, thật sự là rất đau lòng.

Từ Từ Kỳ hứng thú nhìn kỹ năng lật lọng của Nguyên Họa, cảm thấy đặc biệt khôi hài.

Nguyên Họa hung tợn xoay người lại nói "Từ Từ Kỳ, chị nhớ kỹ trả tiền lại cho em! Hừ!"

Từ Từ Kỳ rốt cục không nhịn được, ha ha cười to, cho đến khi bị Nguyên Họa kéo ra khỏi quán bar vẫn tự mình cười đến run rẩy hết cả người. Nguyên Họa buồn rầu, kiếp trước nàng tạo nghiệt gì a, rước lấy một cái phiền toái lớn như vậy.

Nguyên Họa còn đang tưởng tượng tờ tiền một vạn tám ngàn nguyên có hình Mao* gia gia đồ thẩm có cánh đang vẫy vẫy tay nhỏ bé với nàng rồi từ trong túi bay đi.

*nhân dân tệ in hình Mao Trạch Đông

Nguyên Họa thịt đau, lòng đau.

Từ Từ Kỳ chỉ là nhìn sắc mặt của Nguyên Họa, cũng không mở miệng nói chuyện. Lúc này nàng xác định Nguyên Họa rất đề ý nàng. Còn có cái gì làm nàng vui vẻ hơn việc này chứ?

Nguyên Họa không cho Từ Từ Kỳ lái xe, dù sao cũng có uống chút rượu, còn là lo lắng an toàn của Từ Từ Kỳ. Lại nguyệt ngừng để Từ Từ Kỳ qua nhà nàng ngủ, ai kêu nàng chỉ có một cái giường chứ?

Đành phải bắt chiếc xe cho Từ Từ Kỳ về, đưa Từ Từ Kỳ đi xong. Minh mới bắt một chiếc xe trở về phòng trọ.

Nguyên Họa trở lại phòng trọ, ngồi ở trên ghế sofa ngăn người. Nàng không nghĩ ra, mình lúc nào thì bắt đầu quan tâm Từ Từ Kỳ còn nhiều hơn bản thân chứ? Tại sao phải đề ý Từ Từ Kỳ như thế, thật nhiều vì sao đều lẫn lộn trong đầu.

Nguyên Họa ba một tiếng, đột nhiên từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, một cái đáp án sinh động trong đầu dọa chết nàng, thấp thỏm nói "Không phải mình thích Từ Từ Kỳ chứ?"

Nguyễn Hòa chân mày nhíu thật chặt, cắn răng thầm nói "Xong đời, xong đời, cái này xong đời. Mình đang tốt tại sao lại muốn chết đi thích nữ nhân chứ, thích nữ còn chưa tính, tại sao lại là ma nữ Từ Từ Kỳ chứ? Aiz. . . Xong đời!"

Lúc này Nguyễn Hòa rối rắm nhất không phải là nàng thích nữ nhân, mà là nàng thích Từ Từ Kỳ, Từ đại mỹ nữ. Không biết Từ đại mỹ nữ chúng ta biết ý nghĩ của Nguyễn Hòa lúc này có phải sẽ có xúc động muốn giết Nguyễn Hòa hay không đây?

Nguyễn Hòa tắm xong lăn trên giường rồi rắm a, tại sao lại thích Từ Từ Kỳ đây, mẹ nha! Mình làm sao lại có ý thích Từ Từ Kỳ chứ?

Nguyễn Hòa đặc biệt thương tâm mà muốn khóc một lần, trọng điểm của nàng vẫn là không chuyển từ thích Từ Từ Kỳ đến khía cạnh mình thích nữ nhân. Rất. . . Rất khiến người khác muốn đập nàng mấy cái.

Từ Từ Kỳ về đến nhà thì tắm một cái rồi ngủ, nàng hiện tại trăm phần trăm khẳng định Nguyễn Hòa đối với nàng không phải là không có cảm giác, chính xác mà nói là nàng xác định Nguyễn Hòa đối với nàng không tầm thường, chỉ ít có thể chứng minh nàng rất quan tâm mình. Nghĩ tới những thứ này khoe miệng Từ Từ Kỳ liền câu thành một cung độ xinh đẹp, nhàn nhạt cười đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ còn suy nghĩ một hồi, làm thế nào đem đứa nhỏ xấu xa Nguyễn Hòa bắt về nhà đây?

Nguyễn Hòa một đêm này ngủ không được tốt, mơ tới mình bị Từ Từ Kỳ ngược đãi, Từ Từ Kỳ ở trong mộng đột nhiên biến thành một đại ác ma khát máu. Bắt lấy nàng không chịu buông, còn muốn hút máu của nàng, Nguyễn Hòa cả kinh nửa đêm từ trong mộng giật mình tỉnh lại, sau đó dĩ nhiên chính là một đêm không ngủ. Nguyễn Hòa lau mồ hôi lạnh toát ra trên người mình, trong lòng cực độ bất an, sợ hãi, hoảng loạn, càng xác định đời này mình đúng là xong đời, triệt triệt để để xong đời.

Nguyễn Hòa cắn môi dưới, cảm điện thoại di động, nhìn thời gian đã là ba giờ sáng, thân thể còn đang không ngừng phát run, ấn điện thoại gọi Từ Kiều.

"Này, Nguyễn Hòa mày xem một chút hiện tại mấy giờ rồi a! Còn gọi điện thoại cho tao, mày làm gì vậy a!" Từ Kiều cảm thấy mình cũng bị Nguyễn Hòa chọc giận đến bùng nổ, lúc này còn gọi điện thoại đến quấy rầy nàng, nàng ấy không muốn ngủ, người khác còn muốn ngủ chứ!

"A kiều. . . Hu hu. . . A kiều. . ." Nguyễn Hòa nói cũng chưa nói rõ thì khóc.

Cái này làm Từ Kiều luống cuống, tuy rằng từ nhỏ thường nhìn thấy Nguyễn Hòa khóc, nhưng từ khi lên cao trung chưa thấy tên vô tâm vô phế này khóc, bây giờ có thể không bị tiếng khóc của Nguyễn Hòa dọa cho luống cuống sao?

"Nguyễn Hòa, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì a!"

"Hu hu..."

"Mày đừng khóc a, mau nói cho tao biết mày làm sao vậy a!"

"Hu hu. . . A kiều. . . Hu hu. . ."

Từ Kiều cực kỳ khẳng định, xác định cùng với nhất định cho rằng Nguyễn Hòa căn bản không có nghe nàng nói, còn là chỉ lo khóc một mình, Từ Kiều nghiêng răng nghiêng lợi hét vào điện thoại di động "Nguyễn Hòa, mày TMD* rốt cuộc làm sao vậy? Khóc cái gì a!" Thật không thị Từ Kiều nàng tưởng bạo thô tục, nếu không cái kia chết tiệt Nguyễn Hòa nàng mới sẽ không như thế một hình tượng bạo thô tục nì?

*con mẹ nó

Nguyễn Hòa nức nở vài tiếng, mới run rẩy mà nói "A kiều, tao thích Từ Kỳ, làm sao bây giờ?"

Từ Kiều sững sốt rất lâu, choáng váng rất lâu, không biết nói gì rất lâu, cuối cùng trực tiếp ngắt đi.

"Này. . . Hu hu. . . A kiều. . . A kiều..."

Nguyễn Hòa cảm điện thoại di động chờ Từ Kiều nói, chờ thật lâu đều không nghe được động tĩnh bên đầu kia điện thoại, chán nản cúp máy, mặt đầy nước mắt gục đầu ngủ. Nguyễn Hòa hiện tại đã biết, người sau khi khóc ngủ đặc biệt say.

Lúc Nguyễn Hòa tỉnh lại cũng đã sắp đến giờ đi làm, căn bản không thời gian dư thừa để suy nghĩ liền chạy đi cao ốc Từ thị. Đến công ty mới lưỡng lự bất định mà suy nghĩ có nên đi vào hay không.

A Hoài đến phòng khách cao ốc Từ thị, nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ của Nguyễn Hòa đang rối rắm nhìn thang máy, thế nhưng thang máy còn là tốt a! A Hoài cũng nghĩ không ra Nguyễn Hòa dùng bộ mặt đó nhìn chăm chăm cái thang máy này làm gì.

A Hoài rất phiền muộn, đi tới bên người Nguyễn Hòa nói "Nguyễn Hòa, tại sao em không vào thang máy a?"

Nguyễn Hòa nghe được thanh âm của A Hoài mới quay đầu nhìn A Hoài nói "Không có a, chị A Hoài, em đang suy nghĩ làm sao mới có thể đi thang máy mà không bị choáng." Tuy rằng không cái gì tốt gì, thế nhưng trong đầu Nguyễn Hòa hiện tại cũng chỉ hiện cái cái lý do này.

A Hoài cũng biết Nguyễn Hòa bị choáng thang máy, đối với việc này A Hoài không biết nói gì, người này, choáng gì không choáng a, cố tình choáng thang máy. Thật là làm cho người khác không chịu nổi, còn có chút buồn bực.

"Vậy em nghiên cứu ra chưa?" A Hoài tuân theo nguyên tắc không làm tổn thương tâm hồn đứa nhỏ, quan tâm hỏi.

"Ngô. . . Còn chưa ra." Nguyên Họa có chút lúng túng nhìn A Hoài, mặt đỏ rần lên. Đây chỉ là mượn cớ, chị A Hoài thế nào lại tin là thật chứ?

"Vậy trước tiên lên đi, sắp đến giờ làm việc." A Hoài nói xong còn vờ kéo theo Nguyên Họa đi vào trong thang máy.

Nguyên Họa rất rầu rĩ, nàng không biết biết được lúc mình thích Từ Từ Kỳ thì phải đối mặt với vị người thừa kế Từ thị vượt qua nàng gấp trăm ngàn lần kia như thế nào. Đáp án như một ngọn núi lửa không hoạt động đột nhiên phun trào, làm cho nàng trở tay không kịp, Nguyên Họa không nghĩ ra cách, càng không có biện pháp.

Nguyên Họa cũng không phải một người dửng dưng, nhưng mà không có nghĩa là nàng không dửng dưng. Lúc nàng biết mình thích Từ Từ Kỳ, đầu tiên nàng nghĩ đến là bỏ trốn, thế nhưng nàng lại luyến tiếc. Cũng không biết mình lúc nào thì lưu luyến Từ Từ Kỳ như thế.

Trong túi xách Nguyên Họa đặt một lá thư từ chức nàng biết suốt đêm hôm qua, đối với một người ưu tú như Từ Từ Kỳ, chẳng qua là nàng cảm thấy cao không thể treo tới, cho dù mình là nam cũng không nhất định có thể theo đuổi được, huống chi mình còn là nữ, nữ thì thôi đi, còn so với Từ đại mỹ nữ thấp hơn nhiều như vậy, nội tâm Nguyên Họa thật ra vẫn là "Chủ nghĩa đại nam nhân". Nếu như Nguyên Họa là les, như vậy trời sinh nàng nhất định là T, mà không phải P. Đương nhiên Nguyên Họa trước lúc này chưa bao giờ nghĩ mình là les, trong thế giới của nàng đều không nghĩ tới mình sẽ thích nữ nhân. Không phải bên người có rất nhiều vụ vật như thế sao, làm sao đến bây giờ cũng không động chân tình chứ.

*T: công, P: thụ

Lên lầu, lúc cùng A Hoài cáo biệt, Nguyên Họa có chút khẩn trương đi tới bàn làm việc của mình, buông túi. Mặt nhăn như bánh bao, rất khó xem. Từ trong túi lấy ra thư từ chức, túm chặt trong lòng bàn tay, đều đã rịn ra không ít mồ hôi, mà ánh mắt thì thẳng tắp mà nhìn chăm chăm phương hướng phòng làm việc của Từ Từ Kỳ.

Tiểu Họa bắt đầu làm rùa đen rút đầu :D

Tội nghiệp Tiểu Kỳ :3

P/S: tiến độ post có thể bị chậm lại do vấn đề tinh thần của editor...các bạn thông cảm :(

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 29

Từ Từ Kỳ đã sớm ngồi ở trong phòng làm việc của mình, ngày hôm nay khí trời tốt, tâm tình không tệ, ngay cả văn kiện trước đây nhìn nhức đầu, ngày hôm nay nhìn đều cảm thấy đặc biệt thuận mắt.

Này nhưng khổ Từ Mẫn, nàng sáng sớm đi tới phòng làm việc của Từ tổng, đã nhìn thấy Từ Từ Kỳ vẻ mặt cười sáng lạn đối với mình hỏi lịch trình làm việc hôm nay, còn đặc biệt khiêm tốn lễ độ, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ. Sợ đến Từ Mẫn cực độ hoài nghi Từ Từ Kỳ có phải bị đồ vật bản thủ gì quán lấy hay không, mới có thể thay đổi thất thường như vậy.

Từ Mẫn theo Từ Từ Kỳ rất nhiều năm, nếu như nói trên dưới công ty Từ thị đáng giá để Từ Từ Kỳ tin nhiệm nhất là Từ Mẫn. Từ Mẫn cũng là thư ký duy nhất vẫn đảm nhiệm từ lúc Từ Từ Kỳ mới đến Từ thị đến giờ.

Từ Từ Kỳ và Từ Mẫn không chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, hai người còn là bà con, Từ Mẫn là con gái của dì Từ Từ Kỳ, cùng tuổi Từ Từ Kỳ, chỉ là lớn hơn vài ngày, nguyên họ Hoàng, hai người từ nhỏ còn là chị em tốt, đương nhiên công ty không có mấy người biết Từ Mẫn và Từ Từ Kỳ còn có một tầng liên hệ máu mủ như thế.

Từ Mẫn đối với Từ Từ Kỳ bộ dáng một mực cung kính, làm cho bất luận kẻ nào đều nghĩ không ra các nàng còn một tầng quan hệ như thế. Tất nhiên chuyện thâm kín này của họ không ai biết được.

Từ Mẫn hiểu Từ Từ Kỳ không thua gì Từ Từ Kỳ hiểu nàng, cho nên khi Từ Mẫn lần thứ hai nhìn thấy cái dạng này của Từ Từ Kỳ, cũng biết Từ đại mỹ nữ này nhất định là có người thích. Thế nhưng Từ Mẫn tự nhiên là nghĩ đến hồng đầu cũng không nghĩ ra người mà chị em tốt của nàng thích lại là đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa. Việc này so với ban đêm một mình xem phim ma còn đáng sợ hơn.

Từ Mẫn ôm hàng vạn hàng nghìn nghi ngờ đi ra khỏi cửa phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, đi ra thấy chính là dáng vẻ tự mình rồi rầm của Nguyên Họa. Aiz. . . Từ Mẫn của chúng ta lại là một người chị tốt, đối với bạn nhỏ như Nguyên Họa đương nhiên sẽ dùng lời nhỏ nhẹ để an ủi.

"Nguyên Họa, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Ngô. . . Tư Mẫn, tôi muốn từ chức." Nguyên Họa vừa nói, lông mày liền xoắn lại cùng nhau.

Tư Mẫn phản ứng rất kích động, kích động không để ý hình tượng ôm lầy Nguyên Họa.

"Nguyên Họa a, cô có gì luẩn quẩn trong lòng a, sao đang tốt liền muốn từ chức chứ?" Tư Mẫn rất tốt với Nguyên Họa, giống như là một người chị thương yêu, quan tâm nàng. Mặc dù đôi tốt với Nguyên Họa như vậy cũng không phải chỉ có mình Tư Mẫn, trên cơ bản nữ nhân đối với Nguyên Họa đều phát ra một sự yêu mến không tự chủ được, cái loại yêu mến này gọi là mẫu tính quang huy. Ai kêu bạn học Nguyên Họa của chúng ta, đáng đáp thấp bé thì thôi đi, còn cô ý mang gương mặt con nít, lại còn đặc biệt thích biu môi, tự nhiên dễ dàng kích thích tình thương rộng lớn của mẹ của phái nữ. Cho nên Từ Kiều luôn luôn nói, kỳ thực Nguyên Họa chính là một chuyên gia âm mưu tranh thủ sự đồng cảm của người khác, luôn luôn làm cho người khác dẫn động thần không biết quý không hay luân hãm vào cạm bẫy của nàng.

Nguyên Họa đối với lời bình lần đó của Từ Kiều chưa bao giờ phản bác, sau đó còn quý dị cười một tiếng. (Editor: *rùng mình*)

Từ Kiều hiểu Nguyên Họa bao nhiêu chứ, cùng nàng chung sống đã bao nhiêu năm a, ngay cả trên móng của Nguyên Họa cái mảy nốt ruồi đều rõ như lòng bàn tay. Nhưng nàng cũng nói mình từ trước đến giờ nhìn không thấu Nguyên Họa. Nhưng so với người khác mà nói, nàng rất cuộc hiểu rõ Nguyên Họa nhất.

Gien di truyền của Nguyên Họa đúng là xuất sắc, người suy nghĩ một chút Nguyên ba Nguyên mẹ có giống người không kiến thức không đầu óc sao, nếu không có kiến thức vô cùng rộng rãi cùng với mưu lược thì làm sao có thể từng bước từng bước leo lên tình nhậm chức chứ? Cũng không phải ai cũng có thể dựa vào năng lực của mình leo đến vị trí này của Nguyên ba Nguyên mẹ, như Nguyên ba Nguyên mẹ ở tuổi này còn quãng mình trong công việc chứ? Lại đơn độc mấy người bọn họ leo đến địa vị ngày hôm nay chứ? Cho nên Nguyên Họa không thể ngốc đi đâu được, có ba mẹ như vậy giáo dục, nếu không, đưa nhò phúc hắc cũng không học xong âm mưu quý kẻ. Hơn nữa Nguyên Họa chính là con gái ruột thịt của nhị lão bọn họ có thể không phúc hắc sao?

Cái gì gọi là đại hội lang giả bộ thành con cừu nhỏ, Nguyên Họa này là đại biểu tốt nhất.

"Tư Mẫn, cô ôm tôi không thở nổi, trước tiên buông lỏng tay." Nguyên Họa dùng cả tay chân, nhất định phải đem bạch tuộc quấn ở trên người mình kéo xuống, lần đầu tiên nàng sâu sắc hiểu trước đây Từ Kiều bị nàng tàn phá thì có bao nhiêu xúc động muốn đem nàng đập chết.

"Nga nga, xin lỗi a! Nguyên Họa cô rất cuộc làm sao vậy, vì sao đột nhiên muốn từ chức a!" Trọng điểm, trọng điểm. Tư Mẫn còn là cực nhanh mà trở lại bình thường.

Nguyên Họa hung hăng hít hai ngụm khí, mới lên tiếng "Không có gì, tôi không muốn làm mà thôi."

Kỳ thực tất cả mọi người có thể nhìn ra được tâm lý phòng bị của Nguyên Họa rất mạnh, nàng sẽ không dễ dàng để cho một người bước vào thế giới nội tâm của mình, cho dù là người rất quan tâm nàng.

Bên người nàng chưa bao giờ khuyết thiếu người quan tâm nàng, cũng rất ít đem một mặt chân thật nhất của bản thân ra mà đối đãi những người này.

Tư Mẫn cũng nhìn ra Nguyên Họa cũng không muốn nói ra nguyên nhân chân thật, cũng không có hỏi nhiều nữa, dù sao đây là việc riêng của người ta. Nhưng mà nàng thật là luyện tiếu Nguyên Họa, không muốn Nguyên Họa từ chức, Vì vậy tận tình mà bắt đầu đại nghiệp khuyên bảo của mình.

"Nguyên Họa, Từ thị là nơi bao nhiêu người muốn chen chân tiến vào, tại sao cô ngược lại không muốn làm chứ? Hơn nữa hiện tại cô thế nhưng là thư ký của Từ tổng, cô cũng biết tương lai Từ tổng của chúng ta chính là người thừa kế Từ thị xí nghiệp, theo nàng đúng là tiền đồ sáng lạng a! Ai... cơ hội tốt như vậy cô thật không làm sao? Huống chi tôi cũng luyện tiếu cô a, tuy rằng cô ở công ty không lâu, nhưng người đơn thuần như cô vậy, đối với người khác tốt như vậy. Đây lòng của tôi thật thích cô, cô suy nghĩ một chút nữa đi."

Tư Mẫn thực sự khó có thể tưởng tượng mình giống như bác gái thời kỳ mẫn kinh nói luyện thuyền không ngừng, còn nói đến đặc biệt có thứ tự.

Nguyên Họa nhìn người bình thường thái độ làm người thanh tịnh, nói cũng chưa tính là nhiều, Tư Mẫn, ngày hôm nay bùng nổ nói nhiều đạo lý lớn cho nàng như vậy, sừng sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại. Nghĩ thầm, không chỉ là mình không bình thường, Tư Mẫn cũng không bình thường, chủ yếu nhất là người ở bên cạnh Từ Từ Kỳ đều trở nên không bình thường. Nguyên Họa hiện tại hết sức khẳng định Từ Từ Kỳ tuyệt đối chính là một yêu nghiệt. Không thì thế nào làm nhiều người thân cận nàng đều trở nên không bình thường như vậy chứ? Mà loại ý nghĩ này càng tăng cường lòng tin từ chức của Nguyên Họa.

"Tư Mẫn, ý tôi đã quyết, a. Tôi đi trước tìm Từ tổng, không phải cô còn có việc phải bận rộn sao, mau đi đi." Nguyên Họa nói liền đi phòng làm việc của đến Từ Từ Kỳ, đương nhiên ở sâu trong nội tâm thế nhưng giống như nước lũ tàn phá cuộn trào.

Nguyên Họa giờ tay lên hồi lâu mới gõ cửa phòng Từ Từ Kỳ một cái, lúc đó sâu trong nội tâm Nguyên Họa gãy dựa rất lâu, một thanh âm nói cho nàng biết không nên gõ cửa, một cái thanh âm khác lại là nói gõ cửa. Hai loại kết quả là hoàn toàn trái ngược. Hoặc là nói ở sâu trong nội tâm Nguyên Họa thật ra thì vẫn là không muốn đi, đều nói gần quan được ban lộc, lúc biết được mình thích Từ Từ Kỳ, tuy rằng như vậy. Nội tâm vẫn đấu tranh một đoạn thời gian, đến cuối cùng phải buông tay, không phải là bởi vì luân lý đạo đức xã hội gì, Nguyên Họa người này vẫn kiên trì những thứ của người kia a! Chủ yếu vẫn là Nguyên Họa đối với mình không có tự tin.

Nguyên Họa cầm chặt thư từ chức, vào cửa thấy Từ Từ Kỳ mỉm cười với nàng, trước mặt đáng vẻ tươi cười như vậy làm Nguyên Họa thiếu chút nữa thì luân hãm vào trong sự dịu dàng đến không thể kiềm chế, còn kém một chút thì ném thư từ chức trên tay vào thùng rác.

Lúc Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa, đúng là thật vui vẻ, cũng rất hưng phấn. Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trong lòng liền nổi lên cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Đây là 27 năm nàng sống cho tới bây giờ cũng không có cảm giác như vậy. Nàng thích Nguyên Họa, thật thật tại tại thích.

Nguyên Họa đầu hiểu được là mình làm Từ Từ Kỳ vui vẻ như vậy nha, còn đoán rằng có phải có trai đẹp nào mời Từ Từ Kỳ ăn cơm hay không? Thế nào cũng không nghĩ ra là bởi vì tiểu nhân nàng a!

Nguyên Họa đi tới trước mặt của Từ Từ Kỳ, đem thư từ chức đưa ra, nhưng mà một khắc đưa ra kia, nàng liền hối hận.

Từ Từ Kỳ nhìn phong thư rõ ràng viết chữ lớn "Thư từ chức", sắc mặt bá một cái liền trắng bệch, nàng không biết trong lòng nàng lúc này có cảm tưởng gì, chỉ là có một thanh âm ở trong lòng không ngừng kêu gọi "Không thể để cho nàng đi, tuyệt đối không thể để cho nàng đi."

Nguyên Họa cứ như vậy đứng ở trước mặt của Từ Từ Kỳ một hồi lâu, kỳ thực thời gian cũng không phải rất dài, cũng chỉ có một phút, nhưng đối với hai người mà nói đều là sống một ngày bằng một năm dài đằng dặc.

"Em cho tôi lý do!" Từ Từ Kỳ mạnh mẽ ngăn chặn xúc động muốn đi tới đập chết người trước mắt này, lạnh giọng hỏi. Từ Từ Kỳ thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là vì sao Nguyên Họa đột nhiên từ chức, không phải tối hôm qua hai người thật tốt sao?

Nguyên Họa đầu cũng không dám ngẩng lên, thấp đến nỗi thực sự không thể thấp nữa, nhỏ giọng đáp "Em không muốn làm."

"Nguyên Họa, đây không phải là lý do em muốn từ chức, rốt cuộc là vì cái gì?" Từ Từ Kỳ nghĩ thân thể của mình tùy thời đều có thể vỡ ra được, nàng thấy ủy khuất, không cam lòng, phẫn nộ, dựa vào cái gì Nguyên Họa có thể tùy ý xông vào thế giới của nàng, sau đó lại không chịu trách nhiệm như vậy mà bỏ trốn chứ? Dựa vào cái gì đều là nàng một người một mình thương tâm khổ sở chứ? Từ Từ Kỳ khóc, khuôn mặt lúc này còn tràn đầy nụ cười hiện tại thì trở nên tràn đầy nước mắt.

Nguyên Họa trợn to hai mắt, mong muốn lúc này thấy hết thấy đều là do nàng đoán ra, mong muốn đây hết thấy là mộng cảnh, chân tay nàng luống cuống, trước giờ an ủi người đều là chờ cho người khóc đủ sau đó mới mời người ăn cơm. Cho nên Nguyên Họa thật đúng là không có trải qua việc an ủi người khác, càng miễn bàn phải an ủi như thế nào. Vẫn là sững sờ mà nhìn Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nước mắt giống như vỡ òa, đều không ngừng mà theo gương mặt nhỏ giọt xuống.

Từng giọt làm Nguyên Họa đau lòng muốn chết, mỗi một giọt nước mắt đều giống như đánh vào trong lòng Nguyên Họa, đau như vậy.

Chờ Nguyên Họa định đến bên người Từ Từ Kỳ giúp nàng lau đi nước mắt thì Từ Từ Kỳ cắn chặt môi dưới, hung hăng kêu lên "Em dứt cho tôi, tôi không muốn gặp em nữa!"

Từ Từ Kỳ cho Nguyên Họa thời gian, cho nàng cơ hội làm cho mình tha thứ cho nàng, lúc nàng khóc, chỉ cần Nguyên Họa tiến lên dịu dàng an ủi, chỉ cần nàng cúi đầu nhận sai, chỉ cần... Minh sẽ tha thứ nàng. Thế nhưng nàng chỉ là đứng, tuy rằng đứng ở trước mặt lại cho Từ Từ Kỳ cảm giác xa tận chân trời.

Từ Từ Kỳ nàng hận, hận Nguyên Họa chỉ biết trốn, hận nàng luôn luôn không chịu đối mặt, hận nàng đối với mình luôn vô tình như vậy.

Từ Từ Kỳ cười đến rất thê lương, cái loại cười này đúng là Nguyên Họa chưa từng thấy qua, làm Nguyên Họa sợ nổi da gà, nàng cực sợ bộ dạng lúc này của Từ Từ Kỳ, giống như sau một khắc sẽ đánh mất Từ Từ Kỳ.

Nguyên lai lúc Từ Từ Kỳ đoạn tuyệt mới là đáng sợ nhất.

Chân của Nguyên Họa giống như đeo chì, nặng như vậy, nặng đến nỗi nàng không có một chút khí lực.

Nguyên Họa nhìn chằm chằm ánh mắt của Từ Từ Kỳ, mong muốn từ mắt của nàng nhìn ra một chút gì đó, cho dù là một chút xíu không muốn, mình sẽ không rời đi. Thế nhưng trong mắt của Từ Từ Kỳ ngoại trừ đoạn tuyệt, không còn cảm xúc gì khác.

Nguyên Họa hoảng sợ, thực sự hoảng sợ. Nàng cực sợ, nàng biết Từ Từ Kỳ đối với nàng rất tốt, nhưng nàng chưa bao giờ biết đó chính là yêu, đó là thích. Nàng tự ti, cho nên mới muốn chạy trốn. Chỉ là trong một khắc kia Từ Từ Kỳ rộng rãi với nàng, nàng xác định Từ Từ Kỳ cũng yêu mình, nàng còn chưa kịp vui mừng liền sau một khắc bị sự đoạn tuyệt của Từ Từ Kỳ đánh vào địa ngục vạn kiếp bất phục*.

*không thể quay lại

Nguyên Họa không biết mình làm cách nào đi ra khỏi phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, không biết mình làm thế nào thu dọn ly khai cao ốc Từ thị.

Càng không biết mình khi nào thì về nhà.

Đợi đến lúc tắt cả lắng đọng lại, Nguyên Họa ngã vào trên giường tùy ý khóc.

Beta đang sửa lại xưng hô từ nấy chương trước. Mình sẽ cập nhật sau. Mình nghĩ nên đổi xưng hô Tôi - cô từ chương mà Nguyên Họa gọi Từ tổng thành Từ Kỳ. Sẽ đổi thành tôi - em (TTK) và em - chị (NH)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Nguyên Hòa đúng là không dễ chịu, Từ đại mỹ nữ chúng ta đương nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Từ lúc Nguyên Hòa đi ra phòng làm việc của nàng, tất cả phòng bị, tất cả kiên cường của nàng, tất cả liên sụp đổ một khắc kia, thời khắc này nàng cũng không thể không chế tâm tình của mình được nữa, một mình ngã ở trên bàn làm việc khóc lên.

Từ Từ Kỳ khóc thiên hôn địa ám, đã bao lâu không có khóc như vậy? Trong trí nhớ của Từ Từ Kỳ thì từ lúc nàng hiểu chuyện thì không có khóc qua.

Lúc Từ Mẫn nhìn thấy Từ Từ Kỳ thì bị giật mình, trong trí nhớ Từ Mẫn đương nhiên cũng chưa từng thấy qua Từ Từ Kỳ khóc, một người bền bỉ kiên cường sao có thể khóc như vậy chứ? Từ Mẫn cũng là lần đầu tiên cảm thấy được Từ Từ Kỳ cũng giống những nữ nhân khác, cũng không kiên cường hơn người khác, bề ngoài nàng kiên cường, nhưng trái tim kia so với bất luận kẻ nào còn yếu đuối hơn.

Từ Mẫn thở dài một hơi, tiến lên ôm Từ Từ Kỳ, dịu dàng an ủi "Từ Kỳ, đừng khóc. Chị khóc như vậy nếu cấp dưới nhìn thấy thì sau này uy tín còn đâu a! (chỗ này mình thấy Từ Mẫn là con của dì Từ Từ Kỳ, vai nhỏ hơn TTK nên mình dùng chị, dù gì cũng đang an ủi chứ ko phải lúc làm việc ^^)

Từ Mẫn là một nữ nhân nội tâm vô cùng tinh tế, tuy rằng nàng không biết rõ cuộc thì Từ Từ Kỳ khóc vì chuyện gì, nhưng là vẫn mơ hồ đoán được chuyện này cùng với Nguyên Hòa mới vừa từ chức có liên hệ gì.

Hiện tại Từ Từ Kỳ còn uy tín cái quái gì a, hiện tại nàng chỉ muốn khóc một trận, sau đó quên đi tên lang tâm cầu phế kia, ném ra khỏi đầu.

Từ Mẫn an ủi một hồi lâu, Từ Từ Kỳ tạm tính là khóc đủ.

Ánh mắt của Từ Từ Kỳ sưng đỏ, kêu Từ Mẫn đi ra ngoài, mình lại lấy đồ trang điểm trong túi xách ra, trang điểm lại đôi mắt, đem những vết tích sưng đỏ che giấu đi. Nhưng mà lúc nghĩ đến Nguyên Hòa, trong lòng lại ần ần đau.

Lúc này Từ Từ Kỳ thật giận Nguyên Hòa, hận Nguyên Hòa, nàng là người kiêu ngạo, lại chỉ vì Nguyên Hòa mà bỏ qua nhiều nguyên tắc của mình như vậy, mà cuối cùng người kia lại chọn trốn tránh, bảo Từ Từ Kỳ làm sao chịu nổi đây?

Từ đó đến giờ Từ Từ Kỳ đều cảm thấy mình là người lãnh huyết, nàng chưa bao giờ tin tưởng trên thế giới này còn có tình yêu chân thật, thể nhưng từ lúc nàng ý thức được mình thích Nguyên Hòa, nàng đã nghĩ cố gắng đi yêu một lần, đi thử nghiệm một lần, kết quả là cái gì cũng không đạt được, trái lại để cho mình thương tích mình đây. Từ Từ Kỳ không phải thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Hôm nay, một chút ảo tưởng của Từ Từ Kỳ đối với tình yêu đều tiêu tan. Nếu như Nguyên Hòa muốn có được Từ Từ Kỳ, như vậy từ nay về sau đường càng khó đi.

Từ Từ Kỳ một mực làm việc, một chút cũng không chịu nghỉ ngơi, nàng liều mạng sử dụng công tác làm tê liệt bản thân, chỉ là muốn làm cho mình có thể bận rộn hơn một chút, không có thời gian để nhớ đến Nguyên Hòa.

Từ Mẫn nhìn Từ Từ Kỳ, có chút đau lòng, cũng không biết nên khuyên giải như thế nào.

Lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Nguyên Hòa, chẳng biết tại sao, hiện tại trực giác nói cho nàng biết chỉ có Nguyên Hòa mới có thể làm cho Từ Từ Kỳ ngừng bộ dáng làm việc điên cuồng như thế. Có ai làm việc như vậy đâu, một phút cũng không chịu dừng lại, ngay cả cơm trưa và cơm tối chưa ăn, ở lì trong phòng làm việc, tăng ca.

"Nguyên Hòa, làm phiền cô trở lại công ty được không? Tôi có việc muốn nhờ cô!"

Nguyên Hòa nghe được âm thanh báo tin nhắn của điện thoại, vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, nhìn thấy Từ Mẫn, trong lòng không khỏi có chút mất mát, tự châm biếm mình một chút. Nghĩ lại hiện tại Từ Từ Kỳ làm gì chủ động nhắn tin cho nàng chứ, hiện tại nàng nên ghét mình nhất mới đúng.

"Từ Mẫn, ngại quá, cô nhờ người khác đi nha. Tôi không thoải mái nên không đến được."

Nguyên Hòa cầm điện thoại soạn tin nhắn gửi đi thì để điện thoại di động xuống. Cái cảm xúc này không an phận mà thôi quét toàn thân, Nguyên Hòa nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực, thì ra tình yêu dành cho Từ Từ Kỳ lúc vô tình đã thấm tận xương tủy.

Từ Mẫn nhìn tin nhắn trả lời của Nguyên Hòa, càng xác định suy đoán lúc nãy của mình, chần chờ một hồi, lại nhắn tin khác cho Nguyên Hòa.

"Từ tổng cơm trưa và cơm tối cũng còn chưa ăn, bây giờ còn đang trong công ty tăng ca, cô có thể giúp tôi mang chút gì đến cho nàng ăn không, nhà tôi

còn có việc, thật sự là không có thời gian, làm phiền cô nha! Cùng lắm thì lần sau tôi mời cô ăn cơm lại!"

Nguyên Họa cảm điện thoại lên, mở tin nhắn, sau khi nhìn thấy nội dung tin nhắn của Tư Mẫn, bật người từ trên giường nhảy xuống. Cầm lấy áo khoác liền chạy ra ngoài.

Cố ý chạy đến quán lẩu trước cùng đi ăn với Tư Tử Kỳ mua phần cơm giống lẩu trước mang cho Tư Tử Kỳ, lòng vừa tràn đầy vui mừng, vừa tràn đầy lo lắng. Rõ ràng đón xe chỉ mất mấy phút, cũng gấp không chịu nổi. Liên tục thúc giục tài xế lái xe nhanh chút.

Đến dưới lầu Tư thị lại không dám lên lầu.

Hiện tại Nguyên Họa sâu sắc cảm nhận được thực tế của câu "Ta tưởng rằng ta chỉ sợ chia tay, thì ra ta đồng dạng sợ gặp lại.". Nguyên Họa do dự bất an cầm theo đồ ăn vừa mua đi qua đi lại dưới cao ốc Tư thị, lại nghĩ đến Tư Tử Kỳ chưa ăn cơm trưa lẫn cơm tối, trong lòng tràn đầy đau lòng. Khẽ cắn môi, chạy vào trong, đi vào thang máy.

Sau khi Nguyên Họa vào thang máy, trong góc đi tới một người, người này không phải ai khác chính là người nhắn tin cho Nguyên Họa, Tư Mẫn. Sau khi nhìn thấy Nguyên Họa vào thang máy mới cười cười rời khỏi Tư thị.

Sau khi Nguyên Họa ra khỏi thang máy, phát hiện bên trong công ty đã không còn ai, thấy chỉ có phòng làm việc của Tư Tử Kỳ vẫn sáng đèn, trong lòng cảm thấy khó đề xuống đau lòng, tại sao người này không biết quan tâm bản thân chứ?

Nguyên Họa ba bước thành hai bước đi nhanh đến cửa phòng của Tư Tử Kỳ, gõ tay lên, cũng không có gõ cửa, mà là trực tiếp đẩy cửa ra. Lần đầu tiên nâng vọi và như vậy mà muốn gặp được Tư Tử Kỳ, ngay tại trong phòng làm việc nữ nhân kia, cái loại cảm giác cấp bách này như cắn nuốt nằng.

Tư Tử Kỳ đang phê duyệt văn kiện, không ngẩng đầu lên, nằng tưởng Tư Mẫn liền trực tiếp nói "Tư Mẫn, cô đi về trước đi. Tôi xử lý xong những văn kiện này sẽ trở về!"

"Tư Kỳ, là em." Thanh âm của Nguyên Họa có chút run nói, nằng không biết vì sao mình bây giờ trở nên nhát gan như thế.

Sau khi nghe được thanh âm này, thân thể Tư Tử Kỳ run rẩy, lập tức ổn định lại, đầu vẫn như cũ là chưa từng ngẩng lên, mà chỉ dùng thanh âm lạnh nhạt xa cách mà nói "Nguyên tiểu thư, xin hỏi cô trẻ như vậy còn tới Tư thị của tôi làm gì? Nếu như tôi nhớ không lầm, bây giờ cô đã không còn là nhân viên của Tư thị nữa, làm phiền cô lập tức rời đi, đừng quấy rầy tôi làm việc."

Kỹ năng biểu diễn của Tư Tử Kỳ đúng là rất tốt, thanh âm còn có thể lạnh nhạt như thế, không có một chút pháp phòng.

Nhưng mà nếu hiện tại nằng ngẩng đầu lên, tất nhiên là có thể thấy trong mắt nằng đã đầy nước.

Nguyên Họa ngậm ngẫn cả người, lúc nằng đến có thể đoán được Tư Tử Kỳ sẽ phản ứng như thế, nhưng mà sau đó chính tai nghe được lại là một cảm thụ khác. Cái loại khổ sở này kéo dài từ lòng bàn chân phủ khắp ngõ ngách, đến trong từng tế bào.

Nguyên Họa cắn răng, thẳng tắp nhìn chăm chăm Tư Tử Kỳ, thanh âm run run lại có chút khô khan nói "Em nghe Tư Mẫn nói chị chưa ăn gì, nằng nói nhà nằng có việc, không thể mua cho chị, cho nên em mua đến cho chị. Ừm...chị ăn trước đi."

Nguyên Họa đem đồ ăn vừa mua đưa lên, thế nhưng Tư Tử Kỳ vẫn cúi đầu như cũ, không có cầm lấy đồ ăn trong tay Nguyên Họa. Nguyên Họa ngu ngốc đứng một hồi, cũng không thấy Tư Tử Kỳ để ý tới nằng, liền đem đồ ăn để lên bàn.

"Nếu như không còn gì nữa, cô có thể đi." Tư Tử Kỳ đem tiếu nuôi toàn bộ dần xuống đáy lòng, lúc này nằng không muốn nhìn thấy người này, không muốn để nằng xuất hiện ở đây. Nằng cần chỉ là thời gian, để cho nằng quên đi rung động này.

Nguyên Họa chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm Tư Tử Kỳ vui đầu làm việc, không nói đến cảm giác trong lòng là gì, hiện tại chỉ có đau lòng, chỉ có đau lòng người trước mắt này.

Tư Tử Kỳ không nghe được động tĩnh, liền ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thương tiếc của Nguyên Họa. Trong lòng rung động nhưng mà không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể là buông bút máy trong tay xuống, lạnh lùng nói "Nguyên Họa, mời đi ra ngoài! Tôi còn phải làm việc, nếu cô không đi ra, tôi gọi bảo an mời ra."

Nguyên Họa như trước đứng ở trước mắt Tư Tử Kỳ, vân phong bất động.

Tư Tử Kỳ thật buồn bực người này, lúc trước lấy lòng cỡ nào cũng không có tác dụng, hiện tại mình lúc mình muốn buông tay lại vô lại không chịu đi, ăn nút gọi bảo an dưới lầu nói "Phải vọi người lên đây một chút, giúp tôi mời Nguyên tiểu thư trong phòng làm việc của tôi ra ngoài."

Nguyên Họa nghe được Tư Tử Kỳ nói với người của phòng an ninh thì trong lòng hoảng loạn. Bước nhanh đi tới trước người của Tư Tử Kỳ nói "Tư Kỳ, em. . . em, chị đừng đuổi em đi a!" (tiểu Họa thích truy, ko thích được truy =.=!)

Tư Tử Kỳ làm sao chịu để ý tới Nguyên Họa, ai kêu người này làm cho nằng ngàn lần khó chịu như thế, làm cho nằng đau thương như thế, bây giờ đi tới tát cho hai cái cũng không bù lại được thất vọng của nằng.

Nguyên Họa tận lực thể hiện đáng yêu đáng yêu, đây chính là sát chiêu của nằng, vô không ai thoát được. Thế nhưng Tư đại mỹ nữ chính là làm như không thấy, cho đến khi bảo an đi tới phòng làm việc của Tư Tử Kỳ đem Nguyên Họa cứng rắn lôi ra ngoài.

Ở trên web nhìn một hồi mới tắt máy đi ngủ. Mà lúc này trong lòng của Nguyên Họa buồn xuống rất nhiều, nằm ở trên giường, mở to mắt, suy nghĩ hồi lâu mới xác định phương châm theo đuổi tình yêu của mình. Nàng sẽ không buông tay, cũng không muốn buông tay.

Từ Từ Kỳ đương nhiên là không biết được suy nghĩ của Nguyên Họa lúc này, nàng khóc đủ thì sau đó lái xe trở về ngôi nhà lạnh lẽo của mình. Không biết có phải hay không từng cùng Nguyên Họa ở chung, hiện tại mỗi khi nàng trở lại ngôi nhà trống rỗng bao giờ cũng mơ hồ có cảm giác trống trải và cô đơn. Lại một lần nữa nghĩ đến Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ lắc đầu, cưỡng ép mình đem tất cả về người này đều ném ra khỏi đầu của mình.

Sau khi tắm xong, lấy ra một bình rượu, mở, rót một ly nhỏ, uống một chút, đi tới trước cửa sổ nhìn đường phố xa xa, đúng là hết sức náo nhiệt, Từ Từ Kỳ nhìn cảnh tượng này, khỏe miệng hiện lên một nụ cười, nhưng trong lòng thì cảm thấy trống trải bội phần. Cô đơn là một người say sưa, mà say sưa lại là một đám người cô đơn.

Từ Từ Kỳ chưa bao giờ nghĩ người mà mình yêu lại là đứa nhỏ xấu xa Nguyên Họa, bạch mã vương tử lý tưởng lúc nhỏ ảo tưởng ra tuyệt đối không thể nào là bộ dáng kia của Nguyên Họa, nếu không thì thật là sét đánh chết người không đền mạng a.

Nhưng mà thế sự khó lường, Từ Từ Kỳ chết cũng không nghĩ ra người mình yêu sẽ là Nguyên Họa, mà chờ đến lúc nàng nhận ra, cũng đã thích tên Nguyên Họa vô tâm vô phế kia.

Thế nhưng cuối cùng nỗ lực của nàng kết quả lại là sự trốn tránh của Nguyên Họa, Nguyên Họa chạy trốn, làm sao nàng có thể dễ dàng tha thứ cho Nguyên Họa như vậy chứ? Chính xác mà nói nếu như Nguyên Họa không nỗ lực, cuộc sống của hai người chỉ là một phát pháo rực rỡ. Chợt lóe lên, sau đó rơi xuống, biến mất.

Từ Từ Kỳ đúng là nhân tâm, cũng tuyệt tình, càng dứt khoát.

Muốn một lần nữa làm nàng rung động, đương nhiên là rất khó khăn.

Có thể người khác không có năng lực này, thế nhưng Nguyên Họa có, không chỉ bởi vì nàng là người làm cho Từ Từ Kỳ động tình, mà là bởi vì tâm kế của Từ Từ Kỳ kém xa Nguyên Họa. Chỉ là Nguyên Họa biết dùng vẻ ngoài đáng yêu của mình để che giấu bụng dạ khó lường bên trong. Người biết con người này của nàng cũng chỉ có Nguyên ba, Nguyên mẹ, Nguyên Hải một gia đình cùng với Từ Kiều.

Nguyên Họa che giấu tốt, chỉ ít ngay cả người khôn khéo như Từ Từ Kỳ cũng không nhìn ra được.

Từ Từ Kỳ uống vài hớp rượu liền trở lại phòng mình nằm xuống nghỉ ngơi, một đêm này ngủ rất không yên ổn, nửa đêm mới ngủ thiếp đi, vừa ngủ vừa tỉnh, hầu như một buổi tối ngủ không được mấy tiếng lại phải ép buộc mình dậy đi làm.

Từ Từ Kỳ lái xe đến cao ốc Từ thị, lúc đi đến cửa phòng, nhìn bàn làm việc trống rỗng của Nguyên Họa một chút, mà tim của nàng cũng trống rỗng như thế.

Đẩy cửa phòng đi vào trong liền cầm văn kiện lên bắt đầu xem, hiện tại Từ Từ Kỳ chính là muốn để cho mình thật bận rộn, càng bận càng tốt, đợi được khoảng thời gian này qua đi, mình dĩ nhiên là sẽ quên được người kia, cái người khiến cho tim mình rung động không bình thường như thế.

Nhận được điện thoại của Từ lão, cũng chính là ông nội của Từ Từ Kỳ Từ Vạn Hồng gọi tới, kêu Từ Từ Kỳ cùng nhau ăn bữa cơm.

Từ Từ Kỳ vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng thái độ Từ lão rất cường ngạnh, bắt buộc đi, Từ Từ Kỳ chỉ có thể là đáp ứng.

Nàng nghi ngờ ông nội tìm nàng ăn cơm khẳng định là vì hôn nhân đại sự của nàng, già trẻ hai người vì chuyện này không biết tranh chấp bao nhiêu lần. Cuối cùng Từ Từ Kỳ chỉ có thể là dọn ra khỏi Từ gia, bản thân mua phòng ở bên ngoài, cũng chính là chỗ ở Nguyên Họa từng đến.

Buổi tối Từ Từ Kỳ về tới Từ gia, nhìn thấy Từ lão và Tiêu thị Tiêu Tiểu Dao, có chút bất ngờ. Vốn còn tưởng là bởi vì hôn nhân đại sự của nàng, không ngờ là vì gặp Tiêu Tiểu Dao.

Mấy chương trước Edit là Tiêu Tiểu Dao, beta sửa lại chính xác là Tiêu Tiểu Dao mới đúng nha. Sorry mấy bạn :)

Từ Từ Kỳ thấy Tiêu Tiểu Dao đầu tiên nghĩ đến là Nguyên Họa, trong mắt lóe lên bi thương chớp nhoáng nhưng vẫn không thể nào tránh được hai người trước mắt.

Từ Vạn Hồng là lần đầu tiên nhìn thấy Từ Từ Kỳ có vẻ mặt như vậy, trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng Từ thị gặp đại sự gì. Thế nhưng vì sao hẳn làm chủ tịch lại không nghe được chút tin đồn nào?

Tiêu Tiểu Dao là nhìn thấu bi thương như vậy nhất định là vì người kia, còn là vì người nàng ấy thích. Thế nhưng nàng nghĩ không ra người nọ là ai, là Nguyên Họa sao?

Nội tâm Tiêu Tiểu Dao cực độ bất an, từ sau đêm đó cũng chưa từng thấy qua Nguyên Họa, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, Từ Từ Kỳ cũng có tâm tư với Nguyên Họa. Sợ hãi như vậy mỗi ngày liền mảnh liệt gia tăng.

Vì vậy liền hướng Tiêu ba yêu cầu muốn cùng Từ thị thành phố A hợp tác, đương nhiên là được Tiêu ba đồng ý, liền ngay không ngừng vó chạy đến thành phố A.

Tiêu thị nghe được dự án hợp tác phòng ở giữa Từ thị và Lý thị, cho nên liền tập trung vào dự án này.

Tuy nói Tiêu Tiểu Dao có mục đích cá nhân, thế nhưng nàng vẫn là không quên mục đích chính, cho nên không đi gặp Nguyên Họa trước mà là tới gặp gỡ chủ tịch Từ thị Từ Vạn Hồng, nhưng lúc nàng nhìn thấy Từ Từ Kỳ, lúc thấy trong mắt nàng chột lóe lên bi thương, lo âu trong lòng liền không ngừng khuếch đại, trong đầu nàng hiện tại nghĩ không phải dự án hợp tác kia mà là Nguyên Họa, tràn đầy đều là Nguyên Họa cùng Từ Từ Kỳ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Từ Từ Kỳ đem tâm trạng bi thương của mình che đậy, cười nhạt cùng Tiêu Tiểu Dao bắt tay.

"Tiêu tiểu thư, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt."

Tiêu Tiểu Dao dù sao vẫn là Tiêu Tiểu Dao, Tiêu thị chỉ định người thừa kế, tự nhiên cũng sẽ không phải là người bình thường, cũng ép buộc mình đè nén lo âu trong lòng xuống, hiện tại đang là thương trường chứ không phải tình trường.

"Từ tiểu thư, lần trước tôi có nói có thể không lâu sau chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, cái này không phải đã tới rồi sao? Ha ha. . ." Tiêu Tiểu Dao cũng giương lên chiêu bài tươi cười của mình đáp lễ.

Từ lão kẹp ở giữa hai người, nhìn cháu gái của mình một chút, thì ra còn quen biết người đại diện Tiêu thị, không khỏi có chút hài lòng, xem ra hợp tác lần này nhất định có thể xác lập.

Từ lão rất rõ ràng, dựa theo thực lực Từ thị muốn cùng Lý thị hoàn thành dự án phòng ở kia cũng không phải không có khả năng, nhưng mà vẫn có áp lực, nguy cơ trong đó cũng rất lớn, lần này có được Tiêu thị hỗ trợ, như vậy cái dự án này liền có thể hoàn thành.

Từ lão thấy hai người ngồi xuống, liền sai người dọn cơm.

Trong đó đương nhiên chỉ có một mình Từ lão là vui vẻ ăn cơm, lòng dạ Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao đều không ở chỗ này, mỗi người đều nghĩ về chuyện tình của Nguyên Họa.

Ăn cơm xong, Tiêu Tiểu Dao liền hỏi "Từ tiểu thư, xin hỏi Nguyên Họa cùng cô tham gia dạ tiệc lần trước là nhân viên của cô sao?" Tiêu Tiểu Dao vẫn không kiềm chế được hỏi Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ vốn trong lòng thấp thỏm bất an, nghe được Tiêu Tiểu Dao nói liền thốt lên.

Có chút mất tự nhiên cười nói "Tiêu tiểu thư, ngại quá, Nguyên Họa đã không còn là nhân viên công ty tôi, nếu cô muốn liên hệ nàng với nàng, tôi có số điện thoại của nàng." Nói xong lấy điện thoại đưa cho Tiêu Tiểu Dao, trong lòng không ngừng an ủi mình, người này đã cùng mình không có quan hệ, nàng và ai cùng một chỗ cũng không có nửa đồng tiền quan hệ với mình. Thế nhưng tim vẫn không nhịn được đau đớn, không nhịn được đau thương, không nhịn được mà buồn khổ.

Tiêu Tiểu Dao có chút giật mình, nhìn vẻ mặt đăm đăm của Từ Từ Kỳ, cười đưa tay cầm lấy điện thoại của Từ Từ Kỳ lấy số điện thoại của Nguyên Họa, nói tiếng cảm ơn Từ Từ Kỳ liền quay đầu tạm biệt Từ lão.

"Từ chủ tịch, tôi cũng cần phải trở về, thời gian không còn sớm. Hôm nay đa tạ ngài chiêu đãi." Trong lòng Tiêu Tiểu Dao từ lâu đã muốn chạy ra ngoài gọi cho chủ nhân số điện thoại này, thế nhưng bây giờ còn đang nhà của người khác.

Từ lão đầu óc mơ hồ, chẳng biết hai người này nói về ai, thế nhưng trực giác nói cho hắn biết Nguyên Họa này cùng Tiêu Tiểu Dao quan hệ không bình thường, cùng cháu gái của hắn quan hệ cũng không bình thường.

"Ha ha, Tiêu tiểu thư nói đùa. Nói cái gì chiêu đãi không chiêu đãi a, cháu cùng Từ Kỳ tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, sau này gọi ta là ông nội Từ đi. Khi nào đến A thị thì đến Từ gia chơi, không cần khách khí. Từ Kỳ, cháu còn nhớ ra làm gì, tiền Tiêu tiểu thư ra cửa a!"

"Dạ, được. Ông nội Từ." Tiêu Tiểu Dao làm sao không biết những lời này là lời xã giao, trên thương trường chỉ có lợi ích không có tình cảm. Tiêu Tiểu Dao nàng mấy năm này sinh tồn trên thương trường cũng không phải vô ích. Đối với đạo đức giả như vậy, Tiêu Tiểu Dao chỉ cười đáp ứng.

"Ông nội, cháu đi trước." Từ Từ Kỳ nói với Từ lão, kỳ thực nàng tuyệt không muốn cùng đi với Tiêu Tiểu Dao, đi cùng Tiêu Tiểu Dao cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến Nguyên Họa. Nghĩ đến Nguyên Họa lại một trận đau lòng.

"Ừ. Trên đường cẩn thận một chút." Từ lão đứng dậy đưa hai người ra tới cửa.

Thấy hai người lái xe đi xa, ngược lại quay qua nhìn gia A Đức bên cạnh phân phó "A Đức, cậu đi điều tra cho ta xem Nguyên Họa là ai, cảnh nhanh càng tốt."

"Dạ biết, ông chủ." Chỉ chốc A Đức mặc y phục đen cũng biến mất dần dưới ánh trăng mờ mịt. Ở cửa chỉ còn Từ Vạn Hồng một mình đứng đó, trong mắt lóe ra tia sáng không biết tên.

Chương 33: Chương 32

"Tờ tiểu thư, hôm nay cảm ơn cô." Tiêu Tiểu Dao xuống xe của Từ Từ Kỳ nói cảm ơn.

Đọc theo đường đi Từ Từ Kỳ luôn trong trạng thái ngẩn ngơ nghe được Tiêu Tiểu Dao nói cảm ơn, phục hồi tinh thần lại, thần nhiên nói "Không cần khách khí!" Liền lái xe đi.

Tiêu Tiểu Dao đứng ở bên đường nhìn xe của Từ Từ Kỳ đi chạy xa, từ trong túi xách lấy điện thoại ra, tìm được số điện thoại của Nguyên Họa liền nhanh chóng gọi đi.

Cả ngày nay Nguyên Họa đều buồn bực ở trong nhà, chỉ có Từ Kiều đến thăm nàng một lần.

Hôm Từ Kiều bị Nguyên Họa dọa đến ngất đi, liền luôn thấp thỏm bất an, nên hôm nay mới chạy đến xem Nguyên Họa.

Nghe nói Nguyên Họa từ chức, ngược lại cũng không cảm thấy bất ngờ. Từ Kiều rất hiểu rõ Nguyên Họa, là một con rùa đen rút đầu, nếu như nàng không từ chức, Từ Kiều mới cảm thấy kỳ quái chứ.

Nguyên ba Nguyên mẹ biết Nguyên Họa từ chức, cũng không cảm thấy bất ngờ, càng không có hỏi nàng rốt cuộc là vì sao? Cho nên lần sóng gió từ chức này của Nguyên Họa trừ chính bản thân nàng rối rắm, còn lại người thân bạn bè đều không có cảm giác gì.

Cả ngày trong đầu đều quanh quẩn hình ảnh của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa cảm thấy mình sắp điên rồi, nghĩ đến thái độ lạnh như băng của Từ Từ Kỳ đối với mình, tim như bị thắt chặt.

Suy nghĩ một ngày đêm, yên tĩnh một ngày đêm, xác định chính là mình sẽ không rời bỏ Từ Từ Kỳ. Nàng muốn theo đuổi Từ Từ Kỳ, đây là quyết định quan trọng nhất của Nguyên Họa trong ngày này.

Ngay lúc Nguyên Họa rối rắm có nên gọi cho điện thoại cho Từ Từ Kỳ hay không, điện thoại nàng cầm trong tay liền vang lên, nhìn xuống là số lạ, vốn muốn tắt. Nhưng mà sợ có ai mượn điện thoại người khác gọi cho nàng, do do dự dự vẫn nghe máy.

"Alo. . ."

"Alo, xin hỏi phải Nguyên Họa không?"

Nguyên Họa nghe được thanh âm lại cảm thấy quen quen, thế nhưng trong thời gian ngắn thì nhớ không nổi đây rốt cuộc là thanh âm của ai. Chỉ có thể ngẩn ngơ trả lời "Ừ, phải, xin hỏi cô là?"

Tiêu Tiểu Dao nghe được thanh âm của Nguyên Họa liền kích động, thế nhưng lúc nghe Nguyên Họa mở miệng hỏi nàng là ai, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Người mình một lòng một dạ nhưng nhớ lại không nhớ được thanh âm của mình, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không vui về a.

Nhưng mà vừa nghĩ đến hai người cũng đã nhiều năm không gặp, cũng chỉ có lần trước gặp mặt một lúc ngắn ngủi, không nhớ ra thanh âm của nàng cũng là bình thường. Sau khi nghĩ như vậy, tự nhiên cũng thoải mái hơn nhiều.

"Nguyên Họa, vừa mới đây lại không nhớ mình a? Ha ha. . . Minh là Tiểu Dao." Tiêu Tiểu Dao vẫn cười rục rồ nói.

Ở bên đầu kia Nguyên Họa bĩu môi, kỳ thực nhận được điện thoại của Tiêu Tiểu Dao thật đúng là có chút bất ngờ, nhớ lúc đó mình không có để lại phương thức liên lạc cho nàng, làm sao mà nàng biết được chứ?

Hơn nữa chủ yếu là tâm tình hiện giờ của Nguyên Họa không tốt muốn cắn người, nếu như lúc bình thường, Nguyên Họa nhất định là vui vẻ phấn chấn cùng Tiêu Tiểu Dao trò chuyện. Còn bây giờ, nàng đúng thật là không rảnh rồi.

"Tiểu Dao a, tìm mình có việc sao?" Nguyên Họa thở mạnh một cái để hoãn lại tâm tình của mình, cũng không muốn đem nóng nảy của mình đổ lên người khác. Đặc biệt là người nàng không đắc tội nổi.

"Không có chuyện thì không thể tìm cậu sao, ha ha." Tiêu Tiểu Dao trong điện thoại làm nũng nói, nàng biết Nguyên Họa không thể chống đỡ nổi một chiều này của nàng, lúc ở tiểu học, chiều này của mình lần nào cũng thành công.

Nói đến Nguyên Họa chính xác là không chống đỡ nổi thể tiến công làm nũng như thế của đại mỹ nữ như Tiêu Tiểu Dao, không chỉ có Nguyên Họa, đại đa số mọi người đều là không chống đỡ nổi. Thanh âm kia của Tiêu Tiểu Dao kiêu mị đến nỗi có thể làm xương cốt người khác đều mềm nhũn, có ai có

thể chống lại được chứ?

"Ha ha, có thể có thể. Tiểu Dao, cậu có chuyện gì a? Hơn nữa mình nhớ mình không có cho cậu phương thức liên lạc nha, cậu tìm ở đâu a?" Nguyên Họa liền đem nghi vấn của mình toàn bộ hỏi ra.

Tiểu Tiểu Dao chỉ cười nhạt, không trả lời vấn đề của Nguyên Họa, trong tiềm thức nàng không hy vọng Nguyên Họa và Từ Tử Kỳ có liên quan với nhau, lúc biết Nguyên Họa còn làm việc ở Từ thị, thậm chí có cảm giác mừng rỡ không giải thích được. Tiểu Tiểu Dao lắc đầu, có thể trong tiềm thức của nàng là sợ Nguyên Họa bị Từ Tử Kỳ cướp đi.

Nguyên Họa không nghe được Tiểu Tiểu Dao trả lời, cũng không có hỏi lại, nàng vốn cũng không phải là người muốn hỏi rõ ràng tường tận, người ta không muốn nói thì thôi. Chàng qua là nàng đoán có phải là Từ Tử Kỳ đem phương thức liên lạc của nàng nói cho Tiểu Tiểu Dao hay không, dù sao lúc đó có nói cho Tiểu Tiểu Dao biết mình là thư ký của Từ Tử Kỳ.

Hai người yên lặng một hồi, vẫn là Tiểu Tiểu Dao nói trước "Nguyên Họa, ngày mai có rảnh không? Mình muốn mời cậu ăn bữa cơm, từ lúc mình với nước cũng không có chính thức gặp mặt, ha ha. Khi còn bé, chúng ta khá thân, thật hoài niệm chúng ta lúc đó."

Nguyên Họa suy nghĩ một chút vẫn là đáp ứng nói "Ừ, được rồi, địa điểm cậu quyết định đi."

Nguyên Họa thực sự không muốn cùng Tiểu Tiểu Dao tiếp tục nói nữa, vừa nghĩ tới Từ Tử Kỳ, đầu óc liền trong trạng thái hỗn loạn.

"Ừ, ngày mai chúng ta gặp ở khách sạn Quốc tế nha." Tiểu Tiểu Dao đề nghị, bây giờ nàng không quen thuộc thành phố A, dù sao nhiều năm như vậy mới trở lại. Vốn còn tưởng rằng Nguyên Họa sẽ làm tròn nghĩa vụ chủ nhà, không ngờ người ta trực tiếp quảng chuyện này cho nàng. Chỉ có thể là nói ra chỗ mình biết để ứng phó.

"Tốt, ngày mai mình tìm cậu. Không có chuyện gì mình cúp trước." Giọng của Nguyên Họa nhàn nhạt, nàng càng lúc càng muốn cúp điện thoại của Tiểu Tiểu Dao, gọi cho Từ Tử Kỳ, hiện tại nàng muốn nghe thanh âm của người kia một chút.

Tiểu Tiểu Dao đương nhiên là nghe được giọng nói không kiên nhẫn của Nguyên Họa, cũng không quấy rầy nữa, dịu dàng nói "Tôi mai 6 giờ chúng ta gặp ở đại sảnh khách sạn Quốc tế nha. Tạm biệt."

Nguyên Họa nghe được hai chữ tạm biệt thì nhanh chóng nói "Tạm biệt." Liền cúp điện thoại. Tìm ra dây số của Từ Tử Kỳ, nhấn gọi. Nghe trong điện thoại truyền tới tiếng chuông, trong lòng có chút sốt ruột bất an.

Tiểu Tiểu Dao điện thoại còn âm thanh máy bận trong tay, tà mị cười. Nàng làm sao có thể đem Nguyên Họa dễ dàng nhường đi như vậy, Nguyên Họa sẽ chỉ là của nàng, sẽ chỉ là của Tiểu Tiểu Dao nàng.

Một khắc lúc Từ Tử Kỳ nhìn thấy Tiểu Tiểu Dao, tâm tình chưa yên tĩnh trở lại, dường như có ngàn con sóng cuộn cuộn trong lòng nàng. Đến khi Tiểu Tiểu Dao hỏi xin nàng phương thức liên lạc Nguyên Họa, lòng càng bất an. Lúc đưa Tiểu Tiểu về khách sạn thì một người lái xe đi tới bờ biển.

Mặc dù nói nàng quyết định muốn buông tay Nguyên Họa, cũng quyết định mình và Nguyên Họa sau này không còn liên quan gì đến nhau. Nhưng lúc Nguyên Họa thực sự sắp bị người đoạt đi, Từ Tử Kỳ lại không bỏ được. Bản thân nàng cũng rất mâu thuẫn, lý trí nói cho nàng biết không nên cùng Nguyên Họa dây dưa, thế nhưng tình cảm lại không tự chủ muốn cùng một chỗ với Nguyên Họa, khi không lại ăn dấm chua của Nguyên Họa.

Ngay lúc Từ Tử Kỳ còn một mình rồi rầu vấn đề này thì nghe được chuông điện thoại của mình, giờ phút này dĩ nhiên sẽ nghĩ tới là Nguyên Họa gọi đến. Vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn màn hình điện thoại quả thật là Nguyên Họa gọi đến. Lúc Từ Tử Kỳ muốn ấn nút nghe, nhưng lại muốn trốn tránh Nguyên Họa. Kiên quyết nhấn nút từ chối. Thế nhưng lúc nàng ấn xuống liền hối hận.

Nguyên Họa cũng là nghĩ đến Từ Tử Kỳ sẽ không nghe điện thoại của nàng, thế nhưng đoán trước cùng với tự bản thân trải nghiệm cảm giác không giống nhau. Trong lòng ề ảm cảm giác mất mát, làm Nguyên Họa có loại dùng khí muốn chạy đến trước mặt người kia. Thế nhưng Nguyên Họa không có can đảm đó, cũng không có can đảm như vậy.

Nguyên Họa cầm điện thoại cũng không gọi lần nữa. Chán nản nằm ở trên giường, cũng không biết trải qua bao lâu, cảm áo khoác bên cạnh liền chạy ra ngoài cửa.

Nguyên ba nhìn thấy đã trẻ thế này mà con gái bảo bối còn chạy ra ngoài, đương nhiên là không yên tâm.

Vừa định gọi Nguyên Họa trở về, đã bị ánh mắt của Nguyên mẹ ngăn lại.

Nguyên mẹ nhìn thấu bộ dáng mất hồn mất vía hai ngày qua của Nguyên Họa, hỏi cũng vô ích, còn không bằng để đứa nhỏ kia tự mình giải quyết đi!

Thật ra Nguyên mẹ rất yên tâm Nguyên Họa có thể giải quyết tốt, cái tên kia chính là thừa hưởng genes di truyền tốt của ba mẹ nàng, chút chuyện nhỏ như vậy nếu không giải quyết tốt, cũng quá mất mặt đi. Hơn nữa, Nguyên Họa và Nguyên ba quả thực cùng một dạng, nàng năm đó cũng bị hình dáng này của Nguyên ba lừa nhập Nguyên gia.

Nghĩ tới đây Nguyên mẹ liền trừng mắt hướng Nguyên ba, Nguyên ba đương nhiên mù mịt, mình đắc tội vợ yêu khi nào chứ, xem ra tối nay lại muốn cùng sản nhà tiếp xúc thân mật. Nghĩ tới những thứ này, thân thể Nguyên ba bắt đầu run.

Trước đây thật đúng là bị bề ngoài thuần khiết hiền lành của Nguyên mẹ lừa gạt, còn tưởng mình lừa về nhà một hiền thê lương mẫu, thế sự khó lường a!

Sau lại phát hiện Nguyên mệ tuyệt đối chính là một phúc hắc nữ vương a. Khóc không ra nước mắt a! (Hai chế lừa tình lẫn nhau thôi, huê :)))

Từ Từ Kỳ cầm điện thoại một mực chờ, chờ Nguyên Họa gọi lại cho nàng, nếu như Nguyên Họa gọi lại lần nữa, nàng tuyệt đối sẽ không tái phát tính tình đại tiểu thư mà cúp điện thoại của Nguyên Họa.

Nhưng sau khi Từ Từ Kỳ đợi hơn một tiếng, tâm ý liền nguội lạnh, Nguyên Họa chết tiệt dĩ nhiên không có gọi lại cho nàng. (tội nghiệp =)))

Từ Từ Kỳ nổi nóng, khởi động xe, vội vàng lái về nhà. Vừa chạy như cuồng phong, vừa ở trong xe tức giận mắng tên ngu ngốc Nguyên Họa kia.

"Nguyên Họa, em tên khốn kiếp, em là đầu heo, em là tên chết tiệt lang tâm cầu phê, Từ Từ Kỳ tôi cả đời này cũng không muốn để ý em."

Nguyên Họa tự nhiên là không biết Từ Từ Kỳ người ta đang đợi điện thoại của nàng, nàng thực sự là cực sợ Từ Từ Kỳ không để ý tới nàng. Cho nên sau khi ở nhà rồi rấm một hồi thì quyết định muốn cho Từ Từ Kỳ hồi tâm chuyển ý.

Cầm lấy áo khoác liền đón xe đến khu nhà của Từ Từ Kỳ, bảo an lúc đầu còn tưởng rằng ăn trộm đến khu trọ cao cấp gây án đây chứ? Ai kêu thân hình Nguyên Họa nho nhỏ, co đầu rụt cổ, đương nhiên sẽ làm cho người khác hiểu lầm.

Nhìn một chút thì thấy là bạn nhỏ thân thiết của Từ tiểu thư, liền để cho nàng đi.

Nguyên Họa vào thang máy đến cửa nhà Từ Từ Kỳ thì do dự có nên nhấn chuông cửa hay không.

Người đứng ở cửa một hồi, cuối cùng vẫn là tiến lên nhấn chuông cửa, ấn một lúc lâu cũng không nghe bên trong có tiếng động gì. Ủ rừ cúi đầu ngồi yên ở trước cửa nhà Từ Từ Kỳ, chờ Từ Từ Kỳ trở về. Ai ngờ chờ một hồi liền dựa vào cửa ngủ thiếp đi.

Nguyên Họa trong lúc ngủ say tự nhiên là không biết Từ đại mỹ nữ giờ này phút này đang ở đem nàng mắng không đáng một đồng.

Lúc Từ Từ Kỳ lái xe về tới nhà trọ, anh trai bảo an mới nhớ lại, Từ đại mỹ nữ căn bản không ở nhà nha! Nghĩ đến Nguyên Họa kia sợ sệt rụt rè, trong lòng cầu khẩn, mong rằng đứa nhỏ kia có chìa khóa nhà của Từ đại mỹ nữ đi.

Từ Từ Kỳ có chút mệt mỏi đi vào thang máy, xuống thang máy thì thấy có cái gì rất quen mắt rúc ở trước cửa, cái vật kia đương nhiên không phải thứ gì khác, chính là Nguyên Họa đang ngủ.

Từ Từ Kỳ cứ như vậy ngơ ngác nhìn Nguyên Họa, buồn bực trong lòng lúc nhìn đến Nguyên Họa đã sớm tan thành mây khói. Khóe miệng hiện lên nụ cười đầu tiên trong ngày.

Lại có chút đau lòng Nguyên Họa vẫn còn vùi ở cửa, tiến lên ngồi chồm hồm xuống, dịu dàng gọi "Nguyên Họa, Nguyên Họa, tỉnh dậy."

Nguyên Họa bị người quấy rầy mộng đẹp, trong mộng đang thấy mình sắp hôn được Từ Từ Kỳ lại bị gián đoạn. Là ai cũng sẽ khó chịu nha! Không ngờ tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là người trong mộng kia của mình, sững sờ ngây ngốc cả người.

#votetựtquáá :))

Truyện mới "Nữ Dâm Tặc Hảo Sắc" - mấy bạn ủng hộ nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33

Nguyên Họa giờ hai tay lên xoa đôi mắt còn buồn ngủ, chớp chớp mắt, không sai nha, đúng là Từ Từ Kỳ a.

Không biết là quá mức vui vẻ không ổn định được cảm xúc, hay là sau khi bảo trì một tư thế ngủ, dẫn đến máu không lưu thông. Vừa định muốn đứng dậy, thân thể mất thăng bằng liền bổ nhào vào người Từ đại mỹ nữ.

Từ Từ Kỳ không ngờ Nguyên Họa thoáng cái lại hướng trên người mình nhào tới a, cũng vừa định muốn đỡ Nguyên Họa, cái này tốt rồi, nguyên bản mình cũng đang ngồi chồm hồm, mất đi trọng tâm, hai người song song ngã xuống đất.

Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ khoảng cách gần như vậy, nhưng lại quên mất lúc này Từ đại mỹ nữ vừa bị nàng đụng đến mơ hồ a, cơ thể giống như bị tan rã, đặc biệt cái mông đau muốn chết. Vừa định yêu cầu tên đầu sỏ đè ở trên người mình đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy chính là bộ dạng sắp chảy nước

miếng của Nguyên Họa thì biết người này hiện đang nghĩ gì.

Từ Từ Kỳ phần nộ a, tuy rằng biết mình có mị lực rất lớn, thế nhưng cũng cần phải phân rõ trường hợp có được không, đây là trường hợp gì a, một chút lãng mạn cũng không có còn chưa tính, còn đem năng lượng đến toàn thân đều đau muốn chết.

Từ Từ Kỳ lúc này hận không thể đem Nguyên Họa ném ra bên ngoài, vứt thật xa.

Nguyên Họa ngược lại bị Từ Từ Kỳ mê hoặc đến thất điên bát đảo, làm gì còn nhớ chuyện bản thân dè Từ đại mỹ nữ a, vừa định tiến hành tiếp chuyện lúc này trong mộng chưa hoàn thành đã bị Từ đại mỹ nữ đẩy ra. Nguyên Họa tròn to đôi mắt nhìn Từ Từ Kỳ, còn dùng cái loại ánh mắt đặc biệt vô tội, Từ Từ Kỳ mới mặc kệ năng, tự mình đứng lên, vỗ bụi bặm trên người, lấy ra cái chìa khóa mở cửa phòng, bỏ lại một câu "Còn không vào, thích ngồi ở đó sao?"

Một loạt động tác liên tiếp, Nguyên Họa đều trong trạng thái đần độn, nghe được câu nói của Từ đại mỹ nữ mới hoàn hồn, mới biết vẫn còn ngồi dưới đất a. Bật người đứng lên, vỗ bụi bặm trên người đi vào nhà Từ Từ Kỳ. Cười hi hi ngồi trên ghế sofa của Từ đại mỹ nữ.

Nếu như nói hiện tại chuyện thứ nhất Từ Từ Kỳ muốn làm là gì, câu trả lời tuyệt đối chính là xem thường. Trước đây cảm thấy Nguyên Họa rất ngốc, thực sự rất ngốc. Nhưng là bây giờ càng phát giác người này cũng không phải ngốc thường, quả thực chính là ngu ngốc, còn là cái dạng ngu ngốc đến không thể ngu ngốc hơn. (lầm to :v)

Từ Từ Kỳ rất im lặng nhìn Nguyên Họa, vẫn lạnh lùng nói "Em tới đây làm gì?"

Nguyên Họa rất ủy khuất, hiện tại nàng thực sự cảm giác mình rất ủy khuất, em vừa rồi làm rõ ràng như vậy, lẽ nào chị còn không biết em tới đây làm gì sao? Nguyên Họa chu ra cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng vô cùng oán mà nhìn Từ đại mỹ nữ nói "Từ Kỳ, em . . Em . . cái này, có gì ăn không, em đói quá!"

Từ Từ Kỳ nghe được Nguyên Họa ở đó rồi rầm nửa ngày, lúc đó tim như treo ngược mà hoang mang, còn tưởng rằng rốt cục cũng nghe được Nguyên Họa thổ lộ. Không ngờ Nguyên Họa đáng chết, thối tha lại đang trong thời khắc quan trọng lại nói ra lý do đói bụng, tức giận đến Từ Từ Kỳ ngứa răng. Hiện tại chuyện thứ hai Từ Từ Kỳ muốn làm là đá Nguyên Họa ra khỏi nhà nàng.

Từ Từ Kỳ quyết định không cần để ý Nguyên Họa nữa, tránh khỏi lúc mình nhìn không được liền đem người này đập ra ngoài. Từ Từ Kỳ cảm giác được mình thật sự sẽ làm như vậy, không ngừng khuyên mình nhất định phải nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, nếu thật sự dọa con này rủa đen rút đầu này sợ đến rút đầu trở về, lại không biết phải bao lâu mới chịu thò đầu ra lại.

Từ Từ Kỳ thật hận chết mình, chỉ cần Nguyên Họa đối với nàng tốt một chút xiu, mình sẽ không còn nguyên tắc mà tha thứ nàng, Từ Từ Kỳ luyến tiếc, luyến tiếc buông tay cơ hội có được tiểu thân thể trước mắt mình, người sở hữu trái tim nàng. Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu để ý người này chứ? Từ Từ Kỳ không nghĩ ra, coi như trong lúc vô tình, trong mắt trong tim bản thân toàn tâm toàn ý cũng chỉ có người này không còn ai khác.

Tuy rằng lần này nàng thực sự rất tức giận, rất thất vọng, cũng tuyệt vọng. Nhưng khi Nguyên Họa cho nàng một chút ánh bình minh, nàng liền không buông được, không bình tĩnh được. Cả trái tim chỉ vì nàng mà nảy lên, sự xuất hiện của Tiểu Tiểu Dao không thể nghi ngờ là làm gia tăng sự hãi và bất an của nàng, rất sợ một giây sau Nguyên Họa sẽ bị người đoạt đi, cuộc sống nhìn nàng bị người đoạt đi, cái loại cảm giác đau đến tê tâm liệt phế làm Từ Từ Kỳ ngay cả hô hấp đều dị thường khó khăn.

Nhưng khi nàng nôn nóng bất an, tâm thần không yên, trở lại ngôi nhà trống vắng lạnh lẽo của nàng, gặp được người làm cho mình ném đủ tất cả chua xót khô sở đang vùi ở cửa nhà nàng chờ nàng trở về, quả tim trống rỗng trong nháy mắt được lấp đầy.

Biểu hiện sau đó của Nguyên Họa làm cho Từ Từ Kỳ cảm thấy có chút thất vọng, dù sao vẫn không nghe được Nguyên Họa thổ lộ. Từ Từ Kỳ thật ra biết Nguyên Họa thích mình, thế nhưng vẫn muốn từ trong miệng người kia nghe được, có lẽ là trời sinh nữ nhân đều bị lòng hư vinh khuấy phá đi. Hiện nhiên Nguyên Họa một khi chưa mở miệng thổ lộ cũng đã thành tâm bệnh trong lòng Từ Từ Kỳ, cho nên cũng sẽ không cho Nguyên Họa sắc mặt tốt.

Nguyên Họa đứng ở trước mặt của Từ Từ Kỳ thật lâu cũng không thấy Từ đại mỹ nữ có động tác gì, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng, khuấy nội tâm Nguyên Họa càng thấp thòm bất an, Nguyên Họa cảm giác mình thật tùy tiện đồng thời người còn nhất gan muốn chết. Rõ ràng cũng sắp nói ra khỏi miệng, lại bị bản thân dè ép nuốt trở về.

"Từ Kỳ, em . . Em thực sự đói bụng!" Nguyên Họa thực sự không dám thổ lộ, lại không biết nên nói cái gì, đành phải đem lời nói không chút dinh dưỡng lập lại một lần.

Từ Từ Kỳ như trước không để ý tới nàng, kỳ thực trong lòng nóng như lửa đốt. Tốt lắm, em xem chỗ này là nhà hàng sao, đến chỗ tôi chỉ muốn ăn bữa cơm thôi sao? Từ Từ Kỳ dè nên lửa giận sắp bùng lên của mình, nhìn chằm chằm TV không biết đang phát cái gì.

Nguyên Họa không có lên tiếng, lòng run run nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ, ngôi nhà liền xuất hiện một hình ảnh quỷ dị như vậy. Một mỹ nữ mắt không chớp nhìn chằm chằm TV, một bạn nhỏ mắt không chớp nhìn chằm chằm mỹ nữ cũng mắt không chớp mà nhìn chằm chằm TV.

Tâm tư của Từ Từ Kỳ tự nhiên là không đặt ở quảng cáo trên TV, kỳ thực mỗi một phút đều chú ý Nguyên Họa bên cạnh. Hiện tại nàng hay đang cùng Nguyên Họa độ kiên trì, cũng sắp trôi qua một giờ, hai người cứ giằng co như vậy, Từ Từ Kỳ đứng dậy. Không để ý đến Nguyên Họa chết tiệt bên cạnh vì nàng đứng dậy mà run run, thần nhiên nói "Hiện tại không còn sớm, nếu như không có chuyện gì, em có thể đi về. Tôi muốn nghỉ ngơi." Giọng nói nghe không ra một chút buồn vui gì.

Mà Nguyên Họa lại nhủ mày, muốn đuổi kịp bước chân của Từ Từ Kỳ. Trước người lại truyền tới thanh âm đậm đặc của Từ Từ Kỳ: "Nguyên Họa,

không phải em còn muốn tôi nhờ bảo an đến mời em đi ra chứ."

Nguyên Hòa nghe được Từ Từ Kỳ bất thành linh nói một câu như vậy, không thể không nóng nảy được, bật người nhào tới ôm lấy đùi Từ Từ Kỳ kêu lên "Từ Kỳ, chị đừng đuổi em đi. Em sai rồi có được không?"

Từ Từ Kỳ trừng đôi mắt đẹp, sinh vật dưới không hai tay ôm đùi chịu buông ra, tội nghiệp nhìn chăm chăm Từ đại mỹ nữ.

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dáng Nguyên Hòa giống như mình phải làm sao của nàng, một trận ón lạnh. Nheo lại mắt phượng, tất cả đều là tín hiệu nguy hiểm nha! "Em sai ở đâu a?" Hỏi đến rất dịu dàng.

Thế nhưng trên thực tế Nguyên Hòa thấy đáng đáp bây giờ của Từ Từ Kỳ, trái tim nhỏ bé cũng đã không tự chủ run lên, nghe giọng điệu này lần nữa nha! Nếu không phải vốn đang quỳ rạp trên mặt đất, hiện tại cũng sớm té xuống đất, nàng thập phần khẳng định, bây giờ Từ Từ Kỳ rất nguy hiểm, còn là loại cực độ nguy hiểm.

Nuốt nước miếng, thập phần chật vật nói rằng "Từ Kỳ, chị không cần xua đuổi, em sai rồi! Em không nên từ chức."

"Nguyên Hòa! ! ! Nếu như em chỉ muốn nói những lời này, như vậy tôi nghĩ em có thể đi, tôi không cần!" Từ Từ Kỳ sắp nổi điên rồi, nếu như không đem tên hỗn đản này đuổi ra ngoài, nàng thật sự sẽ bị người này làm tức chết.

Nguyên Hòa quỳ rạp trên mặt đất, nhìn Từ Từ Kỳ, ảo não cực kỳ. Nàng rõ ràng thấy bây giờ Từ Từ Kỳ thực sự tức giận, cắn răng, bất cứ giá nào. Hét "Từ Từ Kỳ, em thích chị!" Nói xong thở dài một hơi, nhắm mắt lại hoàn toàn không dám nhìn Từ Từ Kỳ. Trời biết, vừa rồi nàng dùng hết khí lực và đứng khì từ lúc bú sữa mẹ mà la lên.

Thế nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy đối phương có động tĩnh, Nguyên Hòa hoảng sợ, nàng nghĩ Từ Từ Kỳ thích mình, cho nên mới có dùng khí thổ lộ. Nếu như chỉ là mình nhất sương tình nguyên thì làm sao bây giờ a, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tinh xảo đang khóc, ngoại trừ Từ đại mỹ nữ còn ai vào đây chứ? Nguyên Hòa sững sốt, nàng nhưng không ngờ mình thổ lộ sẽ khiến Từ Từ Kỳ phản ứng lớn như vậy a! Ngược lại vừa đau lòng, lúng túng đứng lên, đi tới bên người Từ Từ Kỳ đem người ôm lấy. Nếu quên đi vấn đề chiều cao thì đây là một hình ảnh rất hài hòa.

Từ Từ Kỳ chờ chính là một câu nói này của Nguyên Hòa, nàng trước đây chưa bao giờ cho rằng mình là một người cảm tính, số lần khóc vì Nguyên Hòa còn hơn tổng số lần khóc từ lúc nàng hiểu chuyện đến giờ. Vì một câu thổ lộ như vậy của Nguyên Hòa, thẳng thắn thể hiện tình cảm, bị bao nhiêu ủy khuất chính mình đều không nhớ rõ. Nguyên Hòa vẫn trốn tránh, mặc kệ nàng thể hiện rõ ràng cỡ nào, nàng cũng lựa chọn trốn tránh, nàng cực hận Nguyên Hòa hèn yếu như vậy, thế nhưng thiên chờ vạn chờ cuối cùng để cho nàng chờ được Nguyên Hòa thổ lộ.

Cả người đều bối vì một câu nói như vậy của Nguyên Hòa mà sôi trào, tâm trạng bất an kia cuối cùng cũng bùng nổ, còn có cảm giác hạnh phúc lan bao phủ cõi lòng.

Từ Từ Kỳ ôm lấy Nguyên Hòa, lúc này mới phát hiện một trở ngại vô cùng. Ừ, ừ, ừ, thực sự là như ôm một đứa bé. Cảm giác này có chút không được tự nhiên.

Nguyên Hòa đương nhiên không biết Từ Từ Kỳ hiện tại đang suy nghĩ cái gì, vẫn tự mình an ủi Từ đại mỹ nữ kia chứ? Hoàn toàn hưởng thụ bộ dáng Từ đại mỹ nữ ở đây như chim nhỏ nép vào người mình. Phòng chừng nếu như biết cảm thụ của Từ đại mỹ nữ hiện khi ôm nàng, chắc chắn sẽ thương tâm trốn trong góc tường họa quyền quyền*.

*Về vòng tròn tự kỷ :))

Từ Từ Kỳ nghĩ đến cảm thụ của mình hiện tại, nhìn nhìn lại tiểu thân thể của Nguyên Hòa, nín khóc mà cười, đẩy ra Nguyên Hòa nói "Nguyên Hòa, bây giờ em về nhà cho tôi. Hiện nay tôi không muốn gặp lại em!"

Nguyên Hòa choáng váng, người này làm sao có thể như vậy, không là mới vừa rồi còn thật tốt sao? Tại sao nở nụ cười thì bỏ rơi mình chứ? Nguyên Hòa rất ai oán, phi thường ai oán. Ngay cả ánh mắt nhìn Từ Từ Kỳ cũng đều vô cùng ai oán.

Nữ nhân chính là thù dai, Từ Từ Kỳ tự nhiên cũng thù dai. Ai kêu con rùa đen rúc đầu này lúc trước chỉ biết rúc đầu chứ, hiện tại không cho nàng chịu chút khổ, quả thực là có lỗi với bản thân a!

"Từ Kỳ, chị có thích em hay không a?" Nguyên Hòa nghĩ Từ đại mỹ nữ nếu muốn đuổi người, cũng nên nói cho cùng có thích hay không a! Trong loại chuyện này, Nguyên Hòa có ngốc một chút, hình như không phải một chút, là rất ngốc. Tình cảm có chút thấp, cũng không biết có phải là giả bộ hay không, aiz. . . Từ đại mỹ nữ sắp bị ăn gạt gao.

Từ Từ Kỳ nghe được câu hỏi của Nguyên Hòa, nghiêng răng nghiêng lợi nha, liên tục cùng mình nói, nên không chế tâm tình, bình tĩnh, bình tĩnh! Sau đó ý cười dịu dàng nắm tay của Nguyên Hòa, dẫn tới cửa, mở rộng cửa tiễn người, vẫy tay nói "Tạm biệt!" "Àm!" một tiếng đóng cửa. Động tác hành văn liên mạch lưu loát, cái này gọi là mây bay nước chảy lưu loát sinh động a!

Đề lại Nguyên Hòa một người ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn cửa phòng đã đóng lại, sững sờ. Thật lâu sau mới phát hiện mình bị người đuổi ra cửa, cũng không có được đáp án a! Rất không cam lòng nói vào cửa "Từ Từ Kỳ, chị rốt cuộc có thích em hay không a?"

Không nghe được người bên trong phòng đáp lại, thập phần không cam lòng, cũng không yên. Chu mỏ, đi tới thang máy, vào thang máy đi xuống. Lúc này cửa phòng mới mở ra, hờn dỗi một tiếng "Ngốc từ này!" Liền đem cửa khép lại. Lúc khép lại thì cửa thang máy mở ra, thấy được một người nhát gan vẽ mặt mang ý cười nhìn chăm chăm cửa phòng của Từ Từ Kỳ.

Nguyên Họa thật phúc hắc ٓ (̄ ~ ̄) ٓ

Chui vào thang máy rình thử lòng người ta (͡ ͡ ͡)

#vote (͡ ͡ ͡)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 34

Sau khi Nguyên Họa về đến nhà, Nguyên ba Nguyên mẹ đều nhìn thấu hiện tại tâm tình Nguyên Họa không tệ, còn là loại rất tốt. Nhìn xem, nhìn xem, khỏe miệng đều cong lên một biên độ, nghe răng trợn mắt.

Nhất định là xảy ra chuyện gì tốt, Nguyên ba nhìn chăm chăm Nguyên Họa bằng thần thái tìm tòi nghiên cứu a, giống như là phát hiện trúng vé số năm trăm triệu, xác nhận xác nhận đây số trúng thưởng có sai hay không. Ủ, sau khi nhìn Nguyên Họa mấy lần, xác định đây số không sai.

Nguyên Họa thực sự là không biết hiện tại mình cười đến có bao nhiêu sáng lạng, thấy Nguyên ba Nguyên mẹ nhìn chăm chăm bộ dáng này của mình, đáy lòng có chút bất an cùng sợ hãi. Vội vàng chạy về phòng ngủ của mình, cũng không muốn bị Nhị lão đem mình trở thành nghi phạm mà bàn thẩm.

Nguyên ba Nguyên mẹ nhìn thân thể nho nhỏ của Nguyên Họa về phòng giả bộ ngủ, sau đó nhìn nhau tươi cười. Trong mắt tiểu ý tự nhiên là biểu thị, em xem con gái của chúng ta có phải đang yêu hay không a? Cười lại cười, ý tứ chính là, không sai, dựa theo kinh nghiệm của người từng trải, nha đầu kia nhất định là đang yêu. Ông xem nàng tiểu dạng, cùng chúng ta lúc đó không phải cùng một dạng sao?

Sau khi Nguyên ba Nguyên mẹ nhất trí ý tưởng, vừa nhìn nhau cười, cảm thán nói "Đưa con gái này cuối cùng cũng có người nhậ!" Nếu như biết Nguyên Họa căn bản không phải mang con rê về cho bọn họ, mà là con dâu thì không biết biểu tình của họ như thế nào. Rất khó tưởng tượng Nhị lão thân là quan chức lớn đến lúc đó nên dùng dạng biểu tình gì đối với Từ đại mỹ nữ.

Nguyên Họa chuẩn trở về phòng của mình sau đó thì lấy điện thoại ra gọi cho Từ Kiều, tin tức tốt như vậy nhất định phải cùng bạn bè của mình chia sẻ một chút. Về phần tin tức này đối với Từ Kiều mà nói có phải tin tức tốt hay không thì cần chờ quan sát.

"Này, A Kiều. Tao cùng Từ Kỳ thổ lộ, nàng có vẻ cũng thích tao! Tuy rằng còn không có làm sáng tỏ, nhưng mà tao chắc chắn là tám chín phần" Nguyên Họa nói đến cao hứng bùng bùng a, cảm xúc dâng trào a!

Về phần Từ Kiều bên đầu điện thoại kia, bị Nguyên Họa làm cho đất bằng dậy sóng, sét đánh đến trong ngoài đều cháy sém.

"Nguyên Họa, mày nói cái gì? Lập lại lần nữa." Từ Kiều cảm thấy nhất định là lần trước mình bị sốt làm hỏng đầu rồi, làm sao lại nghe lầm gì chứ? Nguyên Họa thích nữ nhân, không thể tưởng tượng nổi! Thổ lộ, ừ, càng không thể tưởng tượng nổi! Bất ngờ nhất chính là, Nguyên Họa nói là Từ Kỳ, Từ đại mỹ nữ kia coi trọng Nguyên Họa nhà nàng! Mẹ ơi, có phải sét đánh trúng mình hay không a! Nghe lầm rồi tuyệt đối là nghe lầm rồi, làm sao có thể chứ? Từ Từ Kỳ làm sao thích cái nữ sinh bỏ túi như Nguyên Họa chứ? Ủ, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Từ Từ Kỳ lại không phải người ngốc.

"Tao nói tao cùng Từ Kỳ thổ lộ, nàng hình như cũng thích tao! Như vậy nghe hiểu chưa?" Nguyên Họa vẫn là kích động không thôi nói, trên thế giới hạnh phúc nhất không phải chuyện gì khác chính là người mình thích cũng thích mình!

Từ Kiều vát và thở ra một cái, sau đó đặc biệt vô duyên trả lời một câu "Nguyên Họa, mày bị bệnh rồi! Nên đi khám bệnh."

Nguyên Họa bức bối, Từ Kiều đây là cố ý làm khó mình sao, tao hăng hái bùng bùng đem chuyện lớn trong đời đều nói cho mày biết, mày nói tao bị bệnh kêu đi khám bệnh, hừ! Được lắm, Từ Kiều, mày thực sự là tức chết người đều không đèn mạng. Nguyên Họa chỉ cảm thấy khỏe miệng của mình đang không ngừng co rút, nếu có thể, tuyệt đối muốn đem xú nha đầu Từ Kiều làm thịt ăn. Thế nhưng trên thực tế, Nguyên Họa vĩnh viễn đều là đơn phương bị Từ Kiều làm thịt, cho nên ý nghĩ muốn làm thịt Từ Kiều chỉ có thể dời đến vô hạn.

Nguyên Họa hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở trước, mới nói vào điện thoại "A Kiều, tao không có bệnh, lúc này tao nói đều là thật. Xin mày tin tao!"

Từ Kiều cũng phát hiện Nguyên Họa căn bản không phải đang nói đùa, mặt trong nháy mắt liền lạnh xuống. Không biết nên nói cái gì, bầu không khí thoáng cái liền trở nên nặng nề rất nhiều.

Nguyên Họa cũng không biết mình nói sai cái gì, ngẫm lại bản thân có nói sai chỗ nào đâu nha! Tại sao Từ Kiều không nói gì? Có phải bị mình dọa choáng váng rồi không a! Hét vào điện thoại "A Kiều, A Kiều, mày không sao chứ."

Từ Kiều nghe điện thoại đầu kia truyền tới tiếng gọi âm ỉ lo lắng, tâm tư bị kéo trở về. Rầu rĩ nói "Vây chúc mừng mày!"

Từ Kiều không biết lúc này mình còn có thể nói cái gì. Lúc nào đây, lúc cảm giác mình thích Nguyên Họa, là lúc nào chứ? Rất nhiều năm trước đi, là thời điểm học sơ trung* sao, tình tình mê mê liên nghĩ người mình thích chính là Nguyên Họa.

*trung học cơ sở

Khi đó, mình luôn khi dễ nàng, nàng luôn luôn chịu đựng. Đúng là nghiện khi dễ sao? Qua nhiều năm như vậy, mình cũng không có quen bạn trai, cùng nàng học ở đó, cùng học cao trung*, cùng học đại học. Chính là không muốn xa nàng, vốn tưởng rằng nàng không thích nữ nhân, thế nhưng lần kia chợt nghe đến nàng nói thích Từ Từ Kỳ, kích động đến ngất đi. Thế nhưng mình ở bên cạnh nàng nhiều năm như vậy, lại chưa bao giờ biết nàng sẽ thích nữ nhân, cho nên mới không dám vượt qua.

*trung học phổ thông

Thật là nàng cũng thích nữ nhân, chỉ là nữ nhân vật kia thủy chung không phải là mình. Từ Kiều mang tâm trạng buồn bã, lại cảm thấy buồn cười. Quả nhiên là của mình sẽ là của mình, không phải là của mình có cưỡng cầu cũng cầu không được. Dựa vào nàng cùng Nguyên Họa mà nói, các nàng rốt cuộc là thanh mai trúc mã, thế nhưng hai người ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, nhưng chỉ là chị em, vĩnh viễn đều không đạt được quan hệ người yêu.

Nguyên Họa nghe được Từ Kiều buồn bực khó chịu chúc mừng một câu, cũng không vui vẻ nổi. Rầu rĩ cùng Từ Kiều vài câu thì cúp điện thoại, nàng cảm thấy hôm nay Từ Kiều rất quái lạ, cũng không phải chỉ hôm nay, nên nói từ lúc nàng cùng Từ Kiều nói mình thích Từ Từ Kỳ, Từ Kiều đều không bình thường. Chẳng lẽ là thật để bụng nàng thích nữ nhân sao, Nguyên Họa có chút mất mát, nàng biết con đường này rất khó đi, chỉ là không ngờ bạn thân nhất của mình cũng xem thường tình cảm của mình.

Nguyên Họa vứt điện thoại sang một bên, tâm tình lúc này bình thản giống như nước, nhìn trần nhà hồi lâu, thở dài một hơi. Mặc kệ, mình thích Từ Từ Kỳ, đây là không thể thay đổi, mình tuyệt đối sẽ không vì ánh mắt của người khác mà từ bỏ Từ Từ Kỳ. Cho dù toàn thế giới đều phản đối, mình cũng sẽ kiên trì. Từ khi Từ Từ Kỳ không thương mình.

Nguyên Họa nhắm mắt lại, trong lòng vẫn có chút khổ sở. Liên mạnh mẽ mở mắt ra, cầm điện thoại lên, nhắn tin cho Từ Từ Kỳ.

"Từ Kỳ, em nhớ chị!"

Từ Từ Kỳ vừa mới tắm xong, nghe được âm thanh điện thoại tin báo tin nhắn, số điện thoại cá nhân của nàng không có mấy người người biết, những người biết dĩ nhiên là những người thân thiết vô cùng. Nhìn xuống màn hình đúng là Nguyên Họa, trên mặt phớt phớt tươi cười, mờ ra tin nhắn, đọc nội dung, nụ cười trên mặt càng sâu thêm. Nhanh chóng trả lời một tin, sau đó một người nằm ở trên giường ôm bụng cười.

Nguyên Họa vừa mới chỉnh điện thoại về chế độ rung, điện thoại liền chấn động. Thấy từ Từ Kỳ trả lời, biểu tình trên mặt cứng đờ âm thầm cắn răng. Sắc mặt tái nhợt ném điện thoại lên giường.

Từ Từ Kỳ trả lời cái gì, làm cho Nguyên Họa của chúng ta nổi nóng như thế chứ?

"Đừng làm phiền tôi ngủ!"

Từ Từ Kỳ đùa giỡn người khác tuyệt đối là nhất cao thủ, nhìn Nguyên Họa bị nàng làm tức giận thì biết.

Nguyên Họa chán nản a, mình thật vất vả buồn nôn một lần, Từ Từ Kỳ tại sao không nể mặt như vậy chứ? Cắn răng, đắp lên chăn, ta ngủ. Hừ!

Nguyên Họa không trả lời tin nhắn là trong dự đoán của Từ Từ Kỳ, cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình sung sướng hiện tại của Từ đại mỹ nữ chúng ta a, nghĩ đến bộ dáng Nguyên Họa bị mình làm tức giận liền vô cùng đắc ý, ngủ ngon bội phần. Đây là thú vui tà ác của Từ đại mỹ nữ, xem ra cuộc sống sau này của Nguyên Họa sẽ không dễ chịu gì người ta bảo làm đường càng dài càng vất vả, Nguyên Họa lại chạy theo từ A đến Z. Con đường này rất gian khổ, rất xa xôi.

Nguyên Họa vò đầu, nghiêng trái, đi loay quanh. Ngủ không được a, mất ngủ thực sự là một việc làm cho người ta phiền não, đặc biệt đối với loại làm gì cũng không mất ngủ như Nguyên Họa mà nói, càng làm người ta phiền não.

Ánh mắt Nguyên Họa đảo qua đảo lại nhìn chằm chằm trần nhà, đứng lên mở máy tính, online QQ, mới phát hiện mình còn chưa có QQ của Từ Từ Kỳ, mở Kugou* nghe chút nhạc, vừa mở browser, nhìn mạng xã hội một chút, mở nông trường, trộm thức ăn, mở trại chăn nuôi, trộm ít điểm mới tắt browser. Nhìn bên phải phía dưới màn hình, cũng sắp đến hùng đông. Vô đầu, tắt máy tính liền trở về giường làm ô. Lại một lần nữa nhìn trần nhà ngẩn người. Về phần lúc nào ngủ mất thì hoàn toàn không biết được. Ngay cả mình lúc nào nhìn trần nhà nhìn đến mệt mỏi nhắm mắt lại cũng không biết.

*nghe nhạc trực tuyến Tung của

Lúc Nguyên Họa tỉnh lại, đã là ngày nhô lên cao, vị trí rất cao rất cao. Thức dậy tắm một chút mới nhớ lại hình như mình còn đáp ứng Tiêu Tiểu Dao ăn cơm, nhìn thời gian còn sớm, trong nhà một người cũng không có, xuống lầu mua một chút thức ăn đóng gói về nhà, mở máy tính, ngồi xỏm trên ghế máy tính ăn ăn thức ăn nhanh vừa mua.

Nếu như Nguyên Họa nhớ không lầm, cái loại thức ăn nhanh này cùng với loại nàng ăn vài chục năm trước thật đúng là một chút cũng chưa từng thay đổi, vẫn khó ăn như nhau. Chỉ có biến hóa duy nhất là giá cả. . . Từ năm đồng một phần đến bây giờ hai mươi đồng một phần, giá cả ngược lại tăng gấp

mấy lần. Nguyên Họa rất buồn bực là vì cái gì thức ăn nhanh trên thế giới đều có thể tồn tại mấy chục năm chứ? Một việc rất khó tin.

Nguyên Họa vắn vẹo ăn mấy cái thì muốn vứt thùng rác, nếu như được lựa chọn, Nguyên Họa tuyệt đối sẽ không ăn thức ăn nhanh, mỗi khi ăn thức ăn nhanh này, Nguyên Họa luôn luôn có thể nhớ tới câu nói đầy triết lý kia, cuộc sống giống như bị cưỡng gian, thay vì phản kháng vô ích, không bằng lẳng lặng hưởng thụ. Thế nhưng thật sự Nguyên Họa khó có thể hưởng thụ bị cưỡng gian như vậy. Cho nên đành phải an ủi mình chịu thiệt một chút liền qua đi, nhin một chút.

Thức ăn dưới tình trạng bị cưỡng gian mà ăn xong thì chơi một chút tiểu trò chơi. Trò chơi cao cấp Nguyên Họa chơi không được, cho nên vẫn luôn chơi trò chơi trung thực một chút. Liên thắng vài trận, phát hiện không hay ho gì. Lên web tùy tiện lướt một chút, lúc thấy được trên ảnh chụp của Phụng tử* nổi tiếng trên internet, com vừa nuốt xuống không lâu thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. Ai thất đức như vậy nha, đem Phụng tử up lên mạng. Nhanh chóng tắt trang web, lên diễn đàn Baidu đi dạo một chút, giải trí chút, "Ba ta là Lý Cường!", nhìn cái tin tức này, khoe miệng Nguyên Họa co rúm, vì sao mình cũng là con cháu quan lớn nha, còn là vừa lên đẳng cấp quan nhị đại nha, tại sao khác biệt lại lớn như vậy chứ? Nguyên Họa cũng tà ác tưởng tượng một chút, tương lai gặp phải phiền toái thì nói tên ba mình ra, "Ba ta là Nguyên Khang Khải!"

*Phụng tử dò google để biết thêm chi tiết ==))

Nguyên Họa đều có thể đoán ra bộ dáng Nguyên ba ngược lại mạng về mặt xanh mét, thật sự là rất thú vị.

Nguyên ba có một đứa con bảo bối, nhất định là kiếp trước ít thấp hương, lạy phật, chủ yếu nhất nhất định là ít cúng tiền nhang đèn. Mới có được một đứa con gái dờ hơi như vậy.

Trên mạng chú ý một chút tình trạng gần đây của thành phố A, trên mạng hiện một cái tin tức, trang đầu chữ viết to dùng tin tức hợp tác của ba nhà xí nghiệp lớn Từ thị, Tiêu thị, Lý thị. Nguyên Họa thoáng cái bị tin tức này hấp dẫn. Tin tức này chính là sáng sớm vừa tung ra, trên tin tức còn có một tấm hình, mà ảnh chụp ba người Nguyên Họa đều biết. Lần lượt là Tiêu Tiêu Dao, Từ Từ Kỳ, Lý Đông Hải. Thật đúng là tổ hợp tuần nam mỹ nhân a, không thua gì bất kỳ một tổ hợp thần tượng nào.

Mà Nguyên Họa đối với tấm hình này điểm duy quan tâm nhất điểm chính là tay của Từ Từ Kỳ, hiện tại cùng Lý Đông Hải nắm tay, mặc dù biết đó là lễ nghi bắt tay. Nhưng là vẫn ăn vạ, cảm giác kia nhất định là ăn vạ. Trong lòng chua xót, rất không thoải mái.

Nguyên Họa cảm chuột chuyển đến ô vuông, tắt browser. Nằm ngửa ở ghế trên, hơi híp mắt, thần tình trong mắt hoàn toàn không phải loại cà lơ phất phơ thường ngày, thay vào đó là vẻ mặt đầy bí hiểm

Một đêm + một buổi sáng ở nhà của Nguyên Họa (._.)

Sắp có chiến tranh lạnh rồi ==)) sau đó tiểu Họa sẽ ôm được mỹ nhân 3

Chương này edit lủng củng quá thì phải :(

#vote

Hình như bộ Nữ dâm tặc hảo sắc bị hất hủi o(〒_〒)o

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35

Ngạn ngữ viết: "Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi!"

Còn có câu chính là "Thà rằng đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội nữ nhân!"

Hiện tại nên đổi thành, "Thà rằng đắc tội những nữ nhân khác, cũng không thể đắc tội nữ nhân Nguyên Họa này!"

Nguyên Họa chính là một yêu nghiệt, còn là một yêu nghiệt gây tai họa cho muôn dân, tin tức hôm nay nàng thể nhưng sẽ vững vàng nhớ kỹ tên nam nhân nắm tay của Từ Từ Kỳ kia: Lý Đông Hải, ừ, chính là Lý Đông Hải. Mẹ, nữ nhân của lão nương mi cũng dám giành, không để cho mi biết một chút lợi hại, thật coi Nguyên Họa ta không thể bộc phát đúng không? Ta khiến mi nhìn một chút thực lực của Nguyên thị chúng ta, cho mi cảm nhận được cái gì là quyền lực tuyệt đối.

Nguyên Họa chính là ngầm ngầm ghi hận, còn bổ sung thêm một loạt gây rối mà Lý Đông Hải đối với Từ Từ Kỳ trước kia, không chính chết mi, ta sẽ không theo họ Nguyên, theo họ ba ta đi. Ách. . . Dòng họ hình như căn bản không có thay đổi. (chắc tui chót ==))

Sau khi Nguyên Họa dựa vào trên ghế suy nghĩ thật lâu mới nâng khóe miệng lên, mặc quần áo tử tế chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Nhưng mà phải chi là Nguyên Họa sớm biết rằng Từ Từ Kỳ cũng ở đó, đánh chết nàng cũng sẽ không đi cuộc hẹn này.

Nguyên Họa vốn thật vui vẻ đi khách sạn Quốc tế, có thể không vui vẻ sao? Khách sạn Quốc tế này là khách sạn tốt nhất thành phố A, trong ấn tượng của Nguyên Họa chỉ dùng mười người ngón tay cũng đủ đếm được có mấy lần nàng vào khách sạn Quốc tế này, trên cơ bản đều là thân thích vô cùng giàu có kết hôn, mới có vài lần cơ hội đến khách sạn Quốc tế ăn cơm như vậy a! Mặc dù nói, thức ăn của khách sạn Quốc tế cũng không ngon hơn so với những nhà hàng khác, nhưng mà ta ăn ở đây cũng có chút bảnh bảnh.

Nguyên Họa rất thích a, thời điểm nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao rất thích a, từ lâu đã đem cái tin tức ban nãy ném lên chín tầng mây. Nhưng khi Tiêu Tiểu Dao dẫn nàng vào phòng, biểu tình ngay lúc đó của Nguyên Họa tuyệt đối là muốn khóc lên. Tại sao Từ Từ Kỳ và Lý Đông Hải đều ở đây a? Không có người cùng nàng nói qua nha!

Gương mặt Nguyên Họa khóc tang nhìn về phía Tiêu Tiểu Dao, Tiêu Tiểu Dao vội vàng đi ra hoà giải nói "Nguyên Họa, ngại quá, ha ha. Trước quên cùng cậu nói, Từ tiểu thư và Lý tiên sinh đều ở đây. Ngày hôm nay chúng ta vừa vận bản thành dự án hợp tác, cho nên muốn ăn mừng! Cậu không ngại chứ." Sau đó thì nghiêng mình đến bên tai của Nguyên Họa nhỏ giọng nói "Lần sau chúng ta ăn riêng một bữa ngon được không?" Trong giọng nói còn kèm theo một chút ý nũng nịu.

Thế nhưng Nguyên Họa không có chút nào hưởng thụ mỹ nữ này dịu dàng nũng nịu a! Bị ánh mắt như dao của Từ Từ Kỳ làm cho sống lưng ớn lạnh mà cười nói "Ngại, không ngại. Không có việc gì."

Nguyên Họa cũng không dám nhìn phía Từ Từ Kỳ, có cảm giác mình chính là chồng ở bên ngoài bị vợ bắt gian tại giường.

Lý Đông Hải cũng cảm giác bầu không khí có chút xấu hổ, liếc mắt trừng Nguyên Họa, thật vất vả có hai đại mỹ nữ làm bạn ăn bữa cơm, đứa nhỏ xấu xa này lại tới phá rối cái gì? Không có việc gì ai bảo đứa nhỏ xấu xa chết tiệt Nguyên Họa này cứ đến quấy rầy chuyện tốt của hắn, thực sự là làm hắn tức chết.

Nguyên Họa cũng không biết mình bị Lý Đông Hải ghi hận, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh lên một chút ăn xong bữa cơm này rồi chuồn người. Nàng thật vất vả mới làm hòa cùng Từ đại mỹ nữ, đừng để bữa cơm này làm rối lên.

Nguyên Họa vui đầu đau khổ mà ăn, sau đó nghe được một âm thanh khinh thường, ngẩng đầu nhìn lên, chính là Lý Đông Hải. Ban nãy mới vừa vào thì chỉ lo nhìn Từ Từ Kỳ, quên mất tên lợi dụng này. Tình địch gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, không sai, chính là tình địch. Nguyên Họa liếc Lý Đông Hải, cũng là xem thường. Hai người đều ở đây âm thầm đo sức.

Lý Đông Hải kinh hãi, cái này là đứa nhỏ xấu xa sợ sệt nhất gan hắn từng gặp ở quán bar sao, vì sao hôm nay khí tràng không giống bình thường, còn dám dùng mắt trừng hắn, thú vị, lá gan biến lớn sao!

Nguyên Họa bây giờ mới biết mình có bao nhiêu ghét Lý Đông Hải, lúc nhìn Lý Đông Hải đều hận không thể đem người này ăn tươi nuốt sống. Nhìn lại Từ Từ Kỳ, nhìn xem, cùng người ta thật thân thiết, vừa nói vừa cười. Đối với mình thì trung ra mặt lạnh. Nguyên Họa bất bình, Từ Từ Kỳ chị rốt cuộc là thích ai, em mới là người yêu của chị. Nguyên Họa nổi đóa nha! Bụng lên một ly rượu đỏ ừng ực ừng ực xuống bụng, nói với Tiêu Tiểu Dao bên cạnh "Tiểu Dao, mình ăn no." Không ăn no cũng tức no rồi. Đương nhiên câu nói kế tiếp không nói ra miệng, ở trong lòng oán trách.

Tiêu Tiểu Dao không để ý Nguyên Họa đang nháo cái gì a, nhưng nàng muốn chính là kết quả như vậy. Bữa tiệc hôm nay là nàng cố ý an bài. Ý cười dịu dàng nói với Nguyên Họa "Không ăn nhiều một chút sao, mình thấy cậu chưa từng ăn cái gì." Vừa nói vừa gấp vào bát Nguyên Họa một khối sườn heo chua ngọt "Khi còn bé cậu thích ăn nhất là sườn heo chua ngọt, ăn nhiều một chút."

Nguyên Họa vốn nghĩ muốn cự tuyệt, thế nhưng nhìn thấy Từ Từ Kỳ và Lý Đông Hải đáng vẻ thân mật, trong lòng không hề tức giận. Gắp sườn heo trong chén nói "Cảm ơn!" Sau đó thì yên lặng ăn, Tiêu Tiểu Dao lại gắp rất nhiều đồ ăn cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa vừa ăn vừa nhận, trong miệng còn mơ hồ không rõ nói lời cảm ơn.

Từ lúc Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa vào phòng quả thực là không cho ngốc tử này sắc mặt tốt, lúc thấy Nguyên Họa còn chưa có ăn gì lại nói mình no rồi, mới phát giác được hình như mình có chút quá đáng. Nhưng nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao đối với Nguyên Họa bộ dáng săn sóc tỉ mỉ, cơn tức liền vọt lên, buồn bực chính là Nguyên Họa tại sao không biết cự tuyệt người ta, ngày hôm qua không phải vừa cùng nàng thổ lộ sao? Ngày hôm nay liền cùng tình cũ ra ngoài ăn cơm, đúng, ở trong mắt của Từ Từ Kỳ, Tiêu Tiểu Dao chính là tình cũ của Nguyên Họa. Đây coi là cái gì chứ? Xem Từ Từ Kỳ nàng là cái gì? Lòng chiếm hữu của Từ Từ Kỳ rất mạnh, đương nhiên là không được phép Nguyên Họa đang cùng mình thổ lộ vẫn cùng những nữ nhân cùng nàng có quan hệ mờ ám có liên quan gì. Từ Từ Kỳ ghen, hơn nữa còn là ăn dấm chua năm xưa.

Ngược lại Nguyên Họa lại là bực bội Từ Từ Kỳ và Lý Đông Hải, nội tâm của Nguyên Họa vẫn còn tự ti, trước tiên không nói nhà nàng không xứng với Từ Từ Kỳ, còn có giới tính cùng chiều cao của mình, như thế đều thật đã kích lòng tin của Nguyên Họa.

Cùng Tiêu Tiểu Dao câu được câu không trò chuyện, nhìn một chút cơm ăn cũng sắp xong, hơn nữa Nguyên Họa thực sự không chịu nổi cảnh tượng Từ Từ Kỳ và Lý Đông Hải ở chung với nhau. Vì vậy mở miệng nói "Tiểu Dao, mình cũng cần phải về rồi." Quay đầu nhìn Từ Từ Kỳ và Lý Đông Hải nói "Các người từ từ ăn."

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa lại cúi đầu uống rượu của mình. Nguyên Họa thấy một màn như vậy không tránh khỏi đáy lòng nguội lạnh. Nàng thừa nhận nàng rất quan tâm thái độ của Từ Từ Kỳ, kể từ khi biết mình thích Từ Từ Kỳ thì rõ ràng càng ngày càng lưu ý thái độ của Từ Từ Kỳ, đặc biệt là lúc tối hôm qua mình thổ lộ.

Ngược lại Tiêu Tiểu Dao vui sướng khi nhìn thấy một màn như thế, cũng theo Nguyên Họa đứng dậy nói "Nguyên Họa mình đưa cậu đi." Vừa nói với hai người Từ Lý "Từ tiểu thư và Lý tiên sinh từ từ ăn, tôi đưa Nguyên Họa về trước."

Nguyên Họa cũng không cự tuyệt, thấy Từ Tử Kỳ chút xíu phản ứng cũng không có, tâm trạng buồn bã. Nhưng vẫn tùy Tiêu Tiểu Dao nắm tay ra khỏi phòng.

Từ Tử Kỳ nhìn hai người nắm tay ra khỏi phòng, bàn tay dưới bàn đã gắt gao nắm chặt, móng tay cắm vào da thịt.

Ngược lại Lý Đông Hải vui sướng cùng Từ Tử Kỳ một chỗ, vừa định hẹn Từ Tử Kỳ đến quán bar chơi. Chỉ thấy vẻ mặt Từ Tử Kỳ âm tình bất định nói với mình "Tôi cũng ăn no, đi trước."

Lý Đông Hải cười khan nói "Không đi quán bar chơi một chút sao, nghe nói gần đây Tước sĩ từ Pháp nhập về vài loại rượu vang, mùi vị rất tốt. Từ Kỳ không muốn đi thử xem sao?"

Lý Đông Hải tự nhiên biết Từ Tử Kỳ là người yêu rượu, cho nên đương nhiên sẽ mang rượu ra dụ dỗ.

Từ Tử Kỳ mặt không thay đổi nói với Lý Đông Hải "Ừ, lần sau đi, ngày hôm nay hơi mệt chút."

Từ đại mỹ nữ cũng cự tuyệt như vậy, Lý Đông Hải dù không tình nguyện cũng chỉ có thể từ bỏ để Từ đại mỹ nữ đi về.

Lúc Từ Tử Kỳ lái xe trở lại nhà trọ, mệt mỏi cảm thấy mình sắp suy nhược, cũng không phải thân thể mệt, mà là tâm mệt. Rõ ràng ngày hôm qua hai người còn thật tốt, sao ngày hôm nay lại biến thành như thế chứ?

Từ Tử Kỳ làm sao có thể không nghĩ tới hôm nay chính là do Tiêu Tiểu Dao cố ý an bài chứ, từ lúc Nguyên Họa sững sờ khi vào cửa, bộ dạng mơ hồ kia, Từ Tử Kỳ đã biết.

Thế nhưng vẫn không nhìn được tức giận, đem tức giận đều đổ lên người kia. Cũng không phải không thấy được biểu tình bi thương của Nguyên Họa lúc rời đi, chỉ là vẫn không nhìn được muốn thử nài, phát cáu với nài.

Nguyên Họa xuống xe Tiêu Tiểu Dao, vẫn lễ phép mời người lên ngồi một chút. Tiêu Tiểu Dao cũng không khách khí, theo chân của Nguyên Họa lên Nguyên gia.

Nguyên ba Nguyên mẹ cũng vừa tan tầm về đến nhà, Nguyên mẹ còn đang chuẩn bị cơm tối, Nguyên ba thì đang một mình chán đến chết ngồi trên ghế sofa xem tin tức hết sức khô khan trên TV.

Nguyên Họa mở cửa mời Tiêu Tiểu Dao vào nhà, Nguyên ba tò mò quay đầu lại nhìn về phía con gái bảo bối nhà mình, ôi chao, bây giờ làm sao dẫn về cho hán một mỹ nữ a?

Nguyên mẹ vừa vặn làm xong cơm tối, cũng liền ra khỏi phòng bếp, thấy bên cạnh Nguyên Họa một mỹ nữ khí chất rất tốt liền hỏi "Nguyên Họa, vị này chính là?"

"Công ty Tiểu thị Tiêu Tiểu Dao, chính là người ngồi cùng bàn với con hồi tiểu học. Năm nay vừa mới về nước !" Nguyên Họa giới thiệu, bất quá vẫn vì bản thân có bạn học cũ là một người có bối cảnh tốt như vậy mà kiêu ngạo.

Nguyên ba Nguyên mẹ là người hiểu biết, làm sao không biết Tiểu thị chứ? Con gái còn quen biết một người có bối cảnh như thế a, thực sự là hiếm thấy. Nguyên ba Nguyên mẹ cũng nhớ lại Tiêu Tiểu Dao, hồi tiểu học Nguyên Họa luôn quần quít lấy tiểu cô nương đáng yêu kia, lúc cô bé này xuất ngoại, Nguyên Họa khóc giống như vô cùng đau khổ, tê tâm liệt phế a! Nguyên ba muốn không nhớ rõ cũng khó a! Ngắm lại bộ dáng khuê nữ nhà mình trước đây đã cảm thấy khôi hài, nhưng thật ra không nghĩ tới tiểu cô nương này bối cảnh cường ngạnh như thế a !

"Chào chú chào dì!" Tiêu Tiểu Dao ngọt ngào sẵn sốc, cảm giác giống như là một em gái nhà bên, thanh âm ngọt ngào như gió xuân, thoải mái không nói nên lời.

Nguyên ba Nguyên mẹ, Tiêu Tiểu Dao có nhớ, đặc biệt là Nguyên ba, đơn giản là xem Nguyên Họa giống như bảo bối mà cưng chiều, Tiêu Tiểu Dao nghĩ đến bộ dáng yêu thương của Nguyên ba đối với Nguyên Họa a! Ai, thực sự là ngay cả ba ba của mình đều không đạt được trình độ đó a!

Nguyên ba Nguyên mẹ vốn là đối với Tiêu Tiểu Dao khi còn bé ấn tượng đặc biệt tốt, tiểu cô nương này khi còn bé rất hiểu chuyện, không nghĩ tới lớn như vậy còn hiểu chuyện lại nhu thuận như thế, không có một chút tính tình đại tiểu thư. Nhìn lại đứa con gái vô dụng nhà mình, trong lòng thờ dài, đều là cha mẹ bình thường nuôi dưỡng con gái tại sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?

"Tiểu Dao, đến đây, vừa khéo đi vừa nấu cơm xong, không ngại thì ở lại cùng chú ăn cơm đi." Nguyên ba thái độ thân thiết nha, làm cho toàn thân Nguyên Họa không được tự nhiên.

"Ba, con cùng Tiểu Dao vừa ăn xong." Nguyên Họa thực sự là vẻ mặt hắc tuyến.

"Ăn rồi thì thuận tiện ăn thêm một chút không được sao, con cái đứa nhỏ hư hỏng này." Thanh âm Nguyên mẹ răn dạy Nguyên Họa, lại dùng vẻ mặt hòa ái dễ gần nói với Tiêu Tiểu Dao "Tiểu Dao, cháu đừng để ý Nguyên Họa. Đến, nắm thử tay ghế của dì." Nói liền kéo Tiêu Tiểu Dao về phía bàn ăn, để người ta ngồi xuống.

Tieu Tiểu Dao cũng không cự tuyệt, chỉ là cười nhẹ nói "Cảm ơn chú, dì !"

Ai u, Nguyên ba Nguyên mẹ càng xem Tieu Tiểu Dao càng cảm thấy vừa lòng a, Nguyên Họa nhìn thấy vẻ mặt sầu bi a! Nguyên Họa giận a, hóa ra là ở đây chê con sao? Thật là, tốt xấu gì con mới là con ruột của hai người.

Lắc lắc thân người, đi đến bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Tieu Tiểu Dao.

Tieu Tiểu Dao cười nhẹ với Nguyên Họa, trong nụ cười đó làm cho Nguyên Họa đọc không hiểu nhưng lại cảm thấy hoảng hốt.

Học cả ngày đuổi quá tính để mai mới edit mà thôi ráng cho xong =. =!

Tieu Họa sắp ôm được mỹ nhân r (_ _)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 36

Nguyên Họa run sợ ăn vài miếng đồ ăn thì rời bàn, cuối cùng còn bị Nguyên mẹ dùng ánh mắt lưỡi dao trừng một cái.

Đáy lòng Nguyên Họa vô cùng ủy khuất mà kêu gào, má ơi, rốt cuộc ai là con ruột nha?

Đương nhiên lời như vậy chỉ có thể nói ở trong lòng, nếu như bị Nguyên mẹ vị Tây thái hậu này nghe được, Nguyên Họa e là sẽ chịu độc thủ của Nguyên mẹ, hơn nữa còn là thủ đoạn vô tung vô ảnh. Nguyên Họa chính là đã lĩnh giáo rồi, cho nên nàng từng có một dạo hết sức đồng cảm với Nguyên ba, làm sao lại rước về một người vợ như thế chứ. Cho nên Nguyên Họa vẫn luôn giáo dục Nguyên Hải nên lấy Nguyên mẹ làm tài liệu tham khảo, tuyệt đối không chọn nữ nhân hình tượng giống Nguyên mẹ làm vợ. Ngắm lại Từ Từ Kỳ, hình như cùng Nguyên mẹ phúc hắc như nhau. Thế nhưng Từ Từ Kỳ đối với nàng tốt, ừ, nghĩ như vậy vẫn là Từ Từ Kỳ tốt hơn một chút.

Vị trí của Nguyên mẹ trong lòng của khuê nữ nhà mình xuống dốc không phanh, thậm chí còn kém hơn so với vị con dâu chưa vào cửa kia. Nếu như Nguyên mẹ biết, Nguyên Họa này vô tâm vô phế nghĩ như vậy, có lẽ nên nhân lúc nàng còn chưa ra đời nên bóp chết ở trong nôi. Còn cần tân tân khổ khổ* như thế đem đứa nhỏ này nuôi lớn để chộc giận bà sao?

*vất vả, cực khổ

Nguyên Họa chuồn về phòng ngủ của mình, chỉ lát sau Tieu Tiểu Dao liền gõ cửa hỏi "Nguyên Họa, mình có thể vào không?"

"Vào đi." Nguyên Họa ngã xuống giường an nhàn nói.

Lúc Tieu Tiểu Dao vào phòng đã bắt đầu quan sát căn phòng của Nguyên Họa, thì ra phòng của Nguyên Họa cũng không có loạn như trong tưởng tượng nàng, ngược lại thật ra rất sạch sẽ chỉnh tề. Chỉ là Tieu Tiểu Dao không biết, đây là đang ở nhà của Nguyên Họa, có Nguyên mẹ ở nhà, phòng của Nguyên Họa còn có thể loạn đi đâu a, nhưng mà nếu như thấy phòng trọ của Nguyên Họa, Tieu Tiểu Dao sẽ biết kỳ thực phòng của Nguyên Họa kỳ thực cùng với tưởng tượng của nàng không chênh lệch bao nhiêu, thậm chí còn hơn.

"Nguyên Họa, cậu không khác gì lúc nhỏ, ăn no thì muốn ngủ." Tieu Tiểu Dao trêu chọc.

Nguyên Họa cũng không thèm để ý, Tieu Tiểu Dao cũng là sự thật, nàng từ nhỏ đến lớn chính là như vậy. Ăn no thì muốn ngủ. Điềm này cùng với sinh hoạt của heo không hề khác biệt.

"Há há, Tiểu Dao, cậu nói một chút cuộc sống ở nước ngoài đi, trước đây lúc cậu vừa đi, thật ra mình thương tâm một thời gian a!" Nguyên Họa nói câu này có bao nhiêu chân thành biểu lộ a, nhưng mà trên thực tế chờ đến lúc nàng có bạn ngồi cùng bàn mới đã đem Tieu Tiểu Dao quên đến chín tầng mây, dự tính cũng là chuyện một tuần sau đó.

Thế nhưng lời này vào tai của Tieu Tiểu Dao ngược lại dễ nghe gấp đôi, hiện tại còn đang nhớ lại lúc tiểu học, bộ dáng của Nguyên Họa lôi kéo ống tay áo của nàng khóc đến kinh thiên động địa, quý cũng phải sợ, thỉnh thoảng còn đem nước mắt nước mũi chùi lên bộ quần áo màu trắng công chúa của nàng, lúc đó tiểu Tieu Tiểu Dao chỉ có loại xúc động muốn đá tên hỗn đản này vào gốc xo xanh nào đó, đây chính là bộ đồ mới mẹ nàng vừa mua cho nàng a! Làm sao giống như bây giờ vậy, nhớ tới còn cảm thấy ảm áp chứ?

Sau khi xuất ngoại thì thỉnh thoảng nhớ đến Nguyên Họa, người mỗi lần đều đề mặc cho nàng khi dễ, cũng luôn tự khi dễ bản thân.

Lúc nhỏ, ký ức tốt đẹp nhất cũng chính là Nguyên Họa.

Tieu Tieu Dao không chỉ một lần kỳ vọng trên đời này xuất hiện một giống như Nguyên Họa thật tình đối đãi với nàng, nhưng mà chìm trong thất vọng một lần lại một lần bị phản bội. Tieu Tieu Dao thậm chí không chỉ một lần hận thân phận cùng địa vị của mình, vì sao mỗi một người cùng nàng kết giao đều là vì mấy thứ này của nàng mà đến chứ?

Tieu Tieu Dao còn nhớ rõ, mối tình đầu năm ấy, nam nhân kia chính là vì địa vị cùng gia thế của nàng mới quen nàng. Sau lại bị phát hiện, còn quỳ cầu nàng đừng bỏ hẳn, lòng của Tieu Tieu Dao chính là đã chết trong giây phút đó. Mãi đến khi gặp lại Nguyên Họa, Tieu Tieu Dao mới cảm nhận được trái tim không hề đập kia của mình lại một lần nữa sôi trào.

"Ừ, mình cũng còn nhớ rõ dáng vẻ khi đó của cậu lôi kéo mình khóc nhe đấy! Vừa nghe chủ với đi nói hiện tại cậu không có việc làm, có hứng thú đến Tiêu thị của mình làm việc không?" Tieu Tieu Dao cười nhẹ nói, kích động trong lòng khó có thể kiềm chế.

"Ha hã, mình suy nghĩ đã, mình muốn ở lại thành phố A." Nguyên Họa gật đầu nói. Kỳ thực không chỉ là bởi vì muốn ở lại thành phố A, mà là muốn ở lại bên cạnh Từ Từ Kỳ.

"Ừ, ở lại thành phố A cũng không thành vấn đề, Tiêu thị ở thành phố A cũng có một công ty con cần quản lý, mình coi trọng cậu. Nếu như cậu cảm thấy không thành vấn đề thì nói với mình, mình giúp cậu sắp xếp." Tieu Tieu Dao thật ra là muốn đem người cột vào bên cạnh mình, nhưng mà đối phương muốn ở lại thành phố A, cái này cũng dễ hiểu, dù sao nơi này là nơi Nguyên Họa lớn lên, lý tưởng cũng là đương nhiên. Chỉ cần có thể đem Nguyên Họa cột vào bên người là được. Dù sao hiện tại cũng phải phát triển ở thành phố A, mình cũng sẽ ở thành phố A một thời gian dài.

"Mình sẽ suy nghĩ. Tieu Dao, cậu xinh đẹp như vậy có phải có bạn trai rồi không a?" Kỳ thực, Nguyên Họa còn là một người cực kỳ bát quái*, không kiềm được hiếu kỳ của mình nên đánh mở miệng hỏi.

*nhiều chuyện :3

Nghe được câu hỏi của Nguyên Họa, thân thể Tieu Tieu Dao run nhẹ một cái, có chút mất tự nhiên nói "Không có."

Nguyên Họa thấy sắc mặt của Tieu Tieu Dao có chút khó coi, cũng không dám hỏi nhiều nữa. Hai người vừa tán gẫu một hồi, Nguyên Họa mới đứng dậy đưa Tieu Tieu Dao đi xuống lầu.

Sau khi đem Tieu Tieu Dao tiễn đi, Nguyên Họa mới thở dài một hơi.

Nàng không thể không nhìn ra Tieu Tieu Dao đối với nàng hiển nhiên là không bình thường, nếu như không gặp Từ Từ Kỳ trước, nói không chừng nàng đã bị mỹ nữ như Tieu Tieu Dao bắt mất. Thế nhưng hiện tại nàng toàn tâm toàn ý chỉ có Từ Từ Kỳ, bất luận kẻ nào khác đều không vào được lòng của nàng.

Nguyên Họa đứng ở dưới lầu, ánh mắt dần dần tĩnh mạch, lấy điện thoại trong túi ra, đề xuống một lát, tìm số của Từ Từ Kỳ, nhưng lại không ấn nút gọi. Nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ. Nguyên Họa chạy ra ngoài tiểu khu, đón chiếc taxi, vội vã lên xe. Nói địa chỉ của Từ Từ Kỳ.

Xuống xe, thanh toán tiền xe mới chạy lên phòng của Từ Từ Kỳ.

Anh trai bảo an vẫn không có ngăn cản Nguyên Họa, nhìn Nguyên Họa mà yên lặng cầu khẩn "Hy vọng bạn nhỏ đừng trở thành vật hy sinh, có vẻ như mới nhìn thấy lúc Từ tiểu thư lái xe trở lại thì gương mặt lạnh lùng." Nghĩ tới đây thân thể bảo an khô ngo không tự chủ run lên mấy cái. Đưa ra kết luận, Từ đại mỹ nữ có vẻ tức giận, rất đáng sợ.

Nguyên Họa bước vào thang máy, đến tầng 25, đứng ở trước cửa nhà Từ Từ Kỳ, trong lòng cực kỳ rối rắm. Lúc đi cùng Tieu Tieu Dao, Từ đại mỹ nữ ngược lại ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng cho mình, ngược lại cùng Lý Đông Hải ở lại, nghĩ đến Lý Đông Hải, Nguyên Họa liền tức giận đến nghiến răng, vội vàng đi lên nhấn chuông cửa.

Từ Từ Kỳ đang chuẩn bị ngủ, chợt nghe tới cửa truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, trong đầu suy nghĩ đã trở về này còn ai đến tìm nàng chứ? Nghĩ chắc là Nguyên Họa, nhưng mà nhớ đến hiện tại có lẽ đang cùng đồng hương dạo chơi chứ không thể ra ngoài, xuống giường, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, quả thật là Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ đắc ý, vui vẻ. Tâm tình đương nhiên rất tốt, mở cửa cho Nguyên Họa vào, cho dù trong lòng vẫn là có chút tức giận.

Từ Từ Kỳ không biết hiện tại mình ăn mặc có bao nhiêu bại lộ, có bao nhiêu tươi đẹp. Dù sao tiểu Nguyên Họa của chúng ta cũng bị cảnh tươi đẹp này làm cho sợ hãi rồi, lúc Từ Từ Kỳ mở cửa phòng, ánh mắt của nàng liền dính vào trên người của Từ Từ Kỳ chưa từng dời đi. Mẹ ơi, trái tim nhỏ bé của con nga! Tôi như vậy rồi Từ đại mỹ nữ còn mặc bại lộ như vậy làm gì chứ a, Nguyên Họa cảm thấy hô hấp của mình đều trở nên đặc biệt mất tự nhiên.

Toàn thân mặc váy ngủ hai dây đường viền hoa văn màu đen trễ ngực, còn là loại siêu ngắn qua đầu gối luôn ấy.

Da thịt trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, nhìn lại cặp chân kia thon dài mịn màng. Nguyên Họa sợ máu mũi của mình sẽ phun ra ngoài, cuống quýt dời đi ánh mắt chăm chú của mình. Ai nha, không được, nhìn tiếp nữa thì thực sự sẽ chảy máu não. Nguyên Họa trong lòng kêu gào, thế nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ quét đến trên người của Từ Từ Kỳ, ai kêu cảnh tượng này thật sự quá cảm động chứ.

"Từ Kỳ, chị. . . Chị sắp ngủ sao?" Nguyên Họa rối trí, tại sao thanh âm của mình lại phát run như vậy chứ? Lại không làm cái gì, không cần có bộ dáng có tật giật mình.

Đôi mắt xinh đẹp của Từ Từ Kỳ trừng một cái, không để ý tới Nguyên Họa trực tiếp đi về phòng của mình.

Nguyên Họa nhìn bóng lưng của Từ Từ Kỳ, xoắn xuýt một hồi, vẫn là tung tăng đi theo. Thế nhưng đến trước giường của Từ Từ Kỳ thì choáng váng. Từ Từ Kỳ hiện tại nằm trên giường, mình làm sao bây giờ a? Nguyên Họa âm ỨC a, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Từ Từ Kỳ liền nhăn lại. Thằng tấp nhip chăm chăm Từ đại mỹ nữ, hy vọng lúc này Từ đại mỹ nữ có thể chỉ con đường sáng cho nàng, tốt nhất là hai người có thể ngủ chung

Từ Từ Kỳ đã sớm ở trong tối mà quan sát biểu tình thay đổi liên tục của Nguyên Họa, chẳng qua chính là mình muốn chèn ép Nguyên Họa. Ai kêu ngày hôm nay nàng cùng Tiêu Tiểu Dao đi ăn cơm. Lúc đó ăn không phải thật thoải mái sao, hiện tại nhớ tới Từ Từ Kỳ nàng a, trề rồi!

Từ Từ Kỳ thừa nhận mình là bụng dạ phi thường hẹp hòi, nhưng mà thực chất cũng là lo lắng Nguyên Họa thực sự bị Tiêu Tiểu Dao đoạt đi. Từ Từ Kỳ không phải không nhận ra Tiêu Tiểu Dao đến thành phố A chỉ là đơn thuần muốn cùng Từ thị năng hợp tác, trực giác của nữ nhân sẽ không sai, ngược lại trực giác nói với nàng Tiêu Tiểu Dao là vì Nguyên Họa mà đến. Cũng không biết Nguyên Họa có gì thu hút nhiều vận đào hoa như vậy.

Nguyên Họa thấy Từ Từ Kỳ ngay cả nhìn cũng không nhìn mình, bất mãn chu miệng nhỏ nhắn nói "Từ Kỳ, ách. . . Ngày mai em mời chị ăn cơm có được không?" Nguyên Họa rút cuộc còn là biết hôm nay là mình chọc giận Từ Từ Kỳ, tuy rằng Từ Từ Kỳ cũng chọc cho nàng không vui. Thế nhưng người ta chính là thiên kim đại tiểu thư nhà, đương nhiên là phải dễ dàng. Trọng trách này buộc phải giao cho mình.

Lúc này Từ Từ Kỳ mới ngẩng đầu nhìn Nguyên Họa thần nhiên nói "Tôi muốn em chạy đến chỗ tôi, không phải chỉ muốn hẹn tôi ăn cơm đi." Từ Từ Kỳ cũng không chỉ buồn bực, Nguyên Họa này trong não rốt cuộc chứa cái gì, nếu là có khả năng nhất định phải cạy ra xem, hiện tại mấy giờ rồi, chạy đến nhà của nàng chỉ vì hẹn nàng ngày mai ăn cơm sao? Ngốc tử, tuyệt đối chính là một ngốc tử.

Nguyên Họa chu cái miệng nhỏ nhắn, nghĩ thầm, tôi muốn em tới ở đây khẳng định không phải là muốn mời chị ăn cơm a, nói giỡn sao, tôi như vậy rồi. Bất quá đúng là mình thật có chút dối bụng. . . Từ đại mỹ nữ thị có thể trước tiên cho mình ăn no không? trong lòng Nguyên Họa rất không thuần khiết mà suy nghĩ, thế nhưng cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, ngoài miệng tự nhiên là không dám nói ra.

"Từ Kỳ, ừ. Đây coi là là một chuyện đi, ngày hôm nay chị không vui sao?" Thân thể Nguyên Họa run run hỏi, ai nha, trong đầu không ngừng oán giận, tại sao mình cứ kém như vậy chứ, mới ăn một bữa cơm cùng Tiêu Tiểu Dao lại bị Từ Từ Kỳ bắt được.

Từ Từ Kỳ nhướn mày nhìn Nguyên Họa hỏi "Em cứ nói đi?"

Nguyên Họa gãi ót, y e a nói "Từ Kỳ, chị đừng nóng giận, em cũng không biết Tiêu Dao gọi bọn chị cùng đi."

Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Họa nói xong, nụ cười càng sáng lạn, cười đến lưng Nguyên Họa đều lạnh. Nguyên Họa em được lắm, là tôi rảnh rồi quấy rầy em cùng Tiêu Tiểu Dao hẹn hò đúng không? Còn trách lên đầu tôi đúng không?

"Nguyên Họa, trước khi em bị tôi đá ra ngoài, mời em lập tức rời đi." Từ Từ Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nói. Thực sự là bị cái tên Nguyên Họa này làm cho tức chết rồi.

"Từ Kỳ, em. . . Em làm sao? Đừng, buổi tối em muốn ngủ cùng chị." Nguyên Họa quýnh quýnh, bất chấp nhào lên giường của Từ Từ Kỳ. Hai tay nắm chặt drap giường. Sau đó hai mắt đặc biệt vô tội nhìn chăm chăm Từ đại mỹ nữ, thực sự là đáng thương a!

Cmt cho vui nhà vui cửa đi mấy bạn =))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 37

Từ Từ Kỳ nhìn tên vô lại Nguyên Họa trên giường mình, tức giận đến răng cũng ngứa ngáy. Cấn răng nói "Đi xuống!"

Nguyên Họa làm sao để ý tới Từ Từ Kỳ a, xuống thì phải đi về, nàng mới không cần đâu! Vì phúc lợi của mình thì cho dù bị Từ đại mỹ nữ đánh cũng không thể xuống giường.

"Từ Kỳ, em muốn cùng chị ngủ." Nguyên Họa tận lực bày ra dáng vẻ của bản thân khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ đáng thương, muốn kích thích mẫn tính của Từ Từ Kỳ. Thế nhưng chiêu bách phát bách trúng này luôn không có tác dụng đối với Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ căn bản không nhìn ánh mắt của Nguyên Họa, nhưng mà nàng biết tên Nguyên Họa này lại giả bộ đáng thương, còn giả bộ đặc biệt giống, nếu như nhìn, mình nhất định sẽ mềm lòng.

Muốn đem Nguyên Họa kéo lên, ngăn lại tốt hơn là tùy nàng đi.

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa, tức giận nói "Em đi tắm cho tôi rồi mới được ngủ."

Nguyên Họa nghe Từ Từ Kỳ nói một câu như vậy, nhất thời cười đến sáng lạn như hoa. Xuống giường đi đến WC trong phòng Từ Từ Kỳ, nhìn một chút bày biện trong WC, aiz. . . Cảm thán , kè có tiền nha! Nhìn lại bồn tắm lớn, thật khác biệt a! Mở đầy nước xong mới nhớ lại mình không mang áo ngủ theo a, vậy phải làm sao bây giờ a? Nguyên Họa nhăn nhó đi ra WC trước mặt của đến Từ Từ Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhìn Từ Từ Kỳ, cúi đầu nhỏ giọng nói "Từ Kỳ, cái kia. . . Ách. . . Em không có đồ ngủ."

Từ Từ Kỳ nhìn về phía Nguyên Họa, đáng vẻ như tiêu tức phụ*, mình khi dễ nàng sao? Thật là. Từ Từ Kỳ thực sự là không chịu nổi bộ dáng bây giờ của Nguyên Họa, da gà lách cách nổi đầy ra ngoài. Đứng lên, đèn tủ quần áo tìm một cái váy ngủ liền áo ném qua cho Nguyên Họa.

*người vợ nhỏ (ko phải vợ bé :-?)

Nguyên Họa còn là đầy mong đợi, dù sao cũng được mặc áo ngủ của Từ Từ Kỳ, trên đó sẽ có mùi của Từ Từ Kỳ. Thế nhưng lúc chụp được áo ngủ, sắc mặt liền trở nên đặc biệt mất tự nhiên, từ trắng sang đỏ, đỏ sang xanh, xanh lại biến thành đen.

Mở ra áo ngủ thoải mái nói với Từ Từ Kỳ đang ở một bên ghen cười "Từ Kỳ, chị xác định áo ngủ này là cho em mặc sao? Có...áo thun rộng không, em mặc cái kia là được."

Về phần bộ đồ ngủ Nguyên Họa cầm trên tay là bộ đáng gì đây, các ngài có thể tự do phát huy tưởng tượng. Dù sao đại khái ở trên người của Từ Từ Kỳ chỉ có thể hiện ra loại áo ngủ gọi cảm, nếu nói về ở trên người Nguyên Họa, há há. . . Cái này thật là khó nói.

Từ Từ Kỳ nhìn đáng vẻ rồi rầm của Nguyên Họa, kỳ thực, nàng chính là là cố ý như vậy, lúc tìm trong tủ quần áo, chính là muốn cố ý chinh chết Nguyên Họa. Ai kêu nàng luôn chọc mình không vui chứ, cho nên lấy ra một bộ bản thân cho rằng là gọi cảm nhất đưa cho Nguyên Họa. Ngược lại cũng không phải thật muốn Nguyên Họa mặc thành như vậy, ngẫm lại thậm chí thấy kỳ quặc, có chút ớn lạnh.

"Không có, em muốn mặc hay không mặc." Từ Từ Kỳ cũng không dễ dàng buông tha Nguyên Họa như vậy, không chinh em, còn tưởng rằng Từ Từ Kỳ tôi dễ khi dễ phải không?

Nguyên Họa thật là ảm ức, nhìn áo ngủ trong tay, nhìn lại Từ Từ Kỳ, nhìn lại áo ngủ trong tay. Hạ quyết tâm, xoay người lại đi vào WC.

Đề lại Từ Từ Kỳ một người nằm ở trên giường cười đến người ngã nghiêng ngã ngửa, ôm bụng, thực sự rất buồn cười, nghĩ đến bộ dạng kinh ngạc kia của Nguyên Họa, cảm thấy thật sự là rất thỏa mãn. (Editor: thả nude chứ ko mặc =>) NH khỏe quá :v)

Nguyên Họa tắm xong, ở trong WC thật rồi rầm, thực sự phải mặc như vậy đi ra ngoài gặp Từ Từ Kỳ sao, nhưng mà thật kỳ cục a! Nhìn gương thật lâu, Nguyên Họa vẫn là không quen đáng vẻ ăn mặc như vậy của mình, muốn nàng như vậy xuất hiện trước mặt của Từ Từ Kỳ, thật đúng là làm khó nàng. Ôm ngực nhăn nhó từng bước từng bước đi ra ngoài.

"Từ Kỳ. . ." đầu tiên Nguyên Họa lộ ra một cái đầu kêu Từ đại mỹ nữ.

"Em làm gì thế a, còn không mau ra ngủ." Từ Từ Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn Nguyên Họa, khoanh tay nói.

Lúc này Nguyên Họa mới lộ thân thể nhỏ nhỏ của mình đi ra, sét đến đánh nàng đi. Nhìn Từ đại mỹ nữ lúc nhìn thấy bộ dáng của nàng thì bất chấp hình tượng mà cười to, Nguyên Họa cũng chỉ muốn ở nơi này ngắt đi thôi.

"Ha ha, Nguyên Họa, em mặc như vậy thật đẹp." Từ Từ Kỳ chế nhạo nói. Nguyên Họa tức giận đến đau răng.

"Từ Kỳ, có quần áo khác hay không, em mặc như vậy thực sự không quen. Thật không được tự nhiên a!" Nguyên Họa chỉ có thể ủ rũ cúi đầu nói, hiện tại nàng còn dám hét Từ đại mỹ nữ sao, không phải là muốn chết sao?

"Thật sự rất đẹp, tôi không lừa em." Giọng nói của Từ Từ Kỳ rất thật, nhưng biểu tình trên mặt đã sớm bán đứng chính nàng, nhìn gương mặt đó chính là đang nói, thật ra tôi đang gạt em.

Nguyên Họa không có lời gì để nói, so với không mặc tốt hơn, ba bước biến thành hai bước mà vọt lên trên giường của Từ Từ Kỳ, nằm xuống, đắp xong chăn, che kín đến nghiêm nghiêm thật thật*.

*chặt chẽ

Từ Từ Kỳ cứ như vậy nhìn chăm chăm vào động tác của Nguyên Họa, đợi đến khi Nguyên Họa nằm bên cạnh nàng, liền đưa mặt tới nói "Nguyên Họa, kỳ thực tôi xem em mặc như vậy cũng rất không được tự nhiên. Há há. . ." Nói xong cũng cười ra tiếng.

Nguyên Họa thề lúc này nàng tuyệt đối chính là muốn đem Từ đại mỹ nữ hành hình ngay tại chỗ, tại sao có thể có người đáng giận như thế.

Từ đại mỹ nữ cười được một trận xong mới nhàn nhạt nói một tiếng ngủ ngon, tắt đèn.

Trong bóng tối, Nguyên Họa cũng có thể nghe được tiếng hít thở của Từ Từ Kỳ, nhiều loạn tâm tư của nàng. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Từ Từ Kỳ, càng nghĩ thân thể càng khô nóng. Nguyên Họa nghĩ thầm, không phải mình vừa mới tắm sao, tại sao vẫn nóng như vậy a. Muốn gọi Từ Từ Kỳ hạ điều hòa xuống lại ngại nói ra. Chỉ có thể đem chăn vén lên một ít, thông chút gió. Nếu vẫn tiếp tục nóng như vậy, thì thật là bệnh rồi.

"Tứ Kỳ, chị ngủ chưa?" Nguyên Hòa lên tiếng, không thể tin được là thanh âm của mình, làm sao trở nên khàn khàn và khan như thế ?

Từ Từ Kỳ kỳ thực vẫn chưa ngủ, hiện tại nàng và Nguyên Hòa không phải là quan hệ bình thường mà là người yêu. Cô nhi quả nữ ở chung một phòng, luôn sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Hơn nữa nàng rõ ràng nghe được tiếng hít thở của Nguyên Hòa ngày càng nặng nề, đây là một dấu hiệu, trong lòng Từ Từ Kỳ so với ai khác càng rõ ràng, dù sao cũng là người đã trải qua chuyện nam nữ.

Nhưng mà Từ Từ Kỳ cũng chưa từng cùng nữ tử phát sinh chuyện như vậy a, cho nên khó tránh khỏi khàn trương.

"Vẫn chưa." Thanh âm trả lời của Từ Từ Kỳ không khỏi có chút đè nén.

Sau khi Nguyên Hòa nghe được thanh âm của Từ Từ Kỳ, thầm mắng một tiếng yêu tinh. Tối muộn như vậy rồi còn dùng thanh âm nhỏ nhẹ như thế làm gì, đây không phải là muốn câu dẫn nàng sao? Nuốt nuốt nước miếng, miệng đắng lưỡi khô.

Từ Từ Kỳ hồi lâu cũng không có nghe được Nguyên Hòa đáp lại, xoay đầu lại nhìn Nguyên Hòa, vừa vặn chống lại ánh mắt như sói đói của Nguyên Hòa đang nhìn chằm chằm nàng. Tim của Từ Từ Kỳ thoáng cái liền nhảy lên cổ họng.

Nguyên Hòa nhìn Từ Từ Kỳ, kỳ thực nàng rất muốn khắc chế hạ dục vọng của bản thân, dù sao cũng chỉ vừa mới xác lập quan hệ với Từ Từ Kỳ. Gấp gáp như vậy, có phải không tốt hay không? Kỳ thực nội tâm vô cùng mâu thuẫn, thế nhưng lúc chống lại đôi mắt của Từ Từ Kỳ, dục hòa vừa dập tắt lại bùng lên.

Nguyên Hòa thực sự là hận chết Từ Từ Kỳ, bộ dạng người này sao lại có đôi mắt thuần khiết câu nhân như vậy chứ, a! Chúa ơi, chính là nàng chủ động câu dẫn con, tha thứ cho con đi.

Nguyên Hòa không bình tĩnh, thật sự là rất khó bình tĩnh trở lại. Trong lòng bị quấy đến thật sự khó chịu, vu vật trước mặt, nếu không thương thức thì thật có lỗi với cha mẹ nuôi ta a!

Nếu như Nguyên ba Nguyên mẹ biết, đưa nhỏ xấu xa đáng chết Nguyên Hòa này lúc muốn làm chuyện như vậy lại đem hai người bọn họ ra để mượn cớ, e là đều muốn đập chết Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng dời qua, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà bản thân nhìn chăm chú nãy giờ. Đây chính là lần đầu tiên Nguyên Hòa chủ động hôn a, đương nhiên kỹ thuật sơ sài một chút, dù sao Nguyên Hòa chưa từng cùng người khác hôn, mấy lần trước cũng là chạm nhẹ một chút liền vội vàng nhảy ra, nội dung kỹ thuật gì gì đó Nguyên Hòa không có khả năng thể hiện được. Nụ hôn này rất trúc trắc, thế nhưng Nguyên Hòa vẫn là toàn tâm toàn ý dung nhập vào.

Từ Từ Kỳ cũng là lần đầu tiên cùng Nguyên Hòa hôn môi như thế, vừa hôn thì biết đứa nhỏ này căn bản không biết hôn. Chẳng hiểu tại sao đáy lòng lại có một chút vui vẻ vô hình. Lòng chiếm hữu của con người thật đáng sợ, lúc này Từ Từ Kỳ mới biết, mình là muốn có được toàn bộ của Nguyên Hòa. Thế nhưng vừa nghĩ tới bản thân đã không còn trong sạch liền khó tránh khỏi cảm thấy có lỗi với Nguyên Hòa. Cho nên lúc hôn sẽ phân tâm, Nguyên Hòa cảm thấy Từ Từ Kỳ có chút không yên lòng, cho rằng đối phương chính là không thích cùng mình hôn môi, vội vàng lui ra nói "Tứ Kỳ, em em. . . Xin lỗi!"

Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Hòa đột nhiên xin lỗi thì chẳng hiểu ra sao, lúc Nguyên Hòa rời khỏi môi của nàng, trong lòng cảm thấy nhàn nhạt mất mát.

Nguyên Hòa thấy Từ Từ Kỳ không nói chuyện, cho rằng đối phương tức giận. Lại nói "Tứ Kỳ, xin lỗi, nếu chị không thích như vậy, sau này em sẽ không làm." Nói xong một người ngơ ngác nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ, nhưng mà trong lòng cũng khổ sở. Vẫn cho là Từ Từ Kỳ cũng thích nàng như vậy, dù sao cũng là người yêu, người yêu không phải đều thích thân cận đối phương sao? Nguyên Hòa nghĩ đến người khác yêu nhau đều thích thân thiết như vậy, lại nghĩ đến mình và Từ Từ Kỳ, buồn bã. Xem ra Từ đại nỷ nữ vẫn còn ngại, dù sao mình cũng là nữ, không thích cùng nữ tử thân thiết cũng là bình thường. Thế nhưng lại nghĩ đến cảnh Từ Từ Kỳ cùng nam nhân khác thân thiết, lòng của Nguyên Hòa lại một trận khó chịu, rất khó chịu.

Từ Từ Kỳ vẫn không nói gì, Nguyên Hòa phiền muộn đành kéo chăn che kín cả đầu, không để ý tới Từ Từ Kỳ nữa.

Nguyên Hòa cảm thấy mình rất ủy khuất, phần nộ, không cam lòng, thế nhưng nàng có biện pháp gì đây, mình là nữ không thể thay đổi. Không phải Từ Từ Kỳ thích mình sao, vì sao còn để ý chứ? Nguyên Hòa không nghĩ ra, chỉ có thể một mình buồn phiền.

Từ Từ Kỳ nghe được Nguyên Hòa nói xin lỗi, không phải là không muốn trả lời nàng, chính là đang tại chỗ bối rối. Mình không phải không muốn cùng nàng thân mật, chẳng qua là cảm thấy như vậy đối với Nguyên Hòa không công bằng. Dựa vào trình độ hôn môi sơ cấp của Nguyên Hòa, nhất định Nguyên Hòa là lần đầu tiên. Thế nhưng chính nàng, bản thân nàng đã sớm không phải.

Từ Từ Kỳ thậm chí có chút hận bản thân lúc còn trẻ đã làm những chuyện kia, tuy rằng tư tưởng của nàng phóng khoáng, nhưng đến lúc này vẫn là muốn đem những thứ hoàn mỹ nhất của mình cho Nguyên Hòa. Nàng biết rõ mặc dù Nguyên Hòa đối với chuyện gì cũng đều biểu hiện không sao cả, cũng biểu hiện chính mình rất phóng khoáng, nhưng trong nội tâm vẫn là một người bảo thủ. Từ Từ Kỳ không xác định Nguyên Hòa có thể vì vậy mà ghét bỏ mình hay không, thế nhưng lại rất sợ Nguyên Hòa bởi vì chuyện này mà nảy sinh khúc mắc.

Từ Từ Kỳ không nắm chắc, thậm chí một chút chắc chắn cũng không có, cùng Nguyên Hòa ở chung càng lâu sẽ càng để ý thái độ của Nguyên Hòa đối với mình, loại cảm giác lo được lo mất này quấy cho đáy lòng của nàng sợ hãi vô hình.

Nhìn Nguyên Hòa bởi vì buồn bực mà trèm chăn qua đầu, Từ Từ Kỳ nhàn nhạt thở dài một hơi. Đưa tay kéo chăn ra.

Chưa có thịt đâu :)) vẫn còn lâu lắm :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38

Nguyên Hòa nghe được âm thanh Từ Từ Kỳ nhàn nhật thờ dài, tìm đầu đón nới một cái, nàng để ý sao, đúng là vẫn còn để ý. Trong lòng Nguyên Hòa bắt đầu cảm thấy vô cùng ủy khuất, nàng muốn khóc, thế nhưng vẫn kìm chế. Lúc này làm sao có thể khóc chứ, nếu như khóc không phải làm cho nàng càng thêm chán ghét sao?

Nguyên Hòa cảm giác được Từ Từ Kỳ đang kéo chăn của nàng ra liền gắt gao níu lại không cho Từ Từ Kỳ kéo ra.

Từ Từ Kỳ biết Nguyên Hòa nhất định là đang giận dữ, phản ứng mới vừa rồi của mình nhất định là làm tổn thương lòng của đứa nhỏ này, Vì vậy tới gần đầu của Nguyên Hòa nhẹ giọng nói "Nguyên Hòa, đừng che, ngủ như vậy không tốt với thân thể."

Nguyên Hòa xoa người làm bằm một chút, vẫn không chịu để ý Từ Từ Kỳ, còn tiếp tục buồn bực. Bất quá ngộp đến nàng thật khó chịu, thở cũng không thở được. Quả nhiên cùng Từ Từ Kỳ tức giận đều là bản thân tự chịu tội.

"Nguyên Hòa, đừng buồn bực, mau ra đây." Từ Từ Kỳ vừa kéo chăn vừa nói. Thế nhưng Nguyên Hòa vẫn không chịu buông tay, sống chết lôi kéo không cho Từ Từ Kỳ xốc lên.

Nguyên Hòa vẫn còn rất khó chịu, ai ghét bỏ nàng cũng không sao cả, chỉ là Từ Từ Kỳ ghét bỏ nàng làm nàng cảm thấy mình đặc biệt biến thái.

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Hòa bướng bỉnh, buông lỏng tay ra nói "Nguyên Hòa, tôi đếm đến ba, nếu như em không ra thì đi ra ngoài trên ghế sa lon ngủ. Tôi cũng không muốn em ngộp chết ở trên giường của tôi." Kỳ thực Từ Từ Kỳ cũng không muốn nói như vậy, nhưng mà kéo không ra để cùng Nguyên Hòa nói chuyện rõ ràng, chỉ có thể xuất chiêu đe dọa.

Nguyên Hòa thì sao, hiện tại đang nổi nóng, lại ủy khuất như thế, vừa nghe Từ Từ Kỳ vừa nói như vậy, người ta lại ghét bỏ mình, không đợi Từ Từ Kỳ đếm liền vén chăn lên, cuộn chân đi ra phòng khách.

Lúc Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Hòa vén chăn lên mới cảm thấy có chút an tâm, thế nhưng một loạt động tác sau đó làm nàng bối rối. Nguyên Hòa cứ như vậy đi ra phòng khách, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng cho nàng. Từ Từ Kỳ nhìn cửa phòng rộng mở, nhìn thân ảnh của Nguyên Hòa, trong lòng cũng rất khó chịu. Nàng không biết thì ra tính tình Nguyên Hòa dễ nóng nảy như vậy, một người ngồi đó, nhìn tên tiểu tử làm ổ trên ghế sa lon kia thật lâu, mới đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

"Nguyên Hòa, đứng dậy, trở lại ngủ." Từ Từ Kỳ ngồi chồm hổm xuống nói với Nguyên Hòa đang nhắm mắt, giọng nói dịu dàng như nước chảy. Thế nhưng Nguyên Hòa người ta không cảm kích a, còn giả bộ ngủ, không nhúc nhích một chút.

"Nguyên Hòa, dậy đi, nhanh lên một chút, ngủ ở đây không thoải mái." Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Hòa vẫn không chịu để ý mình, liền làm càn, lôi kéo cánh tay của Nguyên Hòa lắc lắc.

Nguyên Hòa thật sự bị Từ Từ Kỳ lắc đến khó chịu, bắt đầu đi mở mắt ra. Nhìn Từ Từ Kỳ thân nhiên nói "Em quen ngủ một mình." Mượn cớ, tuyệt đối là mượn cớ. Vừa rồi ai liều mạng muốn cùng Từ Từ Kỳ ngủ đây nhỉ.

Từ Từ Kỳ làm sao để ý tới lý do thoái thác như thế của Nguyên Hòa chứ, mị nhãn xuất ra, giải thích "Nguyên Hòa, em không cần vì chuyện mới vừa rồi mà không vui, tôi thật thích em đối với tôi như vậy, cũng không cần em nói xin lỗi với tôi!"

Từ Từ Kỳ hiểu rõ Nguyên Hòa rốt cuộc vì chuyện gì mà rối rắm, không phải là mới vừa rồi cùng mình hôn, mình phân tâm suy nghĩ mà bắt đầu suy nghĩ lung tung sao. Thế nhưng có đôi khi Từ Từ Kỳ lại cảm thấy Nguyên Hòa thật đúng là cũng không phải đàn ông, cũng không phải ngọc nữ. Vì sao mình làm rõ ràng như vậy, nàng vẫn không hiểu chứ? Nếu như ghét bỏ nàng, làm sao đồng ý cho nàng ở lại ngủ chứ? Thế nhưng cái tên đại ngọc này phân ứng luôn tri độn như vậy, Từ Từ Kỳ âm ức.

Nguyên Hòa nghe Từ Từ Kỳ giải thích xong, nghĩ lại nghĩ. Có vẻ đúng thật là mình suy nghĩ nhiều, thế nhưng trong lòng vẫn mơ hồ cảm thấy bất an, vẫn nói với Từ Từ Kỳ "Từ Kỳ, chị thật sự không phải là ghét em hôn chị sao?"

Từ Từ Kỳ cười lắc đầu với nàng, rốt cuộc lúc này Nguyên Hòa mới yên lòng, cười lại với Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ dắt mình vào phòng.

Lúc hai người song song nằm xuống, Nguyên Hòa đã sớm không còn tâm tư chiêm tiệp nghi của Từ đại mỹ nữ. Trải qua một hồi ầm ĩ, một ít tinh lực còn thừa lại đều tiêu hao hầu như không còn, nhắm mắt không được bao lâu thì ngủ mất.

Từ Từ Kỳ nghe được tiếng hít thở dần dần đều đặn của Nguyên Họa, nghiêng người sang ngẩng đầu hôn khẽ lên mi tâm của Nguyên Họa. Nhìn về mặt của Nguyên Họa, trong lòng vẫn còn cảm thấy mờ hồ khó chịu.

Hồi lâu sau, nằm quay về vị trí của mình, nhìn chăm chăm trần nhà, yên lặng nghĩ. Lắc đầu, đem thân người hướng đến sát bên cạnh Nguyên Họa, Nguyên Họa vô ý thức đem người ôm vào trong lòng, tiếp tục ngủ. Từ Từ Kỳ nghe tiếng hít thở và tiếng tim đập của Nguyên Họa, cô phiền não trong lòng dần dần vút bỏ rồi ngủ mất.

Lần đầu tiên, Nguyên Họa lại có thể dậy sớm hơn Từ Từ Kỳ. Nguyên Họa nhúc nhích đầu, muốn giơ tay lên thư giãn gân cốt mới phát hiện tay của mình hình như bị vật gì đè lại. Sau đó thì cảm thấy tay của mình quả thực cũng sắp bị phế, tê muốn chết. Mở mắt ra mới nhìn thấy gương mặt tỉnh xảo phóng đại của Từ Từ Kỳ hiện ra trước mắt của mình, ngốc lăng một hồi. Cẩn thận rút tay của mình ra, dùng sức quơ quơ. Thật là tê, thật sự là rất tê, tay đều tê đến không có cảm giác, lúc này Nguyên Họa mới phát hiện mỹ nữ dịu dàng không phải người bình thường nào cũng có thể chịu nổi. Không phải mình vừa sụt mất một cánh tay sao.

Từ Từ Kỳ vẫn ngủ say như chết, một chút dấu hiệu tỉnh dậy cũng không có. Dù sao tối hôm qua người ta nửa đêm mới ngủ được, thật sự là không thể trách Từ Từ Kỳ.

Nguyên Họa vẫy tay xong, mới nhìn Từ Từ Kỳ, mỹ nữ chính là mỹ nữ, lúc ngủ vẫn quyến rũ như thế. Trái tim nhỏ của Nguyên Họa bang bang nhảy lên, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Mỹ sắc trước mặt, không động tâm, làm sao có thể chứ? Ít nhất Nguyên Họa người ta không thể không động tâm, cũng không biết tim kia đập nhanh gấp bao nhiêu lần so với tốc độ bình thường.

Nguyên Họa thật sự tỉ mỉ quan sát về mặt lúc ngủ của Từ Từ Kỳ, trước kia lần nào cũng bị hành vi của Từ Từ Kỳ sợ đến trực tiếp chạy trốn. Chỉ có lần này là nghiêm túc quan sát Từ đại mỹ nữ.

Đột nhiên Nguyên Họa cảm thấy mình thực sự hạnh phúc a, một đại đại mỹ nữ như thế, sau này sẽ là của riêng nàng. Nhất thời trong lòng liền đắc ý không chịu được, vui vẻ nhìn chăm chăm Từ Từ Kỳ bên trái một chút bên phải một chút, nhìn thế nào cũng không đủ. Hơn nữa tối hôm qua Từ Từ Kỳ cũng nói không bài xích hành động thân thiết của mình. Nguyên Họa vẫn còn nghĩ có khi nào Từ Từ Kỳ vẫn không có thói quen thể hiện cử chỉ thân mật với nữ tử không? Cho nên cũng chỉ nhìn Từ Từ Kỳ, không có làm ra hành động quá phận gì.

Nguyên Họa tin tưởng, có một ngày Từ Từ Kỳ sẽ quen. Chỉ cần mình cho nàng thời gian là được, dù sao Từ Từ Kỳ cũng thích mình. Nghĩ thông suốt mấy thứ này, tâm tình của Nguyên Họa đương nhiên cũng tốt hơn nhiều. Không có lại rối rắm khó chịu giống như tối hôm qua.

Nguyên Họa sâu sắc nghĩ lại bản thân, lần nào cũng dễ dàng hành động theo cảm tính, rất nhiều chuyện căn bản là không có nghĩ đến cảm giác của Từ Từ Kỳ, còn vô cớ ăn nhiều đắng chua như thế. Đều là do Từ Từ Kỳ nuông chiều mình, lần nào cũng là Từ Từ Kỳ lùi trước một bước, Nguyên Họa nghĩ như vậy thì cảm thấy mình so với Từ Từ Kỳ, mình yêu thực sự chưa đủ.

Nguyên Họa thừa nhận mình bá đạo, cũng đặc biệt dễ bộc phát tính trẻ con, lại thích nổi cáu. Thế nhưng những thứ này đều chỉ đối với một mình Từ Từ Kỳ, mặc dù mình cũng hiểu mình quá đáng, nhưng mà sửa không được.

Lúc này Nguyên Họa mới phát hiện Từ Từ Kỳ đối với mình mà nói vô đặc biệt, chính là một sinh mệnh đặc biệt. Từ trước đến giờ Nguyên Họa luôn cho rằng mình là người lý trí, thế nhưng trước mặt Từ Từ Kỳ, lý trí gì đó cũng không biết chạy đi nơi nào. Lòng dạ cũng chỉ có Từ Từ Kỳ, cũng chỉ có người này chiếm toàn bộ trái tim mình, tất cả tâm tư đều vì tiêu mỹ nhân trước đang bình yên ngủ trước mắt này mà phập phồng.

Nguyên Họa cũng biết mình rất giỏi đóng kịch, ngày thường nàng như vậy cũng chỉ là một cái túi da, đóng kịch tuyệt đối không khó, hơn nữa Nguyên Họa giả tạo tương đối có kỹ thuật. Chỉ ít cho tới bây giờ Từ đại mỹ nữ đều không biết Nguyên Họa còn có một mặt phúc hắc như thế, chỉ cho rằng Nguyên Họa vừa ngây ngô vừa ngốc nghếch, có lúc thực sự bị Nguyên Họa EQ* thấp như vậy làm cho tức giận đến hộc máu. Nhưng những thứ đó là biểu tượng của Nguyên Họa, thực chất đẳng cấp phúc hắc của Nguyên Họa còn hơn Nguyên ba nhiều lần. Chỉ ít Nguyên mẹ và Nguyên Hải vẫn nhìn thấu hai vị phúc hắc vương nhà mình.

*Emotional Quotient: chỉ số cảm xúc

Nguyên Họa lấy tay chạm nhẹ gương mặt của Từ Từ Kỳ, nhẹ nhàng vuốt ve một chút. Thở dài một hơi, hôn nhẹ lên môi mềm của Từ Từ Kỳ. Lướt qua một chút liền rời ra.

Từ Từ Kỳ cảm thấy trên mặt có một chút ngứa, biếng nhác mở hai mắt, nhìn thấy Nguyên Họa đang nhìn nàng chăm chăm. Nét mặt lại chăm chú như vậy, Từ Từ Kỳ chính là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Họa chân thành nhìn mình như thế, đáy lòng nổi lên một xúc cảm ngọt ngào. Lan tràn đến toàn bộ cơ thể. Ngẩng lên hôn lên đôi môi gần trong gang tấc của Nguyên Họa, cũng chỉ nhẹ nhàng hôn xong liền rời ra.

Hai người nhìn nhau cười, hai người đều thích cảm giác nhàn nhạt hạnh phúc như vậy. Trong phòng ngủ tràn ngập bầu không khí ấm áp.

Nguyên Họa đứng dậy đến WC thay quần áo, nhất định là nàng ngại ngừng thay quần áo trước mặt Từ đại mỹ nữ, cho dù là ở trong WC, tim vẫn bang bang mà nhảy lên.

Nguyên Họa mới nếm thử mùi vị yêu đương, loại cảm giác này làm tim đập lúc nhanh lúc chậm đối với Nguyên Họa thật sự mà nói chính là quá mức mới lạ. Thế nhưng cảm giác cơ thể nói cho Nguyên Họa, bản thân rất thích cảm giác như vậy.

Nguyên Họa thay đồ xong, nhìn lại một chút bộ áo ngủ tối hôm qua Từ Từ Kỳ chuẩn bị cho mình, miệng chu lên, mình vẫn không quen mặc áo ngủ như thế. Suy nghĩ lần sau đến nhà Từ Từ Kỳ có lẽ nên chuẩn bị một bộ đồ ngủ đem theo thì tốt hơn. Lại nghĩ tới tối hôm qua Từ Từ Kỳ cười tình thần thoải

mái, cảm thấy mình hi sinh như vậy có thể đổi lại nụ cười vui vẻ như thế của mỹ nhân thì cũng đủ vốn. Nói thật, nàng rất thích Từ Từ Kỳ tươi cười không có áp lực như thế, không có một chút dối trá, kiểu cách, rất thật, tươi cười thật ngọt ngào xinh đẹp.

Nếu như mình mặc như vậy có thể làm cho Từ Từ Kỳ cả đời đều cười vui vẻ như thế, như vậy Nguyên Họa vẫn nguyện ý.

Ra khỏi WC, thấy Từ Từ Kỳ còn làm ồ ở trên giường chưa dậy, tiến lên nói "Từ Kỳ, không phải chị còn phải đi làm sao, mau dậy. Chậm nữa sẽ muộn."

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa sau đó quay mặt, cũng không thèm nói với Nguyên Họa, chỉ là một mình buồn bã không vui. Bất quá biểu hiện như vậy giống như là rất sợ người ta không nhìn ra nàng không vui vậy, Nguyên Họa chính là đã nhìn ra, Từ Từ Kỳ tức giận vì nàng. Nhưng mà mình cũng không có chọc tới vị đại mỹ nữ này a, tại sao lại tức giận chứ, vừa rồi không phải thật tốt sao? Ám áp như vậy, tại sao mới vừa quay người lại làm mặt lạnh chứ? Chỉ đi thay quần áo một chút, tránh mặt một chút, không đến mức bởi vì chuyện như vậy mà giận nàng đi.

Từ Từ Kỳ cũng không để ý đến Nguyên Họa ở một bên bởi vì biểu hiện của nàng mà rối rắm, tâm tình của nàng cực kém, đúng là kém tới cực điểm.

Nguyên Họa thực sự nghĩ không ra mình chỗ nào chọc Từ đại mỹ nữ, chỉ có thể liều lĩnh đi hỏi "Từ Kỳ, làm sao vậy?"

Từ Từ Kỳ chỉ giương mắt nhìn Nguyên Họa, đem điện thoại của Nguyên Họa ném cho Nguyên Họa, Nguyên Họa đương nhiên là thuận theo lấy điện thoại di động của mình cầm về. Lúc nhìn thoáng qua, sắc mặt bà một cái liền trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39

Nguyên Họa cầm điện thoại, lại ngẩng đầu nhìn Từ Từ Kỳ, lại cúi đầu nhìn điện thoại, ai có thể nói cho nàng biết, vì sao ôn thần luôn luôn chiếu cố nàng như vậy chứ?

Thông báo điện thoại hiện : Tiêu Tiểu Dao. Hơn nữa còn là 2 cuộc gọi, nói cách khác sau khi Nguyên Họa đi thay quần áo, Tiêu Tiểu Dao vẫn luôn gọi vào điện thoại của nàng.

Nguyên Họa tưởng chừng sợ, ời, con người ta lúc bi ai thì uống nước cũng sợ bị sặc a!

Nguyên Họa muốn mở miệng giải thích chút gì đó, thế nhưng có thể giải thích thế nào a, muốn nàng giải thích cái gì đây? Minh và Tiêu Tiểu Dao rất trong sạch, so với nước sôi còn muốn trong sạch hơn mà! Thế nhưng trọng điểm chính là Từ Từ Kỳ tin sao, không tin nha! Sáng sớm như thế liền gọi điện thoại cho mình, nếu như mình ở góc độ của Từ Từ Kỳ, mình cũng phải không tin a!

Nhìn vẻ mặt của Từ Từ Kỳ dần dần trầm xuống, lòng của Nguyên Họa muốn chết đều có.

Một phút trước bầu không khí còn ấm áp ngọt ngào, hiện tại liền trở nên quỷ dị không chịu được như thế, cho dù ai cũng đều không tiếp thu được nha.

Ngay lúc trong đầu Nguyên Họa còn đang suy nghĩ xem làm sao để giải thích rõ ràng, điện thoại di động lại vang lên. Nguyên Họa thật không muốn nhận, thật ra nàng biết rõ hậu quả sau khi nhận được thoại của Tiêu Tiểu Dao. Không chết cũng tàn.

"Nguyên Họa, tại sao em không nghe a. Người ta sáng sớm như thế gọi điện thoại cho em, nhất định là có việc gấp. Nhìn xem, người ta coi trọng em biết bao nhiêu a!" Từ Từ Kỳ quái thanh quái khí nói, vào lỗ tai Nguyên Họa nghe như ma âm.

Thế nhưng Nguyên Họa ngẫm lại cũng có thể Tiêu Tiểu Dao có chuyện gì cũng không chừng, do dự một hồi vẫn nhận.

"Nguyên Họa, sao giờ cậu mới nghe điện thoại a!" Điện thoại vừa thông thì truyền đến thanh âm lo lắng của Tiêu Tiểu Dao.

Nguyên Họa còn tưởng rằng Tiêu Tiểu Dao thực sự đã xảy ra chuyện gì, cũng không đoái hoài tới biểu tình muốn ăn thịt người kia của Từ đại mỹ nữ. Dè dặt thanh âm trong điện thoại nói "Tiểu Dao, có chuyện gì. Sáng như vậy gọi điện thoại cho mình, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tiêu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa có chút dồn dập quan tâm, trong lòng hơi cảm thấy được có chút vui vẻ. Nói với Nguyên Họa đầu điện thoại kia "Mình không sao, lúc này mình có gọi điện thoại đến nhà cậu, đi nói cậu một đêm không trở về, mình có chút lo lắng cho nên mới gọi cho cậu, cũng may cậu không có việc gì!" Tiêu Tiểu Dao nói tràn đầy yêu thương.

Nguyên Họa âm thầm cau mày, nhưng mà khó nói bây giờ mình ở nhà của Từ Từ Kỳ, chỉ có thể cười ha hả nói "Ừ, mình ở nhà một người bạn, không có việc gì."

Tiêu Tiểu Dao lúc này mới an tâm, nếu như biết Nguyên Họa ở nhà của Từ Từ Kỳ, trái tim kia đại khái là lần nữa bị treo ngược lên. Đương nhiên Tiêu Tiểu Dao cũng không thể nào nghĩ ra Nguyên Họa lại ở nhà Từ Từ Kỳ.

"Vây là tốt rồi, buổi trưa cậu rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm." Tiêu Tiểu Dao chính là không bỏ qua một cơ hội nào có thể cũng một chỗ với Nguyên Họa, Nguyên Họa đã không còn làm việc ở Từ thị, hiện tại nhất định là không có việc làm, Tiêu Tiểu Dao chính là nhìn đúng điểm này, đây là lúc có thể hẹn nàng ra ngoài. Đương nhiên không lo lắng Nguyên Họa sẽ cự tuyệt nàng. Thế nhưng nàng chưa nghĩ tới bây giờ bên người Nguyên Họa chính là có Từ đại mỹ nữ trấn giữ a, trừ phi là Nguyên Họa không cần mạng nhỏ, mới chịu đáp ứng nàng cùng nhau ăn cơm.

Nguyên Họa nhìn nhìn Từ Từ Kỳ, mặt càng ngày càng đen, đầu còn dậm dậm ứng a, liền vội vàng nói "Há há, ngại quá, Tiêu Dao, lần sau chúng ta cùng nhau ăn cơm đi. Hôm nay không có thời gian, đúng lúc mình có chút việc, trước cứ như vậy. Tạm biệt." Không đợi Tiêu Tiểu Dao nói, liền trực tiếp nhấn tắt máy.

Tiêu Tiểu Dao còn muốn nói tiếp thì nghe điện thoại truyền tới âm thanh máy bận, tức giận đến giậm chân. Nguyên Họa này thế nào không biết phân biệt như vậy chứ, mình giành thời gian ra để hẹn nàng, cự tuyệt mình, còn cúp điện thoại của mình. Sắc mặt của Tiêu Tiểu Dao cực kỳ khó coi ném điện thoại qua một bên, tức giận bưng bưng cầm gối ôm bên cạnh lên mà giãy vò ngược đãi.

Nguyên Họa cũng không tốt đẹp gì, nhìn mình làm Từ đại mỹ nữ tức giận đến xanh mặt. Nguyên Họa âm thầm phiền não, gần đây nhất định là mình chọn phải thần thánh gì rồi mới có thể xui xẻo như vậy.

"Từ Kỳ, cái kia, trưa chị rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn cơm nha." Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ thận trọng hỏi.

"Không phải em có Tiêu tiểu thư mỹ nữ như vậy cùng ăn cơm sao, một ngoại nhân như tôi không cần không cần theo gót vui thì tốt hơn." Từ Từ Kỳ chế nhạo nói, đương nhiên trong giọng nói vẫn là biểu hiện rất bất mãn. Mới sáng sớm Tiêu Tiểu Dao liền gọi điện thoại cho nàng hẹn người, có ý gì đây, Nguyên Họa bây giờ là vật sở hữu cá nhân của Từ Từ Kỳ ta, người nào cũng đừng hy vọng có được.

Nguyên Họa vừa bị Từ Từ Kỳ nói như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nàng đâu có biết Tiêu Tiểu Dao sáng sớm lại gọi điện thoại cho nàng chứ, thật sự là rất oan uổng, còn chọc cho Từ đại mỹ nữ nhà nàng không vui, ôi. . . Thực sự là bi ai.

"Từ Kỳ, chị đừng hiểu lầm, em và Tiêu Dao không có gì, tại em chỉ là bạn bè bình thường." Nếu không giải thích nữa thì tại sao mình chết cũng không biết, Nguyên Họa khắc sâu hiểu rõ, nữ nhân ăn dấm chua là một chuyện rất kinh khủng, đặc biệt là Từ Từ Kỳ ghen, càng kinh khủng.

"Ai u, bạn bè bình thường? Nga, tôi rất cuộc thấy được bạn bè bình thường mới sáng sớm lại gọi điện thoại đến hẹn người, lại quan tâm người khác như vậy." Âm điệu của Từ Từ Kỳ thoáng cao một chút, nàng thật sự không biết là Nguyên Họa rất cuộc khờ thật hay là giả ngu, đầu heo cũng nhìn ra được, Tiêu Tiểu Dao người ta có tình ý với nàng.

Nguyên Họa nghe lời nói châm chọc của Từ Từ Kỳ, ngược lại cũng không giận. Hiện tại Từ Từ Kỳ chính là ghen vì nàng kia, trong lòng ngọt ngào. Phát huy tính thân da mặt dày của Nguyên thị, đi tới bên cạnh Từ Từ Kỳ, ngồi xuống, nâng gương mặt của Từ đại mỹ, về mặt thành thật nói "Từ Kỳ, em thích là chị, muốn cũng là chị, những người khác thế nào, em không biết, thế nhưng trong lòng em chỉ có chị!"

Đây chính là so với bày tỏ còn rõ ràng hơn, Từ Từ Kỳ nghe vào tai tự nhiên là hưởng thụ gấp đôi, trong lòng ngọt ngào. Hòn dỗi mà trừng mắt Nguyên Họa, tại sao trước đây lại không phát hiện thì ra người kia còn biết nói lời dỗ ngon dỗ ngọt nha, nhìn thấy việc này cũng sưng sốt a.

Thấy Từ Từ Kỳ không nói chuyện, Nguyên Họa còn nói thêm "Trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm có được không?"

Lúc Từ Từ Kỳ hơi đỏ mặt ngoan ngoãn gật đầu mới phát hiện không thích hợp, tại sao mình đáp ứng chứ. Gắt gao trừng mắt nhìn Nguyên Họa đang cười đến rục rỏ kêu lên "Nguyên Họa."

Nguyên Họa biết quỷ kế của mình thực hiện được, cười nói "Bà xã đại nhân có gì phân phó."

"Ai là bà xã của người a?" Từ Từ Kỳ bây giờ mới biết biểu hiện ngu ngốc trước đây của Nguyên Họa này đều là giả vờ, nhìn nàng hiện tại có bao nhiêu xảo quyệt a, còn tùy thời tùy chỗ sấm sỡ nàng. Thế nhưng trong lòng tuyệt không lại ghét đáng về như vậy của Nguyên Họa, Nguyên Họa đối với nàng sẽ có một mặt như vậy.

"Người nào trả lời chính là người đó." Nguyên Họa cười đến vui vẻ, ôm lấy Từ Từ Kỳ, hôn gương mặt của người ta một cái mới né ra.

"Nguyên Họa, chúng ta đều là nữ, dựa vào cái gì tôi là vợ a, sao em không phải là vợ của tôi chứ? Không được, hơn nữa tôi lớn hơn em còn cao hơn em, kiểu gì cũng là em làm vợ." Từ Từ Kỳ ngậm lại, dựa theo lẽ thường mà nói, Nguyên Họa làm vợ mới đúng a. Hơn nữa cái này liên quan đến số phận bị áp trong tương lai, mới không thể thỏa hiệp để cho Nguyên Họa này chiếm tiện nghi đâu.

Nguyên Họa nghe Từ Từ Kỳ nói xong, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt liền sụp xuống, sau đó về mặt sầu khổ, Từ Từ Kỳ nhìn thấy thì lo lắng a. "Từ Kỳ, chị cảm thấy em rất lùn phải không? Ôi...Em cũng biết, không có ai không ngại chiều cao của em a!" Nói đến biểu cảm rất chân thật, rất xúc động, chỉ kém rơi vài giọt nước mắt. Tranh thủ đồng cảm của Từ đại mỹ nữ.

Từ Từ Kỳ sao có thể không biết chiều cao là một chỗ tự ti của Nguyên, lúc này lạnh mồm lạnh miệng, cũng không chú ý liền đem câu nói kia nói ra miệng. Không phải là mình ghét bỏ chiều cao của Nguyên Họa, mặc dù có lúc ôm cảm thấy có chút quái lạ, giống như ôm búp bê nhà nàng, cảm giác kia không giống như ôm một người, nhưng mà cảm giác vẫn rất thoải mái.

"Nguyên Họa, tôi không phải có ý đó. Tôi không ghét bỏ em, em không cần tự ti." Từ Từ Kỳ thấy ánh mắt của Nguyên Họa dần dần đỏ, vội vàng giải thích. Nàng làm sao biết Nguyên Họa sẽ phản ứng lớn như vậy a. Không phải nói vấn đề chiều cao của nàng có một lần thôi sao, có cần khóc cho nàng nhìn không a.

"Tứ Kỳ. Em biết chị cảm thấy em rất lùn, thế nhưng đây cũng không phải là em có thể quyết định a, nếu như muốn làm ông xã của chị nhất định phải cao hơn chị, em nghĩ em không phù hợp." Nói xong liền một mình âm u đứng dậy muốn đi ra ngoài cửa. Biểu tình kia thực sự làm cho người ta đau lòng a.

Từ Từ Kỳ vội vàng cầm lấy tay của Nguyên Họa nói "Nguyên Họa, tôi không phải có ý đó, tôi thật không có chê em lùn."

Nguyên Họa từ từ đẩy Từ Từ Kỳ ra, ngữ điệu trầm thấp chậm rãi nói "Em biết trước kia chị quen bạn trai đều rất cao, chê em lùn cũng là bình thường. Không việc gì, em không sao. Em muốn về nhà trước."

Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Họa nói, trong đầu gấp vô cùng a. Không phải chỉ là chuyện phân chồng vợ thôi sao, hai người đều là nữ tính toán nhiều như vậy làm gì chứ? Dù sao mình vẫn thích đáng về bỏ túi này của Nguyên Họa, lại nói mình còn lớn hơn nàng vài tuổi, để cho nàng làm đi. Hạ quyết tâm liền nói "Nguyên Họa, tôi thật là không có ý đó. Em muốn làm chồng vậy thì em làm đi."

Nguyên Họa vẫn còn làm bộ đáng thương nhìn Từ Từ Kỳ hỏi "Thật sao, chị thật không có ghét bỏ em, cho em làm chồng sao?"

Từ Từ Kỳ ôm quả tim đang đập mạnh một cái, gật đầu với Nguyên Họa.

Ngay sau đó, Nguyên Họa liền cười đến vô cùng sáng lạn. Từ Từ Kỳ đột nhiên có loại cảm giác mình tự bán đứng bản thân, đây là một loại cảm giác rất không tốt, nàng bao giờ bị người đùa giỡn như vậy qua, đều là nàng chiếm tiện nghi người khác. Nhìn cái ánh mắt kia của Nguyên Họa, hận không thể đem người ăn tươi nuốt sống.

Nguyên Họa cảm nhận được ánh mắt kia của Từ Từ Kỳ như muốn ăn thịt người, thoáng kiềm nén lại nụ cười người vật vô hại của mình, vẻ mặt nịnh hót nhào tới trước mặt của Từ Từ Kỳ, vừa hôn bẹp một cái thì nói "Tứ Kỳ tốt nhất."

Từ Từ Kỳ người ta chỉ có thể chịu sắp đặt này Nguyên Họa a, tuy rằng trong lòng vẫn có chút không thẳng bằng, thế nhưng hai người cùng một chỗ không phải là vì đối phương vui vẻ chút sao? Nếu Nguyên Họa muốn làm chồng thì để nàng làm đi.

Nguyên Họa thúc giục Từ Từ Kỳ rời giường, còn mình thì đi xuống dưới lầu tiểu khu Từ Từ Kỳ mua bữa sáng cho Từ Từ Kỳ.

Đến rồi tiệm ăn sáng gần đó mua một ít bánh bao cùng sữa nóng liền chạy về nhà của Từ Từ Kỳ.

Chờ hết thấy đều làm xong, Nguyên Họa mới đưa Từ Từ Kỳ đi xuống lầu đến bãi đỗ xe, vẫy tay hướng Từ Từ Kỳ kêu lên "Tứ Kỳ, đừng quên chuyện trưa nay cùng em ăn cơm, em sẽ đến dưới lầu công ty chờ chị, trên đường cẩn thận một chút, đừng lái xe quá nhanh."

Từ Từ Kỳ nghe tiếng kêu của Nguyên Họa đồng thời nhìn thân ảnh của Nguyên Họa trong kính chiếu hậu dần dần xa, khóe miệng hơi cong lên.

Nguyên Họa chờ đến xe biến mất trong tầm nhìn mới vui vẻ huýt sáo ra cửa đón xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 40

Về đến nhà, mới phát hiện Nguyên ba Nguyên mẹ đã đi làm.

Nguyên Họa nhìn ngôi nhà trống rỗng, cảm giác tràn đầy sung sướng lúc này nhất thời hạ xuống vài phần, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều sống như vậy, thậm chí có lúc Nguyên ba Nguyên mẹ bận rộn đến mấy tuần cũng không có ở nhà. Hiện tại đã tốt hơn nhiều, cơ bản mỗi ngày đều sẽ về nhà. Chẳng qua là ngày hôm nay dù sao cũng là ngày nàng cảm thấy vui sướng nhất, nhìn nhà vắng vẻ, không biết là cảm xúc gì, có thể là muốn niềm vui của mình chia sẻ cho người nhà đi. Cho dù chuyện cùng Từ Từ Kỳ không thể nói cùng ba mẹ, nhưng mà mình vẫn muốn đem niềm vui của mình đến cho bọn họ.

Nguyên Họa có chút mất mát về phòng ngủ của mình, mở máy tính, chỉ nhìn màn hình mờ ra. Nghe được tiếng chuông ngoài cửa, mới hoàn hồn lại đi ra mở cửa.

"Chị, sao chị lại ở nhà a?" ngày hôm nay Nguyên Hải nghỉ về nhà, bản thân lại không mang chìa khóa, chỉ ôm may mắn mà ấn chuông cửa nhà mình, hần lại không nghĩ tới có người ở nhà mở cửa cho hần, có thể không chấn động sao? Cũng không thể trách Nguyên Hải, dù sao hần cũng không biết Nguyên Họa đã từ chức.

Nguyên Họa liếc mắt nhìn Nguyên Hải, trực tiếp đi trở về phòng ngủ của mình, cũng không trả lời câu hỏi của Nguyên Hải.

Nguyên Hải buồn bực gãi đầu, nhìn bóng lưng của Nguyên Họa, trực giác nói với mình, chị hôm nay rất không bình thường, không chọc thì tốt hơn.

Nguyên Họa trở lại phòng ngủ trực tiếp nằm trên giường, cũng không quan tâm máy tính bên cạnh vẫn còn mở QQ, nhìn trần nhà. Nguyên Hải vào nhà,

thay giày, đi về phòng mình. Lúc đi qua cửa phòng Nguyên Họa thì nhìn vào bên trong, nhìn thấy Nguyên Họa mắt không chớp nhìn chằm chằm trần nhà, thật sự là rất quái dị.

Nguyên Hải rụt đầu, vẫn còn có chút lo lắng cho chị của hắn, mạo hiểm đi vào phòng Nguyên Họa. Vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi "Chị, chị sao thế a? Tại sao không đi làm, còn ở chỗ này đờ ra a?" Nguyên Họa như vậy đúng là từ trước đến giờ Nguyên Hải chưa thấy qua, khó chịu cùng với bất an không nói nên lời.

Nguyên Họa liếc nhìn Nguyên Hải bên cạnh, lúc này Nguyên Hải sợ đến muốn bỏ chạy lấy người, thực hồi hận mình đột nhiên có ý tốt với chị già của mình a. Hắn đúng là khá hiểu Nguyên Họa, rất hay chinh người khác, không phải độc ác bình thường. Minh khi còn bé cũng chịu không ít thủ đoạn của Nguyên Họa.

Nguyên Họa nhàn nhạt mở miệng nói "Nguyên Hải, em nói nếu như chị thích một nữ nhân, em có cảm thấy chị có bệnh hay không a, ba mẹ có thể bị chị làm tức chết hay không a?" Trong giọng nói mang theo nhàn nhạt u sầu, giống như tự nói hơn là nói với Nguyên Hải, Nguyên Hải nghe được cũng cảm thấy lo lắng.

Thế nhưng Nguyên Hải nghe rõ lời của chị hắn nói với hắn, thích nữ. Nguyên Hải trầm tư một chút mới lên tiếng "Chị, có phải chị thích nữ nhân không? Nếu không chị cũng không hỏi em như vậy."

Nguyên Họa không có nhìn Nguyên Hải, ánh mắt mờ mịt nhìn trần nhà, sừng sốt một hồi, lúc Nguyên Hải đang định đặt câu hỏi, gật đầu.

Trong lòng Nguyên Hải thất kinh, tràn đầy khó hiểu nhìn Nguyên Họa, sau đó vùng xung quanh chân mày co lại, như là đang suy tư cái gì, được một lúc sau mới đứng nói với Nguyên Họa "Chị, mặc kệ chị thích là ai, em cũng sẽ ủng hộ chị! Bởi vì chị là chị của em, em chỉ hy vọng chị hạnh phúc, chẳng qua là chỗ ba mẹ, em thực sự không thể đảm bảo. Nếu là ba thì tương đối dễ, thế nhưng cửa của mẹ không dễ qua." Nguyên Hải nói chân thành tha thiết, tuy rằng Nguyên Họa luôn khi dễ hắn, nhưng mà từ nhỏ người chị này cũng thật tâm yêu thương mình. Cho tới bây giờ cũng không cho phép người khác khi dễ hắn, còn nhớ lúc tiểu học năm nhất, hắn bị một tên mập cùng lớp khi dễ. Sau khi Nguyên Họa biết thì không nói hai lời, kéo hắn đi theo cho tên mập một cái tát, lúc đó tên mập bị đánh choáng váng, khóc lóc chạy về nhà. Sau đó phụ huynh tên kia mang theo tên mập đến nhà hắn chỉ trích. Mặc dù ba mẹ yêu thương chị của hắn, nhưng mà phụ huynh người ta cũng đã đến nhà đòi nói lý, lúc này liền đem chị của hắn ra mà dạy dỗ một trận, chị kém ra tay đánh chị của hắn. Hắn hiện tại cũng còn rõ ràng nhớ kỹ, chị hắn quật cường không nói xin lỗi với đối phương một câu, cuối cùng người nhà kia đành phải thôi, dẫn tên mập đi về. Sau đó, chị hắn mới nói với ba mẹ "Ai kêu tên mập kia ức hiếp em con, em con là người hắn có thể dễ dàng ức hiếp sao? Ai ức hiếp em con con cùng người đó liều mạng." Nói xong thì chạy đi, một mình ngồi xỏm ở cầu thang khóc, cảm thấy mình thật sự là chịu ủy khuất. Lúc này Nguyên ba Nguyên mẹ mới phát hiện mình hiểu lầm con gái nhà mình, vừa tự trách, kêu Nguyên Hải đang khóc đỏ mũi đưa chị hắn về phòng. Nguyên Hải đi xuống lầu thấy Nguyên Họa thân thể lớn hơn hắn không được bao nhiêu đang núp ở thang lầu khóc thút thít, vai hơi run lên. Từ nay về sau hắn thề nhất định phải đối đãi thật tốt với người chị này của hắn, đó là lý do vì sao Nguyên Hải không muốn làm việc trong chính phủ, mà là vì chị của mình đi học học viện sĩ quan, sau đó đi thi nhân viên công chức. Hắn hiểu bản thân có quyền có thể mới có thể bảo vệ tốt người mình muốn bảo vệ.

Lúc đó Nguyên ba Nguyên mẹ đều không ngờ tới Nguyên Hải sẽ chọn học viện sĩ quan, con của mình mình có thể không rõ sao? Chị là cũng không phản đối, đây là sở phận bọn họ chọn cho mình, người khác không thể nào can thiệp. Ở phương diện này, Nguyên ba Nguyên mẹ tương đối tiến bộ, không can thiệp vào quyết định quan trọng trong cuộc sống của hai chị em họ, bọn họ chỉ là cho chúng một ít ý kiến, sau đó để cho chúng tự quyết định cuộc sống mình muốn.

Lúc này Nguyên Họa mới ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt kiên định của Nguyên Hải, nhàn nhạt cười nói "Em trai, cảm ơn em!"

Nguyên Họa cũng không thường kêu Nguyên Hải là em trai, ngày thường thì đều kêu tên thật của Nguyên Hải, lúc này kêu Nguyên Hải là em trai, Nguyên Hải còn choáng váng một lúc. Ngây ngốc nhìn Nguyên Họa cười, thực sự là ghen di truyền a, hai chị em cười đều rất giống một người a!

"Chị, nữ nhân chị thích là ai a?" Nhiều chuyện, không còn là quyền lợi của nữ nhân. Bây giờ nam nhân cũng rất nhiều chuyện. Nguyên Hải chính là một thành viên trong đó.

"Ách. . . Chính là sếp của chị mày." Nguyên Họa dừng một chút mới trả lời câu hỏi của Nguyên Hải.

"A, chị nói chính là Từ Từ Kỳ kia sao? Chị, không phải chị nói nàng không tốt sao, làm sao lại thích được a? Hơn nữa, cái kia, chị, em nói chị đừng đánh em, há há!" Câu trả lời của Nguyên Họa chính là làm cho Nguyên Hải giống như bị sét đánh.

"Chú mày nói."

"Chị. Chị xác định Từ Từ Kỳ sẽ thích chị sao?" Nguyên Hải run rẩy liều mạng hỏi, bị Nguyên Họa hung tợn liếc mắt, bật người nhảy ra xa ba trượng* nói "Chị, em chỉ hỏi một chút, há há. . ."

*đơn vị đo, 1 trượng = 10 thước ~ 4 mét

Nguyên Họa ngồi dậy nói "Em trai, có phải là em cũng hiểu được Từ Kỳ nàng không có khả năng thích người như chị phải không a?" Mặc dù là cười hỏi, thế nhưng trong giọng nói vẫn tràn đầy vẻ u sầu và vô tận mất mát.

Nguyên Hải muốn an ủi Nguyên Họa, thế nhưng cuối cùng vẫn thành thật mà gật đầu, hắn không muốn chị của hắn luân hãm quá sâu, nếu không nhất định sẽ rất khó chịu. Ở trong lòng của Nguyên Hải, thiên kim đại tiểu thư Từ Từ Kỳ cao cao tại thượng như vậy không có khả năng thích người như chị của hắn. Tuy rằng trong lòng hắn bà chị của hắn cũng rất có mị lực. (thằng em này được :))

Nguyên Họa nghe xong, nhẹ giọng nói "Chị nghĩ cũng như thế, ha há, làm sao có thể chứ? Nàng làm sao có thể thích người như chị mày chứ." Không

biết là nói cho Nguyên Hải nghe hay là nói cho mình nghe.

Nguyên Hải cảm thấy hôm nay Nguyên Họa thực sự không giống bà chị hán nhìn từ nhỏ đến lớn, chị hán vẫn luôn là một người tràn đầy tự tin, chưa bao giờ suy sụp tinh thần như vậy.

Nguyên Hải kéo Nguyên Họa còn nằm đó mờ mịt nhìn trần nhà nói "Chị, chúng ta thích người khác không thích nàng có được không? Nàng sẽ không tiếp nhận chị, chị nên sớm hết hy vọng đi."

Nguyên Họa nhìn Nguyên Hải mới thản nhiên nói "Không còn kịp rồi, chị mày đã tỏ tình với nàng, cũng đã xác lập quan hệ người yêu." (mình mà là Nguyên Hải, nghe đến đây cũng hộc máu tức chết :)))

Câu hỏi của Nguyên Họa giống như là một đạo sấm sét giữa trời quang bỗng lên trên người của Nguyên Hải, sững sờ một lúc, Nguyên Hải mới gằm thét với Nguyên Họa "Chị ở đây mất mát cái quái gì, thật là. Đều đã xác lập quan hệ người yêu." Phản ứng của Nguyên Hải và Từ Kiều có chín phần giống nhau, đồng dạng là bị sét đánh trong ngoài cháy sém, còn một phần không giống đó là, Nguyên Hải là chúc phúc chị hán và cảm thấy vui vẻ thay cho Nguyên Họa, còn Từ Kiều thì phần nộ cộng thêm bi ai.

"Chú mày biết cái gì, không phải em cũng nghĩ Từ Từ Kỳ chính là không có khả năng thích người như chị sao?" Nguyên Họa bị Nguyên Hải gằm thét như thế gào cũng bốc hỏa. Đập vào gáy của Nguyên Hải nói.

"Chị, chị nhẹ tay chút, nếu không sẽ bị chị đánh cho ngốc." Nguyên Hải nhảy ra nói. Bà chị này trở lại bình thường chỉ biết ức hiếp hán. Thật là. Mình chính là em ruột của nàng a, tại sao ra tay nặng như vậy chứ? Nguyên Hải sờ đầu, ở trong lòng oán trách.

"Em tự tìm." Nguyên Họa trắng mắt liếc Nguyên Hải nói.

"Ách. . . Chị, việc gì cũng luôn luôn có ngoại lệ không phải sao? Có thể khẩu vị của Từ Từ Kỳ là người như chị đi, nói không chừng là vậy, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều."

"Em nghĩ khả năng ngoại lệ cao bao nhiêu đây?" Nguyên Họa tay chống đầu hỏi thẳng em trai đang đứng rất xa.

"Ách. . ." Nguyên Hải cầm nín, đích thực, hán cũng cho rằng đây là tuyệt đối không có khả năng. Xác suất trên căn bản là 0. Chỉ là nếu như nói ra khỏi miệng, chắc chắn sẽ phải bị bà chị của hán ngũ mã phân thân.

Nguyên Họa nhìn ánh mắt của Nguyên Hải chính là nên hay không nên nói ra đáp án cho người ta biết không đây, Nguyên Hải âm thầm kêu khổ a. Trái lương tâm nói "Chị, em cho rằng khả năng như vậy cũng thật lớn, tình yêu không phải ai cũng nói chính xác được, lúc đến ta ngăn không được, lúc đi ta cản không được. Thích người nào cũng là việc ta không khống chế được."

Nguyên Họa nghe Nguyên Hải nói, cảm thấy Nguyên Hải nói cũng có đạo lý, nàng cũng là không nghĩ tới mình sẽ thích nữ nhân như Từ Từ Kỳ vậy a! Cuối cùng lại thích không phải sao?

Trong lòng của Nguyên Họa lòng yên tĩnh rất nhiều, nói với Nguyên Hải "Buổi trưa chị không ăn ở nhà, nếu như ba mẹ trở về hỏi chị, em cứ nói chị cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm."

Nguyên Hải tà tà nói "Chị, có phải chị ra ngoài ăn cùng Từ Từ Kỳ không a?"

Nguyên Họa ném gỏi về phía Nguyên Hải kêu lên "Chú mày sao lại nhiều chuyện như thế a!"

Nguyên Hải né người nói "Chị, có phải hay không nha!" Ăn vạ nói, Nguyên Họa chấn động đến nổi da gà rơi đầy đất. Da đầu tê dại nói "Nguyên Hải, chị phát hiện chú mày thật ghê tởm, đúng rồi, sợ chú mày. "

Nguyên Hải lúc này mới hài lòng nói "Chị, nhớ kỹ lần sau dẫn về cho em xem, há há." Nói xong liền chạy về phòng của mình. Để lại Nguyên Họa gào thét "Đó là chị dâu của mày, không phải anh rể, chú mày ngu ngốc! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Sau khi cùng Nguyên Hải âm ỉ một trận cũng đã hơn mười giờ.

Đứng lên đến WC tắm một cái, thay một bộ quần áo đơn giản đi xuống lầu đón xe đến Từ thị.

Nguyên Họa tới Từ thị cũng không có đi vào, nàng biết hiện tại mình cùng Từ Từ Kỳ quan hệ không bình thường, hơn nữa mình cũng không còn là nhân viên của Từ thị, luôn xuất hiện ở Từ thị thì có chút lạ. Ở sâu trong nội tâm, bản thân Nguyên Họa ý thức muốn bảo vệ tốt Từ Từ Kỳ, nàng biết nếu để

cho người khác biết quan hệ giữa nàng và Từ Từ Kỳ, nhất định là có ảnh hưởng rất lớn. Dù sao Từ Từ Kỳ cũng là người thừa kế Từ thị, nếu như để người khác biết quan hệ giữa nàng và Từ Từ Kỳ, cũng là một phiền toái lớn. Nghĩ tới đây, Nguyên Họa không khỏi buồn bã, lẽ nào quan hệ của các nàng cũng chỉ có thể ở trong bóng tối như vậy sao, lẽ nào cả đời này cũng không thể công khai sao?

Nguyên Họa vui ở tiệm cà phê đối diện Từ thị nhấn tin cho Từ Từ Kỳ.

"Từ Kỳ, chị sắp xong chưa?"

Từ Từ Kỳ đang họp, điện thoại di động căn bản là không có để ở trên người, đặt ở trên bàn phòng làm việc, đương nhiên là không thấy được tin nhắn của Nguyên Họa. Nguyên Họa đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Từ Kỳ trả lời tin nhắn của mình, mà lúc này cũng đã đến giờ tan sở. Nguyên Họa có chút không vui, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ăn cơm từ khi các nàng xác lập quan hệ, hơn nữa sáng sớm nàng dẫn đi dẫn lại chuyện trưa nay ăn cơm cùng Từ Từ Kỳ. Nhưng bây giờ thì sao, đừng nói người của Từ Từ Kỳ, ngay cả cái bóng cũng còn không thấy. Tin nhắn cũng không trả lời, gọi mấy lần cũng là không ai nghe. Nguyên Họa cũng không biết sau đó mình uống bao nhiêu ly cà phê, nói chung uống đến nàng cảm thấy bụng căng lên cũng không thấy Từ Từ Kỳ trả lời.

Nguyên Họa biết Từ Từ Kỳ bận rộn, nhưng mà đôi lúc cũng nên giành thời gian để hai người cùng một chỗ chứ.

Thế nhưng Nguyên Họa khẳng định không biết, ngày hôm nay Từ Từ Kỳ được ủy nhiệm làm tổng tài của Từ thị. Ông nội của người ta vừa kéo Từ Từ Kỳ cùng tán gẫu đây.

Từ Từ Kỳ đương nhiên cũng nóng ruột, nhìn thời gian đã qua 12 giờ, mà điện thoại di động nhưng lại đặt trong phòng làm việc. Nàng biết nhất định là Nguyên Họa đang đợi nàng, liền có chút không yên lòng ứng phó Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng cũng là lão Khương*, tự nhiên là nhìn ra bộ dáng không yên lòng của cháu gái hần, hỏi thăm một chút chuyện vụn vặt của công ty liền thả người.

*già dặn kinh nghiệm

Từ Từ Kỳ vội vàng trở về phòng làm việc của mình nhìn điện thoại di động một chút, Nguyên Họa gọi 8 cuộc, nhắn hơn mười tin. Từ Từ Kỳ nhìn điện thoại di động thờ dãi một hồi, gọi lại, vừa mới đổ một tiếng đã được Nguyên Họa nghe.

"Từ Kỳ, rốt cuộc chị cũng xong rồi à?"

Từ Từ Kỳ nghe thanh âm của Nguyên Họa vẫn còn bình thường mới yên lòng nói "Nguyên Họa, xin lỗi. Lúc nãy tôi có một cuộc họp, em chờ lâu rồi phải không, em đang ở đâu tôi đến tìm em"

Về phần Nguyên Họa tại sao lại có giọng điệu tốt như vậy đây, cái này phải nhờ tiểu Mạc, đồng chí Mạc Tiểu Bối, chuyện là nàng trùng hợp đến quán cà phê Nguyên Họa đang ngồi mà mua cà phê. Vì vậy nhìn thấy Nguyên Họa ngồi ở bên cạnh cửa sổ, đi lại chào hỏi, thế nhưng người ta cũng là tiêu biểu nhiều chuyện a. Liền đem chuyện Từ Từ Kỳ họp được ủy nhiệm Tổng tài nói cho Nguyên Họa.

Nguyên Họa nghe xong mới nguôi giận, thế nhưng lại nghĩ đến sau này Từ Từ Kỳ phải chịu áp lực nhiều hơn, rất là đau lòng. Cho nên lúc nhận được điện thoại của Từ Từ Kỳ, cũng không chất vấn, mà chỉ là hơi đau lòng thăm hỏi.

"Em ở quán cà phê đối diện công ty, chị không cần đến. Rất dễ chú ý, chúng ta đến nhà hàng lần đầu tiên chị kéo em đi đi"

"Nga. Được rồi, vậy em chờ tôi đến ngay." Trong lòng Từ Từ Kỳ cảm thấy ấm áp, nàng biết Nguyên Họa là sợ hai người bọn họ quá thân mật sẽ cho tạo phiền toái không cần thiết cho nàng.

Nguyên Họa ra khỏi quán cà phê đón một chiếc xe, chạy đến nhà hàng. Từ Từ Kỳ cũng mang về mặt hưng phấn lái xe cùng đến nhà hàng.

Đến nơi, Nguyên Họa chọn vị trí hai người gần cửa sổ. Gọi thức ăn trước, nàng biết Từ Từ Kỳ tới thì có thể ăn ngay. Thời gian kém bao nhiêu, Từ Từ Kỳ vừa ngồi xuống, phục vụ đã đem thức ăn lên.

Nguyên Họa cười nói Từ Từ Kỳ "Từ Kỳ, ăn nhanh đi."

"Ừ." Từ Từ Kỳ có chút ngoan ngoãn trả lời. Liền cầm đũa lên ăn.

Nguyên Họa cứ như vậy nhìn Từ Từ Kỳ, ngược lại mình quên ăn cơm, Từ Từ Kỳ buồn cười nhìn người đang nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt nói "Em không ăn sao, nhìn chăm chăm tôi làm gì chứ, trên mặt tôi mọc ra thêm cái gì sao?"

Nguyên Họa lắc đầu ngây ngốc nói "Không có, tú sắc khả com*. Há há."

*sắc đẹp có thể thay com :))

Từ Từ Kỳ gấp một miếng thịt chặn miệng của Nguyên Họa nói "Em chỉ biết đồ ngon đồ ngọt."

Nguyên Họa há há cười khúc khích, đem miếng thịt Từ Từ Kỳ mới nuốt vào trong bụng nói "Em còn muốn."

Từ Từ Kỳ lắc đầu nhìn nàng nói "Tự gấp." Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, thế nhưng trên tay vẫn gấp thật đưa tới miệng Nguyên Họa.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, nhưng mà vẫn xuất hiện một màn không hòa hài. Nguyên Họa cảm thấy lần đầu tiên ăn mình nên trả tiền, thế nhưng Từ Từ Kỳ sớm hơn một bước đưa ra thẻ tín dụng. Nguyên Họa nhìn Từ Từ Kỳ, bộ dạng có chút mờ mịt. Từ Từ Kỳ chỉ là vừa cười vừa nói "Hiện tại em không có việc làm, hay là để tôi đi."

Nguyên Họa muốn phản bác, nhưng mà đích thật là mình không có việc làm, lại nghĩ đến Tiêu Tiểu Dao gọi nàng đi làm thì vừa muốn cùng Từ Từ Kỳ thương lượng một chút, điện thoại của Từ Từ Kỳ liền vang lên.

"Alo. . ."

"..."

"Được, tôi lập tức quay lại." Từ Từ Kỳ cúp điện thoại, xin lỗi nhìn Nguyên Họa nói "Nguyên Họa, công ty tôi xảy ra một chút việc, tôi cần lập tức trở lại xử lý, em về nhà trước đi nha."

Nguyên Họa không biết trong điện thoại nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ Từ Từ Kỳ gấp gấp như vậy, vẫn để Từ Từ Kỳ trước tiên trở về công ty.

Tuy rằng trong lòng có chút không tình nguyện, thế nhưng ai kêu nàng thích chính là đại mỹ nữ Từ Từ Kỳ chứ! Những hi sinh này là tất nhiên.

Nguyên Họa một mình ngồi xe bus trở về nhà, một buổi chiều đều làm ỏ ở nhà xem phim.

Đến tối Từ Từ Kỳ cũng không có nhắn cho nàng một tin nào, Nguyên Họa thỉnh thoảng mà cầm điện thoại đi động muốn nhắn tin cho Từ Từ Kỳ, nhưng mà lại sợ quấy rầy đến công việc của Từ Từ Kỳ, chỉ có thể đành thôi.

Sau khi Nguyên ba Nguyên mẹ về nhà, thấy Nguyên Họa đã ở nhà. Cũng không có hỏi đứa nhỏ này tối hôm qua đi đâu, nhị lão bọn họ rất yên tâm đối với Nguyên Họa, luôn nghĩ Nguyên Họa ở bên nhà Từ Kiều, nhưng mà bọn hắn trăm triệu không ngờ Nguyên Họa căn bản không phải đến chỗ Từ Kiều, mà là qua đêm ở nhà con dâu tương lai. Lại còn thiếu chút nữa thì xảy ra một ít chuyện không phù hợp với trẻ em.

Lúc nấu xong cơm mới gọi Nguyên Họa và Nguyên Hải ra ăn cơm, trên bàn cơm Nguyên ba đột nhiên nói đến buổi trưa hôm nay dự án hợp tác phòng ở giữa Từ thị và Tiêu thị còn có Lý thị kia xảy ra sự kiện sập tầng, dẫn đến công nhân tử vong tại chỗ. Chuyện này làm cho đảng bộ thành phố A hết sức coi trọng, thậm chí ngay cả Tỉnh ủy cũng chú ý chuyện này. Ba công ty này là công ty nổi danh trong nước, xuất hiện tai họa về vấn đề an toàn như thế, đúng là không nên a.

Nguyên Họa vừa nghe đến chuyện của Từ thị thì dựng lỗ tai lên nghe, sau khi nghe xong chuyện cũng ăn không vô nữa. Vội vàng trở về phòng ngủ của mình gọi điện thoại cho Từ Từ Kỳ, cũng chỉ có Nguyên Hải mới biết được bà chị của hắn bị gì. Mà Nguyên ba Nguyên mẹ thì lại cho rằng Nguyên Họa gọi điện thoại cho Tiêu Tiểu Dao.

"Alô. . . Nguyên Họa." thanh âm của Từ Từ Kỳ tràn ngập uể oải, chuyện ngày hôm nay xuất hiện quá đột nhiên, nàng thân là tổng tài của Từ thị đương nhiên là phải đích thân xử lý. Thế nhưng thật không ngờ những ký giả kia quần quít như vậy, mỗi khi hỏi đến nàng phải vắt hết óc đến nổi tức giận bằng lòng bỏ qua.

Nguyên Họa nghe thanh âm tràn đầy mệt mỏi của Từ Từ Kỳ, đau lòng cũng đều đau lòng muốn chết. Mới lên tiếng "Từ Kỳ, chị không sao chứ."

Trên mặt của Từ Từ Kỳ xuất hiện nụ cười lần thứ nhất từ sau khi phát sinh chuyện này, nói với điện thoại "Tôi không sao, Nguyên Họa, tôi nhớ em! Đêm nay em qua đây không?"

Từ Từ Kỳ thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, vừa phát sinh chuyện này, nàng liền chạy tới hiện trường trước tiên, theo sau thì chạy đi bệnh viện, ở ngoài cửa phòng phẫu thuật bồi hồi mấy giờ, cuối cùng bác sĩ tuyên bố tử vong. Vừa làm tốt việc giải quyết tốt hậu quả, sau đó trở lại công ty liền vội vàng triệu tập chiều đãi ký giả. Thế nhưng những ký giả kia lại bắt được tai họa về vấn đề an toàn này không chịu buông tay. Lại muốn nàng cho thân nhân người chết một giao phó rõ ràng. Từ Từ Kỳ cũng không phải lần đầu tiên cùng ký giả giao tiếp, thế nhưng đối mặt với ký giả xảo quyệt như vậy vẫn là lần đầu tiên, thiếu chút nữa không khống chế được cơn tức của mình, đá ghế bỏ đi. Cuối cùng vẫn đành kiềm nén cơn giận, kiên nhẫn ứng phó những ký giả này.

Vừa nghỉ ngơi một chút, lại phải xử lý chuyện xây dựng của công ty. Nhưng lại nhận công văn chính phủ yêu cầu tạm dừng công trình, Từ Từ Kỳ cảm thấy mình đều phải đem tất cả khí lực ra dùng hết. Thế nhưng nàng vẫn phải kiên trì.

Nguyên Họa suy nghĩ một chút mới lên tiếng "Ừ, tối nay chị đến phòng trọ của em đi. Gần công ty chị một chút."

Lại trò chuyện một hồi mới cúp điện thoại, Nguyên Họa biết bây giờ còn có rất nhiều việc chờ Từ Từ Kỳ xử lý, cũng không dám làm chậm trễ.

Nguyên Họa ra cửa nói với Nguyên ba Nguyên mẹ "Ba mẹ, tối nay con quay về phòng trọ ngủ, không ngủ ở nhà."

Nguyên ba Nguyên mẹ tuy rằng buồn bực con gái mình vì sao ở nhà thật tốt không ở lại đi phòng trọ ngủ, thế nhưng cũng không có hỏi gì nhiều, chỉ dặn Nguyên Họa trên đường cẩn thận một chút. Nguyên Hải nói với Nguyên Họa "Chị, cẩn thận một chút." Thế nhưng chính là ba chữ cẩn thận chút đề nặng thanh âm, Nguyên Họa tự nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói của Nguyên Hải, mỉm cười rục rờ trả lời Nguyên Hải "Chị biết." liền ra khỏi nhà.

Nguyên Họa về tới phòng trọ, quét dọn một trận. Lại tắm một chút mới làm ỏ trên sofa xem kịch trên TV. Nhưng mà kim đồng hồ treo tường đều đã qua 11 giờ, Từ Từ Kỳ lại còn chưa đến. Nguyên Họa có chút tâm phiền ý loạn. Cầm điện thoại đi động lên gọi cho Từ Từ Kỳ, reo nửa ngày cuối cùng

cũng có người nhận.

"Alo, Từ Kỳ. . ."

"Alo, Nguyên Hòa là tôi, Từ Mẫn."

"Nga, Từ Mẫn a, Từ Kỳ đâu?" Nguyên Hòa buồn bực, thế nào lại là Từ Mẫn nghe điện thoại chứ.

"Từ tổng năng say, không nghe điện thoại được." Từ Mẫn giải thích.

Nguyên Hòa nghe được Từ Từ Kỳ uống say, cau mày. Vẫn là nói "Từ Mẫn các cô ở nơi nào a, tôi đến đón hai người."

"Khách sạn Quốc tế. Tôi đây ở đại sảnh chờ cô." Từ Mẫn nâng thân người Từ Từ Kỳ nói.

"Ừ, cô chờ tôi một chút, lập tức tới ngay." Nói xong liền cúp điện thoại chạy đến khách sạn Quốc tế.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 42

Lúc Từ Từ Kỳ cùng Nguyên Hòa nói chuyện điện thoại xong thì lập tức liên lạc mấy quan chức chủ chốt của Đảng ủy ra ăn cơm. Chủ yếu là muốn Đảng ủy có thể hủy bỏ quyết định tạm dừng công trình.

Nhưng mà đám hồ ly Đảng ủy kia liên tục cười ha hả với nàng, mà trên bàn rượu cơ bản đều là mấy nam quan viên, không tránh khỏi bị chuốc rượu.

Lúc này Từ Từ Kỳ đúng là không thể không uống, dù sao nàng cũng không biết uống bao nhiêu rượu, cười bao nhiêu lâu, lại tặng bao nhiêu lễ vật mới xem như thuyết phục được những lão hồ ly này hủy bỏ quyết định.

Cũng may có Từ Mẫn ở đó, nếu không Từ Từ Kỳ sớm không biết bị những quan viên này chiếm bao nhiêu tiện nghi.

Nguyên Hòa chạy tới khách sạn Quốc tế thì thấy Từ Mẫn và Từ Từ Kỳ ở đại sảnh nghỉ ngơi, bước nhanh về phía trước hỏi "Từ Mẫn, Từ Kỳ nàng uống bao nhiêu rượu, làm sao uống thành cái dạng này a!" Trong giọng nói còn ẩn chứa chút tức giận.

Từ Mẫn sớm đã nhìn ra hai người này quan hệ không bình thường, lại đem chuyện mời quan chức Đảng ủy ăn cơm kể lại một lần cho Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa thăm mắng bọn quan viên chó má này, cùng Từ Mẫn hai người đem Từ Từ Kỳ ra khỏi khách sạn. Lên taxi mới phát tay cùng Từ Mẫn cáo biệt.

Từ Mẫn nhìn taxi đi xa, trong đầu không biết nên có cảm tưởng gì. Nàng là người thông minh như vậy làm sao lại không nhìn ra hai người kia có tình cảm gì chứ, thế nhưng Từ Từ Kỳ là thân phận gì đây, nàng so với ai khác đều hiểu, chỉ hy vọng đến lúc đó hai người kia không nên quá mức khổ sở thì tốt rồi. Ở trong mắt Từ Mẫn, Nguyên Hòa và Từ Từ Kỳ nhất định là không có tương lai. Thế nhưng nàng cũng nhìn ra được Từ Từ Kỳ đối với Nguyên Hòa cùng với bất luận kẻ nào trước kia đều không giống nhau, lúc đầu đi đến gara lái xe của mình đi về nhà.

Nguyên Hòa ôm Từ Từ Kỳ, nhìn Từ Từ Kỳ đang khó chịu, trong lòng không kiềm chế được đau lòng, nhưng hết lần này tới lần khác mình đều không giúp được Từ Từ Kỳ cái gì. Lấy tay vén tóc rơi xuống trên trán Từ Từ Kỳ. Muốn hôn một chút, lại nhớ hiện tại mình đang trên taxi mà khắc chế.

Thật vất vả chờ đến cửa tiểu khu nhà mình, ôm Từ Từ Kỳ xuống xe chạy lên lầu.

"Từ Kỳ, chị tỉnh tỉnh." Trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng đem Từ Từ Kỳ lên đến phòng trọ, để Từ Từ Kỳ xuống lại chạy đi rót ly trà cho Từ Từ Kỳ uống. Bưng một chậu nước vội giúp Từ Từ Kỳ lau thân thể, bởi vì nguyên do uống say, da Từ Từ Kỳ có chút hơi phồng hồng, Nguyên Hòa khó khăn nuốt nước bọt giúp Từ Từ Kỳ cởi quần áo, nhìn vóc người xinh đẹp yêu kiều của Từ Từ Kỳ, trước ngực hai khối mềm mại, theo hô hấp của Từ Từ Kỳ mà rung động. Chỉ cảm thấy một trận miêng đắng lưỡi khô, sau khi buộc mình đem toàn bộ hình ảnh điểm lệ trong đầu này đuổi ra ngoài, mới bắt tay lau người, sau khi lau xong mới đem đến quần áo thể thao lúc trước bản thân mua cho Từ Từ Kỳ mặc, cũng may quần áo khá lớn. Nhìn quần của Từ Từ Kỳ rồi rầm nửa ngày mới giúp Từ Từ Kỳ đem quần cởi ra, về phần quần lót, Nguyên Hòa không có tiếp tục cởi xuống, mà là cầm một cái quần thể thao mặc cho Từ Từ Kỳ, sau khi làm xong hết mọi thứ, Nguyên Hòa mới đem Từ Từ Kỳ lên giường.

Nguyên Hòa thờ ra một cái nhìn Từ Từ Kỳ đang ngủ, vì sao Từ đại mỹ nữ uống say, mỗi lần công việc giải quyết hậu quả đều là do nàng làm chứ. Ngắm lại mình cùng Từ Từ Kỳ quen biết thật là không thiếu rượu a, hiện tại hồi tưởng lại, mình lần đầu tiên gặp Từ Từ Kỳ chính là ở quán bar, sau đó ba lần bốn lượt Từ Từ Kỳ say rượu đều là nàng đến hộ giá.

Nguyên Hòa cảm thấy mình khi đó giống như là gà mẹ che chở, thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận gà con của mình bị điều hâu bắt đi.

Nguyên Hòa lắc đầu, bắt đầu dĩ bụng thau nước dơ vào WC, mình tùy ý tắm một lúc, mới nhanh chóng quay về giường. Một đại mỹ nữ như thế ở trên giường của mình, tư thế ngủ còn chọc người như vậy, nếu như nói không động tâm, trăm phần trăm là gạt người, hơn nữa hiện giờ lại là ban đêm.

Nguyên Hòa ôm Từ Từ Kỳ, khẽ hôn lên mi Từ Từ Kỳ một cái, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu giống như bị mèo cào. Hít thở sâu một cái, cảnh cáo chính mình, ta là chính nhân quân tử, không thể trong lúc Từ Từ Kỳ say rượu mà chiếm tiện nghi Từ Từ Kỳ. Trong đầu Nguyên Hòa luôn luôn thuyết phục mình, thế nhưng trên người Từ Từ Kỳ truyền tới nhiệt độ cơ thể nóng hổi, làm hô hấp của Nguyên Hòa càng ngày càng bất ổn, dồn dập rất nhiều. Trước giờ Nguyên Hòa đều không cảm thấy mình có bao nhiêu thuần khiết và bình tĩnh, bên người có vưu vật như thế, còn có thể cầm giữ đến bây giờ đã rất tốt.

Thế nhưng lại lo lắng lúc tỉnh lại Từ Từ Kỳ sẽ tức giận với mình, dù sao Nguyên Hòa vẫn cảm thấy Từ Từ Kỳ đúng là không thích cùng nữ tử thân mật. Có ý nghĩ này lại đem nhiệt tình của nàng dập tắt vài phần.

Nguyên Hòa đứng dậy, vén chăn lên. Từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chăn đơn đi ra phòng khách, nàng quyết định mình vẫn là nên ngủ ở phòng khách thì tốt hơn, ở bên cạnh Từ Từ Kỳ nhất định là mình không ngủ được. Không cần thiết dẫn vật mình như vậy.

Từ sau lần Nguyên Hòa xem bộ phim Âu Mỹ kia, còn nhớ hình ảnh hai nữ nhân tóc vàng trần truồng quấn lấy nhau. Cho nên sau ngày cùng Từ Từ Kỳ xác lập quan hệ liên lên mạng tìm kiếm hai nữ nhân lúc làm yêu để xem, nên làm như thế nào, trong lòng nàng đã nắm rõ. Chỉ kém tự mình thực hành.

Nguyên Hòa nằm trên ghế sofa trần trọc, dự định đốt người, bạn gái rõ ràng ngay trong phòng của mình lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn thịt, đây là việc cỡ nào bị ai chứ. Nguyên Hòa chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt muốn tìm bất mãn nhìn cửa phòng ngủ của mình, thực sự là trông mòn con mắt a!

Hôm sau Từ Từ Kỳ tỉnh lại, đầu còn rất đau, phát hiện mình không phải ở trong nhà của mình, trong lòng hoảng hốt thì nghe thấy một mùi hương quen thuộc, hơn nữa căn phòng này nhìn rất quen mắt, ở trong nào xem xét một lần, khố miệng chậm rãi giờ lên, lắc đầu đứng lên. Nhìn một chút quần áo trên người mình, rõ ràng cho thấy có người đổi qua. Thế nhưng người kia đâu? Từ Từ Kỳ vội vàng bò xuống giường, chính vì nguyên nhân tối hôm qua say rượu, đầu vẫn có chút choáng váng đau nhức, mắt thăng bằng liền ngã trở về trên giường. Chờ cảm giác nhức đầu khá hơn một chút, Từ Từ Kỳ mới chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Nhìn thấy một tên nhỏ nhỏ làm ở trên ghế sofa đằng kia, Từ Từ Kỳ có chút buồn bực, giường của Nguyên Hòa không tính là nhỏ, vốn chính là giường hai người, thế nhưng tại sao nàng phải ngủ trên ghế sofa chứ? Từ Từ Kỳ nhíu lại đôi mi thanh tú, lẽ nào Nguyên Hòa tình nguyện ngủ sofa cũng không cùng nàng ngủ trên một giường sao? Nàng nào biết đâu rằng, tối hôm qua có người một đêm không ngủ, còn chạy đến WC tắm nước lạnh mấy lần mới hạ nhiệt. Nhiệt độ trên người quá cao, thiếu chút nữa thiêu cháy người.

Từ Từ Kỳ tiến lên ngồi xuống, nhìn Nguyên Hòa, nhẹ tay phủ lên, ngày hôm qua mình phi thường nhớ người này. Sử dụng nụ cười dối trá với những tên quan viên kia, có lẽ bản thân mình chỉ có thể ở trước mặt người này thể hiện mặt chân thật nhất đi.

Trong lúc ngủ mơ Nguyên Hòa cảm thấy trên mặt mình có chút ngứa, lấy tay gãi gãi, xoay người muốn tiếp tục ngủ, chỉ là bản thân nàng quên mất, đây là sofa chứ không phải giường lớn mềm mại, cho nên là cùng với mặt đất thân mật tiếp xúc.

Lúc Từ Từ Kỳ muốn nắm Nguyên Hòa lại, Nguyên Hòa cũng đã rơi xuống đất.

"Ách... Tê... Đau!" Nguyên Hòa ảu não kêu thành tiếng.

"Có té trúng chỗ nào hay không a?" Từ Từ Kỳ gấp rút khom xuống, nâng dậy Nguyên Hòa vẫn còn nằm trên mặt kêu rên.

Sau khi Nguyên Hòa nghe được thanh âm của Từ Từ Kỳ, mới nhớ lại tối hôm qua mình mang Từ Từ Kỳ về nhà. Sau đó công hiến giường cho nàng, nhưng mà nghe được thanh âm khẩn trương quan tâm của Từ Từ Kỳ, trong lòng vẫn là vui vẻ vô cùng, rơi cú này đáng giá.

Sau khi đỡ Nguyên Hòa dậy, Từ Từ Kỳ không nghe được Nguyên Hòa trả lời, vừa cẩn thận giúp Nguyên Hòa kiểm tra một lần mới lên tiếng "Nguyên Hòa, em không sao chứ, có đập đầu hay không, mau nói cho tôi biết." Từ Từ Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Hòa, thấy người nọ chỉ ngây ngốc mà nhìn mình chăm chăm, ánh mắt rất ngốc. Lại khẩn trương tiếp tục giúp Nguyên Hòa xem xét phần đầu một chút, không có đụng ở đâu a! Làm sao thì biến thành ngây ngốc chứ? Từ Từ Kỳ rất buồn bực, thế nhưng Nguyên Hòa vẫn chỉ ngây ngốc mà nhìn chăm chăm nàng, cũng không trả lời câu hỏi của nàng. Điều này làm cho Từ Từ Kỳ càng bất an, nắm tay của Nguyên Hòa nói "Nguyên Hòa, chúng ta đến bệnh viện." Tiện thể muốn lôi kéo Nguyên Hòa xuống lầu.

Lúc này Nguyên Hòa mới có phản ứng kéo lại Từ Từ Kỳ nói "Từ Từ Kỳ, em không sao. Chẳng qua là vui vẻ, sáng sớm đầu tiên mở mắt nhìn thấy lại là chị!"

Từ Từ Kỳ rất hoài nghi có phải là trước đây mình nhìn lầm Nguyên Hòa không, còn tưởng rằng người kia sẽ không biết đồ ngon đồ ngọt chứ, ngược lại chỉ mới sáng sớm nàng có thể mặt không đỏ, tim không đập nói ra những lời buồn nôn như thế. Thế nhưng Từ Từ Kỳ vẫn giống như ăn mật, cảm thấy ngọt ngào, cô ngọt ngào này là cô ngọt ngào nhất nàng từng trải từ trước đến giờ.

Từ Từ Kỳ vẫn giúp Nguyên Hòa tỉ mỉ mà kiểm tra một lần nữa, đưa leo ngu ngốc nhà nàng bị té một chút, ngay cả đồ ngon đồ ngọt cũng nói được, không tệ không tệ, không cần đi bệnh viện.

Nguyên Hòa buồn cười nhìn Từ Từ Kỳ nói "Từ Từ Kỳ, chị không cần nhìn, em thật sự không có sao." Nguyên Hòa thực sự không biết khi nào mình trở nên yếu ớt như vậy, chỉ té một chút, nàng vẫn có thể chịu đựng được. Nhớ lại năm đó ở trường học ngủ trên cái giường rộng chỉ có một thước, Nguyên Hòa ngủ giường dưới, bởi vì học kỳ nào nàng cũng cùng người anh em sàn nhà tiếp xúc thân mật. Cho nên giường nàng ngủ cơ bản đều phải lớn, phòng ngừa nàng lăn xuống giường.

"Không có việc gì là tốt rồi, tối hôm qua quần áo là em giúp tôi đổi sao?" Kỳ thực lúc Từ Từ Kỳ hỏi mấy câu này, vẫn cảm thấy có chút không được tự

nhien, chỉ là tận lực làm cho giọng của mình bảo trì bình đạm, không nên để Nguyên Họa nghe ra bản thân thẹn thùng.

Thế nhưng đến tai Nguyên Họa, những lời này liền mang ý nghĩa chất vấn. Cho nên cuống quýt giải thích "Tối hôm qua trên người chị đều là mùi rượu, em sợ chị ngủ khó chịu, cho nên đã giúp chị thay."

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa có chút chân tay luống cuống lại vừa sợ hãi, khẽ cười nói "Như vậy, nói thẳng ra là em nhìn thấy toàn thân của tôi rồi đúng không?" thân người Từ Từ Kỳ tiến đến bên cạnh Nguyên Họa, vốn là cao hơn Nguyên Họa rất nhiều, vừa gần kề bên tai Nguyên Họa thổi khí một cái. Thân thể nho nhỏ cực kỳ nhạy cảm của Nguyên Họa run lên một cái. Mẹ của ta nha, Từ Từ Kỳ, trái tim nho nhỏ của em không chống cự nổi câu dẫn cùng dày vò như thế của chị a.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa vừa đau khổ lại vừa đỏ lên rụt lại nói "Ừ, cái kia. . . Coi là vậy đi."

Nguyên Họa cực kỳ phiền muộn, rõ ràng là mình xem thân thể của nàng, chiếm tiện nghi cũng là mình. Thế nào trái lại mình bị Từ Từ Kỳ đùa giỡn chứ. Thực sự là thể diện vứt xuống Thái Bình Dương đi.

Từ Từ Kỳ rất hài lòng phản ứng của Nguyên Họa, nàng cảm thấy dùng mị lực của mình đối phó với Nguyên Họa vẫn là dư sức, một chút tự tin như thế nàng vẫn phải có. Ai kêu đưa leo ngu ngốc này đem mình ném ở trên giường ngủ, nàng lại một mình chạy đến sô pha ngủ chứ? Hừ, lẽ nào sức hấp dẫn của nàng còn không bằng cái ghê sô pha sao?

Sau khi Từ Từ Kỳ nho nhỏ trả thù Nguyên Họa một chút, tâm tình buồn bực kia mới bị quét sạch.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43

Nguyên Họa đương nhiên không biết Từ Từ Kỳ chính là cô ý, vẫn còn ngây ngốc cười ngây dại với Từ Từ Kỳ nói "Từ Từ Kỳ, chị sắp phải đi làm rồi, chị nhanh đi rửa mặt, em đây đi xuống lầu mua thức ăn cho chị." Nói xong tính bay đi, Từ Từ Kỳ kéo tay của Nguyên Họa lại nói "Đứa ngốc, hôm nay là chủ nhật, công ty không có làm."

M ngoài miệng mặc dù là Từ Từ Kỳ nói như vậy, thế nhưng ngày hôm nay vẫn không có thời gian nghỉ ngơi, có chuyện cần phải làm. Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, vùng xung quanh lòng mày vẫn gât gao nhưu chung một chỗ.

Nguyên Họa nhìn đôi mi thanh tú của Từ Từ Kỳ nhú chặt, muốn đưa tay giúp Từ Từ Kỳ xoa nhẹ, đột nhiên Từ Từ Kỳ nghiêng thân lên, dán chặt đôi môi của Nguyên Họa.

"Ngô. . ." Nguyên Họa tròn to hai mắt kinh dị nhìn Từ Từ Kỳ, muốn nói cái gì đó, nhưng vì miệng bị Từ Từ Kỳ chặn lại, không có biện pháp nói ra miệng.

Từ từ chìm đắm vào nụ hôn này, Từ Từ Kỳ đương nhiên là cảm thấy Nguyên Họa khẩn trương cùng xa lạ, trước an ủi cảm xúc của Nguyên Họa, mới chậm rãi đem đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng của Nguyên Họa, quét qua mỗi một tác ở nơi có thể quét đến.

Nguyên Họa cảm thấy một vật mềm mềm gì đó đang ở trong miệng của mình lộn xộn, cảm giác nói cho nàng biết, chính là đầu lưỡi của Từ Từ Kỳ, có chút hốt hoảng muốn chạy trốn, thế nhưng bị Từ Từ Kỳ ôm chặt, thân thể cũng mềm nhũn không có một chút khí lực. Không làm được gì, tượng trưng mà đẩy người Từ Từ Kỳ một cái, sau đó hai tay dần dần lại treo trên cổ Từ Từ Kỳ, đem Từ Từ Kỳ kéo lại gần mình một chút.

Nguyên Họa chậm rãi đôi từ bị động thành chủ động, đưa ra đầu lưỡi của mình cùng đầu lưỡi của Từ Từ Kỳ cùng nhau chơi đùa, sau đó duỗi vào trong miệng của Từ Từ Kỳ, học động tác trước đó của Từ Từ Kỳ lặp lại một lần. Trên một số việc, con người có tiềm lực vô hạn, ví dụ như Nguyên Họa chỉ mới nếm thử một lần, lại học cực nhanh, thậm chí có xu thế trò giỏi hơn thầy. Nếu Từ Từ Kỳ không biết rõ trước đây nàng chưa từng trải qua, mà những thứ này đều là tự tay mình dạy, nhất định sẽ hoài nghi Nguyên Họa chính là một lão thủ.

Hai người không biết hôn bao lâu, dù sao đến khi cảm thấy đầu óc choáng váng, đến lúc không thể hô hấp mới song song rời khỏi môi đối phương.

Nguyên Họa nhìn môi đỏ mọng của Từ Từ Kỳ bị mình hôn hơi có chút sưng lên, trong lòng một trận đắc ý. Nàng chính là vui vẻ muốn chết rồi, mới sáng sớm liền được đãi ngộ tốt như vậy, mặc dù mình vẫn còn muốn tiếp tục, chỉ là ban ngày mà làm chuyện như vậy, dường như có chút không tốt. Cảm giác giống như bị rình coi.

Từ Từ Kỳ thấy bộ dạng đắc ý của Nguyên Họa, trong đầu cảm thấy buồn cười, không phải là hôn một cái thôi sao, người này có cái gì phải đắc ý. Sau đó lại thấy cặp mắt gian tà của Nguyên Họa đảo một vòng, thỉnh thoảng còn nhìn về phía nàng, không cần nghĩ cũng biết nhất định là đang suy nghĩ chuyện xấu gì. Từ Từ Kỳ tiến lên nhéo tai trái của Nguyên Họa gât giọng "Đưa leo ngu ngốc, em lại đang tính toán chuyện xấu gì?"

Nguyên Họa nào biết Từ Từ Kỳ lại đột nhiên xông lên nhéo lỗ tai nàng, không có một chút chuẩn bị, vừa vặn bị nhéo, đau đến nàng nhe răng tròn mắt mà cầu xin tha thứ "Từ Từ Kỳ, chị mau buông tay, đau, đau. . . Em không có suy nghĩ cái gì!"

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa thực sự đau đến nước mắt đều phải chảy ra, cảm thấy đau lòng, vội vàng buông tay. Thế nhưng vẫn còn rất bất mãn nói "Ai bảo em suy nghĩ chuyện không đứng đắn gì đó, coi như cho em một bài học." Vừa nói vừa giúp Nguyên Họa xoa lỗ tai.

Nguyên Họa nhưng thật ra rất muốn phản bác, sao chị biết em chính là đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn a, thế nhưng mình thực sự cũng là đang suy nghĩ đến chuyện YY*. Huống hồ lỗ tai của mình còn đang trong tay Từ đại mỹ nữ tay, vẫn nên nhìn một chút đi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Thế nhưng cái này rõ ràng là phòng của nàng, nói như thế nào cũng là Từ Từ Kỳ ở dưới mái hiên Nguyên Họa nàng nha, thế nào thì đến phiên nàng cúi đầu chứ? Thời thế thực sự đã thay đổi a! Nguyên Họa ở trong lòng vô hạn cảm khái.

*tự sướng trong tư tưởng :))

Hai người âm ỉ một chút, Nguyên Họa mới xuống lầu mua bữa sáng cho Từ Từ Kỳ, nàng tuy rằng Từ thị biết hôm nay không có làm, thế nhưng Từ Từ Kỳ vẫn có việc phải bận rộn. Nguyên Họa đột nhiên có chút không muốn Từ Từ Kỳ làm cái gì Từ thị tổng tài, một nữ tử như thế, tại sao có thể gánh nhiều trọng trách trên người như vậy, Nguyên Họa lo lắng thân thể Từ Từ Kỳ sẽ chịu không nổi. Trước đây chỉ thấy nàng liều mạng làm việc, trong công ty luôn luôn là nàng đến sớm nhất, hơn nữa bình thường nàng luôn tăng ca đến đêm khuya. Làm sao một chút cũng không giống những tên phú nhị đại trên bản tin a! Nguyên Họa cảm thấy Từ Từ Kỳ này làm phú nhị đại làm đến thật sự là quá mệt mỏi.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Từ Từ Kỳ ra khỏi phòng trọ của Nguyên Họa, mới đón xe đến khách sạn Quốc tế lấy xe của mình, rồi mới lái xe đến công trường.

Lúc Từ Từ Kỳ đến công trường, Tiêu Tiểu Dao và Lý Đông Hải đều đã ở đó. Hạng mục này là do ba công ty đang hợp tác, tối hôm qua không chỉ có Từ Từ Kỳ mời nhóm quan viên kia ăn cơm và tặng lễ, Tiêu thị và Lý thị cũng đều vì thế mà bốn ba, vừa tặng lễ, vừa mời khách, còn phải phòng ngừa truyền thông viết bậy. Lúc này mới giải quyết xong cuộc phong ba này, thế nhưng công trình lại không được, nhà thầu phụ trách công trình lần này sau khi xảy ra sự cố kia liền bị ba công ty hủy bỏ hợp đồng. Hiện tại phải tìm chính là một nhà thầu có thể đảm đương nổi công trình phòng ở khổng lồ này. Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có Vạn Lý Công Trình của thành phố B, ba người tương đối yên tâm.

Trên thực tế yên tâm chính là Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao, Lý Đông Hải căn bản là chỉ nghe theo quyết định của hai đại mỹ nữ mà định, các nàng nói gì cũng tốt. Trong ba công ty, luận thực lực, Lý thị nhà hắc cùng Từ thị và Tiêu thị căn bản cũng không phải là một cấp bậc. Lần này có thể có cơ hội hợp tác, thật đúng là trèo cao hai công ty này. Sáng sớm hôm nay nếu không thể nhìn thấy hai đại mỹ nữ như thế, hắc làm sao có thể sẽ cam lòng rời khỏi mỹ nhân trong lòng hắc mà bỏ đây chứ?

Lý Đông Hải để ý Từ Từ Kỳ hơn nửa năm, hiện tại lại thêm một Tiêu Tiểu Dao, trong lòng đã sớm vui đến quên cả trời đất. Hai cực phẩm nữ nhân như vậy nếu như đều đoạt tới tay, đó mới thực sự xem như sống không uống phí.

Loại ánh mắt này của Lý Đông Hải, hai vị mỹ nữ vừa nhìn liền minh bạch là có ý gì, đều có chút khinh thường, trong lúc đó cùng nhau nghĩ đến tên tiểu tử Nguyên Họa kia. Mà bản thân Nguyên Họa ở trong phòng trọ nhảy mũi vài cái, xoa mũi buồn bực nói "Có phải tối hôm qua ngủ sơ pha bị cảm không, làm sao nhảy mũi nhiều như vậy a!"

Sau khi ba người thương lượng xong việc, lại trấn an công nhân trên công trường một chút mới chuẩn bị rời đi, Lý Đông Hải làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ, phi thường ân cần mời hai vị mỹ nữ nói "Từ Kỳ, Tiểu Dao. Hai cô trưa nay rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi." Còn đặc biệt phong lưu bày ra một tư thế, thế nhưng Tiêu Tiểu Dao nghe Lý Đông Hải gọi tên của mình thân thiết như vậy, rõ ràng là chán ghét càng thêm chán ghét, nét mặt vẫn là không thể biểu hiện ra ngoài, vẫn rất có lễ phép cự tuyệt nói "Ngại quá, Lý tiên sinh, ngày hôm nay tôi có hẹn."

Lý Đông Hải có chút thất vọng, thiếu đi một mỹ nhân bồi bạn, thế nhưng vẫn còn vừa cười vừa nói "Không có việc gì không có việc gì, lần sau vẫn còn có cơ hội."

Tiêu Tiểu Dao rất muốn nói, tôi chính là cả đời này đều không muốn có cơ hội như vậy.

Lý Đông Hải lại quay đầu nói với Từ Từ Kỳ "Từ Kỳ thì sao?"

Từ Từ Kỳ cười nhạt nói "Tôi cũng có hẹn." Mặc dù là cười nói, thế nhưng trong giọng nói khách khí rõ ràng còn băng lãnh cùng xa lạnh hơn so với Tiêu Tiểu Dao.

Lý Đông Hải một phen xấu hổ, vẫn đề giảm bớt bầu không khí nói "Vậy lần sau đi. Ha ha."

Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao đều suy nghĩ giống nhau, tôi tình nguyện cả đời này cũng không muốn có cơ hội như vậy.

Từ Từ Kỳ đi đến ngồi trên xe của mình, nghĩ đến Nguyên Họa, nhếch miệng lên. Lái xe chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa, Tiêu Tiểu Dao nhìn Từ Từ Kỳ lái xe đi xa, trong tay càng nắm càng chặt, nàng cũng không phải không thấy được nụ cười hạnh phúc của Từ Từ Kỳ trước khi lái xe đi, nàng phi thường hiểu rõ tươi cười như vậy đại biểu cho cái gì?

Hơn nữa lúc này nàng gọi điện thoại đến Nguyên gia, Nguyên mẹ nói với nàng Nguyên Họa đã dọn về ở phòng trọ của nàng, thế nhưng Nguyên Họa không phải đã không còn làm việc ở Từ thị sao? Tại sao còn muốn một mình dọn về phòng trọ chứ, chỉ có một loại khả năng. . . Tiêu Tiểu Dao càng nghĩ càng giận, toàn thân tản ra một cỗ khí thế người khác không nên quấy rầy, chấn động đến Lý Đông Hải ở bên cạnh, Lý Đông Hải nhìn mặt của Tiêu Tiểu Dao dần dần ám đen, lập tức leo lên xe của mình, nghênh ngang mà đi.

Tiêu Tiểu Dao không biết suy nghĩ kế hoạch gì, khóe miệng cũng chậm rãi gợn lên, bắt quá lại làm cho người khác nhìn đến đều cảm thấy run rẩy. Có chút cảm giác nụ cười rất âm hiểm, lạnh lẽo.

Từ Từ Kỳ lái xe, về tới phòng trọ của Nguyễn Hòa, cầm chìa khóa sáng sớm Nguyễn Hòa cho nàng mở cửa, nhìn thấy Nguyễn Hòa mặc tạp dề một mình trong phòng bếp chạy tới chạy lui, tiếng động còn thật lớn.

Từ Từ Kỳ không phải là không tin Nguyễn Hòa, chỉ là, ách. . . Các người hiểu được. Cũng không phải lần đầu tiên biết lực phá hoại của Nguyễn Hòa, phòng trọ của Nguyễn Hòa cho tới nay chỉ dùng qua một lần, chính là lần trước mời bọn Từ Kiều đến chơi, lần đó Từ Kiều và Minh Minh xuống bếp. Từ nay đó sau thì không có động tới. Đơn giản mà nói, phòng bếp này nha, chính là để trang trí.

Thế nhưng Nguyễn Hòa chưa bao giờ xuống bếp, hiện tại đầu óc bị điên cái gì, làm sao lại cùng nhà bếp cùng nàng không hợp bát tự mà giằng co chứ? Còn không phải là vì Từ đại mỹ nữ sao, không có khả năng Nguyễn Hòa vì chính mình, nếu không thì đã sớm biết nấu ăn rồi, còn đến nỗi rửa một cái chén cũng làm vỡ sao?

Nhưng mà hôm nay Nguyễn Hòa thật là dị thường cô gắng, vừa cầm sách vừa dựa theo nội dung trong sách mà xào rau, quyển sách này chính là Nguyễn Hòa đặc biệt đến nhà sách Tân Hoa mua, còn ở đây hằng hái học nấu ăn đấy! Căn bản cũng không có chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, càng không chú ý tới Từ Từ Kỳ lúc nào đã đến sau lưng nàng.

Sợ tặc dầu đến, lui về phía sau một bước thì đụng phải trên người của Từ Từ Kỳ, Nguyễn Hòa cả kinh thiếu chút nữa thét chói tai. Quay đầu nhìn một chút, thì ra là Từ Từ Kỳ a, vội vàng lùi kéo Từ đại mỹ nữ ra khỏi phòng bếp nói "Từ Kỳ, chị đừng vào, ở bên ngoài chờ em."

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyễn Hòa dịu dàng cười, mặc dù vậy nha, nội tâm vẫn là cực kỳ thấp thòm bất an, bởi vì nàng biết Nguyễn Hòa này làm cơm nhất định là cho nàng ăn. Nghĩ tới đây, Từ Từ Kỳ đã cảm thấy dạ dày một trận quặn đau, thế nhưng lại không thể làm cho Nguyễn Hòa mất hứng. Hơn nữa Nguyễn Hòa còn là riêng vì nàng mà học xuống bếp, cái này ít nhiều cũng làm Từ Từ Kỳ cảm động.

Từ Từ Kỳ ngược lại cũng ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ, nhìn Nguyễn Hòa bên trong phòng bếp bận rộn đến gà bay chó sủa, vốn là khóe miệng hơi giờ lên, càng ngày càng tăng thêm độ cong, thỉnh thoảng còn che miệng cười trộm.

Bộ dạng chật vật của Nguyễn Hòa đều rơi vào trong mắt của Từ Từ Kỳ, đương nhiên chính nàng ấy lại không hề hay biết. Vẫn còn một bên vung cái giá vừa nhìn sách hướng dẫn.

Bất quá, biểu hiện hôm nay của Nguyễn Hòa vẫn tương đối tốt, chỉ ít người ta không có làm vỡ bất cứ chén bát, thìa, thau gì trong bếp. Công lao vĩ đại như vậy vẫn là đáng giá để chúng ta biểu dương, về phần món ăn nàng nấu phải chờ Từ đại mỹ nữ tự mình thưởng thức qua sau đó mới biết.

Dù sao người bình thường cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, người quen biết Nguyễn Hòa nhất định sẽ không ôm hy vọng, thật đáng thương Từ đại mỹ nữ của chúng ta, một nữ nhân như hoa như ngọc thế này phải ăn thức ăn Nguyễn Hòa làm.

Poor Từ Kỳ=)))

Hy vọng ko bị ngộ độc thực phẩm :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Nguyễn Hòa đặc ý từ trong phòng bếp bung ra ba món một canh hôm nay bản thân đặc chế, chính là nàng sau sáng hôm nay, phải cùng một đám bác gái chen lấn trong chợ bán thức ăn, đem tiêu thân thể của nàng chen đến thiếu chút tan rã. Sau lại gọi điện thoại hỏi Nguyễn mẹ, bình thường đi nơi nào mua thức ăn, vì sao cho tới bây giờ chưa từng nghe Nguyễn mẹ oán giận qua đây? Cái này cũng không giống mẹ nàng.

Thế nhưng một câu nói của Nguyễn mẹ, đúng là trực tiếp làm cho Nguyễn Hòa tức giận vô cùng.

"Con sẽ không ngạc nhiên đến nỗi đi chợ mua thức ăn chen lấn với người khác chứ, mẹ đều là đến siêu thị mua nha! Trong siêu thị người không nhiều như trong chợ, đồ vật gì cũng đầy đủ hết."

Nguyễn Hòa thiếu chút nữa thì thốt ra, con chính là bị một đám bác gái trong chợ chen lấn đến người không giống người quý không giống quý. Cũng may không nói ra miệng, nếu không, cũng không biết Nguyễn mẹ chế nhạo nàng như thế nào.

Nguyễn Hòa còn chưa lên tiếng, đầu kia Nguyễn mẹ liền hô to gọi nhỏ lên "Con gái a, con hỏi chuyện mua thức ăn làm gì chứ a? Không phải con muốn nấu ăn đi?"

Nguyễn Hòa ôn tồn mà nói "Dạ, đúng vậy." Nàng còn muốn Nguyễn mẹ có thể tán dương nàng một phen, không nghĩ tới Nguyễn mẹ lập tức hình tượng cái gì cũng không để ý, ở trong phòng làm việc hét lớn vào điện thoại "Con gái a, con nghìn vạn lần đừng vào phòng bếp. Lại càng không nên nấu cơm."

Con muốn ăn cái gì, mẹ nấu đem qua cho con."

Trái tim của Nguyên mẹ nga, bị Nguyên Hòa dọa như thế, đều cảm thấy cực độ không theo quy luật. Con gái của bà bà không biết sao, chỉ sợ đến lúc đó com nước chưa làm xong, phòng ở bị nung đốt.

Nguyên Hòa nghe xong Nguyên mẹ nói, nguyên bản ôn tồn, hiện tại có chút bạo nộ. Thế nhưng đối phương chính là Tây thái hậu a, không rống được. Nguyên Hòa cố gắng nín con giận của mình, không vui nói "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi. Con là người vô dụng như vậy sao?"

Nguyên mẹ ở bên đầu điện thoại kia liếc mắt xem thường, muốn nói phải, mẹ đã cảm thấy con là người vô dụng như vậy. Trong ấn tượng của nàng chỉ có một lần, chính là Nguyên Hòa vào phòng bếp của nàng giúp đỡ, rửa chén, được rồi, chén đánh nát. Thu thập mảnh vỡ thì đem tay của mình cắt đứt. Miệng lại nhai muốn học nấu ăn, bị đầu văng trúng. Ngược lại phòng bếp trở thành phế tích sau chiến tranh. Những việc này Nguyên mẹ đều nhớ rõ ràng a, khắc sâu ấn tượng a. Từ đó về sau phòng bếp là cấm địa của Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa tự nhiên cũng nhớ rõ chuyện này, lúc đó nàng liền cảm thấy mình trời sinh cùng phòng bếp quá xung khắc, bất tự không hợp. Chỉ cần đi vào phòng bếp sẽ không có chuyện tốt xuất hiện. Mà ở nhà của Từ Từ Kỳ và phòng trọ của Từ Kiều, cũng chân thật nói rõ, Nguyên Hòa đích thật là cùng phòng bếp bất tự không hợp.

Cúp điện thoại của Nguyên mẹ, Nguyên Hòa dựa theo trong sách viết từng bước làm theo, cũng may ngày hôm nay không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn. Com nước cũng để nàng làm xong.

Bụng ra kiệt tác của mình, tuy rằng cùng Từ Từ Kỳ làm căn bản không cùng một cấp bậc. Thế nhưng chí ít, những thức ăn này đều là nàng dùng sức mạnh của tình yêu làm ra. Bao hàm ý nghĩ – com trưa tình yêu nha.

Nhìn nốt tiến đến Từ Từ Kỳ đang ngồi trên sofa, làm nũng mà nói "Từ Kỳ, chị mau tới nếm thử tay nghề của em"

Từ Từ Kỳ cũng là cười tùy ý Nguyên Hòa dẫn đến ngồi xuống trước bàn com, thật ra mà nói, nàng vẫn rất lo lắng bữa com này có thể làm rối loạn tiêu hóa của nàng không. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong kia của Nguyên Hòa, vẫn là ưu nhã cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng cải trắng bỏ vào miệng, tỉnh tể nhai. Sau đó vùng xung quanh lông mày liền gắt gao nhăn lại với nhau.

Nguyên Hòa nhìn thấy một phen lo lắng, cúi đầu, nhéo nhéo góc áo nói "Từ Kỳ, nếu không thể ăn, chị cũng không cần miễn cưỡng." Trong giọng nói không khỏi xen lẫn chút cảm giác đau lòng, mất mát, u ám. Từ Từ Kỳ nhìn tiểu rùa đen trước mắt bị ủy khuất đang suy sụp không phấn chấn, không thể nhìn được, vèo một tiếng bật cười.

Lúc Nguyên Hòa nghe được tiếng cười của Từ Từ Kỳ ngẩng đầu lên chống lại gương mặt đầy ý cười của Từ Từ Kỳ liền sáng tỏ, mình bị Từ đại mỹ nữ đùa giỡn. Thế nhưng tâm trạng dường như biết thức ăn mình làm đã vào miệng Từ Từ Kỳ, không có để ý việc mình bị Từ Từ Kỳ đùa giỡn, bản thân triệt để vui vẻ, triệt để đắc ý.

"Từ Kỳ, em làm cũng không không thể ăn đúng không?" Nguyên Hòa vẽ mặt tiểu nhân đắc chí, hơn nữa giọng nói kia, giống như một bạn nhỏ nóng lòng chờ được cho kẹo, thực sự là làm cho Từ Từ Kỳ thấy buồn cười. Trong lòng nàng thế nhưng rất sáng tỏ, con rùa đen nhỏ này đúng là không thể khen, khen một cái liền ngang ngược kiêu ngạo lên.

Chặn lại đắc ý của Nguyên Hòa, lạnh lùng nói "Hừm, em cảm thấy như vậy còn chưa đủ khó ăn sao?" Kỳ thực có thể làm ra món ăn như vậy đã ngoài dự đoán của Từ Từ Kỳ, mấy món ăn này, ngoại trừ có chút mặn và có chút nhạt, thật đúng là không có chỗ nào không ổn, thế nhưng không tính là mỹ vị gì. Chẳng qua là phản tình cảm này, phản cảm động này, làm Từ Từ Kỳ cảm thấy thân mật ấm áp, chạm đến đáy lòng của nàng.

Nguyên Hòa thế nhưng là tiểu rùa không dễ dàng bị đánh rụt cổ về như vậy, đuổi đuổi cổ, kiên nhẫn mà cọ lên cơ thể Từ Từ Kỳ, tràn đầy ủy khuất nói "Từ Kỳ, mấy thứ này đều là em tự mình chuẩn bị cho chị, cũng là lần đầu tiên em xuống bếp." Giống như kẻ khổ, lại như tranh công.

Đương nhiên lần này Từ đại mỹ nữ rất nể tình sờ đầu Nguyên Hòa một cái, mới trấn an được tiểu rùa đen lộn xộn này.

Nguyên Hòa cuối cùng cũng nhớ đến việc mình chưa ăn com, thẳng lại thân người, ngồi xuống một bên, ăn com. Gắp nhất đũa thức ăn bỏ vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhú lại. Ai có thể nói cho nàng biết, Từ Từ Kỳ làm sao có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy mà ăn những thứ nàng cho rằng so với cảm heo còn khó ăn hơn gấp trăm lần a? (người ăn cảm heo rồi sao? Hắc hắc) Miệng của Nguyên Hòa có tiếng kén ăn, nhớ đến lúc nhỏ nàng không có sở thích đặc thù gì, sở thích duy nhất chính là nếm mỹ thực, đối với ăn uống có chút xem trọng. Ở thành phố A này nàng có tự tin nói, nàng chính là người hiểu rõ mỹ thực nhất, miệng của nàng nuôi đến càng ngày càng hư hỏng. Đối với com nước mình làm, Nguyên Hòa dùng bốn chữ là có thể khái quát, đó chính là thả rằng tuyệt thực. Từ cổ chí kim hẳn là cũng sẽ không có người nấu ăn còn khó ăn hơn so với nàng.

Nguyên Hòa thật đúng là chưa ăn qua thức ăn khó ăn như vậy, lúc đi học thì ghét nhất lác đác tin, thức ăn trong đó không cách nào làm cho nàng nhìn bằng nửa con mắt. Hiện tại cảm thấy những món này có thể đem đi thờ phụng được rồi.

Nguyên Hòa chạy tới máy nước uống bên cạnh cầm lấy ly rót một ly cho Từ Từ Kỳ, mà bản thân rút về máy nước uống một bên cầm ly nước ừng ực ừng ực mãnh liệt uống. Sau khi uống xong mới phát hiện Từ Từ Kỳ cũng không có dùng đũa, còn ở bên cạnh ưu nhã mà thân nhiên ăn thức ăn Nguyên Hòa làm.

Nguyên Hòa cảm thấy miệng mình đã kén như thế, huống chi là thiên kim đại mỹ nữ như Từ Từ Kỳ chứ? Vừa cảm động Từ Từ Kỳ đối với thành quả nửa ngày vất vả của nàng như thế, thế nhưng cũng không nhẫn tâm để Từ đại mỹ nữ ăn com nàng làm, thật là quá khó ăn. Dưới đáy lòng Nguyên Hòa âm thầm thề, tương lai mình nhất định phải học giỏi nấu ăn, không dầy vò dạ dày của Từ Từ Kỳ như vậy nữa.

Tiến lên ôm Từ Từ Kỳ, lấy đôi đũa trong tay Từ Từ Kỳ ra nói "Từ Kỳ, đừng ăn. Chúng ta ra ngoài ăn đi." Nguyên Họa có chút buồn buồn nói, cảm động nha, nội tâm của nàng đúng là nói như vậy.

Từ Từ Kỳ âu yếm mà sờ sờ đầu của Nguyên Họa nói "Không cần, em làm ăn thật ngon. Ở nhà ăn là được rồi, nếu như em ăn không vô, chờ một chút tôi nấu tô mì cho em." Đáng vẻ lại muốn lại đôi đũa bị Nguyên Họa lấy ra.

Nguyên Họa trong lòng cảm động, vui sướng, nàng biết Từ Từ Kỳ làm như vậy là bởi vì cái gì, càng biết mình tất cả ở trong mắt của Từ Từ Kỳ đều là tốt đẹp. Càng như vậy, Nguyên Họa lại càng muốn nỗ lực, nỗ lực để mình có thể cùng Từ Từ Kỳ sánh vai, luôn luôn bên cạnh nàng, mãi đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Nguyên Họa không để ý tới Từ Từ Kỳ ngăn cản, trong mắt chợt lóe lên đau lòng, dứt Từ Từ Kỳ đi ra ngoài cửa. Từ Từ Kỳ vẫn như cũ là tùy ý động tác của Nguyên Họa, đáng cười dịu dàng nhưng Nguyên Họa đi trước không thể thấy. Mà sau khi xuống lầu, nhìn lại thì là khuôn mặt băng sơn như trước của Từ Từ Kỳ, mà bộ dáng tiểu nữ nhân của Từ Từ Kỳ cũng chỉ có Nguyên Họa nàng mới có thể nhìn thấy. Nghĩ tới đây khóe miệng Nguyên Họa chậm rãi hiện lên một chút ý cười đầy tự hào, Từ Từ Kỳ không biết Nguyên Họa suy nghĩ cái gì, nhưng loáng thoáng cảm thấy được chuyện này cùng mình có liên quan, cũng có một nụ cười theo khóe miệng hiện lên, cũng chỉ có người tỉ mỉ quan sát mới có thể phát hiện, khí tràng trên người Từ đại mỹ nữ lúc này hoàn toàn bất đồng lúc trước.

Nguyên Họa là người thứ nhất có thể cảm giác được người, không biết có phải người yêu nhau đặc biệt có thần giao cách cảm hay không, nói chung nếu như Từ Từ Kỳ đột nhiên xuất hiện trong phạm vi của Nguyên Họa, Nguyên Họa liền có thể cảm thấy được không khí quanh mình thay đổi, sau đó liền có thể xác định Từ Từ Kỳ nhất định ở gần đó.

Từ Từ Kỳ đối với công năng đặc biệt như vậy của Nguyên Họa thì đổ tội cho mũi cầu đặc biệt thính. Nguyên Họa một lúc lâu không nói gì, bĩu môi, đây rõ ràng là khen em hay là mắng em đây, ngược lại em không có cảm giác đây là khen em.

Từ Từ Kỳ bị Nguyên Họa kéo đến một quán món cay Tứ Xuyên tương đối yên tĩnh, bản thân Từ Từ Kỳ không thích ăn đồ cay, cho nên lúc đến quán món cay Tứ Xuyên, vẫn muốn kéo Nguyên Họa đi. Thế nhưng Nguyên Họa nhìn chằm chằm hai chữ món cay Tứ Xuyên (川菜) thì nước bọt giống như muốn tuông ra ngoài, cái này thực sự làm cho người được giáo dục tốt cùng với thân phận người thừa kế Từ thị được giáo dục lễ nghi giao tiếp như nàng cũng cảm thấy mất mặt, trong lòng chính là suy nghĩ, có nên hất tay tên ngốc này ra, chuẩn đi, giả bộ không quen không đây?

Nguyên Họa thấy hai chữ món cay Tứ Xuyên, mắt bắt đầu lóe sáng, tia sáng nóng bỏng nhìn chằm chằm quán ăn. Từ Từ Kỳ không thích ăn cay, thế nhưng Nguyên Họa nàng thích a! Còn là cái loại thích đến phát điên, nếu không phải người Nguyên gia không thích ăn cay, Nguyên Họa đã sớm kêu Nguyên mẹ một ngày ba bữa đều bỏ nhiều tiêu cho nàng.

Nguyên Họa phen này bị thức ăn làm cho đần độn, hoàn toàn không nhớ rõ là mình cùng Từ đại mỹ nữ đi ra ăn cơm. Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, Từ đại mỹ nữ của nàng hình như chưa bao giờ ăn ớt.

Sau khi Nguyên Họa đem Từ Từ Kỳ kéo vào phòng ăn mới hồi hận hành động lúc nãy của mình, căn bản không có ở ý người bên cạnh, mà là một mực dựa theo sở thích của mình mà làm. Nàng muốn ăn món cay Tứ Xuyên, cảm thấy giống như nàng muốn Từ Từ Kỳ, quan trọng như nhau. Ngẫm nghĩ một chút thì vẫn cảm thấy Từ đại mỹ nữ của nàng quan trọng hơn nhiều.

Đội nhân viên phục vụ đến cho nàng gọi món, Nguyên Họa gọi một cái lẩu, uyên ương đáy nồi. Tuy rằng hiện nay đã không còn là ngày hè nóng bức, đã vào thu. Thế nhưng khí trời nhưng vẫn làm người buồn bức như thế, hơn nữa hiện tại chính là thời điểm buổi trưa nóng nhất, trong phòng ăn tuy rằng mở điều hòa, thế nhưng ăn lẩu, thật đúng là cho tới bây giờ Từ Từ Kỳ cũng không có nghĩ tới.

Sau khi đồ ăn mang lên đầy đủ, Nguyên Họa mới giúp Từ Từ Kỳ đem thức ăn bỏ vào giữa nồi, mà mình thì dùng phần nồi cay.

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa bị ớt làm cho cay đến nổi cái miệng nhỏ nhắn đỏ lên, vừa tức giận vừa buồn cười, đây không phải là đang dầy vò bản thân sao? Thế nhưng vì sao ngốc từ này còn ăn hăng say như thế chứ? Vì vậy hiếu kỳ gấp một viên thịt trước mặt Nguyên Họa bỏ vào miệng, đợi đến lúc Từ Từ Kỳ nếm được vị cay của viên thịt, liền gấp đến độ mặt, nàng xác định, lúc này vô cùng xác định con người không nên có lòng hiếu kỳ nhiều như vậy, bằng không tùy thời có thể sẽ hại chết bản thân.

Nguyên Họa ở bên cạnh từ khiếp sợ rồi đến hiện tại thì hoảng loạn, bụng một ly nước ấm đưa cho Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ dù sao cũng là xuất thân tiểu thư khuê các, tình trạng hiện tại còn có thể ung dung trang nhã uống nước như vậy, thật sự là làm cho Nguyên Họa thật bội phục, Nguyên Họa quả thực sắp không khống chế được bản thân tiến lên quỳ bái vị nữ thần này.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 45

Sau khi hai người ăn xong cái lẩu, tay nắm tay về phòng trọ của Nguyên Họa.

Nguyễn Hòa dị thường hưởng thụ cuộc sống bình thản yên ổn như vậy giữa nàng và Từ Từ Kỳ, giống một tiểu gia đình bình thường. Gia đình? Nguyễn Hòa thoáng nghĩ ra một khái niệm như vậy, nắm tay của Từ Từ Kỳ chặt một chút, dường như Từ Từ Kỳ cảm nhận được bất an của Nguyễn Hòa, cũng nắm chặt lại bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Hòa. Tiểu rùa đen mới ngượng ngùng cười.

Bất an của Nguyễn Hòa xuất phát từ nàng không tự tin, chính nàng cũng không biết mình có thể cùng Từ Từ Kỳ bên nhau bao lâu, nếu có một ngày Từ Từ Kỳ không cần nàng, cũng chính là lúc nàng nên đi. Nguyễn Hòa thậm chí hoài nghi Từ Từ Kỳ có phải nhất thời cảm thấy hứng thú mới quen với nàng, dù sao đây là cũng là thú vui tà ác của người có tiền. Thế nhưng, tuổi của Từ Từ Kỳ cũng không nhỏ nha, cũng không đến mức sẽ ấu trĩ đến lấy việc này ra đùa, hoàn toàn không cần thiết

Lúc Từ Từ Kỳ lên lầu, liền lấy túi xách của mình chuẩn bị đi. Cũng không phải nàng không phát hiện sự dị thường của Nguyễn Hòa sau khi trở về, thậm chí có thể đoán được Nguyễn Hòa đang rối rắm chuyện gì, thế nhưng chuyện giữa nàng và Nguyễn Hòa, nàng cũng rối rắm. Nàng làm sao có thể mở lời cho con rùa ngu ngốc này được chứ, vừa gặp vấn đề liền rút cổ về, trốn trở về thế giới của mình.

Từ Từ Kỳ không phải quay về nhà nàng mà là quay về Từ trạch. Gần đây ông nội càng ân cần mà gọi nàng về nhà gặp mặt, cái này là ông nội của nàng sao? Từ Từ Kỳ cũng không biết Từ Vạn Hồng đang tính toán gì, thế nhưng nàng biết, ông nội cũng không có đem thực quyền ở Từ thị giao cho nàng, chức vị của nàng trong mắt của người bên ngoài tăng cao, thế nhưng quyền lợi thực tế lại bị suy yếu. Nghĩ đến những thứ này, đôi mi thanh tú của Từ Từ Kỳ liền gât gao nhú chung một chỗ.

Chẳng qua là Nguyễn Hòa mãi đắm chìm trong tự oán trách căn bản không có nhìn thấy, ngay cả Từ Từ Kỳ rời khỏi chỗ của nàng lúc nào, nàng cũng không biết. Nàng hoảng hốt hồi lâu mới chấp nhận thực tế là Từ Từ Kỳ đã đi rồi. Nghĩ lại mình lúc nào trở nên lo được lo mất như thế chứ? Vùng xung quanh lông mày của Nguyễn Hòa cũng nhíu lại, cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Từ Kỳ.

"Alo, Từ Kỳ." thanh âm của Nguyễn Hòa thản nhiên, không có một chút phập phồng, làm cho Từ Từ Kỳ đang lái xe trong lòng run lên.

"Nguyễn Hòa, có chuyện gì sao?" Thế nhưng Từ Từ Kỳ là người thế nào, đã gặp qua nhiều tình cảnh, lại xử lý qua rất nhiều đại sự đây? Nàng cũng là bất động thanh sắc nói. Trong lòng cho dù hết sức lo lắng, nhưng nét mặt vẫn như cũ là không thay đổi.

Nguyễn Hòa sớm đã thành thói quen Từ Từ Kỳ như vậy không phải sao, trừ lần đưa thư từ chức trước đó, nhìn thấy nàng không giống bề ngoài, mình có lúc nào gặp qua đáng vẻ ưu tư phập phồng của Từ Từ Kỳ đâu.

"Buổi tối chị có về không?" Dường như rất thản nhiên.

"Không về." Từ Từ Kỳ cũng đơn giản ngắn gọn không có nửa điểm hỗn loạn trả lời.

"Ừ, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Lúc Nguyễn Hòa cúp điện thoại của Từ Từ Kỳ, cảm thấy trong lòng có chút bức mình. Cầm điện thoại di động đi đi lại lại, ánh mắt lay động không ngừng, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì?

Thế nhưng Nguyễn Hòa người ta vốn có đúng chuẩn tinh thần AQ*, nàng trước sau nguyện ý tin tưởng chính là Từ Từ Kỳ yêu nàng, giống như nàng yêu Từ Từ Kỳ. Trừ việc này ra, nàng không tìm ra lý do để mình kiên trì bên cạnh Từ Từ Kỳ, Nguyễn Hòa càng ngày càng mãnh liệt muốn đứng bên cạnh Từ Từ Kỳ, chỉ có đứng bên cạnh nàng, mình mới được coi là xứng đôi với nàng, cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến Từ Từ Kỳ an tâm dựa vào nàng.

* thắng lợi tinh thần – google search AQ chính truyện để biết thêm chi tiết

Nguyễn Hòa không cùng người đầu thủ đoạn, cũng không cùng người tranh đoạt, trời sinh nàng đặc tính thỏa mãn trong mọi tình cảnh, nhưng vì Từ Từ Kỳ nàng sẽ vứt bỏ.

Năng lực của Nguyễn Hòa kỳ thực rất tốt, có thể nói là một nhân tài hiếm có, mà đầu óc về phương diện kinh doanh này lại thiên phú dị bẩm của nàng. Hơn nữa nàng lại có năng khiếu bẩm sinh, Nguyễn Hòa muốn đi đường này so với người bình thường còn muốn dễ hơn nhiều. Trong gia tộc của Nguyễn Hòa nửa bên chính là làm quan, nửa bên là kinh doanh. Những điều này không có ai biết, cũng do Nguyễn Hòa, cũng có thể nói do gia tộc Nguyễn thị tận lực giấu kín. Tuy rằng không thường qua lại, thế nhưng ngày lễ ngày tết, đi thăm người thân là nhất định phải có. Mà lớp người trẻ đồng lứa chỉ có duy nhất hai chị em Nguyễn Hòa cùng Nguyễn Hải.

Nguyễn Hòa tiểu rùa đen này bề ngoài ngây thơ hoạt bát lại càng được trường bồi yêu mến và cưng chiều, ở gia tộc Nguyễn thị, không thể đắc tội nhất chính là lão thái gia, ngoài ra chính là Tây thái hậu, sau đó đến đồng lứa của Nguyễn Hòa, không cần suy nghĩ nữa, chính là Nguyễn Hòa. Trước không nói đến tính tình phức tạp của Nguyễn Hòa sẽ biết làm sao chính chết người đắc tội nàng, không cần nàng xuất thủ, các trưởng bối trong gia tộc giống như bao che cho con cháu, cùng nhau tấn công. Nguyễn Hải cũng đã từng không ít bị Nguyễn Hòa làm hại khiến cho các trưởng bối luân phiên tới mắng hần. Hần thực sự không rõ vóc dáng nhỏ nhỏ như bà chị hần làm thế nào chiếm được tình cảm của nhiều lão hồ ly như thế.

Nguyễn Hòa nghĩ cũng nên đến lúc mình lộ sừng, tuy rằng nàng không thích tranh quyền đoạt lợi, thế nhưng nếu như nói đây là thủ đoạn cần thiết để gần gũi Từ Từ Kỳ, nàng vẫn sẽ đi làm.

Nguyễn Hòa tìm được điện thoại của Tiêu Tiểu Dao, gọi đi.

"Alo, Tiểu Dao, là mình. Nguyên Họa." Thanh âm của Nguyên Họa so với gọi điện thoại cho Từ Từ Kỳ lạnh nhạt hơn nhiều, đối với việc tâm tình của mình có biến hóa, Nguyên Họa cũng phát hiện. Thế nhưng mọi người đều có một mặt u ám, Nguyên Họa nàng cũng vậy. Không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều có thể duy trì bản thân luôn hạnh phúc vui vẻ. Bản thân nếu luôn giả bộ như vậy sẽ mệt chết.

Tiểu Dao giật mình chính là Nguyên Họa vậy mà có khả năng gọi điện thoại cho nàng, hình như trong ấn tượng, cho tới bây giờ Nguyên Họa chưa từng chủ động liên lạc cho nàng. Ngược lại cũng không để ý nhiều giọng nói có chút xa cách của Nguyên Họa, như trước nhiệt tình nói "Nguyên Họa, làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Đã sớm đem chuyện lần trước Nguyên Họa cúp điện thoại của nàng ném ra khỏi đầu đi. Cho nên nha, nữ nhân đối với người mình yêu luôn luôn không có nửa điểm sức miễn dịch cùng sức chống cự, cho dù là Tiểu đại tiểu thư cũng không ngoại lệ.

Nguyên Họa áp ứng một lúc, trong giây lát đó nghĩ đến Từ Từ Kỳ cao cao tại thượng, sau đó là cảnh tượng mình không chạm được nàng, tim nhảy một cái, nói với Tiểu Tiểu Dao "Không phải lần trước cậu nói thành phố A có một chỗ trống giám đốc cho mình làm sao? Lời này, bây giờ còn giữ không nha."

Nguyên Họa biết rõ Tiểu Tiểu Dao sẽ đáp ứng nàng, đến lúc Nguyên Họa bắt đầu tính toán người khác, tuyệt đối là sẽ không coi trọng tình cảm, cho dù biết như thế là mình rõ ràng lợi dụng tình cảm của Tiểu Tiểu Dao, thế nhưng hiện tại lòng tràn đầy nàng chỉ có Từ Từ Kỳ, bằng sơn nữ vương cao cao tại thượng kia, hôm nay lại cao thêm, tư thế ngược nhìn lại càng tăng thêm góc độ. Ngược nhìn lâu như vậy, đối với cô cũng không tốt. Đơn giản tóm lược lại trong câu nói kia của Trương Ái Linh* "Gặp được nàng, hần bỗng trở nên thật thấp kém, thấp kém đến mức lẫn vào cát bụi. Nhưng trong tìm hần lại là hạnh phúc, từ trong cát bụi nở ra một đóa hoa." (dùng câu nói của nhà văn, hần ở đây chỉ chung chứ ko chỉ riêng Nguyên Họa)

*nhà văn nữ của Tung của

Nguyên Họa yêu là có chứa tư tâm, không thể nói là vĩ đại hay là hèn mọn, có thể rất nhiều người đều giống như Nguyên Họa, lòng tràn đầy chỉ có một người, một lòng chỉ tiếp nhận nụ cười của người kia, người kia si, tất cả của người kia, muốn thêm ai khác nhưng lại không đủ chứa đựng, mà chỉ cần là những thứ liên quan đến người kia, lớn bao nhiêu cũng có thể dung nạp, đây là sự kỳ diệu về lòng người.

Nàng lựa chọn đến công ty của Tiểu Tiểu Dao, mà không phải Từ Từ Kỳ, chính là không muốn núp dưới sự che chở của Từ Từ Kỳ, nàng hiện tại là muốn cùng Từ Từ Kỳ vai kề vai, chứ không phải Từ Từ Kỳ dẫn dắt nàng, bảo vệ nàng. Sau khi Nguyên Họa và Tiểu Tiểu Dao nói chuyện một lúc, quyết định xong, vừa vặn ngày mai là thứ hai, có thể trực tiếp đi làm. Nguyên Họa để điện thoại di động xuống, dựa vào sô pha, nhắm lại hai mắt. Lựa chọn như vậy là đúng hay là sai, đều để cho thời gian quyết định đi.

Từ Từ Kỳ lái xe về tới Từ trạch, xuống xe đi về phía cửa. Từ trạch không giống ngoại giới đồn đãi xa hoa như vậy, chỉ là một ngôi biệt thự cổ kính, nằm ở ngoại ô, vốn phải là một tổ hợp kỳ lạ, nhưng riêng ngôi biệt thự này lại cực kỳ hài hòa. Vậy đại khái nên quy công cho thiết kế sư lúc xưa thiết kế cái này đi.

Từ trạch rất yên tĩnh, cho dù là buổi chiều ánh nắng tản xung quanh, Từ trạch cũng có chút vắng vẻ đáng sợ.

Từ Từ Kỳ hơi khẽ thở dài một cái, lần này ông nội của nàng lại muốn làm hành động gì đây? Là bức hôn hay còn cái gì khác đây? Từ Từ Kỳ không nghĩ tới chính là, Từ Vạn Hồng dĩ nhiên thực sự hạ thủ với cháu gái ruột của mình, hồ dữ còn không ăn thịt con kia? Mà nàng và ông nội của nàng thì sao, nhất định phải tranh quyền đoạt lợi tiếp như vậy sao?

Từ Từ Kỳ không biết vì sao đột nhiên mệt mỏi, trong trí nhớ của nàng, chính là ông nội của nàng không ngừng truyền thụ kiến thức cùng tư tưởng cho nàng, muốn đoạt được thứ mình muốn, phải dùng thủ đoạn, làm việc có đề tiện bao nhiêu cũng là phải đạt được mục đích, không hề hờ thẹn. Thế nhưng hôm nay hần lại muốn đối với chí thân của mình làm những việc này sao?

Sau khi nàng bị thăng lên vị trí tổng tài, ông nội của nàng cứ như vậy không ngừng thu hồi thực quyền của nàng ở công ty, những tâm phúc trong bộ tài vụ cũng giống nàng được thăng chức, mà thực chất thì sao, trong lòng mọi người cũng mơ hồ hiểu rõ, trừ bỏ quyền lực thì là gì. Mà nàng nhiều ngày với vàng xử lý việc sụp công trình, động tác của ông nội càng lớn hơn nhiều, tranh thủ lúc nàng không ở công ty, đem mấy phương án lúc trước nàng thành lập toàn bộ bắt bỏ, hoặc là trực tiếp có ban giám đốc cân nhắc quyết định, cuối cùng cho những người khác đi làm. Mà sự việc phòng ở ngoại ý muốn này cũng làm ban giám đốc đối với nàng mất đi rất lớn lòng tin, cho dù là những phương án đã quyết định, cũng vì thiếu tài chính mà không thể bắt đầu.

Từ Từ Kỳ gần đây cũng bởi vì những việc này, phiền não không ngớt, nhưng mà cùng Nguyên Họa ở chung thì chưa từng biểu hiện ra mặt mệt mỏi của mình, nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của đứa nhỏ kia. Trong lòng vẫn để ý đứa nhỏ kia, Từ Từ Kỳ kiềm nén nụ cười nhàn nhạt vào Từ trạch.

Thấy Từ Vạn Hồng đang ngồi trên ghế xích đu ở gốc cây, một con chó chăn cừu Scotland mấy năm trước Từ Lập Trúc mang về.

Từ Từ Kỳ nhìn con chó chăn cừu Scotland trung thành kia, liền nhớ đến cha mẹ nàng hai người kia vẫn còn ở nước ngoài tiêu dao, lúc đó chính là đại thọ 70 của ông nội nàng, hai người bọn họ lại không trở về, gửi vận chuyển một con chó chăn cừu Scotland trở về, lão gia từ nhà nàng tức giận đến trừng mắt thổi râu, nét mặt già nua một trận trắng một trận đen lại một trận tím, quả thực so với xem trò mặt trong phim ảnh còn muốn phong phú hơn. Thế nhưng lại phải đề xuống cảm xúc của mình, làm bộ đáng chủ nhà tốt.

Bất quá cuối cùng làm cho Từ Từ Kỳ không nghĩ tới chính là, lão gia từ đối với con chó này thực sự là dị thường thương yêu a. Không biết còn tưởng ông nội nàng có đam mê thích chó đây? Chỉ có Từ Từ Kỳ sáng tỏ, đây là cha nàng tặng, cho nên lão gia từ dị thường yêu thích. Con người lão gia từ tuy rằng trước mặt người ngoài cường ngạnh muốn chết, tính tình vừa nóng nảy vừa mạnh mẽ, nhưng dù sao tuổi tác của hần cũng đã lớn, khát vọng đối với tình thân cũng càng ngày càng tăng.

Nhưng là ông nội của nàng lại đối với một mình người thừa kế nàng dị thường hà khắc cùng nghiêm ngặt, đây cũng là lý do vì sao Từ Từ Kỳ không thích ở Từ trạch mà là bản thân ra ngoài mua nhà ở riêng. Ông nội của nàng trọng nam khinh nữ ăn mòn vào gốc rễ, điểm ấy thì cho dù là hần đến tuổi tác này rồi vẫn không có một chút thay đổi, nghĩ nữ tử nên ở nhà giúp chồng dạy con, nam chủ ngoại nữ chủ nội, đây mới là nhận thức mà Từ Từ Kỳ không có

khả năng khoan nhượng cùng nhận thức. Mặc kệ ông nội nàng thương yêu nàng thế nào, nàng cũng không hiểu được ý nghĩ thật sự trong lòng Từ Vạn Hồng.

Nếu cần, Từ Từ Kỳ tuyệt đối tin tưởng ông nội nàng sẽ đem nàng gả cho người nàng cần bản không yêu, mà mục đích lại chỉ là vì Từ thị. Ở trong mắt ông nội nàng, có quá nhiều thứ quan trọng hơn so với nàng. Nàng trở thành người thừa kế hợp pháp của Từ thị cũng là hành động bất đắc dĩ của ông nội nàng, điểm ấy nàng như thế nào lại không biết chứ?

Editor: bộ này mình ko ưa nhất là tên Lý thiếu đề tiện rồi sau đó là Từ lão đây ==

Sau này Từ lão còn quá đáng hơn nhieu...Từ thị trên hết ~"

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46

Tiểu thư, con về rồi à? Buổi tối ta làm cho con món sườn heo chua ngọt con thích nhất. Lão gia đã ngồi ở chỗ kia đợi con rất lâu rồi." Lưu thẩm chỉ vào phương hướng Từ Vạn Hồng yêu thương nói giống như nói với cháu gái mình, nét mặt Từ Từ Kỳ không có gì thay đổi, vẫn lạnh lùng, chẳng qua là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện đường nét trên mặt rõ ràng nhu hòa rất nhiều.

Lưu thẩm, từ lúc Từ Từ Kỳ còn nhỏ thì đã làm người giúp việc ở đây, gần như chăm sóc ba đời Từ gia, cho dù là lão gia từ cũng không xem bà như người ngoài, huống chi Từ Từ Kỳ từ nhỏ đến lớn đều nhận hết yêu thương từ bà chứ?

"Dạ, vậy làm phiền Lưu thẩm!" sau khi Từ Từ Kỳ nói với Lưu xong liền bất động thanh sắc đi tới trước người Từ Vạn Hồng đang khép hờ hai mắt kêu "Ông nội".

Lưu thẩm lui qua một bên, nhìn nữ hài mình chăm sóc từ nhỏ đến lớn, từ lúc xuất ngoại du học trở về tính tình lại càng lạnh lùng. Chỉ riêng đối với người làm bọn họ chưa bao giờ lên mặt, không có một chút tính tình đại tiểu thư nuông chiều, cũng đương nhiên giành được sự chú ý và yêu thương của mọi người. Dưới đáy lòng tất cả họ đều yêu thương vị tiểu thư xinh đẹp cao ngạo này, nhiều trọng trách như vậy lại đặt tên người một nữ hài tử mảnh mai như thế này, làm sao chịu được à? Thế nhưng làm người, nên làm tốt bổn phận của mình, Lưu thẩm hiểu rõ đạo lý này, tuy rằng trong lòng không đồng ý phương thức giáo dục của lão gia tử, nhưng ngoài mặt không thể hỏi, chỉ có thể dùng phương thức của mình mà quan tâm vị tiểu thư khiến người yêu thương này.

Dường như Từ Vạn Hồng đã sớm biết Từ Từ Kỳ đứng ở cửa một hồi lâu, chỉ chờ Từ Từ Kỳ gọi hắn một tiếng ông nội mới bằng lòng mở mắt ra. "Ừ." Một giọng nam có phần già dặn mạnh mẽ xen lẫn nồng nặc giọng mũi phát ra.

Từ Từ Kỳ cũng giống như đã sớm ngờ tới phản ứng của Từ Vạn Hồng, sau khi thăm hỏi vài câu, liền trực tiếp lên phòng.

Mà Lưu thẩm ở một bên nhìn thấy tình hình như vậy, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi, hai ông cháu đều chung một tính tình, cứng đầu. Già cứng đầu, đứa nhỏ cũng cứng đầu, không ai chịu nhường một bước, thật đúng là từ một khuôn khắc ra.

Sau khi Từ Từ Kỳ lên lầu, cảm điện thoại di động, ở trên xe nghe thanh âm của ngốc tử lãnh đạm như vậy, thực sự là cảm thấy được không thoải mái. Tiểu rùa đen kia hiện tại dám thể hiện sắc mặt với nàng, vậy thì nguy, nói không chừng sau này không thể không leo lên đầu mình, việc này không thể để lâu, kiên quyết không thể nuông chiều. Nghĩ đến Nguyên Họa sáng sớm rời giường bị mình chọc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Từ Từ Kỳ liền cảm thấy thú vị, thì ra đôi khi nuôi một tiểu rùa cũng không phải không tốt, ít nhất lúc này còn có thể mang cho nàng không ít hồi ức vui vẻ. Thế nhưng vừa nghĩ tới ngốc tử kia dĩ nhiên lại một mình ngủ sô pha, không cùng nàng ngủ ở trên một giường, Từ Từ Kỳ lại tức giận, dám cả gan ghét bỏ nàng, cũng chỉ có Nguyên Họa nàng mới có gan dám bỏ lại nàng ngủ một mình.

Từ Từ Kỳ thật không biết nên nói Nguyên Họa như thế nào, nên nói người này ngu ngốc, hay là ngây thơ đây? Kỳ thực đây đều là nói cho dễ nghe. Nói khó nghe một chút thì thực sự chính là ngu xuẩn hay là không có não đấy chứ?

Thế nhưng lúc sáng Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, trong mắt của nàng ấy tràn ngập dục vọng, điểm ấy Từ Từ Kỳ thật sự không có nhìn lầm, người kia một chút cũng không che giấu, cứ như vậy trắng trợn nhìn chằm chằm nàng. Cái ánh mắt kia giống như rất sợ người khác không biết hiện tại nàng suy nghĩ cái gì. Từ Từ Kỳ không biết từ lúc nàng vào Từ trạch, chỉ có suy nghĩ đến Nguyên Họa mới cảm thấy thỏa mãn, vui sướng, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng nở nụ cười từ lúc nàng vào Từ trạch. Nàng đắm chìm trong nỗi nhớ về Nguyên Họa, thì ra lại nhớ ngốc tử kia như vậy, Từ Từ Kỳ cảm thán một câu.

"Cốc cốc." Từ Từ Kỳ vẫn còn đắm chìm trong hồi ức, nghe được tiếng đập cửa, khôi phục tinh thần thì nghe được thanh âm của Lưu thẩm "Tiểu thư, có thể ăn cơm."

"Dạ. Xuống ngay." Từ Từ Kỳ trả lời, đứng dậy phưỡn thẳng nếp nhăn quần áo do người trên giường rồi đi xuống lầu.

Đi xuống lầu, thấy lão gia tử đã ngồi xuống ở vị trí chủ nhà, Lưu Thấm kéo cái ghế cách Từ Vạn Hồng gần nhất cho Từ Tử Kỳ, Từ Tử Kỳ nhẹ giọng nói "Cảm ơn, Lưu Thấm, việc này sau này để con tự làm."

Lưu Thấm cười mà không nói, kêu người đem thức ăn lên, Từ Tử Kỳ nhìn một chút thức ăn trên bàn, đều là những món thường ngày mình thích, nhưng mà hôm nay nàng lại không có một chút muốn ăn, chẳng lẽ là bởi vì tiểu rùa kia không ở bên cạnh sao? Từ Tử Kỳ chỉ là gấp vài đĩa liền không ăn nữa.

Lưu Thấm một bên nhìn thấy cũng có chút lo lắng, vốn chứa đến hai lạng thịt, bây giờ ăn cơm còn ít hơn trước. Cái này làm sao được, chỉ có thể mở miệng nói "Tiểu thư, ăn nhiều một chút, những thứ này đều là Lưu Thấm làm riêng cho con."

Từ Vạn Hồng kín đáo liếc nhìn cái chén của Từ Tử Kỳ, vẫn còn đầy ắp, trên cơ bản là không động tới. Cho dù trước đây cháu gái hắn ăn không nhiều, nhưng cơm Lưu Thấm tự mình làm nàng sẽ ăn nhiều một chút, ngày hôm nay có chút khác thường. Chẳng lẽ là gần đây chén ép nàng quá, nhưng mà nàng là người thừa kế Từ thị một chút khổ cũng chịu không nổi, nàng có tư cách gì để kế thừa Từ thị chứ? Nhưng mà dù sao Từ Tử Kỳ cũng là cháu gái hắn, vẫn đau lòng. Chân mày không tự chủ cau lại.

"Lưu Thấm, con no rồi. Không muốn ăn." Từ Tử Kỳ cười nói với Lưu Thấm. Lưu Thấm liếc mắt nhìn nàng, nhẹ giọng thở dài một hơi.

"Con chỉ vậy mà ăn no, ăn nhiều một chút cho ta, ta không muốn sau này có người nói Từ gia không nuôi nổi con!" Từ Vạn Hồng uy nghiêm dạy dỗ.

Từ Tử Kỳ nghe xong cũng không phản ứng nhiều gì, dù sao cũng không ăn nổi. Ông ép con cũng không ăn được, muốn trách cứ trách. Ánh mắt trầm xuống, khoanh tay ngang nhiên nhìn thẳng Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng thấy bộ dáng này của Từ Tử Kỳ, chính là giận không chỗ phát tiết, phần nộ quát "Con đây là ánh mắt gì, con chính là dùng ánh mắt này nhìn ông nội của con sao?"

Từ Tử Kỳ cũng không giận phản cười nói "Ông nội? Vậy ông có coi con là cháu của ông sao, thu hết thực quyền của con trong công ty, lại đem người của con an bài toàn bộ đuổi hết. Được rồi, ông nội, con cũng nói cho ông biết! Con là người, có suy nghĩ, có tôn nghiêm, cũng có điểm mấu chốt, con cũng không phải con rối của ông. Ông xâm phạm đến quy tắc trò chơi."

"Con. . . Con đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Dám nói chuyện với ta như vậy, ta cho con biết, Từ thị chính là do Từ Vạn Hồng ta định đoạt. Con chỉ cần làm một cháu gái tốt, cũng đã trưởng thành, nên sớm tìm người kết hôn, ngoan ngoãn ở nhà nuôi con, đi dính vào kinh doanh làm gì? Trước đây ta mắt nhắm mắt mở còn chưa tính, thế nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất của con chính là kết hôn!" Từ Vạn Hồng run tay chỉ vào Từ Tử Kỳ ngang ngược giận dữ nói.

Lưu Thấm thấy dáng vẻ cứng đầu của hai người, vội vàng tiến lên khuyên can nói "Tiểu thư, các người mỗi người nói ít một câu đi a. Lão gia tử cũng là vì muốn tốt cho con. Đừng cãi nhau, chúng ta không cãi nhau."

Từ Tử Kỳ liếc mắt nhìn Từ Vạn Hồng, đứng dậy, tư thế này chính là chuẩn bị đi.

"Con ngồi xuống, ta còn có chính sự muốn nói." Từ Vạn Hồng lên tiếng, trong giọng nói ôn hòa rất nhiều, thế nhưng nét mặt vẫn nghiêm túc như trước. Vừa rồi chỉ lo cùng Từ Tử Kỳ cãi nhau. Tra qua Lưu Thấm nhất can như thế, lý trí xem như là quay về. Chính sự chính là cần phải nói.

"Nếu như là chuyện kết hôn nói, ta nghĩ không có gì cần phải nói." Từ Tử Kỳ không nặn không nhặt nói. Từ Vạn Hồng vô cùng giận, chỉ vào Từ Tử Kỳ, nửa ngày mới cắn răng nói "Không phải nói chuyện kết hôn của con, là nói đến con và Tiêu tiểu thư cùng với Nguyên Họa, ngày hôm nay chúng ta nói chính là nàng."

Từ Tử Kỳ cả kinh, lẽ nào lão gia tử đã biết quan hệ giữa nàng và Nguyên Họa, không có khả năng a, các nàng vừa mới xác lập quan hệ, lão gia tử làm sao có thể biết. Từ Vạn Hồng đang nổi nóng, cũng không chú ý tới sắc mặt Từ Tử Kỳ biến hóa, dùng một chút lên tiếng hỏi "Nàng trước kia là nhân viên của công ty chúng ta phải không? Vì sao sau đó không làm nữa."

Từ Tử Kỳ còn đang suy nghĩ biện pháp đối phó lão gia tử thế nào, không nghĩ tới lão gia tử hỏi lại là việc này, buồn bực một hồi mới lên tiếng "Dạ, đúng vậy. Sau đó nàng không muốn làm nên từ chức."

Nét mặt Từ Tử Kỳ không sợ hãi nhưng thật ra trong lòng từ sớm đã đổ mồ hôi, nàng không phải sợ sẽ bị lão gia tử làm gì, dù sao lão gia tử chỉ có một cháu gái là nàng, cũng không thể làm gì nàng. Thế nhưng Nguyên Họa bên kia thì không thể khẳng định, lão gia tử không dám ra tay với nàng thì chỉ có thể ra tay với Nguyên Họa, đối với thủ đoạn của lão gia tử, Từ Tử Kỳ ít nhiều cũng hiểu một chút, tiểu rùa đen nhất gan kia làm sao chống nổi chứ? Đến lúc đó bị thương tổn, tiểu rùa đen có thể sẽ bỏ nàng chạy không chứ, đối với việc này Từ Tử Kỳ cũng không có lòng tin, nàng không thể để bất luận kẻ nào thương tổn Nguyên Họa, cho dù là lão gia tử cũng không được, càng miễn bàn đến người ngoài cướp đi Nguyên Họa bên người nàng.

"Ừ, ta nhắc kệ con dùng biện pháp gì cũng phải lần nữa đem nàng trở về, dùng hết mọi biện pháp kéo nàng về công ty." Từ Vạn Hồng thật sâu nhìn Từ Tử Kỳ, vừa rồi Từ Tử Kỳ bình thường không phải hắn không biết, chỉ mơ hồ cảm thấy sự tình không có đơn giản như hắn tưởng tượng, thế nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều. Trên người Nguyên Họa kia có rất nhiều thứ có thể lợi dụng, làm sao có thể để tài nguyên chảy về ruộng người khác chứ.

Từ Tử Kỳ kinh ngạc với phản ứng của Từ Vạn Hồng, lão gia tử là muốn nàng đem Nguyên Họa về công ty. Thế nhưng Nguyên Họa là loại người gì tại sao đáng giá để lão gia tử chú ý và ưu ái vậy chứ? Từ Tử Kỳ không nghĩ ra cho nên đành phải hỏi "Ông nội, vì sao? Con không cảm thấy nàng là một thư ký đạt yêu cầu."

"Thư ký? Ha ha, hiện tại cho dù con dùng đến vị trí tổng giám đốc, con cũng phải trói nòng trở về công ty cho ta. Người của công ty mình, bối cảnh cũng không thể nắm rõ, người như vậy là người con có thể đắc tội sao?" Từ Vạn Hồng cười lạnh nói, thư ký? Cho dù bây giờ cho nòng làm tổng giám đốc, chỉ cần đem người về cho hắn là được. Nòng không biết làm gì cả, nhưng người sau lưng nòng lại biết. Nòng không đạt yêu cầu, người sau lưng nòng sẽ thay nòng đạt yêu cầu.

"Ông nội, vì sao?" Từ Từ Kỳ thật không rõ ông nội của mình nghĩ gì, nếu như biết quan hệ giữa nòng và Nguyên Họa thì không phải phản ứng như thế mới đúng.

"Con cứ làm như ta nói, sau này nòng sẽ có công dụng." Từ Vạn Hồng rõ ràng không muốn nhiều lời, phát tay, ý bảo nòng có thể đi.

Thế nhưng chỉ cần chuyện gì liên quan đến Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ cũng không thể bỏ qua, huống chi là có liên quan trực tiếp đến bản thân nòng chứ?

"Ông nội, con phải biết vì sao?" thái độ cứng rắn của Từ Từ Kỳ làm cho Từ Vạn Hồng cả kinh, thế nhưng Từ Vạn Hồng cũng chỉ cho rằng Từ Từ Kỳ không phục người bị nòng đuổi việc lại có thể ngồi vị trí lúc trước của nòng mà cảm thấy không công bằng thôi? Tuổi trẻ luôn có tâm lý này. Nên cũng không nghĩ gì nhiều.

"Ba mẹ Nguyên Họa cán bộ Tỉnh ủy, gia tộc của nòng lớn đến nỗi cho dù Từ thị chúng ta họ cũng không thèm nhìn bằng nửa con mắt, hiện tại biết vì sao đi?" Từ Vạn Hồng giải thích, nếu không phải hắn có nghi ngờ, cho người điều tra Nguyên Họa, thì làm sao biết một tiểu viên chức trong công ty lại có bối cảnh cường đại như vậy, cả gia tộc lại có một nửa làm quan, mặt khác một nửa kia không cách nào tra ra đầu mối, tra được mấy người cũng chỉ là một ít công ty nhỏ, cái này ngược lại không cần kiêng kỵ. Thế nhưng số liệu đáng sợ một nửa làm quan cũng đủ dọa người, rốt cuộc là một gia tộc như thế nào mới có thể luyện ra nhiều nhân tài như vậy. Gia tộc này thật sự là quý dị. Thế lực ngoài sáng đã mạnh mẽ như vậy, còn có thể lực ngầm. Ngay cả Từ Vạn Hồng cũng không cách nào tưởng tượng, cũng may tư liệu tra được cũng không làm Từ Vạn Hồng sợ. Từ thị của hắn có thể vững vàng đến ngày hôm nay cũng có liên quan phức tạp đến chính trị cùng kinh tế.

Thế nhưng làm cho Từ Vạn Hồng không nghĩ ra chính là, một gia tộc khí thế như vậy tại sao lại có một người khác người như Nguyên Họa, có thể nói Từ Vạn Hồng cũng đã đem tư liệu của Nguyên Hải điều tra từ nhỏ đến lớn một lượt, tư liệu cho thấy, Nguyên Họa nòng học lực bình thường, đại học cũng chỉ là một trường đại học cấp hai, ở thời điểm còn là sinh viên cũng đều rất bình thường. Mà đến lúc tốt nghiệp đến Từ thị làm việc, biểu hiện làm việc khiến cho Từ Vạn Hồng rất không hài lòng, tần suất đi làm này, đi trễ về sớm, không phần nào không có nòng, người như vậy quả thực chính là sâu mọt của công ty, nếu như là hắn thì sẽ không chút lưu tình đuổi nòng rồi, không thể nào giữ lại người như vậy ở công ty của mình lý được chứ. Chăng qua là hiện nay người này không thể đắc tội, ngược lại phải phụng dưỡng thật tốt. Nếu như không phải trong tư liệu ghi rõ Nguyên Họa là con ruột của Nguyên ba Nguyên mẹ, Từ Vạn Hồng cũng không khỏi cho rằng Nguyên Họa có phải là cô nhi Nguyên gia tốt bụng nhận nuôi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tỉnh Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 47

Sau khi Từ Từ Kỳ nghe xong lời của lão gia tử, vẫn bị vây trong trạng thái sững sờ, ai có thể nói cho nòng biết, tiểu rùa đen kia làm sao có thể có bối cảnh cường đại như vậy, vì sao hết thảy tất cả đều là do nòng từ miệng người khác biết được. Vì sao tiểu rùa đen kia chưa bao giờ nói cho nòng biết nhà em ấy làm viên chức nhà nước, thì ra nòng cũng là một quan nhĩ đại.

Sau xong Từ Từ Kỳ đáp ứng yêu cầu của lão gia tử liền lái xe trở về.

Vốn là tối nay không định đến chỗ Nguyên Họa, thế nhưng bị những câu nói của Từ Vạn Hồng quấy đến tinh thần không yên, Từ Từ Kỳ vẫn đành phải lái xe đến phòng trọ của Nguyên Họa.

Sau khi đem xe đỗ xong thì đi lên lầu.

Nguyên Họa vui trên ghế sofa xem mèo và chuột, từ nhỏ liền thích phim hoạt hình, kéo dài không hết, sự chịu đựng kéo dài, đây là đánh giá chung của Nguyên Họa đối với bộ phim hoạt hình này. Lúc không có chuyện gì làm, luôn luôn tìm đĩa phim hoạt hình này, một mình ngồi xem.

Sau khi Từ Từ Kỳ vào cửa thì nhìn thấy tiểu rùa kia đang rút cổ trên sofa nhìn chăm chăm TV, nhìn đến nội dung trên TV, Từ Từ Kỳ cảm thấy mình muốn phun máu, mèo và chuột? Vì sao Nguyên Họa này luôn thích loại hình này chứ? Ôi, bất quá như đã nói qua, Nguyên Họa như vậy mới là người mà Từ Từ Kỳ nòng muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ. Trong khoảng thời gian ngắn rơi vào trầm tư, Nguyên Họa a Nguyên Họa, vì sao em không chỉ là một bình thường chứ? Hôm nay, ông nội muốn phải đưa em quay về Từ thị. Mà tôi, vì lợi ích của công ty cũng phải đem em trở về, hơn nữa tương lai có một ngày không tránh khỏi khả năng sẽ phải lợi dụng em.

Nguyên Họa nghe được động tĩnh ở cửa thì quay đầu lại. Thấy Từ Từ Kỳ một mình đứng ở cửa, nhìn mình chăm chăm, sai, nòng cũng không phải đang nhìn mình, mắt chính là nhìn về bên này, nhưng rõ ràng cho thấy đang trong trạng thái thả hồn. Nòng không phải nói buổi tối không tới sao? Nguyên Họa suy nghĩ một hồi mới đứng kêu Từ Từ Kỳ "Từ Kỳ, chị đứng ở cửa làm gì chứ a?"

Từ Từ Kỳ nghe mới hoàn hồn, như trước ưu nhã đi tới bên người Nguyên Họa nói "Nguyên Họa, em trở về Từ thị làm việc có được không?"

Nguyên Hòa không biết Từ Từ Kỳ vì sao bất chợt lại nhắc đến việc này, chẳng lẽ là đã biết tin nàng muốn đi làm ở Tiêu thị, nhưng ngẫm lại cũng không thể nào a. Trong đầu cũng không biết nên thế nào nói với Từ Từ Kỳ mình đã đáp ứng Tiêu Tiểu Dao, đến chi nhánh của Tiêu thị ở thành phố A làm việc. Sững sờ nhìn Từ Từ Kỳ, nhưng lại không nói một câu.

Từ Từ Kỳ buồn cười nhìn Nguyên Hòa trước mắt bộ dạng ngờ ngác nói "Làm sao vậy, không muốn cùng tôi đi làm sao?" Nói xong nhướn mi một cái, ý tứ chính là em có đi không, tự bản thân suy nghĩ nha. Nguyên Hòa nhìn thấy, trái tim nhỏ run lên một cái.

Nguyên Hòa thờ dãi một hơi mới lên tiếng "Từ Kỳ, em đã tìm được việc làm, ngày mai sẽ đi làm. Cho nên, Từ thị. . ."

Nguyên Hòa còn chưa nói hết nói, Từ Từ Kỳ đã ngắt lời "Từ chức cho tôi, tiền vi phạm hợp đồng tôi trả. Ngày mai em đến Từ thị"

Nguyên Hòa lần thứ hai ngây ngốc nhìn Từ Từ Kỳ hồi lâu mới lên tiếng "Em sẽ không đi Từ thị."

Cái này đến phiên Từ Từ Kỳ sững sốt, tên ngu ngốc này lại làm nghịch ý nàng, lạnh lùng nói "Em muốn đến công ty của ai?"

Trong đầu Từ Từ Kỳ bắt đầu tính toán, chỉ cần ai dám cùng nàng giành Nguyên Hòa, nàng liền chinh sục công ty của hắn, ở thành phố A hẳn là sẽ không có một công ty nào vì một nhân viên nho nhỏ mà đặc tội công ty lớn như Từ thị đi?

"Chi nhánh Tiêu thị ở thành phố A." Nguyên Hòa cúi đầu nói, nói đến đây nàng mới cảm thấy mình có chút lo lắng không yên. Rõ ràng chỉ là đi làm, cùng Tiêu Tiểu Dao cũng không có gì, mình chột dạ cái gì a! Nguyên Hòa ở trong lòng thầm mắng mình vô dụng.

Quả nhiên, Từ Từ Kỳ vừa nghe đến Tiêu thị, sắc mặt liền trở nên đen đến không gì sánh được. Nguyên Hòa này có phải muốn tức chết nàng mới dễ chịu không a! Không đến công ty nàng thì thôi đi, cư nhiên chạy đến công ty Tiêu Tiểu Dao, đây không phải là rùa vào miệng cạp sao? Em ấy thật không biết Tiêu Tiểu Dao đối với em ấy có tình ý hay là giả vờ không biết a!

Từ Từ Kỳ mặt lạnh đen lại, ngay cả ngữ khí cũng trở nên vô cùng lạnh lùng nói "Nguyên Hòa, em được lắm!"

Nói xong cũng xoay người muốn đi, Nguyên Hòa rất hiểu rõ Từ Từ Kỳ, cái này giận thật rồi. Thế nhưng mình nhất định phải đến Tiêu thị, cho dù không đến Tiêu thị, cũng sẽ không về Từ thị. Về đại bản doanh của Nguyên gia nàng mà phát triển.

Chỉ là thấy đến Từ đại mỹ nữ đã tức giận muốn đi, tay nhanh chóng kéo cánh tay của Từ Từ Kỳ, dùng sức kéo về phía sô pha chỗ mình.

Kịch sân khấu một màn hựu hoa lệ lệ xuất hiện, Từ đại mỹ nữ đây không phải là tức giận sao, xoay người muốn đi, nàng ngược lại không ngờ Nguyên Hòa sẽ kéo nàng, nhưng lại dùng sức như thế mà kéo về, căn bản không có cái gì chống đỡ a! Dĩ nhiên là bị kéo trở về, bởi Nguyên Hòa dùng sức quá lớn, Từ đại mỹ nữ lại mang giày cao gót 10 cm, Vì vậy Từ Từ Kỳ liền vừa vịn ngã vào trên người của Nguyên Hòa, mà môi hai người vừa vịn chạm vào nhau.

Nguyên Hòa chớp chớp mắt, đây là cái tình huống gì? Thế nhưng tình huống này cũng không xấu, nhìn thấy Từ Từ Kỳ giả vờ muốn đứng dậy, trong lòng Nguyên Hòa cũng khó chịu, một tay ôm eo nhỏ của Từ Từ Kỳ, tay còn lại đè lại đầu của Từ Từ Kỳ, làm cho Từ Từ Kỳ không có cách nào chạy trốn. Hung bạo hôn lên, Từ Từ Kỳ căn bản giả vờ không được. Cơ thể đặt ở trên người của Nguyên Hòa dần dần mềm nhũn, Nguyên Hòa vừa bá đạo mà lại vừa dịu dàng, khí thế hùng hực bất chấp mà tước đoạt đôi môi xinh đẹp của Từ Từ Kỳ.

Đợi đến lúc hơi thở của hai người đều hỗn loạn, Nguyên Hòa mới buông ra hai tay gian giữ Từ Từ Kỳ, có chút khàn khàn nói "Từ Kỳ, sự tình cũng không phải như chị nghĩ, hiện tại em vẫn không thể nói cho chị biết vì sao. Thế nhưng em thật sự yêu chị."

Nói xong mới nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ một hồi, cấp tốc hôn lên, vẫn hôn đến thiên hôn địa ám mới buông ra.

Chẳng biết lúc nào trong mắt hai người đều bao phủ tràn ngập dục vọng, có một số việc, phát sinh chính là tự nhiên như vậy, đặc biệt là hai người yêu nhau.

Nguyên Hòa cũng không phải là đứa nhỏ lần đầu tiên muốn ăn thịt, vài ba lần không ăn được thịt, trong lòng cũng có ít nhiều không cam lòng cùng chờ đợi, hơn nữa nàng vốn cũng không phải là đứa nhỏ thuần lương gì. Chỉ là ngại vì Từ Từ Kỳ không quen cùng nữ nhân thân mật, mới chậm chạp chưa nhào tới ăn kiên mật tình. Hiện tại cơ hội tới, cũng xác định trong mắt Từ Từ Kỳ hiện lên tia gì đó, lại có lý do gì bỏ qua cơ hội này chứ? Đôi mắt nhỏ lập tức đảo quanh, trên ghế sô pha, không được, nói như thế nào cũng là lần đầu tiên của mình và Từ Từ Kỳ, sô pha để đó lần sau ném thử đi. Nguyên Hòa chính là bất chấp, nàng cũng sẽ không giới hạn làm yêu thì phải ở trên giường, làm yêu lúc nào cũng nên làm một chút, tùy thời tùy chỗ không phải sao?

Kéo Từ Từ Kỳ liền hướng vào phòng ngủ, Từ Từ Kỳ cũng mặc cho Nguyên Hòa lôi kéo, theo Nguyên Hòa đi vào trong phòng ngủ.

Từ Từ Kỳ cảm thấy trong người có gì đó muốn phát tiết, mà bản thân rất rõ ràng đây là cái gì. Chẳng qua là không nghĩ tới sẽ mãnh liệt như vậy, tuy rằng vẫn còn giận Nguyên Hòa đến Tiêu thị công tác, thế nhưng chuyện Nguyên Hòa quyết định, cũng khó có thể thay đổi. Tính tình Nguyên Hòa bướng bỉnh Từ Từ Kỳ rất hiểu rõ. Nàng không chỉ tức giận, thậm chí là bất an. Tiêu Tiểu Dao cũng không phải một nữ nhân dễ đối phó, hơn nữa điều kiện các phương diện cũng không kém nàng, nàng lo lắng chính là Nguyên Hòa không chống lại được thế tiến công của Tiêu Tiểu Dao, rơi vào tay giặc.

Tuy rằng nàng không tin Nguyên Hòa sẽ bị cướp đi dẳng như vậy, nếu như dễ dàng như vậy bị người đoạt đi, nàng như vậy cũng không đáng Từ Từ Kỳ yêu. Thế nhưng nữ nhân nha, luôn có những lo lắng và bất an vô hình. Từ Từ Kỳ cũng không ngoại lệ.

Nguyên Hòa lúc này suy nghĩ làm như trên phim, nhào người qua hôn lên môi Từ Từ Kỳ, một mặt chuẩn bị ngã vào trên giường, thế nhưng hiện thực và ảo tưởng luôn luôn có chênh lệch, nhìn thoáng qua Từ đại mỹ nữ bên cạnh mình, liền bỏ qua cái loại ý tưởng không thiết thực này. Câu cũng câu không

đến mặt của Từ Từ Kỳ, còn làm kiểu gì a! Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy ai oán, đã biết rằng chiều cao sẽ làm cho người cảm thấy đau khổ cùng thất vọng, thời khắc mấu chốt luôn luôn thất bại.

Lôi kéo Từ Từ Kỳ lên giường, bằng không các bước sau đều làm không được a! Nội tâm Nguyên Họa còn đang rối rắm, tại sao mình không thể cao thêm một chút, cao đến môi của Từ Từ Kỳ là được rồi, tại sao vậy chứ? Vì sao? Sau khi trong đầu ngẫm đến vô số vì sao, Nguyên Họa vẫn phải bắt đầu tiếp nhận hiện thực này.

Từ Từ Kỳ khoanh tay đứng ở bên giường chứ cũng không có nằm, cái này làm Nguyên Họa lo lắng, lúc này nếu không tiếp tục nữa, đây không phải là dẫn dắt người sao? Không được, trước đều nhìn rồi, lần này nói cái gì cũng không thể nhìn được. Sĩ có thể nhìn, dục không thể nhìn nha! Không tốt cho thể xác và tinh thần phát triển khỏe mạnh. Kéo người của Từ Từ Kỳ ngã vào trên giường, cấp tốc hôn lên.

"... Ngó... Nguyên Họa... Ách..." Từ Từ Kỳ làm sao biết, thường ngày là tiểu rùa đen khúm núm, ngày hôm nay trở nên bá đạo như vậy, còn cả gan làm loạn. Muốn tách ra, thế nhưng tiểu rùa này ôm nằng thật chặt, căn bản không có đường để nằng gãy dựa. Muốn mở miệng răn dạy một phen nhưng bị Nguyên Họa hôn nồng nhiệt ngăn ở trong miệng, hóa thành một tiếng rên rỉ thật dài.

Thân thể của Từ Từ Kỳ mềm nhũn, giống như một đầm nước.

Nguyên Họa ôm một vưu vật như vậy, tâm tình có thể tưởng tượng được, dâng trào kích động, khó có thể kiềm chế, huyết quản khuếch trương so với bình thường mãnh liệt hơn nhiều, hô hấp cũng trở nên gấp gáp và bất ổn. Trong đầu cũng chỉ có một cái ý nghĩ, ăn kiên mật tịnh, ăn kiên mật tịnh đang kêu gọi.

Từ Từ Kỳ đối mặt với ánh mắt đầy tơ máu của Nguyên Họa, sợ run một hồi, không dám từ chối dư thừa gì nữa, mặc nằng giờ trở. Thế nhưng một lúc sau, Từ Từ Kỳ liền hối hận, nằng thể nào lại quên mất Nguyên Họa còn là tân thủ đây chứ, hoàn toàn không có một chút dịu dàng cùng khoái cảm gì để nói.

Đối với một đại mỹ nữ như nằng, động tác thô lỗ vô cùng, quả thực chính là kéo, nhéo, gặm, cắn. Khoái cảm, a, một chút cũng không có. Cảm giác đau đớn, um, rất mãnh liệt. Từ Từ Kỳ hiện tại đang suy nghĩ chính là một cước đá tên đang cắn bậy trên người nằng xuống đất. Dịu dàng một chút không được sao, thế nào lại thô bạo như vậy a! Nằng đây là cưỡng gian mình, hay là đang làm yêu đây chứ? Nhưng mà tình thế lúc này, Từ Từ Kỳ thực sự không thể liên tưởng đến hai chữ làm yêu tốt đẹp được.

"Nguyên Họa, em làm đau tôi, em đứng lên cho tôi!" Từ Từ Kỳ nổi cơn thịnh nộ rồi, người này tại sao có thể, tại sao có thể ở trên ngực nằng cắn bậy, còn dùng sức như vậy mà cắn, như vậy rất đau có hiểu không?

Nguyên Họa còn đang cố sức suy nghĩ, Từ đại mỹ nữ làm sao có thể vào lúc này kêu dừng chứ, sẽ kim nén đến mức nội thương, tâm can tỷ phé đều sẽ bị thương a. Hơn nữa mình cũng dựa theo trình tự trong phim mấy hôm trước lên mạng xem mà làm a, không có sai a, nhìn nhân vật nữ chính kia không phải rất hưởng thụ sao? Tuy rằng về mặt chính là thống khổ cùng vui sướng cùng tồn tại, nhưng nhìn rõ ràng cho thấy vui sướng nhiều hơn thống khổ. Thế nào áp dụng trên người Từ Từ Kỳ cũng chỉ còn lại có đau khổ a.

"Ngó... Từ Kỳ... Em còn chưa..." Nguyên Họa ghé vào trên người của Từ Từ Kỳ, tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, muốn khiếu nại. Em còn chưa làm xong mà, thật vất vả.

Từ Từ Kỳ đâu còn quan tâm Nguyên Họa ghen hay không ghen a, chân dài ưu nhã duỗi một cái, một cước liền đưa con bạch tuột quần trên người mình đập xuống giường.

Nguyên Họa còn chưa nói hết lời đâu, đã bị đập nằm trên mặt đất, nghe răng trợn mắt nắm chặt nắm tay. Âm thầm thề, sau này không bao giờ bắt chước những trò kịch liệt như trên phim nữa, cái này tốt rồi, thịt chưa kịp ăn, còn bị Từ đại mỹ nữ ghét bỏ đập xuống sàn nhà.

Thế nhưng Nguyên Họa là người nào, không, là rùa gì nha, là con rùa vỏ rất cứng a, chỉ một cú đá như vậy làm sao đuổi được con rùa đầy sắc tâm này chứ?

Nguyên Họa đứng dậy, cấp tốc bò lên giường, nịnh nọt ghé vào trên người của Từ Từ Kỳ nói "Từ Kỳ, chúng ta làm lại một lần."

Từ Từ Kỳ không để ý tới nằng, làm lại một lần, đùa sao, làm lại một, trên người nằng sẽ không còn một khối thịt lành lặn a!

"Từ Kỳ, Từ Kỳ, làm lại một lần đi nha, có được không? Em ghen đến sắp nội thương rồi, Từ Kỳ!" Nguyên Họa nói xong liền hôn lên, kỳ tích là Từ Từ Kỳ không có gãy dựa, trái lại thuận theo phối hợp Nguyên Họa, chỉ là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện Kỳ trong mắt của Từ Từ lóe lên một tia sáng giảo hoạt.

Đáng tiếc chính là Nguyên Họa đang chìm trong mỹ nhân dụ dỗ không có phát hiện a! Còn cười đến đặc biệt sáng lạn giống như hoa nở a. Ôi, lần này, chỉ có thể cầu nguyện. Nguyên Họa, nguyện chúa phù hộ cho nằng đi, A-men!

Chương sau thật nga =.= nhưng mà nhẹ nhàng thôi :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48

Nụ hôn nồng nhiệt của Nguyên Họa như sóng biển vậy thổi quét toàn thân Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ âm thầm buồn bực, Nguyên Họa này làm sao không giống vừa nãy không hề có phương pháp gì, chuyện như lúc nãy, kiếp này Từ Từ Kỳ không bao giờ muốn ném thứ lần thứ hai, nào có người không biết thương hoa tiếc ngọc găm loạn cắn loạn thế chứ? Cũng chỉ có Nguyên Họa nâng tiều rùa ngu ngốc mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Từ Từ Kỳ thực sự là không biết động tác lúc nãy của Nguyên Họa là từ trong phim học được, nếu không e là trong lòng muốn giết Nguyên Họa cũng đều có. Học cái gì không tốt, năng lại cố ý chạy đi học mấy thứ này.

Từ Từ Kỳ có thể cảm thấy thân thể của mình từ từ nóng lên, nhiệt lưu trên người từng đợt lại từng đợt xông thẳng về đại não. Da thịt cùng Nguyên Họa kề sát, nóng bỏng, giống như bị cái gì đó làm cho vỡ ra, khó chịu như vô số con kiến đang gặm nhấm. Uốn người muốn giành được nhiều hơn nữa, đứng nhiều một chút, nhiều hơn một chút. Đối với thời khắc này, lễ nghi cùng rụt rè chột tiết gì, Từ Từ Kỳ đều vứt hết tất cả, chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy, năng muốn từ trên người của Nguyên Họa giành được nhiều hơn, dục vọng cần được phóng thích, nuốt chửng toàn bộ lý trí của nàng.

Lúc Nguyên Họa một lần nữa hôn Từ Từ Kỳ, chính là dựa vào bản năng nguyên thủy mà tiến hành, năng không vội, không nóng nảy, lúc này cần phải từ từ đến. Thế nhưng các bộ phận trên cơ thể lại kêu gọi nàng, có nhiều thứ chính là tự nhiên như thế, cần bản không cần người khác chỉ dạy, tự bản thân sẽ hiểu. Hơn nữa Nguyên Họa vẫn là đã xem không ít phim, tự nhiên là hiểu được làm yêu thì nên tiếp tục làm gì.

Tiếp tục hôn xuống, dời đến cổ, Nguyên Họa thoảng dừng lại một chút, hướng về phía sau tai của Từ Từ Kỳ thổi một ngụm khí ẩm ướt, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Từ Từ Kỳ, nhả ra, lại dọc theo đường cong lỗ tai, vươn đầu lưỡi liếm dọc theo từng điểm từng điểm, Từ Từ Kỳ run rẩy, huyết dịch toàn thân đều sôi trào. Nguyên Họa rất nhanh liền biết, lỗ tai là nơi mẫn cảm của Từ Từ Kỳ, lại phun ra vài ngụm khí ẩm ướt mới chậm rãi dời xuống.

Nguyên Họa bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, năng biết dáng người của Từ Từ Kỳ rất tốt, thế nhưng không biết, dáng người của Từ Từ Kỳ có thể tốt đến mức độ này. Nhìn hình ảnh gọn sóng trước ngực Từ Từ Kỳ, lại nhìn ngực của mình một chút. Nguyên Họa trong lòng cảm thán, được rồi, cùng vỢ của mình so sánh, mình quả thực chính là Thái Bình công chúa. (Thái Bình công chúa ngực lép hả ta?)

Trước ngực Từ Từ Kỳ như sóng trào mãnh liệt, Nguyên Họa kiềm nén không được cúi người xuống, đầu lưỡi lướt khắp hai khối mềm mại trước ngực Từ Từ Kỳ, vươn một tay thương thức một khối mềm mại, miệng cũng không dừng lại, khẽ cắn một khối mềm mại khác.

Nhẹ nhàng gặm lấy đoá hồng mai nở rộ trên ngọn núi, há miệng ngất lầy, cổ sức mút vào hương thơm và tư vị trong đó.

". . . A. . ." Từ Từ Kỳ bật ra tiếng rên, năng nào biết ngốc từ này vậy mà lại cắn đỉnh núi của nàng đầu chử, đau đến năng thật muốn đuổi quả đầu đen đang chôn trước ngực mình ra.

Nguyên Họa nghe được tiếng rên của Từ Từ Kỳ, lòng càng kích động, huyết dịch cuộn cuộn đánh úp vào, từng tế bào trong cơ thể cũng đều kêu gào, mình muốn năng, chính là vỢ vật dưới thân này, mình muốn năng.

Trong tư tưởng hiện giờ của Nguyên Họa, trong đầu cũng chỉ có ý nghĩ muốn Từ Từ Kỳ, vì năng mà lâm vào trạng thái điên cuồng si mê.

Nguyên Họa như vậy đúng là xa lạ đối với Từ Từ Kỳ, hai mắt Từ Từ Kỳ chứa đầy dục vọng, mê ly nhìn Nguyên Họa đang hành hạ trên người mình, hai mắt Nguyên Họa chứa đầy to mầu cùng dục vọng mãnh liệt làm Từ Từ Kỳ bất ngờ, vốn tưởng rằng hôm nay bản thân sẽ làm chủ cuộc vui này, thế nhưng năng tuyệt không nghĩ tới, Nguyên Họa lại biến thành cái dạng này, khí tức bá đạo cường thế từ thân thể nho nhỏ này cuộn cuộn không ngừng phát sinh, hơn nữa còn hơn cả mình. Mà Từ Từ Kỳ chỉ có thể đem việc khí tràng của Nguyên Họa kì quái như vậy đổ cho việc trên giường làm yêu thì tiều rùa này không sẽ như ngày thường, cũng không suy nghĩ nhiều, thật ra là không dám suy nghĩ nhiều. Sợ rằng mình đoán sẽ là thật, trong tiềm thức Từ Từ Kỳ không muốn Nguyên Họa cùng với người trong tưởng tượng của mình giống nhau. Tình nguyện Nguyên Họa vĩnh viễn chỉ là tên ngốc như năng biết, là Nguyên Họa một lòng một dạ chỉ vì năng.

Nguyên Họa cũng không cảm thấy được mình trong trạng thái đầy dục vọng mà bộc phát khí tràng xưa nay bản thân ẩn giấu, mà loại khí tràng này cũng là bản thân không muốn cho Từ Từ Kỳ nhìn thấy nhất.

Động tác của Nguyên Họa cũng không có dừng lại, buông bàn tay đang xoa nắn khối mềm mại kia đi xuống tìm kiếm, môi cũng từng chút từng chút dời xuống dưới. Tay lướt qua phiến rừng rậm tối tăm bí ẩn đến thảo nguyên, đã ẩm ướt, Nguyên Họa tự nhiên cũng hiểu rõ sự ẩm ướt này thể hiện cái gì, trong lòng vẫn cảm thấy có chút vui vẻ, chứng minh Từ Từ Kỳ động tình, hơn nữa còn là động tình đối với mình, lúc biết được việc này ai lại không vui được chứ.

Tay của Nguyên Họa, không tính là dài mảnh, bình thường cũng ngắn như thế, cũng tương đối giống tay con nít, không dài trái lại có chút phì nộn như tay trẻ con. Vì thế lúc Nguyên Họa xem những cuộn phim làm yêu kia luôn luôn oán giận bản thân làm một công quân, ngón tay ngắn như vậy thì sống thế nào đây? Cũng đã nghe nói qua có một số đồng tính lúc làm yêu phải nhờ vào một ít công cụ, thế nhưng trong tiềm thức của Nguyên không mong muốn nơi tư mật của Từ Từ Kỳ bị những thứ dơ bẩn như thế chạm vào.

Bản thân Từ Từ Kỳ bởi vì thân thể khó nhịn đều muốn cong lên, chờ Nguyên Họa đi vào, thế nhưng không biết Nguyên Họa vô tình hay cố ý, cứ ma sát bên trong đùi của Từ Từ Kỳ chậm chạp không chịu vào, chân của Từ Từ Kỳ chỉ bởi vì khó nhịn mà gập lại, mà hai chân có chút tê dại vô lực.

Nguyên Họa trong lúc Từ Từ Kỳ phân tâm liền tiến vào cơ thể của Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ kinh hô một tiếng, "A. . ." Nghe không rõ là động tình nhiều

hon hay là bị giật mình nhiều hơn. Nhưng nhìn đến hai gò má đỏ ửng của Từ Từ Kỳ, vẫn cảm thấy chính là yếu tố động tình chiếm đa số.

Nguyên Họa hiển nhiên cũng bị tiếng hét kinh hãi của Từ Từ Kỳ dọa sợ, tay kẹp ở trong cũng không dám động, chỉ có thể thấp giọng hỏi "Từ Kỳ, chị không sao chứ, có phải em làm đau chị hay không a?"

Biểu cảm cùng giọng nói quan tâm của Nguyên Họa khiến cho Từ Từ Kỳ vốn muốn thật tốt giáo huấn nàng một trận lại phải gắng gượng đem lửa giận trong lòng dưới áp chế mà nói "Không có việc gì, tôi không sao."

Từ Từ Kỳ không biết, thanh âm của mình lúc nào lại run rẩy như thế. Muốn nói em có thể động, lại ngại ngần nói với Nguyên Họa những lời lộ liễu đó, cũng sợ Nguyên Họa hiểu lầm mình là loại nữ nhân cợt nhả.

Nguyên Họa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, tim mới hạ xuống, chậm rãi co rút ngón tay của mình, trong cơ thể của Từ Từ Kỳ chuyển động có chút khó khăn, lại sợ làm đau Từ Từ Kỳ, cho nên động tác vẫn thật cẩn thận, vô cùng thương yêu. Từ Từ Kỳ cũng cảm nhận được động tác dịu dàng của Nguyên Họa, cảm giác hạnh phúc trong lòng chậm rãi tràn đầy toàn bộ cơ thể.

Nghe Từ Từ Kỳ bật ra âm thanh tràn đầy dục vọng, còn có một bộ dáng vẻ ngượng ngùng dục cực hoàn nguyên, thân thể mềm mại mồ hôi đầm đìa cũng khiến cho Nguyên Họa yêu thích không buông tay, càng làm càng ra sức cướp đoạt, căn bản không dừng tay được.

"A... A... Nguyên Họa, em... Ách... em ngừng tay!" Từ Từ Kỳ lại một lần nữa bị Nguyên Họa đưa lên đỉnh, một mối kêu ngừng, nếu còn tiếp tục bị Nguyên Họa lấn qua lấn lại nữa, bản thân ngày mai phải vượt qua ở trên giường này. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới thân thể Nguyên Họa nhỏ vậy lại có sức lực cùng thể lực kéo dài như vậy. Quả thật muốn gãy vỡ nàng đến chết. Kế hoạch ban đầu vốn là muốn đè Nguyên Họa kia mà, không ngờ tới sau khi mình bị ấn kiên mặc tình, lại còn vô lực phản kháng, cuối cùng chỉ có thể yếu ớt cầu xin tha thứ. Đây thật sự là không hợp với phong cách làm việc của nàng. Thế nhưng tôi nay thật là không có khí lực trừng trị con rùa chết tiệt này.

Từ Từ Kỳ ngủ như chết, Nguyên Họa đây là đem nàng lấn qua lấn lại đủ lắm, muốn người ta không biết bao nhiêu lần, rốt cục làm cho Từ đại mỹ nữ thể chất vốn không xem là tốt ngã xuống. Nguyên Họa vui vẻ rạo rức đi vào WC bùng ra một thau nước ấm, cầm lên một cái khăn lông giúp Từ Từ Kỳ chà lau thân thể đầm đìa mồ hôi sau khi trên giường làm yêu a!

Lau một hồi, đôi tay xấu xa đặt lên hai khối mềm mại, bộ dạng lên là lên lút, làm cho ai thấy cũng đều muốn đánh, nhưng khi nhìn đến bộ dạng vô cùng mê mẩn của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa khẽ cắn môi, kiềm nén tâm trạng, bộ dáng muốn tìm bắt mẫn nhìn Từ Từ Kỳ, ai oán a, thật ai oán a! Rõ ràng đều đã ăn được thịt, cũng không biết thể hiện gương mặt như thế cho ai xem.

Bản thân bùng nước chạy vào WC tắm nước lạnh mới bò lên giường. Cảm giác da thịt gần kề khiến cho Nguyên Họa hồi hộp một trận mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày hôm sau thứ bảy, Nguyên Họa sờ sờ giường, Từ Từ Kỳ đã không còn nằm bên cạnh mình, có chút mất mát. Nghĩ đến ngày hôm nay mình còn phải đi Tiêu thị báo danh a, đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy bữa sáng trên bàn, hiểu ý cười, thì ra băng son đại mỹ nữ cũng không có quên mình a! Thấy trên bàn còn kẹp một tờ giấy, Nguyên Họa cầm lên nhìn một chút, ý cười thần nhiên nhưng lại tràn đầy hạnh phúc theo khóe miệng lan ra.

"Nguyên Họa, bữa sáng trên bàn là tôi tự làm. Sáng sớm thấy em còn chưa dậy, tôi làm trước. Sau khi em thức dậy nhớ ăn rồi đi làm. Từ Kỳ."

Hạnh phúc là cái gì, hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, Áo Đặc Man đánh bại tiểu quái thú, Nguyên Họa ăn bữa sáng Từ Từ Kỳ làm. (Nguyên Họa ăn Từ Từ Kỳ mới đúng ٖ)

Hạnh phúc kỳ thực rất đơn giản, một việc không có gì đặc biệt lại làm cho người cảm thấy vô cùng hạnh phúc, chỉ ít một bữa sáng tình yêu cũng làm cho Nguyên Họa hạnh phúc tròn một ngày đêm.

Tiêu thị ở thành phố A cách Từ thị cũng không xa, chỉ mấy con phố là đến, cho nên cũng có thể nói là cách phòng trọ của Nguyên Họa không xa, vì vậy mà Nguyên Họa cũng không cần lo lắng đường quá xa mà đòi phòng trọ khác gần Tiêu thị. Không có vấn đề này, Nguyên Họa tự nhiên là vui vẻ rất nhiều, mỗi ngày đều có thể cùng Từ Từ Kỳ ngọt ngào cùng một chỗ, cho dù ai cũng cảm thấy vui vẻ nha. Hướng chỉ là Nguyên Họa mới ném thứ tư vị tình yêu cùng với mùi vị ăn thịt đây chứ?

Nguyên Họa ngồi xe buýt đến Tiêu thị, tới hôm qua vận động làm tay phải của nàng vẫn trong trạng thái đau nhức, một chút khí lực cũng không dùng được. Cầm một văn kiện cũng phải cố sức, lại sợ cầm không được, không thể làm gì khác hơn là ôm.

Tiêu Tiểu Dao sáng sớm đã đến Tiêu thị, bình thường trên cơ bản nàng cũng có đến, thế nhưng các nhân viên tò mò chính là, Tiêu tiểu thư của bọn họ, Tiêu phó đồng thể nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đến công ty sớm vậy, hôm nay chẳng lẽ là nổi gió bắc cực sao, thôi đến đầu óc Tiêu đại mỹ nữ hòng mất rồi?

Tiêu Tiểu Dao đến sớm như vậy, nhưng chỉ là vì một người, đó chính là Nguyên Họa.

Từ hôm qua sau khi Nguyên Họa nói muốn tới công ty của nàng, Tiêu Tiểu Dao liền vô cùng kích động, đến hơn nửa đêm cũng không thể ngủ, trong đầu đều là Nguyên Họa, vừa nhắm mắt chính là bộ dáng của Nguyên Họa, mỗi một nét đều từ trong đầu hiện lên.

Nguyên Họa cuối cùng trước khi muộn một phút đồng hồ chạy tới Tiêu thị, đây đối với Nguyên Họa mà nói đã là rất hiếm thấy, trước nàng ở Từ thị đều phải đánh chuông rồi nàng mới đến công ty, bây giờ có thể mới đến sớm một phút là chuyện khó tin cỡ nào a!

Nguyên Họa thấy Tiêu Tiểu Dao cũng không có biểu hiện ra phản ứng gì quá lớn, dường như đã sớm đoán được Tiêu Tiểu Dao sẽ đến công ty, chào hỏi

một tiếng "Tiểu Dao."

Tiểu Tiểu Dao tiến lên cho Nguyên Họa một cái ôm nhiệt liệt nói "Rót cuộc cũng tới a!" Không đợi Nguyên Họa trả lời, Tiểu Tiểu Dao liền hướng mọi người vẫn còn trong trạng thái kinh dị tuyên bố "Mọi người đứng dậy chào đón tân giám đốc, Nguyên Họa, Nguyên giám đốc."

Trong một tràn vỗ tay nhiệt liệt, sau khi Nguyên Họa đang hoảng mà nói một ít lời khách sáo, bị Tiểu Tiểu Dao kéo vào một phòng làm việc.

"Nguyên Họa, sau này phòng này sẽ làm phòng làm việc của cậu, phòng mình ở bên cạnh cậu, sau này có chuyện gì cứ tới tìm mình." Tiểu Tiểu Dao vẫn còn nắm tay của Nguyên Họa nói, không có một chút nào không được tự nhiên.

Nguyên Họa rút tay bị cầm của mình ra có chút ngượng ngùng cười nói "Ừ, mình biết rồi, mình sẽ làm việc thật tốt. Được rồi, cậu cũng đi làm việc đi. Trước tiên mình đọc nguyên tắc của công ty là được."

Tiểu Tiểu Dao nhìn chằm chằm Nguyên Họa một hồi, mới nói với Nguyên Họa "Mình đi trước, có gì không biết hoặc không hiểu có thể trực tiếp tới hỏi mình."

Nguyên Họa gật đầu, đưa mắt nhìn Tiểu Tiểu Dao rời đi. Đợi sau khi tiếng bước chân của Tiểu Tiểu Dao dần dần biến mất, Nguyên Họa mới thở dài một tiếng, âm thầm thương tâm, sau khi có chút sa sút hướng phương hướng Tiểu Tiểu Dao rời đi nhẹ giọng nói một tiếng xin lỗi, liền điều chỉnh lại suy nghĩ của mình bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

H rất nhẹ nhàng :))

Bộ này cũng hông có H nào kịch liệt hơn đâu :3

p/s: bạn nào thích H thì đọc truyện *Hiếu Bạo Áy* :)) Mình mới đọc xong bộ *Cách giang do xướng hậu đình hoa*, H é vờ ri que =)) PN thuần H luôn :v

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 49

Mấy ngày sinh hoạt kế tiếp, cuộc sống hạnh phúc hoặc vô cùng yên ổn khiến Nguyên Họa cảm giác như là đang nằm mơ, ở trong công ty nàng không cần làm quá nhiều việc, nàng biết đây là do Tiểu Tiểu Dao chiều cố nàng, không muốn nàng quá mệt nhọc. Mà quay về phòng trọ lại có Từ Từ Kỳ ở cùng, Từ Từ Kỳ cũng không còn vì nàng đến Tiểu thị mà biểu hiện bất mãn nữa, trái lại sẵn sàng tỉ mỉ làm cho Nguyên Họa cảm thấy bất an.

Nhưng là vẫn một việc làm cho Nguyên Họa nhức đầu không thôi, ở Tiểu thị, cùng lúc, Nguyên Họa nhận lấy rất nhiều ý tốt của Tiểu Tiểu Dao, làm nhân viên của công ty, làm sao có thể cự tuyệt đây? Thế nhưng nàng lại phải duy trì khoảng cách hợp lý với Tiểu Tiểu Dao. Điểm ấy khiến cho nàng cảm thấy dị thường khó xử, chỉ là Nguyên Họa có thể nhớ kỹ nhà nàng còn có một Từ đại mỹ nữ ghen ăn ngát trời. Cho dù khó xử cũng phải nghĩ hết biện pháp xử lý tốt vấn đề này.

Nguyên Họa nhớ rõ, có hôm nàng và Tiểu Tiểu Dao bắt quả chì là cùng nhau ăn một bữa tối, thời gian về nhà muộn một chút, trùng hợp ngày đó lại bị Từ Từ Kỳ bắt được, mà buổi tối đó dĩ nhiên là bản thân bị ai phải định cư trên ghế sofa phòng khách. Nguyên Họa bởi vì sợ mình sẽ biến thành khách quen của ghế sofa phòng khách, cho nên mỗi khi Tiểu Tiểu Dao mời nàng đi ăn cơm, nàng luôn luôn dùng các loại lý do từ chối. Nếu như là người khác đã sớm không còn muốn mời nàng ăn cơm nữa, thế nhưng Tiểu Tiểu Dao thực sự là kiên trì không ngừng, kiên trì bền bỉ a, vẫn kiên trì mỗi ngày đều mời ăn cơm, cho dù biết rõ Nguyên Họa sẽ cự tuyệt cũng vẫn mở miệng mời khách. Nói chung chính là hành hạ Nguyên Họa mỗi ngày trước khi đi vào giấc ngủ cũng còn phải suy nghĩ ngày mai nên dùng lý do gì để từ chối lời mời của Tiểu Tiểu Dao?

Cứ như vậy qua hơn một tháng, tình trạng sinh hoạt gió êm sóng lặng vẫn bị đánh vỡ.

Mà người dẫn đến cuộc phong ba này, cũng chính là người gần đây Nguyên Họa chán ghét, đó chính là Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải này hơn một tháng không dưới mười lần mời Từ Từ Kỳ ăn cơm hoặc là hẹn hò, thế nhưng cũng bị Từ Từ Kỳ dùng các loại lý do từ chối.

Lý Đông Hải là người làm sao có thể dễ dàng hết hy vọng như vậy, một mặt lấy lòng Từ lão gia tử, mặt khác phải thám tử theo dõi Từ Từ Kỳ.

Hắn làm sao có thể nhìn không ra Từ Từ Kỳ gần đây thay đổi, càng ngày càng trở nên phong tình vạn chủng, thay đổi như vậy chính là biểu hiện của nữ nhân đang yêu. Lý Đông Hải nói như thế nào đi nữa cũng là cao thủ tình trường, cho dù Từ Từ Kỳ che giấu rất tốt, hắn vẫn có thể nhìn ra được. Hướng chi Từ Từ Kỳ còn không có tận lực che giấu. Lý Đông Hải nhìn thấy bộ dáng này của Từ Từ Kỳ, nắm tay nắm lại thật chặt, hắn thế nào không biết lúc nào bên cạnh Từ Từ Kỳ xuất hiện một kinh địch như thế chứ? Hắn cũng không chỉ muốn có được Từ Từ Kỳ, Từ thị, đây mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Mà dưới tình huống Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa không có phòng bị, vừa lúc bị Lý Đông Hải bắt được sơ hở, tuy rằng hai người trước mặt người khác đều vẫn duy trì khoảng cách thích hợp, cũng không làm động tác thân mật gì. Thế nhưng có lúc động tình vẫn phải làm gì đó chẳng hạn như hôn nhau.

Sau khi thám tử từ Lý Đông Hải mời tới báo cho hắn hiện tại Từ Tử Kỳ không phải ở nhà nàng, Lý Đông Hải liền phát giác chuyện này khác thường, càng ra lệnh thám tử từ một ngày đêm 24 tiếng đồng hồ theo sát Từ Tử Kỳ.

Mặc dù lúc nhà những cử chỉ thân mật không có bị chụp được, thế nhưng con người luôn sẽ có lúc sơ sót, huống chi còn là hai người không hề phòng bị.

Có hôm Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa cùng nhau ra ngoài ăn cơm, suốt đường đi đều bị chụp ảnh, mà lúc ngồi lên xe của Từ Tử Kỳ, Nguyên Họa một lúc kiềm nén không được mà tiến đến hôn lên đôi môi đỏ tươi xinh đẹp gần trong gang tấc của Từ Tử Kỳ, mà một màn này tự nhiên là không thể tránh được mắt của tên thám tử từ này, răng rắc một phát đã bị chụp lại.

Những hình ảnh này tự nhiên cũng đều rơi vào tay của Lý Đông Hải, sau khi Lý Đông Hải trả tiền và đuổi tên thám tử từ đi, cắn răng đem ảnh chụp ném trên bàn làm việc, tức giận mắng ra "MD*, đàn bà thói ! Lại làm đồng tính cho lão tử xem."

*MD: mẹ nó

Đợi sau khi bình phục lại cơn giận mới âm trầm cười một tiếng, bắt đầu tính toán làm thế nào chia rẽ Từ Tử Kỳ và Nguyên Họa, lại thâm tóm được Từ thì vào tay mình.

Lý Đông Hải thế nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì không có lợi cho hắn, hắn cố ý đến lấy lòng Từ lão gia tử, kế hoạch đã sớm làm tốt. Hiện tại không phải là vừa đúng lúc có thể dùng đến sao? Minh không cần ở trước mặt Từ Tử Kỳ làm người xấu, còn có thể giành được hảo cảm của Từ Vạn Hồng, nhất tiền song điều thật là phương pháp tốt. Từ Tử Kỳ có yêu hắn hay không cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn cưới được nàng, nàng còn không trở thành nữ nhân của hắn sao? Hơn nữa còn có công ty lớn như Từ thị làm của hồi môn, nói như thế nào cũng là buôn bán không hề lỗ.

Lý Đông Hải mặc dù là một tên ăn chơi trác táng, ăn nhậu, chơi gái, cò bạc mọi thứ đều tinh thông. Thế nhưng hắn cũng không chỉ là một phú nhị đại không có một chút bản lĩnh, hắn vẫn có thủ đoạn, tuy rằng nghĩ tới đều là một ít thủ đoạn dễ tiện hạ lưu, thế nhưng chỉ cần có thể khiến hắn đạt được mục đích là được, cho nên cần bản cũng không có kỵ những thủ đoạn dễ tiện hạ lưu kia.

Lý Đông Hải nói làm liên làm, lái xe mua một ít thuốc bổ để tặng cho Từ Vạn Hồng, để lấy lòng vị Từ lão gia tử này, ngược lại làm ghen ghét Lý Đông Hải, những thứ Từ Vạn Hồng thích làm sao hắn có thể thích chứ? Nhưng là vì lấy lòng Từ Vạn Hồng, ngay cả thời gian hắn chơi đùa nữ nhân đều bỏ qua, đặc biệt đi học đánh cờ vây và cờ vua, khác con cháu linh tinh. Còn phải đi nghe ngóng những thứ người cao tuổi thích, ghé thăm nhất chính là con chó chăn cừu Scotland Từ Vạn Hồng nuôi, mỗi lần nhìn thấy hắn đều phải sửa diện mạo, khiến cho Lý Đông Hải ba lần bốn lượt muốn hãm thịt con chó này mà ăn. Thế nhưng Từ lão gia tử lại vô cùng thương yêu và coi trọng con chó này, làm cho mỗi lần Lý Đông Hải đi tìm Từ Vạn Hồng, còn phải lấy lòng con chó này, thế nhưng chó này khăng khăng không nhận tình của hắn. Vài lần như vậy, Lý Đông Hải rốt cuộc thăm dò được thói quen của con chó này, đều chờ đến lúc nó ngủ trưa mới đi tìm Từ Vạn Hồng.

Lý Đông Hải cất những ảnh chụp lấy được từ thám tử từ chạy đến Từ trạch, nhìn trạch viên khổng lồ như vậy, liền ảo tưởng trạch viên này sau này sẽ thuộc về Lý Đông Hải hắn, liền lộ một nụ cười u ám đầy gian xảo.

Vừa vào Từ trạch, liền lập tức lấy thuốc bổ mình mua đưa cho Lưu thẩm, Lưu thẩm đối với Lý Đông Hải ấn tượng không tệ, cảm thấy hắn đối với trường bối bộ dạng lễ độ còn đặc biệt yêu thương, đương nhiên những thứ này đều là da dê do Lý Đông Hải quy trang.

Lưu thẩm cũng biết Lý Đông Hải có tình ý với Từ Tử Kỳ, bản thân bà cũng đặc biệt vừa ý Lý Đông Hải. Không nói đến phẩm chất của Lý Đông Hải, kỳ thực Lý Đông Hải coi như cũng tuân thủ lịch sự, cao 1m8 mấy, bộ dáng mạnh mẽ.

Lưu thẩm cười tiếp nhận lễ vật của Lý Đông Hải, đương nhiên trong đó còn có một ít lễ vật Lý Đông Hải tặng cho hạ nhân Từ gia. Lưu thẩm nói với Lý Đông Hải "Lý thiếu gia, lão gia ở phía sau viện. Tôi đưa cậu đi."

Lý Đông Hải đặc biệt lễ phép nói "Vâng làm phiền Lưu thẩm."

Lưu thẩm càng ngày càng vừa ý Lý Đông Hải, thực sự là càng xem Lý Đông Hải càng thấy hài lòng. Chỉ kém tự mình lôi kéo Từ Tử Kỳ đem Từ Tử Kỳ giao cho Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải theo Lưu thẩm cùng đi đến hậu viện, thấy Tiểu Bạch, cũng chính là con chó chăn cừu Scotland kia sau khi nhìn thấy hắn liền sửa ầm lên.

Thế nhưng có Từ lão gia tử bên cạnh trấn an, Tiểu Bạch cũng không có như bình thường xông đến.

Lý Đông Hải thực sự là chịu đủ cuộc sống như thế rồi, thực sự là hận không thể lập tức cưới Từ Tử Kỳ, đem Tiểu Bạch tiêu diệt, mình cũng không cần lại đối với hạ nhân một mực cung kính.

Từ Vạn Hồng nhìn thoáng qua Lý Đông Hải bắt đầu nói "Đông Hải tới rồi à?"

Lý Đông Hải lập tức vô cùng nịnh hót đi đến bên cạnh Từ Vạn Hồng nói "Ông nội, con đến thăm ông. Ông nội gần đây thân thể thế nào?"

Từ Vạn Hồng mỉm cười, trên mặt dần dần hiện lên đường cong ôn hòa, không còn nghiêm túc như trước. Nhìn Lý Đông Hải nói "Cũng là Đông Hải có lòng. Ai... Nhìn ta một lão già mục nát."

Lý Đông Hải liền mượn thế nói đến Từ Tử Kỳ "Ông nội, Từ Kỳ là quá bận rộn việc công ty. Ông nội cũng không thể trách nằng."

Từ Vạn Hồng ngồi ở trên ghế, nhắm hai mắt có chút thâm trầm nói "Nàng một nữ hài tử không tìm một người kết hôn, mỗi ngày chỉ biết bận rộn những thứ này."

Lý Đông Hải nhìn thấy thời cơ đã đến, liền mở miệng giả vờ khó khăn nói "Ông nội, có chuyện, con không biết có nên nói cho ông hay không, chính là về Từ Kỳ."

Từ Vạn Hồng vừa nghe thấy chuyện về Từ Tử Kỳ, hai mắt vừa rồi còn khép hờ lập tức mở ra, sáng ngời có thần nhìn chăm chăm Lý Đông Hải nói "Chuyện gì, Đông Hải con nói đi." Từ Vạn Hồng dù sao cũng là lão hồ ly, cho dù đáy lòng rất muốn biết chuyện Lý Đông Hải muốn nói, thế nhưng trong giọng vẫn là không nhanh không chậm, hẳn chắc chắn chính là Lý Đông Hải nhất định sẽ đem chuyện này nói ra.

Lý Đông Hải trên mặt giả vờ khó sợ nhìn Từ Vạn Hồng, nhấn nhá một chút mới lên tiếng nói "Trước đây, một người bạn trước đây của con làm việc ở tòa soạn nói có mấy bức ảnh về cuộc sống sinh hoạt của Từ Kỳ, còn nói là tin tức rất chấn động. Con liền ngựa không ngừng vó chạy đi, đem ảnh chụp mua vừa. Trả một ít phí dán miệng."

Từ Vạn Hồng nhìn Lý Đông Hải như muốn đem Lý Đông Hải nhìn thấu, Lý Đông Hải sợ hãi thiếu chút nữa không thể kiềm chế liền thừa nhận chính mình thuê thám tử moi ra tin tức của Từ Tử Kỳ.

Từ Vạn Hồng nghe xong Lý Đông Hải nói, hơi kinh hãi, có rất nhiều người để ý đến Từ thị, hẳn tự nhiên biết đến. Thế nhưng Lý Đông Hải nói chuyện này, trước đó mình lại không hề biết gì, việc này về tình về lý đều không thông. Từ Vạn Hồng trong giới truyền thông cũng có nhiều người của hắn, lại thấy ánh mắt của Lý Đông Hải có chút né tránh, đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra. Nét mặt liền khôi phục thần thái như trước, thần nhiên nói "Ảnh chụp đâu?"

Trong mắt Lý Đông Hải hiện lên một tia mừng rỡ, đương nhiên cũng bị Từ Vạn Hồng thu hết vào đáy mắt. Dem túi văn kiện chứa ảnh chụp đưa cho Từ Vạn Hồng, Từ Vạn Hồng mở túi văn kiện ra, sau khi nhìn một chút ảnh chụp bên trong, trên mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là mở miệng hỏi Lý Đông Hải, "Đông Hải, ngoại trừ những hình này thì còn phim ảnh gì nữa không?"

"Dạ, ông nội, không có. Phim và ảnh đều đã ở chỗ này." Trong lòng Lý Đông Hải vẫn cảm thấy kinh hãi, biểu hiện của Từ lão gia tử này cũng quá bình tĩnh đi. Quả nhiên gừng càng già càng cay, xem ra mình vẫn phải từ từ.

Sau khi Từ Vạn Hồng và Lý Đông Hải trò chuyện thêm một lúc, liền mượn cơ nói thân thể mình khó chịu, gọi Lưu thẩm tiễn khách.

Lý Đông Hải tuy rằng không hài lòng với kết quả như vậy, nhưng mà vẫn nhìn thấu lúc Từ Vạn Hồng nói chuyện phiếm có chút không yên lòng, hiện tại lại vội tiễn mình đi, xem ra là phải đóng cửa xử lý việc nhà. Dù sao cũng sáng tỏ, sau khi rời khỏi Từ trạch liền vội vàng đi tìm thú vui cho mình.

Lý Đông Hải vừa rời khỏi, Từ Vạn Hồng kêu Lưu thẩm gọi điện thoại cho Từ Tử Kỳ nhanh chóng về Từ trạch.

Sau khi Từ Tử Kỳ ở trong công ty nhận được điện thoại của Lưu thẩm, gọi một cú điện thoại cho Nguyên Hòa, nói mình buổi tối sẽ không về, kêu tiểu rùa đen nào đó tự lo cơm tối. Trong tiếng kêu bi ai của tiểu rùa đen, Từ Tử Kỳ cúp điện thoại. Ở trong phòng làm việc mỉm cười, cầm lấy túi liền xuống lầu Từ thị lái xe về Từ trạch.

Lúc Từ Tử Kỳ vào cửa Từ trạch liền thấy Từ Vạn Hồng đen mặt trừng mắt nhìn nàng, trong lòng Từ Tử Kỳ kinh ngạc, cả kinh, nàng biết về mặt này của lão gia tử thể hiện có việc gì rất lớn, mà việc lớn này lại có liên quan đến mình.

Bất quá, Từ Tử Kỳ nàng cũng không phải người dễ đối phó, tuy rằng trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng nét mặt vẫn không hề khác thường, nhìn Từ Vạn Hồng kêu một tiếng "Ông nội!"

Từ Vạn Hồng đúng là tức giận, tại sao hắn lại không nhìn ra cháu gái hắn gần đây khi c thường chứ, hiện tại vừa nhìn thì thật là nét mặt hồng hào a! Tức giận thở gấp, hẳn không để ý đến câu ông nội kia của Từ Tử Kỳ, mà là trực tiếp giơ cây gậy trong tay hung tợn đánh Từ Tử Kỳ một cái.

Nghe được Từ Tử Kỳ kêu đau một tiếng, lại đau lòng nhìn cháu gái mình, thế nhưng về mặt vẫn xanh mét đến khó coi.

Bạn nào k hài lòng văn phong của mình có thể inbox mình send bản Word rồi beta lại đọc :)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 50

Sau khi Từ Tử Kỳ rên khẽ một tiếng thì đứng sững sờ ngay tại chỗ, ông nội của nàng ra tay đánh nàng, từ nhỏ đến lớn cho dù lão gia tử đối xử với nàng

nghiêm khắc cỡ nào, ông nội cũng chưa từng ra tay đánh nàng, ngày hôm nay lại đánh nàng.

Tất cả ủy khuất của Từ Từ Kỳ, chẳng biết mình rốt cuộc làm gì để lão gia tử quyết tâm tàn nhẫn mà đánh nàng. Mím môi cùng Từ Vạn Hồng nhìn nhau.

Từ Vạn Hồng giận dữ đem những tấm hình của Lý Đông Hải vứt ra trước mặt của Từ Từ Kỳ, phẫn nộ quát "Con xem việc tốt mà con làm một chút, con muốn đem thể diện của Từ gia vứt sạch con mới chịu ngừng tay phải không à!"

Từ Từ Kỳ ngồi xuống lấy ảnh chụp ra, mắt nhìn chăm chăm mấy bức ảnh, thân thể thoáng chốc cứng đờ. Lập tức mặt lạnh xuống, nhìn Từ Vạn Hồng lạnh lùng nói "Ông phải người theo dõi con?"

Từ Vạn Hồng dường như cũng không ngờ Từ Từ Kỳ sẽ phản ứng như thế, chống gậy, lại muốn đánh Từ Từ Kỳ một trận, Lưu thâm vội vàng chạy đến, đề chấn giữa hai người, khuyên giải nói "Lão gia, ngài đừng tức giận, cẩn thận tức giận hại thân." Vội vàng xoay người nói với Từ Từ Kỳ "Tiêu thư mau xin lỗi lão gia."

Từ Từ Kỳ vẫn trừng mắt nhìn Từ Vạn Hồng, mắt một cái cũng không chớp. Bộ dáng tức giận đùng đùng, làm cho khí thế của Từ Vạn Hồng hạ xuống nói "Đây là do Đông Hải làm. Ta mặc kệ con ở bên ngoài chơi đùa như thế nào, thế nhưng nếu tổn hại và uy hiếp đến lợi ích của Từ thị. Ta tuyệt đối sẽ không cho phép."

Từ Từ Kỳ trào phúng lại kinh ngạc nhìn Từ Vạn Hồng, nàng không phải là không biết địa vị của Từ thị ở trong lòng lão gia tử, chỉ là vào giờ khắc này, lòng của nàng vẫn chua xót, vẫn đau lòng. Xưa nay nàng đều biết ở trong mắt của Từ Vạn Hồng bản thân mình vĩnh viễn không sánh bằng Từ thị, nhưng biết cùng với chính tai nghe thấy không giống nhau, sau khi chính tai nghe được, tim giống như mảnh liệt mà vỡ nát, đau đớn, máu chảy đầm đìa.

Từ Vạn Hồng nhìn Từ Từ Kỳ hai mắt dần dần trống rỗng thất thần, biết hành động cùng lời nói của mình làm tổn thương cháu gái mà hấn yêu thương nhất, thế nhưng hấn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm hại đến Từ thị, Từ thị là thành quả hấn cùng vợ cực khổ dốc sức cả đời mới làm ra được, làm sao có thể để người khác phá hoại? Cho dù là cháu gái ruột cũng không được.

Thái độ của Từ Vạn Hồng rất cứng rắn, hiện nay Nguyên Họa không thể động đến, trước không nói đến thế lực gia tộc khổng lồ của Nguyên Họa làm cho hấn kiêng kỵ mà không dám đơn giản động thủ, chủ yếu nhất là hiện tại Nguyên Họa bây giờ là người của Tiêu thị, hấn biết Nguyên Họa đảm nhiệm chức vụ giám đốc ở Tiêu thị, mà hiện tại Tiêu thị cùng Từ thị có quan hệ hợp tác, đương nhiên là không thể đắc tội.

Từ Vạn Hồng đột nhiên cảm thấy có điểm may mắn trước đây Nguyên Họa bị Tiêu thị đoạt đi, nếu không hiện tại Nguyên Họa còn đang làm việc ở Từ thị, với hấn mà nói thật đúng là không biết làm sao xử lý tốt chuyện này. Đuổi việc sao, người này đối với mình còn có tác dụng. Không đuổi sao, lại phải cả ngày lo lắng quan hệ giữa nàng và Từ Từ Kỳ lại bị chụp được.

Hấn cho phép Từ Từ Kỳ vui đùa, thế nhưng giới hạn do hấn nắm chặt được, chuyện như lần này hấn không hy vọng lại xuất hiện lần thứ hai.

Từ Từ Kỳ hiển nhiên không tập trung nghe lời của lão gia tử, nàng dễ bụng, là thật dễ bụng. Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn vì Từ thị hi sinh, thời điểm những đứa nhỏ khác còn đang chơi đùa, nàng phải tiếp nhận hình thức giáo dục đầy đủ mà lão gia tử đặt ra để chuẩn bị cho người thừa kế tương lai của Từ thị.

Có thể nói Từ Từ Kỳ chưa từng có tuổi thơ của chính mình, nếu có cũng chỉ là học tri thức bất tận cùng với thủ đoạn, cũng tạo ra tính tình lạnh lùng hiện nay của nàng.

Từ lão gia tử nói ra ý nghĩ của mình xong liền quay sang nói chuyện kết hôn của Từ Từ Kỳ. Việc này làm Từ Từ Kỳ thật sự nổi điên. Nhìn Từ Vạn Hồng liền nói "Ông nội, hôn nhân đại sự của con không cần ông nhúng tay, ta tự biết xử lý."

Nàng có thể cho phép lão gia tử quấy rầy cuộc sống của nàng, nhưng mà tuyệt đối không đồng ý lão gia tử nhúng tay vào cuộc đời của nàng, đây là vấn đề nguyên tắc. Từ Từ Kỳ nàng có sinh mệnh, có linh hồn, có tư tưởng cùng với tôn nghiêm của mình, chứ không phải con rối của lão gia tử, trước giờ không phải, sau này lại càng không phải.

Hai người vì chuyện này làm cho rối bời, phương thức kết thúc ngàn lần giống nhau chính là Từ Từ Kỳ mang theo vẻ mặt lãnh đạm rời khỏi Từ trạch. Không khí xung quanh trong lúc đó cũng thấp xuống vài độ.

Từ Từ Kỳ lái xe trong tình trạng càng ngày càng tăng tốc độ, phóng xuất nội tâm bị đè nén. Nàng không có đến phòng trọ của Nguyên Họa, nàng vẫn nhớ cảnh cáo của lão gia tử, cho dù hiện tại biết bối cảnh của Nguyên Họa rất cường đại, nhưng cũng lo lắng bức đến lão gia tử sẽ làm những chuyện tổn thương Nguyên Họa. Ở điểm này Từ Từ Kỳ tin tưởng không hề nghi ngờ, dù sao người kia cũng là ông ruột của mình, e là không ai hiểu rõ lão gia tử hơn bản thân mình.

Từ Từ Kỳ trở lại về nhà, đưa thân thể mệt mỏi thả vào bồn tắm, ở phòng trọ nhỏ nhỏ kia của Nguyên Họa cũng không có bồn tắm lớn cho nàng tắm rửa và thư giãn. Thân thể đặt bên trong bồn tắm, từng chút hạ xuống, nước dần ngập qua đầu, nín thở, qua hồi lâu sau mới trôi lên mặt nước, cả gương mặt tỉnh xảo ngập đến mức có chút phồng hồng, ra khỏi bồn tắm lớn, lau sạch da thịt bóng loáng nhẵn nhụi. Bọc một cái khăn tắm màu trắng, trần trở ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa dùng khăn mặt lau tóc còn đang ướt, ra ban công, gió thổi nhẹ, để khăn mặt trong tay xuống, sợi tóc theo gió nhẹ lay động giữa không trung, có ý không lấy tay hất đi sợi tóc che khuất tầm mắt, mặc nó tùy ý phát phơ.

Ánh trăng buồn tẻ bao phủ toàn bộ thành phố rực rỡ, Từ Từ Kỳ hơi ngược đầu, không có tâm tư quan tâm phở xá huyên náo dưới lầu, những đám người bận rộn như bầy kiến kia.

Đi vào phòng ngủ, tay cầm điện thoại lơ lửng giữa không trung, từ đầu đến cuối không có đề xuống, hoặc là làm một động tác khác. Một mình ngơ ngẩn

hồi lâu mới nhấn nút tắt máy, ngã trên giường lớn. Trước khi chưa có Nguyên Họa, bản thân mình chỉ độc lai độc vãng, cùng cô đơn làm bạn, cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu cô độc, hôm nay thể xác và tinh thần đã quen với tiểu rùa đen kia làm bạn, đêm đến không có nàng, không có hương vị của phòng nàng, không có giường ấm áp của nàng, tất cả đều làm Từ Từ Kỳ không quen. Không chống lại được nỗi tương tư xâm lấn. Quanh người cũng cảm thấy lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, chăn mền phủ kín cũng không có một chút cảm giác ấm áp, sớm đã quen với thân thể nhỏ nhỏ kia sưởi ấm cho mình. Thói quen thật là đáng sợ, Từ Từ Kỳ cười tự giễu, nhắm chặt hai mắt, ép buộc mình không nên suy nghĩ nữa.

Sau khi Nguyên Họa làm xong việc ở công ty, liền chạy vội về phòng trọ của mình. Không thấy được thân ảnh của Từ Từ Kỳ, trong lòng có chút mất mát, nhưng mà hiểu rõ tình cảnh của Từ Từ Kỳ, dù sao người ta cũng là người thừa kế của công ty lớn như Từ thị, nhất định là không thể giống mình có nhiều thời gian rảnh rỗi để lãng phí như vậy. Buồn thì buồn nhưng Nguyên Họa cũng đang cố gắng theo kịp Từ Từ Kỳ, chuyện cần làm bây giờ là rút ngắn khoảng cách giữa hai người với nhau.

Nguyên Họa cũng không có gọi điện thoại cho Từ Từ Kỳ, hai người dính lấy nhau hơn một tháng, đối với Nguyên Họa mà nói cũng không phải là không thu hoạch được gì, chỉ ít nàng hiểu được tính tình của Từ Từ Kỳ, bề ngoài tuy rằng lạnh như băng, thế nhưng trong lòng đối xử với nàng rất tốt. Mà Từ Từ Kỳ nếu như không gọi điện thoại cho nàng tức là có hai nguyên nhân, một là đang làm việc, lúc này tuyệt đối không thể làm phiền đến Từ Từ Kỳ. Nguyên Họa nhớ rõ lần trước Từ Từ Kỳ đang làm việc, gọi một cú điện thoại cho nàng, Từ Từ Kỳ cũng nghe máy, lúc nghe điện thoại cũng không cảm thấy được có cái gì không đúng, đến lúc Nguyên Họa trở về phòng trọ, Từ Từ Kỳ đã trở về, còn nấu một bàn thức ăn ngon chờ Nguyên Họa, Nguyên Họa thụ sủng nhược kinh* a! Chỉ kém đặc ý đến nhà nhót, nhìn Từ Từ Kỳ đặc biệt tình cảm nói "Từ kỳ, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Thế nào nấu nhiều món ngon như vậy."

*được cưng nhưng lại vừa mừng vừa lo

Từ Từ Kỳ chỉ nhìn nàng cười nhẹ, làm cho Nguyên Họa nhìn đến u mê, một hồi lâu mới hoàn hồn, cảm thấy đôi đùi gấp thịt kho tàu trước mắt mình, lúc vừa ăn vào, Nguyên Họa thiếu chút nữa phun ra ngoài, oa, làm sao có thể mặn như vậy a! Từ Kỳ bỏ bao nhiêu muối vào đây? Nguyên Họa ở trong lòng oán trách, thế nhưng sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt nhu tình như nước của Từ Từ Kỳ thì không dám nói ra khỏi miệng. Từ Từ Kỳ còn không ngừng gấp thức ăn cho nàng, Nguyên Họa làm sao lại không biết xấu hổ mà từ chối ý tốt của vợ yêu đây, nhắm mắt cũng phải giải quyết hết những món này chứ?

Thế nhưng trong lòng ai oán, vô cùng ai oán a! Tại sao nàng không biết hôm nay đã làm gì chọc cho vợ yêu không vui. Luôn luôn duy trì khoảng cách với Tiêu Tiêu Dao mà nha, hơn nữa Từ Từ Kỳ cũng sẽ không chờ đến giờ phút này mới tính sổ chuyện này với nàng, suy trước nghĩ sau vẫn không thể nào nghĩ ra mình chọc gì đến Từ Từ Kỳ. Gương mặt khổ não nhìn Từ Từ Kỳ, cuối cùng đem thức ăn giải quyết xong, Từ đại mỹ nữ mới thân nhiên nói một câu "Sau này lúc tôi đang làm việc, không có chuyện trọng thì không cần gọi điện thoại cho tôi, chuyện như ngày hôm nay, tôi không muốn xảy ra lần thứ hai. Còn có, em dọn dẹp bàn ăn, rửa chén. Em xem, những thứ này đều là em ăn."

Nguyên Họa khô sở nhìn một bàn cơm thừa, trong lòng ớn lạnh. Ai có thể nói cho nàng biết đây là tại sao không? Sau khi bản thân phải ăn đồ ăn khó nuốt như vậy còn bị đẩy làm cu li.

Sau khi Từ Từ Kỳ dạy dỗ, bạn nhỏ Nguyên Họa rốt cuộc có thể rửa chén. Không còn kị với nhà bếp nữa, thế nhưng Từ đại mỹ nữ vì sinh mạng cùng với dạ dày của bản thân sau này còn có thể hoạt động êm đẹp, vẫn không để Nguyên Họa học nấu cơm.

Nguyên Họa oán hận vì việc này rất nhiều, bản thân mình dễ dàng làm sao? Chỉ là muốn nấu cho người mình yêu ăn, còn bị vợ yêu chê bai, thực sự quá tổn thương tự tôn. Đối với việc Nguyên Họa oán giận, Từ Từ Kỳ một mực không thèm để ý.

Mà nguyên nhân thứ hai chính là lúc này Từ Từ Kỳ không muốn Nguyên Họa quấy rối nàng, nếu Từ Từ Kỳ không muốn, như vậy Nguyên Họa cũng tự nhiên sẽ không làm phiền Từ Từ Kỳ. Chẳng qua là bản thân sẽ tự khô sợ cùng với suy nghĩ nhiều một chút.

Nguyên Họa chờ đến bây giờ, vẫn đang không thấy Từ Từ Kỳ về, điện thoại cũng không gọi. Đương nhiên sẽ biết tối nay Từ Từ Kỳ sẽ không tới chỗ của nàng, nàng kích động muốn đi tìm Từ Từ Kỳ, lại không được phép kích động mà làm như vậy.

Cầm điện thoại gọi cho Từ Kiều, nàng và Từ Kiều cũng đã hơn một tháng không có liên lạc. Thậm chí Nguyên Họa cảm thấy từ khi Từ Kiều biết chuyện của nàng và Từ Từ Kỳ thì có ý hoặc vô ý mà trốn tránh nàng, điều này làm cho Nguyên Họa cảm thấy đau khổ. Có thể nói Từ Kiều chính là người bạn mà Nguyên Họa coi trọng nhất, nàng không muốn cứ như vậy mà mất đi tri kỷ cùng mình lớn lên này.

Điện thoại được kết nối, Nguyên Họa vẫn cảm thấy có chút áp lực, hình như hơn một tháng không có liên hệ, xa lạ cùng với khoảng cách tăng rất nhiều, hai người đều không nói gì, nghe tiếng hít thở trong điện thoại truyền đến. Cuối cùng vẫn là Nguyên Họa mở miệng nói trước "A kiều, buổi tối có rảnh không? Kêu anh Hà với Minh Minh ra chơi một chút, mấy người chúng ta cũng đã lâu không có tụ họp."

Đợi nửa ngày cũng không thấy Từ Kiều bên kia điện thoại có phản ứng gì, Nguyên Họa thậm chí hoài nghi Từ Kiều đã cúp điện thoại. Đến lúc Nguyên Họa chờ đến không nhìn được nữa, Từ Kiều mới thân nhiên nói "Ừ, được. Gặp ở chỗ cũ đi." Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại của Nguyên Họa, Nguyên Họa nhìn chằm chằm điện thoại bị Từ Kiều cúp trong tay, còn có thể nghe bên đầu kia truyền đến âm thanh đô đô máy bận, chẳng biết phát ngốc bao lâu, mới cầm điện thoại gọi cho những người khác. Sau khi hẹn gặp ở Bắc Môn mới mặt một cái áo khoát màu xanh lam đi xuống lầu.

Gọi xe chạy đến nhà hàng ở Bắc Môn, chào hỏi mọi người mới ngồi xuống.

Lần thứ hai Nguyên Họa thấy Dương Bồi Nhiên, đã sớm quên mất người ta, còn đặc biệt lễ phép hỏi "Cậu là?"

Người ta lúng túng gãi đầu, cuối cùng Hà Gia Tuấn gõ đầu của Nguyên Họa nói "Nguyên Họa a, trí nhớ của em không được rồi, Bồi Nhiên chính là người lần trước đi cùng anh đến phòng trọ của em a, lúc về người ta còn muốn mời em ăn em nữa."

Nguyễn Hòa lập tức đảo mắt cả buổi, rốt cục cũng nhớ ra, ngượng ngùng nhìn Dương Bồi Nhiên nói xin lỗi "Ngại quá, haha, trí nhớ của mình kém vậy đây, nhảy mất thì quên người khác."

Nét mặt của Dương Bồi Nhiên không chút kỳ quái nói không sao, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Lúc Từ Kiều đến, Nguyễn Hòa đứng dậy nghênh đón nàng, Từ Kiều tránh được cái ôm của Nguyễn Hòa, thẳng tới cái ghế bên cạnh Minh Minh ngồi xuống, Nguyễn Hòa vừa nhìn liền muốn ngồi chung một chỗ với Từ Kiều, nhưng Từ Kiều giống như cố ý né tránh Nguyễn Hòa, trực tiếp nắm Minh Minh chần giữa hai người, Minh Minh và Hà Gia Tuấn đều cảm thấy hai người có cái gì không đúng, hoang mang nhìn Từ Kiều, Từ Kiều mặt không cảm xúc, cái gì cũng không giải thích. Bất đắc dĩ mọi ánh mắt nghi ngờ đều ném lên đầu Nguyễn Hòa, Nguyễn Hòa chỉ có thể nhìn hai người cười ha hả, kêu người phục vụ lại gọi món ăn, xóa bỏ không khí lúng túng lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 51

Nguyễn Hòa vẫn muốn tìm cơ hội tiếp cận Từ Kiều để hỏi rõ hiện tại nàng rốt cuộc có suy nghĩ gì, thế nhưng Từ Kiều cũng rõ ràng không cho Nguyễn Hòa cơ hội này, ngay cả đi WC cũng nắm Minh Minh đi cùng.

Hà Gia Tuấn nhìn Nguyễn Hòa sầu khổ đầy mặt, ý bảo Dương Bồi Nhiên đến an ủi một chút, cái này rõ ràng là tạo cơ hội cho hai người. Dương Bồi Nhiên nhìn thoáng qua Nguyễn Hòa, ra hiệu với Hà Gia Tuấn, tìm rung lên, dời đến ghế bên cạnh Nguyễn Hòa.

"Nguyễn Hòa." Dương Bồi Nhiên có chút lúng túng chào hỏi.

"A, Bồi Nhiên." Nguyễn Hòa hoàn hồn, quay qua Dương Bồi Nhiên ngượng ngập cười, còn rõ ràng là đáng vẻ mặt tập trung.

Dương Bồi Nhiên mỉm cười, giống như có lời muốn nói, Nguyễn Hòa nhìn thấy thì cau mày. Nguyễn Hòa xác định thời khắc này trong lòng nàng rất bất an, nàng ngu ngốc đến vậy, cũng nhìn ra được Dương Bồi Nhiên có ý với nàng. Nếu như là trước đây chưa gặp Từ Từ Kỳ, nàng ngược lại có thể suy nghĩ một chút đến vị Dương tiên sinh có chút ngại ngùng, thế nhưng trong tim nàng hiện tại chỉ có Từ Từ Kỳ, không có rãnh rỗi để ý đến những tình cảm này. Thừa dịp Dương Bồi Nhiên còn chưa nói ra miệng, Nguyễn Hòa vội vàng nói "Mình đi WC một chút, các cậu ăn trước đi." Liền đứng dậy chạy nhanh về WC.

Dương Bồi Nhiên nhìn bóng lưng dần xa của Nguyễn Hòa, mắt nhắm cười cười. Nhìn Hà Gia Tuấn nói rằng "Gia Tuấn, mình nghĩ hay là thôi đi. Cậu xem Nguyễn Hòa không có ý gì với mình cả."

Hà Gia Tuấn lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, nói thật hẳn rất coi trọng người anh em tốt này, không nói đến hẳn rất có trách nhiệm, làm việc ở đồn cảnh sát cũng rất tích cực, bề ngoài tuy rằng ngại ngùng ít nói một chút, thế nhưng đối xử với mọi người rất tốt, hơn nữa quan trọng nhất là hẳn rất nghiêm túc đối với tình cảm, cũng rất thật lòng. Cho nên khi hẳn biết Dương Bồi Nhiên thích Nguyễn Hòa, liền muốn tác hợp bọn họ.

Thế nhưng thế sự khó lường a, nam nhân tốt như vậy, Nguyễn Hòa người ta một mực không thích.

Nguyễn Hòa đi tới cửa WC nhìn thấy Minh Minh, liền kêu Minh Minh đi trước. Minh Minh tự nhiên cũng nhìn thấu giữa Nguyễn Hòa và Từ Kiều có xuất hiện vấn đề gì đó, cũng biết có một số việc nhất định hai người phải đối mặt giải quyết cho xong thì liền ném cho Nguyễn Hòa một ánh mắt cổ vũ, ra khỏi WC.

Đêm nay Từ Kiều uống không ít, tuy rằng không có say, thế nhưng cước bộ rõ ràng có chút loạn choạng. Nguyễn Hòa thấy Từ Kiều nôn xon ra khỏi WC, vội vàng tiến lên đỡ lấy quan tâm hỏi "A Kiều, mày không sao chứ?"

Lúc Từ Kiều nghe được thanh âm của Nguyễn Hòa thì thân thể nho nhỏ run lên một cái, Nguyễn Hòa đang đỡ nàng liền nhận ra. Tâm trạng của Nguyễn Hòa buồn bã, tay đỡ Từ Kiều có chút run, chẳng lẽ thật sự để ý sao? Nguyễn Hòa nghĩ như vậy, tim không ức chế được mà đau đớn. Bạn tốt nhất của nàng ghét bỏ nàng, bởi vì tính hướng của nàng mà ghét bỏ nàng.

Từ Kiều không có cảm giác được Nguyễn Hòa dị thường, chỉ là vội vàng thoát khỏi cái ôm của người quấy đến nàng tinh thần không yên. Tránh khỏi Nguyễn Hòa, một mình choạng choạng chạy ra ngoài.

Còn lại một mình Nguyễn Hòa ở trong WC nhìn hai tay của mình đau lòng khóc lên, hai người cũng không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, không ngừng hiểu lầm đối phương mà tạo thành tổn thương không thể bù đắp.

Ở trong mắt của Nguyễn Hòa, Từ Kiều đối với nàng mà nói có bao nhiêu quan trọng, chỉ có bản thân nàng biết biết, nàng không sẽ vì Từ Kiều mà từ bỏ Từ Từ Kỳ, nhưng mà rất để ý cái nhìn của Từ Kiều đối với quan hệ giữa mình và Từ Từ Kỳ. Đi tới trước bồn rửa tay, hắt nước lạnh vài cái lên mặt mới rời khỏi WC.

Lúc Nguyễn Hòa trở lại chỗ ngồi của mình thì cũng không có chút hứng thú nào. Mọi người trò chuyện một chút đều tự đi về nhà, Nguyễn Hòa không

yên lòng Từ Kiều đã có chút say, muốn đưa nàng trở về. Thế nhưng Từ Kiều ngược lại vẫn ôm cánh tay của Minh Minh không chịu buông ra, cuối cùng đành phải để Minh Minh đưa nàng về nhà.

Sau khi Nguyên Họa trở lại phòng trọ đã là 11 giờ đêm, ngay cả tắm cũng không tắm liền trực tiếp nằm trên giường, nghe được hương khí đặc trưng của Từ Từ Kỳ còn lưu trên giường, nhìn đồng hồ màu bạc treo trên tường, trong không biết là tư vị gì. Nghĩ đến thái độ hôm nay của Từ Kiều đối với mình thì vô cùng khó chịu. Yết hầu giống như bị bóp chặt, không thể hô hấp. Trong lòng lại cảm thấy chua xót. Trong đầu luôn quanh quẩn chính là ý nghĩ: chẳng lẽ tính hướng của mình khiến người khác khó chấp nhận như thế? Ngay cả bạn thân từ nhỏ đến lớn của mình cũng không chấp nhận được, thái độ của ba mẹ mình có phải cũng như vậy không? Nghĩ tới những thứ này, trái tim Nguyên Họa liền co rút, vốn tưởng rằng Từ Kiều sẽ bên cạnh nàng ủng hộ nàng, nhưng bây giờ ngay cả Từ Kiều cũng để ý như vậy, lòng tin của Nguyên Họa bị đã kích kịch liệt. Do đó dẫn đến bản thân nàng càng ngày càng không có tự tin thuyết phục Nguyên ba Nguyên mẹ.

Nguyên Họa nghiêng đầu suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, thậm chí nghĩ tới nếu như Nguyên ba Nguyên mẹ kiên quyết không đồng ý chuyện của nàng và Từ Từ Kỳ, rồi cùng người nhà cắt đứt, thế nhưng Nguyên Họa vẫn không nỡ tổn thương những người thân nhất của mình. Lắc đầu, đắp chăn, không để cho mình suy nghĩ nữa, ngủ sớm tốt hơn.

Không biết có phải do Từ Từ Kỳ không ở bên cạnh không, Nguyên Họa luôn cảm thấy trong phòng cùng với trong lòng đều trống rỗng. Mà cả đêm hôm qua, Nguyên Họa ngủ được cũng không được tốt, trời vừa sáng đã thức dậy, một chút buồn ngủ cũng không còn.

Đi tới WC, đánh răng rửa mặt, sau khi làm vệ sinh xong, mặc một bộ quần áo công sở chỉnh tề, cầm lấy túi đi xuống lầu.

Vừa chen chút trên xe buýt, lúc này là giờ cao điểm đi làm, người tự nhiên cũng rất nhiều. Lúc Nguyên Họa lên xe, trên xe không còn một chỗ trống, chỉ có thể cùng đoàn người đứng giữa xe. Nguyên Họa bị chen lấn có chút không dễ chịu, cả người đều đỏ mồ hôi, mà tối hôm qua lại không có tắm, trên người dính dính, rất khó chịu.

Nguyên Họa lấy bao khăn giấy trong túi ra, mở bao lấy một tờ lau mồ hôi. Đột nhiên xe dừng lại, Nguyên Họa không có tay đỡ, lại bị quán tính của xe làm thân thể bỗng mất trọng tâm, suýt nữa thì té ngã, cũng may bị người chen ở giữa, nhiều người vây nên không ngã chổng vó. Thế nhưng cũng bởi vì như thế một hồi dễ cho Nguyên Họa thấy một tên trộm đang dùng một cây dao nhỏ cắt nhất túi xách của một cô gái để trộm đồ, Nguyên Họa vốn có không phải người thích xen vào chuyện của người khác, thế nhưng cũng không phải người vì lợi ích riêng của mình mà bỏ mặc người khác, nàng vẫn là người rất có tinh thần Lôi Phong*, thế nhưng tinh thần Lôi Phong của Nguyên Họa cũng tùy theo từng người, nếu như hôm nay người này không phải là một cô gái, hoặc là người Nguyên Họa không thích, như vậy nàng tuyệt đối sẽ mở một mắt nhắm một mắt thả tên trộm kia. Chẳng qua là hôm nay nàng xem cô gái này rất thuận mắt, cho nên một màn thấy việc nghĩa hăng hái làm liền xuất hiện trên xe buýt.

*Lôi Phong: được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết lòng hiến dâng của Lôi Phong (wiki)

"Um, xin hỏi ngài đang làm gì?" Nguyên Họa tiến lên kéo cô gái lại gần mình một chút, nhìn tên trộm sắp trộm được túi tay giả vờ lễ độ hỏi.

Chẳng qua là hiện tại tên trộm kia không cảm thấy giọng của Nguyên Họa có bao nhiêu lễ phép, nhìn con ngỗng mập sắp bắt được lại chạy mất, cho dù là tên trộm nào cũng sẽ không cam lòng nha, phần nộ trùng mắt nhìn Nguyên Họa, thấp giọng cảnh cáo "Em gái, anh khuyên cô em không nên xen vào việc của người khác." Còn cô ý hoặc vớ ý làm lóe sáng dụng cụ gây án đang cầm trong tay.

Nguyên Họa không sợ sao, vậy nhất định là gạt người. Ngược lại nội tâm nàng hiện tại thấp thỏm bất an, ai kêu mình thích xen vào chuyện của người khác chứ? Giúp người là phải giúp đến cùng nha, mà nhìn cô gái này rõ ràng còn là một chút cũng chưa nhận ra mình bị kẻ cắp theo dõi. Bất đắc dĩ lắc đầu nói "Đây là đang trên xe buýt, ông anh cũng không nên quá làm càn." Lúc nói câu này, trời biết lòng của Nguyên Họa có bao nhiêu không chắc chắn, còn có chính là cỡ nào sợ và khủng hoảng. Nguyên Họa thật là chưa từng cùng kẻ cướp đối đầu, nàng làm sao biết hiện tại ăn trộm lại có lá gan lớn như vậy chứ? Ở trên xe buýt dám công khai uy hiếp người khác, lúc này còn tưởng rằng mình cảnh cáo tên trộm này trước thì tên trộm này sẽ không dám làm bậy ở trước mặt mọi người, nhưng mà hình như hiện tại tình thế có chút đảo ngược, tại sao mình lại bị uy hiếp ngược lại chứ? Nếu như sớm biết sẽ như vậy, cho dù Nguyên Họa nhìn cô gái này có vừa mắt thế nào cũng sẽ không ra thể hiện cái gì. Hiện tại hối hận đến xanh ruột.

Tên trộm đương nhiên cũng có chút cố kỵ, ở trước mắt công chúng, mặc dù hiện tại mọi người đối với những việc như thế này đều rất lạnh lùng, trên cơ bản cũng sẽ không có người lại đứng ra giúp đỡ hai con nhóc này, hơn nữa trên xe còn có đồng bọn của hắn, nhưng mà vẫn sợ làm lớn chuyện. Sau khi nháy mắt ra hiệu đồng bọn, hai người bọn họ áp sát Nguyên Họa cùng cô gái kia.

Trong lúc Nguyên Họa thấy hai tên trộm cùng nhau hành động, tim cũng treo lên cổ họng, rốt cuộc cô gái bên cạnh cũng phát hiện sự tình không được bình thường, nhìn hai người vô cùng hung ác đến gần mình, siết chặt góc áo của Nguyên Họa, Nguyên Họa ai oán nhìn thoáng qua cô gái so với mình còn cao hơn, đây rốt cuộc là tình huống gì, người còn cao hơn mình lại trốn sau lưng mình, mà hai tên cướp kia lại trắng trợn càng ngày càng đến gần các nàng, nhìn tình huống này nhất định là đi về phía mình. Hiện tại trong lòng Nguyên Họa thật sự muốn chết, ở trong lòng liên tục oán giận bản thân, rảnh rỗi làm chuyện vô ích làm chi?

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cửa xe vừa vặn mở ra, Nguyên Họa nắm tay của cô gái kia liền hướng cửa xe chen ra, thần linh a, mau cho ta xuống đi. Lúc này trong lòng Nguyên Họa cũng chỉ chờ có thế, mau mau cho nàng xuống xe, hai người nhìn thấy Nguyên Họa liều mạng chen ra cửa xe, tên trộm gần Nguyên Họa nhất cũng chen thân về phía trước, nắm cánh tay của Nguyên Họa, Nguyên Họa ra sức né tránh, quát to một tiếng "Buông tay, ta muốn xuống xe!" Thu hút sự chú ý của nhiều người, mà tên cướp bị Nguyên Họa hô to như thế, hơn nữa người trên xe đều chú ý hai người bọn họ, cũng có chút khiếp đảm, sững sờ buông tay đang nắm tay của Nguyên Họa.

Sau khi Nguyên Họa xuống xe mới thở ra một hơi thật dài, vừa định quay qua nói tạm biệt với cô gái kia. Đã bị tiếng hét của cô gái kia làm cho giật mình. "A!"

Nguyên Họa vội vàng nhìn chiếc xe buýt kia, thấy xe không có dừng lại, hai tên cướp kia cũng không xuống xe mới vỗ ngực không vui nói "Cũng không có đuổi theo, cô kêu cái gì mà kêu a? Hừ tôi giết mình."

Cô gái chỉ vào cánh tay của Nguyên Họa hoảng sợ nói "Tay cô bị thương, máu chảy kia. Cô không cảm thấy đau sao?"

Lúc này Nguyên Họa mới theo ánh mắt của cô gái kia nhìn lên người mình, chỉ vừa nhìn một chút, Nguyên Họa thấy tây trang màu đen chỗ cánh tay bị cắt ra, máu chảy không ngừng thì lập tức hét lớn "Oa, chảy máu. Đau quá đau quá! Đau chết mất." (lại mất hình tượng r =))

Thì ra lúc này ở trên xe, tên cướp nắm tay của Nguyên Họa cũng đã sớm cầm công cụ gây án, mà lúc này Nguyên Họa giãy dụa với kêu lớn làm hấn tâm hoảng ý loạn, quên mất trên tay mình còn cầm dao, liền cắt lên cánh tay của Nguyên Họa. Mà Nguyên Họa còn đang giãy dụa cũng không cảm giác được mình bị người ta dùng dao làm cho bị thương, chẳng qua là lúc đó cảm thấy trên cánh tay hình như có chút mất. Cũng không để ý nhiều, lại bởi vì khăn trương muốn thoát thân làm cho nàng không cảm thấy được đau đớn. Mới dẫn đến việc lúc Nguyên Họa xuống xe cũng không phát hiện sự thật là mình bị thương.

Đề lại cô gái đen mặt hóa ngọc một bên, nhìn Nguyên Họa không ngừng thay đổi sắc mặt kêu la. Lúc này, cô gái vô cùng xác định việc nàng muốn làm bây giờ là đánh ngất cái người nhỏ con lúc này còn vô cùng anh dũng trước mặt mình này.

Nguyên Họa còn đang tự la hét, đã bị cô gái lôi đi. Một bên bị lôi đi một bên vừa la hét "Ta nhất định phải báo thù, tay của ta a? Có thể tàn phế hay không, chảy thật là nhiều máu, cô nói có thể để lại sẹo hay không a, như vậy sẽ thật xấu! Làm sao bây giờ a? Mẹ tôi nói, trên người nữ nhân để lại sẹo sẽ không tốt..."

Nếu như có thể, hiện tại chuyện cô gái này muốn làm nhất là lấy băng dán dán lại cái miệng liên tục la hét bên cạnh nàng, thật sự là quá âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tỉnh Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52

Cô gái kia đưa Nguyên Họa đến bệnh viện, vừa xếp hàng đăng ký, vừa cùng Nguyên Họa băng bó, còn phải giúp nàng xếp hàng lấy thuốc. Mà dọc theo đường đi Nguyên Họa vẫn cứ nói lai nhai, nếu không phải cô gái kia có định lực tốt, đã sớm cầm giày lên, tặng cho nàng cái đế giày. (đập vào đầu chứ ko phải cho không đâu. Hahaha)

Về phần Nguyên Họa đã sớm quên mất chuyện mình phải đi làm, hiện tại nàng quan tâm nhất chính là tay của mình, vết thương kia tuy rằng không dài, nhưng mà lại rất sâu, lúc khử trùng mới biết đau cỡ nào a! Đau như kim đâm xát muối a, Nguyên Họa cũng rất ngại ngùng có phải đi y tá cố ý chỉnh nàng hay không.

"Hic, di, di nhẹ chút a, đau quá!" Nguyên Họa hét lớn, trời biết nàng là người sợ đau bao nhiêu! Di y tá này cũng không dịu dàng một chút chứ, thông phải đều nói y tá dịu dàng nhất sao? Dịu dàng vân vân gì đó đều là gạt người.

Một tiếng di của Nguyên Họa, làm cho vị y tá mới hơn 30 tuổi này vô cùng tức giận, lần này lực độ trên tay không nặng một chút thì sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân. Cho cô kêu bấy, di cũng dám kêu, hừ, đau chết cô tốt nhất. Lực độ trên tay của y tá càng ngày càng tăng, Nguyên Họa đau đến nhe răng trợn mắt kêu la.

Mà cô gái kia đứng bên cạnh, hiện tại miễn bàn có bao nhiêu hối hận cùng Nguyên Họa đến bệnh viện. Không nói một gần chết, còn phải nghe nàng không ngừng không nghỉ nói chuyện linh tinh cùng với tố cáo, quả thực chính là xem nàng thành một cái thùng rác lớn, không ngừng trút hết vào mình. Nếu như cho nàng một lựa chọn, nàng tình nguyện đồ đặc của mình bị trộm, cũng không cần Nguyên Họa giả bộ làm anh hùng. Gặp phải Nguyên Họa, so với gặp phải một đám cướp còn kém xa. Những người đó chỉ ít trộm đồ xong liền đi, đâu có giống Nguyên Họa a, giống như bác gái thời kì mãn kinh, thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng cũng đem tổ tông sống này hầu hạ xong, cô gái kia và Nguyên Họa ra khỏi bệnh viện. Nguyên Họa không chớp mắt nhìn cánh tay bị băng bó của mình, bủn rủn ai oán, rất giống đứa nhỏ bị mẹ vứt bỏ.

"Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về." Cô gái quay qua nói với Nguyên Họa còn đang nhìn chăm chăm cánh tay của mình.

Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn lại Cô gái vừa định nói, điện thoại di động liền vang lên. Vừa nhìn chính là Tiêu Tiểu Dao gọi tới, thậm chí kêu một tiếng không xong, lập tức nghe.

"Alo, Tiểu Dao."

"..."

"Mình bị thương, vẫn còn đang trên đường."

". . ."

"Không có việc gì, không có việc gì, cậu không cần đến."

". . ."

"Được rồi, mình ở trong McDonald gần bệnh viện nhân dân chờ cậu."

". . ."

"Ừ, tạm biệt."

Nguyên Hòa để điện thoại xuống, nhìn cô gái bên cạnh nói "Bạn tới tới đón, không sao rồi. Cô có việc gì thì đi trước đi."

Cô gái liếc mắt nhìn Nguyên Hòa, vẫn không yên lòng nói "Dù sao tôi cũng không có việc gì làm, cô cũng vì tôi mới bị thương. Tôi cùng cô đợi bạn cô đến đi."

Nguyên Hòa cũng không từ chối, một người sẽ rất nhàm chán, Vì vậy hai người cùng đi đến McDonald mua một ít thức ăn, chờ Tiêu Tiêu Dao tới.

Từ lúc hai người nói chuyện, Nguyên Hòa biết được, cô gái này tên là Hồ San San, học ở đại học tốt nhất thành phố A, sinh viên giỏi của đại học Vạn Đỉnh. Hiện nay vẫn là nghiên cứu sinh.

Nguyên Hòa đối với Hồ San San ấn tượng không sai, bộ dáng của Hồ San San rất thanh tú, cử chỉ ăn nói đều rất có quy tắc, quả thực chính là điển hình của thực nữ.

Hồ San San trời sinh là loại người an tĩnh, cho nên trong toàn bộ quá trình nói chuyện, chủ lực đương nhiên chính là Nguyên Hòa của chúng ta.

Cái miệng nhỏ nhắn kia cơ bản không có tồn tại, vẫn im lặng, Hồ San San cũng chỉ là thỉnh thoảng chen vào nói mấy câu. Cứ như vậy vẫn để Nguyên Hòa nói, Nguyên Hòa cũng không phiền hà, không hiểu vì sao muốn thân thiết với Hồ San San, chậm rãi mà nói.

Đợi cho Nguyên Hòa nói đến miệng khô lưỡi khô thì Tiêu Tiêu Dao đã tìm tới, nắm tay của Nguyên Hòa lên liền tỉ mỉ kiểm tra một lần, thấy người không có việc gì, mới bỏ xuống căng thẳng lúc này. Trời biết, lúc nàng nghe được Nguyên Hòa bị thương, có bao nhiêu lo lắng tên tiểu tử này đâu? Hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh nàng. Liên tiếp vượt mấy cái đèn đỏ, mới trong thời gian ngắn như vậy chạy đến đây.

Nguyên Hòa có chút lúng túng thu tay về, giới thiệu với Hồ San San "Vị này chính là bạn tốt kiêm luôn cấp trên của tôi, Tiêu Tiêu Dao, Tiêu tiểu thư."

Từ lúc Hồ San San thấy Tiêu Tiêu Dao vào cửa nắm tay của Nguyên Hòa, liền dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mỹ nữ vừa chạy như bay đến này. Nàng bị khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tiêu Dao làm chấn động, cũng không phải chưa gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp hơn nàng, chẳng qua là nữ nhân này đẹp từ trong tỏa ra bên ngoài, căn bản không cần bất kỳ trang sức nào.

Mà lúc phát hiện Tiêu Tiêu Dao quan tâm Nguyên Hòa như vậy, vẫn trong trạng thái kinh ngạc giật mình tỉnh lại, cười nhẹ. Nàng nhìn ra được nữ nhân này thích tên. Mà tên lùn này căn bản không có hứng thú với nàng, cố ý hoặc vô ý tránh né hành động thân mật của vị mỹ nữ này. Những thứ này đều rơi vào mắt Hồ San San, nàng cũng không biểu hiện ra phản ứng gì lớn, chỉ nhìn Tiêu Tiêu Dao cười nhẹ.

Lúc này Tiêu Tiêu Dao mới phát hiện bên cạnh còn có một nữ tử toàn thân đều bao phủ phong thái của người trí thức, nhìn ánh mắt của nữ tử này luôn cảm thấy sắc bén. Giống như muốn nhìn thấu nàng. Tiêu Tiêu Dao có chút không được tự nhiên tránh đi ánh mắt cùng ý cười của nàng. Ngược lại nói với Nguyên Hòa "Nguyên Hòa, mình đưa cậu về nhà. Miễn cho chú và dì lo lắng."

Nguyên Hòa cúi đầu suy nghĩ một hồi, vẫn gật đầu đáp ứng. Nàng không biết đêm nay Từ Từ Kỳ có về phòng trọ của nàng hay không, hơn nữa cho tới bây giờ mình cũng không nhận được một tin nhắn hay một cú điện thoại nào của nàng. Cũng không muốn cho Từ Từ Kỳ biết mình chuyện bị thương, sau khi suy nghĩ vẫn quyết định về nhà trước.

Nguyên Hòa nhìn Hồ San San nói "San San, ngày hôm nay cảm ơn cậu!"

Hồ San San cười nói "Phải là tôi cảm ơn cậu mới đúng, cậu mau về nhà đi. Sau khi về nhà thì nghỉ ngơi thật tốt."

Lúc Nguyên Hòa gật đầu thì nghĩ tới điều gì quay qua nói với Hồ San San "San San, đưa điện thoại cậu cho tôi mượn một chút."

Hồ San San có chút buồn bực nhìn Nguyên Hòa, vẫn là đem điện thoại của mình đưa cho Nguyên Hòa. Nguyên Hòa ấn vào số của mình, nghe được tiếng chuông mới thoải mái cười nói "Được rồi, đó là số của tôi. Có việc gì cũng có thể gọi cho tôi."

Hành động của hai người kia làm Tiêu Tiêu Dao thấy rất uất ức, nàng thế nào không thấy Nguyên Hòa nhiệt tình với nàng như vậy? Lại không thể biểu hiện ghen tuông của mình, chỉ có thể thần nhiên nói với Nguyên Hòa "Nguyên Hòa, chúng ta đi thôi."

Nguyên Hòa nhìn thoáng qua Tiêu Tiêu Dao, nói với Hồ San San "Tôi đi trước, cậu trên đường cẩn thận."

Hồ San San gật đầu với nằng, cũng không nói gì nữa, mà là chuyển hướng nhìn Tiêu Tiểu Dao, Tiêu Tiểu Dao tránh được ánh mắt của nằng, cùng Nguyên Họa ra khỏi McDonald. Hồ San San nhìn bóng lưng của Tiêu Tiểu Dao, đột nhiên toát ra một nụ cười xinh đẹp vô cùng quý dị.

Mà Tiêu Tiểu Dao đang đi trên đường lại rung mình một cái, bỗng nhiên nghĩ tới Hồ San San, càng nghĩ quanh thân càng thêm lạnh. Đây là lần đầu tiên có người làm cho Tiêu Tiểu Dao cảm thấy quý dị như vậy. Tiêu Tiểu Dao thậm chí chẳng biết tại sao, một nữ tử nhìn có vẻ ngoan ngoãn hiền chuyện, điềm tĩnh yên bình lại làm cho nằng có cảm giác như vậy, nằng thà tin tưởng tất cả đều là ảo giác.

Bộ dáng của Tiêu Tiểu Dao không yên lòng, Nguyên Họa đương nhiên cảm thấy được, cũng không quấy rầy nằng. Sau khi tự thắt dây an toàn liền nhắm hai mắt lại, tối hôm qua nằng vốn ngủ không ngon, sáng sớm lại sợ chuyện không đầu như thế, đã sớm mệt bỏ hơi tai. Nhắm mắt lại lát đã cùng Chu công hện hồ*.

*ngủ

Chờ Tiêu Tiểu Dao thoát khỏi suy nghĩ của mình, Nguyên Họa bên cạnh đã sớm ngủ như chết. Tiêu Tiểu Dao áo nảo thở dài một hơi, nằng làm sao không cảm giác được Nguyên Họa thời thời khắc khắc đều vẫn duy trì một khoảng cách với nằng chứ? Chẳng qua là nằng vẫn tin chắc, Tiêu Tiểu Dao nằng muốn thứ gì, thì nhất định có thể có được. Hết lần này tới lần khác Nguyên Họa không nhận tình cảm của nằng, điều này làm cho lòng tin của nằng từ trước đến nay bị đã kích mãnh liệt.

Tiêu Tiểu Dao thích Nguyên Họa, từ lúc học tiểu học đã thích, thích như vậy kéo dài đến hiện tại, cũng dần dần thay đổi. Nằng biết mình đối với Nguyên Họa không chỉ có thích, còn chứa mãnh liệt ý muốn sở hữu nằng, mà nằng cũng biết Từ Từ Kỳ kia là chính tình địch lớn nhất.

Nằng thậm chí có thể nhìn ra được Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ trong lúc đó có quan hệ không bình thường, tuy rằng vẫn chưa biết chuyện hai người họ đã quen nhau.

Tâm tư của Tiêu Tiểu Dao có chút hỗn loạn, đem xe lái đến dưới lầu nhà Nguyên Họa. Mới dụi dụi gọi Nguyên Họa, "Nguyên Họa, đến nhà, mau dậy."

Nguyên Họa còn mơ ngủ, nào còn nhớ mình là ở trong xe của Tiêu Tiểu Dao, còn bủ môi, lẩm bẩm "Từ Kỳ, chị đừng ồn, cho em ngủ trước đã. Còn làm phiền em sẽ ăn chị."

Sau khi Tiêu Tiểu Dao nghe được Nguyên Họa nói, thân thể cứng đờ, nửa ngày mới hoàn hồn, mờ mịt nhìn Nguyên Họa, chẳng biết có cảm tưởng gì. Ý tứ trong lời nói của Nguyên Họa rất rõ ràng, Tiêu Tiểu Dao dù ngu ngốc cỡ nào cũng hiểu những lời này là có ý gì. Hơn nữa đang ngủ lại nói như vậy, chứng minh cái gì, ai lại không hiểu chứ?

Nguyên Họa đang ngủ, không cảm giác được người bên cạnh quấy rầy nữa, chân mày hơi nhíu lại. Nằng biết bình thường Từ Từ Kỳ không kêu được nằng rời giường chính là tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Thế nhưng trong nháy mắt hình như nhớ lại cái gì, đột nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy đôi mắt mờ mịt cùng mất mát của Tiêu Tiểu Dao.

"Tiểu Dao. . . Minh. . ." Nguyên Họa ý thức được nhất định là lúc mình ngủ đã nói lời gì không nên nói, hơn nữa dường như mình còn có một chút ấn tượng.

Tiêu Tiểu Dao muốn hỏi Nguyên Họa, thế nhưng làm sao hỏi được, biết đáp án kia càng không phải làm người đau đớn hơn sao? Còn không bằng như hiện tại giả vờ không biết là tốt nhất.

Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy để Tiêu Tiểu Dao biết mình quan hệ giữa mình và Từ Từ Kỳ cũng không có gì không tốt, chỉ ít không cần mỗi ngày đều phải nói dối dùng các loại lý do từ chối ý tốt của Tiêu Tiểu Dao. Sau khi Nguyên Họa nghĩ thông suốt đêm này, mở miệng liền muốn đem chuyện này nói rõ ràng.

Tiêu Tiểu Dao thấy bộ dạng của Nguyên Họa hình như quyết định muốn tuyên bố chuyện quan trọng gì, lập tức nói "Nguyên Họa, đến rồi, chúng ta mau lên đi. Lúc này mình đã nói với dì rồi, hiện tại chắc dì còn đang chờ ở nhà. Đừng để dì đợi lâu." Nói xong mặc kệ Nguyên Họa, liền trực tiếp mở cửa xe đi ra.

Nguyên Họa bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn mở cửa xe ra ngoài, yên lặng đi theo phía sau Tiêu Tiểu Dao, muốn nói lại thôi, mỗi khi đến lúc muốn đem lời nói ra khỏi miệng, Tiêu Tiểu Dao luôn luôn chuyển đề tài. Nên những lời nằng muốn nói cũng không thể nói ra.

Lúc giới thiệu couple edit nhằm tên Couple phụ. Hồ San San mới đúng nhé ^^!

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 53

Lúc Nguyễn Hòa về đến nhà, Nguyên ba cùng Nguyên mẹ đều ở nhà. Từ sau khi nghe Tiêu Tiểu Dao nói Nguyễn Hòa bị thương, Nhị lão vô cùng lo lắng cho con gái bảo bối của họ, ngay cả đi làm cũng không đi, vẫn ở trong nhà chờ.

Nhìn thấy Nguyễn Hòa, kiểm tra từ trên xuống dưới rồi một lần mới yên lòng.

Nguyên mẹ rất tức giận dạy dỗ Nguyễn Hòa "Nguyễn Hòa, tại sao con không xem lại mình được bao nhiêu cân lượng a, nhỏ con như vậy, cũng dám quan việc không đâu, lần này cũng may là gặp may mắn, nếu không thì không biết có còn mạng trở về hay không đây?"

Nếu Tiêu Tiểu Dao không có ở đây, Nguyễn Hòa tuyệt đối tin tưởng Tây thái hậu nhà nàng sẽ nắm chặt lỗ tai của nàng mà giáo huấn, được một lần học tốt theo chú Lôi Phong, lại bị mẹ mắng thành cái dạng này? Khi còn bé, không phải thầy cô cùng Nguyên ba Nguyên mẹ đều dạy nàng lấy việc giúp người làm niềm vui sao? Hôm nay nàng giúp người khác tại sao lại bị mắng thành cái dạng này? Đối với việc này, Nguyễn Hòa rất ức chế.

Nguyễn Hòa im lặng không vui chịu kiếp bị Nguyên mẹ răn dạy, nhưng mà trong lòng rất không cam lòng, giúp người còn bị mắng, thế sự này thật làm cho người ta đau lòng. Tuy rằng vốn biết mẹ mình lo lắng cho mình, cũng không phải không đồng ý mình trợ đỡ người khác, nhưng mà vẫn phải chú ý đến an toàn của bản thân, không cần liều mạng xông lên cứu người. Thế nhưng hiện tại bị giáo huấn, trong lòng khó tránh khỏi vẫn còn có chút khó chịu.

Sau khi giáo huấn Nguyễn Hòa xong, Nguyên ba Nguyên mẹ quay qua Tiêu Tiểu Dao với thái độ gọi khác hẳn a, Nguyễn Hòa cũng không khỏi ăn giấm chua của Tiêu Tiểu Dao. Đây rốt cuộc ai mới là con gái ruột của Nguyên ba Nguyên mẹ a! Trong lòng Nguyễn Hòa ai oán nghĩ. Một mình đi về phòng ngủ của mình, ở đây nhìn Nguyên mẹ đối xử tốt với Tiêu Tiểu Dao đều cảm thấy chói mắt. Bị thương là nàng, Nguyễn Hòa nàng mới là người bị hại, là con gái ruột của bọn họ, tại sao người ta không quan tâm đến nàng chứ?

Tiêu Tiểu Dao nhìn thấy Nguyễn Hòa một mình chạy về phòng ngủ, còn một bộ dáng oan ức khi nhìn về phía bọn họ, suýt chút nữa không chịu nổi đáng về đó của Nguyễn Hòa mà cười ra tiếng.

Nguyễn Hòa lấy điện thoại di động ra, Từ Từ Kỳ vẫn không có gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho nàng, trong lòng có chút mất mát, úp sấp ở trên giường, ôm gối không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng rầu rĩ khó chịu. Xoay người, thấy Tiêu Tiểu Dao đang dựa vào cửa phòng màu xám trắng, tựa tiểu phi tiêu nhìn chăm chăm nàng xem, mặt lập tức đỏ lên, ngồi thẳng dậy, nhìn Tiêu Tiểu Dao nói "Tiểu Dao, mình không sao, cậu về công ty trước đi."

Tiêu Tiểu Dao tiểu sừng sốt một chút, nàng làm sao cũng không ngờ tới Nguyễn Hòa lại trực tiếp hạ lệnh khách như vậy. Có chút thất vọng nhìn Nguyễn Hòa, Nguyễn Hòa né tránh ánh mắt của Tiêu Tiểu Dao, sợ khi nhẹ dạ sẽ kêu nàng ở lại.

Tiêu Tiểu Dao nhàn nhạt đáp một tiếng, "Ừ, được, vậy mình về trước." Xoay người ra khỏi phòng ngủ của Nguyễn Hòa, nói từ biệt với Nguyên ba Nguyên mẹ, Nhị lão thì lại vẫn muốn giữ Tiêu Tiểu Dao lại ăn cơm trưa xong hãy đi, Tiêu Tiểu Dao liếc nhìn phòng của Nguyễn Hòa, thấy Nguyễn Hòa vẫn không đi ra, cũng không còn hứng thú, nói mình còn có một cuộc họp quan trọng cần tham gia thì đi mất.

Nguyên ba Nguyên mẹ tiễn người đến cửa lại trở về. Liếc mắt nhìn cửa phòng khép hờ của Nguyễn Hòa, thở dài một hơi. Vừa nãy trước lúc Tiêu Tiểu Dao, bọn họ cũng không phải không thấy. Hơn nữa sau khi từ phòng của Nguyễn Hòa đi ra, Tiêu Tiểu Dao mới kiên trì muốn về. Suy trước nghĩ sau cũng biết là vì cái gì rồi a? Ở trong lòng âm thầm oán trách con gái của mình thật là sống trong phúc lại không biết phúc a, Tiêu đại tiểu thư đối xử tốt với nàng như vậy, nàng làm sao lại không biết cảm kích đây? Ở trong mắt Nguyên ba Nguyên mẹ, Tiêu Tiểu Dao chính là một đứa nhỏ tốt, Nguyễn Hòa của bọn họ có thể quen biết bạn tốt như vậy cũng không biết là phúc tu mấy đời. Đứa nhỏ này thực sự là không biết quý trọng, người có bối cảnh có tiền tài quyền thế như Tiêu Tiểu Dao, người khác nịnh bợ cũng không kịp, cũng chỉ có con gái nhà bọn họ mới có thể đuổi người ta về.

Buổi trưa, Nguyễn Hòa tùy ý ăn vài miếng cơm, không có khẩu vị, để bát đĩa xuống trở lại phòng ngủ của mình. Buổi chiều Nguyên ba Nguyên mẹ còn phải đến cơ quan làm, trong nhà lại chỉ còn lại một mình Nguyễn Hòa. Tiêu Tiểu Dao cho Nguyễn Hòa nghỉ bệnh một tuần, Nguyễn Hòa cũng không từ chối, kỳ thực vết thương của nàng nhiều nhất cũng chỉ cần hai ba ngày là có thể đi làm lại, thế nhưng không biết tại sao, đột nhiên nàng cảm thấy không còn hứng thú đi làm.

Nguyễn Hòa cảm thấy Từ Từ Kỳ né tránh nàng, bắt đầu từ hôm qua không cho nàng một chút tin tức. Nguyễn Hòa cảm điện thoại di động, tìm số của Từ Từ Kỳ, cũng không có ấn nút gọi, vút điện thoại trên giường, đi tới cửa sổ, mở cửa sổ ra, có chút gió nhẹ thổi tới, đã vào thu, thế nhưng nhiệt độ vẫn còn có chút cao, thân thể có chút khô nóng. Đi tới WC muốn tắm một chút mới phát hiện cánh tay của chính mình còn bị băng bó, có chút tức giận, nhưng vẫn đi trở về phòng ngủ của mình. Mặc thêm một cái áo khoác mỏng màu xanh da trời thì đi xuống lầu. Trong hành lang rất yên tĩnh, Nguyễn Hòa không chạy trên hành lang như ngày thường, mà là đi từ từ, tâm tư không biết bay tới nơi nào, hai mắt có chút vô thần nhìn về phía trước.

Nguyễn Hòa đi tới trung tâm tiểu khu, nhìn nam nữ già trẻ đều đang vui vẻ nô đùa, mà mình lại là người duy nhất khác so với bọn họ. Một bé trai đá quả bóng vào chân Nguyễn Hòa, Nguyễn Hòa vừa nhìn quả bóng trên chân vừa nhìn bé trai kia, nhẹ nhàng đá quả bóng trở lại. Không chế lực đạo vừa phải, quả bóng vừa văng đến cách nửa mét trước mặt đứa bé, Nguyễn Hòa cười sáng lạn với đứa bé rồi xoay người đi tiếp.

Nguyễn Hòa ra khỏi cửa tiểu khu, đón một chiếc taxi trên đường đi đến cao ốc Từ thị, có đôi khi mình phải chủ động một chút mới đúng? Nguyễn Hòa ở trên xe suy nghĩ rất nhiều, mỗi khi đều là mình nghe theo sắp xếp của Từ Từ Kỳ, thật giống như con rối của Từ Từ Kỳ, tuy rằng có thể xác định mình thật sự yêu Từ Từ Kỳ, nàng cũng có thể cảm giác được Từ Từ Kỳ yêu mình, chẳng qua là cách yêu như vậy thật là làm cho người ta bất an. Quyền chủ động chưa bao giờ thuộc về Nguyễn Hòa, đối với Từ Từ Kỳ, Nguyễn Hòa cũng thật sự dụng tâm yêu. Mỗi lần thấy Từ Từ Kỳ vì Từ thị bận bịu đến đau đầu hoa mắt thì rất đau lòng, nhưng mà nàng lại rất hiểu Từ Từ Kỳ, Từ thị, Từ Từ Kỳ không thể bỏ mặc, đó là mục tiêu nỗ lực từ nhỏ của nàng. Nguyễn Hòa rất không hiểu được vì sao Từ Từ Kỳ phải chịu đựng khổ sở như vậy, chỉ là vì Từ thị, quyền thế lẽ nào thật sự lại quan trọng như vậy sao?

Có lúc, Nguyễn Hòa rất muốn hỏi trong lòng Từ Từ Kỳ rốt cuộc là Từ thị quan trọng hay mình quan trọng, thế nhưng trước giờ Nguyễn Hòa cũng không dám đi hỏi Từ Từ Kỳ. Nếu như Từ Từ Kỳ lựa chọn đáp án thứ nhất, Nguyễn Hòa không biết mình có thể tiếp nhận hay không.

Nguyễn Hòa chạy tới Từ thị đúng thời điểm tan tầm, nàng cũng không có nóng lòng ra ngoài, mà là lấy ra một tờ tiền màu đỏ đưa cho bác tài xế nói "Bác

dừng xe ở đây một chút, số tiền này coi như bồi thường tổn thất nha."

Bác tài xế cầu còn không được đây, không cần chạy xe, lại không cần lãng phí tiền xăng dầu, ở đây chờ cũng có tiền, cho ông chuyện tốt như thế có thể không vui vẻ sao ? Vội vàng nhận tờ tiền trong tay Nguyễn Hòa, trong lòng còn thầm than, đứa nhỏ bây giờ cũng thật có tiền, tùy tiện đem cho cũng là tờ màu đỏ.

Màu đỏ là 100 NDT ~ 350k Đ

Nguyễn Hòa đợi ở trên xe khoảng nửa giờ sau, thấy người trong Từ thị tan tằm đã gần hết mới đi vào Từ thị. Thăng đến văn phòng của Từ Từ Kỳ, văn phòng của Từ Từ Kỳ không còn là văn phòng giám đốc cũ nữa, mà là đổi đến một phòng riêng ở tầng trệt.

Nguyễn Hòa không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa phòng tổng giám đốc ra, thấy Từ Từ Kỳ đang chống cằm, cau mày tự hỏi gì đó. Nguyễn Hòa bị ánh mắt chuyên chủ như vậy của Từ Từ Kỳ câu hồn, sau một lúc mới hoàn hồn, Từ Từ Kỳ đang nhìn chăm chăm nàng. Bị Từ Từ Kỳ nhìn như thế, tim Nguyễn Hòa mãnh liệt run lên một cái, lên tiếng nói "Hôm nay em không có việc gì làm, tới thăm chị."

Từ Từ Kỳ nghe Nguyễn Hòa nói, lông mày nhú chặt, trầm mặc không nói.

Từ Từ Kỳ như vậy khiến Nguyễn Hòa có chút bất an, đi tới trước mặt Từ Từ Kỳ, tay đặt lên chân mày của nàng, muốn giúp nàng xoa lên chân mày đang nhú chặt.

Từ Từ Kỳ dựa người vào Nguyễn Hòa đứng phía sau, hưởng thụ sự dịu dàng dành riêng cho mình.

Thanh âm nhàn nhạt của Nguyễn Hòa từ phía sau bay tới hỏi "Từ Kỳ, sao tối hôm qua chị không về, cho tới bây giờ cũng không gọi điện thoại cho em?" Ngờ khi nghe không ra vui buồn, thế nhưng Từ Từ Kỳ vẫn biết, tiểu rùa đen này sợ là lại muốn giận dỗi rồi.

Từ Từ Kỳ không hề trả lời vấn đề của Nguyễn Hòa, vẫn hưởng thụ bàn tay của Nguyễn Hòa bắt đầu giúp nàng xoa huyết thái dương, không phải là không muốn nói cho Nguyễn Hòa biết nguyên nhân, chẳng qua là dù nói cho Nguyễn Hòa cũng không có tác dụng. Lại lo lắng Nguyễn Hòa kích động sẽ chạy đi nói lý cùng lão gia tử. Hơn nữa thái độ của lão gia tử rất cường ngạnh, gần đây nàng vẫn cùng Nguyễn Hòa duy trì chút khoảng cách. Chẳng qua là lo lắng Nguyễn Hòa sẽ bị tổn thương, chẳng qua là nàng không muốn nhìn thấy Nguyễn Hòa bị tổn thương.

Nguyễn Hòa có chút bất mãn Từ Từ Kỳ không trả lời vấn đề của nàng, tay rời khỏi trán của Từ Từ Kỳ, khom mặt xuống nói "Từ Kỳ."

Hai mắt Từ Từ Kỳ khép hờ, nhe đầu qua chỗ khác, ngữ khí có chút lạnh lùng nói "Nguyễn Hòa, em chú ý thân phận của em."

Nguyễn Hòa nghe xong Từ Từ Kỳ, hơi ngẩn người. Đứng hình, lui qua một bên đi, có chút bi thương nói "Chị thật sự không muốn nói cho em biết sao? Em chỉ muốn giúp chị chia sẻ một chút, như vậy cũng không được sao?" Nguyễn Hòa chân thành nói, ngữ khí vẫn cam chịu.

Sắc mặt Từ Từ Kỳ có chút thay đổi, thẳng tắp nhìn Nguyễn Hòa, miệng khẽ mở nói "Ông nội, hẳn biết chuyện của hai chúng ta rồi."

Nguyễn Hòa nghe xong chỉ là kinh ngạc nhìn Từ Từ Kỳ, cấp tốc nắm tay của Từ Từ Kỳ, rất lo lắng hỏi "Ông ấy có làm gì chị hay không?" Từ Từ Kỳ nghe giọng nói quan tâm cùng lo lắng không kìm nén được của Nguyễn Hòa, trong lòng có chút vui vẻ, lắc lắc đầu với Nguyễn Hòa, suy tư một hồi mới lên tiếng "Gần đây chúng ta ít gặp mặt sẽ tốt hơn, tôi lo ông nội sẽ gây bất lợi với em."

Nguyễn Hòa không hề nói gì, ôm lấy Từ Từ Kỳ đang ngồi trên ghế, có chút đau lòng nữ nhân chuyện gì cũng suy nghĩ cho nàng. Trong lòng quyết định, mình phải thay đổi để bảo vệ nàng. Dường như nghĩ tới điều gì, nghi ngờ hỏi "Ông nội, àch. . . Chính là Từ chủ tịch, làm sao ông ấy biết chuyện của em và chị. Chúng ta cũng không có làm chuyện quá đáng gì trước mặt người ngoài a!" Đối với điểm ấy Nguyễn Hòa vẫn là rất nghi hoặc, nàng cùng Từ Từ Kỳ bình thường ở bên ngoài đều cố ý duy trì một khoảng cách, kiên quyết không làm hành vi quá thân mật. Tuy rằng cũng có mấy lần không kìm lòng được làm chút chuyện, nhưng mọi thời khắc đều vẫn duy trì cảnh giác. Nếu người nào không có ý tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấu quan hệ giữa nàng và Từ Từ Kỳ.

Lúc này Từ Từ Kỳ mới tí mỉ nói là Lý Đông Hải đem ảnh đưa cho ông nội, tuy rằng ông nội nói những bức hình kia là do bạn của Lý Đông Hải ở tòa soạn bán cho hắn, thế nhưng căn bản Lý Đông Hải không cần phải đem những bức ảnh đưa cho ông nội nàng, đưa cho nàng thì mới xem là hợp tình hợp lý đi. Liên hệ trước sau, Từ Từ Kỳ cũng tự nhiên đoán được quỷ kế của Lý Đông Hải.

Nàng nói phân tích của mình cho Nguyễn Hòa, Nguyễn Hòa nắm chặt tay giấu trong ống tay áo. Nàng vốn là không ưa Lý Đông Hải, hết lần này tới lần khác muốn chúc say Từ Từ Kỳ làm những hành vi gậy rối kia, vốn là mình còn chưa muốn tìm hắn tính sổ, hiện tại hắn lại đưa đầu vào họng súng của nàng thì đừng trách Nguyễn Hòa lòng dạ độc ác.

Nguyễn Hòa căn môi suy nghĩ kế hoạch lật đổ Lý Đông Hải, nhất định phải loại trừ tên gieo họa cho người khác này. Nguyễn Hòa chưa bao giờ là người hiền lành gì, trước vẫn vẫn tuân theo nguyên tắc đối nhân xử thế, chính là người không xâm phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, tất nhiên ta cũng phải ăn miếng trả miếng. Thế nhưng đối với người như Lý Đông Hải, ăn miếng trả miếng cũng quá có lợi cho hắn. Còn đang suy nghĩ có nên nhỏ cỏ tận gốc không đây!

Nguyễn Hòa vừa nghĩ tới Lý Đông Hải tìm người theo dõi nàng cùng Từ Từ Kỳ, liền tức giận đến nghiến răng, hiện tại hận không thể đánh chết Lý Đông Hải.

Từ Từ Kỳ không biết Nguyễn Hòa đang suy tính cái gì, trong lòng tuy rằng tức giận Lý Đông Hải sau lưng làm những trò mờ ám này. Thế nhưng hiện tại Từ thị cùng Lý thị có quan hệ hợp tác, cũng không thể vì ân oán cá nhân mà gây thù, việc này bất lợi cho. Dù sao hợp đồng hợp tác năm nay với Tiêu, Lý

thị là hợp đồng hợp tác lớn nhất của Từ thị, không cho phép xuất hiện một điểm sai lầm. Chờ kết thúc việc hợp tác này, Từ Tử Kỳ nàng là người đầu tiên không bỏ qua cho Lý Đồng Hải.

Lý Đồng Hải bị hai nữ nhân ghi hận, e là không thể trải qua ngày tháng yên bình được rồi.

Nguyên Họa một mình ra khỏi Từ thị, nàng hiểu bản khoán của Từ Tử Kỳ, cũng không làm khó nàng, hơn nữa bây giờ mình còn có chuyện gấp gấp phải làm, chuyện cùng Từ Tử Kỳ tạm thời để đó đi.

Nàng bắt xe cũng không phải trở về phòng trọ mà là đi đến nơi khác. Trước lúc lên xe còn nhìn cao ốc Từ thị nở nụ cười quý dị, nụ cười này tuyệt đối làm người ta sợ hãi, bác tài xế bên cạnh cũng không nhìn được mà run lên.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 54

Nơi Nguyên Họa đón xe đi đến chính là đại bản doanh của gia tộc Nguyên thị, bên trong một tòa nhà cũ ở ngoại ô thành phố, nhìn bề ngoài thì người ta tuyệt đối sẽ không nghĩ nơi này chính là nơi ở của ủy viên lập ủy nhiệm của Quốc Vụ Viện nắm đó quát tháo quan trường Nguyên Hữu Quốc. Chỉ là một tòa nhà cổ rất lâu đời, cổ xưa và đơn giản không đáng nói, không có một chút trang trí xa xỉ nào, nhìn bề ngoài cảm thấy chẳng qua là tòa nhà cổ này là loại để người nhà dùng để dưỡng lão.

Nguyên Hữu Quốc là ông nội của Nguyên Họa, đại đương gia chân chính của gia tộc Nguyên thị.

Từ nhỏ Nguyên Họa đã được người ông này vô cùng yêu thương, Nguyên Hữu Quốc yêu thương Nguyên Họa không chỉ bởi vì Nguyên Họa là cháu gái ruột của ông, nguyên nhân lớn nhất chính là Nguyên Họa có gen di truyền tối ưu nhất của Nguyên gia. Có thể nói Nguyên Họa là do Nguyên Hữu Quốc nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng có hơn phân nửa thời gian là do Nguyên Hữu Quốc tự mình dạy dỗ, Nguyên Họa là hạng người gì, Nguyên Hữu Quốc ông biết rõ nhất. Đáng tiếc cháu gái ông từ nhỏ không thích làm tiêu điểm của mọi người, không thích tranh quyền đoạt thế, cũng thích mình tranh âm mưu. Mà ông lại rất thương yêu cháu gái là nàng vì vậy cũng tùy ý nàng đi.

Nguyên Họa xuống xe, trả tiền cho tài xế, ngay cả tiền lẻ cũng không lấy đã vội vàng chạy vào nhà. Một phút cũng không bỏ lỡ, Nguyên Họa không biết tại sao mình lại gấp như vậy, chỉ là muốn mau chóng giải quyết xong chuyện này. Tuy rằng nàng biết rõ chuyện này rất khó giải quyết, gấp cũng không được. Thế nhưng trong lòng cấp thiết muốn tìm Nguyên Hữu Quốc giải quyết chuyện này.

"Ông nội." Nguyên Họa còn chưa vào cửa đã hướng trong nhà kêu lớn. Kỳ quái chính là, trong gia tộc Nguyên thị cũng chỉ có một mình Nguyên Họa thân thiết với vị lão gia tử này như vậy, mà những anh chị em cùng tuổi khác của Nguyên Họa tránh Nguyên lão gia tử còn không kịp. Sợ mình làm sai chuyện gì sẽ bị trách phạt.

Cho nên ở Nguyên gia, Nguyên Họa cũng là đứa nhỏ thân nhất với Nguyên lão gia tử nhất. Tuy rằng nàng cũng không còn nhỏ, thế nhưng vẫn rất thân thiết với Nguyên lão gia tử như khi còn bé, điểm ấy cũng là nguyên nhân Nguyên lão gia tử yêu thương Nguyên Họa như vậy.

Lúc Nguyên Hữu Quốc nghe được tiếng gọi của Nguyên Họa, khóe miệng hơi hơi lên, vẫn nói với Nguyên Họa đang chạy vào nhà "Cũng đã lớn như vậy, vẫn còn chip bông táo táo như thế, sau này ai dám yêu con ư!"

Nguyên Họa nghe xong liền đi đến ôm lấy Tô Ái Cầm, cũng chính là bà nội của Nguyên Họa nói "Bà nội, người xem ông nội luôn nói con không ai yêu, con làm sao mà không ai yêu chứ?" Trong lòng còn đang âm thầm đắc ý, Từ Tử Kỳ đã sớm yêu nàng nha. Chẳng qua là hiện tại không thể nói cho Nguyên lão gia tử nghe, nếu không, sự tình sẽ càng rối hơn cũng không chừng. Nguyên Họa hiểu rõ, tuy rằng Nguyên lão gia tử thương nàng, nhưng cũng chưa chắc sẽ ủng hộ lựa chọn như vậy của nàng, dù sao chuyện giữa nàng và Từ Tử Kỳ trong mắt của thế hệ trước vẫn là làm trái luân lý đạo đức. Nàng thật sự không nắm chắc có thể thuyết phục Nguyên lão gia tử đứng bên phía nàng và Từ Tử Kỳ, vạn nhất, Nguyên lão gia tử cũng phản đối, vậy thật sự là hai mặt thị phi rồi.

Nguyên Hữu Quốc nhìn tiểu tử Nguyên Họa nhí nha nhí nhảnh kia, trong lòng thật sự càng thương yêu, mỗi lần bị ông chế nhạo, nàng chỉ biết lấy bà nội ra chần, mà Nguyên Hữu Quốc ông lại nổi tiếng sợ vợ. Kỳ thực cũng không thể nói sợ nha, phải nói là yêu mới đúng. Dựa vào quyền thế của Nguyên Hữu Quốc ông thì sợ cái gì chứ, nếu sợ, đã sớm không có được vị trí như ngày hôm nay.

Tô Ái Cầm từ ái vuốt đầu của Nguyên Họa quay qua Nguyên Hữu Quốc gắt giọng " Nguyên Họa nhà chúng ta rất ưu tú đây, chỉ có nàng được chọn người khác."

Nguyên Họa nghe xong quay qua nhìn Nguyên Hữu Quốc thè lưỡi, nhướn nhướn mày.

Nguyên Hữu Quốc nhìn cháu gái bảo bối này của mình, thật sự là tức giận cũng không thể phát a! Chỉ có thể quay qua Tô Ái Cầm nói "Bà nó, cũng chỉ có bà nuông chiều nàng như vậy."

Tô Ái Cầm tức giận trừng Nguyễn Hữu Quốc nói "Tôi chiều cháu gái của tôi không được a!"

Nguyễn Hữu Quốc nghẹn lời, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói. Đã biết rõ tính tình của vợ mình. Đối với người khác đều nói lý lẽ, hoàn toàn là một người thích giảng đạo lý, mà ở trước mặt của ông thì tuyệt đối là một phụ nhân* ngang ngược.

*phụ nữ có chồng

"Ông nội, hôm nay con tìm ông có việc nha" Nguyễn Hòa không đùa như vậy nữa, vẫn còn nhớ đến mục đích lần này mình đến đây.

Nguyễn Hữu Quốc như rồng mây nhìn Nguyễn Hòa, sớm biết tên bạch nhãn lang* này không phải có ý đến thăm mình.

*tên vô lương tâm

"Ừ, chuyện gì, gây ra chuyện gì lại muốn ông nội của con đi giải quyết đây." Nguyễn Hữu Quốc dùng ngữ khí đặc biệt chế nhạo nói với Nguyễn Hòa. Nói thật ra, mỗi lần Nguyễn Hòa gây ra phiền toái gì đều đúng là do Nguyễn lão gia tử ra tay giải quyết. Ví dụ như thi không tốt, trong trường học làm chuyện gì xấu, đều là Nguyễn lão gia tử dùng một cú điện thoại giải quyết.

Sở dĩ Nguyễn Hòa không tìm Nguyễn ba Nguyễn mẹ giải quyết, một mặt là do khi đó công việc của Nguyễn ba Nguyễn mẹ thật sự là quá bận rộn, vội vàng lên chức, họp, đi công tác, Nguyễn Hòa muốn gặp bọn họ cũng là chuyện khó, đâu còn có thời gian giúp nàng giải quyết những chuyện phiền toái này chứ? Mặt khác chính là do trong nội tâm đứa nhỏ sợ, sợ bị ba mẹ mắng, Nguyễn Hòa đương nhiên cũng sợ. Cho nên mỗi lần xảy ra chuyện gì đều là tìm Nguyễn lão gia tử giúp nàng giải quyết, mà Nguyễn lão gia tử cũng sẽ không bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này mà giáo huấn nàng.

Ở trong mắt của Nguyễn Hòa, ông nội mới là người thân cận nhất của nàng.

"Ông nội, con muốn ông giúp con điều tra một người, được không?" Nguyễn Hòa có chút mất tự nhiên hỏi. Trước đây tìm Nguyễn lão gia tử giải quyết đều là chuyện trong trường học, mà bây giờ muốn Nguyễn lão gia tử giải quyết vấn đề nàng gặp ngoài xã hội, lại còn là ân oán cá nhân. Có chút lo lắng Nguyễn lão gia tử tra ra chuyện giữa nàng và Từ Tử Kỳ.

Nguyễn Hữu Quốc cũng sững sờ, điều tra người? Cháu gái của ông chưa bao giờ nhờ ông làm những chuyện như vậy, trầm tư một chút. Hỏi "Người nào?"

Nguyễn Hữu Quốc tin tưởng nếu thật sự không có việc gấp, Nguyễn Hòa sẽ không tìm ông giúp, cháu gái của ông vô cùng cứng đầu, trừ phi là sự việc trọng đại mà chính nàng thực sự không có biện pháp giải quyết tốt, mới có thể cúi đầu tới tìm ông hỗ trợ.

Nguyễn Hòa liếc mắt nhìn Nguyễn Hữu Quốc, thấy sắc mặt của Nguyễn lão gia tử vẫn bình thường mới âm thầm thở dài một hơi nói "Lý thiếu của Lý thị Lý Đông Hải?"

Nguyễn Hữu Quốc nâng chung trà, nhấp một hớp nhỏ, không nói gì, Nguyễn Hòa nhìn có chút khẩn trương. Nhìn Nguyễn Hữu Quốc một chút, lại nhìn Tô Ái Cầm, Tô Ái Cầm chỉ từ ái cười với Nguyễn Hòa, ý bảo Nguyễn Hòa an tâm, chờ ông nội của nàng trả lời.

Mà nhất cử nhất động của Nguyễn Hòa tự nhiên là rơi vào trong mắt của Nguyễn Hữu Quốc, Nguyễn Hữu Quốc âm thầm buồn bực, tuy rằng tuổi Nguyễn Hòa không lớn lắm, thế nhưng cũng chưa từng thấy nàng vì một việc mà biểu hiện bị động như vậy, có thể nói là hoảng loạn. Cháu gái của ông có thể nói là đạt tới trình độ vui buồn không hiện ra mặt, biểu hiện hôm nay có điểm dị thường.

Nguyễn Hòa đương nhiên là không biết hiện tại Nguyễn lão gia tử đang quan sát nàng, biểu hiện của nàng càng dễ tâm, chân tay càng luống cuống, càng làm Nguyễn lão gia tử cảm thấy quái dị.

Qua một lúc, Nguyễn Hòa cũng cảm thấy mình có chút muốn chạy ra khỏi ngôi nhà này, Nguyễn Hữu Quốc mới chậm rãi nói "Nguyễn Hòa, con muốn ông nội điều tra Lý Đông Hải làm cái gì?" Mà ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Nguyễn Hòa, không bỏ qua một chi tiết nào.

Nguyễn Hòa bị ánh mắt của Nguyễn Hữu Quốc nhìn như thế có chút chột dạ, né tránh ánh mắt của Nguyễn Hữu Quốc nói "Không phải hiện tại con đang làm việc ở Tiêu thị sao? có một dự án hợp tác cùng Lý thị, cũng không quá yên tâm, mới tìm ông nội giúp con tra tư liệu của Lý thị và Lý Đông Hải." Lý do này là lúc Nguyễn Hòa trên xe taxi nghĩ ra, tuy rằng không tính là lý do tốt, nhưng cũng coi như không có điểm gì đáng ngờ.

Đương nhiên Nguyễn Hữu Quốc biết, đây là lý do Nguyễn Hòa bịa ra, nhưng không vạch trần, chỉ gật đầu một cái nói "Được rồi, ông nội tìm người đi điều tra một chút việc này. Có tin tức sẽ liên lạc cho con!"

Nguyễn Hòa nhảy lên, chạy tới bên cạnh Nguyễn Hữu Quốc, nâng gương mặt của Nguyễn lão gia tử lên dòn sức hôn một cái, lại chạy về bên cạnh Tô Ái Cầm lập lại động tác này.

Nguyễn Hữu Quốc vô cùng ghét bỏ lau nước bọt trên mặt nói "Nguyễn Hòa, lần sau lau miệng khô ráo rồi hãy hôn."

Nguyễn Hòa bĩu môi làm nũng với Tô Ái Cầm "Bà nội, ngài xem ông nội kia, ông lại ghét bỏ ta."

Tô Ái Cầm âu yếm kéo tay của Nguyễn Hòa quay qua trừng Nguyễn Hữu Quốc một cái, lại quay về nói với Nguyễn Hòa "Buổi tối có ở lại ăn cơm với bà nội không? Bà nội làm sườn xào chua ngọt cho con."

Nguyên Họa vừa nghe đến sườn xào chua ngọt, mắt đều phát sáng. Vội vàng gật đầu, giống như rất sợ một phút sau Tô Ái Cầm sẽ đổi ý vậy.

Hai vị lão nhân trong nhà thấy bộ dáng này của Nguyên Họa, cười đến bật ngửa, cháu gái của ông thật dễ dàng bị mỹ thực mua chuộc.

Nguyên Họa buồn bực nhìn hai lão nhân trong nhà cười âm lên, không phải biểu cảm của mình chỉ nóng lòng một chút thôi sao? Hai vị lão nhân có cần phải cười thành cái dạng này không? Bất quá vừa nghĩ tới sườn xào chua ngọt chính tay bà nội làm, mùi vị đó rất tuyệt vời, bị cười nhạo cũng đáng. Không biết lúc nào có thể mang Từ Từ Kỳ đến ăn sườn xào chua ngọt do bà nội nài làm nữa, hơn nữa Từ Từ Kỳ nhất định cũng sẽ thích sườn xào chua ngọt do bà nội nài làm.

Sau khi Nguyên Họa ở chỗ nhị lão ăn xong bữa cơm, vốn dự định trở lại phòng trọ của mình, thế nhưng vừa nghĩ tới Từ Từ Kỳ có thể sẽ không về, trong lòng có chút mất mát. Cũng không còn hứng thú trở về. Mà thật lâu rồi mình lại không có ngủ lại chỗ ông nội bà nội, Tô Ái Cầm kêu Nguyên Họa ở lại, Nguyên Họa cũng không từ chối. Sau khi cùng Tô Ái Cầm trải giường xong liền nằm xuống, hai mắt nhắm chặt. Cũng không biết là do quá mệt mỏi, hay là do áp lực gần đây ép nặng có chút không thở nổi, vừa thả lỏng thân thể đã nặng nề ngủ như chết.

Nguyên Hữu Quốc lặng lẽ mở cửa phòng của Nguyên Họa, nhìn vào phòng trong kêu lên "Nguyên Họa, ngủ chưa?" Thấy Nguyên Họa không có phản ứng mới đóng cánh cửa phòng bằng gỗ lại, lui ra ngoài. Nhìn Tô Ái Cầm nói "Bà nó, chuyện lần này, chỉ sợ không phải như đứa nhỏ Nguyên Họa kia nói đơn giản như vậy nha."

Tô Ái Cầm gật đầu, nhưng cũng không phát biểu ý kiến của mình. Bà biết bản thân Nguyên Hữu Quốc cũng đã nghĩ ra đối sách, chẳng qua là muốn cùng bà thương lượng chuyện này một chút, cũng không phải hỏi ý kiến của bà.

Nguyên Hữu Quốc nhìn về phía trước, hút thuốc, cảm giác khói bay lượn lờ, có chút không chân thật. Cầm lấy điện thoại bên cạnh, gọi một cú điện thoại. Nói với người bên kia điện thoại "Cậu đi điều tra công ty Lý thị và Lý thị Lý Đông Hải, ta muốn tất cả tư liệu. Còn nữa, gọi người giúp ta theo dõi cháu gái ta, Nguyên Họa. Có chuyện gì thì phải kịp thời báo cho ta." Sau khi phân phó xong mới dập tắt điều thuốc trong tay, thở dài một hơi.

Nguyên Họa là người thừa kế do Nguyên Hữu Quốc ông chỉ định, việc này trong gia tộc Nguyên thị cũng không tính là bí mật gì, ông cũng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến kế hoạch của ông, hoặc là làm hại đến Nguyên Họa.

Nguyên Hữu Quốc nghĩ sâu xa một hồi, ánh mắt dần dần trở nên sâu xa, chẳng biết qua bao lâu mới nói với Tô Ái Cầm "Bà nó, ngủ đi." Tô Ái Cầm cũng không nói gì, chỉ là nhìn Nguyên Hữu Quốc nói "Hữu Quốc, làm như vậy có đúng không, căn bản đứa nhỏ Nguyên Họa này cũng không thích những thứ như quyền thế hay gì gì đó."

Nguyên Hữu Quốc cũng không nói gì, làm sao ông có thể không biết chứ? Cho nên mấy năm nay ông mới để mặc cho Nguyên Họa sống tự do thoải mái coi như là bồi thường, mà tương lai Nguyên Họa vẫn phải kế tục gánh nặng của Nguyên thị. Nguyên Họa là người thừa kế ông xem trọng nhất, điểm ấy tuyệt đối sẽ không bởi vì ông thương yêu nàng mà thay đổi.

Tô Ái Cầm nhìn chằm chằm Nguyên Hữu Quốc, yếu ớt thở dài một hơi nói "Hy vọng tương lai đứa nhỏ kia sẽ không vì vậy oán hận chúng ta đi."

Nguyên Hữu Quốc nằm xuống giường, hai mắt nhắm nghiền không nói nữa. Tô Ái Cầm đứng dậy tắt đèn, trong phòng tối sầm, Nguyên Hữu Quốc mới mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm một mảnh đen tối. Âm thầm nghĩ, hy vọng tương lai đứa nhỏ kia đừng trách ông thì tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 55

Sau khi Nguyên Họa thức dậy, tắm rửa một chút, sau khi ăn xong bữa sáng do Tô Ái Cầm chuẩn bị cho nàng thì chào từ biệt, đi về nhà.

Về đến nhà, lại chỉ có một mình nàng, Nguyên Họa đẩy cửa phòng ngủ của mình, mở máy tính, tùy ý xem một chút. Muốn chơi trò chơi một tí lại không tìm được trò nào hay. Ảnh QQ đột nhiên chớp tắt, nàng chuyển chuột đến ảnh, mở ra khung chat, là tin nhắn của Minh Minh gửi tới.

"Nguyên Họa, rốt cuộc cậu và A Kiều làm sao vậy?" Từ sau ngày hôm đó đưa Từ Kiều về nhà thì vẫn cảm thấy hai người kia không bình thường. Thế nhưng hai người này một mực không chịu nói cái gì.

Nguyên Họa nhìn câu hỏi Minh Minh gửi tới, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn nói thật. Nàng và Từ Từ Kỳ cũng không thể không công khai? Tại sao phải trốn trốn tránh tránh chứ?

"Minh Minh, mình thích một nữ nhân."

Lúc Minh Minh thấy câu này, ngây ngẩn một chút. Lại nhắn một tin qua: "Cậu thích Từ Kiều?" Tuy rằng cảm thấy hai người kia rất dính nhau, thế nhưng nhìn không ra Nguyên Họa thích Từ Kiều a! Ngược lại Từ Kiều thích Nguyên Họa thì có thể, dù sao ai nấy cũng đều thấy được nàng rất quan tâm Nguyên Họa, mức độ quan tâm trong mắt của chị em tốt như nàng cũng cảm thấy có hơi quá.

Lúc Nguyễn Hòa thấy Minh Minh nhăn qua, cũng ngơ ngẩn một chút, nàng thích Từ Kiều? Cái này nàng chưa từng nghĩ tới, nhất thời cảm thấy buồn cười. Lại đột nhiên nhớ tới Từ Kiều đối xử với mình rất tốt, tuy rằng Từ Kiều luôn khi dễ nàng, thế nhưng đối xử với nàng tốt không ai sánh bằng.

Mà bây giờ quen với Từ Từ Kỳ, biết được cảm giác giữa nữ nữ với nhau, bình thường cũng không cảm thấy không đúng. Đến khi Nguyễn Hòa nhớ lại Từ Kiều đối xử với nàng rất tốt thì liền đoán ra, có phải Từ Kiều thích mình hay không đây? Ý nghĩ như vậy làm Nguyễn Hòa choáng váng. Từ trước đến giờ nàng chỉ xem Từ Kiều như chị em tốt, ngoài ra cũng không có tình cảm gì khác.

Rất lâu Nguyễn Hòa cũng không trả lời tin nhắn của Minh Minh, Minh Minh cho rằng Nguyễn Hòa thích Từ Kiều thật, hơi bị kinh hãi. Không ngừng nhắn tin cho Nguyễn Hòa, thế nhưng mãi cũng không thấy Nguyễn Hòa trả lời, còn tưởng rằng Nguyễn Hòa đã xảy ra chuyện, trong lòng vô cùng lo lắng.

Một mình Nguyễn Hòa đắm chìm trong suy nghĩ hồi lâu của mình, cũng không nghĩ ra cách giải quyết nào tốt, đây là lần đầu tiên nàng xử lý chuyện như vậy, hơn nữa còn là chị em tốt của mình, những lời tàn nhẫn nhất định không nói được. Nếu như nói không đủ tàn nhẫn, lại sợ Từ Kiều hiểu lầm. Việc này thật là hẫ hẫ. Giờ tay lên gõ gõ đầu, mới phát hiện Minh Minh gửi đến một đoạn tin nhắn.

Trả lời một câu: "Mình không sao, không phải mình thích A Kiều. Người mình thích là Từ Từ Kỳ."

Minh Minh không quá quen thuộc Từ Từ Kỳ, chỉ biết bằng sơn mỹ nữ kia là cấp trên của Nguyễn Hòa, hơn nữa lúc trước Nguyễn Hòa còn luôn than với nàng vị mỹ nữ cấp trên này xấu xa cỡ nào. Bây giờ lại thích người ta, quả nhiên là gian tình ở khắp mọi nơi a!

Hai người trò chuyện một hồi, Nguyễn Hòa vội vàng rời mạng, muốn đi tắm rồi đi tìm Từ Kiều, đột nhiên nhớ đến mình bị thương thì đành thôi.

Xuống lầu, ra đường, bắt một chiếc xe đi đến phòng trọ của Từ Kiều.

Ấn chuông cả buổi cũng không thấy ai ra mở cửa, Nguyễn Hòa mới lấy điện thoại ra gọi cho Từ Kiều. Reo cả buổi rốt cuộc có người nhắc máy.

Nhưng mà điện thoại có người nghe, ngược lại Nguyễn Hòa không biết nên nói gì.

Hai người cảm nhận tiếng hít thở lúc nặng lúc nhẹ của đối phương, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hiện tại Từ Kiều đang ở thành phố khác, nhận được điện thoại của Nguyễn Hòa thì trong lòng có chút kinh ngạc và mừng rỡ. Do dự nửa ngày mới tiếp điện thoại, cũng không biết nên nói gì, lại phát hiện đối phương cũng im lặng.

Từ Kiều cầm điện thoại đành mở miệng nói trước: "Nguyễn Hòa, có chuyện gì sao?"

Lúc Nguyễn Hòa nghe được thanh âm của Từ Kiều lúc mới hoảng hốt. Nói vào điện thoại: "A Kiều, mày đang ở đâu a? Tao ở cửa phòng trọ của mày."

Từ Kiều nghe xong thì rất vui vẻ, nhưng chỉ thản nhiên nói vào điện thoại: "Hiện tại tao đang đi công tác ở nơi khác, ngày kia mới về thành phố A."

"Nha, vậy ngày kia chúng ta hẹn thời gian gặp mặt đi, tao có chuyện muốn nói với mày." Lúc Nguyễn Hòa nói lời này, trong lòng có chút căng thẳng, tuy rằng chẳng biết cảm giác căng thẳng này từ đâu ra.

"Ừ, được. Cứ vậy đi, tao đi làm việc." Từ Kiều cũng nghe ra trong giọng nói của Nguyễn Hòa có phần căng thẳng, mà mình cũng bị Nguyễn Hòa làm cho căng thẳng theo. Đồng thời chẳng biết tại sao cảm thấy chuyện Nguyễn Hòa muốn nói lần này có thể sẽ là ranh giới của hai người. Nói tốt còn có thể tiếp tục bàn bạn, nói không tốt thì ngược lại trở thành người dưng.

"Ừ, tạm biệt. Mày ở ngoài nên cẩn thận một chút." Trước khi cúp, Nguyễn Hòa còn không quên dặn dò.

Từ Kiều nghe Nguyễn Hòa dặn, khóe miệng có chút cong lên. Cũng không nói gì nữa mà trực tiếp cúp điện thoại.

Từ Kiều không phải người thích dính hay dây dưa với người khác, nàng biết ngoài tình cảm chị em tốt, Nguyễn Hòa cũng không có tình cảm gì khác với mình, chỉ là do mình yêu thầm nàng một thời gian dài. Nàng nghĩ rằng đời này nhất định sẽ tìm một người đàn ông, kết hôn sống con, tiếp tục cuộc sống theo khuôn phép như những nữ nhân khác, mới thì hoàn toàn không dám bày tỏ lòng mình. Lúc biết người Nguyễn Hòa thích là Từ Từ Kỳ, trong lòng của mình vô cùng khó chịu, cho nên mới trút giận lên người của Nguyễn Hòa, mà đêm đó uống rất nhiều rượu, lại thấy bộ dáng âm thầm đau khổ của Nguyễn Hòa âm, vô cùng đau lòng. Lần này đi ra ngoài công tác cũng là do chủ động xin cấp trên, sau khi tâm trạng tĩnh lặng hơn, rất nhiều chuyện tự nhiên cũng nghĩ thông suốt.

Từ Kiều là người lý trí, sau khi nàng nghĩ thông, cũng không tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa. Nếu Nguyễn Hòa có thể có hạnh phúc, tại sao mình lại không chúc phúc cho nàng chứ? Hạnh phúc của nàng mới là thứ mình chân chính muốn thấy không phải sao? Chậm rãi xoa tan tâm trạng không vui cùng không thẳng bằng. Vì vậy mà hôm nay sau khi do dự cả buổi vẫn quyết định nhận điện thoại của Nguyễn Hòa, có một số việc nhất định phải nói rõ ràng.

Nguyễn Hòa cầm điện thoại bị Từ Kiều cúp, lại không có nửa điểm cảm giác mất mát. Trong giọng nói của Từ Kiều, nàng có thể cảm giác được Từ Kiều đã thông suốt, thậm chí quyết định nên xử lý chuyện này như thế nào cho tốt. Nguyễn Hòa có thể cảm thấy được quyết định này sẽ khiến mọi người hài lòng. Tự nhiên cũng không còn cảm xúc phiền muộn như trước nữa.

Huyết sắc đi khỏi phòng trọ của Từ Kiều, đi dạo xung quanh, đột nhiên thấy một cặp đôi đi vào một khách sạn trước mặt, Nguyễn Hòa dùng ánh mắt hâm mộ, chúc phúc nhìn hai người đó. Bỗng nhiên nhớ đến việc gì, nhắc chân chạy lên đường dành riêng cho người đi bộ.

Chạy đến thờ hồn hèn, dừng lại trước một cửa hàng trang sức. Trên mặt chậm rãi hiện lên một nụ cười đầy chân thành bước vào cửa hàng trang sức.

Đây là cửa hàng trang sức khá nổi tiếng ở thành phố A, rất nhiều cặp đôi đến đây mua nhẫn kết hôn. Nguyên Họa đến đây đương nhiên cũng là vì chọn một cặp nhẫn cho mình và Từ Từ Kỳ, tuy rằng hai người không thể tiến hành hôn lễ ở trong nước như những cặp đôi bình thường, được tất cả mọi người chúc phúc, thế nhưng nhẫn vẫn có thể đeo. Nàng và Từ Từ Kỳ cũng chưa có tin vật đính ước cơ mà? Cái này coi như là tin vật đính ước của hai người họ. Nguyên Họa nàng muốn nắm chặt Từ Từ Kỳ, không cho nàng có cơ hội rời khỏi mình, cả đời này cũng chỉ có thể cùng một chỗ với Nguyên Họa nàng, nương tựa lẫn nhau.

Thái độ phục vụ trong cửa hàng rất tốt, từ khi Nguyên Họa vừa vào, nhân viên bán hàng đã bước ra nghênh đón nói: "Tiểu thư, ngài muốn mua loại trang sức gì? Có thể tùy ý xem, mọi thứ trong tiệm của chúng tôi đều có chất lượng rất tốt."

Nguyên Họa cười sáng lạn nhìn nhân viên nói: "Tôi muốn mua nhẫn, nhẫn đôi."

Nhân viên liền dẫn Nguyên Họa đi vào vị trí bên trong nói: "Nơi này là khu nhẫn đôi, người yêu hay chị em đều có."

Nguyên Họa cúi đầu, nhìn một hồi, mới nói với nhân viên bán hàng: "Có thể đặt làm riêng nhẫn đôi không?"

Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình nói: "Có thể."

Nguyên Họa chỉ vào một đôi nhẫn trong tủ kính nói: "Tôi muốn kiểu dáng như vậy, nhưng làm giúp tôi một đôi nhẫn nữ."

Nhân viên bán hàng nhìn Nguyên Họa một chút mới lên tiếng: "Được." Kỳ thực cặp đôi les đến mua nhẫn đôi cũng không ít, cho nên nhân viên bán hàng cũng không cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là nhìn bộ dáng nho nhỏ của Nguyên, vẫn còn nghi ngờ tính nhìn lại một chút. Lại bị khí tràng mạnh mẽ tỏa ra trên người đối phương trấn áp. Cuồng quít dời đi ánh mắt nhìn lên của mình.

Nguyên Họa cũng không phải có ý phát ra khí tràng của mình, chẳng qua là không thích người khác dùng ánh mắt dò xét nhìn mình, cho nên khí tràng trên người cũng theo đó mà phát ra.

"Sớm nhất là khi nào có thể lấy?" Nguyên Họa thu hồi khí tràng của mình, khách khí hỏi.

Nhân viên đưa ra một hóa đơn cung kính nói với Nguyên Họa nói: "Mời ngài đến quầy tiếp tân thanh toán tiền đặt cọc, thứ sáu tuần sau là có thể lấy."

Sau khi Nguyên Họa gật đầu nói được liền cầm hóa đơn đến quầy tiếp tân, sau khi thanh toán tiền đặt cọc mới ra khỏi cửa hàng trang sức.

Ngồi xe buýt về đến nhà đã là hai giờ chiều. Máy tính trước khi ra ngoài cũng quên tắt, Vì vậy đi đến tắt máy tính, đến phòng bếp tìm được mì gói, mở ra sau đó đổ nước sôi vào, ăn được vài đũa cũng không còn muốn ăn nữa. Đến WC, cởi bỏ quần áo, sau khi dùng khăn mặt lau người mấy cái rồi thay một bộ đồ mặc ở nhà mới về phòng ngủ.

Kể từ lúc Từ Từ Kỳ nói rõ ràng tình huống hiện tại với Nguyên Họa, cũng là một ngày không có liên lạc với nàng, trong lòng rất nhớ tiểu rùa đen kia, nhưng cũng hiểu được hiện tại không phải lúc nói chuyện yêu đương, vì hạnh phúc tương lai của hai người, hiện tại cũng chỉ có thể chịu đựng nỗi khổ tương tư.

Mấy ngày tiếp theo, nàng làm việc cũng không thích thú cho lắm. Văn kiện cũng nhìn không vừa mắt, muốn chuyên tâm làm việc, trong đầu lại đều là hình dáng của Nguyên Họa. Ngay cả Từ Mẫn cũng cảm thấy được mấy ngày nay Từ Từ Kỳ không hề trong trạng thái làm việc, có đôi khi một mình cầm bút mấy trong tay, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, căn bản tâm tư không nghĩ về công việc.

Từ Mẫn uống cà phê đã lạnh phân nửa, đầu tiên nghĩ đến chính là Nguyên Họa. Cũng chỉ có Nguyên Họa mới có thể làm cho Từ đại tổng tài của bọn họ trở nên mất tập trung như vậy. Nhưng mà không phải quan hệ giữa bọn họ rõ ràng còn đang rất tốt sao? Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn lần trước. Lần trước, ít nhất Từ Từ Kỳ còn có thể chăm chỉ làm việc, làm việc không phân biệt ngày đêm, mà lần này, tuy rằng cũng tập trung vào công việc, thế nhưng hiệu suất cực kỳ thấp, rất nhiều văn kiện đều phê sai. Nếu không phải nàng phát hiện đúng lúc, không biết công ty sẽ tổn thất bao nhiêu.

Từ Từ Kỳ ngồi trên ghế làm việc, rõ ràng rất muốn tập trung sức lực để làm việc. Thế nhưng không làm nổi, cảm điện thoại do dự có nên gọi cho Nguyên Họa hay không.

Nhìn đồng hồ trong tay, nghĩ Nguyên Họa chắc cũng đã đến giờ tan sở, tìm được dây số của Nguyên Họa thì gọi ngay. Tuy rằng không thể gặp mặt, thế nhưng có thể nghe được thanh âm của đối phương, vậy cũng có thể an tâm hơn, hơn nữa hiện tại nàng rất muốn nghe thanh âm của tiểu rùa đen kia.

Thế nhưng điện thoại reo nửa ngày cũng không thấy đối phương nghe máy, Từ Từ Kỳ gọi, Nguyên Họa lại không nghe. Trong lòng của nàng có chút không dễ chịu nghĩ đến có phải Nguyên Họa đang ở chỗ của Tiểu Tiểu Dao mới không nghe điện thoại của mình hay không? Ý nghĩ như vậy làm trong lòng của Từ Từ Kỳ cảm thấy chua xót, tức giận đến sắp nổ phổi. Để điện thoại xuống, trong mắt phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Nữ nhân khi yêu hay suy nghĩ lung tung, hơn nữa còn thích tự dằn vặt mình. Ngoại trừ tính khí lạnh lùng của Từ đại mỹ nữ, những đặc tính của nữ nhân khác nàng đều có hết, như thế mới không lạc hậu.

Chương 57: Chương 56

Từ Từ Kỳ đạp giày cao gót, mang theo túi xách, ưu nhã bước ra khỏi Từ thị, lái xe trực tiếp chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa.

Sau khi đến nơi, đợi nửa ngày cũng không thấy Nguyên Họa trở về, cũng không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Nguyên Họa. Nhìn đồng hồ trên tường hơn mười giờ, bất an trong lòng từ từ khuếch đại, càng nghĩ càng khẳng định suy đoán của mình, cắn răng, hung tợn đạp giày cao gót rời khỏi phòng của Nguyên Họa.

Kỳ thực chuyện xảy ra như vậy cũng không thể trách Nguyên Họa, lúc nàng ngủ, cố ý chỉnh điện thoại về chế độ yên lặng, đương nhiên là không thể nghe thấy Từ Từ Kỳ gọi cho nàng. Mà đợi đến lúc Nguyên Họa tỉnh lại, điện thoại lại đứng lúc hết pin mà tắt nguồn nên phải cầm đi sạc.

Đương nhiên Nguyên Họa cũng không biết được mình vô tình đã bị Từ Từ Kỳ định một tội danh.

Sau khi được Nguyên mẹ kêu xuống ăn cơm, lại buồn ngủ không chịu nổi, chạy vào phòng tiếp tục ngủ. Hơn nửa ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau, sau khi thức dậy phải đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo. Mới chậm rãi xem điện thoại của nàng, thấy pin điện thoại đã đầy, khởi động máy xem, có ba cuộc gọi nhỡ, trong lòng cũng không để ý, nhưng vẫn xem của ai, sau khi nhìn liền choáng váng, tất cả đều là Từ Từ Kỳ gọi tới, hơn nửa thời gian còn chiều hôm qua. Nghĩ thầm, lần này ngòm củ tỏi rồi.

Vội vàng gọi lại thì bị cắt đứt. Mặt của Nguyên Họa nhăn thành một đống, gọi tiếp lần nữa lại bị cắt. Gọi tiếp nhiều lần cũng là kết quả đó. Nguyên Họa nhìn điện thoại, hận không thể ném nó đi, cũng không thể trách cái điện thoại được, ai kêu nàng ngủ lại chỉnh về chế độ yên lặng chứ, thế nhưng đầu sỏ gây ra vẫn là điện thoại, ai kêu nó hết pin lúc nào không hết lại chọn lúc đó mà hết chứ?

Tùy tiện ăn sáng một chút liền đón xe chạy đến Từ thị, giữa đường lại nghĩ tới lời dặn lần trước của Từ Từ Kỳ, bắt đầu đi, chỉ có thể kêu tài xế chạy đến phòng trọ của nàng, ở trên đường nhắn vài tin cho Từ Từ Kỳ, giải thích chuyện hôm qua.

Từ Từ Kỳ vừa đến công ty thì nhận được điện thoại của Nguyên Họa, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện hôm qua, con tức liền xông lên não, Nguyên Họa chết tiết dám không nghe điện thoại của nàng, cả đêm cũng không về phòng trọ ngủ. Nghĩ tới những việc này, Từ Từ Kỳ liền trực tiếp từ chối điện thoại của Nguyên Họa, đúng là nàng ghen, tức, thì sao? Nàng giống như sợ rằng tiểu rùa đen EQ cực thấp kia không nhận ra nàng không vui vậy?

Thế nhưng gọi được mấy lần, tiểu rùa đen kia lại không gọi nữa. Đang lúc Từ Từ Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi muốn lột da tróc thịt tiểu rùa kia thì nhận được tin nhắn của Nguyên Họa. Từ Từ Kỳ mở điện thoại, liên tiếp nhận được tin nhắn, sau khi nhìn nội dung tin nhắn, con tức của Từ Từ Kỳ mới dần dần lắng xuống. Nhìn tin nhắn Nguyên Họa gửi đến, cười nhẹ ra tiếng, lúc Từ Mẫn đi vào phòng tổng tài x, chỉ thấy Từ Từ Kỳ đang nhìn chăm chăm màn hình điện thoại cười ngây ngô, nụ cười kia thật sự chói mắt a! Ho nhẹ một tiếng nói "Từ tổng, đây là của hội nghị hôm nay." Nói xong thì hai tay đưa bản kế hoạch cho Từ Từ Kỳ.

Dường như Từ Từ Kỳ cũng ý thức được sự thất thố của mình, bỏ điện thoại vào ngăn kéo, ngồi thẳng lên tiếp nhận bản kế hoạch, nói với Từ Mẫn: "Cô sắp xếp dời lại đi, chút nữa đi Tiêu thị một chuyến."

Từ Mẫn âm thầm buồn bực, kế hoạch đi Tiêu thị không phải của hôm nay a, nếu như hôm nay đi, thời gian sẽ rất kín, có chút hội nghị lại phải dời đến ngày mai, thực sự là không biết Từ tổng của bọn họ nghĩ gì? Chủ yếu là hôm nay còn có mấy hội nghị quan trọng nữa, Từ Từ Kỳ khi nào thì trở nên không phân rõ nặng nhẹ như thế chứ?

Chủ yếu là Từ Từ Kỳ vẫn không an tâm tiểu rùa đen kia, đến Tiêu thị cũng là muốn thuận tiện nhìn tiểu rùa kia một chút. Hiện tại đặc biệt muốn gặp tiểu rùa kia, cho nên mới kêu Từ Mẫn sắp xếp như vậy, tuy rằng cũng hiểu được có chút không ổn, nhưng mà tâm trạng muốn Nguyên Họa vẫn thẳng thắn.

Nguyên Họa cũng không có nói việc mình bị thương được nghỉ phép cho Từ Từ Kỳ, cũng không biết, hôm nay Từ Từ Kỳ sẽ đến công ty của nàng. Lúc này Nguyên Họa sắp chết chắc rồi, không biết lúc Từ đại mỹ nữ biết Nguyên Họa bị thương, còn giấu diếm không khai báo hội thì sẽ có kết cục gì, hy vọng không cần quá thâm thù tốt, tốt nhất không cần ngủ trên sofa, nếu không thì thật bi ai. Cái loại cảm giác nhìn thịt ngon nhưng không thể ăn vô cùng khó chịu chua xót.

Nguyên Họa trở lại phòng trọ, vẫn không nhận được tin nhắn của Từ Từ Kỳ, ngược lại cũng không nóng lòng. Lúc này Từ Từ Kỳ còn là trong thời gian làm việc, đương nhiên là không có nhiều thời gian để ý tới nàng một người rảnh rỗi như nàng.

Ngày hôm nay còn phải đi bệnh viện đổi thuốc, thế nhưng chỉ có một mình nàng. Nguyên Họa suy trước nghĩ sau, quyết định hẹn Hồ San San ra. Không hi vọng sao, Nguyên Họa luôn cảm thấy Hồ San San này có một cảm giác mơ hồ quen thuộc, hơn nữa lại có loại khí tức đồng dạng với mình, tuy rằng không biết loại khí tức này là gì, thế nhưng chính là loại tâm linh tương thông, lại không giống với cảm giác của người yêu, giống như tri kỷ, giống như khí tức của đồng loại. Nguyên Họa nghĩ tới đây liền lấy điện thoại ra gọi vào số Hồ San San, cũng may lần trước có lưu số của nàng, nếu không có thể sẽ bỏ lỡ một người tri kỷ.

Bấm số, có chút vội vã nói với Hồ San San: "San San, là tôi, Nguyên Họa."

Hồ San San chỉ nhàn nhạt trả lời: "Làm sao vậy, tìm tôi có việc gì sao?"

Thái độ như vậy làm cho Nguyễn Hòa cảm thấy có chút mất mát, cũng không biết nên nói gì tiếp. Cũng không biết có nên nói cho đối phương tôi muốn gọi cậu đi đôi thuốc với tôi hay không. Nói như vậy có vẻ hơi đường đột, chủ yếu là bởi vì nghe được ngữ khí lúc này của Hồ San San, Nguyễn Hòa mới phát giác nói như vậy hơi đường đột, nếu như người ta nói chuyện nhiệt tình một chút, nàng tuyệt đối sẽ không loại ý nghĩ gì này.

Kỳ thực cũng không thể trách Hồ San San, trời sinh nàng là như vậy, giọng nói không có một chút gọn sóng, vĩnh viễn đều đậm mạc như thế, lần trước Nguyễn Hòa bị thương, thấy tên ngố kia không cảm thấy đau nên mới không biết sợ, còn tưởng rằng trên dao có tâm gì đó mới dẫn đến Nguyễn Hòa không thấy đau đớn chứ? Mà được tính của loại thuốc này nàng đã từng nếm thử, mà phản ứng sau đó của Nguyễn Hòa, thiếu chút nữa làm nàng tức chết.

Cả buổi Hồ San San cũng không nghe được Nguyễn Hòa trả lời, nhìn điện thoại một chút, vẫn còn duy trì liên lạc nha. Lại đưa về bên tai nói: "Nguyễn Hòa, có chuyện gì sao?"

Nguyễn Hòa lúc này mới áp ứng biểu lộ ý đồ của mình, giống như rất sợ Hồ San San người ta sẽ cự tuyệt.

Hồ San San nghe được giọng nói của Nguyễn Hòa, vừa tức giận vừa buồn cười, không phải giọng nói của mình chỉ lạnh lùng một chút thôi sao? Lại đem đứa nhỏ này dọa thành như vậy, không nói hai lời liền hỏi Nguyễn Hòa ở đâu, bản thân đi đón nàng cùng đến bệnh viện.

Nguyễn Hòa cúp điện thoại, trong lòng đắc ý không chịu nổi, vốn tưởng rằng Hồ San San sẽ không đi cùng mình chứ? Không nghĩ tới, Hồ San San này ngược lại rất nghĩa khí, ở trong phòng trọ của mình xem ti vi chờ Hồ San San đến, một tay ôm một gói khoai chiên vị dưa leo (vị gì kì vậy??), tay kia không ngừng bóc đưa vào miệng, âm thanh nhóp nhép cùng với tiếng quảng cáo trên TV quanh quẩn trong cả phòng khách, đuối tay, lấy điện thoại ra nhìn một chút, nửa tiếng rồi. Hồ San San vẫn chưa tới, đang lúc Nguyễn Hòa sắp không chờ được nữa, muốn gọi điện thoại hỏi, tiếng chuông ngoài cửa đã vang lên. Nguyễn Hòa cực kỳ hưng phấn từ trên sofa nhảy lên, mang dép, chạy ra cửa, mở cửa cho người ta.

Cửa vừa mở ra, Nguyễn Hòa sững sốt, cũng choáng váng. Người tới không phải là Hồ San San, mà là một mặt lạnh đạm, Từ Từ Kỳ.

Nói đến lúc Từ Từ Kỳ đến Tiêu thị, chỉ mặt gọi tên muốn gặp Tổng giám đốc công ty họ, cũng chính là Nguyễn Hòa. Thế nhưng lại được cho biết Nguyễn Hòa bị thương xin nghỉ phép ở nhà, vừa lo lắng vừa tức giận. Trong lòng vô cùng gấp gáp, lại phải làm cho xong công việc, họp hội nghị ở Tiêu thị, Từ Từ Kỳ không biết những người kia nói những thứ gì, toàn bộ quá trình hội nghị, tìm Từ Từ Kỳ như bị treo giữa không trung, hoàn toàn không trong trạng thái họp hành gì, ngơ ngác ngắc ngắc. Tuy rằng biết Nguyễn Hòa bị thương kỳ thực cũng không quá nghiêm trọng, nhưng vẫn cảm thấy sợ, tâm trạng sợ hãi bao phủ khắp cơ thể Từ Từ Kỳ.

Cho nên lúc vừa kết thúc hội nghị ở Tiêu thị, kêu Từ Từ Kỳ dời những hội nghị khác, tất cả đều dời lại. Ngra không ngừng vó chạy đến phòng trọ của Nguyễn Hòa, chìa khóa để quên trong túi xách, túi xách lại để trên xe, lúc này mới ấn chuông cửa. Thế nhưng làm Từ Từ Kỳ tức giận chính là lúc thấy Nguyễn Hòa tới mở cửa, trong miệng không biết còn ăn cái gì, sau khi thấy mình thì vẻ mặt rất kinh ngạc, cũng đoán được nhất định là Nguyễn Hòa đang chờ người nào, nhưng người kia chắc chắn không phải là mình.

Từ Từ Kỳ không nhanh không chậm thông thả nhấc chân ưu nhã đi vào phòng, không để ý tới Nguyễn Hòa đứng ngẩn ngơ tại chỗ, đi tới sofa ngồi xuống, cầm lấy bao khoai tây bị Nguyễn Hòa giải quyết một nửa mà ăn, lúc ăn còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Làm cho thân thể nhỏ nhỏ của Nguyễn Hòa đứng lạng ở cửa run lên, hiện tại, thật lạnh a.

Đóng cửa lại, vội chạy đến bên cạnh Từ Từ Kỳ ngồi xuống, vô cùng nịnh nọt nói "Từ Kỳ, sao hôm nay chị có thời gian đến a?"

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn Nguyễn Hòa, sau đó quay mặt nhìn chăm chăm TV, ăn khoai tây, không để ý tới Nguyễn Hòa nữa.

Nguyễn Hòa đưa tay sờ sờ mũi, âm thầm buồn bực, mình đắc tội Từ đại mỹ nữ khi nào nhỉ? Dùng hết trí nhớ suy nghĩ một lát, cũng không thể nhớ được mình Từ Từ Kỳ bao giờ a, mấy ngày nay cũng không có tiếp xúc với Từ Từ Kỳ, làm sao có cơ hội chộc nàng chứ? Thế nhưng, Từ Từ Kỳ công khai biểu hiện bản thân không vui, nếu là vì chuyện hôm qua, nàng cũng đã giải thích rồi. Từ Từ Kỳ cũng không phải người hẹp hòi như vậy, nàng hiểu rõ. Thật sự là thế nào cũng nghĩ không ra mình chộc Từ đại mỹ nữ không vui ở chỗ nào.

Nhìn kỹ Từ Từ Kỳ một chút, còn mặc quần áo công sở, nhìn lại đồng hồ, thời gian còn sớm, lúc này hẳn là Từ Từ Kỳ chưa tan sở, tại sao lại đến chỗ nàng chứ? Hơn nữa không phải Từ Từ Kỳ nói gần đây hai người không nên gặp mặt sao? Vì sao lại trắng trợn đến phòng trọ của nàng đây? Nhìn lại dáng vẻ rất bình tĩnh của Từ Từ Kỳ, còn có hứng thú ngồi xem ti vi, Nguyễn Hòa biết rõ Từ Từ Kỳ là người rất quý trọng thời gian, căn bản sẽ không lãng phí thời gian để xem phim truyền hình vớ vẩn như vậy, căn bản nàng cũng không thích xem TV a.

Đây là điềm báo sắp có bão, trong đầu Nguyễn Hòa phân tích vô cùng mạch lạc.

Nghĩ tới đây, thân thể lại bắt đầu run, Từ Từ Kỳ đang dùng cách thức chiến tranh lạnh, nàng không cùng người cãi nhau, trực tiếp công phá phòng tuyến trong lòng người, cho người tự thừa nhận sai lầm của mình. Nếu như người không nghĩ ra mình sai ở đâu, ngại quá, cũng chỉ có thể kéo dài chiến tranh lạnh.

Nguyễn Hòa cúi đầu, suy nghĩ đến da đầu tê dại, vẫn không nghĩ ra mình sai ở đâu a? Thiếu chút nữa có thể phát điên, nhìn lại Từ Từ Kỳ vẫn chăm chú nhìn chăm chăm TV, liếc cũng không liếc nàng một cái, tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, vẫn là không hữu dụng, Nguyễn Hòa rất bi ai, thiếu chút nữa liền chạy đến quỹ gối ôm lấy đuôi của Từ Từ hỏi rốt cuộc mình sai ở đâu đây? Thế nhưng cuối cùng vẫn không có can đảm đó a! Vô cùng vô cùng nịnh nọt nhìn Từ Từ Kỳ, còn không quên liếc mắt đưa tình. Thế nhưng một ánh mắt Từ Từ Kỳ cũng không cho Nguyễn Hòa, trong lòng Nguyễn Hòa đều rét lạnh.

Ta đây gặp phải ác nghiệt gì a, Nguyễn Hòa im lặng hỏi "Trần nhà", trời xanh hỏi không tới, trần nhà, chỉ cần ngừng đầu là có thể nhìn thấy.

Từ Từ Kỳ thấy bộ dáng hiện tại của Nguyên Họa, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, người này liếc mắt đưa tình thật sự khiến cho người ta không dám khen tặng, làm sao lại giống trọn mắt như vậy chứ? Ai... nếu như Nguyên Họa biết mình toàn lực liếc mắt đưa tình ở trong mắt của Từ đại mỹ nữ là trọn mắt, đại khái sẽ không vượt qua được mà chết. Thật sự là rất đả kích, rất nhục nhã.

Trong lúc Nguyên Họa còn đang rối rắm, chuông cửa lại vang lên lần nữa, lúc này Từ Từ Kỳ mới ngẩng đầu lên nhìn cửa, lại cười như không cười nhìn chăm chăm Nguyên Họa, tiếp tục quay mặt ăn khoai tây của mình. Nguyên Họa lau mồ hôi lạnh, lần này không sai, nhất định là Hồ San San, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nhất định sẽ khiến Từ Từ Kỳ hiểu lầm. Nàng rất rối rắm, rất rối rắm chậm rãi đi ra mở cửa cho Hồ San San, ngược lại ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng của Từ Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 57

Về mặt Nguyên Họa vô cùng cứng nhắc mở cửa cho Hồ San San, sau đó đau khổ cười nói: "San San, cậu đến rồi a!"

Hồ San San cảm thấy hôm nay Nguyên Họa rất kỳ quái, bộ dạng sao lại u oán như thế, hơn nữa hình như chuyện này có liên quan đến mình, thế nhưng cũng không thêm quan tâm Nguyên Họa, ngày nào đó nàng cũng có vẻ thần kinh như vậy nha, sự việc Kiến nghĩa dừng vì* lần trước như còn rõ mồn một trong mắt đây! Nếu như Nguyên Họa không kỳ quái, trên đời cũng rất khó tìm ra người nào kỳ quái. Đi vào phòng, mới phát hiện còn có một nữ nhân ngồi trong phòng khách của Nguyên Họa, nhìn từ sau lưng, chắc chắn là một mỹ nữ. Liếc mắt nhìn Nguyên Họa, ý muốn nói là, tại sao lại tới thêm một đại mỹ nữ đây a?

*thấy việc nghĩa hăng hái làm

Nguyên Họa khô sở nhãn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, ủ rũ cúi đầu đi tới bên cạnh Từ Từ Kỳ giới thiệu với Hồ San San "Ách... Vị này chính là Từ thị Từ Từ Kỳ, là...Ách...

Từ Từ Kỳ đứng lên xoay người nói tiếp với Hồ San San: "Là bạn gái của nàng." Từ Từ Kỳ lặng lẽ đánh giá Hồ San San, trong lòng tỉ mỉ suy nghĩ một phen.

Nguyên Họa nghe Từ Từ Kỳ nói xong, hơi sững sờ, sau đó nhe răng trọn mắt cười.

Hồ San San vẫn mang khuôn mặt mỉm cười, chẳng qua là trong lòng bị khuôn mặt xinh đẹp của Từ Từ Kỳ làm cho kinh diễm, thực sự không biết Nguyên Họa này kiếp trước tích bao nhiêu phúc, kiếp này lại có thể đủ được bạn gái mỹ nữ xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn không chỉ một, Tiêu Tiêu Dao lần trước chắc cũng thích nàng đi. Nghĩ đến Tiêu Tiêu Dao, khoe miệng Hồ San San hơi cong lên một chút, nếu như không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra khuôn mặt của Hồ San San hiện tại là đang cười.

Thế nhưng Từ Từ Kỳ thấy được, ở trong lòng âm thầm buồn bực, cũng không biết Hồ San San nghĩ tới điều gì mà lại cười, nhưng nàng có thể khẳng định nụ cười này nhất định có liên quan đến nàng và Nguyên Họa.

Nguyên Họa thấy không khí có chút quái dị, hai mỹ nữ đứng nhưng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn đối phương. Cẩn rắng nhìn Hồ San San nói: "San San, cậu vừa đến, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi. Muốn uống gì không, tôi đi lấy cho cậu!" Nói chuyện lại thở nhẹ ra một hơi, lại lén lút nhìn Từ Từ Kỳ, phát hiện sắc mặt của Từ Từ Kỳ không có gì thay đổi, mới yên lòng, nhìn về phía Hồ San San.

Trong lòng Hồ San San vô cùng khinh bỉ tên Nguyên Họa nhát gan này, thật là. Tại sao ở bên cạnh Từ Từ Kỳ, khí tràng lại hoàn toàn khác hẳn chứ? Giả bộ, tuyệt đối là giả bộ. Chính là một con sói đội lột cừu. Tiêu biểu cho phần trư ăn lão hồ*, thế nhưng tình huống trước mắt hình như là Nguyên Họa bị ăn rất thảm. Hồ San San nhìn bộ dáng nịnh nọt kia của Nguyên, trên trán tràn đầy hắc tuyến nói "Một ly nước là được."

*già heo ăn hồ :))

Sau khi Nguyên Họa nghe xong, đặc biệt ân cần quay qua Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, chị muốn uống gì không?"

Từ Từ Kỳ quay mặt qua thân nhiên nói: "Tôi cũng một ly nước là được."

"Được. Hai người chờ một chút ha." Liền chạy đến máy nước uống, cầm hai cái ly, rót bảy phần nước đưa cho hai vị mỹ nữ.

"Nguyên Họa, chúng ta cần phải đi rồi." Hồ San San uống vài hớp nhỏ thì để ly xuống nói với Nguyên Họa.

Lúc này Nguyên Họa mới nhớ tới mục đích mình kêu Hồ San San đến đây, thế nhưng Từ đại mỹ nữ còn ở chỗ này nha, nháy mắt với Hồ San San, mắt chớp chớp liên tục. Vô cùng hy vọng lúc này Hồ San San có thể hiểu rõ ý của nàng a! Thế nhưng Hồ San San lại không hiểu như vậy, nhìn mắt của

Nguyên Họa chớp chớp liên tục, còn tưởng rằng có gì rơi vào mắt nàng vội hỏi: "Nguyên Họa, trong mắt mắt cậu có gì sao? Làm gì lại luôn chớp a, lại đây, tôi thổi giúp cậu."

Trong lòng Nguyên Họa kêu rên a, làm gì có thứ gì trong mắt tôi a, tôi đây là ám chỉ cho cậu, chính là ám chỉ a! Hồ đại tiểu thư của tôi nga! Nét mặt vẫn miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì, không có gì trong mắt, chỉ là có chút khó chịu."

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dáng của Nguyên Họa thì biết tên này đang suy nghĩ cái gì, tình huống như vậy còn muốn gạt mình việc nàng bị thương, xem ra ngày thường mình đối xử với tiểu rùa này tốt quá, mới dẫn đến việc nàng to gan làm bậy như vậy, ngay cả chuyện trọng đại như vậy cũng dám gạt nàng. Hừ, nên dùng chút thủ đoạn đối phó tiểu rùa chậm chạp này.

"Đi thôi, đợi nửa thì bệnh viện rất đông." Hồ San San đứng dậy, nói với Nguyên Họa.

Khuôn mặt của Nguyên Họa trong nháy mắt sập đổ, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Từ Từ Kỳ, có chút mất tự nhiên cười khan nói: "Từ Kỳ, ha ha..."

Về mặt của Hồ San San không giải thích được nhìn Nguyên Họa, tên Nguyên Họa này bị gì vậy a! Tại sao cảm thấy giống như trời sập vậy, không phải là đi bằng bố lại vết thương sao? Hơn nữa không phải nàng gọi mình đến đi bệnh viện sao, nhưng mà bây giờ là tình hình gì đây?

Nguyên Họa nào còn quan tâm đến suy nghĩ của Hồ San San a, chỉ tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ nhìn nàng cười nhạt, một nụ cười vô cùng duyên dáng, chẳng qua là trong mắt của Nguyên Họa thì nụ cười này khiến người ta vô cùng sợ hãi.

"Nguyên Họa, em đi bệnh viện làm gì nha?" Từ Từ Kỳ giả bộ ngây thơ hỏi.

Nguyên Họa ngượng ngùng cười nói: "Không làm gì, theo San San đi gặp bác sĩ thôi."

Đến lượt Hồ San San không hiểu ra sao, hơn nữa có chút cảm giác rơi vào sương mù, tại sao trở thành mình đi bác sĩ?

Nhưng mà nghĩ đến, có thể là Nguyên Họa chưa nói việc mình bị thương cho Từ Từ Kỳ đi. Buồn cười nhìn tên Nguyên Họa nhát gan lại sợ vợ này.

Nguyên Họa liều mạng nháy mắt với Hồ San San, thế nhưng Hồ San San vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy đứng ở một bên xem kịch vui, vô cùng bình tĩnh.

Nguyên Họa cảm thấy thật sự muốn chết, Từ Từ Kỳ nhìn chăm chăm nàng không tha, Hồ San San lại không chịu giúp nàng che giấu, nàng đây là đắc tội với ai a? Lau mồ hôi trên mặt mình, lại một lần nữa mở miệng nói "Từ Kỳ, là thật. Cơ thể của San San không thoải mái, em theo nàng đi bệnh viện xem một chút có phải bị bệnh hay không." Thanh âm có chút chột dạ, hơn nữa nghe những câu nói này lại có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Từ Từ Kỳ bình tĩnh nhìn Nguyên Họa một lát, mới nhàn nhạt mở miệng nói "Nguyên Họa, em còn muốn gạt tôi sao, tôi muốn nghe lời thật." Giọng nói đúng là nhàn nhạt, thế nhưng lại gây áp lực vô hình ép Nguyên Họa có chút không thở nổi. Nuốt nuốt nước miếng, khổ sở nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn nói "Là em bị thương, kêu San San cùng đi bệnh viện băng bó lại." Nói xong còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt nhìn Từ Từ Kỳ, biểu tình kia giống như đang nói, em biết sai rồi, chỉ đại nhân đại lượng tha thứ cho em lần này đi, lần sau em không dám nữa!

Từ Từ Kỳ không để ý đến Nguyên Họa, mà là quay đầu nhìn Hồ San San mỉm cười nói: "San San đúng không? Hôm nay làm phiền cô, tôi sẽ dẫn Nguyên Họa nàng đi bệnh viện. Không cần lại làm phiền cô."

Hồ San San cũng cười đáp lại nói: "Ừ, không có việc gì. Nếu như không có gì nữa, tôi muốn đi trước, trong trường tôi còn có chút việc. Nguyên Họa, tôi đi trước nga! Tạm biệt." Nói xong liền phát tay với Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ, đi về phía cửa.

"Ừ, được. Tạm biệt." Từ Từ Kỳ lên tiếng trả lời.

"San San..." Nguyên Họa chưa từ bỏ ý định muốn giữ Hồ San San lại, nàng biết Từ Từ Kỳ nhất định đang tức giận, hiện tại bỏ hai nàng ở chỗ này, Nguyên Họa tin tưởng mình tuyệt đối sẽ bị khí lạnh từ người Từ Từ Kỳ bức điên. Thế nhưng bị một cái ánh mắt của Từ Từ Kỳ, nuốt xuống những lời muốn nói, tội nghiệp nhìn Hồ San San, chỉ kém hai mắt nhắm lệ quỳ xuống xin người ta đừng vứt bỏ nàng.

Nội tâm Hồ San San rất đồng tình với Nguyên Họa, người nhát gan được như Nguyên Họa cũng rất hiếm thấy, cũng coi như trên phương diện này Nguyên Họa là nhân tài kiệt xuất. Nhưng mà đồng tình thì đồng tình, nhưng mà phải nhìn rõ cục diện hiện tại, nàng rất xác định lúc này nàng không nên ở lại chỗ của Nguyên Họa. Nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Nguyên Họa, quyết tâm nói "Nguyên Họa, bạn gái cậu ở chỗ này, tôi an tâm rồi. Trong trường học tôi còn có việc phải làm, lần sau gặp lại nha, bye bye ha." Nói xong, không nhìn Nguyên Họa nữa, trực tiếp lách người. Nàng tương đối rõ ràng thủ đoạn giả vờ đáng thương của Nguyên Họa, lỡ như mình sơ ý một chút bị Nguyên Họa kích thích thiện tâm thì không tốt, mau chóng rời đi thì tốt hơn.

Nguyên Họa cứ như vậy trở mặt nhìn bóng lưng đi xa của Hồ San San, nghe được âm thanh đóng cửa, mới bất đắc dĩ quay lại nói với Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, ách... Chuyện không phải như chị nghĩ, em... chuyện là... là... Chị nghe em giải thích." Nói xong lập tức chạy đến bên cạnh Từ Từ Kỳ tiếp tục nói: "Chính là hôm qua, trên xe buýt em hỗ trợ bắt cướp, không cẩn thận bị cắt trúng, công việc của chị bận rộn như vậy, không muốn khiến chị phân tâm, em mới không nói cho chị biết! Chị đừng giận có được hay không?"

Từ Từ Kỳ đương nhiên biết Nguyên Họa là vì muốn tốt cho nàng, thế nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng lại gạt mình, không chịu tự nói với mình. Lúc bản thân nghe được tin nàng bị thương, tim cũng bị treo lên, nàng có biết lúc đó mình lo lắng và sợ hãi như thế nào sao? Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì mình làm sao bây giờ? Thực sự Từ Từ Kỳ không có cách nào tưởng tượng nếu Nguyên Họa thật sự xảy ra chuyện thì mình phải làm sao?

Nguyên Họa thấy gương mặt lạnh lùng của Từ Từ Kỳ vẫn không để ý tới nàng, cơ thể thậm chí run nhè nhẹ, ôm chặt nàng nói: "Từ Kỳ, em đáp ứng chị,

sau này em không làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Nếu xảy ra chuyện gì, em sẽ nói cho chị biết đầu tiên, chị đừng như vậy có được không? Không phải em không có việc gì sao?"

Từ Từ Kỳ không nói gì, thế nhưng hai tay đã ôm lại Nguyên Hòa, lực độ dần dần tăng lên, muốn hấp thu một ít khí tức cùng độ ẩm thuộc về Nguyên Hòa. Như vậy sẽ làm lòng của nàng dần dần an ổn lại.

Mặt của Nguyên Hòa đều nhăn lại với nhau, Từ Từ Kỳ ôm nàng, vừa vận dụng phải vết thương của nàng, thế nhưng Nguyên Hòa lại không dám mở miệng kêu đau, chỉ có thể liều mạng nhịn lại đau đớn, an ủi Từ Từ Kỳ.

Sau khi Từ Từ Kỳ chôn ở trong Nguyên Hòa được một lúc mới buông Nguyên Hòa ra, lạnh mặt nói "Sau này không cho phép em lừa tôi bất cứ chuyện gì."

Nguyên Hòa mạnh mẽ gạt đầu như giả vờ nói: "Em không dám, cũng không dám nữa."

Lúc này Từ Từ Kỳ mới hài lòng xoa đầu Nguyên Hòa nói "Bị thương chỗ nào a, cho tôi xem"

Nguyên Hòa đề lại tay áo nói: "Vết thương đâu có gì đáng nhìn, chúng ta mau đi bệnh viện đi, chờ nữa thì phải xếp hạng rất lâu. Sắp đến giờ cao điểm"

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Hòa, còn tưởng Nguyên Hòa sợ làm trễ nãi thời gian của nàng, cười nhạt một cái nói: "Không có việc gì, ngày hôm nay tôi không đến công ty, có thể chờ với em. Em mau cho tôi nhìn một chút, xem có nghiêm trọng hay không."

Nguyên Hòa ngồi xa ra một chút, không được tự nhiên nói: "Thực sự không có việc gì, chỉ bị dao cắt một đường nhỏ, chúng ta nên đi bệnh viện trước đi nha. Em không muốn chị bị nhiều người nhìn."

Lúc này Từ Từ Kỳ mới bỏ qua dự định nhìn vết thương của Nguyên Hòa nói: "Ừ, được rồi. Chúng ta đi thôi."

Lúc Nguyên Hòa đi theo sau Từ Từ Kỳ mới hơi thở ra một hơi, mới vừa rồi được Từ Từ Kỳ ôm như thế, có chút cảm giác được vết thương lại chảy máu, để Từ Từ Kỳ không tự trách, đành phải dùng mọi cách ngăn Từ Từ Kỳ coi vết thương của nàng.

Dạo này nóng nực lười quá xá =="

Ước gì có cái điều hòa :((((

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 58

Từ Từ Kỳ lái xe đưa Nguyên Hòa đến bệnh viện, giúp Nguyên Hòa lấy số, Từ đại mỹ nữ vừa ra tay, những nam nhân bên cạnh đều "kiềm nhường" rút lui, ai nấy nhìn thấy cũng đều đỏ mắt, ngay cả y tá cũng chỉ có thể thờ dài thắm nói "Thời đại bây giờ vẫn là mỹ nữ được yêu thích a!" Cả đám người chỉ có mặt của Nguyên Hòa là đỏ lên, nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ, chỉ lo sợ ý một chút, Từ Từ Kỳ sẽ bị mấy tên trư bát giới kia chiếm tiện nghi.

Nguyên Hòa đột nhiên có chút hối hận khi đến bệnh viện cùng Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ như báu vật vậy, người nào nhìn mà không đỏ mắt đây? Trong lòng thầm nghĩ bản thân ngàn vạn lần, tại sao mình cứ ngốc như vậy đây, còn đem báu vật đến nơi có nhiều người như vậy.

Đương nhiên Từ Từ Kỳ cũng không thích chen lấn ở nơi nhiều người, xưa nay mỗi lần nàng sinh bệnh đều ở phòng bệnh đặc biệt, hoặc là mời bác sĩ riêng đến nhà khám, không có việc gì lớn thì chỉ cần uống thuốc. Đâu cần đăng ký như vậy, tất cả đều có người giúp nàng sắp xếp, đây cũng là lần đầu tiên nàng đến bệnh viện xếp hàng đăng ký. Lần này rốt cuộc hiểu rõ vì sao trên ti vi nói hiện giờ chạy chữa khó khăn, hiện tại còn chưa phải giờ cao điểm, vậy mà người lại đông như vậy, nếu như đến giờ cao điểm, không chừng người người phải xếp hàng ra đến đường lớn.

Thật vất vả giúp Nguyên Hòa lấy số xong, dẫn người lên lầu, trước tiên cho bác sĩ xem xét, lại phải đến chỗ y tá để băng bó lại.

Sau khi bác sĩ xem xong, Nguyên Hòa vẫn nhăn nhó không chịu đi băng bó, nàng vô cùng sợ đi y tá kia, lần trước băng bó suýt chút nữa muốn cái mạng già của nàng nha. Hiện tại trong lòng cũng còn oán giận, thiên sứ áo trắng* thời buổi này đúng là không dịu dàng gì.

*y tá = thiên sứ áo trắng

Bị Từ Từ Kỳ trừng mắt một cái, ngược lại ngoan ngoãn đi theo Từ Từ Kỳ băng bó vết thương.

Vẫn còn may không phải là vị y tá lần trước, đáy lòng Nguyên Hòa cực kỳ vui mừng. Từ Từ Kỳ nhìn dáng vẻ của Nguyên Hòa vui vẻ như vậy, tiến đến bên tai Nguyên Hòa, thổi một hơi ướt át, mang theo nồng đậm cảm dỗ nói: "Nguyên Hòa, đang suy nghĩ gì đấy? Vui vẻ như thế."

Nguyên Họa mảnh liệt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Từ Từ Kỳ, người đang giả vờ không biết gì. Đến nửa ngày mới ấp úng nói: "Không có gì, không có gì. . ." Thanh âm đột nhiên trở nên hơi trầm thấp.

Từ Từ Kỳ đáp lại Nguyên Họa bằng một nụ cười quyền rũ, dựa sát vào bên tai của Nguyên Họa, khẽ cắn vành tai của nàng nói: "Thật không có gì sao?"

Cơ thể Nguyên Họa giật mình một cái, thở ra một hơi dài, có chút không tự nhiên nói: "Thật không có gì" Nếu có cái gì cũng là do chị bức ra. Câu nói này tự nhiên là không nói ra miệng, làm sao nàng lại quên mất Từ Từ Kỳ là nữ nhân có thù tất báo, mình gạt nàng chuyện lớn như vậy, còn tưởng rằng sẽ dễ dàng buông tha cho mình chứ? Thì ra chỉ là do mình mơ tưởng hảo huyền thôi. Hiện giờ không phải là trả thù trắng trợn sao? Nàng không tin Từ Từ Kỳ lại ở bệnh viện mà ái muội với nàng như vậy, đây chính là thù đoạn trả thù của nàng, tuyệt đối là như vậy.

Kỳ thực Nguyên Họa đoán không sai, đúng là Từ Từ Kỳ đang trả thù nàng. Đùa sao, làm sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua cho tiểu rùa đen đáng ghét này như vậy? Nàng là người dễ bắt nạt như vậy sao? Thiệt là! Không cho tiểu rùa đen này một bài học, tiểu rùa này sẽ không nhớ lâu, điểm này nàng không hề nghi ngờ.

Nguyên Họa méo miệng, rất không vui vẻ, thân thể lại là khô nóng vô cùng, toàn thân từ trên xuống dưới đều là lửa, dục vọng mãnh liệt sắp phun trào. Nguyên Họa cảm thấy thân thể của mình sắp không chịu nổi kích thích như vậy. Đã lâu không ăn thịt, thật sự đã lâu rồi, ở trong lòng Nguyên Họa dùng ngón tay tính toán, đúng là mấy ngày rồi không có ăn thịt, cũng sắp quên mùi vị của thịt ra làm sao rồi.

Nhưng khi nhìn lại tình huống hiện tại, đừng nói đến ăn thịt, thịt cũng chưa kịp ăn đã bị người ta đập cho một cước rồi.

Từ Từ Kỳ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ của Nguyên Họa, lại nói: "Nguyên Họa, tối nay tôi ngủ chỗ em nha, em bị thương ở một mình không tiện."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Họa nhăn lại cùng một chỗ, một cái bánh bao thịt hiện ra. Nhìn Từ Từ Kỳ, gật gật đầu, vô cùng bất đắc dĩ nói "Kia...được rồi." Nàng biết việc Từ Từ Kỳ quyết định, căn bản là không thay đổi được, nàng cần gì phải đầu tranh chứ? Tối nay cứ để nàng dục vọng bạo phát ói máu mà chết đi.

Từ Từ Kỳ xem dáng vẻ của Nguyên Họa, trong lòng cười vang, trên mặt vẫn duy trì thái độ bình thường, cười nhạt. Nguyên Họa nhìn người đang cười đến người vật vô hại kia, thật muốn đâm đầu chết đi cho rồi.

Y tá đi tới trước mặt của Nguyên Họa, kêu Nguyên Họa vươn tay ra, Nguyên Họa nhớ lại vết thương còn chảy máu. Vội vàng nói với Từ Từ Kỳ: "Từ Từ Kỳ, em muốn uống chút gì đó, khát quá, chị đi mua gì về uống đi."

Từ Từ Kỳ cũng không nghĩ gì nhiều, nhìn Nguyên Họa một chút, sau đó thì đi mua thức uống cho Nguyên Họa.

Y tá bên cạnh ngược lại rất buồn bực, tại sao vị mỹ nữ này đối xử với đứa nhóc này tốt như vậy đây, nói muốn uống liền đi mua cho nàng. Nếu nói là chị em, không giống, có chị em nào khác biệt nhau như vậy, trước tiên không nói đến bề ngoài, chỉ cần nhìn chiều cao cũng biết không thể nào cùng một gien di truyền a!

Nguyên Họa vui rạo rức nhìn bóng lưng đi xa của Từ Từ Kỳ mới nói với y tá: "Chị y tá, mau giúp em băng bó vết thương được không?" Nói xong thì cuộn tay áo lên, trên đây băng cũng đã thấm đỏ máu.

Y tá nhìn cánh tay Nguyên Họa một chút lại ngẩng đầu nhìn Nguyên Họa, sau đó đột nhiên nghiêm túc trách mắng: "Em làm sao thế? Tại sao không chịu chú ý chứ, vết thương này còn chưa kết vảy, không chịu nổi em giầy vò nó như vậy a, em xem em kia, toàn là máu. Có muốn cánh tay này hay không a!"

Nguyên Họa thật đáng thương, thậm chí thương nhìn y tá, lại còn nước mắt lưng tròng, không phải nàng cố ý, không thể trách nàng. Lúc đó tâm tình của Từ đại mỹ nữ kích động như vậy, chỉ có thể hi sinh bản thân, hoàn thành tập thể. Vờ sợ với tay quan trọng hơn! Trong lòng Nguyên Họa giải thích. Câu nói như thế này đương nhiên là không thể nói ra miệng.

Y tá nhìn dáng vẻ ấy của Nguyên Họa, tất nhiên bản năng người mẹ sẽ bộc phát, còn muốn trách cứ, nhưng lại không thể nói ra miệng, thở dài một hơi, giúp Nguyên Họa tháo băng xuống, thoa thuốc xong lại thay băng mới, sau khi làm xong mới dặn dò: "Sau này em cẩn thận một chút. Đừng để như lần này nữa." Nguyên Họa mạnh mẽ gật đầu, thấy Từ Từ Kỳ còn chưa trở lại mới yên lòng.

Y tá bung khai ra cửa, vừa vặn gặp phải Từ Từ Kỳ vừa mua xong đồ uống trở về, cũng không quá tin tưởng sinh vật nhỏ nhỏ kia có thể chăm sóc tốt bản thân, liền ngăn cản Từ Từ Kỳ dặn dò: "Vị tiểu thư này, vị Nguyên tiểu thư lúc này là bạn của cô sao?"

Từ Từ Kỳ ngừng lại, nhìn kỹ lại, đây không phải là y tá băng vết thương cho Nguyên Họa sao, gật đầu một cái nói "Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Nha, là như vậy, vết thương của bạn cô có chút sâu, mấy ngày này tốt nhất đừng làm việc gì nặng, còn nữa, đừng để cho người khác đụng phải vết thương của nàng, lúc này tôi băng bó giúp nàng, vết thương của nàng chảy ra rất nhiều máu." Y tá suy nghĩ sâu xa nói, bởi vì bản năng người mẹ quá độ nên mới cần dặn Từ Từ Kỳ như vậy. Nếu như người khác, nàng đã sớm không thèm để ý, bản thân vô cùng bận rộn, đâu còn tâm tư để ý người khác a! Muốn bệnh mau khỏi thì tự mình chú ý một chút.

Sắc mặt của Từ Từ Kỳ có chút khó coi hỏi: "Chuyện là, tôi muốn hỏi, nàng bị thương chỗ nào?"

Y tá buồn bực nhìn Từ Từ Kỳ. Không phải vị mỹ nữ này đối xử với tên nhóc kia rất tốt sao, tại sao nàng bị thương nơi nào cũng không biết? Nhưng đây cũng không phải là vấn đề nàng nên quan tâm, vẫn trả lời: "Trên tay phải." Còn dùng tay chỉ lên vị trí vết thương một chút.

Sắc mặt của Từ Từ Kỳ đột nhiên trở nên trắng bệch, vội vàng nói một tiếng cảm ơn liền đi vào phòng bệnh. Nhìn thấy Nguyên Họa đang buồn chán ngồi trên giường, cúi đầu nhìn hai chân. Trong lòng cảm động muốn đi đến ôm lấy tiểu rùa luôn suy nghĩ cho nàng kia.

Từ Từ Kỳ vừa vào phòng, Nguyên Họa cũng cảm giác được một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, ngẩng đầu lên đối mặt Từ Từ Kỳ kêu lên: "Từ Kỳ, chị về rồi. Mua gì ngon cho em uống vậy nha!" Nói xong liền nhảy xuống giường, chạy nhanh về phía Từ Từ Kỳ. (giống bé ngoan chờ mẹ đi chợ về quá. LOL =)))

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, cũng không nhúc nhích, chỉ là nhìn như thế. Đến lúc Nguyên Họa ổn định đứng bên cạnh nàng, nàng mới giờ tú lên cười nói: "Sữa Canxi AD"

Nguyên Họa phốc một tiếng bật cười, nàng rất thích sữa này, thế nhưng để một mỹ nữ như Từ Từ Kỳ đi mua sữa canxi AD, cảm thấy có chút quái quái.

"Từ Kỳ, tốt rồi. Em băng bó xong rồi, chúng ta về đi." Nói xong thì lấy một hộp sữa trên tay Từ Từ Kỳ, cầm ống hút, uống mấy ngụm lại đưa đến trước mặt Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, có muốn uống hay không, uống rất ngon."

Từ Từ Kỳ nhẹ nhàng gõ trán của Nguyên Họa, gất giọng "Tên ngốc." Thế nhưng lần này Từ Từ Kỳ không giống như lúc trước từ chối ý tốt của Nguyên Họa, mà là nhận lấy hộp sữa trong tay của Nguyên Họa, ưu nhã uống. Một đám người cùng với gia đình ở xung quanh phòng bệnh nhìn thấy đều choáng váng, thì ra mỹ nữ uống sữa canxi cũng vô cùng xinh đẹp.

Nguyên Họa cười đến vô cùng sáng lạn, lại lấy ra một hộp sữa uống tiếp.

Hai người cùng đi ra khỏi bệnh viện, Từ Từ Kỳ có chút không dễ chịu nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, sữa canxi uống rất ngon."

Nguyên Họa nắm tay của Từ Từ Kỳ nói: "Thứ em thích có thể chờ sao, nhất định đều là thứ tốt a!"

Nhìn dáng vẻ hờ hững của Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ cũng không nói nữa. Nàng sớm biết tiểu rùa không thể khen, nhìn xem, mới khen ngợi một câu thôi đã kiêu ngạo như vậy.

Nguyên Họa lên xe của Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ cố ý thả chậm tốc độ xe, nàng thấy Nguyên Họa có chút mệt mỏi, đúng như dự đoán, xe mới chạy một hồi, Nguyên Họa đã nặng nề ngủ. Từ Từ Kỳ dừng xe ở ven đường, cởi bỏ áo khoác của mình phủ thêm cho Nguyên Họa, lại hôn lên trán của Nguyên Họa một cái mới chậm rãi lái xe.

Dường như trong mơ Nguyên Họa có thể cảm nhận được thời khắc ấm áp này, khóe miệng hơi cong lên.

Sau khi đến phòng trọ của Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ cũng không lập tức đánh thức Nguyên Họa, mà là vẫn ngồi trên xe nhìn về mặt đang ngủ của Nguyên Họa, thật sự nàng rất ít nhìn chăm chăm Nguyên Họa như vậy, hiện tại mới phát hiện kỳ thực tiểu rùa này rất xinh đẹp, lông mi thật dài, mũi thẳng đứng, còn có miệng anh đào nhỏ nhắn, xem toàn thể vẫn có chút nhan sắc, chỉ là hơi nhỏ con một chút, như vậy mới đáng yêu.

Giống như Nguyên Họa cảm thấy có người nhìn chăm chăm nàng, thế nhưng nàng cũng không phiền chán ánh mắt dò xét của người này, còn rất yêu thích. Buồn bực tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nhíu mày, sau đó giống như nghĩ thông suốt cái gì, lông mày dần dần giãn ra, ngay cả khóe miệng cũng cong lên, biên độ ngày càng lớn dần.

Cả buổi mới tỉnh dậy, vuốt mắt còn buồn ngủ nhìn Từ Từ Kỳ, nhìn lại áo trên người mình, cười đưa lại áo cho Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, em ngủ bao lâu rồi?"

Từ Từ Kỳ cười nhẹ nói: "Không bao lâu. Tỉnh rồi thì lên lầu thôi."

Nguyên Họa gật gật đầu, có chút cảm giác chưa tỉnh ngủ, ý thức vẫn có chút mơ hồ, Từ Từ Kỳ nói cái gì chính là cái đó. Xuống xe, theo Từ Từ Kỳ cùng về phòng trọ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 59

Sau khi về đến phòng trọ, Từ Từ Kỳ kêu Nguyên Họa trở về phòng ngủ tiếp, com nước để nàng làm. Nguyên Họa cũng không từ chối, hiện giờ tay của nàng sợ là cầm nồi cũng không nổi, hơn nữa còn rất buồn ngủ, vào phòng ngủ, nằm xuống giường liền ngủ như chết.

Từ Từ Kỳ mở tủ lạnh ra, nhìn một chút, phát hiện không còn gì để ăn. Muốn làm gì cũng không còn nguyên liệu, bỏ gạo vào nồi com nấu com, cầm lấy chìa khóa đi đến phòng ngủ, thấy Nguyên Họa ngủ rất say nên đi xuống lầu.

Lái xe đến siêu thị gần đó, mua một ít thức ăn thanh đạm rồi trở về, nàng nhớ kỹ bác sĩ dặn, mấy ngày này Nguyên Họa phải ăn kiêng. Từ Từ Kỳ biết Nguyên Họa là tiểu rùa ham ăn, cần bản sẽ không nghe lời bác sĩ, ăn kiêng? Nhất định là sẽ ăn rồi nói sau. Xem ra mấy ngày này nàng phải trông chừng tiểu rùa này thật kỹ.

Nghĩ đến Từ lão gia tử, Từ Từ Kỳ lại lo nghĩ một phen, nhưng bây giờ Nguyên Họa quan trọng hơn, về phần Từ lão gia tử, đến lúc đó chỉ có thể gặp chiêu đối chiêu.

Từ Từ Kỳ mua xong đồ ăn thì về phòng trọ, thấy Nguyên Họa còn đang ngủ. Mặc xong tạp dề đi đến phòng bếp bận rộn. Nguyên Họa loáng thoáng nghe được âm thanh từ phòng bếp truyền đến, tỉnh lại, ra khỏi phòng ngủ, đi đến cửa phòng bếp, thấy Từ Từ Kỳ nấu ăn, trong lòng cảm thấy ấm áp. Cơ thể không không chế được đi đến ôm lấy Từ Từ Kỳ dịu dàng gọi: "Từ Kỳ."

Từ Từ Kỳ xoay người lại nói Nguyên Họa: "Em ra ngoài đi, sắp được ăn được rồi. Đợi tôi nấu xong canh là được." Nguyên Họa gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời đi ra ngoài, cũng không có mở ti vi, chỉ là ngồi trên ghế sofa phòng khách chăm chú nhìn thân ảnh bận rộn của Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ bụng thức ăn ra, xoay người nhìn vào đôi mắt của Nguyên Họa, đã sớm cảm giác được tiểu rùa này sau khi ra ngoài liền nhìn mình chăm chăm, làm cho nàng có chút mất tự nhiên.

"Nguyên Họa, tới ăn cơm." Từ Từ Kỳ kêu tiểu rùa đang còn ngây người kia.

Nguyên Họa ngơ ngác gật đầu, thế nhưng vẫn không có đứng lên, vẫn còn ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm khuôn mặt của Từ Từ Kỳ, không có ý muốn đứng lên.

Từ Từ Kỳ bắt đắc dĩ, chỉ có thể đi tới trước mặt Nguyên Họa, kéo Nguyên Họa nói: "Ăn cơm, tiểu rùa."

"Tiểu rùa?" rõ ràng Nguyên Họa chỉ chú ý đến danh từ tiểu rùa này, khi nào thì mình có thêm biệt danh đây chứ? Buồn bực nhìn Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nhướn mi, ý tứ là: "Thế nào? Em không hài lòng biệt danh tôi đặt cho em sao?"

Nguyên Họa hết ý kiến, em có thể có quyền không hài lòng sao? Không có nói nữa, bị Từ Từ Kỳ kéo đến bên cạnh bàn ăn. Nhìn thức ăn trên bàn, sắc hương vị đều có, nhưng mà tại sao đều là món chay? Nàng là người không thịt không vui a! Tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, ánh mắt kia muốn nói là, ngài có thể cho tôi chút thịt không?

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn bên cạnh, chỉ là thân nhiên nói: "Bác sĩ nói, gần đây em phải ăn kiêng, ăn tạm mấy món này đi. Chờ vết thương lành, em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó!"

Nguyên Họa nhỏ giọng bĩu môi nói: "Thế nhưng không có thịt em ăn không vô!"

"Em nói cái gì a?" Từ Từ Kỳ đương nhiên nghe được Nguyên Họa nhỏ giọng thì thầm cái gì, chỉ là không muốn để ý tới tiểu rùa này mà thôi, hơn nữa đã biết còn hỏi, tiểu rùa tuyệt đối không dám nói thật.

Đúng vậy, Nguyên Họa rất không tiền đồ nói: "Không có gì, em nói ăn như vậy rất tốt."

Từ Từ Kỳ an ủi cười quyền rũ với Nguyên Họa: "Vậy mới ngoan, ngồi xuống ăn nhanh đi." Nguyên Họa thật muốn quăng đôi đũa đi, đi ăn thịt ăn cá, thế nhưng nàng không thể làm vậy, bởi vì Từ đại mỹ nữ còn ở đây.

Lần đầu tiên Nguyên Họa nghĩ có vợ cũng là một chuyện bất hạnh, thịt cá cùng nàng không có duyên. Thậm chí Nguyên Họa có thể tưởng tượng ra thịt cùng cá mọc cánh vừa bay đi vừa nhìn nàng vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé "Say goodbye!"

Từ Từ Kỳ buồn cười nhìn Nguyên Họa ăn rau giống như ăn thịt kẻ thù, nàng cũng chỉ có thể trút giận lên những món ăn này.

Sau khi Nguyên Họa ăn cơm xong, biểu tình vô cùng không vui một mình ngồi trên sofa, chính là đang cùng Từ Từ Kỳ khiếu nại, hiện tại em rất không vui, nếu chị không đến an ủi em, em sẽ tức giận.

Từ Từ Kỳ đi tới bên cạnh Nguyên Họa, nhìn Nguyên Họa, đi thẳng tới phòng ngủ, cầm áo ngủ đi vào WC tắm. Nguyên Họa tức giận đến thoi rìa mép, không có râu (ko thể ngừng cười ở chỗ này đc. Muaahahaha), tròng mắt, cái này thì có (hahahaha). Mở ti vi, hưng hăng bấm điều khiển từ xa, hiện tại cũng chỉ có thể dùng điều khiển TV xả giận.

Tâm tình Từ Từ Kỳ rất tốt, lúc tắm còn hát khê, nàng chính là rất thích nhìn dáng vẻ lúc Nguyên Họa trút giận, thật là đáng yêu. Đúng là làm cho người khác muốn chà đạp a! Về mặt này thật sự là rất đáng yêu.

Nguyên Họa nghe tiếng nước từ WC truyền đến, suy nghĩ miên man bất định, hình ảnh cũng rất động lòng người, trong lòng bắt đầu rục rịch, tất ti vi, đứng dậy chạy về phòng ngủ của mình, nằm ở trên giường, biểu tình rất hờ hững, thiếu chút nữa nước bọt cũng nhỏ giọt. Nuốt nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm cánh cửa, nhãn thần trở nên có chút mệt mỏi.

Lúc Từ Từ Kỳ vào phòng, nhìn thấy bộ dáng như vậy của Nguyên Họa, nghĩ cũng không cần nghĩ cũng đoán được trong đầu tiểu rùa này đang suy nghĩ cái gì, khẽ mỉm cười đi tới bên người Nguyên Họa, nằm trên giường, có ý bày ra một tư thế rất trêu người, nghiêng đến trước mặt của Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, em nhanh đi đánh răng rửa mặt."

Từ Từ Kỳ đang mặc chính là loại váy trắng vải mỏng, còn đặc biệt trong suốt, cho nên lúc Từ Từ Kỳ đi vào, Nguyên Họa liền chăm chú nhìn chăm chăm hai khối mềm mại trước ngực nàng, còn có thể nhìn thấy hai viên đậu đỏ, nuốt nước bọt, thanh âm có chút trầm thấp khàn khàn nói: "Ừ, em đi liền." Thế nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm cơ thể của Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa vừa cười vừa nói: "Sao em còn chưa đi a!"

Lúc này Nguyên Họa mới hoàn hồn nói: "Nha nha." Vội vàng đứng dậy xuống giường, mắt vẫn còn nhìn chăm chăm Từ Từ Kỳ không tha, thiếu chút nữa thì đụng phải vách tường, xấu hổ cười cười mới đi vào WC.

Từ Từ Kỳ nghĩ đến bộ dáng sắc lang của Nguyên Họa đã cảm thấy tức cười, nàng cố ý ăn mặc quyến rũ như vậy là vì muốn cho Nguyên Họa không dễ chịu, thật là, ai kêu nàng dám gạt mình việc nàng bị thương, mặc dù sau đó làm một chuyện khiến nàng cảm động, thế nhưng chuyện gì ra chuyện đó, việc gạt nàng bị thương vẫn phải trả giá.

Bi ai chính là Nguyên Họa đang dùng tốc độ danh nhất đánh răng, rửa mặt, ôm vợ âu yếm. Nhưng cái này cuối cùng chỉ là mơ tưởng hảo huyền.

Vội vàng chạy trở về giường, đang muốn ôm Từ Từ Kỳ thân mật một chút đã bị Từ Từ Kỳ đẩy ra, trợn mắt nói: "Em bị thương, đừng hoảng chút đi."

Nguyên Họa đáng thương bĩu môi, tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, đều muốn nặn ra vài giọt nước mắt. Thế nhưng Từ Từ Kỳ làm như không thấy, đẩy người ra, nằm ở trên giường không nhúc nhích, muốn ngủ.

Nguyên Họa đầu chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy a, thực sự mình đã lâu không ăn thịt, thật đáng thương, dinh dưỡng sẽ không đầy đủ. Tay không an phận dòi đến trên người của Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ đẩy tay của Nguyên Họa ra, lại dòi đến, thật sự không thể nhịn được nữa kêu lên: "Nguyên Họa, em đừng hoảng chút đi, nếu không thì ra sổ pha ngủ!"

Nguyên Họa tích tụ, vì sao bị ai nhất luôn luôn nàng. Tay bị thương ảnh hưởng đến việc nàng ăn thịt, còn phải nhìn chăm chăm báu vật trên giường, mắt không hề chớp, trời biết, nàng nhịn có bao nhiêu vất vả. Thân thể một mực nóng lên, nhiệt lưu không ngừng chạy khắp thân thể, nhưng khi nhìn Từ Từ Kỳ quyết tâm không cho nàng chạm vào. Vẫn ngoan ngoãn nằm xuống, uốn éo người.

Từ Từ Kỳ cảm thấy tiểu rùa không an phận bên cạnh kia nhìn tương đối vất vả, nhưng mà mình cũng không tốt hơn chỗ nào a! Ai lại không muốn thân mật với tiểu rùa đầu chứ? Không chỉ là để nghiêm phạt Nguyên Họa, chủ yếu vẫn là bởi vì tay của Nguyên Họa bị thương, lúc trước y tá ngăn dặn dặn nàng vẫn ghi nhớ trong lòng. Đương nhiên bản thân nàng nhịn cũng tương đối vất vả.

Hơi thở của Nguyên Họa có chút bất ổn, nặng nề, hỗn hển. Từ Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy hôm nay mình có chút quá đáng, có chút đau lòng tiểu rùa, xoay người lại, nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, ngủ chưa?"

Nguyên Họa nhìn xuống dục vọng không ngừng dâng lên trong lòng, muốn bình tĩnh trả lời Từ Từ Kỳ, thế nhưng thanh âm vẫn có chút phát run: "Chưa, Từ Kỳ, sao chị còn chưa ngủ?"

Từ Từ Kỳ có chút đau lòng, nàng biết nhịn những việc này rất khó xử cho Nguyên Họa. Tiến tới hôn lên môi của Nguyên Họa, thân thể Nguyên giật mình một cái, những lời muốn nói đều bị chặn lại trong miệng, biến thành một thanh âm nghẹn ngào thật dài.

Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ khiêu khích, dục vọng đều bộc phát, xoay người một cái đặt Từ Từ Kỳ dưới thân, bị động tác của Từ Từ Kỳ ngăn cản, mang theo âm thanh nồng đặc cảm dỗ nói với Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, bác sĩ nói tay em bị thương, không thể làm chuyện quá nặng nga!"

Sắc mặt của Nguyên Họa trở nên tái nhợt, đến như vậy rồi Từ Từ Kỳ sẽ không kêu dừng đi. Như vậy thật sự sẽ ghen đến nội thương, cái này thật sự không phải chuyện đùa. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Từ Từ Kỳ, thực sự là khóc không ra nước mắt. Giữa lúc Nguyên Họa muốn buông tha tranh đấu, thừa dịp nàng không chú ý, Từ Từ Kỳ xoay người, đặt Nguyên Họa ở dưới thân.

Nguyên Họa bối rối, có chút run sợ nhìn Từ Từ Kỳ, thanh âm đặc biệt mất tự nhiên hỏi: "Từ kỳ, chị muốn gì a?" Nhìn tư thế này, Nguyên Họa cũng có thể đoán được Từ Từ Kỳ muốn làm gì.

Thế nhưng chính là nàng muốn ăn thịt, chứ không phải nàng bị người ta ăn thịt, không giống nhau, tuyệt đối không giống nhau.

Từ Từ Kỳ quyến rũ cười thôi một hơi ướt át vào bên tai của Nguyên Họa mới lên tiếng "Cho em ăn no!"

Đùng một cái, đại não của Nguyên Họa sụp đổ, trước giờ đều là nàng ăn thịt, nàng còn chưa bị Từ Từ Kỳ ăn đầu chứ? Như thế thật bị ai a, buổi tối sẽ trở thành đại tiệc của người khác sao? Đừng a! Trong lòng Nguyên Họa vô cùng ai oán mà gào thét.

Thế nhưng động tác và suy nghĩ hoạt động không giống nhau, sâu trong nội tâm của Nguyên Họa nhất định rất hy vọng một ngày Từ Từ Kỳ có thể ăn nàng, nếu không làm sao lại tích cực phối hợp như vậy chứ? Ừ, kỳ thực tiểu tử Nguyên Họa này chỉ giả bộ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 60

Nguyên Họa rất khản trương, trước đây đều là nàng ăn thịt, bây giờ là nàng bị làm thịt ăn, hơn nữa còn là lần đầu tiên bị ăn. Tay hơi toát ra mồ hôi, ánh mắt nhìn Từ Từ Kỳ vừa có chút mong đợi lại vừa có chút sợ hãi, một loại tâm lý rất mâu thuẫn.

Từ Từ Kỳ cũng là cảm thấy Nguyên Họa khản trương, nghiêng người đến bên tai của Nguyên Họa nói: "Thả lỏng, không có chuyện gì."

Sau khi Nguyên Họa nghe được thanh âm quyến rũ vô cùng cảm dỗ của Từ Từ Kỳ, cơ thể không thả lỏng ngược lại càng thêm căng thẳng, cứng nhắc nhìn chằm chằm Từ Từ Kỳ, có chút không được tự nhiên nói: "Từ Kỳ, chúng ta ngủ đi." Nói không sợ là giả, nhưng mà nội tâm của nàng lại vừa hy vọng vừa sợ hãi, trong giọng nói lại giống như dục cự hoàn nghênh*, Từ Từ Kỳ tà mị cười, hôn lên vành tai của Nguyên Họa nhẹ nhàng nói: "Thực sự muốn ngừng sao?" Nói xong còn tỉnh tê liếm một đường dọc theo đường cong vành tai của Nguyên Họa. Chọc cho thân thể Nguyên Họa kịch liệt phát run, Từ Từ Kỳ âm thầm cười, Nguyên Họa này đúng là không chịu nổi kích thích, chỉ liếm nhẹ một cái mà lại phản ứng lớn như vậy, thông qua phản ứng của Nguyên Họa đương nhiên là biết lỗ tai là chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

*muốn mà còn giả bộ từ chối

Kỳ thực đại đa số điểm mẫn cảm của nữ nhân đều là tai, Từ Từ Kỳ đương nhiên cũng biết, vì vậy mà trước tiên tập kích lỗ tai của Nguyên Họa. Đây là điểm phúc hắc của Từ Từ Kỳ, khiến cho Nguyên Họa hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Nguyên Họa bị kích thích đến nổi trên người đều nổi da gà, mềm nhũn nói: "Từ Kỳ, đừng đùa nữa, em...em...a."

Nguyên Họa cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình giống như ngừng đập, Từ Từ Kỳ ngâm lấy vành tai của nàng, luồng khí ẩm áp ẩm ướt bao quanh bên tai của nàng, từng chút từng chút gặm nhấm một ít ý chí phản kháng còn sót lại của nàng, còn khẽ cắn lên vành tai của nàng, làm cho Nguyên Họa đau đớn mà a một tiếng.

Từ Từ Kỳ nghe được tiếng kêu nhỏ của Nguyên Họa, có chút đau lòng, lại cảm thấy kích thích. Nhìn sắc mặt ửng hồng của Nguyên Họa, trong lòng nhộn nhạo, ngần ngại một hồi, lần đầu tiên cảm thấy Nguyên Họa cũng quyến rũ động lòng người như vậy. Hôn lên gương mặt của Nguyên Họa, thanh âm cực kỳ trầm thấp nói: "Nguyên Họa, em thật đẹp!"

Được khen rất nhiều lần, thế nhưng thật đúng là lần đầu tiên Nguyên Họa được người khen đẹp, chữ "Đẹp" mấu chốt này không có duyên với Nguyên Họa, trên cơ bản người khen nàng đều nói nàng đáng yêu, nhanh nhẹn hoạt bát a! Nàng chính là cách biệt với xinh đẹp a, tuy được Từ Từ Kỳ khen chữ đẹp này, trong lòng vẫn rất vui vẻ, nhưng là vẫn có chút xấu hổ của nữ nhân, trên mặt lại đỏ một chút.

Nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đáng yêu của Nguyên Họa, nội tâm của Từ Từ Kỳ càng mãnh liệt dâng trào, giống như ngàn vạn sóng triều cuộn cuộn vỗ vào, cúi người xuống, hôn lên đôi môi xinh đẹp đã có chút sưng. Mạnh mẽ càn quét trong miệng của Nguyên Họa.

Nguyên Họa bị hôn đến đầu óc choáng váng, giống như hai luồng băng hỏa đối nghịch, khi thì cảm thấy thỏa mãn, khi thì muốn nhiều hơn. Dục vọng làm sao cũng không được thỏa mãn, rất bứt rứt.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa dưới thân không ngừng vận vẹo, môi như lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống, từ trên môi dời một đường xuống cổ, đến xương quai xanh, nhẹ nhàng gặm nhấm, quần áo cản trở hành động của Từ Từ Kỳ. Từ Từ Kỳ cũng không phải người nóng ruột, nhưng lần này cũng không có dục dăng giúp Nguyên Họa cởi quần áo trên người nàng, mà là một trận mãnh liệt kéo xé, xé hết quần áo trên người của Nguyên Họa.

Nguyên Họa kinh hãi, lúc này còn có thể phân tâm suy nghĩ lúc Từ Từ Kỳ làm chuyện này đúng là quá kinh khủng, nàng không phải chỉ mới 27 tuổi sao? Không phải nói 30 tuổi mới như lang như hổ sao? Tại sao lại cảm thấy hiện tại Từ Từ Kỳ giống như đã đến thời kì như lang như hổ rồi chứ? Lễ nào chuyện này cũng có thể sớm sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Họa có chút cảm giác lạnh lẽo, đừng a, nàng không muốn làm thụ, thỉnh thoảng có thể cho Từ Từ Kỳ ở trên phô trương thanh thế một chút, thế nhưng đây cũng chỉ là dự định lâu dài thôi, vẫn nên làm công thì tốt hơn.

Từ Từ Kỳ tức giận cắn xương quai xanh của Nguyên Họa một cái, Nguyên Họa kinh hô thành tiếng: "A...đau!"

Từ Từ Kỳ không để ý tiếng kinh hô của Nguyên Họa, ai kêu lúc này nàng còn dám phân tâm chứ, không phải là muốn bị cắn sao? Lập tức lại dùng đầu lưỡi liếm một chút, vẽ vòng tròn.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy ở xương quai xanh từng con tê dại, lại vận vẹo thân thể, tay khoát lên hông của Từ Từ Kỳ, cởi bỏ quần áo trên người của Từ Từ Kỳ, ôm chặt eo của Từ Từ Kỳ, làm cho có thể của Từ Từ Kỳ có thể gần sát mình, lúc này cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ, cái gì là quan niệm đạo đức đã sớm biến mất hầu như không còn. Nguyên Họa chỉ muốn càng nhiều một chút, để Từ Từ Kỳ gần mình một chút.

Từ Từ Kỳ không vội không nóng nảy, từng bước đều ổn định, làm từng bước một, đến hai khối mềm mại không tính lớn ở trước ngực của Nguyên Họa thì mỉm cười, đầu lưỡi chậm rãi dọc theo khuôn ngực đảo quanh.

Ngực của Nguyên Họa cũng không lớn, thế nhưng đường cong vô cùng tốt, hơn nữa còn vô cùng săn chắc, có tính đàn hồi, xúc cảm đương nhiên cũng rất đáng khen ngợi.

Tay phải của Từ Từ Kỳ đặt lên tiểu bạch thủ kia, nhẹ nhàng nắn bóp, lực đạo khi nặng khi nhẹ, ngón trở và ngón giữa còn xấu xa kẹp lấy hạt đậu màu hồng xinh đẹp, nhẹ nhàng khiêu khích, đè ép.

Nguyên Họa không chịu nổi kích thích như vậy, trong miệng bắt tri bắt giác bật ra một chút thanh âm mà bản thân nghe xong cũng mặt đỏ tim run.

."Ách...Ừm...Từ Kỳ..." Rõ ràng muốn chặn lại thanh âm không ngừng bật ra từ miệng, nhưng suy nghĩ giống như bị không chế, luôn luôn trong lúc vô tình lại phát ra thanh âm như vậy, Nguyên Họa xấu hổ quay đầu đi, chôn đầu vào trong gối.

Đầu của Từ Từ Kỳ đang chôn ở trước ngực Nguyên Họa ngẩng lên, nhìn đáng vẻ đà điều kia của Nguyên Họa, chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Nguyên Họa, tôi thích nghe thanh âm của em, em cứ kêu ra đi."

Nguyên Họa nghe xong những lời này của Từ Từ Kỳ, trên mặt lập tức đỏ như máu, nghĩ thầm, rốt cuộc Từ Từ Kỳ có biết xấu hổ hay không a! Lời nói trắng trợn như vậy, nàng cũng có thể nói ra, tuy rằng nha, bình thường trước đây nàng cũng nói như vậy với Từ Từ Kỳ, thế nhưng cái này không giống nhau a! Nguyên Họa làm sao cũng không nghĩ đến một ngự tử khí chất lại có yêu cầu như vậy, muốn nàng rên lên, mẹ a! Nguyên Họa cảm thấy mình mặt của mình không ngừng đỏ lên.

Từ Từ Kỳ nhìn tiểu rùa Nguyên Họa kia chôn đầu vào trong gối, Từ Từ Kỳ liền đưa đai một phen, tiếp tục vùi đầu vào trước ngực của Nguyên Họa, lựa chọn đoá hoa hồng xinh đẹp quỳ rũ trên ngọn núi kia, hàm răng khẽ cắn, Nguyên Họa vẫn cảm giác được đau đớn, đầu vùi trong gối khẽ kêu một tiếng.

Từ Từ Kỳ tà mị cười, tiếp tục cắn đoá hoa khác, cắn mút vào, Nguyên Họa cảm huyết mạch trên người mình đều sôi trào.

Ngẩng đầu lên mãnh liệt hít một hơi dưỡng khí, giận dữ liếc mắt trừng Từ Từ Kỳ, bản thân suy nghĩ nhất định lần sau phải khiến cho Từ Từ Kỳ cầu xin tha thứ mới thôi. Mỗi thù lần này, lần sau nhất định phải trả lại gấp đôi.

Từ Từ Kỳ nhìn đôi mắt có chút lửa giận của Nguyên Họa, lại ngậm chứa dục vọng, không có lãng phí thời gian, lại vội vàng hôn xuống.

Ổ quanh rốn của Nguyên Họa từ từ lướt qua, đầu lưỡi chậm rãi đảo quanh.

Chậm rãi đến gần đùi trong của Nguyên Họa, không chỉ mình Nguyên Họa khản trương, ngay cả Từ Từ Kỳ cũng rất khản trương, khí tức dần dần không còn ổn định, có chút hỗn loạn, hơi nóng phả vào đùi trong của Nguyên Họa.

Nguyên Họa bị kích thích trước nay chưa từng có, thân thể bắt đầu khó nhin, ngón chân cũng cong lại, tay nắm thật chặt grap giường. Tay của Từ Từ Kỳ chậm rãi lướt nhẹ qua nơi tư mật của Nguyên Họa, cách quần lót, nhẹ nhàng hôn lên, khí nóng lại âm ướt tập kích đến chỗ sâu nhất trong cơ thể của Nguyên Họa, đây là một loại cảm giác chưa từng có, mong muốn càng nhiều, gần sát môi của Từ Từ Kỳ, thanh âm ní non từ miệng phát ra.

"Ừm...a...a..."

Nguyên Họa quả thực không thể tin được mình lại phát sinh thanh âm dâm dăng như thế, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, xấu hổ nhắm hai mắt lại.

Từ Từ Kỳ nghe được tiếng rên của Nguyên Họa, tâm tình càng ngày càng kích động, hận không thể một ngụm nuốt vào trong miệng ăn sạch, thế nhưng nàng cũng biết loại chuyện này không gấp được, dù sao cũng là lần đầu tiên của Nguyên Họa, cũng không thể làm cho lần đầu tiên của tiểu rùa này để lại bóng ma, nếu không sau này tiểu rùa sẽ sợ chuyện này.

Từ Từ Kỳ cũng không muốn sau này mình không thể đụng vào tiểu rùa này, cho nên đạo lý nóng vội không ăn được đậu hủ nóng nàng vẫn hiểu. Từ từ sẽ được, nhất định phải từ từ sẽ được.

Từ Từ Kỳ chậm rãi cởi quần lót của Nguyên Họa ra, gác hai chân của Nguyên Họa lên vai mình, như vậy mình có thể gần nơi tư mật của Nguyên Họa hơn, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nơi tư mật của Nguyên Họa, thân thể Nguyên Họa run rẩy, một dòng điện xôn xao thăng lên não.

"Đừng... Từ Kỳ...a..." lần đầu tiên Nguyên Họa cảm có miệng mà không thể nói khổ cỡ nào, nàng muốn nói, đều dừng lại ở bên miệng, không thể không biết xấu hổ nói ra, rốt cuộc là mình muốn Từ Từ Kỳ tiến thêm một bước hay là không muốn tiếp tục nữa đây? Thế nhưng cảm giác của thân thể nói cho nàng biết, nàng không ghét cảm giác như vậy, trái lại cảm thấy có chút thích, cảm giác rất kích thích.

Từ Từ Kỳ không để ý đến Nguyên Họa, mà là trực tiếp tiến công chiếm đóng thành trì, miệng thổi khí vào nơi tư mật, ngậm lấy âm vật, lúc nhả ra lại nhẹ nhàng liếm một chút, thổi khí vào trong, Nguyên Họa cảm thấy cảm giác của thân thể càng ngày càng kỳ quái, nói không được là loại cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy thân thể dường như rất thoải mái, dường như lại rất thống khổ. Cái này chẳng lẽ chính là đau khổ và sung sướng cùng tồn tại trong truyền thuyết sao?

Thế nhưng Nguyên Họa vẫn cảm thấy, trong người có gì cần phóng thích ra ngoài, căn bản không chỉ như vậy, hình như còn có chỗ nào không đúng. Dường như Nguyên Họa nghĩ tới điều gì, lại một phen đỏ mặt. Hạ thân không ngừng co rúc lại, một cổ nhiệt lưu từ trong người chảy ra, Nguyên Họa cũng biết đây biểu thị cho cái gì, mặt lại đỏ thêm. Giống như còn có thể nghe tiếng nước, Nguyên Họa cắn răng, không để cho mình lên tiếng, nếu như ở thời khắc này, nàng còn phát sinh thanh âm phóng túng như vậy nữa, nàng thực sự cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp người.

Thế nhưng làm sao Từ Từ Kỳ có thể dễ dàng buông tha cho Nguyên Họa như vậy chứ, cố ý dừng lại động tác.

Nguyên Họa đột nhiên cảm giác thân thể một trận hư không, buồn bực ngẩng đầu lên, thấy Từ Từ Kỳ đang tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, trong lòng Nguyên Họa kêu không tốt, muốn nhanh khép hai chân lại, thế nhưng bị Từ Từ Kỳ mạnh mẽ bắt lấy, chỉ có thể tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, hy vọng lúc này Từ đại mỹ nữ có thể dừng làm khó nàng.

Bất quá đây cũng chỉ là Nguyên Họa mong muốn mà thôi, Từ Từ Kỳ có thể dễ dàng như vậy mà bỏ qua nàng sao, quả thực chính là đang nói nhảm rồi.

Từ Từ Kỳ tà khí cười nói: "Nguyên Họa, muốn không?"

Nguyên Họa rất muốn khí phách lắc đầu, nhưng mà ma xui quỷ khiến lại gật đầu.

Từ Từ Kỳ càng cười đến sáng lạn, hiện tại Nguyên Họa thực sự hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, bản thân thật là đủ mất mặt. Cũng phát hiện Từ Từ Kỳ thực sự phúc hắc, đem chiêu trước đây nàng sử dụng đều trả lại cho nàng, thực sự là một "Đệ tử tốt". Tốt đến Nguyên Họa nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên Họa đỏ mặt không nhìn Từ Từ Kỳ nữa, nếu không mình thật sự sẽ muốn đi tự tử.

Từ Từ Kỳ lại cúi đầu nhìn đến thánh địa khiến người hướng tới kia, đem hết chất lỏng như mật ngọt kia đều ăn vào miệng, trong miệng Nguyên Họa không ngừng truyền ra thanh âm rên rỉ làm cho hứng thú của Từ Từ Kỳ càng ngày càng tăng.

"Um...a...a...Từ Kỳ... Từ Kỳ..." Nguyên Họa gât gao ôm lấy đầu của Từ Từ Kỳ, kích thích như vậy làm cho nàng cảm thấy xa lạ mà hưng phấn, chỉ có thể để cảm giác thay thế lý trí, khiến cho Từ Từ Kỳ càng thêm đi sâu vào mình.

Thế nhưng chưa đủ, còn chưa thỏa mãn...Nàng còn muốn nhiều hơn, Nguyên Họa hiểu rõ đó là cái gì, miệng khẽ mở nói "Từ Kỳ...a...cho em...a." Nguyên Họa hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết muốn Từ Từ Kỳ làm gì đó, dục vọng rất mãnh liệt, nàng muốn Từ Từ Kỳ, muốn nàng vào cơ thể của mình. Ánh mắt dần dần mờ màng, âm thanh nỉ non trong miệng có chút hư ảo, thanh âm rên rỉ vẫn vang vọng trong phòng.

Chỉ là Nguyên Họa không chỉ muốn như vậy, nàng không ngừng muốn nữa, gât gao giữ lại đầu của Từ Từ Kỳ, dán vào nơi tư mật của nàng, cảm giác như vậy khiến nàng muốn càng nhiều.

Từ Từ Kỳ dùng đầu lưỡi thâm nhập vào trong cơ thể của Nguyên Họa, sau khi rút lui lại thâm nhập vào, Nguyên Họa cả kinh lại một phen rên rỉ thật dài, Nguyên Họa cảm thấy mình như rơi vào cõi cực lạc, có đôi khi như ở trên trời, có đôi khi như đang ở địa ngục, tình thế rất mâu thuẫn. Thế nhưng thân thể cũng không không bài xích cảm giác như vậy.

"U...a...chính là...nơi đó...A." thanh âm rên rỉ của Nguyên Họa càng ngày càng tăng, khiến cho Từ Từ Kỳ sôi trào, máu huyết cùng tế bào đều sôi trào, trên người của Nguyên Họa vẫn còn nhiều thứ chờ nàng chậm rãi tìm hiểu...

Ye...

Nguyên Họa sôi trào...

Từ Từ Kỳ càng sôi trào...

Editor cũng sôi trào =)) Chương H thứ 2 mình edit...tác giả tả TTK "làm" NH rõ ghê =))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 61

Nguyên Họa cảm thấy thân thể càng ngày càng không giống của mình, cảm giác như từng đợt sóng đánh thẳng vào đại não, chi phối hết tất cả cảm xúc của nàng.

"Um...A...Từ Kỳ..." thanh âm rên rỉ của Nguyên Họa chỉ tăng chứ không giảm, càng ngày càng gia tăng. Khiến cho Từ Từ Kỳ hưng phấn giống như hít phải ma túy, chậm rãi hôn lên dọc theo da thịt trắng nõn có chút ửng hồng của Nguyên Họa, khi thì dùng đầu lưỡi một tắc tắc liếm lấy, có chút hương vị mồ hôi, đầu lưỡi Từ Từ Kỳ dọc theo môi của mình hình liếm một vòng, vẫn còn có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, lập tức hôn lên đôi môi đỏ mọng của Nguyên Họa, giải cảm giác đói khát này, hấp thu hương thơm trong miệng của Nguyên Họa.

Nguyên Họa đưa ra đầu lưỡi của mình cùng chơi đùa với đầu lưỡi của Từ Từ Kỳ, đảo qua từng tất trong khoang miệng đối phương, Từ Từ Kỳ ở bên tai Nguyên Họa khàn khàn nói: "Nguyên Họa, em kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ tốt hơn."

Trong lòng Nguyên Họa tràn đầy cảm động, dừng lại động tác cùng vui sướng, nhìn Từ Từ Kỳ, trong mắt có chút ướt át trong suốt lóe lên. Động tác của Từ Từ Kỳ cũng dừng lại, ánh mắt nhìn Nguyên Họa càng dịu dàng, hôn lên cổ của Nguyên Họa, tay phải chậm rãi dời xuống, đi qua mỗi một tất da thịt, Nguyên Họa cảm thấy nơi đó như bị đốt cháy.

Đầu ngón tay của Từ Từ Kỳ có chút lạnh lẽo, lạnh như băng, cảm giác rất thư thích.

Thân thể Nguyên Họa có chút run động, ngón chân cong lại, hai tay nắm chặt eo nhỏ của Từ Từ Kỳ, ngón tay có chút cứng ngắc đặt trên da thịt mềm mại bên hông Từ Từ Kỳ. Nắm đến nỗi Từ Từ Kỳ cảm có chút đau, lại bất đắc dĩ nhịn xuống, dù sao đây là lần đầu tiên của tiểu rùa, cũng không phải nằng cổ ý.

Hơn nữa, dục vọng trên người bị kích thích ra cũng không thể nhịn được nữa rồi, cho dù đau hơn cũng phải chịu đựng, hơn nữa cảm giác đau đau giống như thật kích thích thú tính nơi sâu nhất trong nội tâm, Từ Từ Kỳ cảm thấy toàn thân mình đều như nước nóng sôi trào, thân thể giống như tự nhận biết, tiếp tục động tác vừa rồi. (thú tính đó nga ==))

Nguyên Họa cũng cảm giác được Từ Từ Kỳ có cái gì không đúng, thanh âm khàn khàn nói: "Từ Kỳ... Ừm...A" Muốn nói cái gì đó, lại bị kích thích chỉ có thể là biến thành thanh âm nỉ non.

Từ Từ Kỳ cảm thấy mình giống như con thú hoang đã lâu chưa được ăn, Nguyên Họa trước mắt chính là món ăn ngon nhất từ trước đến giờ của nàng. Tay của Từ Từ Kỳ đã trượt đến nơi tư mật của Nguyên Họa, nhẹ nhàng đưa bốn, cảm giác ướt át nơi ngón tay truyền đến thần kinh đại não. Nguyên Họa ngưng ngưng nghiêng đầu, trong người tê dại, có chút mất tự nhiên vận vẹo người, phối hợp động tác của Từ Từ Kỳ, nhưng cử động như vậy càng làm cho Nguyên Họa cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, không dám dung thân.

Đối với tình hình phương diện này, rất nhiều thứ đều không cần học tập, đều đã là bản tính của con người.

Lúc Từ Từ Kỳ thấy phản ứng của Nguyên Họa, trong lòng cảm thấy buồn cười, tiểu rùa này lại giả bộ đơn thuần cho mình xem rồi, không ngờ tới lúc nàng gặp phải chuyện này cũng cảm thấy xấu hổ a! Trước đây thật đúng là không phát hiện, lúc mình bị nàng dẫn vật thăm biết bao nhiêu, tình cảnh đó vẫn còn khắc sâu trong đầu của Từ Từ Kỳ. Chỉ là hôm nay thật sự không thể tiếp tục kích thích tiểu rùa này nữa, nếu không để nàng bỏ chạy cũng không tốt.

Từ Từ Kỳ cũng biết trong thâm tâm Nguyên Họa vẫn là một điển hình của nữ tử Trung Quốc bảo thủ, có thể quen với nàng cũng đã rất hiếm có rồi. Trước đây không phải tiểu rùa còn muốn bỏ chạy sao, nếu không phải cuối cùng phá tan gông xiềng trong nội tâm của nàng, giữa các nàng có thể bỏ lỡ khoảnh khắc hiện tại. (em ko có để ý em thích nữ đâu, em sợ em thích trúng nữ ác ma sắp tổng thôi ==))

Nghĩ tới những việc này, Từ Từ Kỳ không khỏi vẫn cảm thấy có chút mất mát, trước đây mình còn vì tiểu rùa này mà thương tâm muốn chết. Động tác của Từ Từ Kỳ trở nên có chút gấp gáp, giống như muốn lập tức biến Nguyên Họa thành vật sở hữu của mình, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp nàng đi. Tay ở nơi tư mật của Nguyên Họa, dừng lại một hồi, cảm thấy khúc đạo đầu đã đủ, mới đưa ra ngón trỏ, chậm rãi thâm nhập vào trong cơ thể Nguyên Họa.

Tân thể của Nguyên Họa bị động tác đột nhiên này làm chấn động nho nhỏ, hai tay càng ôm chặt lấy Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ bị ôm hơi có chút không thở nổi, nhỏ nhẹ nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, không có chuyện gì, tôi sẽ rất dịu dàng." Nói, nhưng động tác trên tay không có dừng lại, cảm giác được vách tường bên trong cơ thể của Nguyên Họa bao lấy ngón tay mình thật chặt, có chút chặt vật tiến về phía trước, chậm rãi từng chút thâm nhập.

Từ Từ Kỳ rất rõ ràng đây là lần đầu tiên của Nguyên Họa, đường đạo chưa từng bị khai phá tất nhiên sẽ chật chội. Trong lòng có chút vui vẻ, nàng là người đầu tiên nắm giữ Nguyên Họa, từ nay về sau cả cơ thể lẫn tâm hồn của Nguyên Họa chỉ thuộc về một mình Từ Từ Kỳ nàng. Động tác trên tay càng ngày càng dịu dàng, rất sợ sợ ý một chút sẽ làm bị thương người dưới thân.

Nguyên Họa bị cảm giác lạ lẫm kích thích, đại não hỗn loạn, cái gì cũng không biết, chỉ là cảm giác mình giống như lơ lửng giữa không trung, cảm giác đặc biệt bay bổng, lại như có chút thống khổ, chẳng qua là cảm thấy như vậy còn chưa hết. Thanh âm khàn khàn kêu lên: "A...A...U..."

Từ Từ Kỳ đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đưa vào trong cơ thể của Nguyên Họa có gì đó ngăn trở, cúi người xuống, hôn đôi môi đỏ búng của Nguyên Họa, trên tay dùng sức, xuyên phá tầng mô kia.

Nguyên Họa giật mạnh một cái, dưới thân truyền đến cảm giác đau như xé rách làm cho trong mắt nàng tràn đầy sương mù, rất đau, ngay lúc đó cảm thụ của Nguyên Họa chính là như vậy, thực sự đau chết nàng. Rất hối hận tại sao mình để Từ Từ Kỳ ở trên, sớm biết đau như thế nàng sẽ không giao mình cho Từ Từ Kỳ, rất đau, đau chết nàng. Chuyện này quá giày vò đi...

Nội tâm Nguyên Họa cực kỳ hối hận tại sao mình không chịu đi hỏi người khác lần đầu tiên đau cỡ nào, mẹ ơi, nàng chính là người rất sợ đau. Đau đến nỗi nàng muốn chết đi.

Nước mắt cũng không chịu thua kém mà rơi xuống, đau quá a, nếu không phải Từ Từ Kỳ đang chặn miệng của nàng, nàng đã sớm khóc lên.

"A...huhu...a..." Khóc không được, toàn bộ biến thành tiếng nức nở trong miệng.

Từ Từ Kỳ biết lần đầu tiên rất đau, thế nhưng nàng không nghĩ tới Nguyên Họa lại phản ứng lớn như vậy, phiếm nước mắt, làm cho Từ Từ Kỳ cảm thấy có chút đau lòng và áy náy, chẳng lẽ là mình còn chưa đủ dịu dàng sao? Ngửa đầu nhìn Nguyên Họa, hai người chăm chú nhìn nhau, Từ Từ Kỳ mới khẽ hôn lên gương mặt của và đôi mắt của Nguyên Họa, hôn khô nước mắt. Ngón tay còn dừng lại trong cơ thể của Nguyên Họa ngược lại không dám động, môi dôi đến cổ Nguyên Họa, chậm rãi dôi đến lỗ tại, sau khi dần dần cảm giác được cảm xúc của Nguyên Họa bình phục rất nhiều, mới khẽ cắn vành tai của Nguyên Họa, dùng đầu lưỡi liếm lấy, dịu dàng nói với Nguyên Họa: "Còn đau không?"

Trong lòng Nguyên Họa một phen cảm động, lác đác, thân thể vẫn còn rất cứng ngắc, thế nhưng so với ban nãy khá hơn nhiều. Nguyên Họa cắn răng, thanh âm có chút run nói: "Từ Kỳ, chị tiếp tục đi." Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng nổi lên, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Từ Từ Kỳ không có quá nhiều ngon ngữ, chỉ là an ủi quyền rũ cười với Nguyên Họa, trùng điệp hôn xuống, sau khi cảm giác được tiếng hít thở của cả hai nặng dần, mới co rút động tác trên tay, nhưng vẫn từ từ tiến về trước, dịu dàng giống như đôi đũa với vật tươi đẹp dễ vỡ nhất trên đời.

Nguyên Họa bị cảm giác như vậy kích thích chỉ có thể không ngừng kêu ra tiếng: "A... Từ Kỳ... Ừ..."

Có chút khó nhin nắm chặt lấy grap giường, khép lại hai chân.

Tay của Từ Từ Kỳ vì động tác của Nguyên Họa mà bị kẹp ở gốc đùi, không thể nhúc nhích, khàn khàn nói Nguyên Họa: "Nguyên Họa, ngoan, nghe lời, mở chân ra." (trắng trợn =)))

Nghe xong Từ Từ Kỳ nói, Nguyên Họa hận không thể chui xuống lỗ nào đó. Tại sao có thể nói những lời xấu hổ như vậy ra khỏi miệng chứ, quả nhiên là người chịu giáo dục nước ngoài. Nét mặt ửng hồng, thế nhưng dù sao Nguyên Họa cũng là người mới nếm thử tư vị trái cấm, trong lòng vừa muốn lại vừa không, cực kỳ mâu thuẫn. Thế nhưng cảm giác vẫn chiếm thượng phong, hơi mở ra hai chân, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn Từ Từ Kỳ nữa.

Từ Từ Kỳ nhìn chằm chằm bộ dáng của tiểu rùa, chỉ mỉm cười, động tác trên tay lại tăng nhanh rất nhiều. Tần suất ra vào ngày càng nhanh.

Nguyên Họa bị cảm xúc xa lạ kích thích, so với lúc này còn càng thêm mãnh liệt, thân thể giống như rơi vào miền cực lạc. Vô cùng đặc biệt, giống như thống khổ xen lẫn vui sướng đánh thẳng vào tất cả giác quan.

Nguyên Họa nghênh hợp động tác của Từ Từ Kỳ, cong người, để Từ Từ Kỳ dễ vào hơn, thuận tiện cho động tác trên tay của Từ Từ Kỳ. Cảm thấy được Nguyên Họa hòa theo, Từ Từ Kỳ tà mị cười, cảm hứng đạo của Nguyên Họa không còn chặc sau khi lui ra.

Nguyên Họa đột nhiên cảm thấy thân thể một trận hư không, thờ phỉ phò, nghi ngờ nhìn Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ chính ngay ngắn thân thể của Nguyên Họa, lại gác hai chân Nguyên Họa lên vai mình, nhẹ nhàng chạm tay vào nơi đã có chút sưng lên, xoa nắn lấy âm để đã có chút phát sưng.

"Ừm..." trong miệng Nguyên Họa không tự chủ phát ra một tiếng ni non vừa hưởng thụ vừa bất mãn, khiến cho máu huyết Từ Từ Kỳ lại sôi trào.

Lúc này Nguyên Họa đã khôi phục tinh thần, lúc nghe được chính mình phát ra thanh âm xấu hổ như vậy, lần thứ hai xấu hổ đỏ mặt không dám nhìn Từ Từ Kỳ, chôn đầu buồn bực nói: "Từ Kỳ, chị nhanh lên một chút. . ."

Từ Từ Kỳ nhìn tiểu rùa không được tự nhiên kia, không có ngôn ngữ dư thừa, khép lại hai ngón tay lần thứ hai đi vào trong cơ thể của Nguyên Họa.

Nguyên Họa cảm giác dưới thân mình bị lấp đầy, không hề có một khe hở, cảm giác rất kỳ lạ.

"A... A... Từ Kỳ... Ách... Từ Kỳ." Tay của Nguyên Họa chặt siết chặt grap giường, phát ra thanh âm dâm mỹ tràn ngập mỗi góc phòng.

Từ Từ Kỳ chỉ cảm giác được ngón tay của mình bị vách tường bên trong cơ thể của Nguyên Họa bao lấy, cảm giác ấm áp. Tốc độ ra vào ngày càng nhanh, đè lại âm để của Nguyên Họa, khiến cho Nguyên Họa cảm thấy một phen co rút mãnh liệt, một luồng chất lỏng ấm nóng từ cơ thể chảy ra.

"A... A... Ha... A..." Nguyên Họa rống to ra, thân thể giống phóng ra cái gì, đạt được cảm giác lên đỉnh chưa bao giờ có.

"Hô... A... Từ Kỳ..." Nguyên Họa ồ ồ thở gấp, khí tức hỗn loạn, vươn tay có chút vô lực lau mồ hôi trên trán Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, rút ra ngón tay còn dừng lại trong cơ thể của Nguyên Họa, dịu dàng nói: "Mệt không, ngủ đi." Không phải Từ Từ Kỳ không muốn Nguyên Họa nữa, chẳng qua đây là lần đầu tiên của Nguyên Họa, không thể quá mức. Nếu không ngày mai tiểu rùa sẽ không xuống giường được.

Nguyên Họa không nói gì thêm, nàng đứng là rất mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi, xem ra sau này không thể không biết tiết chế đối với Từ Từ Kỳ như thế. Hiện tại mới phát hiện làm loại sự tình này tiêu hao thể lực cỡ nào a! Trước đây lúc Từ Từ Kỳ kêu dừng, nàng luôn làm bộ dáng muốn tìm bất mãn, thì ra làm thụ mệt hơn so với làm công rất nhiều. Nguyên Họa cảm giác thể xác và tinh thần của mình đủ mệt a! Thân thể và linh hồn không giống một thể, cảm giác linh hồn có chút lơ lửng, nhắm mắt một hồi thì đã ngủ.

Từ Từ Kỳ dịu dàng nhìn Nguyên Họa, lúc đứng dậy đến WC nhìn thấy trên ngón tay còn lưu lại màu máu đỏ sẫm, mỉm cười. Lấy một cái khăn mặt giúp Nguyên Họa lau sạch cơ thể, sau khi lau sạch dầu vết hoan ái trên người nàng xong, mới ôm lấy Nguyên Họa đi vào giấc ngủ, giấc mơ của hai người đều vô cùng tốt đẹp!

Cấp cứu =)))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 62

Buổi sáng này, bởi vì tối hôm qua tiến hành một ít chuyện vận động yêu đương mà trở nên vô cùng đặc biệt.

Ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống bề cửa sổ, chiếu lên người thân thể không hề che đậy của hai nữ nhân hạnh phúc vẫn còn đang ngủ trên giường kia.

Từ Từ Kỳ tỉnh lại nhìn thấy gương mặt của Nguyên Họa, nhẹ tay vuốt ve, giống như một món vật phẩm quý giá, không nỡ dùng một chút lực nào, trên mặt truyền đến cảm giác nura nura khiến Nguyên Họa cực kỳ không tình nguyện tỉnh lại, hạnh phúc nhìn Từ Từ Kỳ cười nói: "Từ Kỳ, sao chị thức sớm vậy."

Nguyên Họa muốn ngồi dậy, lại phát hiện thân thể của mình lại không dùng lực được, chán nản vùi trong lòng của Từ Từ Kỳ, nghĩ đến tối hôm qua làm yêu, trên mặt liền đỏ ửng. Chôn ở giữa ngực của Từ Từ Kỳ, cọ cọ, cảm giác mềm nhũn thật tốt, lại muốn cọ nữa, Từ Từ Kỳ lại đứng lúc kéo ra khoảng cách giữa mình và Nguyên Họa, gắt giọng: "Chẳng lẽ tối hôm qua tôi chưa cho em ăn no, tại sao mới sáng sớm đã động dục rồi à!"

Nghe xong Từ Từ Kỳ nói, Nguyên Họa lòng vừa buồn bực vừa ngượng ngùng, kéo chăn đến, che đầu không nói gì nữa. Ai có thể nói cho nàng biết tại sao Từ Từ Kỳ lại có thể tự nhiên nói ra những lời cho người khác nghe xong mặt đỏ tới mang tai như thế? Đầu còn khí chất băng sơn mỹ nhân gì nữa, đúng là mình bị bề ngoài của Từ Từ Kỳ lừa gạt, nàng nhất định là một nữ vương phúc hắc, không liên quan gì đến khí chất ngự ty hết.

Từ Từ Kỳ không để ý đến Nguyên Họa, sau khi đứng dậy xuống giường tìm một bộ đồ công sở màu đen mặc vào, mới nói với Nguyên Họa đang còn ngủ gật tròn ở trong chăn lên lút nhìn nàng: "Em nhanh lên một chút, tôi đi mua bữa sáng cho em"

Nguyên Họa vẫn che đầu không có đi ra, nghe được tiếng bước chân càng lúc càng xa mới nhô đầu ra, cười híp mắt mặc đồ ở nhà của mình vào, hôm này nàng cũng không muốn ra khỏi nhà. Phát hiện thân thể của mình đau nhức không chịu nổi, đặc biệt hạ thân còn rất đau, loại cảm giác đau đến tê liệt tối hôm qua, đến bây giờ Nguyên Họa chưa từng quên, ký ức khắc sâu, cũng may cả đời nữ nhân chỉ chịu một lần như vậy, nếu không sợ là nàng muốn tự tử cho xong. Đời này kiên quyết không để cho người khác chạm nàng, đau muốn chết.

Nguyên Họa đỡ tường, bước chân có chút mất tự nhiên đi tới WC, đánh răng, rửa mặt xong mới phát hiện Từ Từ Kỳ đã đứng ở sau lưng nàng. Bình tĩnh nhìn Từ Từ Kỳ một lúc mới hé miệng nhỏ nhắn nói: "Từ Kỳ, em đói..." Biểu tình kia giống như bị ai ngược đãi mấy ngày không cho ăn vậy.

Từ Từ Kỳ cười cười với Nguyên Họa, đỡ Nguyên Họa đi ra phòng khách, làm sao nàng có thể không biết sau lần đầu tiên, hạ thân sẽ còn rất đau. Nhìn hai chân của Nguyên Họa như hơi nhũn ra, không có sức đi chuyển, thực sự là vô cùng đau lòng. Sau khi đỡ Nguyên Họa đến bàn ăn, mới lấy ra bữa sáng mua cho Nguyên Họa.

Hai quả trứng luộc nước trà, hai cái bánh mì, còn có hai chai sữa.

Nguyên Họa nuốt nước bọt một cái, lúc vươn tay muốn lấy trứng thì trứng đã bị Từ Từ Kỳ lấy đi, tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, vẻ mặt khó hiểu, không phải mua cho nàng ăn sao? Tại sao Từ Từ Kỳ muốn giành chứ, nhưng khi nhìn thấy Từ Từ Kỳ chỉ cúi đầu bóc vỏ trứng, không thèm để ý nàng một chút, thương tâm chết nàng, chỉ có thể vươn tay lấy bánh mì và sữa tươi còn lại, thế nhưng hiện tại nàng muốn ăn trứng gà à! Chu ra miệng nhỏ nhắn, cầm lấy bánh mì vừa định cắn một cái, tay của Từ Từ Kỳ liền duỗi tới, trên tay còn cầm một cái trứng đã bóc vỏ.

Nguyên Họa ngơ ngác nhìn Từ Từ Kỳ, cảm động, thiên kim đại tiểu thư như Từ Từ Kỳ nhất định đều là người khác hầu hạ nàng, nàng không có hầu hạ người khác như vậy.

Từ Từ Kỳ nhìn về mặt ngủ gật, ngó ngán, trong mắt còn có chút hơi nước của tiểu rùa, bất đắc dĩ chỉ có thể lên tiếng nói: "Em muốn tôi cầm bao lâu à? Còn không mau cầm ăn đi."

Lúc này Nguyên Họa mới cười híp mắt cầm lấy quả trứng kia, cắn vài cái đã giải quyết hết, toét miệng cười ngu ngốc với Từ Từ Kỳ. Từ Từ Kỳ rất bất đắc dĩ, thực sự rất bất đắc dĩ, sao tiểu rùa này lại biến thành ngốc nghếch rồi? Không thể khiến nàng bình thường một chút sao? Thế nhưng, không phải bản thân nàng chỉ thích Nguyên Họa như vậy sao? Lúc nghĩ tới những thứ này mới cười nhẹ một tiếng, càng dịu dàng hỏi: "Còn muốn không?"

Trong miệng Nguyên Họa còn nhét đầy trứng luộc nước trà, chỉ có thể mơ hồ không rõ nói: "Không ăn...không ăn...chị ăn đi" Vừa nói vừa vươn tay lấy trứng trước mặt Từ Từ Kỳ về phía mình, bóc vỏ trứng xong mới đưa cho Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ cười nhận lấy trứng luộc, sau khi ưu nhã ăn vài miếng, mới nói với Nguyên Họa: "Tốt nhất em nên ở nhà nghỉ ngơi, tôi còn phải đi làm, sau khi tan sở sẽ đến tìm em." Nói liền đứng dậy, cầm lấy túi xách chuẩn bị đi.

Nguyên Họa gạt đầu một cái với Từ Từ Kỳ nói: "Ừ, chị đi đi. Trên đường cẩn thận một chút."

Từ Từ Kỳ đi tới trước người của Nguyên Họa, cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán nói: "Tạm biệt." liền trực tiếp ra cửa. Nguyên Họa nhìn cửa phòng đóng lại, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt sụp xuống, đổi thành gương mặt thất vọng. Ngay cả tâm trạng ăn sáng cũng mất, chỉ tùy ý ăn vài miếng thì không còn khẩu vị, dọn dẹp bữa sáng một chút mới trở lại phòng ngủ.

Nhìn trần nhà, bất tri bất giác nặng nề ngủ thiếp đi.

Sau khi Từ Từ Kỳ chạy tới công ty, chờ nàng xử lý xong một đồng công việc, những cuộc họp hôm qua hủy đột xuất, hôm nay phải bù lại, đang ở công ty thì bất ngờ gặp Từ lão gia tử. Trong lòng của Từ Từ Kỳ cả kinh, lẽ nào lão gia tử đã biết chuyện ngày hôm qua, nhưng nét mặt lại không chút thay đổi, cung kính gọi Từ lão gia tử: "Ông nội!"

Từ Vạn Hồng biết ngày hôm qua Từ Tử Kỳ hủy bỏ mấy cuộc họp quan trọng, hơn nữa ngày hôm qua sau khi đến Tiểu thị thì không có trở về công ty.

Đương nhiên đã phái người điều tra, thì ra là cùng Nguyên Họa đi bệnh viện, nhưng mà tối hôm qua còn dám ngủ ở chỗ Nguyên Họa. Lời cảnh cáo của hắn, cháu gái hoàn toàn xem như gió thoảng bên tai.

Từ Vạn Hồng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Từ Tử Kỳ, áp lực vô hình trong ánh mắt này khiến người bên ngoài đều cảm thấy áp lực, chẳng qua Từ Tử Kỳ cũng không phải người bình thường, nàng chính là người thừa kế tương lai của Từ thị, nếu chỉ một ánh mắt đã chịu không nổi, còn có tư cách gì để kế thừa Từ thị đây?

Từ Tử Kỳ không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng Từ Vạn Hồng đứng nhìn nhau, đột nhiên Từ Vạn Hồng cười to lên nói: "Tử Kỳ, con thật không hổ là cháu gái tốt của Từ Vạn Hồng ta à! Dễ dàng bắt được con bé Nguyên Họa kia như thế, ha ha... Nguyên Họa kia rất có ích với chúng ta, thế nhưng ta muốn con hiểu cho rõ ràng, là con đang lợi dụng nàng, tốt nhất không nên để ta nhìn thấy tình cảnh khác."

Từ Tử Kỳ cúi đầu, tay đặt trên ghế làm việc, ngón tay chặt chẽ cắm vào da thịt, nàng biết thời cơ hiện tại vẫn chưa thể dùng cứng đối cứng, thế nhưng nàng không cho phép bất luận kẻ nào nghi ngờ tình cảm của nàng đối với Nguyên Họa và tình yêu giữa hai nàng. Nguyên Họa là nghịch lân* của nàng, bất luận kẻ nào cũng không được đụng vào.

*nghịch lân: điểm mấu chốt, điểm yếu

Dùng thanh âm giống như bình thường nói với Từ Vạn Hồng: "Ông nội, chuyện này, con tự có chừng mực, không cần ngại phí tâm."

Từ Vạn Hồng chỉ nhìn Từ Tử Kỳ, thấy Từ Tử Kỳ cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ có thể nói: "Mấy ngày nay con về nhà ở cho ta, không được ở chỗ Nguyên Họa kia nữa!" Giọng nói nhàn nhạt, cũng mang theo uy nghiêm không thể phản bác.

Từ Tử Kỳ lại nhai miệng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ có thể là cúi đầu nói "Con biết rồi."

Lúc này Từ Vạn Hồng mới hài lòng rời đi, Từ Tử Kỳ nằm úp ở trên bàn làm việc, cảm điện thoại di động muốn gọi cho Nguyên Họa, lại không biết nói cái gì, hoặc là nên giải thích gì đó.

Sáng sớm lúc ra cửa, nàng còn nói với Nguyên Họa buổi tối sẽ trở lại, bây giờ lại thất hứa với Nguyên Họa, cũng có thể nghĩ ra được nhất định tiểu rùa kia sẽ giận dữ với nàng, tuy rằng ngoài miệng không nói, thế nhưng trong lòng nhất định sẽ không vui.

Từ Tử Kỳ có chút khó khăn nhìn điện thoại di động, màn hình điện thoại là ảnh của Nguyên Họa, có hôm Nguyên Họa còn ngủ nàng đã chụp trộm, ngay cả Nguyên Họa cũng không biết có tấm hình này tồn tại. Nhìn ảnh chụp của Nguyên Họa, trong lòng của Từ Tử Kỳ có chút âm ập, các nàng là người yêu, phải tin tưởng nhau, nàng tin Nguyên Họa sẽ hiểu nàng khó xử. Tìm được số điện thoại của Nguyên Họa, ấn nút gọi liền đem di động đặt bên tai, reo cả buổi mới nghe được thanh âm lời biếng của Nguyên Họa, hình như là đang ngủ bị đánh thức.

Nguyên Họa là người có chút khí giương*, người đánh thức nàng thường đều bị nàng mắng gần chết, lúc cầm lấy điện thoại còn đang reo cả buổi, hận không thể đập điện thoại, thế nhưng khi thấy điện thoại hiện lên Từ Tử Kỳ, lửa giận trong lòng đã sớm hóa thành tình cảm mềm mại, đâu còn cái gì gọi là tức giận à!

*khí giương: nóng nảy khi bị đánh thức

"Alo, Tử Kỳ, có chuyện gì không?"

Từ Tử Kỳ nghe thanh âm của Nguyên Họa, ngẩn ngơ một chút, mới có chút mất tự nhiên nói: "Nguyên Họa, mấy ngày này tôi không thể đến chỗ em, nếu không thì em về nhà đi. Tôi lo lắng cho em!"

Nguyên Họa nghe xong Từ Tử Kỳ nói, trong lòng có chút sợ hãi, thế nhưng trong giọng nói vẫn tự nhiên trả lời: "Ừ, em biết. Chị bận rộn công việc phải không, mau làm việc đi. Em sẽ chăm sóc mình thật tốt, chị yên tâm đi. Ha ha..."

Mặc dù Nguyên Họa che giấu nội tâm mất mát của mình như thế nào đi nữa, Từ Tử Kỳ vẫn cảm thấy được, muốn nói cái gì đó để an ủi Nguyên Họa, lại bị Từ Mẫn cắt đứt.

"Từ tổng, sắp có một cuộc họp nhỏ, chúng ta nên đi rồi." Từ Mẫn cung kính nói.

Lúc Nguyên Họa nghe được nội dung Từ Mẫn nói, không có cho Từ Tử Kỳ cơ hội liền nói: "Tử Kỳ, chị mau đi họp đi. Trước cứ nói như vậy, chị cũng phải chăm sóc bản thân, đừng bận mà bỏ ăn nha. Tạm biệt!"

Từ Tử Kỳ mở miệng muốn giải thích cái gì đó, chợt nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh đô đô. Để điện thoại di động xuống, hơi thở dài một hơi, cảm túi văn kiện lên, nói với Từ Mẫn nói: "Chúng ta đi thôi."

Từ Mẫn lui về phía sau một bước, để Từ Tử Kỳ đi trước nàng, nhìn biểu cảm mất mát của Từ Tử Kỳ, chỉ thở dài trong lòng, nàng đoán rằng cú điện thoại vừa rồi kia là của Nguyên Họa, hơn nữa hai người có vẻ như có mâu thuẫn gì.

Lúc Nguyên Họa cúp điện thoại, bĩu môi, lại nằm trở về trên giường, muốn ngủ thêm một giấc, chỉ cần cố gắng ngủ một giấc là tốt rồi, nàng mệt mỏi quá, thân thể mệt, tim càng mệt hơn. Vì sao nàng và Từ Tử Kỳ luôn luôn không thể thấy được ánh sáng chứ.

Sau khi nhắm mắt lại, như thế nào đi nữa cũng không ngủ được, vén chăn lên mới phát hiện nạng còn chưa đổi grap giường, trên đó còn lưu lại chứng cứ tội hóm qua các nạng mây mưa.

Thế nhưng lúc thấy vết máu đỏ tươi, lại cảm thấy vô cùng chói mắt. Nguyên Họa lột grap giường, thay cái mới, ném cái cũ vào máy giặt mới quay về giường, hưng hăng giày vò cái chăn, vừa xé vừa cắn, giằng co nửa ngày rốt cuộc cảm thấy thân thể mệt mỏi, nằm dang người thành chữ đại (大) ngăn ngơ nhìn trần nhà, không biết qua bao lâu mới phát hiện bụng của mình có chút đói, thay đồ xuống lầu kiếm ăn.

Đi xuống lầu Nguyên Họa rảnh rỗi đi dạo, không có mục đích gì, muốn ăn cái gì đó mới phát hiện mình chỉ đói bụng, nhưng lại không có một chút khẩu vị gì.

Nhìn dòng người huyền ảo trên đường, Nguyên Họa cảm thấy mình là người duy nhất khác loại ở đây. Một mình thân đơn bóng chiếc chen lẫn tại đây rất khó chịu.

Nguyên Họa gấp gáp muốn thoát khỏi nơi nhiều người như vậy, cuối cùng phát hiện mình không có chỗ để đi, tìm được một quán ăn, gọi một đồng lớn thức ăn, đôi đũa cả buổi cũng không nhúc nhích được một chút. Ngơ ngác nhìn thức ăn trên bàn, chép miệng một hồi mới cầm đôi đũa tìm vài món bình thường mình thích ăn mà ăn vài miếng, vội vàng tính tiền, trở về phòng trọ.

Muốn edit 2 chương mà chịu ko nổi -_-

Tìm editor phụ lấp hỏ =(hihihiu :((

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 63

Nguyên Họa không biết mình nhìn trần nhà bao lâu, cũng không biết là lúc nào mình ngủ mất.

Lúc tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, Nguyên Họa thậm chí không biết mình lại có thể ngủ lâu như vậy, có lẽ là thân thể và tinh thần đều quá mệt mỏi đi.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt một loạt động tác nối tiếp nhau.

Sau khi sửa sang xong tất cả mới thông thả đi xuống lầu, ra khỏi tiểu khu, muốn đi tìm một quán cơm ăn chút cơm, lại bị một chiếc xe Lincoln màu đen chặn lại, nhìn một vòng chiếc Lincoln, muốn né qua đi đến quán cơm đối diện, cửa xe đột nhiên mở ra, tích tắc lôi Nguyên Họa vào trong xe.

Lúc đầu Nguyên Họa bị giật mình, sau đó lập tức trấn tĩnh lại, nhìn thoáng qua lão nhân ngồi đối diện, nạng biết đây chính là ông nội của Từ Từ Kỳ - Từ Vạn Hồng. Rất cung kính nói với Từ Vạn Hồng: "Thưa ông nội!"

Từ Vạn Hồng sâu sắc liếc nhìn Nguyên Họa một lúc mới mở miệng chậm rãi nói: "Quả nhiên không hổ là người của Nguyên gia a, gặp chuyện gì cũng có thể trấn định như vậy."

Nguyên Họa cười nhạt nhìn Từ Vạn Hồng nói "Con nghĩ ông nội tìm con không phải chỉ để nói chuyện phiếm đi?"

Từ Vạn Hồng cười không đáp, chỉ là lẳng lặng nhìn Nguyên Họa. Nguyên Họa cũng không phải người dễ xúc động, đối xử với những người khác nhau nạng sẽ có các cách khác nhau, nạng biết nếu như mình biểu hiện vô cùng yếu thế ở trước mặt của Từ Vạn Hồng, như vậy chỉ có nước bị người chèn ép, làm sao có thể tranh giành Từ Từ Kỳ chứ? Nạng cũng tin tưởng Từ Vạn Hồng tuyệt đối sẽ không thích người yếu thế, cho nên bản thân nhất định phải ổn định khí tràng, nhất định biểu hiện phải cường thế một chút. Khí tràng vốn được ăn giấu đã đến lúc cần phát huy.

Nhìn thẳng Từ Vạn Hồng, trên mặt cũng mang theo một chút mỉm cười.

Từ Vạn Hồng nhìn Nguyên Họa nửa ngày sau mới thoải mái cười to nói: "Nguyên Họa, hôm nay ông nội tới tìm con chính là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với con."

Nguyên Họa hơi cuối đầu trầm tư một chút mới ngẩng đầu lên nói với Từ Vạn Hồng: "Không biết ông nội tìm con có chuyện gì?"

Từ Vạn Hồng cũng không che giấu gì nữa, trực tiếp nói ra mục đích lần này tới tìm Nguyên Họa. Ý vị sâu xa nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, ông nội biết quan hệ giữa con và Từ Từ Kỳ. Thế nhưng ông nội vẫn khuyên con sớm buông tay đi, con cũng biết Từ gia ta đến thế hệ này chỉ có một đứa con gái là Từ Từ Kỳ. Nạng chính là cháu gái duy nhất của ta, một lão nhân cô độc như ta đến tuổi này rồi cũng không thể chờ được nữa, chỉ hy vọng kiếp này của nạng có thể có cuộc sống theo khuôn phép, kết hôn sinh con, làm mẹ hiền vợ tốt.

Rốt cuộc Nguyên Họa biết Từ Vạn Hồng tìm đến mình là vì cái gì, kêu nài từ bỏ cái gì cũng được, duy chỉ có Từ Tử Kỳ là không được. Nét mặt không chút thay đổi, cũng không có ý định nói chuyện, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Từ Vạn Hồng tưởng mình nói có hiệu quả, khoái mã gia tiên* nói: "Nguyên Họa, con cũng là một đứa nhỏ hiểu chuyện, ta biết chuyện này làm khó con. Con cũng biết tính tình của đứa nhỏ Từ Kỳ kia rất bướng bỉnh, tuyệt đối sẽ không nghe lời ta. Cho nên ông nội muốn con giúp ta khuyên nài một chút, được không?"

*ngựa nhanh thêm roi: hối thúc, đẩy nhanh tiến độ

Tay của Nguyên Họa đặt ở trong ống tay áo siết thật chặt, cắn răng vẫn không nói thêm câu nào, chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn Từ Vạn Hồng, không biết trong lòng đang tính toán cái gì.

Từ Vạn Hồng bị Nguyên Họa nhìn như vậy, trong lòng có chút giật mình, đây là Nguyên Họa quen với Từ Tử Kỳ sao, lúc vừa mới lên xe, đã cảm thấy đứa nhỏ này không đơn giản như vậy. Chẳng qua không ngờ Nguyên Họa có thể giấu kĩ như vậy, đúng là mình đã đánh giá thấp đứa nhỏ này a! Không ngờ Từ Vạn Hồng hẳn sống hơn nửa đời người lại bị con nhóc Nguyên Họa cái này lừa bịp, nếu không phải hôm nay đến tìm nài nói chuyện, chẳng phải mình vẫn luôn nghĩ nài là một kẻ vô tích sự như đóa hoa sinh trưởng trong nhà kính sao.

Hồi lâu sau Nguyên Họa mới chậm rãi mở miệng nói: "Ông nội, con gọi ông một tiếng ông nội, là bởi vì ông là ông nội của Từ Kỳ, cũng là người thân duy nhất của Từ Kỳ. Con không muốn Từ Kỳ phải đứng giữa chúng ta, thế nhưng con cũng không cảm thấy ông nội đang vì Từ Kỳ mà suy nghĩ, Từ Kỳ có cuộc sống của mình, có quyền chọn lựa cuộc sống của mình, nếu như cuối cùng điều nài chọn không phải con, con dứt khoát sẽ không dây dưa với nài. Nhưng mà hiện tại con tuyệt đối sẽ không buông tay."

Nguyên Họa chỉ dừng lại một chút, thấy sắc mặt Từ Vạn Hồng có chút khó chịu lại tiếp tục nói: "Ông nội, Từ Kỳ nài có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, nài cũng không phải con rồi của bất luận kẻ nào!" Lúc Nguyên Họa nói đến hai từ con rồi thì đặc biệt tăng âm lượng, nhấn mạnh một chút. Khi tràng cười đại thắng tập ếp về phía Từ Vạn Hồng.

Sau khi nói xong lời này, bỏ qua sắc mặt tái nhợt của Từ Vạn Hồng, quay đầu nhìn tài xế nói: "Dừng xe, tôi muốn xuống xe."

Tài xế cũng không để ý tới lời nói của Nguyên Họa, vẫn an phận lái xe. Nói thật ra, hẳn cũng bị đứa nhỏ này dọa sợ, có ai dám răn dạy và chất vấn đại đương gia của Từ thị như vậy chứ? Hẳn làm tài xế Từ gia lâu như vậy cũng chỉ gặp qua một mình Nguyên Họa dám đối xử với Từ lão gia tử như vậy.

Nguyên Họa thấy lời của mình không có hiệu quả, lại quay đầu nói với Từ Vạn Hồng còn đang trừng mắt nhìn nài, nói: "Ông nội, mời ông kêu tài xế dừng xe. Những gì con muốn nói cũng đã nói rồi, nếu ông nội cảm thấy còn gì cần nói ngoài chuyện này, vậy cũng phải để con đi ăn gì trước đã chứ?"

Kỳ thực mục đích thật sự Nguyên Họa muốn xuống xe chính là muốn đi ăn chút gì đó, thực sự là nài quá đói rồi. (ngta trốn lão Từ ko kịp, thím đói quá mới đòi xuống xe ==))

Từ Vạn Hồng kinh ngạc với sự biến đổi khí tràng của Nguyên Họa, thoáng cái lại biến thành bộ dáng lúc trước nhìn thấy nài như thế. Nếu không phải mình bị chọc tức, cảm giác kia vẫn còn chân chân thật thật quẩn lầy bản thân, mình cũng muốn hoài nghi Nguyên Họa cường thế kia có phải do mình tưởng tượng ra hay không. Từ Vạn Hồng đột nhiên cảm thấy mình và Từ Tử Kỳ đều bị Nguyên Họa lừa bịp, thủ đoạn của con bé này quả nhiên là không thể khinh thường, dễ dàng lừa bịp hẳn cùng cháu gái hẳn.

Từ Vạn Hồng chăm chú nhìn chăm chăm Nguyên Họa, giống như muốn phải tìm ra sơ hở gì của nài, thế nhưng Nguyên Họa người ta lại không chờ được, sắp đói chết nài, đâu còn rỗi rảnh để cho người khác nhìn chăm chăm chứ? Hơn nữa, người ta cũng không phải tác phẩm nghệ thuật, muốn xem cũng phải chờ nài giải quyết vấn đề của cái bụng rồi xem sau.

"Ông nội, con thực sự rất đói, có thể trước hết cho con xuống xe ăn chút gì hay không?" Nguyên Họa bĩu môi nói.

Từ Vạn Hồng nhũn mảy một cái, tuy rằng Nguyên Họa trước kia xuất hiện một chút lại biến mất, rất khiến người ta chán ghét. Thế nhưng rõ ràng hẳn thích Nguyên Họa tương đối cường thế kia, Nguyên Họa ngốc nghếch như thế chỉ làm Từ Vạn Hồng nhũn mảy. Từ Vạn Hồng có chút mất tự nhiên nói với tài xế: "A Phúc, lái xe đến nhà hàng."

Tài xế A Phúc nhận được lệnh lão gia nhà mình, trực tiếp lái xe đến nhà hàng cách đó không xa.

Xe dừng lại, Nguyên Họa liền không kịp chờ mà nhảy xuống xe, chạy về phía nhà hàng, chạy đến phân nửa mới nhớ lại Từ lão gia tử người ta còn ở trên xe, lại quay đầu nhìn chiếc Lincoln siêu dài cùng sang trọng cực kỳ chói mắt kia. Thấy Từ Vạn Hồng đã chống gậy xuống xe, lập tức chạy đến đỡ lấy Từ Vạn Hồng nói: "Ông nội, ông chậm một chút."

Từ Vạn Hồng đầu đầy hắc tuyến, cơ bản đã rơi vào trạng thái không biết nói gì với Nguyên Họa.

Nguyên Họa thấy sắc mặt khó coi của Từ Vạn Hồng cũng không nhận ý tốt của mình, nghĩ đến có phải sức khỏe ông ấy không tốt do mới vừa rồi bị nài chọc tức hay không. Lại một phen lo lắng, lo lắng nhìn Từ Vạn Hồng, do dự nửa ngày mới ấp úng nói: "Ông nội, có khó chịu ở đâu hay không a? Con thật sự không có cố ý chọc giận ông, chỉ là muốn con từ bỏ Từ Kỳ, còn không bằng muốn mạng của con đi? Điều kiện khác con đều có thể đáp ứng ông."

Từ Vạn Hồng thực sự muốn vung gậy lên đánh Nguyên Họa một cái, tại sao cháu gái hẳn lại thích một tên đầu gỗ như vậy chứ? Bây giờ thực sự đang hoài nghi, Nguyên Họa lúc này nhìn thấy có phải tên này không, cách biệt thật sự quá lớn. Từ Vạn Hồng tự nhiên là không có biểu hiện suy nghĩ trong lòng mình, chỉ là kéo ra một khoảng cách với Nguyên Họa nói: "Không có việc gì, đi thôi, không phải con đói bụng sao?" Tận lực để mình vẫn duy

trì đáng về một trường bối, lời nói tự nhiên là đặc biệt có uy nghiêm

Sau khi Nguyên Họa nghe xong Từ Vạn Hồng nói, mới thở dài một hơi, nàng cũng không thể chộc tức ông nội của Từ Tử Kỳ đến phát bệnh a, nếu không vợ mình còn không ồ ào cả ngày mới là lạ.

Từ Vạn Hồng không có để ý tới Nguyên Họa nữa mà tự mình chống gậy dùng tốc độ cực nhanh đi vào nhà hàng.

Nguyên Họa buồn bực nhìn bóng lưng đi xa của Từ Vạn Hồng, âm thầm nghĩ, lão nhân gia bây giờ chống gậy bước đi, tốc độ không phải người bình thường có thể so sánh.

Chỉ ít Nguyên Họa tự nhận là mình không theo kịp tốc độ của Từ Vạn Hồng, đối với thương nhân mà nói thời gian là vàng bạc a! Phát ngốc một hồi, lập tức chạy theo sau.

Nguyên Họa hí hửng đi theo Từ Vạn Hồng vào nhà hàng, lúc ngồi xuống, mới bắt đầu nhìn thực đơn phục vụ đưa đến, đang muốn gọi vài món thì bị thanh âm của Từ Vạn Hồng cắt đứt.

"Đem những món ngon nhất chỗ này lên hết đi, cảnh nhanh càng tốt!" Từ Vạn Hồng cũng không muốn lãng phí thời gian của mình cùng Nguyên Họa dùng cơm, ý đồ lần này rất rõ ràng chính là thuyết phục Nguyên Họa từ bỏ Từ Tử Kỳ.

Thế nhưng thái độ của Nguyên Họa cũng vô cùng rõ ràng, chính là không hợp tác, không chia tay với Từ Tử Kỳ, ông muốn làm gì, nếu không thì trước hết đi thuyết phục cháu gái của ông, nếu như cháu gái ông chịu thì con sẽ đồng ý.

Từ Vạn Hồng hần lại thua trong tay một tên nhóc già vờ ngu ngốc lừa gạt tình cảm của cháu gái hắn, thật sự là quá mất mặt. Nhưng mà hiện tại mình không thể động thủ với Nguyên Họa, không chỉ có kỳ Nguyên gia, quan trọng nhất là Nguyên Họa nàng còn có giá trị lợi dụng, con giận trong lòng chỉ có thể tự mình nhịn xuống

Nhìn Nguyên Họa còn đang ngờ ngác nhìn hắn, chỉ có thể âm thầm lắc đầu, xem ra cháu gái của hắn thực sự cũng bị Nguyên Họa xoi tái sạch sẽ. Người này giả ngu cũng quá lợi hại.

Về phần tại sao Nguyên Họa biến thành cái dạng bây giờ, cơ bản ai cũng có thể nghĩ ra. Được rồi, chính là giá ở nhà hàng này cũng không rẻ, món tốt nhất đều đem lên, ví tiền của nàng sắp gầy đến cực hạn, sợ là muốn táng gia bại sản. Nàng chỉ là một giám đốc chi nhánh nho nhỏ thôi, cho dù là giám đốc của Tiêu thị đi nữa, cũng không có thể làm càng như vậy, nàng cũng không phải nhà tư bản như Từ Tử Kỳ, làm sao tiêu phí nổi như vậy?

Ý nghĩ quái lạ của Nguyên Họa thật sự là làm cho không ai hiểu nổi, Từ chủ tịch người ta cùng cô ăn cơm chẳng lẽ còn để cho tiểu bình dân như cô trả tiền sao? Thực sự không biết trong đầu đứa nhỏ này chứa cái gì.

Thời gian này trong nhà hàng cũng không có ai, cho nên tốc độ mang món ăn đương nhiên sẽ rất nhanh, không bao lâu tất cả các món đều lên hết.

Nguyên Họa nhìn những món ăn trước mắt, chỉ kém chảy nước bọt. Thế nhưng Từ Vạn Hồng còn chưa động đũa nha, Nguyên Họa vẫn hiểu lễ phép, trường bối còn chưa động đũa ăn, làm sao mình có thể ăn trước chứ?

Từ Vạn Hồng thấy Nguyên Họa chăm chú nhìn chằm chằm mình, giống như hy vọng gì đó, cảm thấy mình giống như một miếng thịt mỡ. Suy nghĩ nửa ngày mới biết Nguyên Họa đang suy nghĩ gì, chỉ có thể ho khan nói: "Ông nội ăn rồi, con cứ ăn đi."

Lúc Nguyên Họa nghe được Từ Vạn Hồng nói, mặt mày rạng rỡ nói với Từ Vạn Hồng: "Cảm ơn ông nội! Con sẽ không khách khí."

Chẳng qua hôm nay ở trước mặt nàng là Từ Vạn Hồng chứ không phải Từ Tử Kỳ, lúc ăn còn phải duy trì hình tượng một chút. Thế nhưng tương ăn như thế vẫn khiến cho Từ Vạn Hồng cảm thấy tương đối không hài lòng, làm sao giống sói đói như thế, chẳng qua trên mặt vẫn từ ái nhìn Nguyên Họa ăn cơm.

Từ lão rồi cũng sẽ bị Nguyên Họa xoi luôn :))))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 64

Sau khi Nguyên Họa ăn cơm xong, kêu phục vụ lại, lấy ví tiền ra, đầu đón lấy thẻ ra nói: "Tiểu thư, tính tiền dùm tôi."

Người phục vụ cũng không nhận thẻ của Nguyên Họa, mà là rất cung kính nói: "Tiểu thư, bàn này đã tính tiền rồi."

Nguyên Họa nhìn người phục vụ, quay đầu nhìn Từ Vạn Hồng, thấy Từ Vạn Hồng chỉ cười nhẹ gật đầu với mình thì biết là Từ Vạn Hồng đã tính tiền. Nhìn Từ Vạn Hồng cười lại.

Từ Vạn Hồng thấy Nguyên Họa lại dần dần cười với mình, bắt đầu đi đến cực điểm, đứng dậy cho vệ sĩ đỡ ra nhà hàng. Nguyên Họa thấy Từ Vạn Hồng đi ra khỏi nhà hàng, lập tức đứng lên bước nhanh theo ra ngoài. Đến trước xe thì ngừng lại, nói thật, nàng không muốn đi với Từ Vạn Hồng, có ai lại thích ở cùng với lão nhân chia rẽ mình và người yêu chứ? Chẳng qua bây giờ không phải thời gian nóng này, bấu môi vẫn chui vào trong xe.

Từ Vạn Hồng ở trên xe nhắm mắt dưỡng thần, cái gì cũng không nói. Nguyên Họa cũng chỉ nhìn chăm chăm Từ Vạn Hồng một hồi, thấy người gia không muốn để ý mình, cũng cảm thấy không thú vị, dựa vào lưng ghế xe suy nghĩ Từ Từ Kỳ hiện tại đang làm gì, có biết Từ Vạn Hồng đến tìm mình hay không đây? Đến lúc suy nghĩ mọi chuyện không liên quan lại bị Nguyên Họa liên tưởng thành chuyện có liên quan, mới hắt đầu một cái, vứt bỏ những chuyện buồn ra khỏi đầu. Bắt đầu buồn ngủ, đang lúc thân ngủ đang gọi đi, đột nhiên xe ngừng lại.

Nơi Từ Vạn Hồng đưa Nguyên Họa đến cũng không phải là Từ gia, mà là một ngôi biệt thự ở ngoại ô của hẻm, bình thường hẳn không đến đây, nghĩ hè mới đến tránh nóng. Vừa lúc lần này có công dụng.

Nguyên Họa theo Từ Vạn Hồng xuống xe, nhìn xung quanh ngôi biệt thự này, phát hiện nơi này thật sự là một nơi tốt để giết người diệt khẩu, không cần lo lắng bị người khác phát hiện, khu này cũng quá hoang vu đi.

Lúc Nguyên Họa nghĩ đến giết người diệt khẩu cũng bắt đầu phát huy sức tưởng tượng phi phạm của mình, mình xem trên tivi đều là như thế, kẻ có tiền sẽ vì lợi ích mà giết người. Lặng lẽ nhìn thoáng qua Từ Vạn Hồng, thấy sắc mặt của người ta không có gì khác lạ mới yên lòng, thật sự lúc này về mặt của Từ Vạn Hồng sẽ trở nên dữ tợn muốn giết người a.

Từ Vạn Hồng không biết Nguyên Họa suy nghĩ cái gì, nhưng thấy ánh mắt Nguyên Họa nhìn mình, sao lại sợ hãi như vậy chứ? Lại nói mình ở trên thương trường quát tháo phong vân* mấy năm, rất nhiều người nghe tên hẳn đã sợ mất mật. Chỉ là rõ ràng bộ dáng bây giờ của Nguyên Họa cũng không sợ hãi về cái này, giống như mình là ác ma cướp của giết người không chớp mắt vậy. Từ Vạn Hồng âm thầm lắc đầu, mình già như vậy vẫn rất từ ái a, tại sao Nguyên Họa này lại có thể dùng ánh mắt này nhìn mình chứ, hơn nữa mình còn chưa có làm gì nàng mà?

*rung trời chuyển đất

Nguyên Họa xám xịt theo sau Từ Vạn Hồng vào biệt thự, nhân cầu bắt đầu không ngừng chuyển động. Cảm tưởng duy nhất đối với biệt thự này chính là quá xa xỉ, thậm chí Nguyên Họa tưởng tượng không nổi cả đời này nàng phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể mua được một biệt thự như vậy.

Thấy Từ Vạn Hồng đi đến đại sảnh thì ngồi xuống sofa, Nguyên Họa chỉ có thể đứng. Từ Vạn Hồng chưa cho phép cũng không dám ngồi xuống. Bộ dáng ngốc nghếch khiến Từ Vạn Hồng thực sự là nghiêng răng nghiêng lợi a! Hẳn càng nhìn Nguyên Họa như vậy lại càng muốn vung gậy đánh cho nàng một cái, quá khờ, đúng là làm cho người ta muốn đánh nàng. Hơn nữa rõ ràng là một người rất sáng suốt, làm sao có thể thoáng cái thì biến thành như vậy chứ?

Sau khi Từ Vạn Hồng nhìn Nguyên Họa một lúc, mới mở miệng nói: "Ngồi xuống đi."

Nguyên Họa nghe được Từ lão gia tử lên tiếng, cũng không khách khí, hạ mình ngồi xuống trên sofa bên trái Từ Vạn Hồng. Ngồi xuống được một lúc thì tròn to mắt nhìn chăm chăm Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng bị Nguyên Họa nhìn như vậy hơi có chút mất tự nhiên, thầm nghĩ Nguyên Họa thật đúng là can đảm, có ai dám nhìn chăm chăm Từ Vạn Hồng hẳn như thế chứ? Nhìn đến nỗi hẳn không được tự nhiên, Từ Vạn Hồng ho khan vài cái mới lên tiếng: "Hôm nay ông nội có chuyện tìm con thương lượng."

Nguyên Họa nhíu mày một cái, khí tràng trên người liền huy phát ra nói: "Ông nội, ngài có gì cứ nói đi." Nguyên Họa có thể đoán được hiện tại Từ Vạn Hồng sẽ không buộc nàng và Từ Từ Kỳ xa nhau, bằng không sẽ không đưa nàng cho tới biệt thự này, càng không lẽ phép đón tiếp như thế. Tất nhiên là có mưu đồ, đối với thương nhân mà nói, lợi ích vĩnh viễn đều ở vị trí thứ nhất, đạo lý này Nguyên Họa vẫn hiểu.

Từ Vạn Hồng có chút thương thức nhìn Nguyên Họa chân thật này, hẳn vẫn quen nói chuyện với Nguyên Họa này hơn, Nguyên Họa ngốc nghếch kia thực sự khiến hắn đau đầu.

"Ông nội biết ba mẹ con là quan chức lớn của tỉnh, con cũng là một quan nhị đại. Thân phận và địa vị rất xứng đôi với Từ Kỳ nhà ta, chẳng qua con lại là nữ. Thế nhưng nếu con có thể giúp Từ thị bước lên đỉnh cao, ông nội vẫn có thể suy nghĩ chuyện của hai con."

Từ Vạn Hồng dừng một chút, nhìn về mặt vẫn còn bình tĩnh của Nguyên Họa, không có nửa điểm lo sợ, chỉ nghe, giống như chuyện hắn nói không có nửa điểm liên quan đến Nguyên Họa. Trong lòng thất kinh, chỉ là kinh ngạc một chút thì nói thêm: "Ông nội cũng muốn Từ Kỳ hạnh phúc, ta càng mong muốn nàng có cuộc sống bình thường theo khuôn phép. Đây là hy vọng của bất kì trường bối nào, chỉ là nếu nàng thật sự thích con, không muốn chia tay với con. Ta ép nàng, chỉ có thể khiến nàng oán hận ta cả đời, cuộc sống không vui vẻ. Nếu con muốn cùng một chỗ với nàng, nhất định phải cùng nàng sống vai đứng cùng một chỗ, có thể giúp đỡ nàng, nàng đỡ nàng."

Nguyên Họa cúi đầu một lát lúc mới hỏi: "Ông nội, ông muốn con làm gì cứ nói đi, không cần quanh co." Làm sao Nguyên Họa có thể không biết, Từ Vạn Hồng căn bản là ngắm nghía địa vị của nàng. Nhưng mà vì Từ Từ Kỳ, nàng vẫn phải chấp nhận điều kiện của Từ Vạn Hồng. Chỉ cần có cách có thể khiến Từ Vạn Hồng đồng ý nàng và Từ Từ Kỳ bên nhau, nàng sẽ đồng ý như thế.

Từ Vạn Hồng thấy gian kế của mình thực hiện được, vẻ mặt nghiêm túc mà nói: "Ông nội nghe nói tòa nhà chính phủ ở thành phố A đang định dời đi, cũng đã chọn xong địa điểm. Ông nội hy vọng Từ thị có thể tiếp nhận công trình đó của chính quyền thành phố."

Ý tứ của Từ Vạn Hồng rất rõ ràng, chính là muốn Nguyên Hòa về thương lượng với Nguyên ba Nguyên mẹ, giao công trình kia cho Từ thị làm, trong lúc đầu giá dùng chút mưu mô.

Nguyên Hòa cau mày, công trình này quá lớn, nếu bị người khác phát hiện bị động tay động chân, đường làm qua của Nguyên ba Nguyên mẹ coi như là chấm dứt. Nói không chừng còn liên lụy đến toàn bộ Nguyên gia, chuyện lớn như vậy, sao nàng dám tự ý quyết định chứ, cần môi dưới, hồi lâu mới mở miệng nói: "Ông nội, trước hết ngài cho con về nhà một chuyến, con thấy chuyện này phải thương lượng với người nhà mới có thể cho ngài câu trả lời chắc chắn."

Từ Vạn Hồng cười không đáp, cũng không lên tiếng. Nguyên Hòa lập tức cũng hiểu được, chỉ là nhìn Từ Vạn Hồng, cũng không nói gì.

Nhất thời cả ngôi nhà chìm trong bầu không khí quỷ dị, Từ Vạn Hồng giơ tay lên thì có một nam nhân cường tráng mặc tây trang màu đen đi đến bên cạnh Từ Vạn Hồng, khom người xuống, Từ Vạn Hồng nhẹ giọng ở bên tai hắn dặn dò mấy câu mới nhìn Nguyên Hòa phản phó nói: "Nguyên Hòa, ông phải ủy khuất con ở nơi này thêm mấy ngày. Những chuyện khác ông đều đã sắp xếp rồi, còn cần gì có thể tìm A Bưu." Lúc nói chỉ tay về vị nam nhân áo đen lúc này.

Nguyên Hòa liếc mắt nhìn người mặt không biểu tình đứng sau Từ Vạn Hồng kia, rất thức thời chấp nhận sự thật, nàng sớm đã dự liệu được sự tình sẽ không đơn giản như vậy, chỉ có thể nói bản thân quá mức bất cần. Cũng không chống cự gì, mình chống cự căn bản là lấy trứng chọi đá. Hiện tại ngoan ngoãn đợi là được rồi.

Từ Vạn Hồng mới dặn dò A Bưu sau lưng một chút mới đứng dậy nói với Nguyên Hòa: "Nguyên Hòa, ông nội đi trước, con ở đây mà nghỉ ngơi thật tốt đi."

Nguyên Hòa rất cung kính nói với Từ Vạn Hồng: "Dạ, ông nội, ngài đi thông thả." Mặc kệ thế nào, đầu trận mình không thể loạn, đây chính là ông nội Nguyên Hữu Quốc dạy cho Nguyên Hòa, đối phó với kẻ địch mạnh không chỉ có thủ đoạn là được, quan trọng nhất vẫn là chiến thuật tâm lý. Lộ nhược điểm và sự bất an của mình trước mặt kẻ địch là đã thua một trận rồi.

Từ Vạn Hồng nhìn bộ dạng bình chân như vại* của Nguyên Hòa, dưới đáy lòng lại nâng Nguyên Hòa lên vài phần, nếu người như vậy trở thành kẻ thù của Từ thị, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. Cũng may đứa nhỏ ưu tú như vậy chỉ khăng khăng một mực với cháu gái hắn, nhưng mà mình vẫn kiên quyết không cho phép hai nữ tử ở chung với nhau. Nếu như Nguyên Hòa là một nam nhân, hắn tuyệt đối thỏa mãn. Chỉ là tạo hóa trêu người a! Đứa nhỏ ưu tú như vậy lại là một nữ nhân. (nữ nhân ăn hết của nhà ông chắc -_-)

*bình tĩnh, ung dung tự tại

Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, lấy được công trình của chính phủ thành phố mới là nhiệm vụ quan trọng. Hơn nữa chỉ cần có thể đoạt được công trình này, sự nổi tiếng của Từ thị ở tỉnh thậm chí ở trong nước cũng sẽ tăng vọt. Mục đích chủ yếu vẫn là đưa Từ thị lên đỉnh cao trước nay chưa đạt được.

Mà tương lai mình vẫn hoàn toàn có thể không thừa nhận hắn đã đáp ứng điều kiện này với Nguyên Hòa, sao hắn có thể để cháu gái duy nhất rơi vào tay của Nguyên Hòa được chứ? Từ thị còn dựa vào Từ Tử Kỳ nói dối tông đường, tâm huyết cả đời của mình không thể bị Nguyên Hòa làm hỏng.

Từ Vạn Hồng chống gậy ra khỏi biệt thự, lên xe. Thanh âm trầm trầm từ trong miệng phát ra phản phó với A Phúc: "Đến Từ thị đi." A Phúc không nói gì, lúc thấy Từ lão gia từ đi ra một mình cũng không có giật mình, hắn sớm nhìn thấu Từ lão gia từ tuyệt đối sẽ không không có việc gì mà đi tìm Nguyên Hòa. Chỉ là không nghĩ tới Từ lão gia từ sẽ nhốt người khác. Thế nhưng cũng không có gì kinh ngạc, Từ Vạn Hồng là ai, mình theo vị lão nhân này nhiều năm như vậy, nghe thấy nhìn thấy, đều thật sâu khắc vào trong đầu. Đối với thủ đoạn của Từ Vạn Hồng vẫn hiểu một ít. Cho nên việc Từ lão gia từ nhốt Nguyên Hòa vẫn không có chút nào kinh ngạc.

Nguyên Hòa thấy người đều đã đi rồi, mới muốn đứng dậy đi dạo biệt thự này, hơn nữa, tâm tình lúc này của Nguyên Hòa không có một chút không vui. Trước giờ mình còn chưa có cơ hội ở biệt thự giống như vậy nha, mặc dù là bị nhốt. Vừa định đi lên lầu, đã bị A Bưu đưa tay cản lối đi nói: "Nguyên tiểu thư, mời cô giao điện thoại của cô cho tôi."

Nguyên Hòa sững sốt một chút, bấu môi giao ra điện thoại, còn dặn dò A Bưu: "Anh cẩn thận một chút, đây là quà sinh nhật mẹ tôi tặng, nếu như làm hư, tôi sẽ bị mẹ đánh, tuyệt đối phải cẩn thận, việc này liên quan đến an toàn tính mạng của tôi..."

Nghe Nguyên Hòa nói, A Bưu thật muốn trực tiếp đánh xỉu nàng rồi kéo đi. Chỉ giao điện thoại ra có cần nói nhảm nhiều như vậy không, thật là.

"Thuộc hạ hiểu, Nguyên tiểu thư." Sợ Nguyên Hòa còn có thể lú lú không dứt, thực sự không dám để cho nàng nói tiếp, vội vàng ngắt lời.

Lúc này Nguyên Hòa mới dừng lại, chạy lên lầu, để lại A Bưu trạm đầu đầy hắc tuyến ở đại sảnh.

A Bưu nhìn Nguyên Hòa lên lầu, mới ra khỏi biệt thự.

Nguyên Hòa lên lầu hai thì vội vàng tìm phòng của Từ Tử Kỳ, nàng dám khẳng định nhất định Từ Tử Kỳ đã tới biệt thự này, biệt thự này lý trần ngập hương vị trên người Từ Tử Kỳ, mặc dù chỉ nhàn nhạt. Thế nhưng nàng vẫn là có thể cảm giác được, đây có thể coi như là công năng đặc dị không? Lần gần nhất Từ Tử Kỳ đến biệt thự này chớp mắt cũng đã nửa tháng trước, Nguyên Hòa lại có thể nghe thấy hương vị trên người Từ Tử Kỳ. Quả thực là còn linh hơn mũi chó.

Mỗi phòng Nguyên Hòa đều xem qua, rốt cục phát hiện một phòng trang trí rất giống với nhà của Từ Tử Kỳ, lập tức chạy vào, trong lòng vô cùng vui

về. Lập tức chọn phòng này làm phòng ngủ mấy ngày tới, chỉ cần có hương vị trên người Từ Từ Kỳ, mình sẽ ngủ an ổn hơn nhiều.

Kỳ thực trong lòng Nguyên Họa vẫn là rất bất an, nàng không biết Từ Vạn Hồng sẽ nhốt nàng bao lâu, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thậm chí hiện tại ngay cả phương thức liên lạc Từ Từ Kỳ cũng bị lấy.

Sau này Từ Vạn Hồng lại sử dụng thủ đoạn gì, tất cả Nguyên Họa đều không biết, bây giờ nàng chỉ có thể chờ, không ngừng chờ. Thành thật chờ đến khi Từ Vạn Hồng thả nàng ra ngoài mới thôi.

Mà quá trình này cũng làm cho người ta vô cùng khủng hoảng và bất an, chỉ cần tình cảm của Nguyên Họa đối với Từ Từ Kỳ có một chút không kiên định và hoài nghi, lập tức thua.

Cho nên ngay lập tức Nguyên Họa tìm những thứ có liên quan đến Từ Từ Kỳ, mà không phải suy nghĩ làm thế nào để đối phó Từ Vạn Hồng, hiện tại thật sự nàng phải đối phó chính là bản thân nàng. Nếu ngay cả bản thân cũng không thắng được thì lấy cái gì bảo vệ tình cảm giữa nàng và Từ Từ Kỳ đây?

Vui mình trong phòng Từ Từ Kỳ, nằm nhìn trần nhà, nghĩ đến lúc này Từ Từ Kỳ đang làm gì, đơn giản chính là hợp, phê duyệt văn kiện, có phải cũng sẽ lén lút nhớ nàng hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 65

Cứ như vậy Nguyên Họa ở biệt thự này cũng đã năm ngày, hoàn toàn mất đi liên lạc với bên ngoài, hoàn toàn ngăn cách. Mỗi ngày chỉ việc ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, sắp thẳng cấp lên cuộc sống của sâu gạo.

Ngược lại Nguyên Họa rất hưởng thụ cuộc sống như thế, nhưng mà nàng không biết, người bên ngoài vì tìm nàng mà đều sắp nổi điên.

Đương nhiên ở phương diện này ngoại trừ Nguyên Hữu Quốc, ngày đầu tiên Nguyên Họa bị đưa đến biệt thự Từ thị, người của ông phái đi đã báo lại cho ông, ông không biết tại sao Nguyên Họa lại bị Từ Vạn Hồng nhốt lại. Cũng không gấp cứu Nguyên Họa ra, làm sao cháu gái của ông sẽ khinh địch dễ bị người khác ức hiếp như vậy, khẳng định Nguyên Họa nàng có quyết định của riêng mình, cho nên Nguyên Hữu Quốc không lo lắng chút nào. Chỉ là ôm trạng thái xem kịch vui mà đợi, nếu như thực sự Từ Vạn Hồng muốn gây bất lợi cho Nguyên Họa, Nguyên Hữu Quốc ông sẽ là người đầu tiên khiến cho Từ thị không thể tiếp tục tồn tại.

Chỉ là Từ Từ Kỳ và Từ Kiều tìm Nguyên Họa muốn điên rồi, Từ Từ Kỳ kỳ quái Nguyên Họa mấy ngày nay chưa từng nhắn tin hay gọi điện cho mình. Bắt đầu cho rằng Nguyên Họa đang giận dữ nàng, cũng không để ý nhiều. Chỉ là qua ba ngày rồi vẫn không nhận được chút tin tức nào của Nguyên Họa, cái này mới kỳ lạ. Tin nhắn gửi cho Nguyên Họa đều giống như là đá chìm đáy biển, không có nửa điểm đáp lại, gọi điện thoại mới phát hiện điện thoại của Nguyên Họa đã tắt nguồn. Lập tức chạy đến phòng trọ của Nguyên Họa, không tìm được Nguyên Họa, đến nhà của Nguyên Họa, cũng không thấy Nguyên Họa. Mới phát hiện sự việc không được bình thường.

Mà Từ Kiều thì sao, vừa về tới thành phố A liền gọi điện thoại cho Nguyên Họa, bất ngờ phát hiện điện thoại của Nguyên Họa lại tắt. Lúc đầu cũng không thêm để ý, điện thoại di động không gọi được thì trực tiếp đến nhà người ta tìm người ta là được, lúc đi, không gặp Nguyên Họa, lại đến Tiêu thị vẫn không tìm được Nguyên Họa. Vội vàng báo tình hình cho Hà Gia Tuấn, Hà Gia Tuấn người ta là ai, cảnh sát nha! Sau khi nghe Từ Kiều tự thuật xong sự việc thì cho rằng nhất định Nguyên Họa bị người bắt cóc. Nhưng mà đến bây giờ bọn cướp cũng chưa từng liên hệ người của Nguyên gia cũng có chút không tầm thường.

Lúc Nguyên ba Nguyên mẹ biết được tin tức của Nguyên Họa, cũng không phản ứng gì nhiều. Không cho Hà Gia Tuấn lập án điều tra, chỉ nói là Nguyên Họa đang ở nhà ông nội của nàng, kêu mọi người yên tâm.

Từ Từ Kỳ nghe Từ Kiều nói như vậy, tuy rằng không thể bỏ xuống được, nhưng cũng không có cách nào, hiện tại lại không liên lạc được Nguyên Họa, cũng không thể buộc người nhà Nguyên Họa thả người đi. Hơn nữa bây giờ quan hệ giữa nàng cùng Nguyên Họa vẫn không thể để người của Nguyên gia biết, cửa ải của ông nội mình còn chưa qua được đây, nếu như Nguyên gia bên kia lại xảy ra chuyện gì, thật sự sẽ bận đến tối mất tối mảy.

Về phần tại sao Nguyên ba Nguyên mẹ nói như vậy, kỳ thực chính là Nguyên Hữu Quốc an bài. Ông muốn nhìn một chút rốt cuộc Từ Vạn Hồng đang chơi trò gì, ngay cả cháu gái của Nguyên Hữu Quốc cũng dám nhốt, nhô lông trên mình cọp, không sợ cọp phát uy sao?

Này ngày nay Nguyên Hữu Quốc cũng điều tra ra quan hệ giữa Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ không bình thường, chỉ là không có suy nghĩ đến phương diện người yêu. Nếu như bị Nguyên Hữu Quốc biết quan hệ giữa Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ, sợ là sự tình cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Chỉ là Nguyên Hữu Quốc sẽ xử lý quan hệ giữa Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ như thế nào, vẫn chưa biết được. Dù sao Nguyên Họa cũng là người thừa kế ông chỉ định, ông có thể để Nguyên Họa đi lên con đường này hay không đây? Mà đây mới chính là điều Nguyên Họa lo lắng nhất, nàng không sợ ai cả, chỉ sợ ông nội này của nàng, nếu như ông nội nàng không đồng ý, thật đúng là nàng không nắm chắc có thể giải quyết tốt tình hình này.

Thủ đoạn của Nguyên Hữu Quốc, Nguyên Hòa chưa thấy qua, thế nhưng Nguyên Hòa biết chính là Nguyên gia bọn họ không có kẻ nào bất lực, có thể quản lý một gia tộc khổng lồ như vậy, thế nào cũng lợi hại hơn tên nhóc non nớt như nàng.

Chỗ đáng sợ của Nguyên Hữu Quốc chính là người hoàn toàn không đoán được vì sao ông phải làm như vậy, thủ đoạn và cách làm việc đều cực kỳ quái dị, lại có thể đạt được hiệu quả rất lớn.

Như chuyện lần này, ông chỉ nói với Nguyên ba Nguyên mẹ là Nguyên Hòa ở chỗ ông. Kỳ thực Nguyên Hòa căn bản không ở đây, mà là bị người khác giam giữ. Ai cũng không nghĩ ra rốt cuộc tại sao ông phải làm như vậy, không cứu cháu gái mình thì thôi đi, còn giúp người khác giam cháu gái bảo bối của mình. Vì sao ông phải làm như vậy đây? Ai cũng không nghĩ ra.

Đến ngày thứ năm, rốt cục Từ Vạn Hồng lại tới biệt thự này, thấy cuộc sống của Nguyên Hòa vô cùng thỏa mãn, không có một chút cảm giác bị người nhốt. Khí thế như vậy khiến Từ Vạn Hồng thầm giật mình, nếu như người của Nguyên gia đều có tính cách phức tạp như Nguyên Hòa vậy, thật sự là đáng sợ, thậm chí Từ Vạn Hồng không dám nghĩ tiếp nữa.

Sau khi nhìn Nguyên Hòa được một lúc mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Nguyên Hòa, con suy nghĩ thế nào rồi?"

Nguyên Hòa thu hồi khí tràng của mình, ngốc nghếch hỏi: "Không biết ông nội hỏi về chuyện gì ạ?" Giả vờ ngây ngô sợ là không ai có thể diễn hoàn mỹ như Nguyên Hòa nha. Khí tràng của Nguyên Hòa vừa mất thì Từ Vạn Hồng có loại cảm tưởng muốn điên lên, Nguyên Hòa đầu gối này lại xuất hiện, thật sự là khiến hắn không chịu nổi.

Biết rõ Nguyên Hòa giả bộ, nhưng là vẫn khiến hắn có xúc động muốn vùng vẫy đánh xỉu người trước mặt này. Chậm rãi hít thở mới lên tiếng: "Ta nói đến chuyện gì, lẽ nào Nguyên Hòa con còn không biết sao?"

Nguyên Hòa lắc lắc đầu, nhú mày nhỏ tinh tế suy nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Từ Vạn Hồng nói: "Ông nội, chuyện của Từ Kỳ. Con nói rất rõ ràng. Không muốn nói lần thứ hai. Về phần công trình chính phủ, con cũng đã nói hiện tại con không thể cho ngài câu trả lời thuyết phục, con cần thương lượng với người nhà một chút. Nếu như ông nội còn cảm thấy không hài lòng, có thể tiếp tục giam con, con nghĩ mặc kệ bao lâu quyết định của con cũng sẽ không thay đổi."

Giọng nói của Nguyên Hòa rất nghiêm túc, chẳng qua khuôn mặt hài hước kia, hơn nữa đáng vẻ còn có chút ngây ngô khiến cho Từ Vạn Hồng thiếu chút nữa ngất xỉu.

Thế nhưng Từ Vạn Hồng dù sao cũng là lão Khương*, vốn cũng đoán được Nguyên Hòa sẽ có thái độ như vậy, lần này chỉ là cho người trẻ tuổi một bài học, duy nhất khiến hắn không nghĩ tới chính là Nguyên Hòa lại hoàn toàn không phục tùng hắn, không bị dọa, trái lại có xu thế càng ngày càng lấn lướt. Việc này hắn không có nghĩ tới, tại sao ngược lại có loại cảm giác trộm gà bắt thành còn mất năm thóc đây?

*già dặn kinh nghiệm

Trong lòng Từ Vạn Hồng vô cùng không thoải mái, thế nhưng hắn vẫn là lão Khương, cho dù trong lòng lão Khương không thoải mái đi nữa, nét mặt vẫn duy trì nụ cười hòa ái nói với Nguyên Hòa: "Hôm nay con có thể đi, nếu như con không giúp được Từ Kỳ, ông nội vẫn khuyên con nhanh chóng thu tay lại đi. Ông nội tuyệt đối sẽ không đồng ý một người tài trí bình thường và Từ Kỳ quen nhau."

Nguyên Hòa nhìn Từ Vạn Hồng, mới đứng dậy, chậm rãi nói: "Ông nội, con biết ông có ý gì. Con sẽ mau chóng cho ông câu trả lời thuyết phục. Từ Kỳ con tuyệt đối sẽ không buông tay!" Nói xong liền đi ra biệt thự.

Từ Vạn Hồng cúi đầu, chống gậy đứng dậy phân phó với A Bưu: "Phải vài người ngày đêm theo dõi Nguyên Hòa."

Nguyên Hòa vừa đi ra khỏi biệt thự, đột nhiên nhớ tới điện thoại di động của nàng còn đang ở chỗ A Phúc a, vội vội vàng vàng chạy trở về. Thấy Từ Vạn Hồng đang chống gậy đi ra, bước lên phía trước ngăn cản, đưa tay phải ra nói với A Bưu: "Điện thoại di động của tôi!"

A Bưu im lặng nhìn Nguyên Hòa, móc túi áo lấy điện thoại ra trả lại cho Nguyên Hòa. Mà Từ Vạn Hồng ở một bên thật lâu không ai để ý tới, khuôn mặt cũng đen đi, tại sao có thể có người như Nguyên Hòa chứ? Hắn tức giận đến tăng huyết áp.

Nguyên Hòa hài lòng cảm điện thoại di động, mới nhớ đến Từ Vạn Hồng bên cạnh, nhìn nhìn lại nơi hoang vu này, ngay cả bóng người cũng không có, huống chi là xe chứ? Chỉ có thể mặt dày nói: "Ông nội, ngài có thể tiễn con một đoạn không a. Ở đây cũng không có xe aiz!"

Từ Vạn Hồng nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, bất đắc dĩ gật đầu. Nguyên Hòa lập tức nhảy lên xe, nhìn Từ Vạn Hồng nghe răng trợn mắt mà cười.

Từ Vạn Hồng dám khẳng định, đời này lúc hắn không bình tĩnh nhất ngoại trừ gặp gỡ bà nội Từ thì chính là lúc này. Hiện tại hắn có một ý tưởng khác, chính là muốn chôn sống Nguyên Hòa, thực sự cũng không có gì, chỉ là bị người chọc tức thôi.

Nguyên Hòa còn cười đến đặc biệt sáng lạng như đóa hoa, lúc phát hiện sắc mặt của Từ Vạn Hồng càng ngày càng khó coi, mới thu hồi nụ cười người vật vô hại của mình. Dựa vào cửa sổ xe nghĩ ngợi.

Từ Vạn Hồng chui vào trong xe, cái gì nói cũng không nói. Thấy Nguyên Hòa khôi phục bình thường mới phân phó tài xế: "Đền đường xx."

Xe đến con đường gần tiểu khu của Nguyên Hòa nhất thì ngừng lại, Nguyên Hòa nhanh chóng xuống xe, nói cảm ơn với Từ Vạn Hồng mới thông thả bước chân trở lại phòng trọ.

Nguyên Hòa về đến phòng mình, lấy điện thoại ra sạc pin, lấy quần áo đi tắm. Mà vết thương của nàng cũng sắp lành, ở biệt thự cũng đều được chuyên gia chăm sóc, bác sĩ tư, cuộc sống trải qua rất thoải mái.

Hát một bài hát, tắm rửa sau đó thay một bộ quần áo mới đi về phòng ngủ, cầm khăn mặt lau tóc, nhìn đồng hồ trên tay đã hơn 11 giờ. Hình như bụng có chút đói, lại không muốn ra cửa, đến phòng bếp nhìn một chút, không còn gì để ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nhớ đến đồ ăn bên ngoài cái nào tốt. Chạy tới cửa nhìn danh thiếp dán sau cửa, tìm được một danh thiếp đồ ăn bên ngoài thì vui vẻ chạy vào phòng ngủ cầm điện thoại di động, khởi động máy vừa định gọi đồ ăn thì liên bị mấy tin nhắn liên tục đến ngăn lại.

Vừa mở hộp thư ra đại khái xem một chút, Từ Từ Kỳ, Từ Kiều, Tiêu Tiêu Dao, Hà Gia Tuấn, còn có Hồ San San. Nguyên Hòa đột nhiên cảm thấy trong lòng âm ảm. Như một dòng nước ấm bao phủ toàn thân. Thì ra người quan tâm nàng không ít, ý cười hiện đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn nội dung mấy tin nhắn, độ cong khóe miệng ngày càng gia tăng.

Thế nhưng Nguyên Hòa không trả lời tin nhắn của bất cứ ai, ngay cả Từ Từ Kỳ cũng không trả lời. Vẫn đi đến phía sau cửa gọi điện kêu đồ ăn, nhàn nhả ở nhà chờ đồ ăn của nàng.

Hiện tại nàng còn có chuyện làm, không vội gặp Từ Từ Kỳ, nàng cũng biết hiện tại gặp Từ Từ Kỳ sẽ bại lộ trước mặt người bên ngoài. Đối với nàng và Từ Từ Kỳ mà nói đều không có lợi. Lần này động tác của Từ Vạn Hồng lớn như vậy, người của Nguyên gia chắc cũng đã phát hiện, thế nhưng cảm giác gió êm sóng lặng như thế luôn khiến Nguyên Hòa bất an.

Chuông cửa vang lên, Nguyên Hòa đang trong suy nghĩ sâu xa bỗng nhiên giật mình tỉnh lại. Đứng dậy đến cửa trà tiền lấy thức ăn. Vào phòng mở cửa ra, ăn, sau khi giải quyết xong rác rưởi mới đi xuống lầu.

Ra khỏi cửa tiểu khu, đón xe trên đường về nhà.

Nguyên ba Nguyên mẹ không ở nhà, chỉ có một mình Nguyên Hải vui trên sofa nhàn chán xem phim Hàn Quốc.

Nguyên Hải nghe động tĩnh ở cửa truyền đến, quay đầu nhìn lại, là bà chị của mình, nhai snack khoai tây mơ hồ không rõ hỏi: "Chị, sao chị trở về a?" Nguyên Hải không biết chuyện Nguyên Hòa mất tích, cho rằng Nguyên Hòa vừa đi làm ở Tiêu thị về, lần trước nghe người nhà nói Nguyên Hòa làm việc nghĩa thì bị dọa sợ gần chết, muốn đi thăm bà chị của mình, bị Nguyên mẹ ngăn cản. Lần này thấy Nguyên Hòa cũng không có việc gì mới yên lòng, cảm thấy điều khiển từ xa tất ti vi đi tới bên cạnh Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nguyên Hải, thờ ơ nói: "Mày không cho chị về a? Ba mẹ đâu?"

Nguyên Hải cười híp mắt nhìn hót với Nguyên Hòa: "Sao có thể a! Ba mẹ đi làm còn chưa về đâu?"

Nguyên Hòa liếc Nguyên Hải, không nói gì, trực tiếp về phòng ngủ của mình. Để lại Nguyên Hải vẻ mặt buồn bực, rốt cuộc mình nói sai chỗ nào đắc tội bà chị này đây?

Nguyên Hòa về tới phòng ngủ, liền nằm trên giường, suy tư sau này phải làm sao. Thái độ của Từ Vạn Hồng rất kiên quyết, chính là muốn công trình chính phủ kia, nếu không giao cho Từ thị làm, kiên quyết sẽ không đồng ý chuyện của nàng và Từ Từ Kỳ.

Thế nhưng việc mà Từ Vạn Hồng muốn nàng làm quả thật có chút làm khó nàng, thành phố A rất ít tình, công trình chính phủ tất nhiên sẽ liên quan đến các tỉnh khác. Nếu bị người phát hiện công trình này bị động tay động chân, chẳng khác nào hại ba mẹ nàng a!

Nguyên Hòa vẫn luôn là một đứa bé hiếu thuận, cho nên chuyện này vô cùng khó khăn, không muốn từ bỏ Từ Từ Kỳ, lại không thể hại ba mẹ của mình. Muốn tìm Nguyên Hữu Quốc thương lượng lại sợ bị ông nội nàng phát hiện vấn đề gì. Thật sự là làm khó nàng.

Nguyên Hòa nghĩ đến đầu có chút đau, Nguyên ba Nguyên mẹ lại vẫn chưa về, nhắm hai mắt lại liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sorry mấy b vì gián đoạn 2 ngày nay =.=!

Có ai phụ tui hông T__T

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 66

Nguyên Hòa vừa ngủ được một lúc, nhưng cảm thấy cực kỳ không ngon giấc, thậm chí còn mơ thấy ác mộng. Nàng mơ thấy mình và Từ Từ Kỳ bị người khác mạnh mẽ kéo đi, cuối cùng chỉ có thể nhìn Từ Từ Kỳ rời xa nàng. Nguyên Hòa bàng hoàng tỉnh giấc, nâng tay phải lên lau mồ hôi lạnh cho

con ác mộng vừa rồi, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng trong mộng là trong lòng lại có chút lo sợ.

Nàng ra khỏi phòng ngủ, mới phát hiện Nguyên ba Nguyên mẹ vẫn chưa về. Liếc mắt nhìn Nguyên Hải vẫn còn vùi trên sôpha xem phim Hàn Quốc như cũ, nhẹ giọng hỏi " Em trai, dạo này em học ở trường như thế nào?"

Nguyên Hải buồn bực ngẩng đầu nhìn Nguyên Họa, cười nói: "Đương nhiên là luôn ưu tú nhất rồi, chị, chị vẫn chưa yên tâm về em a!" Bộ dạng cợt nhả, khiến tâm trạng hoảng sợ vì vừa gặp ác mộng của Nguyên Họa thoáng tốt hơn một chút, liền ngồi xuống cùng Nguyên Hải nói chuyện, nàng cũng dần quên mất đã bao lâu mình không cùng Nguyên Hải đấu võ mồm như vậy .

Đột nhiên nàng không nói tiếp, chỉ nhìn Nguyên Hải, khẽ thờ dài một hơi rồi nói: "Có muốn ra ngoài ăn một chút gì không? Chị mời ."

Nguyên Hải nhanh nhẩu cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi, cầm một cái áo khoác rồi đứng lên nói: "Đi thôi."

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, trời bên ngoài cũng có chút tối. Hai người tùy tiện tìm một quán cơm rồi ngồi xuống kêu một vài món ăn. Cả hai chị em đều biết hôm nay Nguyên ba Nguyên mẹ về muộn, nếu bản thân không tự giải quyết vấn đề no ấm thì sẽ đói bụng đến chết.

Nguyên Hải biết trong lòng Nguyên Họa đang ẩn giấu tâm sự nên cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ lo ăn cơm của mình. Hẳn hiểu bà chị của hắn, nếu như nàng có điều gì muốn nói thì đã sớm nói ra, còn khi không muốn nói thì dù có ép buộc thế nào, nàng cũng không chịu nói. Tính tình ngang bướng như thế, lại khiến người khác rất yêu thương nàng.

Sau khi ăn xong, cả hai người đều không lập tức về nhà . Mà đi dạo quanh dòng sông nhỏ cạnh tiểu khu, trước đây mỗi khi Nguyên Họa có buồn phiền gì cũng đều đến con sông nhỏ này lặng lẽ ngồi một mình.

Nguyên Hải lặng lẽ đi đi cùng nàng, từng bước từng bước đi theo Nguyên Họa. Đi đến một bậc thang, Nguyên Họa ngồi xuống, nàng cúi đầu đất cát chỗ bên cạnh, ý bảo Nguyên Hải ngồi cùng mình một chút. Nguyên Hải quay sang Nguyên Họa cười vui vẻ, đi tới bên cạnh ngồi xuống. Do dự một hồi, hắn mới dám mở miệng nói: "Chị, lần này có chuyện gì xảy ra? Từ lúc chị trở về em liên cảm thấy chị không được bình thường. Có thể nói một chút không? Chị cứ như vậy làm cho em rất lo lắng a!"

Nguyên Họa liếc mắt nhìn Nguyên Hải, lại quay mặt trở về, nhìn về phía mặt sông sóng gợn lăn tăn, đôi mắt có chút trống rỗng, hàm răng khẽ cắn, dường như đang suy nghĩ cái gì, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: " Em trai, em nói có phải chị rất bất hiểu hay không a?"

Nguyên Hải không trả lời, chỉ ngẩn ngơ nhìn Nguyên Họa, hắn thậm chí không biết vì sao Nguyên Họa nói một câu không đầu như vậy . Nếu như bà chị Nguyên Họa của hắn bất hiểu, thì sợ là trên thế giới này tìm không ra người nào hiểu thuận hơn, tuy rằng chị hắn luôn thích cùng mẹ cãi nhau, thế nhưng hắn biết đáy lòng nàng luôn hiểu thuận ba mẹ hắn.

Nguyên Họa không nghe được Nguyên Hải trả lời, lại thản nhiên nói: "Chị biết chị bất hiểu, nếu không hiện tại sẽ không do dự như thế."

Nguyên Họa nói, Nguyên Hải vẫn không hiểu gì cả. Thế nhưng hắn biết chị của hắn đang gặp phiền toái lớn, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ thấy chị hắn sầu khổ như vậy, cho dù là chuyện lớn gì cũng không làm khó được bà chị của hắn như vậy. Nhưng rõ ràng chuyện lần này rất phức tạp, ngay cả bà chị này của hắn cũng có biểu hiện như vậy.

Nguyên Hải lặng lẽ lắng nghe, hắn không kiến nghị gì với Nguyên Họa, hắn biết năng lực của chị hắn tuyệt đối hơn hắn, căn bản không cần sự giúp đỡ của hắn, hiện tại việc duy nhất hắn có thể làm chính ở bên cạnh nàng ủng hộ nàng, khi chị hắn cảm thấy mệt mỏi thì cho nàng một cánh tay vững chắc.

Nguyên Họa tự trách đủ mới ngẩng đầu lên nói với Nguyên Hải: "Đi thôi."

Nguyên Hải cũng không nhiều lời, theo Nguyên Họa, song song đi về nhà.

Về nhà được một lát, Nguyên ba Nguyên mẹ cũng đã về. Nguyên Họa đi tới trước mặt nhị lão kêu lên: "Ba mẹ, con có việc thương lượng với hai người."

Nguyên ba Nguyên mẹ liếc mắt nhìn nhau, đi tới sôpha phòng khách ngồi xuống. Nguyên Họa cũng theo ngồi ở một bên, tay giấu trong ống tay áo siết thật chặt, cúi đầu, cắn răng, nửa ngày cũng không nói ra một câu.

Nguyên ba thấy dáng vẻ của con gái bảo bối của mình đắn đo như vậy, đau lòng muốn chết, vội vàng hỏi: "Con gái a, không phải con có chuyện muốn nói với chúng ta sao?"

Nguyên mẹ kín đáo giận dữ trừng mắt với Nguyên ba, Nguyên ba ủy khuất liếc mắt nhìn Nguyên mẹ, mình lại đắc tội gì với vợ thân yêu rồi a? Thấy vợ yêu của mình còn nhìn mình lom lom, nhẹ nhàng nuốt nước bọt một cái, chuyển tầm mắt đến Nguyên Họa vẫn còn đang cúi đầu.

Nguyên Họa giống như hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt quan tâm của Nguyên ba Nguyên mẹ. Giọng nói lại yếu đuối một chút, chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nhờ hai người."

Nguyên ba Nguyên mẹ vừa nghe Nguyên Họa nói như vậy, tim bị treo lên rồi cuộc cũng thả xuống. Còn tưởng con gái bảo bối của họ bị cái gì, thì ra có chuyện nhờ bọn họ nhưng lại xấu hổ a! Nghĩ lại nghĩ, sai, chuyện lần này Nguyên Họa nhờ bọn họ nhất định không phải là việc nhỏ. Bằng không căn bản không cần rối rắm như thế, tuy rằng Nguyên Họa rất ít nhờ bọn họ làm chuyện gì, thế nhưng nếu là việc nhỏ, Nguyên Họa căn bản không phải thái độ này.

Nhị lão lại trao đổi ánh mắt một chút, Nguyên ba mở miệng trước hỏi: "Ha hả, con gái bảo bối của ba có chuyện gì cần chúng ta giúp a?"

Nguyên Hòa cũng không nhắc nữa, nhìn Nguyên ba lại quay đầu nhìn Nguyên mẹ, mới lên tiếng: "Con nghe nói lần này chính phủ có một công trình cần đầu thầu. Cho nên hy vọng ba mẹ làm chút tay chân trong buổi đầu thầu, để Từ thị lấy được công trình này của chính phủ." Sau khi nói xong một hơi, mới thẳng tắp nhìn chăm chăm Nguyên ba Nguyên mẹ.

Sau khi nhai lão nghe xong Nguyên Hòa nói, cũng không tỏ thái độ, chỉ là đều đều trầm tư.

Tính cách của Nguyên Hòa là dạng gì, bọn họ hiểu hơn so với bất luận kẻ nào, năng sợ nhất bị cuốn vào những âm mưu quỷ kế tranh quyền đoạt thế, cho nên trước đây bọn họ mới tùy ý năng không đến ngành chính phủ làm việc, cũng có một phần là bởi vì năng không thích. Thế nhưng tình huống hiện tại là cái gì, con gái họ yêu cầu bọn họ lạm dụng chức quyền, giao công trình chính phủ cho Từ thị. Khiến bọn họ bất ngờ chính là, năng muốn giao công trình cho Từ thị nơi mà năng từng làm việc mà không phải Tiểu thị nơi năng đang nhậm chức. Mặc dù trong lòng nhai lão tràn đầy nghi ngờ, lại cũng không tiện hỏi ra lời, bọn họ chắc chắn Nguyên Hòa sẽ không nói nguyên nhân cho họ, bằng không đã sớm nói.

Nguyên Hòa lẳng lặng chờ, nét mặt không có một chút biểu tình, nhưng trong lòng hoảng loạn không gì sánh được.

Một lát lúc Nguyên mẹ mới hỏi: "Nguyên Hòa, con có thể nói với bọn ta, tại sao con muốn quản chuyện này không?" Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Nguyên Hòa chịu áp lực vô hình.

Nguyên Hòa cắn môi dưới, khẽ lắc đầu. Động tác nhẹ đến nỗi không thể nhìn ra, Nguyên mẹ nhìn Nguyên Hòa, con gái của bà, thật sự lại khiến bà không có cách nào, năng không chịu nói, mặc dù là ép năng cũng sẽ không nói. Âm thầm thở dài một hơi, nhìn Nguyên ba dần dần trở nên nghiêm túc, cái gì cũng không nói nữa.

Nguyên ba rất yêu thương đứa con gái này, thế nhưng chuyện lần này Nguyên Hòa nhờ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dựa vào quyền thế của ông và Nguyên mẹ thì chuyện này không khó. Nhưng mà nếu bị người khác bắt được nhược điểm này, sau này bọn họ sẽ bị người khác uy hiếp. Tuy rằng Nguyên ba tự tin việc mình làm sẽ xử lý rất sạch sẽ, không để cho người phát hiện, bằng không cũng không đạt được thân phận và địa vị như ngày hôm nay. Chỉ là thái độ của Nguyên Hòa khiến ông có chút bận tâm, biểu hiện của Nguyên Hòa rõ ràng cho thấy giống như bị người chế trụ, hơn nữa còn là bị người uy hiếp. Tuy rằng ông không biết người nào có bản lĩnh lớn như vậy có thể uy hiếp con gái của Nguyên Khang Khai ông.

Ánh mắt của Nguyên ba dần dần trở nên có chút độc ác, chỉ là ở trước mặt của Nguyên Hòa vẫn còn không chế được. Chậm rãi điều chỉnh tinh thần của mình, mới chậm rãi nói: "Được, chuyện này, ba ba sẽ giúp con làm thỏa đáng. Con yên tâm đi."

Nguyên Hòa nhàn nhạt gật đầu một cái, lúc đứng dậy muốn trở về phòng, Nguyên ba lại mở miệng nói: "Nguyên Hòa, chuyện này ba hy vọng con đi nói với ông nội."

Nguyên Hòa nghe xong Nguyên ba nói, thân hình hơi cứng lại một chút, lúc phản ứng mới gật đầu nói với Nguyên ba: "Dạ, con biết." Nói xong cũng không ở lại mà trực tiếp trở về phòng ngủ của mình.

Sau khi Nguyên mẹ thấy Nguyên Hòa vào phòng đóng cửa mới tức tối trừng mắt nhìn Nguyên ba, Nguyên ba bị vợ nhìn như thế, chợt dạ quay đầu đi chỗ khác. Kỳ thực nhai lão bọn họ đều biết ý định của lão gia tử, chỉ là hai người đều giả bộ không biết mà thôi. Làm sao bọn họ nỡ để Nguyên Hòa đảm đương trọng trách lớn như vậy chứ?

Làm cha mẹ, bọn họ chỉ hy vọng Nguyên Hòa có được cuộc sống bình thường yên ổn. Có bọn họ, không lo lắng Nguyên Hòa sẽ bị ai khi dễ, hơn nữa đứa con gái bảo bối này của bọn họ cũng không phải ai cũng có thể khi dễ được, năng không khi dễ người khác thì người ta cũng nên dâng hương bái Phật rồi.

Nhưng mà hôm nay Nguyên ba muốn Nguyên Hòa nói chuyện này cho Nguyên Hữu Quốc đã ngoài dự liệu của Nguyên mẹ, làm sao bà cũng không nghĩ ra người chồng thương yêu con gái của mình hôm nay lại muốn đưa con gái vào sự trôi buột ấy.

Nguyên ba thì sao, ông nghĩ như thế nào, dù sao cũng truyền thừa dòng máu tốt đẹp của gia tộc Nguyên thị, từ lần trước Nguyên lão gia tử phái người đến nói Nguyên Hòa ở chỗ của ông, Nguyên ba đã cảm thấy không bình thường, sau lại phái đi người đi điều tra thì biết được, căn bản Nguyên Hòa cũng không có ở Nguyên gia. Như vậy tại sao Nguyên lão gia tử muốn lừa bọn họ mà nói như vậy chứ?

Kỳ thực trong lòng của Nguyên ba đã sớm đoán được, e là Nguyên lão gia tử muốn cho Nguyên Hòa kế thừa vị trí của ông.

Trong lòng của Nguyên ba rất rõ ràng, ông không ngăn cản được hành vi của ba mình. Nếu không ngăn cản được, còn không bằng trải đường cho Nguyên Hòa đi.

Để Nguyên Hòa đừng cố gắng chống lại, nếu không phải chịu thiệt cũng chỉ là bản thân Nguyên Hòa. Quyết định của ông nội năng, không ai có thể thay đổi được, điểm này Nguyên ba vô cùng hiểu rõ. Cho dù ép buộc Nguyên Hòa, Nguyên lão gia tử vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào, mặc dù là cháu gái ông thương yêu nhất.

Sau khi Nguyên mẹ tức giận trừng Nguyên ba vài lần, mới nhìn cửa phòng của Nguyên Hòa nặng nề thở dài một hơi. Đây rốt cuộc là tạo nghiệt gì a, bản thân mình thiên tân vạn khổ leo lên địa vị hôm nay không phải là vì hai đứa con sao? Con trai thì tốt rồi, nhưng bọn hắn thật sự không hy vọng đứa con gái Nguyên Hòa bị cuốn vào giữa âm mưu quỷ kế, tranh quyền đoạt thế. Huống hồ bản thân Nguyên Hòa lại không thích những thứ này.

Nguyên mẹ nói với Nguyên ba: "Khang Khai, ba thực sự quyết định làm như vậy sao?" Thanh âm nhàn nhạt, tràn đầy bất đắc dĩ và xót xa.

Nguyên ba cau mày gật đầu, có chút không được tự nhiên muốn lảng tránh vấn đề này của Nguyên mẹ, trong lòng hai người đều hiểu. Chỉ là còn chưa

chấp nhận được con gái bảo bối của mình sẽ bị giam cầm trong đại gia tộc này, cả đời hy sinh vì gia tộc, rất hy vọng nàng có thể thoát được!

Nguyên mẹ cũng cúi đầu, làm cha mẹ như bọn họ có tính là thất bại hay không đây? Ngay cả con gái mình cũng không bảo vệ được. Nghĩ đến thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, bộ dáng cột nhà, bộ dáng bị mình mắng nàng không nên thân cũng chỉ bấu môi muốn phản bác nhưng lại không dám. Nghĩ tới những việc nhỏ trong cuộc sống kia, trong lòng lại tràn đầy áy náy.

Nguyên ba Nguyên mẹ đều trầm mặc, trong lòng suy nghĩ một việc, lập kế hoạch gì đó. Chuyện Nguyên Họa nhờ bọn họ, bọn họ sẽ dùng hết toàn lực mà làm, ai kêu tên nhóc này lại là con gái bảo bối của họ đây? Chẳng qua là nghi ngờ trong lòng nhất định phải tìm cơ hội tháo gỡ.

Không có đạo lý Nguyên Họa không giúp công ty của mình tranh cơ hội, mà lại giúp công ty Từ thị tranh thủ cơ hội ngàn năm có một này, nói sao cũng không hợp tình lý. Nguyên Họa không nói, bọn họ cũng có thể dùng thủ đoạn tìm ra câu trả lời.

Cảm ơn bạn PurityOfWater đã giúp mình chương này ^^

Hy vọng b có thể giúp tiếp :3

Tạm thời ko edit bộ Cổ đại nữ nhân và Tiểu tăng nữa vì ko có thời gian. Sau khi hoàn bộ này và Dâm tặc háo sắc thì mình sẽ bay qua 2 bộ kia. (Tiến độ dự tính 1chương/ngày)

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đây Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 67

Công trình chính phủ như mong muốn bị Từ thị đoạt được, đương nhiên trong việc này chỉ có vài người biết việc đầu thầu lần này bị người động tay động chân.

Nguyên ba là người khôn khéo cỡ nào, muốn làm chuyện này không để lại dấu vết, đối với ông mà nói đương nhiên không phải việc khó gì. Thế nhưng chuyện lần này, khiến trong lòng Nguyên ba luôn luôn mơ hồ cảm thấy bất an, đây là lần đầu tiên ông bị như vậy từ khi làm quan chức đến nay. Đương nhiên ông cũng biết bất cứ việc gì cũng sẽ để lại dấu mối, nếu như bị người có ý đồ biết được thì sẽ hủy đi đường làm quan của mình.

Nếu như có thể, Nguyên ba tuyệt đối sẽ không gian lận trong chuyện này. Thế nhưng riêng chuyện này lại là do con gái bảo bối Nguyên Họa của ông nhờ ông, cho dù là mạo hiểm tánh mạng, ông cũng phải làm xong chuyện này.

Sau khi Nguyên Họa thấy được bản tin về công trình chính phủ, trong lòng nhỏ nhỏ thở phào nhẹ nhõm. Nàng biết Nguyên gia làm việc rất có hiệu suất, nếu ba của nàng đáp ứng nàng thì nhất định sẽ giúp nàng làm được. Lại nghĩ tới việc mấy hôm trước bên ông nội thì liên cau mày, nàng không rõ làm sao Nguyên Hữu Quốc biết được việc nàng bị Từ Vạn Hồng giam lỏng, nhưng sự thật là ông nội của nàng cũng đã biết rồi. Như vậy hiện tại thái độ của ông nội là gì đây? Rốt cuộc là biết hay không biết chuyện giữa nàng và Từ Từ Kỳ đây? Nguyên Họa căn bản không hiểu Nguyên Hữu Quốc, ngay cả đoán bừa cũng đoán không được.

Nguyên Họa cũng là biết ông nội của nàng muốn nàng thừa kế Nguyên gia, nếu như là trước đây, nàng sẽ không chút do dự cự tuyệt, thế nhưng hiện tại nàng lại do dự bất định. Lễ nào tự do và Từ Từ Kỳ, nàng chỉ có thể chọn lựa một thôi sao? Nguyên Họa có chút buồn rầu lắc đầu, nếu thật là vậy, nàng phải lựa chọn thế nào đây?

Mấy ngày nay Nguyên Họa cũng không có liên hệ với Từ Từ Kỳ, nàng biết người của Nguyên gia đã bắt đầu hoài nghi quan hệ giữa nàng và Từ Từ Kỳ, nếu gần đây còn tiếp xúc nhiều quá, quan hệ của hai người bọn họ sớm muộn sẽ lộ ra ngoài. Nỗi nhớ Từ Từ Kỳ cũng chỉ có thể giấu trong lòng, mỗi khi điện thoại của Từ Từ Kỳ gọi tới, Nguyên Họa luôn luôn thờ dài từ chối, tim cũng như bị níu chặt, vô cùng đau đớn.

Gần đây Từ Từ Kỳ cũng không khá hơn bao nhiêu, từ lúc nàng biết Nguyên Họa đã bình an về nhà, lại gấp gáp muốn gọi điện thoại cho đối phương, thế nhưng đối phương chậm chạp không nghe điện thoại, gọi lại lần nữa thì bị đối phương tắt máy. Nhìn điện thoại bị ngắt máy, trong lòng không biết là cảm tưởng gì.

Thế nhưng mỗi ngày nàng vẫn kiên trì gọi cho Nguyên Họa, tuy rằng mỗi lần kết quả đều giống nhau. Hoặc là từ chối nghe máy, hoặc là ngoài vùng phủ sóng. Thậm chí Từ Từ Kỳ có xúc động muốn chạy đến nhà Nguyên Họa hỏi Nguyên Họa rốt cuộc là có ý gì, nhưng dù sao nàng cũng không phải người không Lý trí như vậy, mặc dù sự việc như thế này, cũng tình nguyện lựa chọn tin tưởng Nguyên Họa không phải cố ý, nàng làm như vậy nhất định có dụng ý của nàng.

Hơn nữa lúc công trình chính phủ bị công ty của mình thầu được, Từ Từ Kỳ lập tức cảm giác được chuyện này nhất định không đơn giản như vậy. Rõ ràng đầu thầu lần này còn có nhiều công ty thực lực mạnh hơn Từ thị nhiều, trước không nói những công ty khác, chỉ cần Tiêu thị thôi là Từ thị của nàng sẽ không địch nổi rồi. Thế nhưng ngoài dự liệu chính là, công trình này không bị Tiêu thị đoạt được mà lại là Từ thị của nàng.

Lúc trước ông nội rất có lòng tin sẽ thắng thầu lần này, nằng đã cảm thấy kỳ quái. Mà kết quả quả nhiên là Từ thị bọn họ thầu được công trình chính phủ này, việc này khó có thể khiến Từ Từ Kỳ không nghi ngờ.

Huống hồ lúc trước Nguyên Họa biến mất, trước sau Từ Từ Kỳ đều cho rằng không khỏi có liên quan đến Từ lão gia tử. Thế nhưng người nhà Nguyên Họa lại nói Nguyên Họa ở chỗ ông nội của nằng, như vậy mới khiến Từ Từ Kỳ bỏ đi nghi ngờ.

Từ Từ Kỳ ngồi trên ghế làm việc, xoa xoa mi tâm đang phát đau. Nghĩ những việc xảy ra từ trước đến này, nhiều việc khiến cho nằng cảm thấy vô cùng bất an. Nhìn trên bàn chất đầy văn kiện, lấy tay quét qua một bên, gục xuống bàn, vùi đầu vào khuỷu tay. Trong đầu hoảng loạn.

Từ Từ Kỳ chẳng qua là cảm thấy thời gian này bản thân vô cùng mệt mỏi, chuyện của Nguyên Họa, chuyện của công ty, cũng làm cho nằng cảm thấy uể oải không dứt.

Ngẩng đầu nhìn liếc mắt mấy vi tính, mở mail vừa mới nhận được. Nhìn nội dung trong mail, nhàn nhạt nở nụ cười. Bấm điện thoại nội tuyến của Tư Mẫn nói: "Tư Mẫn, cô chuẩn bị một chút, chúng ta đi Tiêu thị."

Tư Mẫn ngán ra một chút, lập tức đáp: "Được, Từ tổng. Tôi lập tức đi chuẩn bị."

Chỉ chốc lát sau, Từ Từ Kỳ và Tư Mẫn rời khỏi Từ thị, ngồi xe đến Tiêu thị.

Trong khoảng thời gian này Nguyên Họa vẫn đến Tiêu thị làm việc, thế nhưng có chuyện khiến cho nằng khó tin chính là Tiêu Tiểu Dao, hình như nằng không dính lấy mình như trước nữa, hơn nữa hình như mỗi ngày đều rất bận rộn. Ở công ty muốn gặp được nằng so với lên trời còn khó hơn, có loại cảm giác thần long kiến thủ bất kiến vĩ*.

*rồng thần thấy đầu ko thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn

Trải qua quá trình cẩn thận tỉ mỉ quan sát của Nguyên Họa, còn có các loại biểu hiện của Tiêu Tiểu Dao có thể kết luận chính là, nữ nhân này đang yêu. Nguyên Họa dùng kinh nghiệm vô cùng chính xác của bản thân khẳng định, Tiêu Tiểu Dao tuyệt đối là đang yêu. Ánh mắt của nằng nhìn Tiêu Tiểu Dao cũng trở nên đặc biệt chế nhạo.

Tiêu Tiểu Dao chưa bao giờ biết Nguyên Họa cũng là người nhiều chuyện như vậy, mỗi lần chỉ cần nằng vừa về tới công ty, đều quần quít lấy nằng, hỏi nằng đang qua lại với ai. Hơn nữa còn là bộ dáng không hỏi được đáp án tuyệt đối sẽ không bỏ qua, khiến cho Tiêu Tiểu Dao nhìn thấy Nguyên Họa giống như là chuột thấy mèo, muốn chạy cũng không kịp. Thế nhưng hôm nay nằng cũng không cần sợ Nguyên Họa, thẳng lưng, trên cao nhìn xuống nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, chút nữa Từ Từ Kỳ muốn tới công ty chúng ta, cậu nhanh đi chuẩn bị một chút đi."

Tiêu Tiểu Dao đúng thật là rất biết đối phó Nguyên Họa, chỉ có lấy ra Từ Từ Kỳ mới được, Từ Từ Kỳ chính là điểm yếu của Nguyên Họa. Nhìn Nguyên Họa hóa đá sau khi nghe đến ba chữ Từ Từ Kỳ, trong lòng đắc ý không thôi. Cuối cùng cũng để nằng đánh trả lại, lắc lắc eo nhỏ đi làm việc của mình.

Sau khi Nguyên Họa tỉnh hồn lại, đuổi theo Tiêu Tiểu Dao, tươi cười nịnh hót nói: "Tiểu Dao, chuyện là, lát nữa Từ Kỳ tới, cậu tiếp nằng được không? Mình không đi đâu."

Tiêu Tiểu Dao buồn bực nhìn Nguyên Họa, không phải Từ Từ Kỳ là người của nằng sao? Tại sao lại muốn trốn người ta, hai người này gây gỗ gì sao? Suy nghĩ một hồi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Nguyên Họa vẫn gật đầu đáp ứng.

Nguyên Họa vội vàng chạy về phòng làm việc của mình, đóng cửa thật kỹ mới thở dài một hơi, vẫn không yên lòng, muốn đi ra ngoài cùng Tiêu Tiểu Dao xin nghỉ về nhà. Còn chưa mở cửa đã nghe thấy ngoài cửa có người kêu lên: "Từ tổng mời bên này."

Nguyên Họa không cần nghĩ cũng biết Từ tổng chính là Từ Từ Kỳ, trong lòng run lên một cái. Tâm phiền ý loạn đi qua đi lại trong phòng làm việc của mình. Trong lòng nghĩ muốn ra ngoài gặp Từ Từ Kỳ, lại cố nén nỗi nhớ kia lại. Hiện tại cũng không thể sắp thành lại hồng, dứt khoát khiến bản thân nhện xuống.

Nghe được thanh âm bàn tán ngoài cửa của Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao, Nguyên Họa sợ hãi nhìn cửa, nội tâm rối rắm, ra hay không ra, rối rắm một hồi, cuối cùng vẫn chọn không ra.

Từ Từ Kỳ vừa vào Tiêu thị vẫn tìm kiếm bóng dáng của Nguyên Họa, trước sau vẫn không thấy được người nọ. Trong lòng ngược lại cũng không vội, nhìn cửa phòng giám đốc đóng chặt. Trong lòng cười thầm, nằng ngược lại muốn xen tiểu rùa kia muốn trốn Từ Từ Kỳ nằng bao lâu. Đứng nhìn cửa phòng làm việc của Nguyên Họa một lúc lâu mới cười nói với Tiêu Tiểu Dao: "Tiểu Dao, Nguyên Họa đâu? Sao tôi không thấy nằng đâu cả?"

Nguyên Họa trong phòng làm việc cũng nghe được câu hỏi của Từ Từ Kỳ, tim như bị treo lên, vô cùng hoảng loạn. Cầu nguyện Tiêu Tiểu Dao nghìn vạn lần đừng nói ra nằng ở trong công ty a, nếu không nằng sẽ chết thảm.

Tiêu Tiểu Dao thì lại cho rằng vợ chồng son này xích mích, giận dỗi gì đó, không gặp mặt làm sao có thể giải quyết đây? Chỉ vào cửa phòng của Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, nằng làm việc ở bên trong kia! Từ Kỳ muốn vào xem không?"

Nguyên Họa ai oán, lúc này nằng vô cùng tin tưởng, trên cái thế giới không có thần linh. Nếu không tại sao không nghe được nằng kêu gọi chứ?

Vội vàng đi tới chỗ ngồi, ngồi xuống. Tùy tiện cầm lên một phần văn kiện, làm bộ rất cẩn thận nghiêm túc phê duyệt văn kiện. Chỉ là ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc trộm về phía cửa vài lần.

Từ Từ Kỳ lại nhìn cửa phòng làm việc của Nguyên Hòa một lát, mới nói với Tiêu Tiểu Dao: "Không cần, tôi đến thương lượng tiến độ công trình với cô thôi."

Tiêu Tiểu Dao có chút buồn bực, hai người này bị sao thế, lẽ nào không thể nhường đối phương một ít sao? Rõ ràng đều để ý đối phương như vậy. Trong lòng lại nghĩ đến bộ dáng khàn trương lần trước của người nọ, nụ cười hạnh phúc từ khóe miệng phát ra.

Từ Từ Kỳ cảm thấy Tiêu Tiểu Dao có cái gì không bình thường, cười đến rất không bình thường. Thế nhưng trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, nụ cười này của Tiêu Tiểu Dao đúng là nụ cười phát ra từ đáy lòng, hạnh phúc? Trong đầu Từ Từ Kỳ nghĩ đến từ này, nhìn Tiêu Tiểu Dao có say mê. Nàng có thể thấy được nụ cười hạnh phúc này của Tiêu Tiểu Dao không phải là vì Nguyên Hòa, lần này tới nàng cũng phát hiện Tiêu Tiểu Dao thay đổi rất nhiều. Về phần thay đổi ra sai, lại không nói được. Dù sao cũng không còn là Tiêu Tiểu cùng nàng tranh đoạt Nguyên Hòa kia nữa.

Nhưng mà làm sao hiện tại nàng có thể cảm thấy Tiêu Tiểu Dao rất hạnh phúc đây? Ngược lại nàng và Nguyên Hòa lại là tình huống này. Đồng thời nàng hoàn toàn không biết nguyên nhân gì dẫn đến các nàng như vậy, căn bản không biết được đáp án của đối phương. Thậm chí Từ Từ Kỳ có loại xúc động muốn bắt Nguyên Hòa tới chất vấn cho rõ, rốt cuộc Từ Từ Kỳ nàng làm sai cái gì? Thế nhưng nàng biết lúc này mình phải bình tĩnh, không thể để chút chuyện nhỏ như vậy quấy nhiễu đến tâm thần không yên.

Nguyên Hòa không nghe được câu nói kế tiếp của Từ Từ Kỳ, chỉ là nửa ngày cũng không thấy có ai vào phòng, trong lòng buồn bực không thôi. Không phải là nàng không muốn gặp Từ Từ Kỳ, mà là muốn gặp, vô cùng muốn gặp. Nỗi nhớ này quấy rầy nàng, vậy nàng thật chặt, có chút hít thở không thông, Nguyên Hòa rất muốn không chế bản thân mình, mỗi lần thử đều rước lấy thất bại.

Nguyên Hòa có chút mất mát nhìn cửa phòng đóng kín mà ngẩn người, hai mắt có chút vô thần, đáng về ngây ngốc khiến người khác đau lòng.

Tiêu Tiểu Dao cùng Từ Từ Kỳ đến phòng họp, không có kêu Nguyên Hòa đến, chỉ là tìm mấy viên chức cao cấp của công ty đến thì bắt đầu hội nghị.

Mà người của Lý thị lại chính là Lý Đông Hải, Lý Đông Hải làm sao sẽ bỏ qua cơ hội tiếp xúc với hai vị mỹ nữ chứ, vừa nghe nói muốn mở cuộc họp thì lập tức lấy xe lao tới. Lý chủ tịch chưa bao giờ thấy con trai mình siêng năng như thế cũng cảm thấy buồn bực, tại sao gần đây con trai mình quan tâm chuyện của công ty như vậy chứ? Mỗi lần họp với Từ thị và Tiêu thị đều chủ động xin đi đánh giặc. Trong lòng còn đang thầm than, tiểu tử tông nhà mình rốt cuộc cũng biết quay đầu quan tâm chính sự.

Nếu như để Lý chủ tịch biết, căn bản là con hấn để ý hai vị mỹ nữ kia, e rằng đang sống sờ sờ sẽ bị tức chết.

Nguyên Hòa ở trong phòng làm việc phát giác một hồi, chỉnh sửa lại một chút văn kiện hỗn độn trên bàn, cầm túi xách của mình ra cửa. Thấy Lý Đông Hải vội vàng chạy đến, trong lòng một phen chán ghét, tình địch gặp mặt đặc biệt đỏ mắt.

Lý Đông Hải cũng không nghĩ đến Tiêu thị lại nhìn thấy Nguyên Hòa, tuy rằng lúc trước cũng biết hiện tại Nguyên Hòa đang làm việc ở Tiêu thị, nhưng là bọn họ cũng chưa bao giờ chạm mặt. Phụ trách nghiệp vụ hợp tác với Từ thị và Lý thị là Tiêu Tiểu Dao, cho nên Nguyên Hòa cũng không tham dự vào. Chủ yếu là do chuyện này có quan hệ với Từ Từ Kỳ, Nguyên Hòa mới không muốn chen chân vào.

Lúc Lý Đông Hải thấy Nguyên Hòa, sững sờ một hồi. Lại khinh bỉ từ đầu tới chân nhìn Nguyên Hòa một lần, mới ghét bỏ quay đầu đi, cao ngạo lướt qua người Nguyên Hòa. Lúc đến sát bên người Nguyên Hòa, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống Nguyên Hòa, cố ý nhỏ giọng giễu cợt nói: "Đồng tính ghê tởm."

Nguyên Hòa nghe xong cũng không có tức giận, khóe miệng nổi lên một nụ cười như có như không. Cúi đầu, được một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lý Đông Hải, trong lòng không biết đang tính toán cái gì. Bất quá, dù sao người đắc tội Nguyên Hòa nàng sẽ không có kết quả tốt.

Nguyên Hòa cũng không ở lại lâu, ra khỏi cửa Tiêu thị, liền đi về đại bản doanh của Nguyên gia...

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 68

Nguyên Hòa đến đại bản doanh* của Nguyên gia, đứng ở cửa chính tòa nhà cổ, chậm chạp không có động tác khác.

*nom na như nhà tổ

Suy nghĩ hồi lâu, Nguyên Hòa tỉnh hồn lại mới bước nhanh vào nhà, giả bộ vui vẻ ở trong sân kêu lên: "Ông nội, bà nội, con tới rồi đây: "

Sau khi Nguyên Hữu Quốc và Tô Á Cẩm nghe được thanh âm của Nguyên Hòa đều cười nhẹ, nhưng Nguyên Hữu Quốc ngược lại bày ra sắc mặt trưởng bối khiển trách nàng: "Đứa nhỏ này, sao tính tình lúc nào cũng chíp bông táo táo vậy chứ?: "

Nguyên Hòa vào cửa liền đến bên người Tô Á Cẩm đi, gắt giọng: "Bà nội, bà xem ông nội lại giáo huấn con. Mỗi lần con đến đều phải nói con như vậy.

Ngô. . . Lần sau con cũng không dám trở lại."

Tô Ái Cầm kéo tay của Nguyên Họa từ ái nói: "Không phải còn có bà nội sao? Con không cần quan tâm ông nội con, coi như con đến thăm bà nội. "

Nguyên Hữu Quốc lập tức cảm thấy mình bị vợ yêu xa lánh, tội nghiệp nhìn Tô Ái Cầm. Thì ra chiều già bộ đáng thương này, là di truyền của Nguyên gia. Không chỉ là Nguyên ba và Nguyên Họa biết, ngay cả Nguyên lão gia từ cũng diễn tương đối tốt.

Trên đầu Nguyên Họa hiện ra ba vạch ngang, đây là trong già mà không kính* trong truyền thuyết sao? Sao ông nội của nàng còn có thể buồn nôn như thế, Nguyên gia bọn họ là gì đây, đều là bộ tộc khí quản viêm. Ông nội nàng là vậy, ba nàng cũng vậy, ngay cả bản thân nàng cũng thế luôn. Nguyên gia bọn họ thực sự là có tiền đồ, thật đúng là Nguyên thị dư thừa khí quản viêm a.

*vi lão bất tôn: già mà không kính: chỉ những người già mà ko biết kiềm chế hành vi của mình

Tô Ái Cầm không để ý đến Nguyên Hữu Quốc, nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, sao hôm nay rảnh rồi đến chỗ bà nội a?: "

Nguyên Họa vừa cười vừa nói: "Không có việc gì, hôm nay công ty không có việc, nên sớm tan việc. Dù sao cũng có thời gian nên qua đây thăm bà nội. "

Nói xong còn quay qua nhưn nhưn mày với Nguyên Hữu Quốc, ý chính là con chỉ đến thăm bà nội, không liên quan gì đến ông nội đâu.

Nguyên Hữu Quốc bắt đầu đi lác đầu, cháu gái ông có bao nhiêu cân lượng ông còn có thể không biết sao, qua qua nói với Tô Ái Cầm "Minh, mình đi châm chút trà đi. Nhìn đứa nhỏ này vội chạy đến, chắc là khát rồi."

Tô Ái Cầm làm sao có thể không biết Nguyên Họa có việc tìm đến Nguyên Hữu Quốc chứ, âm thầm thở dài, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Nguyên Họa thấy bà nội đi xa mới một mực cung kính nói với Nguyên Hữu Quốc: "Ông nội, chuyện lần trước con nhờ ông, có kết quả chưa?" Lần này nàng tới chính là vì chuyện lần trước nhờ Nguyên Hữu Quốc điều tra Lý thị, nàng muốn đến lúc đó Lý Đông Hải phải khóc cầu xin Nguyên Họa nàng. Cho hấn biết, Nguyên Họa nàng không phải là một con mèo con mà bất cứ ai cũng có thể khi dễ.

Trong mắt Nguyên Họa hừng hực lửa giận khiến Nguyên Hữu Quốc thoáng sững sốt một chút, Nguyên Họa vẫn là một người cội liễu, Nguyên Hữu Quốc rất hiểu rõ. Xem ra Lý Đông Hải này thực sự là đập trúng đuôi vị cháu gái nhà ông rồi, chọc tới Nguyên Họa. Nguyên Hữu Quốc nhìn thấy có chút cảm giác há hê, tâm trạng muốn xem cuộc vui làm trên khuôn mặt già nua của ông hiện lên nụ cười tựa tiểu phi tiểu, ông cũng rất muốn xem cháu gái bảo bối của ông làm cách nào chinh chết tên Lý Đông Hải kia.

Chống gậy đi vào phòng, lấy ra một túi văn kiện đưa cho Nguyên Họa nói: "Đây là tất cả tư liệu của Lý thị và Lý Đông Hải, nè, cầm lấy."

Nguyên Họa nhanh chóng đưa tay cầm lấy, cười nói: "Cảm ơn ông nội! Được rồi, con còn có chuyện muốn nhờ ông nội. "

Nguyên Hữu Quốc ngồi xuống có chút nghiêm túc nói: "Còn có chuyện gì thì nói rõ một lần đi, chuyện lần trước ông nói với con, con suy nghĩ như thế nào rồi? Còn nữa, chuyện giữa con và Từ Từ Kỳ Từ thị là sao, con nói cho rõ ràng, đừng tưởng con không nói gì cả thì ông nội sẽ không biết, ông nội còn chưa phải lão hồ đồ.:"

Nguyên Họa đứng tại chỗ, chân mày nhíu chặt, một lúc sau mới trả lời: "Ông nội, quan hệ giữa con và Từ Từ Kỳ là người yêu." Sau khi nói xong nhìn chằm chằm vào Nguyên Hữu Quốc. Chuyện xảy ra ngoài dự liệu, vốn tưởng là Nguyên Hữu Quốc sẽ hung hăng răn dạy nàng một trận. Thế nhưng kết quả chính là, ông nội của nàng nghe xong chỉ cau mày, sau đó lại giãn ra, cũng không có nói tiếp.

Nguyên Họa run rẩy đứng đó, không dám nhúc nhích một chút, Nguyên Hữu Quốc trấn định như vậy càng làm cho nàng khủng hoảng.

Nhẹ giọng nói với Nguyên Hữu Quốc: "Ông nội, là con thích Từ Kỳ trước. Ông nội nghìn vạn lần đừng động thủ với nàng "

Nguyên Hữu Quốc nghe xong Nguyên Họa nói, lông mày nhưn lên, chế nhạo hỏi: "Con nghĩ ông nội muốn làm gì Từ Từ Kỳ?"

Nguyên Họa thực sự không hiểu ông nội nàng, hiện tại là tình hình gì, ông nội nàng không những không phát hỏa, còn giống như đang xem kịch vui mà cười chọt nàng. Ai tới nói cho nàng biết, vì sao nàng lại có một ông nội già mà không kính như vậy chứ? Hừ dọa cháu gái rất vui sao? Ở trong lòng cảm giác bất bình, thế nhưng nét mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Chỉ có thể đứng cúi đầu không dám nói thêm câu nào.

Nguyên Hữu Quốc có chút buồn cười nhìn Nguyên Họa nói: "Chuyện này, không phải ông nội không đồng ý. Chỉ cần con đáp ứng điều kiện của ông nội, không chỉ ông nội đồng ý, toàn bộ người của Nguyên gia cũng sẽ không phản đối con và Từ Từ Kỳ. Con cân nhắc thế nào?"

Nguyên Họa nhìn Nguyên Hữu Quốc, thấy Nguyên Hữu Quốc rất nghiêm túc nhìn nàng, cũng biết ông nội nàng không nói giỡn. Thế nhưng vì sao kế thừa Nguyên gia thì có thể được mọi người đồng ý đây? Nguyên Họa không nghĩ ra, hai mắt mù mịt nhìn Nguyên Hữu Quốc. Hy vọng Nguyên Hữu Quốc có thể cho nàng một đáp án.

Thế nhưng rõ ràng Nguyên Hữu Quốc không muốn nói nguyên nhân cho Nguyên Họa, chỉ là nhìn Nguyên Họa lại hỏi một lần: "Con nghĩ thế nào?: "

Nguyên Họa cắn chặt môi dưới, như quyết định trọng đại gì, cuối cùng vẫn chặt vật gậy đầu nói : "Con đồng ý."

Dường như Nguyên Hữu Quốc đã sớm đoán được đáp án, chỉ là nhìn Nguyên Họa nói: "Ừ, chuyện của con ông sẽ tìm cơ hội mở hội nghị gia đình tuyên

bổ cùng người của Nguyên gia. Buổi tối ở lại chỗ ông nội ăn cơm xong hãy về."

Nguyên Họa ngoan ngoãn gật đầu, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng thừa kế Nguyên gia, Từ Từ Kỳ cũng phải thừa kế Từ thị. Nàng có thể sống vai cùng Từ Từ Kỳ đối mặt với nhiều việc, có thể Từ Vạn Hồng nói không sai, chỉ có lúc nàng có thể giúp được Từ Từ Kỳ, mới có tư cách có được nữ nhân kiều ngạo ngất trời như Từ Từ Kỳ.

Chỉ là vì có thể sống vai với Từ Từ Kỳ, nàng mất đi tự do quý giá mà khi xưa nàng kiên trì bảo vệ.

Nguyên Họa có chút không yên lòng, ngay cả Tô Ái Cẩm đưa trà đến trước mặt nàng, nàng cũng không có phát hiện. Nguyên Hữu Quốc cũng phát hiện điểm này, có chút đau lòng đứa cháu gái mà mình cưng chiều nhất.

Tô Ái Cẩm nhẹ giọng kêu Nguyên Họa: "Con à."

Lúc Nguyên Họa mới tỉnh hồn lại, hai tay nhận ly trà, nhìn Tô Ái Cẩm cố gắng nặn ra một nụ cười nói: "Cảm ơn bà nội!"

Tô Ái Cẩm từ ái cười cười, quay đầu đối mặt Nguyên Hữu Quốc. Thấy Nguyên Hữu Quốc gật đầu với bà, trong lòng thực sự không đành lòng hỏi lần nữa: "Con đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Nguyên Họa ngây ngốc uống trà, nàng biết trước giờ bà nội nàng không quản những chuyện này. Ngược lại hôm nay cũng mở miệng hỏi nàng, nàng vẫn biết đáy lòng hai vị lão nhân này vẫn rất thương nàng. Nếu như nàng không nguyện ý, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không ép nàng.

Nguyên Họa có chút cảm động, ngừng đầu chống lại ánh mắt yêu thương của Tô Ái Cẩm gật đầu nói: "Dạ, bà nội. Con đã hiểu rõ, người đừng lo lắng."

Tô Ái Cẩm chỉ là từ ái cười, vuốt đầu Nguyên Họa nói: "Đứa nhỏ ngoan, thực sự là làm khó con."

Nguyên gia cũng không phải một gia tộc dễ quản lý, Tô Ái Cẩm rõ ràng hơn bất luận kẻ nào. Một người không có năng lực tuyệt đối không quản lý được một gia tộc khổng lồ như thế, huống chi còn là một gia tộc hỗn loạn như vậy chứ? Cho dù là người có năng lực như Nguyên Hữu Quốc lúc quản lý Nguyên cũng phải hao hết tinh thần và thể lực nghĩ ra.

Tô Ái Cẩm không lo lắng Nguyên Họa không gánh được trọng trách này, đứa nhỏ này là một tay bà nuôi lớn, làm sao bà có thể không biết năng lực của nàng chứ? E là sau này còn lợi hại hơn ông nội nàng.

Chỉ là lo lắng mà thôi, cho dù là khẳng định năng lực của Nguyên Họa. Lo âu trong lòng vẫn không tiêu tán, dù sao Nguyên Họa vẫn còn nhỏ. Lúc Nguyên Hữu Quốc tiếp nhận chức vụ Nguyên gia cũng đã bốn mươi mấy tuổi, trải qua tôi luyện cũng rất nhiều. Mà Nguyên Họa cũng chỉ là một con nhóc mới ra xã hội, làm sao nàng có thể không lo lắng chứ?

Tô Ái Cẩm cũng không nói gì nữa, chỉ là vuốt đầu Nguyên Họa hỏi: "Nguyên Họa, tối nay bà nội nấu ăn, muốn ăn gì đây? Bà nội làm cho con."

Nguyên Họa vừa nghe ăn thì hai mắt chiếu sáng, vội vàng nói: "Con muốn ăn sủi cảo." Nói xong nhe răng trợn mắt cười với Tô Ái Cẩm.

Tô Ái Cẩm thật sự không có biện pháp với cháu gái dở hơi này, vừa nghe đến ăn. Chuyện lớn cỡ nào cũng có thể lập tức bỏ qua, nhìn bộ dáng hiện tại này, nào còn nhớ việc nàng vừa đáp ứng kế thừa Nguyên gia đâu chứ!

Tô Ái Cẩm từ ái vuốt đầu Nguyên Họa cười nói: "Được, bà nội đi chuẩn bị ngay, con phải giúp bà nội làm sủi cảo nha!"

Nguyên Họa khéo léo gật đầu, tuy nàng sẽ không biết làm việc nhà, thế nhưng làm sủi cảo thì từ nhỏ nàng đã biết. Lần đầu tiên bà nội nàng dạy nàng, nàng liền học được, nàng còn đặc ý một phen trước mặt Nguyên mẹ.

Nguyên Họa vội vàng uống mấy ngụm trà liền đi theo Tô Ái Cẩm vào phòng bếp, hỗ trợ làm sủi cảo.

Nguyên Hữu Quốc một mình ngồi trong phòng khách, suy tư nửa ngày, mới chống gậy đứng dậy, đi tới chỗ điện thoại gọi một cú dặn dò vài việc mới trở về chỗ cũ. Lấy ra một gói thuốc lá, dùng bật lửa đốt hít vài hơi, ho khan mấy cái mới dụi điếu thuốc.

Sau khi Từ Từ Kỳ họp xong ở Tiêu thị, người đang muốn đi, đã bị Lý Đông Hải lôi kéo nói: "Từ Kỳ, hôm nay có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn cơm. Đã lâu chúng ta không ăn cơm với nhau."

Nếu có thể, hiện tại Từ Từ Kỳ tuyệt đối sẽ hất cánh tay của Lý Đông Hải ra, chỉ là công ty bọn họ đang có quan hệ hợp tác. Cho dù trong lòng không tình nguyện, vẫn không hất tay của Lý Đông Hải ra, chỉ nhẹ nhàng dùng tay kia cản lại tay của Lý Đông Hải khách khí nói: "E là hôm nay không có thời gian, tôi còn có một cuộc họp quan trọng, trước hết xin lỗi không tiếp được." Nói xong liền cao ngạo mà đập giấy cao gót ưu nhã bỏ đi.

Lý Đông Hải nhăn nhó, trong lòng vô cùng mất hứng, nhìn bóng lưng Từ Từ Kỳ rời đi, nảy sinh ác độc nói thầm trong lòng: "Ghê tởm Từ Từ Kỳ cô đồng tính, mẹ nó, cô sẽ không thoát khỏi bàn tay tôi." Vẫy vẫy tay, cũng theo sau Từ Từ Kỳ rời khỏi Tiêu thị.

Tiêu Tiểu Dao buồn cười nhìn Lý Đông Hải, người đàn ông này thật sự khiến nàng ghê tởm, nếu không phải vì lợi ích công ty, đánh chết mình cũng không muốn giao thiệp với người như vậy, cũng tội Từ Từ Kỳ có thể nhìn được.

Đột nhiên nghĩ đến Nguyên Họa, liền đi vào phòng làm việc của giám đốc, đẩy cửa mới phát hiện Nguyên Họa căn bản không ở trong phòng làm việc. Tìm thư ký của nàng mới biết được, thì ra sau khi bọn họ họp không bao lâu, Nguyên Họa đã rời khỏi Tiêu thị. Chẳng biết tại sao, Tiêu Tiểu Dao luôn

cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì. Trục giác của nữ nhân thực sự là đáng sợ.

Vừa định gọi điện thoại cho Nguyên Họa, điện thoại của mình lại vang lên, nhìn màn hình, lộ ra nụ cười tiểu nữ nhân hạnh phúc. Nghe điện thoại nói: "Sao hôm nay gọi cho mình sớm vậy?"

Đối phương vừa nghe, chỉ là cười nhẹ ra tiếng, cũng không giải thích cái gì, chỉ nói: "Rảnh không, mình muốn dẫn cậu đến một chỗ."

Khuôn mặt Tiêu Tiểu Dao tràn đầy hạnh phúc, nói vào điện thoại: "Ừ, có."

Sau khi đối phương nghe xong liền trực tiếp cúp điện thoại, nghe điện thoại đầu kia truyền tới âm thanh "Đồ đồ..." mấy bận, Tiêu Tiểu Dao bị chọc tức, lẽ nào người này không thể nói một tiếng gặp lại sao? Trục tiếp cúp điện thoại của nàng, đến lúc đó mình cho nàng về mặt tốt mới lạ."

Tiêu Tiểu Dao trong lòng buồn bực không thôi, còn có cảm giác bất bình. Cầm điện thoại di động, nhìn chăm chăm một hồi.

Sau khi Từ Từ Kỳ ra khỏi Từ thị, kiến điện thoại di động vẫn là không có bất luận tin tức gì của Nguyên Họa, trong lòng hơi mất mát một chút. Nàng không nghĩ tới mình đã chủ động đến Tiêu thị, nhưng Nguyên Họa vẫn tránh mặt, lẽ nào thật sự không muốn gặp nàng như vậy sao? Lại nghĩ đến tại sao vừa rồi mình lại giận dữ làm chi, nếu không đã gặp được tiểu rùa rồi.

Từ Mẫn nhìn về mặt mất mát của Từ Từ Kỳ, không biết phải an ủi như thế nào. Lúc họp, nàng liền phát hiện Từ Từ Kỳ không yên lòng, rất nhiều nội dung chi tiết đều là nàng xác định.

Lúc Từ Từ Kỳ ở cùng Nguyên Họa, lại hoàn toàn thay đổi thành người khác. Bất quá, Từ Mẫn ngược lại thích Từ Từ Kỳ như vậy, sinh động, Từ Từ Kỳ trước đây quá mức lạnh lùng, hoàn toàn không giống như một người bình thường.

Nhìn ánh mắt trống rỗng của Từ Từ Kỳ, Từ Mẫn cũng không có đến quá rầy, chỉ là cầm điện thoại di động lên lên nhấn tin cho Nguyên Họa, ai kêu người này vừa là cấp trên vừa là em họ của mình chứ, không thể không giúp một tay!

Sắp thi nữa rồi =="

P/s: Đạo này nhìn lượt vote hụi hắng quá =))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 69

Nguyên Họa đang cùng Tô Ái Cầm gói sủi cảo, thì nghe điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, dùng khăn lau sơ qua tay, lấy điện thoại ra nhìn tin nhắn một chút, là của Từ Mẫn gửi tới. Cuống quýt mở ra xem, nhìn thấy nội dung, sắc mặt của Nguyên Họa có chút biến hóa. Đề điện thoại di động xuống, tiếp tục gói sủi cảo. Trong lòng vẫn nghĩ đến nội dung tin nhắn của Từ Mẫn, thờ dãi một hồi.

Tô Ái Cầm làm sao có thể nhìn không ra từ sau khi Nguyên Họa nhìn tin nhắn thì sắc mặt lập tức không bình thường, mở miệng hỏi: "Con à, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Nguyên Họa ngẩng đầu lên cổ nặn ra nụ cười gượng gạo với Tô Ái Cầm: "Không có gì, bà nội, chúng ta tiếp tục làm sủi cảo đi. Con muốn ăn." Nói xong còn cố ý làm ra bộ dạng chảy nước miếng, chọc Tô Ái Cầm bật cười.

Thấy Nguyên Họa không chịu nói ra nguyên nhân, Tô Ái Cầm cũng không hỏi thêm nữa. Gói kỹ sủi cảo sau đó bung sủi cảo ra. Lúc này Nguyên Họa mới lấy điện thoại di động ra trả lời tin nhắn của Từ Mẫn.

"Từ Mẫn, Từ Kỳ nhờ chị. Trong khoảng thời gian này mong chị giúp em chiều cô Từ Kỳ thật tốt."

Gửi xong tin nhắn, mới ra khỏi nhà bếp đi ra ngoài vườn, ngồi xuống bàn đá trước đây thường xuyên cùng Nguyên Hữu Quốc chơi cờ, tay đặt ở trên bàn đá gỗ không theo quy tắc, không có một chút cảm giác nhিপ nhàng.

Nguyên Hữu Quốc đang ngồi ở phòng khách, thấy Nguyên Họa một mình ngồi cạnh bàn đá ngẩn ra, liền chống gậy đi tới bên cạnh Nguyên Họa hỏi: "Sao vậy con?"

Nguyên Họa ngẩng đầu nhìn Nguyên Hữu Quốc: "Ông nội, con không sao." Lại tiếp tục bắt đầu ngẩn người.

Nguyên Hữu Quốc đi tới bằng đá đối diện Nguyên Họa ngồi xuống, nhìn lá cây vào thu dần dần ủa vàng rơi lác đác khắp sân, trên cây cũng chỉ còn cành cây trơ trụi. Nói với Nguyên Họa: "Con đánh cờ với ông nội đi."

Nguyên Họa nhìn Nguyên Hữu Quốc gật đầu, đáp ứng. Đứng dậy chạy vào phòng lấy ra một bộ cờ tướng để lên bàn đá. Dọn cờ xong mới nói với Nguyên Hữu Quốc: "Ông nội, có thể bắt đầu rồi. Ông đi trước đi."

Sau khi Nguyên Hữu Quốc nhìn Nguyên Họa, trực tiếp hạ cờ.

Nguyên Họa nhìn thoáng qua, khoe miệng dần dần hiện lên nụ cười. Bắt đầu hạ cờ, Nguyên Hữu Quốc không chút hoang mang ung dung hạ cờ, dần dần trên trán Nguyên Họa xuất hiện chút mồ hôi. Tốc độ hạ cờ càng lúc càng chậm, càng ngày càng do dự bất định. Sau khi đi sai một nước cờ, không thể cứu vãn. Cuối cùng người thắng đương nhiên là Nguyên Hữu Quốc.

Nguyên Họa chán nản nhìn ván cờ vừa xong, dọn lại lần nữa muốn chơi lại ván khác, bị Nguyên Hữu Quốc lấy tay chặn lại: "Ông nội không muốn chơi nữa, không cần xếp lại. Hôm nay con hoàn toàn không có tinh thần, dù chơi bao nhiêu lần vẫn thua thôi."

Thực lực của Nguyên Họa, Nguyên Hữu Quốc rất rõ ràng. Cháu gái này của ông, tuy tuổi còn trẻ, thế nhưng khả năng chơi cờ người bình thường không thể so sánh được. Có thể thường xuyên không phân thắng bại với một lão kỳ thủ như ông, thậm chí có lúc may mắn mới có thể thắng năng vài trận, thế nhưng hôm nay, thật sự là rất mất tiêu chuẩn, không đến nửa giờ đã thua cuộc.

Nguyên Họa nhìn Nguyên Hữu Quốc ngăn ra một hồi, không nói gì thêm, thu dọn bàn cờ đem vào phòng khách, mới vào đến đã bị Tô Ái Cầm gọi vào ăn sủi cào.

Nguyên Họa ăn sủi cào thơm ngào ngạt, lần đầu tiên trong ngày trên mặt hiện ra nụ cười tràn đầy chân thật.

Nguyên Hữu Quốc và Tô Ái Cầm cũng không nói gì, chỉ là lặng lẽ ăn sủi cào.

Nguyên Họa thổi sủi cào phù phù nói: "Bà nội nấu sủi cào thật thơm. Ha ha, ăn ngon thật!"

Tô Ái Cầm gấp sủi cào bỏ vào trong bát của Nguyên Họa cười nói: "Nếu ngon thì ăn nhiều một chút, con nhìn con xem nhỏ con như vậy, ăn nhiều một chút, nói không chừng còn có thể cao thêm nha."

Nguyên Họa nghe bà nội nói xong, bĩu môi, mình ăn cũng không ít, nhưng mà cũng không thấy lớn thêm chút nào nha. Chiều cao thì trước sau không có phát triển, nhưng bề ngang thì trái lại có khuynh hướng nảy nở. Cũng không thể giống trước đây ăn không biết tiết chế, nếu không trong vương quốc cần giảm béo lại sẽ có thêm một người là Nguyên Họa nàg.

Nguyên Họa ăn sủi cào trong miệng mơ hồ nói không rõ: "Bà nội, con đây cũng chỉ có thể lớn bấy nhiêu đây thôi. Thêm nữa chắc chắn thành một tiểu mập mạp."

Tô Ái Cầm nghe Nguyên Họa nói xong, cười vui vẻ: "Ha ha, béo chút thì có sao đâu, còn sợ Nguyên Họa nhà chúng ta không ai thêm sao?"

Nguyên Họa không nói gì, nhìn thoáng qua Nguyên Hữu Quốc, cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái với sủi cào.

Nguyên Hữu Quốc nghe Tô Ái Cầm nói xong cũng sùng sốt một hồi, lại tiếp tục ăn sủi cào. Để lại Tô Ái Cầm với khuôn mặt khó hiểu, căn bản không biết mình nói sai chỗ nào. Sao bỗng nhiên làm cho bầu không khí lại cương lên đây?

Tô Ái Cầm cảm thấy Nguyên Hữu Quốc và Nguyên Họa có chuyện gạt chính mình, sau khi gấp thêm sủi cào vào chén của Nguyên Họa, lại ngẫm hương Nguyên Hữu Quốc trừng mắt một cái, ánh mắt kia ý tứ rất rõ ràng, có chuyện gì tối nay phải thành thật khai báo với tôi.

Nguyên Hữu Quốc cũng tương đối ai oán, vì sao rõ ràng là do cháu gái bảo bối của bọn họ làm chuyện khiến bọn họ không ngờ tới, lại muốn ông phải giao phó sự thật ra chứ?

Nguyên Họa ăn xong, sau đó liền cầm túi văn kiện Nguyên Hữu Quốc vừa đưa rời khỏi đại bản doanh Nguyên gia.

Nguyên Họa vừa mới đi, Tô Ái Cầm thu dọn chén đĩa xong liền lôi ống tay áo của Nguyên Hữu Quốc hỏi: "Nói, ông và Nguyên Họa giấu diếm tôi chuyện gì?"

Nguyên Hữu Quốc tội nghiệp nhìn vợ của mình, thế nhưng chiều này vô dụng rồi, Tô Ái Cầm nhìn cũng không nhìn, trực tiếp trừng mắt hỏi: "Nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nguyên Hữu Quốc thấy mình cũng không giấu diếm được nữa, lập tức khôi phục bộ dáng nghiêm túc thường ngày nói với Tô Ái Cầm: "Bà nó, hiện tại tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với bà, bà nghe xong tuyệt đối không được kích động."

Tô Ái Cầm xem bộ dạng vô cùng nghiêm túc của Nguyên Hữu Quốc, cũng không tự giác mà khẩn trương lên, gật đầu nói: "Ừ, ông nói đi."

Nguyên Hữu Quốc thấy vậy mới chậm rãi mở miệng: "Lần trước khi tôi nói với bà Nguyên Họa bị người của Từ thị giam lỏng mấy ngày, bà biết rồi đó. Hơn nữa cháu gái bảo bối của chúng ta và Từ Tử Kỳ Từ thị quan hệ cũng không tầm thường, hôm nay Nguyên Họa nói cho tôi biết, hai người bọn họ là người yêu." Sau khi nói xong, Nguyên Hữu Quốc khẩn trương nhìn Tô Ái Cầm, sợ lời mình nói dọa đến Tô Ái Cầm.

Tô Ái Cầm nghe xong Nguyên Hữu Quốc nói, thật lâu sau mới hoàn hồn hỏi lại: "Ông nói, đứa nhỏ Nguyên Họa kia là người yêu của Từ Tử Kỳ Từ thị?" Có chút không thể tin tưởng tập nhìn chăm chăm Nguyên Hữu Quốc.

Thấy Nguyên Hữu Quốc cực kỳ nghiêm túc gật đầu, đột nhiên cảm giác được một trận trời đất quay cuồng, thân thể không còn khí lực, trực tiếp ngã xuống. Nguyên Hữu Quốc tay mát lạnh lẽo đỡ lấy Tô Ái Cầm: "Bà nó, bà đừng kích động a!"

Tô Ái Cầm ngơ ngác nhìn Nguyên Hữu Quốc, thật lâu sau mới đau lòng khóc ròng nói: "Ông à, Nguyên Họa của chúng ta làm sao lại thích nữ nhân đây! Nửa đời sau nàng biết làm sao bây giờ? Từ nhỏ đến lớn đều hiểu chuyện, chưa bao giờ khiến chúng ta lo lắng. Làm sao lại thay đổi thành như vậy a, sao đứa nhỏ kia lại trở thành như vậy a?"

Nguyên Hữu Quốc ngược lại không có phản ứng gì, chỉ là đỡ Tô Ái Cầm đi đến bên giường, an ủi: "Đây đều là số mệnh của đứa nhỏ kia a, bà cũng đừng lo lắng quá. Biết đâu nói không chừng chuyện Nguyên Họa thích nữ nhân cũng là chuyện tốt mà, tôi xem con bé Từ Từ Kỳ kia không tệ, cùng với Nguyên Họa nhà chúng ta thật xứng đôi!"

Tô Ái Cầm nghe Nguyên Hữu Quốc nói xong, hung hăng trừng mắt Nguyên Hữu Quốc: "Ông già này nói cái gì chứ? Bây giờ là Nguyên Họa thích nữ nhân a, đầu óc ông cũng không tỉnh táo sao?"

Nguyên Hữu Quốc thở dài một hơi mới lên tiếng: "Bà à, làm sao bà có thể không biết, việc tôi muốn giao quyền quản lý Nguyên gia cho Nguyên Họa có rất nhiều người không phục. Nguyên nhân cũng bởi vì Nguyên Họa là một nữ nhân, trước sau gì cũng phải gả ra ngoài. Bọn họ luôn cảm thấy Nguyên Họa như vậy không xem như là người của Nguyên gia. Hiện tại tình huống này phát sinh, bọn họ cũng sẽ không có cơ gì để phản đối Nguyên Họa đảm nhiệm quyền làm chủ Nguyên gia."

Tô Ái Cầm vừa nghe, ngược lại cũng thấy đây là một chuyện tốt, nhưng chuyện cháu gái bảo bối của mình thích nữ nhân, trong khoảng thời gian ngắn thật là bà khó có thể tiếp nhận. Trùng Nguyên Hữu Quốc vài lần, cũng bắt đầu dần dần tiếp nhận sự thật này.

Nguyên Họa đón xe về tới phòng trọ, nhìn phòng sạch sẽ, biết chắc Từ Từ Kỳ rảnh rồi có đến đây dọn dẹp. Đạo qua một vòng, cầm điện thoại di động lên gọi cho Từ Từ Kỳ.

Sau khi điện thoại kêu vài tiếng, cũng không có người nghe, Nguyên Họa ngược lại cũng không khẩn trương. Để điện thoại di động xuống, mở TV, xem tin tức một hồi, không ngoài dự liệu, chuông điện thoại di động vang lên. (Từ Kỳ ko có tiền đồ =)))

Nhanh chóng cầm điện thoại di động lên nhận nghe: "Từ Kỳ."

Từ Từ Kỳ tức giận muốn chết, mới không tiếp điện thoại của người này một lần thì không biết gọi lại lần thứ hai sao, hiện tại việc duy nhất nàng muốn làm là kho, hầm, chôn con rùa này, tức chết nàng. Không thể làm gì khác hơn là nàng phải gọi lại cho Nguyên Họa, ai kêu nàng thực sự nhớ tiểu rùa này muốn chết rồi chứ. Không nhớ nổi bản thân đã bao lâu không gặp được tiểu rùa, còn đã bao lâu không nghe được giọng của tiểu rùa này.

Nghe được thanh âm của Nguyên Họa, thậm chí Từ Từ Kỳ có chút ngẩn ngơ, cảm thấy như mình đang nằm mơ, một chút cũng không chân thực. Siết thật chặt điện thoại di động, ngược lại cũng không có mở miệng nói chuyện.

Nguyên Họa không có nghe được tiếng Từ Từ Kỳ trả lời, trong lòng không khỏi có chút bất an. Liên mở miệng hỏi: "Từ Kỳ, chị còn ở đó không?"

Từ Từ Kỳ bây giờ mới hoàn hồn, nhẹ nhàng trả lời vào điện thoại: "Ừm." Lại không nói thêm bất cứ lời gì, chỉ là lắng nghe thanh âm của Nguyên Họa.

Nguyên Họa cũng cảm thấy Từ Từ Kỳ có cái gì không bình thường, nghĩ đến có phải là gần đây mình làm hơi quá đáng, chọc cho Từ đại mỹ nữ tức giận? Thế nhưng nàng cũng vì muốn tốt cho tương lai của hai người họ mà thôi. Lần này thật đúng là cũng không thể trách nàng, nàng cũng rất nhớ Từ Từ Kỳ, nhớ đến độ muốn điên rồi.

Tiếp tục nói vào điện thoại di động: "Từ Kỳ, giận em sao?"

Từ Từ Kỳ không trả lời, vẫn lẳng lặng ở đó chăm chú lắng nghe tiếng của Nguyên Họa từ điện thoại truyền đến.

Nguyên Họa vẫn không nghe được Từ Từ Kỳ trả lời, trong lòng cực kỳ bất an, xem ra mình phải giải thích một phen, tiếp tục nói vào điện thoại di động: "Từ Kỳ, tôi nay chị tới phòng trọ của em có được không? Em có việc muốn nói với chị, chị nhất định phải tới nha."

Từ Từ Kỳ nghe xong những lời này mới trả lời vào điện thoại: "Được." Trả lời một câu xong liền cúp điện thoại, Nguyên Họa còn muốn nói thêm gì nữa đã nghe được thanh âm đờ đờ báo máy bận từ đầu kia điện thoại. Để điện thoại xuống, thở dài một hơi, quả nhiên, đúng thật là Từ đại mỹ nữ đang tức giận.

Cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh cũng không thấy chương trình mình thích, ngầy ngốc vùi ở trên ghế sofa ngẩn người ra.

Nghe có âm thanh tra chìa khóa ngoài cửa, Nguyên Họa mới quay đầu lại thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa phòng. Đến khi thấy được thân ảnh của Từ Từ Kỳ, mới hạnh phúc nở nụ cười với Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ trái lại dùng vẻ mặt đạm mạc nhìn Nguyên Họa, trên mặt không có một chút biểu cảm.

Thấy Từ Từ Kỳ như vậy khiến cho Nguyên Họa cảm thấy có chút bất an, cuống quýt mang dép đi tới bên người Từ Từ Kỳ, muốn kéo Từ Từ Kỳ, lại bị Từ Từ Kỳ né tránh.

Nguyên Họa sững sờ nhìn tay phải rơi vào khoảng không của mình, lại ngẩng đầu nhìn vẻ mặt đạm mạc của Từ Từ Kỳ, thậm chí hiện tại không chỉ đạm

mặc, mà còn là lạnh như băng. Thấy người Từ Từ Kỳ bao phủ cổ khí tức "người rảnh rồi chớ quấy rầy".

Từ Từ Kỳ tránh được tay của Nguyên Họa, đi vào phòng ngủ, khép cửa phòng lại, thay quần áo xong mới đi ra ngoài. Vẫn cứ bận rộn như vậy, cũng không thèm liếc mắt nhìn Nguyên Họa.

Nguyên Họa cứ như vậy ngẩng ngẩng nhìn Từ Từ Kỳ, tim như nhói lên. Chợt đi đến ôm lấy eo của Từ Từ Kỳ, thanh âm buồn buồn nói: "Từ Kỳ, chị đừng giận em có được không? Chị nghe em giải thích có được không?"

Từ Từ Kỳ bây giờ mới ngừng lại, tách hai tay của Nguyên Họa đang ôm mình ra, nói: "Ừm, em nói đi." Thân thể trước sau không có quay lại, nàng không muốn để Nguyên Họa nhìn thấy đôi mắt đầy hơi nước của mình.

Nguyên Họa đi tới trước mặt Từ Từ Kỳ, thấy ánh mắt của Từ Từ Kỳ có chút đỏ lên, trong lòng co rút đau đớn nói: "Từ Kỳ, lần trước em mất tích cũng không phải ở nhà ông nội, mà là bị ông nội chị bắt tới giam lỏng. Ông ấy đã biết chuyện của hai chúng ta, điều kiện thả em ra là phải giao công trình của chính phủ thành phố cho Từ thị làm. Mà sau khi em được thả ra, lại sợ người nhà của em phát hiện, nên cũng không dám gặp chị."

Từ Từ Kỳ nghe Nguyên Họa nói xong, đỏ mặt quát Nguyên Họa: "Vậy vì sao em không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn của tôi, em có biết tôi lo lắng cho em đến mức nào không? Tại sao em có thể như vậy chứ?"

Nguyên Họa cúi đầu, cũng không có giải thích thêm gì nữa, thực tâm nàng cũng không muốn làm cho Từ Từ Kỳ lo lắng, thế nhưng kết quả lại khiến Từ Từ Kỳ càng thêm lo lắng cho nàng. Nàng cũng không thể nói, với năng lực của Nguyên gia bọn họ, điện thoại, tin nhắn giữa nàng và Từ Từ Kỳ chắc chắn đều có thể bị người tra ra. Nàng không muốn để cho Từ Từ Kỳ biết thực lực chân chính của Nguyên gia, là vì sợ sau khi Từ Từ Kỳ biết được nàng là người thừa kế của Nguyên gia sẽ phản đối và bài xích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 70

Nhìn Nguyên Họa đang cúi đầu, cũng không có ý định giải thích thêm lời nào nữa. Con giận của Từ Từ Kỳ không có chỗ trút, tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Họa vài lần, lại đi về phía phòng bếp.

Nguyên Họa theo chân Từ Từ Kỳ bước vào phòng bếp, Từ Từ Kỳ không để ý đến Nguyên Họa ở sau lưng, tùy ý làm vài món thức ăn, mang lên bàn, dọn ra hai bộ chén đĩa, ngồi xuống rất tự nhiên ăn cơm.

Nguyên Họa nhìn trên bàn chén đĩa chuẩn bị cho mình, cũng nhanh chóng ngồi xuống, ngoan ngoãn ăn cơm. Trước đó ở nhà ông nội đã ăn không ít, hiện tại hoàn toàn đều buộc mình ăn. Bụng no muốn chịu không nổi, thế nhưng đây là Từ Từ Kỳ nấu, nên cho dù có no đến cỡ nào đi chăng nữa cũng phải ráng mà ăn.

Từ Từ Kỳ chỉ lặng lẽ ăn cơm của mình, thế nhưng đôi mắt thỉnh thoảng vụng trộm nhìn về phía Nguyên Họa, thấy Nguyên Họa cau mày ăn thức ăn của nàng nấu, lửa giận trong lòng lại muốn xông ra.

Buồng chén đĩa, trực tiếp dọn hết thức ăn trên bàn. Nguyên Họa nhìn chén bát trước mặt mình bị mang đi, lại giương mắt xem nhìn sắc mặt không chút thay đổi của Từ Từ Kỳ buồn bực nói: "Từ Kỳ, em còn chưa ăn được vài miếng đâu!"

Từ Từ Kỳ cũng không thèm nhìn Nguyên Họa, chỉ lo dọn dẹp chén đĩa trên bàn, sau đó mang vào phòng bếp. Để lại Nguyên Họa về mặt đầy bất đắc dĩ, chẳng biết làm sao, âm thầm thở dài. Không biết mình lại đắc tội với vợ yêu ở chỗ nào a?

Nguyên Họa đứng dậy đi đến sôpha, mở TV, đương nhiên mắt không có dừng ở TV giây phút nào, mà vẫn luôn chăm chú nhìn thân ảnh của Từ Từ Kỳ đang bận rộn trong phòng bếp.

Thấy Từ Từ Kỳ đi ra, mới tắt TV, dính đến bên cạnh Từ Từ Kỳ. Từ Từ Kỳ chỉ lo đánh răng rửa mặt, đẩy Nguyên Họa ra, đi vào phòng tắm.

Nguyên Họa cứ như vậy đứng đợi ở cửa, Từ Từ Kỳ tắm rửa xong thấy Nguyên Họa vẫn còn đang đợi ở cửa, cũng không nói lời nào, liếc mắt nhìn Nguyên Họa, lại tiếp tục làm chuyện của mình, Nguyên Họa bị ngớ lơ lâu như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, thế nhưng ai kêu mình chọc giận Từ đại mỹ nữ làm chi, còn cách nào nữa, đành phải đồ dành thôi.

Nguyên Họa đi tới bên người của Từ Từ Kỳ, kéo tay của Từ Từ Kỳ, giọng đặc biệt ủy khuất: "Từ Kỳ, còn giận em sao? Em cam đoan với chị sau này sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa, chị đừng giận em được không?"

Từ Từ Kỳ nhẹ nhàng bỏ tay của Nguyên Họa ra, không nói gì, đi vào phòng ngủ, trực tiếp đóng cửa lại. Nguyên Họa đẩy cửa phòng một cái, thấy cửa đã bị khóa, liền gõ cửa kêu lên: "Từ Kỳ, mở cửa cho em vào đi!" Đứng ở cửa đợi một hồi rồi chợt nghe được động tĩnh bên trong cánh cửa, trong lòng Nguyên Họa vui vẻ, thấy cửa mở ra, còn chưa kịp đi vào, Từ Từ Kỳ liền nhét vào tay nàng một cái chặn, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Nguyên Họa giương mắt nhìn cửa phòng, cúi đầu nhìn chần trên tay mình, chấp nhận số mệnh đi đến sôpha phòng khách. Nàng biết tới nay mình không được ngủ giường rồi, chấp nhận số mệnh đi, ai kêu mình thích Từ đại mỹ nữ chứ? Ai oán nằm trên sô pha, nhìn trần nhà suy nghĩ, mình thật đúng là mạng khổ mà. Vợ yêu không thể đụng vào, còn phải ngủ sô pha nữa chứ, còn ai có thể bi ai hơn nàng đây?

Nguyên Họa cắn chặt răng rĩ không vui, lại nhìn sang cửa phòng đóng chặt của Từ Từ Kỳ, hai mắt nhắm lại ép buộc mình đi vào giấc ngủ.

Từ Từ Kỳ nằm trong phòng ngủ, trần trọc, trước sau không ngủ được. Điều tại tiểu rùa ngoài cửa kia, quấy đến nàng tâm thần không yên, đến ngủ cũng ngủ không ngon. Nhưng lần này nàng thật sự tức giận tiểu rùa, bằng không nhìn bộ dạng đáng thương của tiểu rùa kia cũng sẽ không thờ ơ làm như không thấy. Thế nhưng hành vi của tiểu rùa lại làm cho nàng giận mà không chỗ phát tiết. Nghĩ đến việc làm của tiểu rùa mấy hôm trước, trong lòng Từ Từ Kỳ giống như nảy sinh ác độc, buộc mình không suy nghĩ đến tiểu rùa ngoài cửa kia nữa.

Hai người cứ như vậy dẫn vật nhau đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Họa co rút thân thể, bị đông cứng mà tỉnh dậy. Khí trời vào thu sáng sớm luôn đặc biệt lạnh, thân thể Nguyên Họa lạnh run, đem chăn cuộn thành một vòng, người rất buồn ngủ, lại tiếp tục ngủ.

Buổi sáng Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa cuộn chặt chần, thân thể còn đang run rẩy, đi tới bên cạnh Nguyên Họa lấy tay đặt lên trán nàng. Nóng hổi, làm cho Từ Từ Kỳ kinh hãi. Vợ vả đánh thức Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, em mau thức dậy, em sốt rồi. Mau dậy đánh răng rửa mặt, tôi đưa em đi bệnh viện."

Nguyên Họa mơ mơ màng màng nhìn Từ Từ Kỳ, thân thể đã lạnh đến không chịu nổi, vội vàng quấn chặt chần, làm bộ đáng thương nói: "Từ Kỳ, em lạnh quá."

Từ Từ Kỳ rốt cuộc không có biện pháp với kẻ dở hơi Nguyên Họa này, trực tiếp kéo người nàng lên: "Mau dậy, đánh răng rửa mặt, tôi đưa em đi bệnh viện khám bệnh." Vừa giúp Nguyên Họa mặc áo khoác, vừa đỡ Nguyên Họa vào WC. Từ Từ Kỳ cũng cảm thấy hiện tại mình đặc biệt giống như mẹ của Nguyên Họa vậy.

Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ dẫn vật cũng thanh tỉnh rất nhiều, mặc dù người thanh tỉnh, nhưng mà vẫn dính lấy Từ Từ Kỳ không chịu buông ra. Từ Từ Kỳ cũng tùy nàng, thắt dây an toàn cho Nguyên Họa xong thì lái xe đi bệnh viện.

Lần này Từ Từ Kỳ thông minh, trực tiếp cho đặt một phòng bệnh riêng cho Nguyên Họa, mình cũng không cần phải xếp hàng đăng ký phiên toái như vậy, có tiền là tiện ở chỗ đó.

Nhìn thân hình ốm yếu của Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ đều cảm thấy đau lòng. Tranh thủ lúc Nguyên Họa truyền dịch, đi nhanh ra khỏi bệnh viện, đến tiệm cháo gần đó mua chút đồ ăn cho Nguyên Họa thì liền trở lại.

Lúc Nguyên Họa truyền dịch vẫn tìm kiếm bóng dáng của Từ Từ Kỳ, thế nhưng nhìn nửa ngày cũng không thấy bóng Từ Từ Kỳ đâu, chỉ có thể hỏi y tá trong phòng: "Chị y tá, chị có thấy người cùng đến đây với tôi không?"

Hộ sĩ mờ mịt lắc đầu nói: "Lúc này tôi thấy nàng ra ngoài sau đó thì không gặp lại nữa." Hộ sĩ cảm thấy rất buồn bực, vì sao một siêu cấp băng sơn đại mỹ nữ lại đối xử tốt với tiểu tử này như vậy, cũng không giống mẹ của người này a? Cũng thật bội phục sức tưởng tượng của vị y tá này, Nguyên Họa nhìn giống con nít như thế nào đi nữa, nhìn qua cũng không thể nói là con của Từ Từ Kỳ được, dù gì Từ Từ Kỳ người ta cũng là một một siêu cấp đại mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, thật là vị y tá này có thể liên tưởng đến quan hệ của hai người là mẹ con, đúng là phi thường a.

Nguyên Họa nghe hộ sĩ nói xong, cho rằng Từ Từ Kỳ trở về công ty, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát, hiện tại mình ngã bệnh, Từ Từ Kỳ cũng không chịu ở bên cạnh mình trong lúc này sao? Thất vọng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trong phòng bệnh trong thoáng chốc trở nên an tĩnh, chỉ là yên tĩnh có chút quỷ dị.

Từ Từ Kỳ cầm túi thức ăn chạy vội về bệnh viện, vào phòng bệnh, thấy Nguyên Họa một mình nhìn cửa sổ ngẩn ngơ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng Từ Từ Kỳ cảm nhận được sự cô đơn mất mát từ người nàng tỏa ra.

Từ Từ Kỳ đi đến phía trước, để túi ny lon ở một bên trên bàn, kêu to: "Nguyên Họa..."

Nguyên Họa giờ mới hoàn hồn, thấy Từ Từ Kỳ, trong mắt dần dần uơn ướt, có chút giận dỗi khó chịu nói: "Không phải chị đã trở về công ty sao? Sao còn ở đây."

Từ Từ Kỳ thế mới biết thì ra tiểu rùa này tưởng nàng đã về công ty mới có biểu hiện như vừa rồi, cười nói với Nguyên Họa: "Ai nói tôi trở về công ty chứ, lẽ nào em không thích thấy mặt tôi, cho nên muốn tôi về công ty sao?" Sau khi nói xong nhìn chăm chăm vào Nguyên Họa.

Nguyên Họa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, cuống quýt giải thích: "Không có, không có, em chỉ tưởng chị còn giận em, không muốn gặp em, cho nên về công ty, cho nên em..."

Nghe Nguyên Họa càng nói càng thái quá, Từ Từ Kỳ vội vàng cắt đứt nói: "Tôi chỉ đi ra ngoài mua đồ ăn cho em thôi, từ sáng sớm đến giờ không phải em cũng chưa có cái gì vào bụng sao?"

Vừa nói vừa cầm lấy túi ny lon đưa tới trước mặt Nguyên Họa nói: "Được rồi, mau ăn đi cho nóng."

Nguyên Họa cầm lấy túi ny lon, ngốc nghếch cười với Từ Từ Kỳ, lấy bánh bao ra, nhủu mảy. Lấy cháo trắng ra nhủu mảy. Lại lấy ra tiếp một túi dưa

múi, vẫn nhủ. Sao không có thứ nàg thích ăn vậy nè? Sau đó về mặt nhàn nhó nhìn Từ Từ Kỳ, đáng thương nói: "Từ Kỳ, em có thể không ăn được không a?"

Từ Từ Kỳ nhưn mây một cái, ý tứ rất rõ ràng, em không ăn thử xem. Thật đáng buồn chính là, Nguyên Họa chúng ta lại là một tên viêm khí quản*, thấy thái độ của vợ yêu như thế, cam chịu, không thích ăn cũng phải ăn cho hết.

*sợ vợ

Lúc đang chuẩn bị ăn, giống như nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía Từ Từ Kỳ hỏi: "Từ Kỳ, chị đã ăn chưa?"

Từ Từ Kỳ lắc đầu, vừa nãy chỉ nhớ tiêu rùa này còn chưa ăn sáng, mình làm sao cũng quên hết, cũng chỉ mua một phần bữa sáng. Nguyên Họa bẻ bánh bao ra đưa cho Từ Từ Kỳ nói: "Chị một nửa em một nửa."

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa, cầm lấy mà ăn. Lúc này Nguyên Họa mới ngoan ngoãn ăn phần còn lại. Từ trái nghĩa của ưu nhả là thô lỗ, tướng ăn của Nguyên Họa, lần nữa khiến cho Từ Từ Kỳ xấu hổ, tại sao khi ăn uống Nguyên Họa một chút cũng không giống như một bệnh nhân vậy?

Nguyên Họa ăn xong bữa sáng, mới cảm thấy có chút buồn ngủ, tối hôm qua hoàn toàn ngủ không được ngon giấc, lạnh muốn chết nàg. Nằm ở trên giường bệnh liền ngủ thiếp đi.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa ngủ, nhẹ tay vuốt ve gương mặt của nàg, sờ sờ một lúc, mới thả tay xuống, ghé vào bên giường cũng lẳng lặng cùng Nguyên Họa đi vào giấc ngủ.

Lúc y tá vào đổi thuốc cho Nguyên Họa, nhìn thấy như thế một hình ảnh yên bình lại duy mỹ như vậy, hơi thất thần, lập tức vút suy nghĩ không giải thích được của mình ra khỏi đầu. Sao nàg lại cảm thấy vị băng son đại mỹ nữ này và tên tiểu tử kia rất xứng đôi đây chứ? Nhất định là bận rộn đến hôn mê rồi, cho nên mới xuất hiện ảo giác như vậy. Nhẹ nhàng đổi bình nước biển khác cho Nguyên Họa, mới khe khẽ rời khỏi phòng bệnh, lúc rời đi lại một lần nữa nhìn về phía hai người này, vẫn cảm thấy vô cùng hài hòa. Lại nhẹ nhàng khép lại cửa phòng bệnh, không hiểu gì cả rời đi.

Dường như trong lúc ngủ mơ, hai người cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương, khóe miệng dần dần cong lên.

Ở trong mơ, Nguyên Họa thấy Từ Từ Kỳ nắm thật chặt tay của mình vô ưu vô lo nhìn bầu trời xanh thẳm. Mà giấc mơ của Từ Từ Kỳ cùng Nguyên Họa dĩ nhiên vô cùng giống nhau, nàg mơ tới là cùng Nguyên Họa nắm tay nhau bay lượn trên bầu trời.

Lúc y tá vào phòng lần nữa, Nguyên Họa đã tỉnh giấc, ngoan ngoãn để y tá rút kim, mới gọi Từ Từ Kỳ thức dậy.

Từ Từ Kỳ xoa xoa hai mắt, thấy Nguyên Họa cũng đã hạ sốt không đáng lo nữa, mới cùng Nguyên Họa về phòng trọ, lại bảo Nguyên Họa gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu Dao xin nghỉ bệnh. Thấy hết thấy sự tình đều ổn thỏa, mới chỉnh trang bản thân một chút rồi chạy về Từ thị.

Nguyên Họa một mình ở phòng trọ, luôn cảm thấy thiếu cái gì, trong lòng lại bởi vì bị bệnh mà sinh ra cảm giác cô đơn khiến nàg cảm thấy lẻ loi bội phần. Lấy điện thoại đi động ra bấm số của Từ Kiều: "A kiều, mày có rãnh không, có thể tới chỗ tao chơi một chút không?"

Từ Kiều không nói hai lời, lập tức đáp ứng. Xin nghỉ với lãnh đạo xong liền chạy về phòng trọ của Nguyên Họa.

Lúc Từ Kiều chạy tới phòng trọ của Nguyên Họa chỉ thấy Nguyên Họa bộ dáng ốm yếu, mở cửa cho nàg xong liền trực tiếp quay về phòng ngủ giả làm xác chết. Cũng không biết, gọi Từ Kiều nàg tới làm cái gì?

Từ Kiều không biết làm sao, nhìn lại bộ dáng phờ phạc của Nguyên Họa, âm thầm lắc đầu, khẳng định là bởi vì Từ Từ Kỳ mới có thể biến thành bộ dạng giống quỷ như vậy. Đến phòng bếp nhìn một chút còn có cái gì ăn, tùy tiện làm cho Nguyên Họa một ít thức ăn.

Lúc mang đến phòng ngủ của Nguyên Họa, mới thấy người nọ sớm đã ngủ. Lay tỉnh Nguyên Họa nói: "Mau dậy, ăn cái này đi."

Ngược lại Nguyên Họa vô cùng ngoan ngoãn ăn hết mấy thứ Từ Kiều đưa đến, ăn xong lại thân nhiên trở về giường tiếp tục ngủ.

Từ Kiều thu thập xong mấy thứ này, nhìn bộ dáng không ra hồn của Nguyên Họa, tức giận không nói nên lời, lời Nguyên Họa oán giận hô: "Không phải mày kêu tao đến chỉ để nhìn mày ngủ đi?"

Nguyên Họa bị Từ kiều như thế vừa hét như thế, tất cả buồn ngủ đều biến mất không còn. Càng đáng thương nhìn Từ Kiều, khiến Từ Kiều bắt đầu lau lau ba vạch hắc tuyến xuất hiện trên trán, rõ ràng là người này sai, vì sao mình lại có cảm giác tội lỗi đây? Một mực trong lòng thuyết phục chính mình, đây nhất định là ảo giác, Nguyên Họa am hiểu nhất chính là chiêu giả vờ đáng thương này, mình tuyệt đối không thể mắc bẫy.

Thấy Từ Kiều không có phản ứng, Nguyên Họa mới khôi phục đáng vẻ bình thường nói: "A Kiều, lần này tao xử sự có phải rất quá đáng hay không?."

Từ Kiều đương nhiên biết Nguyên Họa đang nói đến chuyện gì, nàg biết đời này nàg và Nguyên Họa không có khả năng làm người yêu, thế thì làm chị em tốt cả đời vậy, như vậy có thể cả đời ở bên cạnh Nguyên Họa.

Từ lần trước nói rõ với Nguyên Họa, Từ Kiều cũng nghĩ thông suốt rất nhiều. Mà bây giờ Nguyên Họa cũng đối xử với nàg như bạn tốt, có lẽ quan hệ như vậy chính là kết cục tốt nhất đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 71

Sau khi Từ Kiều nhìn Nguyên Họa vài lần, mới chậm rãi nói: "Nguyên Họa, nếu mày quyết định làm như vậy, cũng không cần do dự bất định nữa. Có thể hiện tại Từ Từ Kỳ không hiểu được mày, thế nhưng nếu nàng thật lòng yêu mày, nhất định sau này sẽ hiểu cho mày. Mày yên tâm đi." Từ Kiều cũng không biết lúc nào mình lại trở thành một cổ vấn tình yêu, hơn nữa nàng còn chưa có yêu đâu!

Sau khi Nguyên Họa nghe xong Từ Kiều nói, tinh quang trong mắt lóe lên, Từ Kiều nói không sai, nếu Từ Từ Kỳ thật lòng yêu nàng thì sẽ hiểu cho nàng, nàng làm như vậy cũng là vì tương lai của các nàng. Mặc dù trong lòng có ủy khuất bao nhiêu thì cũng là vì tương lai của nàng và Từ Từ Kỳ, nếu như mình ngay cả một chút ủy khuất cũng không chịu nổi, thì có tư cách gì đi yêu Từ Từ Kỳ chứ?

Nguyên Họa không phải là một đứa trẻ, nàng là một người trưởng thành, sau khi nghĩ thông suốt việc này, cũng tự nhiên buông xuống rất nhiều. Rời giường, cũng không giả bộ xác chết nữa, lấy ra túi văn kiện Nguyên Hữu Quốc đưa cho nàng, mở ra xem.

Từ Kiều không có quá rầy Nguyên Họa, nàng biết bây giờ Nguyên Họa đã khôi phục bình thường. Chỉ cần Nguyên Họa khôi phục, như vậy chuyện gì đều không làm khó được nàng.

Sau khi Nguyên Họa dùng hơn mười phút xem xong, mới nói với Từ Kiều: "A Kiều, tao nhớ ngành của mày là kiểm tra kỷ luật đúng không?"

Từ Kiều buồn bực gật đầu, không biết vì sao Nguyên Họa đột nhiên hỏi nàng cái này.

Nguyên Họa nhìn Từ Kiều mờ mịt tiếp tục nói: "Tao có chuyện muốn nhờ mày." Nói xong liền thẳng tắp nhìn chăm chăm Từ Kiều.

Từ Kiều bị Nguyên Họa nhìn chăm chăm như thế có chút mất tự nhiên, bắt đầu nói: "Có chuyện gì, mày nói ra là được, nếu có thể giúp tao nhất định sẽ giúp mày!"

Nguyên Họa rút ra một tờ giấy trong túi văn kiện đưa cho Từ Kiều nói: "Trước tiên mày xem cái này đi."

Từ Kiều liếc mắt nhìn Nguyên Họa, tiếp nhận tờ giấy trên tay Nguyên Họa, tỉ mỉ nhìn, sau khi xem xong mới không chớp mắt nhìn chăm chăm Nguyên Họa hỏi: "Những thứ này từ đâu mà mày có được?"

Từ Kiều rất rõ ràng vật trên tay mình nặng bao nhiêu, liên lụy tới mười mấy quan chức thành phố A, nếu như chuyện trên này đều là thật, đường làm quan của những quan chức này coi như là chấm dứt. Bị giáng chức hoặc cắt chức coi như may, chỉ sợ đại đa số đều không thoát khỏi tù tội.

Sau khi Nguyên Họa chăm chú nhìn Từ Kiều vài lần mới lên tiếng: "Mày không cần quan tâm những thứ này từ đâu tới, mày chỉ cần nói cho tao biết, nếu giao những thứ trên tay mày cho người trong ngành của mày, có thể bắt những người này vấn tội hay không?"

Từ Kiều nghe xong Nguyên Họa nói, nhủ mày thật chặt, tính nghiêm trọng của chuyện này nàng hiểu rõ, liên quan đến nhiều quan chức như vậy, lĩnh vực lại rộng như vậy, muốn dùng luật pháp cũng có chút khó khăn, sau khi suy đi nghĩ lại, vẫn gật đầu một cái nói: "Có thể. Thế nhưng mày có thể nói cho tao biết tại sao phải chính chết những quan chức này hay không? Mày nên hiểu được đạo lý dân không đầu với quan." Không phải Từ Kiều lo lắng con đường làm quan tương lai của mình, dù sao nàng cũng không muốn đi xa trên con đường này, muốn leo lên cao. Mà là lo lắng nếu người khác biết những văn kiện này là do Nguyên Họa giao cho nàng, sẽ có người gây bất lợi cho Nguyên Họa. Cho dù biết cha mẹ của Nguyên Họa là quan chức của tỉnh, vẫn lo lắng, dù sao lòng của Từ Kiều trước sau vẫn trao trên người của Nguyên Họa.

Nguyên Họa nghe xong, đứng dậy, tay khoát lên vai Từ Kiều nói: "Nguyên nhân hiện tại tao không thể nói cho mày biết, nói chung làm phiền mày giao những văn kiện này cho ban ngành của mày đi, tốc độ càng nhanh càng tốt."

Nguyên Họa cũng không có nói ra nguyên nhân tại sao mình muốn chính chết những quan chức này, bởi vì hiện tại nàng làm đều là vì Từ Từ Kỳ, nàng không muốn đá kích Từ Kiều, nếu là ở trước đây nàng nhất định sẽ nói nguyên nhân cho Từ Kiều, nhưng bây giờ không được, bởi vì nàng biết rõ, Từ Kiều vẫn yêu nàng. Làm sao nhẫn tâm nói ra nguyên nhân như vậy khiến Từ Kiều thương tâm chứ?

Từ Kiều thấy Nguyên Họa không muốn nói ra nguyên nhân, văn kiện vừa rồi cũng có quan hệ với Lý thị, nếu nàng nhớ không lầm, Lý Đông Hải là đại thiếu gia của Lý thị đi. Nghĩ như thế tự nhiên cũng đoán được, chuyện này tất nhiên có quan hệ với Từ Từ Kỳ. Cười cười với Nguyên Họa, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Nếu Nguyên Họa cho nàng bậc thang đi xuống, vì sao nàng lại không đi đây?

Nguyên Họa đứng lên đến tủ quần áo tìm ra một cái áo khoác, phủ lên người, nói với Từ Kiều: "Gọi anh Hà ra đi, cũng đã lâu mọi người chúng ta không có tụ họp. Thừa dịp bây giờ hai chúng ta đều rảnh, nhân tiện họp mặt đi." Nói xong thì lôi kéo tay của Từ Kiều kéo Từ Kiều đi ra ngoài.

Từ Kiều bị Nguyên Họa lôi rời giường cũng không có bị Nguyên Họa lôi ra khỏi phòng, chỉ là trừng mắt Nguyên Họa khiển trách: "Tự cái gì mà tự a! Không phải mày còn đang bệnh sao? Ở nhà dưỡng bệnh thật tốt đi."

Nguyên Họa tội nghiệp nhìn Từ Kiều, nhưng dường như Từ Kiều đã hạ quyết tâm, không để ý tới Nguyên Họa, bản thân tự ngồi về trên giường.

Nguyên Họa bắt đầu đi, chỉ có thể đi tới ngồi vào bên cạnh Từ Kiều, lắc lắc tay của Từ Kiều nói: "A Kiều, mày đừng như vậy mà, không phải tao chỉ sốt nhẹ thôi sao, mày xem hiện tại tao có thể bật có thể nhảy, đã không sao. Hơn nữa, mấy người chúng ta thực sự đã lâu chưa từng họp mặt, họp mặt đi mà!" Nói lập tức liên tục lắc lắc tay của Từ Kiều.

Mà Từ Kiều vì Nguyên Họa một mực dai như đĩa, cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Nguyên Họa, gọi mọi người cùng nhau họp mặt.

Lấy điện thoại gọi cho Hà Gia Tuấn và Minh Minh hẹn gặp tại quán ăn ở Bắc Môn, hai người lập tức vội vã đón xe đến quán ăn ở Bắc Môn kia. Mỗi lần bọn họ họp mặt đều gặp ở đây, ngay cả ông chủ thấy bọn họ cũng phải tính giá đặc biệt.

Lúc Nguyên Họa và Từ Kiều đến, Hà Gia Tuấn và Minh Minh còn chưa tới. Vì vậy trước tiên đặt một phòng chờ hai người bọn họ, đợi được hai người bọn họ tới đã là sáu giờ. Nguyên Họa vuốt bụng oán trách: "Hai người các cậu cũng quá lằng nhằng đi, mình và A Kiều đã chờ các cậu mấy tiếng, muốn bỏ đói mình à?"

Hà Gia Tuấn và Minh Minh chỉ là cười cười, xem ra, Nguyên Họa và Từ Kiều đã hòa thuận như lúc ban đầu, trong lòng tự nhiên cũng vui vẻ vì hai người kia. Dù sao, quan hệ bạn bè giữa mấy người bọn họ cũng là do bao nhiêu năm mới tích lũy được, chứ không phải chuyện một sớm một chiều. Ai cũng không muốn thấy chẳng biết tại sao hai người này không còn làm bạn nữa.

Lúc hai người ngồi xuống, Nguyên Họa lập tức gọi phục vụ, gọi một ít món xào, lại kêu thêm mấy tá bia, mọi người vui vẻ mà uống.

Nguyên Họa đột nhiên nói với Hà Gia Tuấn: "Anh Hà, em nhớ anh có mấy người bạn làm ở cục thuế phải không?"

Hà Gia Tuấn buồn bực nhìn Nguyên Họa, thấy Nguyên Họa chỉ lo vội vàng gấp cá mà ăn, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn anh, cho là mình nghe lầm. Nguyên Họa là người không có việc gì cần bàn cũng sẽ không hỏi vấn đề này, nên không trả lời, tiếp tục gấp thức ăn.

Nguyên Họa ăn xong nửa ngày cũng chưa từng nghe Hà Gia Tuấn trả lời, ngẩng đầu lên, thấy Hà Gia Tuấn mãnh liệt gấp thức ăn, tốt tính hỏi lại lần nữa: "Anh Hà, em hỏi anh sao không trả lời?"

Lúc này Hà Gia Tuấn mới dừng đĩa, nhìn Nguyên Họa hỏi: "Sao đột nhiên em lại hỏi vấn đề này à? Không phải muốn đi cục thuế làm đi?"

Nguyên Họa nghe xong câu hỏi của Hà Gia Tuấn, mồ hôi lạnh ứa ra, sao mình lại có thể muốn đi cục thuế làm việc chứ? Chỉ có thể giải thích nói: "Không phải, chỉ là có việc muốn nhờ bạn anh giúp, lại nhớ lần trước anh nói có bạn làm ở cục thuế."

Mặc dù bộ dạng của Nguyên Họa đối với cái gì cũng không để tâm, thế nhưng kỳ thực đối với rất nhiều việc vẫn thầm nhớ ở trong lòng, năng hiểu rất nhiều việc cần phải chuẩn bị từ trước, để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Hà Gia Tuấn cũng giống Từ Kiều, Nguyên Họa cần người giúp? Đây cũng là tin tức xứng đáng đưa lên trang đầu, sao có thể không tra vấn kỹ lưỡng được chứ? Xấu xa chế nhạo Nguyên Họa: "Ai ui, Nguyên đại tiểu thư của chúng ta cần người giúp à? Đến, nói nghe một chút là chuyện gì à?"

Lúc này trên trán Nguyên Họa mới thực sự hiện ra ba vạch đen, ai nói nhiều chuyện chỉ là quyền lợi của nữ nhân, Hà Gia Tuấn này là một đại nam nhân, còn là hình tượng cảnh sát nhân dân vĩ đại, nhiều chuyện còn lợi hại hơn nữ nhân. Thẳng tắp nhìn Hà Gia Tuấn một lúc mới lên tiếng: "Anh Hà, anh thật sự là quá nhiều chuyện. Em hết ý kiến. . ."

Hà Gia Tuấn bị Nguyên Họa nói, mặt mũi cũng không còn, chỉ trừng Nguyên Họa vài lần mới lên tiếng: "Ừ, anh có một người bạn ở cục thuế, cậu ấy tên là Lý Minh, anh còn có số điện thoại của cậu ấy, em lưu lại đi."

Nguyên Họa lấy điện thoại ra lưu lại số Gia Tuấn vừa cho, sau đó tiếp tục ăn.

Từ Kiều chỉ ở một bên nhìn Nguyên Họa, năng đương nhiên biết Nguyên Họa muốn số điện thoại của Lý Minh ở cục thuế kia làm gì, xem ra lần này Nguyên Họa quyết tâm muốn phá đổ Lý thị.

Một bữa cơm xong, ăn thì không bao nhiêu, bia lại uống không ít, bốn người uống hết hai kết bia.

Nguyên Họa loạng choạng đi đường, toàn bộ hành trình đều là do Từ Kiều đỡ. Cũng may Từ Kiều và Minh Minh không uống bao nhiêu, một đại nam nhân như Hà Gia Tuấn cũng uống không ít, nhưng vẫn tốt hơn Nguyên Họa rất nhiều, chỉ ít không cần người đỡ mới có thể bước đi.

Sau khi Từ Kiều đỡ Nguyên Họa lên taxi, mới tạm biệt Hà Gia Tuấn và Minh Minh, đưa Nguyên Họa về phòng trọ của nàng.

Dọc theo đường đi Nguyên Họa phải dựa vào trên người của Từ Kiều, động cũng chưa từng động một chút. Nàng cảm thấy mình mệt chết đi, không thể nói rõ là thân mệt hay là tâm mệt, chỉ là mệt mỏi không muốn động dậy chút nào. Mà hôm nay uống nhiều bia như vậy cũng là có nguyên nhân, xem như là nàng tạm biệt cuộc sống hiện tại. Từ nay về sau, nàng là Nguyên Họa hiện tại. Nguyên Họa kia không để ý tới thế sự, không bao giờ có khả năng quay lại nữa. Từ nay về sau, nàng chỉ sống vì Từ Từ Kỳ.

Nguyên Họa dựa vào cánh tay của Từ Kiều, mắt hơi híp, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Từ Kiều nghe thấy âm thanh thở dài, tim co rút đau một chút, nàng đã sớm nhìn ra hôm nay Nguyên Họa có cái gì không bình thường, chẳng qua đây là con đường Nguyên Họa lựa chọn, ai cũng không ngăn cản được.

Đến cửa tiểu khu, Từ Kiều thanh toán tiền xe, đỡ Nguyên Họa xuống xe taxi, lên lầu. Lấy chìa khóa cửa phòng trong túi Nguyên Họa, mở cửa liền nhìn thấy Từ Từ Kỳ đang đứng đó, lạnh lùng nhìn hai người các nàng.

Hiện tại Nguyên Họa không còn sức dòi hỏi người Từ Kiều, chỉ như thể sững sờ nhìn vẻ mặt dần dần biến thành màu đen của Từ Từ Kỳ.

Từ Kiều ngược lại không quan tâm nhiều như vậy, đỡ Nguyên Họa đến sofa, để Nguyên Họa ngồi xuống, mới xoay người nói với Từ Từ Kỳ: "Từ tiểu thư, Nguyên Họa nàng uống say, tối nay nhờ cô chăm sóc nàng. Hiện tại cũng không còn sớm, tôi về trước."

Từ Từ Kỳ gật đầu với Từ Kiều nói: "Được, đã phiền cô đưa nàng về."

Từ Kiều nghe xong lập tức đi ra ngoài cửa, nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, mày nghỉ ngơi thật tốt, ta về trước."

Nguyên Họa vô lực quay về phía Từ Kiều gật đầu nói: "Ừ, mày trên đường cẩn thận một chút, đến nơi nhắn tin cho tao."

Từ Kiều gật đầu một cái liền đi ra cửa, đóng cửa lại.

Từ Từ Kỳ thở dài một hơi đi tới bên cạnh Nguyên Họa, sờ soạng đầu Nguyên Họa một chút, phát hiện Nguyên Họa đã gần hết sốt. Chỉ là sắc mặt còn ửng hồng, lại nghe thấy được cả người Nguyên Họa đầy mùi rượu, mới buồn buồn nói: "Sau này đừng uống nhiều như vậy." Giọng nói không có chút ý tứ trách cứ nào, giống như tuyên bố, chắc chắn Nguyên Họa sẽ đồng ý vậy.

Thế nhưng Nguyên Họa lại thật ngoan ngoãn gật đầu, đưa đầu của mình đến gần tay của Từ Từ Kỳ. Tay của Từ Từ Kỳ, một năm bốn mùa đều lạnh như thế, dán lên như vậy rất thoải mái.

Từ Từ Kỳ nhìn cử động nho nhỏ này của Nguyên Họa, trái lại rất sẵn sàng đưa tay dán vào trên khuôn mặt nóng hổi của Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ không biết gần đây Nguyên Họa làm sao vậy, nhưng rõ ràng không giống trước đây, không thể nói rõ không giống chỗ nào, luôn luôn không thể nhìn thấu Nguyên Họa, cảm giác như vậy khiến cho nàng khủng hoảng.

Lặng lặng nhìn mặt của Nguyên Họa, giống như mèo con dính ở bên cạnh nàng.

Đột nhiên Từ Từ Kỳ cảm thấy có một chút rung động, khom người xuống, hôn lên môi của Nguyên Họa.

Cơ thể Nguyên Họa đột nhiên nhẹ nhàng run lên, nhưng lại chìm đắm trong sự dịu dàng này.

Từ Từ Kỳ hôn rất nhẹ rất nhẹ, giống như thương yêu một báu vật, lúc Nguyên Họa mở miệng thì cẩn thận đưa đầu lưỡi vào, hấp thu trong miệng Nguyên Họa...

Nguyên Họa từ từ nhắm lại hai mắt của mình, chuyên tâm đắm chìm trong vô hạn triền miên cùng dịu dàng do Từ Từ Kỳ tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 72

Nguyên Họa thật sâu đắm chìm trong nụ hôn này, không muốn rời ra.

Từ Từ Kỳ hôm nay hôn mang theo nồng đậm thương yêu, Nguyên Họa cảm thấy được, cho nên nàng mới vô cùng phối hợp với Từ Từ Kỳ. Hai người hôn đến đôi bên cảm thấy sắp hít thở không thông mới dừng lại.

Nguyên Họa mở mắt ra, thâm tình nhìn Từ Từ Kỳ, không có mở miệng nói, chỉ là như vậy thật sâu mà nhìn, mãi đến thấy trong mắt đối phương đều là bóng dáng của mình mới hài lòng vui ở trong lòng Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nhìn Nguyên Họa tính trẻ con như vậy, cũng chịu sờ sờ đầu Nguyên Họa, thấy bộ dáng Nguyên Họa trông rất mệt mỏi mới nhẹ giọng nói: "Nguyên Họa, đứng lên, trước đi tắm rồi hãy ngủ."

Nguyên Họa lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm nói: "Không đi, em muốn ngủ."

Từ Từ Kỳ khẽ vuốt đầu Nguyên Họa nhỏ nhẹ nói: "Ngoan, đi tắm rồi ngủ tiếp, em xem em toàn thân đầy mùi rượu."

Nguyên Họa nửa hí mắt, mắt say lơ đãng bộ dạng mê ly, làm cho trong lòng Từ Từ Kỳ nhiệt huyết sôi trào một trận, nếu ngày thường nàng chính là một người vô cùng lý trí có thể khắc chế hành vi của chính mình, thì giờ sớm đã biến thành sói đói vô độ đến.

Cúi người đến bên tai của Nguyên Họa, mê hoặc nói: "Nếu em không chịu tự mình đi tắm, vậy thì để tôi giúp em vậy."

Nguyên Họa nghe Từ Từ Kỳ nói xong, thân thể hơi cứng đờ, thần sắc có chút mất tự nhiên, hai tròng mắt khép hờ cũng mở ra, hai mắt mê ly nhìn Từ Từ Kỳ, một hồi sau lại nhắm mắt.

Từ Từ Kỳ nhìn thấy một màn này, vừa bức mình vừa buồn cười, néo néo vành tai Nguyên Họa, cũng không nỡ dùng lực, nhẹ nhàng kéo một hồi mới lên tiếng: "Nguyên Họa, em nhanh đứng lên cho tôi, đi tắm xong rồi ngủ."

Nguyên Họa rầu rĩ đứng dậy, không nói gì, cúi kính, ngay cả quần áo để thay cũng không mang liền trực tiếp vào phòng tắm.

Từ Từ Kỳ vẫn nhìn theo thân ảnh của Nguyên Họa cho đến khi khuất hẳn mới thu hồi ánh mắt lưu luyến, lại nghĩ đến tiểu rùa kia không có mang quần áo vào, đứng dậy đi đến phòng ngủ cầm một bộ áo ngủ đi ra.

Đến phòng khách ngồi trong chốc lát, cảm thấy cũng đã đến lúc, mới cầm quần áo lên đến cửa phòng tắm, đưa tay lên gõ gõ, mới phát hiện cửa phòng tắm căn bản là không có khóa. Lắc đầu, ở trong lòng mắng tiểu rùa Nguyên Họa này làm việc thật đúng là quá xung động, đến cửa phòng tắm cũng không chịu khóa.

Đi vào mới phát hiện Nguyên Họa vẫn còn đang tắm, nhìn thân thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, bởi vì hơi nước mà trở nên mờ lung, thân thể Nguyên Họa có lẽ bởi vì lúc này uống không ít rượu lại bị nước ấm chảy qua, toàn thân đều nhàn nhạt ửng hồng, Từ Từ Kỳ nhìn thấy, cảm thấy khí huyết trên người mình bắt đầu lưu chuyển có chút không bình thường, một dòng nước ấm từ thân thể chảy qua, bình tĩnh nhìn dòng nước theo đường cong thân thể Nguyên Họa chậm rãi chảy xuống, máu trong cơ thể hơi bị sôi trào, cảm giác khô nóng từ lòng bàn chân bốc lên làm toàn thân đều vô cùng không thoải mái, cần tìm một chút phóng thích.

Bình tĩnh nhẹ nhàng chuyển qua phía sau Nguyên Họa, nhẹ nhàng ôm Nguyên Họa vào lòng khẽ kêu lên: "Nguyên Họa..."

Nguyên Họa bị động tác đột nhiên xảy đến làm cho hoảng sợ, thân thể có chút cứng ngắc, nghe được thanh âm mê hoặc của Từ Từ Kỳ, mới trầm tĩnh trở lại. Bởi vì đang tắm, người cũng thanh tĩnh rất nhiều, tự nhiên là nghe ra được giọng nói của Từ Từ Kỳ có chút không bình thường. Thân thể trước sau như một không dám xoay qua chỗ khác. Có chút không được tự nhiên hỏi: "Từ Kỳ, sao chị lại vào đây?"

Hai tay Từ Từ Kỳ đang ôm Nguyên Họa chưa từng buông lỏng, mà là ôm chặt hơn nữa, khiến cho thân thể của Nguyên Họa càng gần kề mình. Mới lên tiếng: "Tôi lấy quần áo đến cho em thay."

Cảm giác được động tác của người sau lưng, trong lòng Nguyên Họa nổi lên cảm giác quái dị không nói nên lời, thanh âm không được tự nhiên nói: "Từ Kỳ, chị đi ra ngoài trước, em tắm xong sẽ ra." Nói xong liền tránh khỏi cái ôm của Từ Từ Kỳ, bởi vì động tác có chút bối rối, sàn nhà gạch men sứ có chút trơn, một cái lão đảo liền trượt về phía trước.

Từ Từ Kỳ lạnh tay lẹ mắt nắm lấy cánh tay trái của Nguyên Họa, nhưng cũng không giữ được Nguyên Họa, ngược lại hai người song song ngã xuống đất. Nguyên Họa đau đến hai hàng lông mày nhíu chặt, lại không quan tâm đau đớn trên người mình, vội vàng hỏi người té sấp ở trên người mình: "Từ Kỳ, chị có bị đau ở đâu không?"

Bởi vì Từ Từ Kỳ có Nguyên Họa làm đệm thịt, nên cũng không việc gì. Thấy chân mày nhỏ nhỏ của Nguyên Họa nhíu chung một chỗ, lại còn quan tâm mình trước, trong lòng ấm áp, lập tức ngồi dậy, đỡ Nguyên Họa lên nhẹ giọng nói: "Tôi không sao, ngược lại là em, có té đau ở đâu hay không?" Nói xong liền lôi kéo Nguyên Họa hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, rất sợ vừa rồi tiểu rùa trượt ngã lại bị nàng ngã đè lên người mà bị thương.

Lúc này Nguyên Họa mới nhớ lại bản thân còn chưa có mặc quần áo, tuy rằng nàng cùng Từ Từ Kỳ thân thành tương kiến* cũng không phải lần đầu tiên, nhưng ở tình cảnh như thế này vẫn là lần đầu tiên, nhanh chóng đẩy Từ Từ Kỳ ra ngoài nói: "Em không sao, không có bị thương, chị đi ra ngoài trước chờ em đi." Đẩy người ra ngoài xong mới đưa tay lên lau một chút mồ hôi trên trán, trong lòng thực sự bất bình, vì sao mỗi lần đều là Từ Từ Kỳ sầm sỡ nàng vậy chứ? Lại nghĩ tới việc lần trước mình bị ăn, thân thể nhẹ nhàng run lên một chút.

*thân thành tương kiến = thành khẩn gặp mặt: ý nói 2 bên gặp nhau ko giấu diếm hay giữ lại chút gì. (Theo mình hiểu chắc ý nói 2 bạn thấy nhau ko che đậy gì hết rồi nhưng trong Wc là lần đầu tiên)

Nhanh chóng tắm xong, sau khi dùng khăn tắm lau khô thân thể thì mặc áo ngủ vào.

Sau khi Từ Từ Kỳ bị Nguyên Họa đẩy ra ngoài, liền đứng tại chỗ mà nở nụ cười tà mị, Nguyên Họa chắc chắn trốn không khỏi lòng bàn tay của nàng. Ưu nhã đi trở về trong phòng ngủ, nằm lên giường.

Nguyên Họa tắm xong, nhẹ nhàng mà mở cửa ra, đưa đầu ra ngoài dò xét, xem xem, thấy Từ Từ Kỳ không còn ở ngoài cửa, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực đi ra. Đến cửa phòng ngủ liền dừng lại, rồi rảo có nên đi vào hay không, do dự một lúc lại rồi rảo thêm nửa ngày mới đẩy ra cửa phòng ngủ, trưng ra bộ dáng tươi cười với Từ Từ Kỳ đang nhìn vẫn kiên nói: "Từ Kỳ, chị còn chưa ngủ sao?"

Từ Từ Kỳ để văn kiện đang cầm trên tay lên trên bàn cạnh giường, nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, đến đây, tôi kiểm tra xem trên người em có bị thương ở đâu không."

Bộ dáng tươi cười của Nguyên Họa trong thoáng chốc liền cứng ngắc, gượng cười nói: "Không có bị thương, thật sự không có. Chúng ta đi ngủ sớm đi, ngày mai chị còn phải đi làm nữa mà? Sớm đi nghỉ ngơi đi." Nói xong trong nháy mắt liền đi đến bên kia giường, chui vào ổ chăn. Cuộn mình chặt, giống như rất sợ Từ Từ Kỳ sẽ có ý đồ bất chính gì đối với nàng vậy.

Từ Từ Kỳ nhìn động tác liên mạch của Nguyên Họa, cũng không phản ứng, chỉ thầm nghĩ, có đôi khi trêu đùa tiểu rùa một chút cũng là một thú vui tiêu

hiển, nhìn phản ứng như thế của Nguyên Họa, trong lòng ngầm vui vẻ không nói nên lời a!

Nguyên Họa nhắm mắt lại, tận lực không để cho mình nghĩ bên người còn có Từ Từ Kỳ tồn tại. Trong ấn tượng của nàng, Từ Từ Kỳ vẫn luôn là thụ, mà nàng mới là công quân. Thế nhưng gần đây làm sao vậy không biết, vì cái gì luôn là nàng bị đùa giỡn, bị ăn đây?

Trong lòng Nguyên Họa bất bình, nàng mới là công quân, địa vị này không thể thay đổi, càng nghĩ thì càng không cam lòng, xoay người một cái, lại xoay người thêm một cái, đặt Từ Từ Kỳ dưới thân nói: "Từ Kỳ, đã lâu chúng ta không có thân thiết a..."

Từ Từ Kỳ càng phát ra yêu mị nhìn Nguyên Họa cười, thấy nụ cười như vậy khiến cho Nguyên Họa cảm thấy kinh hãi, sao nàng lại cảm thấy sống lưng lạnh lạnh đây chứ?

Ngay lúc Nguyên Họa đang phân tâm, Từ Từ Kỳ một cái xoay người lại đặt Nguyên Họa dưới thân, tà mị nói: "Thế nào, Nguyên Họa em không vừa lòng sao? Có phải lần trước còn chưa cho em ăn no hay không, cũng đúng nha, cũng đã qua lâu như vậy, cũng nên đói bụng rồi!" Cô ý tăng thêm âm lượng ở "đói bụng rồi".

Nguyên Họa thầm kêu không tốt, muốn giãy dụa đứng dậy, Từ Từ Kỳ lại như là đã sớm dự liệu được Nguyên Họa sẽ có phản ứng như thế dường như, đè lại Nguyên Họa hai tay, phủ đến căn căn vành tai Nguyên Họa mê hoặc nói: "Nguyên Họa, đừng nóng vội như thế chứ!"

Một cổ cảm giác tê tê xông thẳng lên não, thân thể Nguyên Họa run lên, cười theo nói: "Từ Kỳ, chị biết em không phải ý này mà, chị buông em ra trước có được không?"

Từ Từ Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn Nguyên Họa càng phát ra sáng lạn tươi cười chậm rãi nói: "Không được !"

Nguyên Họa nghe xong Từ Từ Kỳ trả lời, thiếu chút nữa phun máu, ánh mắt cầu xin. Nhưng Từ Từ Kỳ vẫn không nhúc nhích, lần thứ hai cúi người xuống, hôn cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Nguyên Họa, tình tứ mút vào, đầu lưỡi linh hoạt khiêu mở hàm răng Nguyên Họa, nhảy múa cùng đầu lưỡi đỉnh hương của Nguyên Họa, hôn có chút xâm lược, không biết có phải thực sự lâu lắm không có thân thiết hay không, động tác của Từ Từ Kỳ không còn thận trọng như lần trước, ngược lại có chút vội vàng.

Nụ hôn từng chút từng chút rơi xuống trên người Nguyên Họa, áo ngủ bị cởi ra, mắt trật tự rơi ở trên sàn nhà, trên giường hai cổ thân thể đan vào cùng một chỗ.

Nguyên Họa cũng không luống cuống như lần đầu tiên, như có như không phối hợp với động tác của Từ Từ Kỳ, tuy rằng lần đầu tiên cho nàng ấn tượng không tính là quá tốt, dù sao nàng là người vô cùng sợ đau, ấn tượng của lần đầu tiên khắc sâu cũng chính là toàn tâm cảm giác đau đớn. Thế nhưng nếu như Từ Từ Kỳ muốn nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Cảm giác được Nguyên Họa đáp lại, Từ Từ Kỳ có chút vui vẻ, động tác dần dần thông thả, không phải nàng không cảm giác được Nguyên Họa có chút kháng cự, chỉ là quả thật mình rất muốn nàng. Vì để cho lần này Nguyên Họa có thể lưu lại ấn tượng tốt, Từ Từ Kỳ cũng bắt đầu chậm chậm thực hiện bước dạo đầu, không giống mới vừa rồi vội vàng như lang như hổ.

Theo đường cong trên người Nguyên Họa, nụ hôn của Từ Từ Kỳ chậm rãi hạ xuống, lúc nặng lúc nhẹ, cắn nụ hoa đỏ hồng trên đỉnh núi kia, đầu lưỡi đánh vòng dọc theo hình cung, ngậm cả nụ hoa vào miệng, sau lại chậm rãi nhả ra, tay đặt ngọn núi khác, nhẹ nhàng vuốt ve nụ hồng còn lại.

Nguyên Họa bị kích thích như vậy, kêu rên ra tiếng, cắn răng, ngẩng đầu lên hai mắt mê ly nhìn Từ Từ Kỳ đang vui đùa vào trước ngực mình, ý cười trong mắt tràn đầy cung chịu.

Nụ hôn Từ Từ Kỳ dời xuống, không nhanh không chậm, ổn định theo thứ tự. Tay theo đường cong thân thể vuốt ve, khi thì ác ý dừng lại giữ hai chân Nguyên Họa, tay như có như không mà lướt qua, Nguyên Họa kích thích khó nhịn khép lại hai chân, kẹp bàn tay đang muốn thoát đi của Từ Từ Kỳ giữa hai đùi.

Từ Từ Kỳ chuyển qua bên tai Nguyên Họa nhẹ giọng nói: "Nguyên Họa, có muốn không?"

Nguyên Họa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, trên mặt đỏ bừng một mảnh, ngượng ngùng gật đầu, hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn Từ Từ Kỳ, nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận, sao lần nào Từ Từ Kỳ cũng ác ý đối với nàng như thế?

Từ Từ Kỳ thấy đáng vẻ người vợ nhỏ của Nguyên Họa, trong lòng vô cùng thích thú, cười nhẹ ra tiếng.

Nghe được tiếng cười của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa càng nghĩ càng cảm thấy không mặt mũi nhìn mặt Giang Đông phụ lão*, công quân như nàng thật sự là làm mất mặt phe công quân.

*ý chỉ phụ huynh, trưởng bối trong nhà

Từ Từ Kỳ dừng lại động tác, rời ra.

Nguyên Họa cảm giác được thân thể đã không có sức nặng, mở mắt ra, hoang mang nhìn Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ cười cười với Nguyên Họa, đột nhiên tách hai chân Nguyên Họa ra, sau khi mở đến góc độ lớn nhất, mới chen đầu gối hai chân vào, động tác trên tay không có dừng lại, cúi người xuống, hôn nụ hoa nở rộ đầy xinh đẹp kia, tay nắm lấy nụ hoa khác, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng gấp lấy nụ hoa kia, lại dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng xoa nắn nụ hoa, cho đến khi nụ hoa đỏ tươi không gì sánh được, tay phải mới chậm rãi dời xuống.

Đầu ngón tay phải nhẹ nhàng chạm đến từng tất da thịt trên người Nguyên Họa, trắng mịn khiến Từ Từ Kỳ yêu thích không buông tay. Hoạt động tay phải của mình, lại hôn từ đỉnh núi trái sang đỉnh núi phải. Nụ hoa đỏ tươi vừa rồi giống như đang kêu gọi người đến hái, tính tình Từ Từ Kỳ không vội, vờn đầu lưỡi liếm liếm, nhẹ nhàng cắn cắn mới ngậm vào miệng mà mút lấy.

Hai chân của Nguyên Họa bởi vì khó nhịn mà cong lên, tiếng rên quanh quẩn trong căn phòng nhỏ nhỏ. Cảm thấy Từ Từ Kỳ chậm chạp không chịu vào, trong lòng khó chịu như mèo cào, thân thể bị kích thích không thể phát tán, thế nào cũng không cảm thấy đủ, cảm giác trống không. Nhưng cũng không tiện kêu Từ Từ Kỳ vào nội dung chính, chỉ có thể cắn răng để mình chịu đựng, có chút thống khổ.

Từ Từ Kỳ cũng chú ý tới biểu tình biến hóa của Nguyên Họa, bộ dáng cau mày, nàng trải qua nhiều lần rửa tội tự nhiên biết tại sao Nguyên Họa lại như vậy. Ngược lại động tác trước sau không chịu nhanh hơn, từ từ, nàng muốn làm đủ bước dạo đầu, không thể khiến Nguyên Họa giống lần trước, cảm thấy việc này rất khó xử.

Tay lướt đến dưới thân của Nguyên Họa, vuốt ve đến nơi tư mật ướt át khiến nàng mỉm cười, làm đủ bước dạo đầu, ngón trở chậm rãi đưa vào, Nguyên Họa cảm giác được dị vật, bên trong cơ thể trong nháy mắt được lấp đầy, cảm giác trống rỗng mới vừa rồi mới được loại bỏ.

Từ Từ Kỳ cảm giác ngón tay của mình được một cổ ấm áp bao lấy, chậm rãi hướng vào trong, không vội không nóng nảy. Hơi cong ngón trở, sau khi như ý nguyện nghe được thanh âm thờ mạnh của Nguyên Họa, dừng lại động tác, để Nguyên Họa thích ứng dị vật bên trong cơ thể

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 73

Thần kinh của Nguyên Họa bị từng đợt từng đợt trùng kích, kích thích khiến cả người cũng không tự chủ mà bắt đầu run rẩy.

Tay của Từ Từ Kỳ thuận theo tiếng rên của Nguyên Họa, dần dần tăng nhanh tốc độ ra vào, một dòng nước ấm từ trong người Nguyên Họa xông ra ngoài, dính trên ngón tay của Từ Từ Kỳ, thân thể cũng như dòng nước ấm xông ra, nhanh chóng mềm xuống.

Đôi mắt tan rã của Nguyên Họa dần dần khôi phục, có chút mê hoặc.

Tay của Từ Từ Kỳ còn dừng trong cơ thể của Nguyên Họa, ghé vào trên cơ thể nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, lâu sau mới chậm rãi rút ra.

"Ân hử... A..." bởi vì Từ Từ Kỳ rút ngón tay ra, Nguyên Họa rên ra tiếng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Nguyên Họa xoay người một cái áp lên Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, chị ăn em rồi, có phải nên đền cho em một chút không a?" Nàng không muốn bị người ta ăn không như vậy, đã bao lâu nàng không được ăn thịt rồi? Nên nói là nàng là một công quân, luôn bị ăn như thế là sao chứ?

Từ Từ Kỳ thực sự mệt mỏi, lười biếng nhìn Nguyên Họa, trên mặt tràn đầy quyến rũ, còn là bởi vì vừa rồi làm yêu, có chút phấn hồng. Cảm dỗ tâm hồn của Nguyên Họa, kinh ngạc ngăn người ra nhìn nhìn Từ Từ Kỳ.

Nụ cười của Từ Từ Kỳ càng ngày càng quyến rũ, lâu sau Nguyên Họa mới hoàn hồn, vội vàng cúi người xuống hôn lên đôi môi quyến rũ đỏ tươi xinh đẹp kia, ra sức mút vào, đầu lưỡi tự do khoang miệng của Từ Từ Kỳ, tỉ mỉ liếm qua từng nơi trong miệng của Từ Từ Kỳ, cùng đầu lưỡi của Từ Từ Kỳ chơi đùa cùng một chỗ.

Tay của Nguyên Họa nhẹ nhàng chạm qua từng tất da thịt của Từ Từ Kỳ, xúc cảm nhẵn nhụi khiến cho nội tâm Nguyên Họa như hàng ngàn đợt sóng đánh vào, cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, tê dại kích thích thần kinh của Nguyên Họa.

Kết thúc nụ hôn say mê, thâm tình chăm chú nhìn Từ Từ Kỳ, một lúc sau, mới tiếp tục một nụ hôn ngắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi mềm mại của Từ Từ Kỳ, chậm rãi dọc theo cánh môi nhẹ nhàng liếm lấy, vị ngọt nhàn nhạt từ trong miệng lan tràn ra, đôi môi mềm mại khiến Nguyên Họa không kìm lòng được mà muốn tỉ mỉ hôn lên, môi gần kề môi, đầu lưỡi của hai người dán chặt cùng một chỗ, sau đó chơi đùa, dây dưa.

Mỗi một cái hôn của Nguyên Họa đều cẩn thận, ôn nhu, săn sóc.

"Ừm... Hô..." Lại là một nụ hôn đầy say mê, sau khi kết thúc nụ hôn này, hai người đều thở dốc, sau khi nghỉ ngơi một hồi, Nguyên Họa nhẹ nhàng, tỉ mỉ mà hôn như mưa rào rơi xuống, mà lúc này trên người của Từ Từ Kỳ cũng rịn ra đầy đặc mồ hôi.

Từ Từ Kỳ chỉ cảm thấy tay của Nguyên Họa như có ma thuật, mỗi tất da thịt bị tay của nàng lướt qua giống như bị đốt cháy, trong thân thể dường như có gì đó muốn phá kén ra ngoài. Thở gấp không thể bình ổn khí tức, đôi mắt tràn đầy tình yêu dần dần tan rã mê ly.

Động tác của Nguyên Họa rất chặt chẽ, nụ hôn chậm rãi trượt về cổ Từ Từ Kỳ, nhẹ nhàng cắn lấy, khi thì vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, hôn đến sau tai, ngậm lấy vành tai của Từ Từ Kỳ, chậm rãi thổi khí, thổi một luồng khí ấm áp ẩm ướt vào lỗ tai của Từ Từ Kỳ thấp nói: "Từ Kỳ, thoải mái không?"

Cũng không chờ Từ Từ Kỳ trả lời, lại duỗi đầu lưỡi ra liếm dọc theo vành tai, nhẹ nhàng cắn lấy, bàn tay không an phận đặt lên ngọn núi cao ngất, nhẹ nhàng xoa nắn, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng hái lấy đỉnh núi, nơi đó đã trở nên cứng rắn mà đứng thẳng, thần thái vô cùng quyến rũ động lòng người.

"Ngô. . . Nguyên Họa. . . Ngạch. . . Nhẹ một chút. . ." thanh âm bắt ổn của Từ Từ Kỳ thoát ra từ đôi môi mềm mại.

Nguyên Họa vui đầu vào xương quai xanh của Từ Từ Kỳ, cổ sức cắn một cái, đau đến Từ Từ Kỳ kêu thành tiếng, "A..."

Sau khi Nguyên Họa trêu chọc thành công, lại đưa ra đầu lưỡi cắn thận liếm lấy, lượn xung quanh một vòng, hai tay trêu chọc hai ngọn núi cao ngất kia, khi nặng khi nhẹ mà xoa bóp, khi thì trêu chọc hai hạt đậu cứng rắn kia, dùng ngón tay nhẹ nhàng chèn ép.

Trong đầu Từ Từ Kỳ trống rỗng, nàng biết mình không ngừng muốn những thứ này, trong thân thể cảm giác trống rỗng, muốn thứ gì đó lấp đi.

Muốn Nguyên Họa cho nàng nhiều hơn, vận vẹo thân thể phối hợp động tác của Nguyên Họa, trong lòng oán giận tốc độ của tiểu rùa.

Nàng cảm thấy thân thể của chính trở nên kỳ lạ, hoàn toàn không giống là của mình. Hiện tại cũng không chịu nổi một hành động trêu chọc nhỏ nhỏ của Nguyên Họa, thân thể của mình vô cùng nóng, từng dòng điện tán loạn trong cơ thể, tùy theo động tác trên dưới của Nguyên Họa mà phập phồng.

Nụ hôn tinh tế của Nguyên Họa vẫn tiếp tục rơi xuống, trong lúc vui đầu giữa hai ngọn núi, nhìn hai hạt đậu đỏ, liền muốn tinh tế nhắm nháp một phen.

Tâm động không bằng hành động, cắn một hạt đậu đỏ, dùng sức mút vào, lại nhả ra, lặp lại vài lần, hai cái tay cũng không dừng động tác, một tay từ từ trượt xuống, một tay tàn sát bờ bãi một trong hai ngọn núi kia.

Tiếng rên của Từ Từ Kỳ dần dần phát ra, thanh âm rên rỉ trong miệng chậm rãi gia tăng, "Ừm...Ừm..."

Tay của Nguyên Họa nhẹ nhàng chạm đến hoa viên đầy mê hoặc kia, nguồn suối nơi đó đang chậm rãi chảy ra. Trên tay dính đầy nước suối, nụ cười trên mặt càng sâu. Dòng nước cuộn cuộn không ngừng chứng tỏ Từ Từ Kỳ đã động tình với nàng.

Thân thể của Từ Từ Kỳ giống như có một luồng điện mạnh mẽ chạy qua, cảm giác tê dại vui sướng cuốn quét toàn thân. Thân thể tê dại, vô lực tùy ý Nguyên Họa trêu chọc.

Nụ hôn chậm rãi dời xuống, dừng ở vùng rốn một lúc, lượn một vòng, khi nặng khi nhẹ, hôn không nhanh không chậm, lại khiến cho Từ Từ Kỳ có chút đè nén.

"Họa. . . A... Ngạch... Em nhanh lên một chút..." Rơi vào đường cùng, Từ Từ Kỳ chỉ có thể mở miệng khẩn cầu, điều này thật sự là rất hành hạ người ta.

Dường như gian kế của Nguyên Họa thực hiện được, hiện ra một nụ cười đầy tà mị.

Nguyên Họa đột nhiên dừng động tác lại, ngồi dậy kéo nửa người của Từ Từ Kỳ lên, đưa hai chân xinh đẹp của Từ Từ Kỳ lên vai mình, hai tay nắm lấy eo của Từ Từ Kỳ, nâng nửa người dưới của Từ Từ Kỳ lên, khiến cho nơi tư mật của nàng càng gần mình.

Cúi xuống, hôn lên cửa động chảy ra dòng suối róc rách, khiến cho mật ngọt toàn bộ chảy vào miệng, dùng sức mút vào.

"A... Ừm... Họa..." Từ Từ Kỳ kêu ra, âm thanh rên rỉ đứt quãng từ miệng truyền ra khiến nội tâm Nguyên Họa kích động như sóng biển mãnh liệt ập vào.

Tiếng rên rỉ cùng thờ dốc của Từ Từ Kỳ bỗng chốc tăng lên.

Đầu lưỡi bắt lấy âm đế, nhẹ nhàng cắn lấy.

Nguyên Họa cuộn lại đầu lưỡi của mình, chậm rãi đưa vào trong cơ thể của Từ Từ Kỳ, lại chậm rãi lui ra, sau khi lặp lại vài lần, liền dần dần tăng nhanh tốc độ, ra vào liên tục. Khu vực mẫn cảm nhất, bị Nguyên Họa dùng ngón tay giữ lấy.

Từ Từ Kỳ cảm giác trong cơ thể mạnh mẽ co rút, theo một tiếng "A..." hét lớn của Từ Từ Kỳ. Một dòng nhiệt lưu xông ra ngoài, toàn bộ rơi vào miệng của Nguyên Họa.

Nguyên Họa giống như đứa nhỏ được cô vũ, nâng cơ thể mềm mại tê liệt không còn sức lực của Từ Từ Kỳ dậy, hôn lên đôi môi đỏ tươi xinh đẹp, mạnh mẽ kích động mà hôn, không giống nụ hôn dịu dàng che chở như trước.

Thú tính dần dần lộ ra, Nguyên Họa không khống chế được dục vọng trong cơ thể, muốn giành được nhiều hơn.

Như sói mà chèn ép thân thể mềm mại của Từ Từ Kỳ, hung hăng cắn xé, vô cùng mãnh liệt mà cắn lấy, mồ hôi trên người tùy ý rơi xuống giường trở thành một dấu vết rục rờ.

Từ Từ Kỳ cảm thấy khi Nguyên Họa làm chuyện này liền trở nên không giống nàng, trong lúc làm việc này, Nguyên Họa vô cùng bá đạo, bá đạo khiến cho Từ Từ Kỳ luôn cho rằng đây mới thật sự là Nguyên Họa.

Từ Từ Kỳ không còn sức lực mà ngăn cản Nguyên Họa, chỉ có thể mặc cho Nguyên Họa trêu chọc, hơn nữa cũng biết đã lâu rồi Nguyên Họa không có chạm nằng, khác với mọi ngày, đêm nay động tác của Nguyên Họa càng thêm bá đạo và mãnh liệt. Nhưng nằng ngược lại không trách Nguyên Họa, trái lại dường như trong lòng tràn đầy mật ngọt, rất ngọt ngào, chỉ ít chứng minh Nguyên Họa vẫn có cảm giác với nằng, hơn nữa cảm giác này còn vô cùng mãnh liệt.

"Từ Kỳ... Em muốn chị!" Sau khi trong miệng Nguyên Họa phun ra một câu liền tiếp tục cúi người xuống đã man cướp đoạt.

Khuôn mặt hồng hào của Từ Từ Kỳ lộ ra một nụ cười hạnh phúc, tay của Nguyên Họa đã trượt đến ngọn nguồn dòng suối dưới hạ thân, chỉ còn chờ tướng quân ra lệnh sẽ tiến quân về phía trước.

Ngón giữa của Nguyên Họa nhắm ngay cửa động, vội vàng xuyên vào, dùng đạo có chút chặt chẽ khiến ngón tay của Nguyên Họa có chút khó khăn tiến về trước.

Dị vật đột nhiên tiến vào cơ thể, khiến Từ Từ Kỳ kêu rên ra tiếng."Ồ... ưm... A..." thanh âm có chút đau đớn, lại có chút vui sướng.

Tay của Nguyên Họa dừng lại động tác, sau khi đợi được thân thể của Từ Từ Kỳ thích ứng dị vật tồn tại, mới nhẹ giọng ôn nhu hỏi: "Từ Kỳ, có thể không?"

Đôi mày thanh tú nhíu lại của Từ Từ Kỳ sau khi nghe xong câu nói dịu dàng đầy che chở của Nguyên Họa mới dần dần giãn ra, đôi môi đỏ tươi ngượng ngập nói: "Ừm, em làm đi." Sau khi nói xong liền nhắm mắt lại, sau khi nói ra lời xấu hổ như vậy, nằng thật sự xấu hổ nhìn mặt Nguyên Họa.

Hai gò má phấn hồng, khiến Nguyên Họa có chút bưng bình, động tác trên tay không dám chậm trễ, bắt đầu chậm rãi chuyển động, chuyển động ra vào nhẹ nhàng theo quy luật.

Vách tường thịt chặt chẽ trong cơ thể Từ Từ Kỳ kẹp lấy ngón tay của Nguyên Họa, xúc cảm ấm áp khiến Nguyên Họa yêu thích không buông tay, người nghiêng về phía trước, hôn lên đôi môi mềm mại của Từ Từ Kỳ, lưỡi cùng lưỡi nhảy múa, niềm dịch trong suốt xen lẫn giữa hai đầu lưỡi, lúc rời ra còn mang theo một sợi tơ trong suốt.

Động tác trên tay từ từ nhanh hơn, vách tường thịt bên trong một trận co rút, lại là một dòng điện xuyên qua toàn thân Từ Từ Kỳ, lần thứ hai càng thêm mãnh liệt, trên tay dính đầy ái dịch của hai người, thân thể giống như bị rút hết khí lực, dần dần mềm xuống.

Hai tay nắm chặt gras giường của Từ Từ Kỳ dần dần buông ra, hai mắt mê ly mà nhìn Nguyên Họa yếu ớt ghé vào trên người mình, giờ lên cánh tay vô lực nhẹ tay vuốt đầu của Nguyên Họa.

Còn có thể cảm giác dị vật dưới thân còn chưa rời ra, mềm mại liếc mắt trừng Nguyên Họa.

Nguyên Họa thật sự là cực kỳ mệt mỏi, ghé vào trên người của Từ Từ Kỳ, vui đầu không thấy cái liếc mắt dịu dàng kia.

Hồi lâu sau mới chậm rãi rút ngón tay chôn sâu trong cơ thể của Từ Từ Kỳ ra, thở phì phò, đứng dậy đến rồi WC bùng tới một chậu nước ấm và một cái khăn lông, cẩn thận tỉ mỉ lau khô đôi môi sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi trên cơ thể Từ Từ Kỳ, lúc nhẹ nhàng lau qua hạ thân, thân thể mềm mại của Từ Từ Kỳ nhẹ nhàng run lên một chút.

Nhìn thấy loại phản ứng này của Từ Từ Kỳ, Nguyên Họa liền trêu đùa: "Từ Kỳ, em còn chưa cho chị ăn no sao?"

Từ Từ Kỳ hờn dỗi bức tức trừng mắt Nguyên Họa, có lẽ bởi vì thân thể thực sự vô lực, cái liếc mắt này rơi vào trong mắt của Nguyên Họa chính là câu dẫn trắng trợn.

Thế nhưng Nguyên Họa không phải người không có kỷ hậu quả, nếu như lại muốn Từ Từ Kỳ nữa, như vậy chỉ sợ ngày mai Từ tổng tài Từ thị cũng phải ở trên giường nghỉ ngơi một ngày, vội vã lau xong thân thể của Từ Từ Kỳ, lập tức bùng chậu nước đi ra ngoài, nếu không ra, nằng sợ nằng không nhận được lại muốn Từ Từ Kỳ một lần.

Đến WC tắm nước lạnh một trận, vứt bỏ những cảm xúc mãnh liệt vừa rồi ra khỏi đầu, sau khi hưng hăng nhéo bản thân vài cái, mới vứt hết dục vọng không an phận trong đầu.

Sau khi về đến phòng ngủ, bò lên giường nhìn thấy Từ Từ Kỳ đã sớm an tĩnh mà ngủ. Cúi người khẽ hôn lên trán của Từ Từ Kỳ, kéo chăn nghe được hương vị quen thuộc, lơ mơ, mí mắt nặng dần, nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi.

Bởi vì vừa mới làm yêu, một đêm này tự nhiên hai người ngủ cũng ngọt ngào gấp đôi.

Khoe miệng hai người hiện ra một độ cong có thể thấy được, hiện tại hai người đều mơ thấy mộng đẹp, hơn nữa còn là giấc mộng có tôi có em!

Mấy chương H edit lâu kinh TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 74

Nguyên Họa mở hai mắt ra, trời đã sáng, nhìn Từ Từ Kỳ nằm bên cạnh, lấy tay vén vài sợi tóc tán lác trên trán của Từ Từ Kỳ, khẽ hôn một cái.

Nhẹ nhàng xuống giường, lấy ra một bộ đồng phục đi làm màu xanh lam đậm mặc vào, mới nhẹ nhàng nhón chân đi ra khỏi phòng ngủ, thuận tay khép cửa lại.

Đến phòng tắm rửa mặt xong mới đến phòng khách đổi một đôi giày mới đi ra ngoài. Đến quán điểm tâm ở ngã tư đường mua bữa sáng cho Từ Từ Kỳ rồi chạy nhanh trở về, thấy Từ Từ Kỳ vẫn còn ngủ say, cũng không đành lòng đánh thức nàng, tự mình ăn bữa sáng rồi vội vã chạy đến Tiêu thị đi làm.

Từ Từ Kỳ sáng sớm tỉnh lại, thân mình đau nhức, ở trong lòng oán thầm Nguyên Họa, đều do tối hôm qua người nọ đã man như vậy, lại còn không hề tiết chế muốn nàng nhiều lần như vậy, mới dẫn đến ngày hôm nay nàng toàn thân đau nhức. Nhìn nhìn căn phòng trống rỗng trong lòng lại hơi có chút mất mát.

Mặc quần áo vào, mới phát hiện trên cổ của mình đều là chứng cứ của người nọ để lại sau cuộc vui tối hôm qua, trong lòng nàng thực sự bất đắc dĩ, này muốn nàng như thế nào ra cửa a? Dấu hôn rõ ràng như vậy, ở tủ quần áo tìm ra một cái khăn lụa thắt ở trên cổ mới hài lòng mà soi gương, hết thấy đều xử lý ổn thỏa mới phát hiện trên bàn cơm dọn sẵn bữa sáng, bên cạnh còn có tờ note.

Từ Từ Kỳ cầm lấy tờ note nhìn vào nội dung phía trên, hiểu ý cười, trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Bỏ bữa sáng vào lò vi sóng hâm nóng lại, ăn xong bữa sáng mới chậm rãi ra khỏi phòng trọ. Xuống lầu, ngồi lên xe, khởi động, chạy tới Từ thị.

Nguyên Họa đã không còn sốt nữa, chỉ còn chút ho khan. Đến Tiêu thị, ngồi còn chưa nóng cái mông thì nhận được điện thoại Nguyên ba gọi tới.

"Alo, ba, có chuyện gì không?" Nguyên Họa ngồi trên ghế làm việc cầm điện thoại di động hỏi.

"Nguyên Họa, ông nội kêu ba gọi cho con, nói ba ngày sau con tới chỗ ông, ông có chuyện trọng đại cần tuyên bố."

Thanh âm của Nguyên ba từ ống nghe điện thoại di động chậm rãi truyền đến, cực kỳ nghiêm túc.

Nguyên Họa ngây ra một hồi sau mới vội vàng nói: "Dạ, con đã biết. Ba, còn có chuyện gì nữa không?"

"Có thời gian về nhà một chuyến, ba có chuyện muốn hỏi con!" Nguyên ba do dự một chút, rồi cũng quyết định nói ra khỏi miệng. Nghi ngờ trong lòng của ông, chỉ có Nguyên Họa mới có thể giải đáp a.

Nguyên ba đến bây giờ cũng không thể tin tưởng đứa con gái bảo bối này của ông sẽ đồng ý với quyết định của Nguyên lão để cho nàng kế thừa Nguyên gia, con gái của ông, làm sao ông lại không biết đây? Làm sao có thể đồng ý bị người trói buộc đây?

Nguyên Họa trầm tư một chút mới chậm rãi nói: "Dạ, con đã biết. Ba, bên này con còn có việc, cúp máy trước. Tạm biệt." Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, cầm điện thoại tìm số của Hà Gia Tuấn, gọi qua, đờ đờ vài tiếng cũng không có người nghe.

Nguyên Họa tuyệt không lo lắng, cúp điện thoại, để ở trên bàn làm việc, đi xử lý văn kiện, không ngoài dự liệu, chỉ chốc lát điện thoại di động lại bắt đầu có quy luật mà rung lên.

Dùng tay phải không nhanh không chậm cầm lấy điện thoại di động, nhấn nút trả lời.

"Alo, Nguyên Họa, tìm anh có chuyện gì?" thanh âm của Hà Gia Tuấn từ điện thoại di động truyền đến.

Nguyên Họa nghe xong cười nhẹ một cái nói: "Anh Hà, em còn có chuyện muốn nhờ anh, cũng không biết anh có thể giúp hay không?"

Kế hoạch trong lòng Nguyên Họa, lần trước nhưng lại quên mất chuyện quan trọng này. Cũng may hôm nay bỗng nhiên nhớ ra, còn kịp, chỉ cần giải quyết xong những việc này, nàng và Từ Từ Kỳ có thể chân chính ở cùng một chỗ.

"Được rồi, em nói đi, có chuyện gì cần anh hỗ trợ, có thể giúp anh nhất định sẽ giúp em." Hà Gia Tuấn rất là nghĩa khí nói, ai bảo người cần hắn giúp một tay lại là Nguyên Họa, em gái mà hắn thương yêu đây chứ.

Nguyên Họa tỉ mỉ giao sự tình cho Hà Gia Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm, vừa đi ra cửa phòng làm việc chỉ thấy bên ngoài loạn thành một đoàn, nàng cau mày đi ra ngoài, quát với mọi người: "Các người đang làm gì vậy, còn không mau quay về chỗ của mình làm việc, có phải là muốn công ty đuổi việc không?"

Mọi người vừa quay đầu, thấy Nguyên Họa thân thể nhỏ nhỏ đứng thẳng thẳng lưng trừng mắt nhìn bọn họ, tuy rằng người ta thân mình nhỏ nhỏ, thế nhưng địa vị so với bọn họ đều cao hơn nhà, bất đắc dĩ, người ta là tổng giám đốc, một câu nói có thể quyết định người đi hay ở, thế nên chỉ có thể ngoan ngoãn trở lại chỗ của mình chăm chỉ làm việc.

"Tiểu Vi, chị đến phòng làm việc của tôi đi." Nguyên Hòa nói với thư ký của mình, xoay người liền đi vào phòng làm việc.

Tiểu Vi nơm nớp lo sợ theo đuôi Nguyên Hòa vào phòng, bình thường Nguyên Hòa đều rất hòa nhã đối với mọi người, thế nhưng thái độ làm việc cũng vô cùng nghiêm cần, trong lúc làm việc cũng tương đối nghiêm khắc với cấp dưới.

Tất cả mọi người đều thích vị cấp trên Nguyên Hòa này, nhưng tự đáy lòng cũng có chút sợ hãi đối với vị cấp trên có vóc dáng nho nhỏ này.

Thủ đoạn chinh người của Nguyên Hòa, tiểu Vi tận mắt chứng kiến qua, đừng xem Nguyên Hòa một người nho nhỏ như vậy, thế nhưng thủ pháp chinh người quả thực là người bình thường không thể so bì. Cũng chính là vì đã biết thủ đoạn chinh người và năng lực công tác của Nguyên Hòa nên tiểu Vi mới bắt đầu hiểu rõ tại sao Tiểu Tiểu Dao lại để cho một cô gái trẻ tuổi như Nguyên Hòa ngồi trên vị trí tổng giám đốc. Tiểu Vi hiện tại thậm chí có thể khẳng định không có người nào có thể thích hợp vị trí tổng giám đốc này hơn Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa nhìn tiểu Vi một cái mới mở miệng hỏi: "Vừa rồi bên ngoài là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Vi thở ra một hơi, còn tưởng rằng Nguyên Hòa muốn chinh nàng chứ, thì ra chỉ là hỏi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì a? Lập tức thành thật trả lời: "Là Tiểu tổng, vừa đổ mất chạy ra ngoài..."

Tiểu Vi còn chưa nói xong, Nguyên Hòa chợt nghe đến Tiểu Tiểu Dao đổ mất, liền vội vàng ngắt lời nói: "Tiểu Dao khóc sao? Đây là có chuyện gì?"

Thấy Tiểu Vi mờ mịt lắc đầu, liền phát tay với nàng: "Được rồi, tôi đã biết. Không có việc gì, chị đi ra ngoài đi."

Tiểu Vi nhìn thoáng qua Nguyên Hòa còn đang trầm tư, nhẹ nhàng ra khỏi phòng làm việc, Nguyên Hòa thấy Tiểu Vi đã ra khỏi cửa mới cảm điện thoại di động lên gọi cho Tiểu Tiểu Dao. Đổ đổ hơn nửa ngày cũng không có người nghe, lại gọi thêm mấy lần nữa cũng như thế.

Nguyên Hòa cảm điện thoại có chút lo lắng, nàng biết có lẽ đã xảy ra việc nghiêm trọng, nếu không tuyệt đối không thể làm cho Tiểu Tiểu Dao khóc chạy ra khỏi Tiểu thị.

Tiểu Tiểu Dao chính là một người vô cùng lý trí lại rất biết khống chế tâm tình của mình, điểm ấy Nguyên Hòa có thể khẳng định.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, điện thoại di động trước sau không có phản ứng, Nguyên Hòa do dự bất an cảm điện thoại di động tựa lưng vào ghế ngồi, đầu hơi ngẩng lên, cũng không biết duy trì động tác như vậy bao lâu, rốt cuộc điện thoại cũng rung lên.

Nguyên Hòa nhanh chóng cầm lấy nhìn màn hình, nhấn nút trả lời, đặt ở bên tai nói: "Alo, Tiểu Dao, cậu ở chỗ nào?" Hiện tại nàng chỉ muốn biết Tiểu Tiểu Dao đang ở nơi nào, về phần đã xảy ra chuyện gì, gấp matter rồi nói tỉ mỉ. Hiện nay tìm được Tiểu Tiểu Dao, mới là quan trọng nhất.

Nguyên Hòa thật sự xem Tiểu Tiểu Dao là bạn tốt của mình, lúc trước biết Tiểu Tiểu Dao có tình ý đối với nàng thì có chút trốn tránh và mâu thuẫn, thế nhưng kể từ khi biết Tiểu Tiểu Dao đã có nơi có chốn thì sự trốn tránh cùng mâu thuẫn này cũng liền vì vậy mà biến mất.

Mà Nguyên Hòa chính là loại người có thể vì bạn bè mà không tiếc cả mạng, nếu thật sự xem đối phương như bạn tốt của mình, sẽ hết lòng đối đãi.

Tiểu Tiểu Dao nghe được giọng nói quan tâm cùng lo lắng của Nguyên Hòa thì trong lòng giống như được một dòng nước ấm rót vào, như tâm hồn cần cỗi có được sự an ủi. Nàng đã không nhớ rõ khi mình nhận được cú điện thoại kia thì mang theo tâm trạng gì đi tới chỗ này, trong đầu trống rỗng, nước mắt cảm không được mà chảy xuống. Nhìn người kia máu chảy đầm đìa, tim như bị ai bóp chặt, khao khát người hiện tại còn đang bên trong phòng cấp cứu là mình chứ không phải nàng, cũng vì như vậy hiện tại mới chính thức hiểu rõ được tâm ý của mình.

Cảm giác khủng hoảng lúc đó, sợ hãi, lo lắng thật lâu quán quanh nội tâm, lần đầu tiên chân tay luống cuống như vậy, lần đầu tiên hoảng loạn sợ hãi như vậy. Nàng đau lòng muốn chết, đau đến lấy tay siết chặt ngực cũng không thể bình ổn được.

Dùng âm điệu run run nói với Nguyên Hòa: "Nguyên Hòa, làm sao vậy, công ty đã xảy ra chuyện gì sao?" Hiện tại nàng không có khí lực để chống đỡ sự yếu đuối của mình, trên mặt tràn đầy mệt mỏi cùng u sầu. Nàng bây giờ một lòng tràn đầy đều đặt ở người chưa biết sống chết đang bên trong phòng cấp cứu kia.

Nguyên Hòa vừa nghe giọng nói của Tiểu Tiểu Dao, trong lòng càng nôn nóng bất an. Vội vàng nói: "Tiểu Dao, rốt cuộc cậu đang ở đâu?"

Tiểu Tiểu Dao nói địa chỉ cho Nguyên Hòa xong, đặt điện thoại một bên. Ngồi ở ghế nghỉ ngơi, dựa vào tường, hai mắt có chút tan rã nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt.

Nguyên Hòa chạy tới bệnh viện thì vẫn thấy hình ảnh như vậy, đi đến chỗ chỗ người Tiểu Tiểu Dao: "Tiểu Dao, Tiểu Dao!"

Tiểu Tiểu Dao lúc này mới hoàn hồn lại, nói với Nguyên Hòa: "Nguyên Hòa."

"Tiểu Dao, đã xảy ra chuyện gì, cậu làm sao vậy?" Giọng nói của Nguyên Hòa tràn đầy quan tâm, làm cho trong lòng Tiểu Tiểu Dao cảm thấy ấm áp, nước mắt cũng theo đó mà rơi. Ôm lấy thân thể nho nhỏ của Nguyên Hòa nghẹn ngào nói: "San San nàng, nàng đã xảy ra chuyện, bây giờ còn đang bên trong phòng cấp cứu, đã hơn một tiếng rồi."

Nguyên Hòa nghe được tên San San này, liền nghĩ tới quan hệ của Tiểu Tiểu Dao và Hồ San San, tuy rằng cũng không biết hai người này từ khi nào thì bắt đầu quen nhau. Vỗ vỗ lưng Tiểu Tiểu Dao nói: "Không có chuyện gì, không phải bác sĩ còn đang cấp cứu sao? Sẽ không có chuyện gì."

Nguyên Họa không có hỏi vì sao Hồ San San bị thương, mà lại bị thương nghiêm trọng như vậy, hiện tại còn đe dọa đến tính mạng. Nhiệm vụ của nàng bây giờ là an ủi người này thật tốt, xem bộ dạng của Tiêu Tiểu Dao sợ là bị kích thích không nhỏ. Dưới đáy lòng âm thầm thở dài một hơi, nếu là mình cũng bị thương thành như vậy, có phải Từ Từ Kỳ cũng sẽ phản ứng như Tiêu Tiểu Dao không?

Trần an Tiêu Tiểu Dao xong mới cùng Tiêu Tiểu Dao chờ ở cửa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, Tiêu Tiểu Dao vội vàng đứng lên, đi ra phía trước kéo bác sĩ lại hỏi: "Bác sĩ, người bên trong hiện tại thế nào?"

Bác sĩ lắc đầu, thở dài một hơi, còn chưa nói, thân thể Tiêu Tiểu Dao đã mềm nhũn quy xuống. Nguyên Họa lạnh tay lẹ mắt đỡ thân thể đã vô lực của Tiêu Tiểu Dao hoảng sợ kêu: "Tiểu Dao!"

Bác sĩ rõ ràng cũng bị phản ứng của Tiêu Tiểu Dao làm hoảng sợ, vội vàng cùng Nguyên Họa đỡ Tiêu Tiểu Dao đến ghế nghỉ ngơi ngồi xuống.

Tiêu Tiểu Dao không có để ý tới thân thể yếu đuối vô lực của mình, nắm lấy cánh tay bác sĩ nói: "Bác sĩ, nàng rốt cuộc thế nào? Không thể cứu sao?"

Bác sĩ nghe xong Tiêu Tiểu Dao nói, mới biết được thì ra là Tiêu Tiểu Dao hiểu lầm ý của mình, vì vậy mở miệng giải thích: "Cũng không phải, người bị thương đã cứu trở về, tình huống hiện tại cơ bản cũng ổn định rồi. Chỉ là..." Bác sĩ do dự một chút, về mặt khó xử, vừa định muốn mở miệng nói đã bị Tiêu Tiểu Dao ngắt lời: "Chỉ là cái gì?"

"Gây người bị thương bị va chạm nghiêm trọng, e rằng... đời này cũng sẽ không thể tỉnh lại, cũng chính là chúng ta hay nói người thực vật." Bác sĩ cũng không dám nói chắc chắn, dù sao cũng có khi người thực vật sẽ tỉnh lại.

Sau khi Tiêu Tiểu Dao nghe xong, đầu óc trống rỗng, người thực vật! Nàng sẽ biến thành người thực vật.

Nguyên Họa nhìn Tiêu Tiểu Dao như vậy, trong lòng vừa đau lòng vừa chua xót, người bên trong kia còn là bạn tốt mình mới quen không lâu, hai người bọn họ có thể bên nhau, tự đáy lòng Nguyên Họa cũng vui mừng. Thế nhưng ý trời ai đoán được, ai cũng không ngờ một cô gái điềm đạm không màng danh lợi như Hồ San San, sẽ bị người đã thương đến nỗi trở thành một người thực vật, tay Nguyên Họa siết chặt, nhưng vẫn duy trì lý trí hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, tôi nhớ cũng có vài trường hợp người thực vật tỉnh lại đúng không?"

Bác sĩ cau mày gật đầu một cái nói: "Ừ, đúng vậy. Người thực vật có thể nghe được động tĩnh bên ngoài. Người nhà tốt nhất nên dành nhiều thời gian trò chuyện với người bị thương, tìm những người hoặc sự việc nàng quan tâm đến nói với nàng, nếu như ý chí muốn thức tỉnh của người bị thương đủ lớn cũng sẽ có khả năng tỉnh lại." Thế nhưng trong lòng bác sĩ cũng rất rõ ràng, cơ hội người thực vật có thể tỉnh lại cũng không nhiều.

Tiêu Tiểu Dao nghe được Hồ San San còn có thể tỉnh lại, trong mắt lóe lên một tia sáng, cuống quýt mà hỏi: "Như vậy, bây giờ chúng tôi có thể đi vào nhìn nàng một chút không?"

Bác sĩ suy nghĩ một chút gật đầu nói: "Ừ, có thể. Thế nhưng thời gian không nên quá lâu, hiện tại người bị thương cần nhất là yên tĩnh và nghỉ ngơi."

Tiêu Tiểu Dao gật đầu, đứng lên đi vào phòng bệnh.

Nguyên Họa lại cùng bác sĩ nghe ngóng một chút tình huống hiện tại của Hồ San San, nói cảm ơn cùng bác sĩ cũng đi vào phòng bệnh. Thấy người trên giường bệnh kia mặt không có chút máu, trong lòng không tự chủ mà khó chịu.

Đi tới giường bệnh ngồi bên cạnh Tiêu Tiểu Dao, hai tay khoát lên vai Tiêu Tiểu Dao, nhẹ giọng nói: "Tiểu Dao, cậu đừng lo lắng. San San nàng sẽ tỉnh lại, nàng nhất định sẽ tỉnh lại! Cậu cũng mệt mỏi rồi, về sớm một chút đi. Bác sĩ nói hiện tại San San cần nhất là nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta trở lại xem nàng đi."

Tuy rằng Tiêu Tiểu Dao không muốn đi, thế nhưng hiện tại Hồ San San thực sự cần nhất chính là tịnh dưỡng. Chỉ có thể để mặc cho Nguyên Họa kéo nàng ra khỏi phòng bệnh, đưa nàng về nhà.

#vote :3

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 75

Sau khi Nguyên Họa đưa Tiêu Tiểu Dao về nhà, cũng không có vội vã quay về công ty, mà là về phòng trọ của mình.

Cầm túi văn kiện lần trước Nguyễn Hữu Quốc đưa cho nàng, đón xe đến cục thuế vụ. Lấy điện thoại ra tìm được số lần trước Hà Gia Tuấn cho nàng, sau khi gọi, nói: rõ ý đồ với đối phương.

Chỉ chớp lát, người nọ đã đi ra. Sau khi thấy Nguyễn Hòa thì nhiệt tình nói: "Ồ, Nguyễn Hòa, đã lâu không gặp."

Kỳ thực người này cũng có quen biết với Nguyễn Hòa, chẳng qua là không thân lắm, lúc trước học cao trung* có gặp mấy lần mà thôi.

*Trung học phổ thông

Nguyễn Hòa cười cười, nàng cũng không nghĩ tới người ở cục thuế vụ kia lại là Vương Đạt. Nhìn Vương Đạt nói: "Không ngờ anh Hà nói: là anh a! Chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp rồi?"

Vương Đạt lại vừa cười nói: "Đúng là mấy năm, từ sau khi tôi tốt nghiệp cao trung, chúng ta đã không còn gặp mặt. Không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp mặt. Nhưng mà Nguyễn Hòa, em hiện tại và lúc học cao trung cũng không khác biệt a, vóc dáng vẫn nhỏ nhắn như vậy, ha ha..."

Vương Đạt và Hà Gia Tuấn đều lớn hơn Nguyễn Hòa hai khóa, cùng học chung trường cao trung. Lúc Nguyễn Hòa học lớp mười và Nguyễn Hòa hiện tại trừ ra tính trẻ con trên mặt, còn lại không có gì khác biệt.

Nhưng Nguyễn Hòa người ta nghe Vương Đạt nói: như thế, đáy lòng không vui. Chỉ là biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ cười cười, theo Vương Đạt đi vào cục thuế vụ.

Vương Đạt lăn lộn trong cục thuế cũng khá tốt, ngắn ngủi vài năm leo lên được vị trí cục phó, đương nhiên trong đó tự nhiên không chỉ nhờ năng lực, còn cần bối cảnh mới có thể leo nhanh như vậy.

Tỉ mỉ mà nói: thì bạn bè mà Nguyễn Hòa quen biết, đa số đều là nhân vật trong nhà có bối cảnh. Hoặc là phú nhị đại, hoặc là quan nhị đại. Trong đó cũng không thiếu người có năng lực, ví dụ như Từ Kiều, Hà Gia Tuấn, năng lực không lộ ra ngoài nhưng thực tế đều là hơn người bình thường.

Sau khi đi tới phòng làm việc của Vương Đạt, Nguyễn Hòa đưa văn kiện cho Vương Đạt. Sau khi Vương Đạt cầm văn kiện lên, nhìn mấy lần, biểu tình trên mặt thay đổi, lại khôi phục bình tĩnh hỏi: "Nguyễn Hòa, mấy thứ này ở đâu em có được?"

Nguyễn Hòa chỉ cười nhẹ, cái gì cũng không nói.

Vương Đạt tự nhiên biết ý của Nguyễn Hòa, cũng không ép buộc. Nhưng trong lòng vẫn còn do dự không dám quyết định, lúc này Nguyễn Hòa mới lên tiếng nói: "Vương Đạt, anh cam tâm chỉ làm một cục phó sao?"

Ý của Nguyễn Hòa rất rõ ràng, Vương Đạt cũng là người thông minh. Đúng vậy, làm sao hắn có thể cam nguyện chỉ là một cục phó, lần này là một cơ hội. Chẳng qua là sơ hở lớn như vậy, vậy mà trong cục thuế vụ không ai phát hiện, chuyện này không phải chuyện đùa. Thế nhưng đối với hắn mà nói, tuyệt đối là có lợi mà vô hại.

Nhìn Nguyễn Hòa cười to nói: "Ừ, chuyện này, giao cho tôi. Đến lúc đó chờ tin tức tốt của tôi là được rồi."

Nguyễn Hòa đứng dậy cười nói: "Vậy làm phiền anh, tôi còn có chút việc, đi trước. Lần sau có thời gian sẽ mời anh ăn cơm."

Vương Đạt đứng dậy tiễn nói: "Nói cái gì, tôi mời em ăn cơm mới đúng. Đây là em giúp tôi một ân tình lớn, sau này có việc gì cứ việc phân phó, có thể giúp nhất định tôi sẽ tận lực giúp em."

Nguyễn Hòa ngược lại cũng không chối từ, gật đầu một cái nói: "Ừ, được. Tôi đi trước. Gặp lại sau."

Sau khi rời khỏi cục thuế vụ, Nguyễn Hòa mới trở lại Tiêu thị.

Đến giờ tan sở, Nguyễn Hòa không trở về phòng trọ, mà là đi về nhà. Lúc về đến nhà, Nguyên ba Nguyên mẹ đã ở nhà. Nguyễn Hòa về phòng ngủ của mình cất túi xách, mới ra ngoài nói chuyện với Nguyên ba Nguyên mẹ: "Ba mẹ, sao hôm nay hai người về sớm vậy?"

Sau khi Nguyên ba và Nguyên mẹ nhìn nhau, Nguyên ba mới lên tiếng nói: "Nguyễn Hòa, con thực sự đồng ý với ông nội, kế thừa Nguyên gia sao?"

Nguyễn Hòa nghe xong, ngược lại không phản ứng gì, lấy một trái táo từ đĩa trái cây trên bàn, rút khăn giấy lau một chút, cắn một cái, trong miệng mơ hồ không rõ nói: "Dạ, đúng vậy! Làm sao vậy?"

Nguyên ba Nguyên mẹ nghe xong, chân mày nhíu chặt.

Lâu sau mới thở dài một tiếng, vẻ mặt Nguyên ba tràn đầy u sầu nói: "Nguyễn Hòa, ba mẹ không biết vì sao con đồng ý kế thừa Nguyên gia, Nguyên gia cũng không phải dễ quản lý như trong suy nghĩ của con, thương nghiệp quốc doanh chiếm phân nửa, còn có rất nhiều mối quan hệ phức tạp rắc rối khác, tuy rằng ba mẹ đều tin con có năng lực có thể quản lý tốt Nguyên gia, thế nhưng ba mẹ đều hy vọng con có thể suy nghĩ kỹ càng."

Nguyễn Hòa là con gái bảo bối của bọn họ, làm sao cũng không hy vọng con ruột của mình bị ép trong một đồng công việc đến không thở nổi.

Nguyễn Hòa nhìn hai người gật đầu một cái nói: "Ba mẹ, con biết ba mẹ muốn tốt cho con, ba mẹ yên tâm đi. Con biết mình nên làm gì."

Sau khi nói xong câu đó, còn nghịch ngợm chuyển mắt nhìn Nguyên mẹ nói: "Mẹ, con đói bụng, mẹ nhanh đi nấu cơm đi. Con muốn ăn sườn heo chua ngọt!"

Nguyên mẹ lắc đầu, nhìn con gái dờ hoi của mình, đứng dậy đi vào nhà bếp bắt đầu bận rộn.

Nguyên ba cũng không nói gì nữa, ông biết Nguyên Hòa đã quyết định như vậy, không muốn giải thích gì với bọn họ, có hỏi tiếp cũng không có kết quả gì.

Sau khi Nguyên Hòa ăn cơm xong thì nhắn tin cho Từ Từ Kỳ, nói tối nay mình ở nhà không về được.

Sau khi tắm, trở về phòng ngủ mở máy vi tính, xem một chút, không có gì làm. Lại trở về giường, cầm văn kiện mang về từ công ty lên, xem, sau khi phê duyệt xong văn kiện, cầm điện thoại lên nhưng không thấy Từ Từ Kỳ trả lời, trong lòng có chút mất mát.

Tìm được số của Từ Từ Kỳ, gọi đi. Không người nghe, tay chậm rãi để điện thoại xuống, trong lòng có cảm giác cơ đơn khó hiểu, cảm giác này giống như cổ họng bị nghẹn gì đó, rất khó chịu.

Tình yêu luôn lo được lo mất như vậy, thường xuyên lo lắng đối phương có quan tâm mình hay không.

Nằm trên giường không có việc gì làm, điện thoại lại nửa ngày cũng không có phản ứng, cuối không thể đè nén nỗi nhớ trong lòng, đứng dậy thay đồ, sau đó cầm túi xách đi ra ngoài.

"Ba mẹ, con về đây." Nguyên Hòa đi tới phòng khách nói với Nguyên ba Nguyên mẹ.

"Bây giờ còn phải về sao, hôm nay ở nhà ngủ đi." Nguyên mẹ nhìn về hướng Nguyên Hòa nói.

Nguyên Hòa lắc đầu nói: "Không cần, con còn có việc. Con về đây."

Nguyên mẹ cũng không nói gì nữa, đứng dậy đưa Nguyên Hòa đến cửa, dặn dò một chút, thả người. Chờ cho đến người khuất hẳn sau cầu thang, mới xoay người trở lại phòng khách.

Nguyên Hòa đón xe về phòng trọ của mình, nhưng không có nhìn thấy Từ Từ Kỳ, trong lòng lại không yên, lại xuống lầu đón xe đến Từ thị. Vào thang máy, đến cửa phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, mới nhìn thấy phòng của Từ Từ Kỳ còn sáng đèn. Đi tới bên cạnh Tư Mẫn nói: "Tư Mẫn, trễ như thế còn chưa tan sở sao?"

Tư Mẫn bị âm thanh đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy Nguyên Hòa, mới lấy tay vỗ ngực than phiền: "Nguyên Hòa, là cô à? Làm tôi giật cả mình."

Nguyên Hòa lúng túng cười cười nói: "A, ngại quá ha. Đã hù cô. Từ Kỳ đâu?"

Sau khi Tư Mẫn vô cùng chế nhạo nhìn Nguyên Hòa vài lần mới trả lời: "Từ tổng đang ở trong phòng làm việc kia, mới vừa kết thúc hội nghị, cô chờ chút, chắc Từ tổng sắp ra rồi."

Nguyên Hòa bị Tư Mẫn chế nhạo cảm thấy có chút không được tự nhiên, ậm ờ trả lời một tiếng, lại nói với Tư Mẫn: "Tư Mẫn, ở đây để tôi làm được rồi, cô về đi."

Tư Mẫn ngược lại rất vui vẻ, hôm nay mình cũng đều bận rộn cả ngày, mệt đến thất lưng đều không thẳng nổi, hận không thể lập tức về nhà tắm một trận, ngủ một giấc thật ngon. Nhìn Nguyên Hòa nói một tiếng cảm ơn, sắp xếp lại một chút văn kiện đưa cho Nguyên Hòa mới vội vã đi về nhà, nàng cũng không lo lắng ngày mai sẽ bị Từ Từ Kỳ dạy dỗ nha.

Nếu là người khác kêu nàng tan sở nàng mới cần lo lắng, thế nhưng nếu như người này là Nguyên Hòa, nàng không cần lo lắng chút nào. Nàng rất thức thời, nàng tự nhiên cũng nhìn ra Từ Từ Kỳ hy vọng có nhiều thời gian ở cùng Nguyên Hòa một chút.

Nguyên Hòa nhìn thân ảnh Tư Mẫn vội vã rời đi, âm thầm thở dài một hơi, người ta đều đã tan việc, hiện tại chỉ còn ai kia nhà nàng còn trong phòng làm việc. Cầm văn kiện Tư Mẫn đưa đi đến phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, gõ nhẹ cửa phòng vài cái, sau khi nghe được thanh âm của Từ Từ Kỳ mới đẩy cửa đi vào.

"Tư Mẫn, cô để văn kiện lên bàn đi, thời gian cũng không còn sớm, cô mau về đi." Từ Từ Kỳ ngay cả đầu cũng không ngẩng, phê duyệt văn kiện trong tay nói.

Nguyên Hòa thấy Từ Từ Kỳ liêu mạng như vậy, như sương mây, buông văn kiện trong tay, đi tới phía sau Từ Từ Kỳ, tay khoát lên trên vai Từ Từ Kỳ, xoa bóp nói: "Từ Kỳ, chị cũng biết không còn sớm, sao còn chưa về à?"

Thanh âm của Nguyên Hòa rất nhẹ, thậm chí giống như gió thoảng, ngay cả Từ Từ Kỳ cũng không nghe rõ, nhưng nàng biết người sau lưng là ai, tiểu rùa tức giận rồi, nhưng hiện tại nàng thực sự không còn tinh lực quan tâm tiểu rùa có phải đang giận nàng hay không.

Ngày hôm nay, nàng bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, rất mệt, thân thể hơi về dựa về phía sau, đầu tựa ở trước ngực Nguyên Hòa, mắt hơi nhắm lại.

Nguyên Hòa cũng không nói nặng với Từ Từ Kỳ, tay dời đi, dùng ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương của Từ Từ Kỳ quan tâm nói: "Như vậy có thoải

mái một chút hay không?"

Từ Từ Kỳ hí hóp mắt, thân nhiên nói: "Ừ, đỡ chút. Sao hôm nay lại tới đây?"

Nguyên Hòa cúi người xuống, khề hôn trán Từ Từ Kỳ một cái nói: "Em gửi tin nhắn không thấy chị trả lời. Trong lòng lo lắng nên tìm đến công ty."

Từ Từ Kỳ mở mắt ra, cầm hai tay của Nguyên Hòa nói: "Xin lỗi, hôm nay quá bận rộn. Điện thoại di động để trong phòng làm việc, không nhìn thấy tin nhắn của em. Khiến em lo lắng."

Nguyên Hòa nhẹ nhàng cười, nụ cười trên mặt dần dần sâu sắc, cố sức nắm lấy hai tay của Từ Từ Kỳ nói: "Đồ ngốc, em với chị nói xin lỗi gì chứ? Sau này không được nói nữa. Chị xem thời gian cũng không còn sớm, còn cái gì chưa làm xong thì mang về nhà làm tiếp đi, cần phải trở về."

Từ Từ Kỳ mặc Nguyên Hòa nắm tay, kéo lên, mới lên tiếng: "Em chờ chút, tôi sắp xếp lại văn kiện trước đã."

Lúc này Nguyên Hòa mới ngoan ngoãn buông hai tay của mình ra, để Từ Từ Kỳ sắp xếp lại một đống văn kiện tán loạn trên bàn.

Sau khi sắp xếp xong, hai người mới tay nắm tay ra khỏi Từ thị. Lên xe, chạy về phòng trọ.

Sau khi vào phòng, Nguyên Hòa kêu Từ Từ Kỳ đi tắm trước, bản thân cầm lấy văn kiện của Từ Từ Kỳ ngồi xem. Đợi đến khi Từ Từ Kỳ tắm xong đi ra, Nguyên Hòa đã xử lý tốt hơn phân nửa văn kiện.

Lúc Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Hòa trong phòng khách vô cùng chuyên chú xem và phê duyệt văn kiện nàng cầm về, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Nhẹ nhàng đi tới phía sau Nguyên Hòa, nhìn Nguyên Hòa phê duyệt văn kiện. Lâu sau mới nhẹ giọng kêu: "Nguyên Hòa."

Nguyên Hòa nghiêng đầu cười với Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, chị tắm xong rồi à?"

Từ Từ Kỳ gật đầu, đi tới bên người Nguyên Hòa ngồi xuống, nói: "Nguyên Hòa, em có đồng ý điều kiện gì của ông nội hay không?"

Sao Từ Từ Kỳ có thể không biết ông nội nàng là hạng người gì, lần trước sau khi nghe Nguyên Hòa nói bị Từ Vạn Hồng giam lỏng, nàng đã cảm thấy không được bình thường, ông nội nàng sao có thể khinh địch như vậy mà thả Nguyên Hòa ra chứ? Nhất định là Nguyên Hòa đã đồng ý điều kiện gì của hắn rồi, Từ Từ Kỳ cảm thấy không chỉ là công trình chính phủ kia, nhất định là còn có chuyện khác.

Nguyên Hòa nín thở, không nói gì. Chỉ nhìn Từ Từ Kỳ một lúc mới chậm rãi nói: "Không có, sao chị có thể nghĩ vậy? Ha ha. Được rồi, cũng không còn sớm, chúng ta mau đi ngủ đi."

Từ Từ Kỳ bình tĩnh nhìn Nguyên Hòa một lúc, Nguyên Hòa cũng không né tránh cứ như vậy nhìn Từ Từ Kỳ, lúc này Từ Từ Kỳ mới không tiếp tục hỏi nữa. Giúp Nguyên Hòa sắp xếp lại văn kiện một chút mới cùng nhau về phòng ngủ.

Nguyên Hòa nhỏ giọng thở dài một hơi, làm sao nàng có thể để Từ Từ Kỳ biết trao đổi giữa nàng và Từ Vạn Hồng trong lúc đó chứ? Cho dù biết Từ Vạn Hồng căn bản là đang lợi dụng nàng, nhưng vẫn muốn thử sức một lần, chỉ cần có cơ hội nàng nhất định sẽ không bỏ qua. Nếu không đến lúc vô cùng bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối sẽ không sử dụng chiêu đó giải quyết vấn đề.

Hai người vào phòng, nằm trên giường, tuy rằng vẫn mang tâm sự. Nhưng mà có chút việc vẫn tự nhiên mà phát sinh, trải qua mấy lần làm yêu, Nguyên Hòa cũng tương đối rõ ràng thân thể của Từ Từ Kỳ cùng với những chỗ mẫn cảm trên người Từ Từ Kỳ, muốn chiều chuộng Từ Từ Kỳ tự nhiên cũng rất dễ dàng.

Cá nước thân mật, tình cảnh tương tự như thế cũng diễn ra hùng hực khí thế trong căn phòng nhỏ này.

Sắp xong mà chậm chạp quá ==))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 76

Ba ngày đối với người khác mà nói rất nhanh, nhưng đối với Nguyên Hòa mà nói lại rất dài.

Nguyên Hòa đón xe đến đại bản doanh Nguyên gia, đẩy cửa lớn, trong sân đã đứng đầy người của Nguyên gia, có Nguyên Hòa đã gặp cũng có Nguyên Hòa chưa thấy qua, bình tĩnh ung dung xuyên qua đám người đi tới bên cạnh Nguyên Hữu Quốc, cung kính kêu: "Ông nội!"

Nguyên Hữu Quốc từ ái gật đầu với Nguyên Hòa, chống gậy đứng lên dùng giọng trầm thấp nói: "Hôm nay gọi mọi người đến đây, là ta có chuyện muốn

tuyên bố. Ta nghĩ các con đại khái cũng đoán được là chuyện gì, nếu như vậy ta cũng không quanh co nữa, hôm nay gọi các con đến chính là muốn tuyên bố chuyện người thừa kế kế tiếp của Nguyên gia."

Nguyên Hữu Quốc vừa nói xong, phía dưới tựa như một cái nồi nổ tung, tiếng nghị luận liên tiếp không ngừng.

Nguyên Hữu Quốc cũng không ngăn cản mọi người nghị luận, chỉ là chống gậy đứng nghe một hồi, mới chậm rãi nói: "Các con im lặng đi." Lời nói không nặng, nhưng trong nháy mắt toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Nguyên Hữu Quốc chống gậy được Nguyên Họa đỡ đi tới bậc thang trên sân, mắt nhìn một đám người phía dưới mới trang nghiêm nói: "Hôm nay ta chính là muốn tuyên bố, sau này người quản lý Nguyên gia chính là Nguyên Họa, nói cách khác người thừa kế Nguyên gia chính là Nguyên Họa."

Nguyên Hữu Quốc vừa tuyên bố xong, phía dưới lập tức có người đứng ra phản đối nói: "Lão gia tử, trước không nói Nguyên Họa còn rất nhỏ tuổi, chỉ nói đến Nguyên Họa là nữ nhân, sớm muộn có một ngày nàng phải lập gia đình giúp chồng dạy con, làm sao có thể quản lý Nguyên gia chúng ta."

Trong lòng Nguyên Họa khinh bỉ đám nam nhân này, chỉ ngại là vì những người này đều là trưởng bối của nàng, mới không thể tức giận, vẫn không thể chịu nổi mà nhử mảy một cái.

Nguyên Hữu Quốc như đã sớm ngờ tới sẽ có người lấy lý do này cản trở Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia, biểu tình trên mặt không có một chút biến hóa, không nhanh không chậm nói với những người phía dưới: "Các con còn có ý gì khác nữa thì đều nói ra đi. Ta cũng không muốn đến lúc đó có người ở dưới mắt của ta làm chuyện đê tiện động tay động chân, nếu có người to gan dám làm như thế, lão gia này tuyệt đối sẽ thay Nguyên gia thanh lý môn hộ, đến lúc đó đừng trách lão gia này không để ý tới huyết thống thân tình, thủ đoạn độc ác!"

Giọng nói không nặng, lại làm cho tất cả mọi người ở đây run rẩy một chút, Nguyên Hữu Quốc là kiểu người gì, làm sao bọn họ lại không biết chứ? Nếu thật khiến lão nhân này động thủ, sợ là cuối cùng tại sao mình chết cũng không biết.

Thấy tất cả mọi người không có lên tiếng, Nguyên Hữu Quốc mới hài lòng gật đầu một cái nói: "Ta cũng không phải người không nói đạo lý, vấn đề các con nói ta cũng đã cẩn thận nghĩ tới. Đúng, các con lo lắng không có sai, trước đây ta cũng một mực phiền não vì chuyện này. Thế nhưng chỉ cần đời này Nguyên Họa không lập gia đình, là có thể giải quyết vấn đề này."

Nguyên Hữu Quốc vừa nói xong, phía dưới lại tranh cãi ầm ĩ, ai cũng không ngờ Nguyên Hữu Quốc muốn Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia mà không cho Nguyên Họa lập gia đình.

Nghĩ đến Nguyên Họa vẫn là cháu gái ông thương yêu nhất mà vẫn có thể không từ thủ đoạn lợi dụng, cảm giác sợ hãi trong lòng lại tăng lên vài lần.

Kinh ngạc nhất đương nhiên là Nguyên ba Nguyên mẹ, sau khi Nguyên ba hoảng hồn một lúc, mới kích động tiến lên nói: "Ba, ba nói cái gì? Nguyên Họa không lấy chồng, có phải ba điên rồi hay không a!"

Nguyên mẹ ở một bên níu lấy cánh tay của Nguyên ba, rất sợ Nguyên ba sẽ kích động xông tới.

Nguyên Hữu Quốc cau mày thật chặt phần nộ quát: "Khang Khải, con lui xuống cho ta."

Nguyên ba quát cường đứng tại chỗ trợn mắt nhìn Nguyên Hữu Quốc, liên quan đến con gái bảo bối của mình, sao có thể để cho nàng vì Nguyên gia hi sinh hạnh phúc cả đời mình được chứ? Tuyệt đối không thể, cho dù hôm nay làm mất sĩ diện của lão gia tử cũng không thể thỏa hiệp.

Trong lòng Nguyên Hữu Quốc có chút bức mình, con trai của mình ở trước mặt nhiều người như vậy không cho mình mặt mũi, nhưng ngược lại trong lòng cũng lo lắng, chẳng lẽ thật sự phải cãi nhau đến trở mặt với con trai của mình sao?

Nguyên Họa giống như nhìn thấu khó xử của Nguyên Hữu Quốc, thờ dãi một hơi đi đến nói với Nguyên ba: "Ba, ba đừng trách ông nội, đây là con tự quyết định, không liên quan đến ông nội, ba đi xuống trước đi. Chờ một chút ông nội sẽ nói ra nguyên nhân."

Nguyên ba không tình nguyện đi xuống dưới, thế nhưng con gái của mình đều nói như vậy, chỉ có thể đen mặt lui xuống.

Lúc này Nguyên Hữu Quốc mới chuyển mắt nhìn một vòng người phía dưới nói: "Nguyên Họa sẽ không lập gia đình, thế nhưng sẽ lấy người khác."

P phía dưới lại là một phen nghị luận, nói cái gì Nguyên Hữu Quốc để người khác ở rể Nguyên gia là một cách để đối phó, lập tức lại có người nhảy ra nói: "Lão gia tử, con nghĩ nữ nhân làm việc không quả quyết, thực sự không thích hợp làm người quản lý Nguyên gia. Hơn nữa nếu để cho người khác ở rể Nguyên gia chúng ta, con luôn cảm thấy như vậy cũng không thỏa đáng." Người này vừa nói xong nói, tiếng phụ họa phía dưới liền ừ ừ cuộn tới.

Nguyên Hữu Quốc còn chưa mở miệng nói, Nguyên Họa đã đứng ra lạnh lùng nói: "Các người ồn đủ chưa? Các người cảm thấy tôi không có năng lực, lại cảm thấy có người làm tốt hơn tôi, chúng ta cũng có thể cạnh tranh công bằng. Nếu như tôi thua, tôi nguyện ý tự động từ bỏ vị trí người thừa kế, nhưng, nếu như các người thua, nhất định phải phục ta, sau này nếu như có người dưới mắt tôi làm ra chuyện đê tiện gì, cũng đừng trách tiểu bối này không nể mặt các người!"

Người ở chỗ này ngoại trừ vợ chồng Nguyên Hữu Quốc và vợ chồng Nguyên Khang Khải không có kinh ngạc ra, những người khác đều kinh hãi trợn to mắt nhìn Nguyên Họa, đây là Nguyên Họa ôn tồn lễ độ sao, đây là Nguyên Họa không thêm để ý bất cứ chuyện gì sao? Vì sao lại khác biệt lớn như vậy.

Mọi người vẫn còn đang ngẩn ra, Nguyên Hữu Quốc mới chậm rãi mở miệng nói: "Các con còn có ý kiến gì không?"

Nguyên Hữu Quốc không lo lắng, năng lực của Nguyên Họa ông tương đối rõ ràng, chẳng qua là Nguyên Họa rất giỏi che giấu, cho nên hiện tại Nguyên Họa đã đạt tới trình độ gì, trong lòng ông vẫn không rõ lắm, ví dụ như cảnh tượng vừa rồi, ông không hề dự đoán được. Nhìn Nguyên Họa vừa bộc lộ khả năng, biểu tình trong mắt của Nguyên Hữu Quốc đều là tràn đầy khen ngợi.

Trong lòng mọi người đương nhiên cũng hiểu năng lực của người được lão gia tử chọn cũng không phải tầm thường, mới vừa rồi lại bị biểu hiện của Nguyên Họa hù dọa, tạm thời không ai dám nói gì, hồi lâu sau mới hoàn hồn, dù trong lòng vẫn không tình nguyện cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Chúng con không có ý kiến gì khác."

Nguyên Hữu Quốc đưa tay lên đẩy Nguyên Họa ra phía trước tiếp tục nói với đám người phía dưới: "Ta còn có việc muốn tuyên bố, chính là vấn đề cưới gả của Nguyên Họa. Đây cũng là chuyện vừa rồi các người thảo luận kịch liệt nhất, ta nghĩ tất cả mọi người không cần đoán nữa, Nguyên Họa thích một nữ nhân."

Nguyên Hữu Quốc mới vừa tuyên bố xong, người phía dưới trợn to hai mắt nhìn hai ông cháu trước mặt, không đến một phút tất cả đều loạn cả lên, tiếng huyên náo rồi thành một đoàn.

Nguyên ba và Nguyên mẹ hoảng hồn chốc lát, Nguyên ba kích động tiến lên kéo lấy cánh tay của Nguyên Hữu Quốc nói: "Ba, ba ở đây nói bậy bạ gì đó, cái gì gọi là Nguyên Họa thích nữ nhân, ba có ý gì? Ba không thể vì muốn cho Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia, dùng thủ đoạn hèn hạ như thế a!"

Nguyên ba vẫn cho rằng đây là vì Nguyên Hữu Quốc muốn để mọi người phục việc Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia mà nói dối, tâm tình vạn phần kích động.

Nguyên Hữu Quốc cau mày nhìn Nguyên Khang Khải, đẩy tay của Nguyên Khang Khải ra, nói: "Khang Khải, nếu con không tin có thể hỏi Nguyên Họa. Ta không cần thiết vì để cho Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia mà vu oan cho nàng. Ba ba con còn chưa đáng thẹn đến trình độ như vậy."

Nguyên ba còn chưa kịp nói với Nguyên Họa nói, Nguyên mẹ liền tiến lên kéo hai tay của Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Trong lòng Nguyên mẹ lo lắng không ngớt, bản thân chỉ có một đứa con gái, là con gái bảo bối của mình, làm sao lại, làm sao lại thích nữ nhân đây? Tại sao lại có tình yêu kinh hãi thế tục như thế chứ?

Nguyên Họa chật vật nhìn Nguyên mẹ gật đầu một cái nói: "Mẹ, ông nội nói là sự thật. Con thật sự thích nữ nhân."

Nguyên mẹ lão đảo một cái, thân thể vô lực ngã xuống, Nguyên Họa lập tức vươn hai tay ra đỡ lấy Nguyên mẹ hét lớn: "Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ, mẹ đừng làm con sợ a!" Trong nháy mắt loạn thành một đoàn, Nguyên ba lập tức tiến lên ôm lấy Nguyên mẹ từ tay của Nguyên Họa nói: "Vợ, vợ, em làm sao vậy? Em đừng tức giận, trước hết nghe Nguyên Họa nói hết lời a!" Lại quay đầu phần nộ quát Nguyên Họa: "Nguyên Họa, con mau đến nhận lỗi với mẹ a!"

Nguyên Họa cứng người, nhìn Nguyên ba Nguyên mẹ, cau mày thật chặt nói: "Ba mẹ, con thích nữ nhân, bản thân cũng không sai. Con biết có thể hai người sẽ không hiểu cho con, thế nhưng con thực sự thích nàng, cho dù khiến hai người không vui, con vẫn không thể bỏ nàng được!"

Nguyên ba đột nhiên đứng dậy, thô bạo tát một cái lên mặt của Nguyên Họa, thanh âm vang dội truyền vào tai mỗi người ở đây, một đạo hồng ấn trong nháy mắt hiện lên trên mặt của Nguyên Họa, Nguyên Họa ngơ ngác đứng tại chỗ, Nguyên ba dường như quyết tâm tàn nhẫn nói: "Tốt, được lắm, Nguyên Họa cô thực sự là có tiền đồ, Nguyên Khang Khải ta không có bản lĩnh làm ba của Nguyên Họa cô, từ nay về sau, Nguyên Khang Khải ta và Nguyên Họa cô không còn bất cứ quan hệ gì nữa!" Nói xong ôm lấy Nguyên mẹ đi ra cửa.

Mọi người đều bị động tác bất thình lình của Nguyên ba làm cho hoảng sợ, đến lúc hoàn hồn lại, mới nhìn Nguyên Họa đang kinh ngạc nhìn bóng lưng đang rời đi của Nguyên ba mà ngăn người.

Nguyên Hữu Quốc lên tiếng kêu mọi người yên lặng, còn Tô Ái Cầm đi tới bên cạnh Nguyên Họa nhẹ giọng nói: "Con à, có đau không?"

Nguyên Họa vẫn duy trì tư thế kinh ngạc như lúc nãy, không để ý đến câu hỏi của Tô Ái Cầm. Trong lòng Tô Ái Cầm cũng thực sự bất đắc dĩ, nàng cũng không ngờ con trai của mình lại kích động như vậy, cùng Nguyên Họa đoạn tuyệt quan hệ cha con, dắt cánh tay nhỏ bé của Nguyên Họa đi vào trong nhà.

Sau khi Nguyên Họa vào phòng, nước mắt mới chậm rãi từ hốc mắt chảy ra, im lặng mà khóc lên.

Tô Ái Cầm thật sự đau lòng cháu gái này của mình, lấy ra một chai thuốc giảm sưng bôi cho Nguyên Họa, làm xong mới lên tiếng: "Con à, nếu khó chịu thì cứ khóc đi. Bà nội vẫn bên cạnh con đây!"

Nguyên Họa lập tức nhào vào lòng Tô Ái Cầm khóc kể: "Bà nội, ba ba không cần con nữa, trong lòng con đau quá đau quá."

Tô Ái Cầm vuốt lưng của Nguyên Họa, nhẹ giọng an ủi, Nguyên Họa cũng khóc mệt, thanh âm dần dần giảm xuống, trở thành tiếng nghẹn ngào từ cổ họng, từ từ ngừng lại, mới ngẩng đầu lên nói với Tô Ái Cầm: "Bà nội, có phải ba ba thật sự không cần con nữa hay không?"

Tô Ái Cầm từ ái vén những sợi tóc tán loạn trước mắt của Nguyên Họa lên nói: "Đứa ngọc, ba ba con chỉ là nhất thời nói lấy mà thôi, chờ một thời gian con đến nhận lỗi, ba con sẽ tha thứ cho con, nghe lời bà nội không nên suy nghĩ nhiều."

Lúc này Nguyên Họa mới ngoan ngoãn lau sạch hai mắt đầm lệ, thẳng lưng nói: "Bà nội, con đi ra ngoài trước đây, dù sao hôm nay cũng là ngày tuyên bố con là người thừa kế."

Tô Ái Cầm gật đầu, đưa nhỏ Nguyên Họa này thật sự là hiểu chuyện đến nỗi khiến cho người khác đau lòng.

Lúc Nguyên Họa đi ra, trong sân đã không còn tranh cãi ầm ĩ như vậy, xa xa Nguyên Hữu Quốc thấy Nguyên Họa đi tới, khóe miệng hơi cong lên, liền nói với đoàn người: "Được rồi, các con còn có dị nghị gì không?" Ông đã nói rõ tất cả tình trạng của Nguyên Họa, hiện tại nhìn vẻ mặt của mọi người, đáy lòng thật ra thì vẫn không phục, chỉ là nét mặt cũng không tiện phát tác.

Nguyên Họa cũng đã thích nữ nhân rồi, cái cơ lúc trước bọn họ đưa ra cũng không có nửa điểm tác dụng. Vốn muốn đưa chuyện Nguyên Họa thích nữ nhân nói cho rõ ràng, nhưng mà lại bị Nguyên lão gia tử mạnh mẽ chặn miệng. Chỉ có thể đen mặt, đồng ý.

Nguyên Họa đi tới bên cạnh Nguyên Hữu Quốc cung kính kêu: "Ông nội!" Quay đầu rồi hướng đoàn người nói: "Vừa mới xảy ra chỉ là ngoài ý muốn, tôi ở chỗ này nói lời xin lỗi với mọi người."

Trong thời gian ngắn như vậy Nguyên Họa đã điều chỉnh được tâm trạng của mình, khiến cho người ở chỗ này đều kinh ngạc. Dưới đáy lòng mỗi người đều nghĩ đến, khả năng kiềm chế của con nóc này không phải người bình thường có thể so sánh. Cũng rất cuộc hiểu rõ tại sao Nguyên lão gia tử muốn truyền vị trí người thừa kế Nguyên gia cho Nguyên Họa.

Nguyên Hữu Quốc thấy được hiệu quả như mình muốn, khoát lên người của Nguyên Họa nói: "Như vậy từ hôm nay trở đi sự vụ lớn nhỏ ở Nguyên gia đều giao cho Nguyên Họa xử lý, các con cũng phải tích cực phối hợp với nàng, biết không?"

Đáy lòng đám người phía dưới không đồng ý nhưng vẫn gật đầu, lúc này Nguyên Hữu Quốc mới hài lòng cười nói: "Ừ, hội nghị hôm nay đến đây thôi. Các con giải tán đi."

Sau khi Nguyên Hữu Quốc thấy tất cả mọi người đều giải tán mới nói với Nguyên Họa: "Nguyên Họa, con theo ông vào phòng sách, ông giao phó chuyện của Nguyên gia cho con."

Nguyên Họa ngoan ngoãn gật đầu, cùng Nguyên Hữu Quốc đi vào phòng sách.

Đến phòng sách, Nguyên Hữu Quốc lấy ra mấy túi văn kiện nói: "Những thứ này là gia phả cùng với tư liệu về ngành nghề của Nguyên gia chúng ta, còn có một ít là ghi chép những sự kiện quan trọng, những thứ này đều là văn kiện cơ mật, cho dù là nữ nhân con yêu cũng không thể đụng vào, con có hiểu không?"

Nguyên Họa nhú mày một cái, vẫn gật đầu nói: "Con hiểu, ông nội."

Nguyên Hữu Quốc hài lòng ngồi xuống ghế, lại dặn dò Nguyên Họa tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, cùng với một ít bí mật quan trọng của Nguyên gia mới để Nguyên Họa về.

Đội Nguyên Họa đi, mới cầm lấy điện thoại trong phòng, gọi cho Nguyên ba, e là đứa con trai này của ông hôm nay tức đến điên mới ra tay đánh cháu gái bảo bối của ông, chuyện giảng hòa chỉ có thể do ông làm, ai bảo ông để Nguyên Họa kế thừa Nguyên gia làm chi? Khiến cho cha con bọn họ đều muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, chẳng qua là ông cũng không ngờ cháu gái ông lại kinh hãi thế tục mà thích nữ nhân đâu chứ.

Thở dài một hơi, đáy lòng cũng tràn đầy bất đắc dĩ, ai bảo Nguyên gia nhiều người như vậy mà ông chỉ có thể nhìn trộm cháu gái Nguyên Họa của ông làm người thừa kế làm chi. Có thể đây gọi là tự làm bậy, không thể sống đi.

Nguyên ba tát tiểu Họa kia =(

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tỉnh Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 77

Nguyên Họa kéo thân thể đầy mệt mỏi về phòng trọ, không thấy Từ Từ Kỳ, thu dọn một chút đồ đạc, muốn đến chỗ của Từ Kiều ở nhờ một đêm, sung đồ trên mặt nàng còn chưa tan, chỉ có thể né tránh Từ Từ Kỳ, ý định cũng chỉ là không muốn để cho Từ Từ Kỳ lo lắng, hơn nữa không muốn để cho Từ Từ Kỳ biết chuyện nàng kế thừa Nguyên gia.

Tâm lý trốn tránh của Nguyên Họa càng ngày càng mạnh mẽ, vốn cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, nhưng lại bị nàng làm cho nghiêm trọng thêm.

Từ Từ Kỳ đúng là một người cường thế, thế nhưng chỉ duy nhất không thể cường thế đối với Nguyên Họa. Sự lạnh lùng và lạnh nhạt của nàng chỉ thể hiện trước mặt người ngoài, còn đối với Nguyên Họa nàng dùng cả tâm lòng đầy nhiệt tình, cho nên chỉ cần Nguyên Họa có gì không bình thường thì nàng lập tức có thể cảm thấy được.

Lúc trở lại phòng trọ, không thấy Nguyên Hòa, lại gọi một cú điện thoại cho Nguyên Hòa.

Mấy ngày nay Nguyên Hòa trở nên có chút dị thường, nàng có thể cảm thấy được, như là ở chuyện phòng the mấy ngày nay biểu hiện của Nguyên Hòa đều vô cùng kích động và bá đạo, giống như muốn hòa tan nàng vào thân thể, mỗi ngày dày vò đến toàn thân nàng không còn chút sức lực nào, tư thế bước đi cũng hơi có chút mất tự nhiên. (êm đã bộc lộ bản chất -_-)

Điện thoại đổ vài tiếng thì đường giây được nối, Từ Từ Kỳ cầm điện thoại di động hỏi: "Nguyên Hòa, em đang ở đâu?"

Nguyên Hòa điều chỉnh một chút tâm tình của mình, cười đùa nói: "Em ở nhà của Từ Kiều, vợ yêu, tối nay em không về, chị ngủ sớm một chút nga."

Từ Từ Kỳ ngược lại cũng không có nghe được ngữ điệu của Nguyên Hòa không bình thường, lo lắng giảm đi mấy phần, chỉ là trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ. Thế nhưng Nguyên Hòa không muốn nói, nàng cũng sẽ không ép buộc Nguyên Hòa nói ra, sau khi dặn dò một vài chuyện mới cúp điện thoại.

Một mình ngồi ở trong phòng ngủ, sau khi suy nghĩ sâu xa sau một lát lại cầm điện thoại di động lên gọi đi.

Nguyên Hòa cầm điện thoại di động thở dài một hơi, đi tới bên cạnh Từ Kiều, ngồi xuống, cầm điều khiển TV chơi đùa.

Từ Kiều bình tĩnh nhìn Nguyên Hòa, dùng khuỷu tay đẩy đẩy nàng nói: "Nguyên Hòa, mày thật sự không định nói chuyện mày thừa kế Nguyên gia cho Từ Từ Kỳ sao?"

Tuy rằng Từ Kiều và Từ Từ Kỳ không tính là hiểu biết, thế nhưng trải qua mấy lần gặp mặt cũng khá hiểu biết, loại nữ nhân như Từ Từ Kỳ có lòng tự trọng vô cùng mạnh mẽ, không cho phép người khác lừa dối nàng. Đặc biệt Nguyên Hòa là một người đặc biệt đối với Từ Từ Kỳ, nếu đề cho nàng biết Nguyên Hòa gạt nàng chuyện lớn như vậy, chắc chắn sẽ nổi giận.

Nguyên Hòa bĩu môi, suy tư một hồi mới lên tiếng: "Ừ, tao sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với nàng." Dừng lại một hồi lúc mới hỏi: "Chuyện lần trước, mày sắp xếp sao rồi?"

Từ Kiều suy nghĩ một chút mới gật đầu nói: "Ừ, đâu vào đấy rồi. Mày dự định lúc nào ra tay?"

Nguyên Hòa cau mày tinh tế suy nghĩ, hiện tại tất nhiên vẫn chưa thể ra tay, công trình hợp tác của ba nhà công ty còn chưa hoàn thành, gấp như thế nào đi nữa cũng phải chờ tới công trình lần này hoàn thành cái, tính toán tiến độ công trình một chút, đã sắp kết thúc.

Lúc trước giúp Từ Từ Kỳ phê duyệt văn kiện, cũng nhìn thấy tài liệu có liên quan đến chuẩn bị lễ bế mạc công trình, đại khái qua một thời gian ngắn nữa có thể ra tay giải quyết tên thảo dân đáng ghét Lý Đồng Hải kia.

Từ Kiều không có quấy rầy Nguyên Hòa suy nghĩ, chỉ đến phòng bếp rót ly nước ấm cho Nguyên Hòa. Nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trước mặt Nguyên Hòa, cầm lấy điều khiển TV tìm chương trình mà xem.

Nguyên Hòa thoát khỏi suy nghĩ của mình, bụng ly nước ấm trước mặt, sau khi uống vài hớp, mới giao phó chi tiết chuyện này cho Từ Kiều, đợi sau khi làm sắp xếp xong hết, lại cầm điện thoại gọi cho Vương Đạt, cũng sắp xếp giống như vậy lại một lần.

Khỏe miệng tà ác cong lên, đột nhiên quay qua Từ Kiều nói: "A Kiều, tao có chút việc, đi trước."

Từ Kiều biết Nguyên Hòa muốn đi làm chuyện của mình, sẵn sóc mà đứng lên giúp Nguyên Hòa mở cửa nói: "Trên đường cẩn thận một chút."

Nguyên Hòa cầm lấy áo khoác mặc vào, nói một tiếng "Ừ, Tạm biệt." Liền đi ra ngoài.

Sau khi Từ Kiều nhìn thân ảnh của Nguyên Hòa biến mất sau hành lang mới quay vào trong nhà, trong lòng có chút cảm giác buồn buồn, khó chịu muốn khóc. Nguyên Hòa đã thay đổi, vì Từ Từ Kỳ mà thay đổi, Không còn là Nguyên Hòa vô dục vô cầu mà nàng biết nữa. Khoảnh khắc đó chỉ từng thuộc về Nguyên Hòa kia thôi.

Từ Kiều trở lại phòng, tắt một cái thì đi ngủ.

Nguyên Hòa đón xe đến đại bản doanh Nguyên gia, trả tiền xuống xe, đi vào sân. Hai lão nhân còn chưa ngủ, thấy Nguyên Hòa tới, chỉ từ ái cười.

Nguyên Hữu Quốc từ ái nhìn Nguyên Hòa hỏi: "Con có chuyện gì sao, trẻ như thế còn tới chỗ ông nội."

Nguyên Hữu Quốc vẫn cảm thấy có chút có lỗi với Nguyên Hòa, nếu ông không để Nguyên Hòa kế thừa Nguyên gia, Nguyên Hòa có thể có cuộc sống bình yên của nàng, thế nhưng ông lại chọn đẩy Nguyên Hòa lên con đường này.

Kỳ thực lúc Nguyên Hữu Quốc biết Nguyên Hòa thích thị nữ nhân, thì biết cuộc đời này của Nguyên Hòa không còn yên ổn được nữa, hướng chỉ người Nguyên Hòa thích còn là nữ nhân như Từ Từ Kỳ, cho dù muốn yên ổn cũng không yên ổn được.

Nguyên Hữu Quốc để Nguyên Hòa kế thừa Nguyên gia đúng là có suy nghĩ riêng, Tô Ái Cẩm cũng hiểu, nếu không cũng sẽ không ngăn cản, vì bà hiểu nên ngầm đồng ý quyết định của Nguyên Hữu Quốc. Hai người bọn họ tuy đã già, nhưng vẫn khai sáng hơn Nguyên ba Nguyên mẹ nhiều, đều là người đã nửa bước vào quan tài, chỉ muốn con cháu có thể vui vẻ, cả đời hạnh phúc bình an. Bọn họ bỏ lỡ rất nhiều, lúc còn trẻ, vì quyền thế hao phí tinh lực hơn nửa đời người, đến già mới hối hận.

Nguyễn Hữu Quốc và Tô Ái Cầm cũng không hy vọng thấy Nguyễn Hòa về già sẽ hối hận như bọn họ, nếu Nguyễn Hòa thích nữ nhân thì tùy nàng đi. Chỉ là hai nữ nhân yêu nhau, thật sự không dễ dàng a, trước không nói người ngoài nhìn vào thế nào, chỉ nói người của Nguyễn gia cũng sẽ không đồng ý, nếu không đủ mạnh mẽ, làm sao có thể bảo vệ tình yêu của hai người họ chứ?

Nguyễn Hữu Quốc không chỉ suy nghĩ cho Nguyễn gia, một phần nguyên nhân khác vẫn là vì cháu gái ông yêu thương nhất này.

Nguyễn Hòa đi tới bên cạnh Tô Ái Cầm, ngoảnh đầu lại trả lời: "Ông nội, con tới là muốn lấy tư liệu kinh doanh của Nguyễn gia xem một chút."

Nguyễn Hữu Quốc tự nhiên biết Nguyễn Hòa không chỉ đơn giản muốn xem thôi, cũng không vạch trần, đến trong phòng ngủ đưa một túi văn kiện cho Nguyễn Hòa nói: "Thứ con muốn đều ở bên trong, đêm nay cũng trễ như vậy, đừng về, ở đây cùng ông bà nội đi."

Nguyễn Hòa nhận lấy túi văn kiện ngoan ngoãn gật đầu nói: "Dạ, được. Tối nay con ngủ với bà nội, ông nội đi ngủ phòng khách đi. Hi hi..."

Nguyễn Hòa âm hiểm cười như gian kế thực hiện được, Tô Ái Cầm cũng cười phụ họa nói: "Ừ, được. Đêm nay để ông nội con ngủ phòng khách, cháu gái bảo bồi ngủ với bà nội."

Nguyễn Hữu Quốc ai oán mà nhìn Tô Ái Cầm, thế nhưng giống như người ta không phát hiện, quay mặt đi, chỉ lo trò chuyện với Nguyễn Hòa.

Nguyễn Hữu Quốc bất đắc dĩ, từ khi mình cưới vợ, vẫn đều bị ức hiếp, cũng đã qua hơn mười năm, địa vị bị nữ quyền chen ép không có chút nào thay đổi, hiện tại thậm chí còn không bằng cháu gái mình. Tô Ái Cầm đúng là ghét bỏ ông lão già yếu như ông.

Tô Ái Cầm nhìn Nguyễn Hữu Quốc già đầu còn giả bộ đáng thương, thực sự bất đắc dĩ, cháu gái của mình còn ở đây, thực sự là già mà không kính*.

*vi lão bất tôn: già mà ko biết già. Đã giải thích ở mấy chương trước :D

Lôi kéo Nguyễn Hòa đi vào nhà, Nguyễn Hữu Quốc một mình giả bộ đáng thương nhìn hai nữ nhân một lớn một nhỏ đi vào phòng, đầy lòng âm thầm ai oán số phận bi ai của mình, thê lương một mình chống gậy đi vào phòng khách. (tội nghiệp ==))

Nguyễn Hòa từ nhỏ đã ngủ cùng Tô Ái Cầm, cho nên lúc ngủ bên cạnh Tô Ái Cầm, nàng ngủ được đặc biệt an tâm, chỉ chốc lát đã ngủ say. Sau khi Tô Ái Cầm giúp Nguyễn Hòa đắp chăn thật kỹ, mới khe khẽ xuống giường, đi qua chỗ lão nhân kia.

Đi tới trong phòng khách, mới phát hiện Nguyễn Hữu Quốc còn chưa ngủ, đi tới bên cạnh Nguyễn Hữu Quốc nói: "Ông nó, nghĩ gì thế? Đã trễ thế này còn chưa ngủ."

Nguyễn Hữu Quốc ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Tô Ái Cầm mới chậm rãi nói: "Sao bà ra đây, đứa nhỏ Nguyễn Hòa kia ngủ rồi sao?"

Tô Ái Cầm ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Hữu Quốc nhẹ giọng trả lời: "Ừ, đang ngủ. Ông nó, có phải đang suy nghĩ chuyện của Nguyễn Hòa hay không a. Việc đã đến nước này, không nên nghĩ nhiều nữa, là phúc hay họa thì xem tạo hóa của đứa nhỏ kia đi, có thể làm chúng ta đều đã làm rồi. Chuyện sau này thì dựa vào chính nàng đi."

Sau khi Nguyễn Hữu Quốc nghe xong, thờ dài một hơi, xoay người lại nói: "Ừ, quên đi. Bà nó, bà đi ngủ đi."

Tô Ái Cầm gật đầu đứng lên, giúp Nguyễn Hữu Quốc trải xong chăn mới đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Hòa tỉnh giấc, phát hiện bên cạnh đã không còn thân ảnh của Tô Ái Cầm, xuống giường mặc quần áo vào, đi vào phòng bếp, phát hiện Tô Ái Cầm đang bận rộn ở phòng bếp, liền cười nói: "Bà nội, chào buổi sáng."

Lúc này Tô Ái Cầm mới quay đầu nhìn Nguyễn Hòa nói: "Sao con dậy sớm vậy, sao không ngủ nhiều một chút?"

Nguyễn Hòa lắc đầu cười nói: "Không ngủ, chút nữa còn phải đi làm mà! Bà nội làm gì ăn vậy a, thơm quá. Hi hi..."

Nhìn dáng dấp nghịch ngợm như vậy của Nguyễn Hòa, Tô Ái Cầm cũng vui theo, cười nói: "Ha ha, bà nội làm trứng trần nước sôi con thích nhất, con chờ một chút, sắp ăn được rồi."

Vội vàng một lúc mới quay qua kêu Nguyễn Hòa: "Nguyễn Hòa, đến phòng sách kêu ông nội ra ăn sáng."

Nguyễn Hòa gật đầu vui vẻ chạy ra ngoài, chạy tới phòng sách mới thờ một hơi, gõ cửa nói: "Ông nội, bà nội gọi ra ăn sáng."

Nguyễn Hữu Quốc trả lời một tiếng, chậm rãi đứng dậy, ra khỏi phòng sách, đi ra phòng khách.

Lên bàn ăn, Nguyễn Hòa lại là một trận lang thôn hổ yết.

Đường như Nguyễn Hữu Quốc và Tô Ái Cầm đã quen, chỉ lẳng lặng ăn bữa sáng của mình, chỉ có Tô Ái Cầm thỉnh thoảng thêm thức ăn vào chén của Nguyễn Hòa.

Ăn sáng xong, Nguyễn Hòa đón xe về Tiêu thị, đặc biệt ngồi xem tài liệu công trình hợp tác sắp tới với Từ thị và Lý thị.

Tiêu Tiểu Dao nghe nói Nguyễn Hòa cần tư liệu công trình này, chỉ kinh ngạc một chút cũng không có rồi rảnh quan tâm Nguyễn Hòa cần tư liệu công

trình này làm gì, hiện tại công việc ở Tiêu thị chủ yếu đều là do Nguyên Họa làm, trong lòng Tiêu Tiểu Dao chỉ tràn đầy Hồ San San còn chưa tỉnh lại kia.

Nhắc tới cũng kỳ quái, ngày thứ hai sau khi Hồ San San gặp chuyện không may, thì có một đám người mặc đồ đen đến bệnh viện thăm nàng, trận thế phô trương giống như lão đại xã hội đen. Trong đó có một người đàn ông trung niên đứng trong phòng bệnh của Hồ San San hồi lâu nhìn Hồ San San hôn mê, cái gì cũng không nói, ngay cả Tiêu Tiểu Dao bên cạnh cũng không thêm nhìn tới.

Tiêu Tiểu Dao cũng phái người đi thăm dò qua bối cảnh của Hồ San San, nhưng khiến nàng bất ngờ chính là nàng dĩ nhiên không tra được một chút tin tức nào liên quan đến Hồ San San cả, dù trong lòng nghi ngờ cũng chỉ có thể chờ người này tỉnh lại rồi hỏi, thế nhưng người này tỉnh hay không tỉnh vẫn còn là một vấn đề. Nghĩ tới đây, Tiêu Tiểu Dao không khỏi buồn bã.

Nguyên Họa chuẩn bị xong tất cả, chỉ kếm cảm điện thoại lên ra lệnh một tiếng. Chú ý một chút thị trường chứng khoán gần đây của Từ thị, trong lòng dự tính một kế hoạch.

Mà lúc này Từ Từ Kỳ đang ở trong phòng hội nghị, cầm bảng báo cáo tài chính và doanh ngạch ba tháng của Từ thị mà phát hỏa, đem từng người trong ngành đều mắng xối xả vẫn không hả giận.

Ngừng mắng, xoa xoa mi tâm, cầm dự án nói với nhân viên: "Nếu các người không thể tìm ra phương án giải quyết vấn đề thì tự từ chức rời khỏi Từ thị đi, Từ thị chúng ta không cần một đám phế vật!"

Người phía dưới nghe được thì đổ mồ hôi lạnh, từ khi Từ Từ Kỳ lên chức, bọn họ không có một ngày thoải mái, mỗi ngày đều run sợ, thường xuyên lo lắng có thể giữ được chén cơm của mình hay không.

Từ Từ Kỳ một tiếng tan họp, mọi người đều vội vàng thu dọn đi ra khỏi phòng họp. Khí tràng của Từ Từ Kỳ trong phòng hội nghị quá mạnh mẽ, vì tránh bản thân trở thành vật hy sinh vẫn nên nhanh chóng chuyển người.

Đợi mọi người đi hết, Từ Từ Kỳ mới để văn kiện trên tay xuống, phân phó với Tư Mẫn bên cạnh: "Tư Mẫn, pha giúp tôi một ly cà phê, không cần bỏ đường."

Tư Mẫn đứng lên ra khỏi phòng họp, pha ly cà phê cho Từ Từ Kỳ, đặt ở trên bàn của Từ Từ Kỳ, cung kính nói với Từ Từ Kỳ: "Từ tổng, cà phê của cô."

Từ Từ Kỳ chậm rãi bung cà phê lên uống một ngụm, lại phân phó nói: "Tư Mẫn, cô đi triệu tập hội nghị cổ đông, mời quan giám đốc đến họp."

Tư Mẫn không biết tại sao Từ Từ Kỳ đột nhiên muốn họp ban giám đốc, thế nhưng nàng là một bí thư ưu tú, không phải việc của mình cũng sẽ không hỏi thêm nữa câu, rời khỏi phòng họp đi thông báo cho cổ đông của Từ thị.

Từ Từ Kỳ để cà phê xuống, tay đặt lên bàn gỗ nhẹ, ánh mắt dần dần sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 78

Từ Từ Kỳ hôm nay mới nhìn ra thị trường chứng khoán của Từ thị xuất hiện vấn đề, nếu không phải gần đây xảy ra quá nhiều việc, loại sự tình này nên sớm được phát hiện, đều tự trách bản thân quá mức khinh thường, âm thầm phiền muộn đồng thời cũng phải nghĩ đến phương án giải quyết.

Triệu tập hội nghị cổ đông là vì muốn biết, hiện nay trong tay cổ đông của Từ thị còn có bao nhiêu cổ phần công ty, tuần ra ngoài bao nhiêu, mới có thể quyết định tốt phương án giải quyết.

Từ Vạn Hồng giữ 42% cổ phần thị Từ thị, là cổ đông lớn nhất của Từ thị, Từ Từ Kỳ ngược lại cũng không lo lắng người khác sẽ đoạt Từ thị, chỉ cần cổ phần công ty nhà nàng còn, Từ thị sẽ vĩnh viễn đều là do Từ gia làm chủ.

Từ Từ Kỳ xoa xoa mi tâm, cầm báo cáo số liệu trên tay, chờ tất cả cổ đông đều đến đầy đủ mới bắt đầu hội nghị.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng đến lễ bế mạc công trình.

Tuy Nguyên Họa cũng không phải là một người nôn nóng vội vã, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không nóng lòng trong chuyện này. Sự tình luôn luôn sẽ phát sinh thay đổi, thời gian này Vương Đạt gọi điện thoại cho nàng không dưới một trăm lần, Nguyên Họa bị Vương Đạt chất vấn đến có chút đau đầu. Trong lòng cũng dĩ nhiên cũng rất nóng nảy.

Vương Đạt thực việc không hiểu Nguyên Họa đang chờ cái gì, hẳn không giống Nguyên Họa quyền thế trước mặt còn vẫn có thể duy trì thân nhiên như thế. Trả qua năm tháng ma luyện, khiến hắn trở nên thành thực, nhưng đối với theo đuổi quyền thế lại dần dần gia tăng.

Lần này thật vất vả có một cơ hội tốt khiến tiền đồ của hắn tiến thêm một bước, vị trí cục trưởng này, hắn đợi rất bao lâu, thế nhưng vẫn bị chèn ép.

Tuy rằng nhà hắn có bối cảnh, nhưng người ta căn bản không có làm chuyện sai lầm, muốn vô duyên vô cớ có cắt chức người ta căn bản là không thể nào.

Cho nên mấy năm nay, hắn không ngừng đốc thúc bản thân, hy vọng có thêm nhiều chiến tích, nhưng mà bất kể hắn cố gắng thế nào, việc thăng chức thủy chung không tới phiên hắn.

Trải qua thời gian dài tích lũy không ít không cam lòng và oán hận, cho nên lúc Nguyên Họa nói chuyện này với hắn, hắn cơ bản hoàn toàn không suy nghĩ đã đồng ý.

Thế nhưng hắn mãi không thấy Nguyên Họa có động tác gì, vẫn lo lắng sự tình sẽ phát sinh thay đổi, trong lòng tự nhiên là vạn phần lo lắng và thấp thòm.

Lần này người của Từ thị đến dự lễ bế mạc công trình là Từ Từ Kỳ, Lý thị đến là Lý Đông Hải, mà Tiêu thị người đến lại là Nguyên Họa, khiến cho truyền thông hoảng hốt.

Nguyên Họa biết hiện tại Tiêu Tiểu Dao căn bản không yên tâm để Hồ San San một mình ở bệnh viện, cũng liền tự động đảm nhiệm việc tham gia lễ bế mạc lần này.

Nửa tháng qua, Hồ San San thủy chung không tỉnh lại, mọi người đều đã không còn ôm hy vọng gì nữa, lại chỉ có một mình Tiêu Tiểu Dao vẫn canh giữ không rời, thủy chung tin tưởng Hồ San San sẽ tỉnh lại.

Lúc tiến hành lễ bế mạc, Nguyên Họa đứng là bị không ít tức giận, đầu tiên là bị Lý Đông Hải cố ý chặn giữa nàng và Từ Từ Kỳ, sau lại bị Lý Đông Hải cố ý vô ý đụng vào cái, nhìn lại thì thấy Lý Đông Hải vẫn quần quít lấy Từ Từ Kỳ, căn bản mình không đến gần được, còn không chỉ như vậy, nhìn Lý Đông Hải đang không ngừng cợt cợt lấy Từ Từ Kỳ, ánh mắt của Nguyên Họa đều phải bốc lửa. Nhưng mà đang ở hoạt động lớn như thế này, nặng nề nàng cần phải phân rõ, cần rằng, trên mặt vẫn giữ nụ cười chịu đựng.

Từ Từ Kỳ nhìn bộ dáng tức giận lại ảm ức của Nguyên Họa, cảm thấy thực sự rất thú vị. Thế nhưng nàng cũng có mức độ, tên Lý Đông Hải vô cùng đáng ghét này, nếu không phải hôm nay có nhiều ký giả ở đây như vậy, mình có thể bị hắn ăn bớt sao?

Kết thúc lễ bế mạc, còn có một bữa tiệc tối. Đương nhiên ba người cũng phải ở đây tham gia buổi lễ tiếp theo.

"Từ Kỳ, chúng ta cùng nhau nhảy một bản đi." Vừa thấy âm nhạc vang lên, Lý Đông Hải làm một động tác khá lịch sự nói.

Lời đồn bên ngoài, đối với Lý Đông Hải mà nói chính là bội phần hưởng thụ a, nói hắn và Từ Từ Kỳ là trời sinh một đôi, trai tài gái sắc và vân vân. Hắn cũng tự nhiên chắc chắn Từ Từ Kỳ ở trước mặt người ngoài sẽ không để hắn mất mặt.

Nguyên Họa thấy một màn như vậy, rất chói mắt, tay siết chặt, để trên bàn, quay mặt không nhìn.

Từ Từ Kỳ nhũn mày nhẹ một cái, đáy lòng chán ghét. Liếc mắt thấy Nguyên Họa quay mặt đi, biết tiểu rùa lại không vui. Ở trong lòng mưu tính một chút, vẫn mở miệng cự tuyệt nói: "Ngại quá Lý tổng, hôm nay tôi đã có bạn nhảy." Nói xong liền đạp giày cao gót đi về phía Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, chúng ta nhảy một bản đi."

Từ lúc Lý Đông Hải mời Từ Từ Kỳ khiêu vũ, ánh mắt của mọi người liền tập trung trên người của Từ Từ Kỳ, trăm triệu không nghĩ tới Từ Từ Kỳ sẽ cự tuyệt lời mời khiêu vũ của Lý Đông Hải. Mà làm bọn họ càng mở rộng tầm mắt chính là, Từ Từ Kỳ dĩ nhiên tìm Giám đốc Tiêu thị khiêu vũ, Giám đốc của Tiêu thị còn là nữ, muốn mơ tưởng viễn vọng cũng không có cơ hội.

Nguyên Họa tỉnh táo nhìn Từ Từ Kỳ, thấy Từ Từ Kỳ chỉ dịu dàng cười với mình. Trong lòng tràn đầy ảm áp, đưa tay về phía Từ Từ Kỳ, khoát lên trên tay của Từ Từ Kỳ.

Bởi vì vấn đề thân cao, rất tự nhiên Từ Từ Kỳ nhảy điệu nam, Nguyên Họa chỉ có thể nhảy điệu nữ.

Theo âm nhạc dần dần vang lên, Nguyên Họa dưới sự dẫn dắt của Từ Từ Kỳ, từ từ lắc lư khiêu vũ. Rõ ràng phải là một màn rất quái dị, nhưng đến lúc ánh đèn chiếu đến trên người họ, tất cả mọi người lại cảm thấy ảm áp cùng hoà hòa không nói nên lời.

Dần dần Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ trở thành một đôi được chú ý nhất, kỹ thuật nhảy không hoa lệ, cũng không mềm mại, chỉ là ảm áp. Ca khúc chậm rãi ngừng lại, tiếng vỗ tay lại liên tiếp vang lên.

Nguyên Họa không nói được cảm thụ lúc này, nàng không thích trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý, thế nhưng hôm nay, nàng lại vô cùng vui vẻ cùng Từ Từ Kỳ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Lý Đông Hải ở một bên thấy một màn như vậy, tay siết thật chặt, khuôn mặt bắt đầu có chút vạn thọ.

Lấy điện thoại trong túi ra, gọi một dãy số, lệ khí và hơi thở gian trá trên mặt ngày càng tăng, cầm ly rượu vang lắc lắc ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tà mị nhìn về phía Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ cười nhạt.

Chỉ là hai người đang chìm đắm trong nhu tình không có để ý đến một màn này.

Sau khi tiệc tối kết thúc, Từ Từ Kỳ lên xe của công ty, Nguyên Hòa thì lên xe có rèm che Tiêu Tiểu Dao sắp xếp riêng cho nàng. Lúc này uống hơi nhiều, Nguyên Hòa cảm thấy bản thân có chút choáng, ở trên xe ngủ thiếp đi.

"Nguyên tổng, Nguyên tổng!" Cũng không biết ngủ bao lâu, Nguyên Hòa nghe được bên cạnh có tiếng gọi dồn dập, còn buồn ngủ mà vuốt mắt, qua một lúc sau mới lên tiếng: "A Kỳ, sao vậy?"

"Nguyên tổng, tôi nghĩ hình như chúng ta bị theo dõi, ngài xem chiếc xe màu đen có rèm che phía sau kia, từ lúc chúng ta đi thì nó đã theo sau, lúc đầu tôi còn tưởng tiện đường, nhưng mà bọn họ đã theo chúng ta nửa giờ!" A Kỳ có chút lo lắng nói.

Lúc này Nguyên Hòa mới hoàn hồn, xoay người nhìn thoáng qua phương hướng sau xe, chân mày cau chặt. Nhìn A Kỳ nói: "A Kỳ, anh xuống xe đi, tôi nghĩ người bọn họ muốn tìm là tôi. Anh lập tức trở về nói với Tiêu tổng tôi gặp phải phiền toái, Tiêu tổng biết nên làm như thế nào."

Dù sao A Kỳ cũng là một người đàn ông, làm sao có thể bỏ lại Nguyên Hòa như vậy? Nguyên Hòa khuyên can mãi mới thuyết phục được A Kỳ. Cảm điện thoại di động gọi một cú điện thoại cho Hà Gia Tuấn, nói một lần tình huống của mình, giao phó xong tất cả, dừng xe lại cho A Kỳ đi, xe phía sau liền lập tức vượt lên cản lại xe của Nguyên Hòa.

Nguyên Hòa ngồi trên phụ không có nhúc nhích, chỉ khép hờ hai mắt, qua một hồi trên cửa sổ xe truyền đến âm thanh, Nguyên Hòa mới chậm rãi mở hai mắt, liếc mắt nhìn nam nhân kia, hạ cửa sổ xe xuống hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Từ Hồ lúc đầu cũng bị khí thế của Nguyên Hòa làm hoảng sợ, dù sao người có thân phận như Nguyên Hòa, bối cảnh không phải là những tên côn đồ như bọn họ có thể chọc đến, chỉ là đối phương ra giá thật khiến hắn không có cách nào cự tuyệt. Hạ quyết tâm, vẫn đáp ứng.

"Ha ha, có việc gì a? Các anh em, tụi bây nói chúng ta có việc gì không?" Lâm Từ Hồ vẫn còn có chút run run, khí tràng của Nguyên Hòa khiến hắn cảm thấy có chút áp lực, nhìn không ra chỉ là một người nhỏ con như vậy, lại là một cô gái, khí tràng lại quá cường đại.

Thanh âm phụ họa của bọn người kia khiến Lâm Từ Hồ cuối cùng cũng tìm về một ít can đảm, hung ác nhìn Nguyên Hòa nói: "Nguyên tiểu thư, tôi hy vọng tốt nhất cô nên phối hợp, cũng không phiền đến anh em của tôi phải ra tay, nếu không làm cô bị thương ở đâu đó cũng không tốt, cô nói đúng không?"

Nguyên Hòa nhàn nhạt cười, mở cửa xe, chậm rãi đi xuống xe nói: "Các người muốn mang tôi đi đâu a, vậy thì mời."

Cái này cũng không chỉ có Lâm Từ Hồ sững sờ, toàn bộ mọi người đều bị cử động này của Nguyên Hòa dọa cho sững sờ. Trước không nói phản ứng của Nguyên Hòa khiến cho bọn họ cảm thấy bất an, ngay cả khí phách của Nguyên Hòa cũng để cho bọn họ đều khuất phục.

Nguyên Hòa còn rất chủ động giao điện thoại cho Lâm Từ Hồ nói: "Giữ cho kỹ, đến lúc đó cần trả lại cho tôi, đây là của mẹ tặng cho tôi. Nếu làm mất tôi sẽ gặp xui xẻo."

Nghe Nguyên Hòa nói xong, khóe miệng Lâm Từ Hồ bắt đầu co quắp, đây là ai a? Cũng không chỉ có Lâm Từ Hồ, một đám bên cạnh nghe được Nguyên Hòa nói sắc mặt cũng không tốt bao nhiêu, đều nhao nhao nói: "Nữ nhân này thật sự quá cường hãn".

Lâm Từ Hồ đưa Nguyên Hòa lên xe mới gọi cho Lý Đông Hải hỏi: "Lý thiếu, nữ nhân kia chúng ta đã bắt được, phải làm gì tiếp đây?"

Lý Đông Hải trầm tư một chút mới lên tiếng: "Trước tiên mày đưa người nhốt ở nơi nào kín đáo đi, cảnh cáo một chút, nếu nàng không nghe lời, đánh cho tào." "

Lâm Từ Hồ nghe xong Lý Đông Hải nói, đáy lòng xem thường tên đàn ông như Lý Đông Hải, nếu không phải vì tiền, hắn làm sao có thể làm việc cho loại đàn ông muốn ra tay với phụ nữ chứ! Vì số tiền kia, Lâm Từ Hồ vẫn phải nghe theo Lý Đông Hải phân phó, đưa Nguyên Hòa đến nhốt trong một nhà máy bỏ hoang.

Thế nhưng Lâm Từ Hồ cũng không phải một tên côn đồ không có đầu óc, hắn tương đối biết nhìn người, biết Nguyên Hòa nhất định không thể là con nhà bình thường, khí thế cùng khí độ kia đều không phải là người bình thường có thể bồi dưỡng ra được. Cho nên hắn tự nhiên sẽ không nghe lời Lý Đông Hải mà đánh nữ nhân này, ngoại trừ giam giữ Nguyên Hòa, không cho nàng và liên lạc với bên ngoài, ngược lại còn cho nàng ăn uống đầy đủ.

Rất nhiều tên lưu manh còn lại không hiểu tại sao Lâm Từ Hồ lại đối xử tốt với Nguyên Hòa như thế, nhưng mà bọn hắn biết đại ca làm như vậy, nhất định là có đạo lý để hắn làm như thế. Mấy năm này, cùng Lâm Từ Hồ lăn lộn cũng coi như là vui vẻ, Lâm Từ Hồ cũng chưa từng bạc đãi bọn họ, cho nên bọn họ mới quyết một lòng đi theo Lâm Từ Hồ.

Nguyên Hòa cũng không lo lắng, ăn được thì ăn, cái gì cũng không cần lo lắng, chính là không có tự do thì khá phiền.

Tiêu Tiểu Dao vừa nghe nói Nguyên Hòa bị bắt cóc, trong lòng vô cùng nóng nảy, đều tự trách gần đây mình dùng toàn bộ tinh lực trên người của Hồ San San, nếu như hôm nay Nguyên Hòa không thay nàng đi dự lễ bế mạc thì sẽ không bị bắt cóc, vô cùng tự trách. Thế nhưng bọn bắt cóc cũng chưa gọi đòi tiền chuộc a, sau khi nghe A Kỳ kể lại mọi chuyện, ý thức được sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Cảm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại cho Từ Từ Kỳ, nói rõ mọi chuyện với Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ trấn định khiến Tiêu Tiểu Dao cảm thấy có chút giật mình, giống như người mất tích không có liên quan đến Từ Từ Kỳ vậy.

Từ Từ Kỳ buông điện thoại xuống, gọi một cú điện thoại cho Lý Đông Hải. Nàng tùy tiện nghĩ cũng biết người bắt cóc Nguyên Hòa là ai, hiện tại ông nội nàng đã không cần bắt cóc Nguyên Hòa nữa. Ngoại trừ ông nội nàng, người đáng nghi nhất cũng chỉ có thể là Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải nhìn màn hình điện thoại, để điện thoại di động xuống, hẳn chính là muốn Từ Từ Kỳ nóng ruột.

Từ Từ Kỳ để điện thoại di động xuống, cắn răng, thờ dài một hơi, để điện thoại một bên, lúc này nàng cần phải trấn định, tuyệt đối không thể để cho Lý Đông Hải nghĩ nàng đang rối loạn.

Ngoài dự liệu của Lý Đông Hải, Từ Từ Kỳ cũng không có gọi lại, chỉ gọi một lần liền không có lần sau.

Lý Đông Hải cầm điện thoại di động lên, xác nhận xem có phải điện thoại của mình hết pin hay không, thế nhưng pin vẫn còn đầy. Ở trong lòng cười lạnh, thì ra Nguyên Họa trong lòng Từ Từ Kỳ cũng không có quan trọng như vậy nha!

Được một lúc sau, Lý Đông Hải mới gọi lại.

"Alo, Từ Kỳ, vừa rồi tìm tôi có việc gì sao, lúc này bạn không thể nghe điện thoại của cô, cô bỏ qua cho a." Lý Đông Hải ân cần nói vào điện thoại di động.

Từ Từ Kỳ cắn thật chặt môi dưới, lúc này Lý Đông Hải lại giả ngu với nàng, được rồi, Từ Từ Kỳ nàng ngược lại muốn nhìn hẳn có thể giả ngu tới khi nào, mở miệng nói: "Ừ, cũng không có việc gì, chính là vừa rồi người của Tiêu thị gọi điện thoại đến nói Nguyên Họa bị anh mời đi làm khách. Cho nên gọi điện thoại cho anh xác nhận thôi, nàng đang ở chỗ anh phải không?"

Lý Đông Hải ở trong lòng cười lạnh, nói vào điện thoại: "Ừ, đúng vậy, lúc này ở tiệc đêm trò chuyện với Nguyên tổng tương đối hài lòng, cho nên mời nàng đến chơi một chút. Từ Kỳ đừng để ý nha."

"Ha ha, làm sao sẽ, chỉ là Tiêu tổng gọi điện thoại nói chuyện này với tôi, nói gần đây Tiêu thị tương đối bận rộn, kêu anh sớm thả người về." Từ Từ Kỳ mặt không thay đổi nói, nghĩ thầm Lý Đông Hải anh đã muốn chơi, Từ Từ Kỳ tôi đây nhất định sẽ chơi tới cùng.

"A, đó là tự nhiên, chủ yếu vẫn là nhìn biểu hiện của Nguyên tổng, Nguyên tổng không muốn trở về, Lý Đông Hải tôi cũng không tiện hạ lệnh đuổi khách, cô nói đúng không, Từ Kỳ." thanh âm của Lý Đông Hải trở nên có chút âm u độc ác nói.

Lúc này Từ Từ Kỳ trái lại rất lạnh nhạt, nàng tin chắc hiện tại Lý Đông Hải sẽ không gây bất lợi cho Nguyên Họa, chỉ là cảnh cáo hai người bọn họ. Thế nhưng nàng và người của Từ Từ Kỳ nàng có thể tùy tiện để người khác khi dễ sao, sau khi khách sáo với Lý Đông Hải một lúc mới cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 79

Sáng sớm hôm sau đi làm, Từ Từ Kỳ liền kêu Tư Mẫn vào phòng làm việc phân phó: "Tư Mẫn, hủy bỏ tất cả những dự án hợp tác giữa công ty chúng ta và Lý thị cho tôi."

Tư Mẫn vừa nghe, lập tức nói: "Nhưng mà..."

Không đợi Tư Mẫn nói xong, Từ Từ Kỳ liền ngắt lời nàng: "Tôi nói hủy bỏ là hủy bỏ, còn nữa quỹ tài chính ba tháng của công ty chúng ta đầu tư vào Lý thị cũng lập tức ngừng lại. Nếu như những cổ đông khác có dị nghị gì, cứ bảo bọn họ đến tìm tôi."

Nói xong cúi đầu xuống, tiếp tục phê duyệt văn kiện chất đầy trên bàn.

Tư Mẫn biết mình không thuyết phục được Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ là một người tương đương cố chấp, chỉ cần là việc nàng đã quyết định làm thì tuyệt sẽ không thay đổi. Cũng có thể nói, Nguyên Họa là một xuất hiện ngoài ý muốn trong nhân sinh của Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ đã không chỉ một lần vì Nguyên Họa thay đổi sự lựa chọn của mình.

Tư Mẫn rời khỏi phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, cũng không biết Lý thị chọn gien Từ Từ Kỳ ở chỗ nào, có thể làm cho Từ Từ Kỳ bất chấp hậu quả muốn Từ thị triệt để hủy bỏ hợp tác cùng bọn họ, tổn thất của việc hủy bỏ hợp tác này cũng không nhỏ, hơn nữa nếu thật làm như vậy còn có thể chọn gien những cổ đông khác của Từ thị, rõ ràng là cái được không bù đắp được tổn thất.

Sau khi Tư Mẫn đi ra, Từ Từ Kỳ mới cầm điện thoại di động lên gọi cho Tiêu Tiểu Dao và nói cho Tiêu Tiểu Dao biết tình huống hiện tại của Nguyên Họa, để cho Tiêu Dao không cần lo lắng, nàng sẽ giải quyết việc này.

Tiêu Tiểu Dao nghe xong điện thoại trở về phòng bệnh, lại gặp được người đàn ông trung niên kia. Cau mày đi tới giường bệnh của Hồ San San lại quay sang người đàn ông nói: "Tiên sinh, ngài đã tới rất nhiều lần. Ngài và San San rốt cuộc có quan hệ như thế nào?"

Tiêu Tiểu Dao vốn chính là đại thiên kim Tiêu thị, bị người ta không để vào mắt nhiều lần như vậy, ít nhiều cũng có chút khó chịu, cố giữ cho giọng nói tự nhiên nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Sau khi người đàn ông nhìn Tiêu Tiểu Dao vài lần mới hỏi: "Cô chính là Tiêu Tiểu Dao sao?"

Tiêu Tiểu Dao sững sốt, ông chú này thật đúng là không có lễ độ, là mình hỏi ông ấy trước, chẳng những không trả lời còn hỏi ngược lại nàng. Tiêu Tiểu Dao vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt nói: "Tiên sinh, là tôi hỏi ngài trước, không phải ngài nên trả lời tôi trước sao?"

Tiêu Tiểu Dao mới vừa nói xong, một người đàn ông khôi ngô mặc tây trang màu đen đứng bên cạnh lập tức quát Tiêu Tiểu Dao: "Cô dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với đường chủ của chúng tôi sao!"

Người đàn ông trung niên vung tay lên, nói với người vừa đe dọa Tiêu Tiểu Dao: "Tiểu Lâm, không có chuyện gì. Cậu ra ngoài trước đi."

Người đàn ông mặc áo đen tên tiểu Lâm ứng tiếng nói: "Vâng, đường chủ." Liền đi ra cửa, khép cửa lại.

Tiêu Tiểu Dao cũng vẫn duy trì dáng dấp lạnh nhạt như trước, Tiêu Tiểu Dao nàng cũng không phải là kẻ dễ bị dọa, thế nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt cũng có chút sợ.

Người đàn ông trung niên có chút thương thức nhìn Tiêu Tiểu Dao vài lần mới nói: "Không nghĩ tới con nhóc San San kia lại có thể theo đuổi được một người bạn gái tốt như vậy, ha ha. Tốt tốt tốt, ha ha..."

Tiêu Tiểu Dao nghe một mình ông ta ở đằng kia không ngừng cười ha ha, thậm chí muốn trợn mắt, lời nàng vừa nói, ông chú này căn bản một lời cũng không nghe vào.

Qua một lúc sau, người đàn ông trung niên kia mới ý thức tới bầu không khí trong phòng bệnh có chút xấu hổ, ngừng cười quay sang Tiêu Tiểu Dao nói: "Tiêu tiểu thư, ta là ba của Hồ San San, Hồ Chính Hồ, cũng là đường chủ của Chính Hồ đường ở thành phố A này. Lần này San San bị người tập kích, cũng là những người trong giới ra tay, ta vốn cho rằng cùng San San đoạn tuyệt quan hệ cha con, người bên ngoài cũng sẽ không tìm mẹ con San San gây phiền toái. Không nghĩ tới mấy người này thật sự phát rồ tìm tới cửa." Khi Hồ Chính Hồ nói lên việc này thì khuôn mặt đầy giận dữ, tay nắm chặt thanh sắt ở giường bệnh.

Tiêu Tiểu Dao nghe Hồ Chính Hồ nói xong, rất muốn xông tới chất vấn ông thật nhiều, một người làm cha như ông bảo hộ con gái của mình như thế nào. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt hối hận của Hồ Chính Hồ cũng không đành lòng, bỏ qua ý tưởng xúc động trong lòng. Lặng lặng ngồi một bên, cái gì cũng không nói.

Tiêu Tiểu Dao giờ đây mới biết tại sao mình lại không tra ra bất kỳ tin tức gì của Hồ San San. Bởi vì đây là con gái của đại ca xã hội đen a! Tất cả tin tức về nàng đều được phong tỏa.

Đại ca xã hội đen! Đột nhiên trong đầu Tiêu Tiểu Dao lóe lên tia sáng, không phải Chính Hồ đường là hắc bang nổi tiếng có thể lực ở thành phố A sao? Không phải chuyện của Nguyên Họa sẽ được giải quyết sao. Lập tức quay sang Hồ Chính Hồ nói: "Chú Hồ, con có chuyện muốn nhờ chú giúp đỡ."

Hồ Chính Hồ liếc mắt nhìn Tiêu Tiểu Dao nói: "Tiêu tiểu thư có chuyện gì cứ việc nói thẳng là được rồi, cô là người rất trọng yếu trong mắt San San, có thể giúp được, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp cho Tiêu tiểu thư!"

Hồ Chính Hồ cũng đã sớm biết con gái bảo bối của mình yêu cô gái trước mắt này. Lúc đầu ông cũng không đồng ý, thế nhưng từ lúc con gái mình gặp chuyện không may, ông thấy được Tiêu Tiểu Dao ngày đêm canh giữ ở bên người Hồ San San, cho dù là một người làm cha như ông đều đối với việc Hồ San San tỉnh lại cũng không còn ôm hy vọng, thế nhưng Tiêu Tiểu Dao lại vẫn là trước sau như một không có một tia dao động.

Chỉ bằng điểm ấy cũng làm cho một người làm cha như ông cảm thấy xấu hổ, cũng tự nhiên không hề phản đối mối quan hệ của hai người nữa, cho dù cảm tình của các nàng có trái với luân thường đạo lý của xã hội. Dù sao hiện tại con gái của ông cũng chưa tỉnh lại, chỉ cần San San có thể tỉnh lại, ông liền mặc kệ thế nào, ông cũng sẽ không quấy nhiễu chuyện giữa các nàng nữa, chỉ cần con gái của ông cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.

Tiêu Tiểu Dao đem chuyện của Nguyên Họa nói cho Hồ Chính Hồ nghe, Hồ Chính Hồ nói cũng không nói một lời liền đi ra phòng bệnh, chừng nửa giờ sau, quay trở lại phòng bệnh nói với Tiêu Tiểu Dao: "Tiêu tiểu thư, bạn của cô lập tức sẽ được đưa trở về. Về sau nếu có gì cần trợ giúp, cứ việc tới Chính Hồ đường tìm ta. Còn có, đứa nhỏ San San này, rất dễ ý và quan tâm cô, cô cũng nên chú ý chiều cổ chính mình mới được, nếu không khi San San tỉnh lại thấy cô gầy đi nhiều như vậy, sẽ rất đau lòng."

Tiêu Tiểu Dao chỉ gật đầu một cái, liền đưa mắt nhìn sang Hồ San San, trong lòng hy vọng nàng mau mau tỉnh lại.

Hồ Chính Hồ cũng thức thời rời khỏi phòng bệnh, mang theo một đồng người quay về Chính Hồ đường.

Lúc này Nguyên Họa còn đang vui rạo rức ăn gà nướng, Lâm Tử Hồ liền đi tới bên cạnh nàng, nói nàng: "Nguyên tiểu thư, cô có thể đi rồi."

Bên mép, trên tay cùng quần áo của Nguyên Họa đều dính đầy dầu mỡ, mờ mịt ngẩng đầu lên: "Không phải anh mới nhốt tôi một ngày đêm sao? Sao lại thả ra rồi a? Không cần nhốt thêm mấy ngày sao? Ờ, còn nữa, tôi khát quá, có thể mang cho tôi chút đồ uống hay không a?"

Lâm Tử Hồ bị phản ứng của Nguyên Họa làm cho tức giận, ngày hôm qua hơn nửa đêm nhất định là hấn xuất hiện ảo giác, làm sao lại cảm thấy Nguyên Họa có khí tràng cường thế như vậy chứ? Nhất định là hấn gặp ảo giác. Nhìn Nguyên Họa ghét bỏ nói: "Tôi nói cô có thể đi, chính là có thể đi, nói nhầm nữa, liền bỏ một mình cô ở chỗ này!"

Nguyên Họa chớp chớp hai mắt, trầm tư một chút mới đưa tay nói: "Vậy anh trả điện thoại di động lại cho tôi!"

Lâm Từ Hồ xác định nếu mình không tiến tổ tông này đi, nhất định mình sẽ bị nàng làm cho tức chết.

Cầm lấy điện thoại quăng vào người Nguyên Họa, mấy tên anh em của Lâm Từ Hồ mới vây xung quanh hắn hỏi: "Đại ca, sao lại thả nàng a? Đây có thể là thần tài của chúng ta mà!"

Lâm Từ Hồ trừng mấy tên anh em không có mắt vài lần mới lên tiếng: "Tụi bây muốn chết hay là muốn tiền a!"

Cả đám lập tức im lặng, cái gì cũng không dám nói nữa. Sớm biết rằng Nguyên Họa là người có bối cảnh, thế nhưng không nghĩ tới đối phương bối cảnh lớn như vậy, vậy mà có thể khiến Lâm Từ Hồ kiêng kỵ như vậy. Dù sao thì suy nghĩ một chút biểu hiện của Nguyên Họa vào tối hôm qua, khí thế của người này quá lớn, về sau tuyệt đối không thể chọc.

Lâm Từ Hồ cũng không ngờ chỗ dựa phía sau của Nguyên Họa lại là Chính Hồ đường, không phải là Lý Đông Hải cố ý hại hắn sao? Trong lòng từ lâu đã tràn ngập lửa giận, muốn tìm Lý Đông Hải đòi một câu trả lời hợp lý, lúc trước khi hắn nói muốn dạy dỗ Nguyên Họa, cũng không nói Nguyên Họa có bối cảnh như thế. Hơn nữa người phía sau nàng không phải mấy tiểu lâu la như bọn họ có thể chọc nổi.

Nguyên Họa ra khỏi nhà xưởng cũ nát, khôi phục gương mặt lãnh tĩnh thường ngày, bấm điện thoại, phân phó chút sự tình, mới chậm rãi mà đi bước.

Đợi cho Nguyên Họa về tới trung tâm thành phố, từ lâu dưới lầu Lý thị đã vây đầy nhiều loại xe, ký giả chen chúc. Nguyên Họa dừng xe ở khá xa ven đường ngồi ở vị trí tài xế mặt lạnh nhìn trong hai giờ ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Chuông điện thoại di động vang lên, là Hà Gia Tuấn gọi tới. Nguyên Họa nhấn nút trả lời hỏi: "Anh Hà, có chuyện gì?"

Hà Gia Tuấn còn đang thi hành nhiệm vụ, riêng chú ý một chút danh sách những tên bị bắt, thế nhưng trong danh sách duy nhất thiếu tên một người, vội vàng tìm thời gian gọi điện thoại cho Nguyên Họa nói một chút tình huống bên này.

Nguyên Họa cau mày, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ừm, anh Hà, em đã biết. Anh làm việc đi, chuyện này em sẽ xử lý!"

Cúp điện thoại, khởi động động cơ, lái xe đến Từ thị.

Nguyên Họa biết, Lý Đông Hải bây giờ là chó điên bị ép cùng đường, nhìn thấy ai cũng muốn cắn. Hiện tại hắn thống hận nhất, nhất định là nàng và Từ Từ Kỳ, nên đối tượng mà hắn muốn trả thù cũng sẽ chỉ là hai người các nàng. Nguyên Họa hiện tại không lo lắng an nguy của mình, lo lắng nhất vẫn là Từ Từ Kỳ, Từ Từ Kỳ hiện tại khẳng định còn không có phòng bị, nếu như Lý Đông Hải thừa cơ trả thù Từ Từ Kỳ, hậu quả không thể tưởng tượng a!

Nguyên Họa càng nghĩ, trong lòng càng là hoảng loạn, đạp chân ga, tăng nhanh tốc độ xe, lúc chạy tới Từ thị, thấy Từ Từ Kỳ bình an vô sự mới yên tâm.

Từ Từ Kỳ nghe được tin tức Lý thị bị phong tỏa, người thứ nhất nàng nghĩ đến chính là Nguyên Họa, cho nên khi Nguyên Họa xuất hiện ở phòng làm việc của nàng, lập tức mở miệng hỏi: "Nguyên Họa, em thành thật nói cho tôi biết, chuyện này có phải là em động tay chân không!" Trong giọng nói tràn đầy chắc chắn, căn bản Nguyên Họa không thể nào chối cãi, cúi đầu nói: "Ừm, là em làm."

Từ Từ Kỳ rốt cuộc vẫn có chút tức giận, không phải giận Nguyên Họa ra tay với Lý thị, dù Nguyên Họa không làm như vậy, nàng cũng sẽ không để Lý thị yên ổn. Nàng là giận Nguyên Họa lại một lần nữa dối gạt nàng, Nguyên Họa rốt cuộc còn giấu diếm nàng bao nhiêu chuyện nữa đây?

Từ Từ Kỳ nhướn mi tròn mắt nhìn Nguyên Họa, lại một lần nữa trầm giọng nói: "Nguyên Họa, em rốt cuộc giấu diếm tôi bao nhiêu chuyện, em tốt nhất hiện tại thành thật một lượt nói rõ ràng, nếu như sau này để cho tôi biết em còn lừa dối tôi chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em!"

Nguyên Họa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, vội vàng cúi đầu khom lưng cười nói: "Từ Kỳ, về sau em cũng không dám có chuyện gì lừa gạt chị, có chuyện liền trước tiên nói cho chị còn không được sao?"

Từ Từ Kỳ ngồi trên ghế làm việc, mặt lạnh nhìn Nguyên Họa, nhếch mi một cái, ý bảo Nguyên Họa nói tiếp.

Nguyên Họa là điển hình của hàng ngũ sợ vợ, ý của vợ yêu trong lòng nàng rất rõ ràng, khẽ cắn môi đều nói ra tất cả, bao gồm cả việc thu mua cổ phần của Từ thị.

Từ Từ Kỳ âm trầm cười cười Nguyên Họa, đứng dậy đi tới bên cạnh Nguyên Họa nắm lấy cổ tay Nguyên Họa dạy dỗ: "Em thật ra rất có tiền đồ a, lại là chủ Nguyên gia, phá đổ Lý thị, hiện tại ngay cả Từ thị của tôi, em cũng dòm ngó phải không?"

Nguyên Họa vội vàng bảo vệ cổ tay của mình, nhón chân lên nói: "Từ Kỳ, Từ Kỳ, chị mau buông tay, cái cổ tay em rớt rớt, ngô... Em không dám nữa, về sau tuyệt đối không dám nữa, chị mau buông tay a!"

Từ Từ Kỳ cũng đau lòng Nguyên Họa, thực sự không thể nào nặng tay được, thấy nàng có thành ý nên buông tha, để tay xuống nói: "Em trở về đi, mấy ngày nay tôi muốn yên tĩnh, tôi nghĩ đoạn thời gian này tốt nhất hai chúng ta không cần gặp mặt nhau!"

Nguyên Họa tội nghiệp nhìn Từ Từ Kỳ, nhìn hồi lâu cũng không thấy Từ Từ Kỳ có phản ứng, chỉ có thể nhẹ giọng kêu: "Từ Kỳ, em cũng không dám nữa, em chỉ là sợ ông nội chị sẽ từ bên người em cướp đi chị, mới nghĩ đến biện pháp thu mua cổ phần công ty Từ thị. Chị đừng không để ý tới em có được không?"

Từ Từ Kỳ liếc mắt nhìn Nguyên Họa, ngồi về trên ghế làm việc, thở dài một hơi mới chậm rãi nói: "Nguyên Họa, tôi biết em là vì muốn tốt cho hai ta, thế

nhưng đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, em cũng nên cho tôi một ít thời gian để tiếp thu. Em về trước đi, chờ tôi nghĩ thông suốt rồi, tự nhiên sẽ đến tìm em."

Nguyên Hòa nghe xong Từ Từ Kỳ nói, thần sắc có chút buồn bã, bĩu môi nhưng vẫn là ly khai Từ thị.

Từ Từ Kỳ nghe tiếng bước chân dần dần biến mất của Nguyên Hòa, cầm điện thoại lên kêu Tư Mẫn vào nói: "Tư Mẫn, tra xem hiện tại trên tay tôi có bao nhiêu cổ phần công ty, bán tháo toàn bộ cổ phần của tôi, còn nữa, tung tin Từ thị bởi vì Lý thị bị phong tỏa, nhất thời tài chính khó xoay vòng phải đối mặt với phá sản, làm càng nhanh càng tốt."

Tư Mẫn nghe xong Từ Từ Kỳ phân phó, cau mày đi ra khỏi phòng làm việc của Từ Từ Kỳ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, tại sao gần đây quyết định của Từ Từ Kỳ đều ngang ngược như thế đây? Quên đi, mình chỉ là một thư ký nhỏ, bà chủ phân phó cái gì thì làm cái gì là tốt rồi.

Từ Từ Kỳ dựa lưng vào ghế làm việc, nghĩ đến lần trước ở Từ trạch thấy phần tài liệu kia, biết ông nội nàng sẽ sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ này ép Nguyên Hòa. Hiện tại việc nàng có thể làm cũng chỉ là cầm toàn bộ Từ thị làm tiền đặt cược cho trận này, sau cùng ai thắng ai còn chưa biết được đâu?

Bạn Ami yêu dấu edit ngày càng chuẩn :3 Thương quá xá

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 80

Từ Từ Kỳ chắc chắn chính là, Nguyên Hòa tuyệt đối sẽ không nhìn Từ thị rơi vào tay người ngoài. Dựa vào thực lực hiện tại của Nguyên Hòa, thu mua Từ thị cũng là chuyện dễ dàng, nàng đặc biệt tạo khủng hoảng, truyền ra lời đồn, bán tháo cổ phiếu của mình cũng đều là vì để cho Nguyên Hòa trong thời gian ngắn nhất có thể dùng tài chính thấp nhất thu mua cổ phần Từ thị.

Từ Từ Kỳ luôn luôn rất khôn khéo, nàng sẽ không để Nguyên Hòa dùng số tiền khổng lồ để thu mua Từ thị, Từ thị chỉ là công cụ để các nàng dùng để đối phó Từ Vạn Hồng, không cần thiết tiêu hao nhiều tiền và sức lực như thế.

Từ Từ Kỳ biết Nguyên Hòa làm như thế xác thực cũng là vì hai người bọn họ. Chỉ là trước giờ Nguyên Hòa làm việc đều không thương lượng với nàng một chút, điều này khiến Từ Từ Kỳ có chút ức chế. Không phải hai người là người yêu của nhau sao, có trắc trở gì không thể cùng nhau giải quyết sao?

Cho nên vì lẽ đó Từ Từ Kỳ mới mạo hiểm lớn như vậy, dùng toàn bộ Từ thị để đánh cược, cuối cùng Nguyên Hòa vẫn sẽ trả Từ thị lại cho nàng. Giao Từ thị cho Nguyên Hòa tương đương với việc Từ Từ Kỳ giao tánh mạng của mình vào tay Nguyên Hòa, tin tưởng như vậy, đủ để nói rõ địa vị của Nguyên Hòa trong lòng Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ chân chính đang đánh cược thật ra là tấm lòng của Nguyên Hòa, chỉ cần Nguyên Hòa yêu nàng, nàng liền thắng.

Nguyên Hòa vừa lái xe trở lại Tiêu thị, điện thoại di động lại vang lên. Nhìn xuống thì thấy là cuộc gọi từ người của Nguyên thị, nghi ngờ nhận điện thoại nói: "Alo, có chuyện gì sao?"

Sau khi đối phương nghe được thanh âm của Nguyên Hòa mới vội vàng nói: "Nguyên Hòa, thị trường chứng khoán Từ thị đột nhiên có biến động lớn, Từ thị Từ Từ Kỳ bán tháo tất cả cổ phần mang danh nghĩa của nàng, còn có lời đồn, Từ thị bởi vì lý do Lý thị bị đóng cửa, nhất thời không thể xoay vốn, đang đối mặt với nguy cơ phá sản! Chúng tôi hiện tại nên làm gì?"

Nguyên Hòa cau mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười với đối phương phân phó nói: "Hiện tại trước tiên đừng mua cổ phiếu Từ thị, đợi đến lúc thị trường chứng khoán sắp báo cáo cuối ngày, mua vào số lượng lớn cho tôi!"

Đối phương vừa nghe Nguyên Hòa phân phó, vội vàng nghi ngờ nói: "Nhưng mà Từ thị đã sắp phá sản, trên tay chúng tôi còn mười lăm phần trăm cổ phần Từ thị, không bán tháo, còn mua vào! Nguyên Hòa, cô bị điên rồi sao?"

Nguyên Hòa mới không thêm để ý tới nghi vấn của đối phương nha, chỉ lên tiếng nói: "Hiện tại tôi mới là quản lý của Nguyên thị, anh nghe tôi phân phó là được rồi, những vấn đề khác, lần sau lúc họp, tôi sẽ giải thích, không có chuyện gì khác, tôi cúp trước đây." Không nghe được đối phương lên tiếng, Nguyên Hòa liền trực tiếp cúp điện thoại, lại lấy điện thoại nhắn tin cho Từ Từ Kỳ, mới bỏ điện thoại vào ngăn kéo bàn, bắt đầu làm việc.

Lý Đông Hải vẫn theo đuôi Nguyên Hòa đến dưới lầu Tiêu thị, nhìn Tiêu thị xa hoa lộng lẫy, biểu tình trên mặt càng thêm dữ tợn, cầm trên tay một túi văn kiện, lấy điện thoại từ trong túi ra, sau khi nhắn gọi điện cho một người bạn ở tòa soạn, nụ cười trên mặt âm trầm kinh khủng.

Sau khi Nguyên Hòa làm xong việc, mới vào thang máy xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, xe là do Tiêu Tiểu Dao đặc biệt chuẩn bị riêng cho nàng, để Nguyên Hòa đỡ phiền phức vì mỗi ngày phải bắt xe về nhà, đi đến bên cạnh vừa dự định mở cửa xe, đầu đã bị vật nặng đập một cái, ngắt xui.

Lý Đông Hải cười nhạt kéo Nguyên Họa lên xe, lấy điện thoại của Nguyên Họa gọi cho Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ nghe được chuông điện thoại, lấy điện thoại từ túi xách ra, nhìn màn hình, thì ra là Nguyên Họa. Trong lòng còn đang buồn bực, không phải đã nói với nàng mấy ngày nay đừng liên lạc sao? Lẽ nào có chuyện đặc biệt gì xảy ra, nghĩ lại nghĩ, vẫn nhận điện thoại của Nguyên Họa: "Nguyên Họa, có chuyện gì sao?"

Lý Đông Hải cười lạnh nói: "Từ Kỳ, là tôi, Lý Đông Hải. Ha ha, Nguyên Họa nàng hiện tại rất tốt nha, sao có thể có chuyện chứ?"

Sau khi Từ Từ Kỳ nghe được thanh âm của Lý Đông Hải, tinh thần căng thẳng, vội vàng nói: "Lý Đông Hải, anh muốn làm gì, tôi cho anh biết, nếu anh dám làm gì Nguyên Họa, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!"

Sau khi Lý Đông Hải nghe được thanh âm lo lắng cùng khủng hoảng của Từ Từ Kỳ, tiếng cười càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng âm trầm, lâu sau mới giãn nở hết với Từ Từ Kỳ: "Cô cảm thấy tôi muốn làm gì nàng, hai người các cô đồng tính ghê tởm, dám hại tôi, làm hại tôi hiện tại có nhà cũng không có thể quay về, trốn đông trốn tây, còn không phải là do hai con đã bà thói các người làm hại, cô nói tôi muốn làm gì đây!"

Từ Từ Kỳ biết hiện tại Lý Đông Hải đã hoàn toàn không còn lý trí, cũng sắp phát điên, nói gì với hắn cũng dư thừa, hiện tại chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian với hắn.

Sau khi ổn định tinh thần mới bình tĩnh nói với Lý Đông Hải: "Lý Đông Hải, anh đừng làm vậy, anh muốn cái gì, tôi đều cho anh! Muốn tiền, anh muốn bao nhiêu, tôi đều có thể cho anh."

Giống như Lý Đông Hải nghe thấy chuyện gì rất buồn cười, nghĩ lại nghĩ, trong mắt tràn đầy tơ máu nói: "Từ Từ Kỳ, cô cảm thấy nữ nhân này đáng giá bao nhiêu đây? Được, tôi muốn ba mươi triệu, toàn bộ đều phải là tiền mặt, còn có một chiếc trực thăng. Đến bãi phế liệu bên phải cửa khẩu bên tàu Tây Ngạn gặp tôi. Tốt nhất đừng giờ trễ, nếu không, mạng nhỏ của nữ nhân này sẽ không còn!"

Từ Từ Kỳ suy nghĩ một chút, trấn định nói: "Lý Đông Hải, ba mươi triệu tiền mặt cần một ít thời gian, anh cho tôi ba giờ, tôi gom đủ lập tức đưa cho anh."

Lý Đông Hải đột nhiên ác độc nói: "Tối đa hai giờ, nếu sau hai giờ tôi không lấy được tiền, cô chờ nhất xác nữ nhân này đi!" Nói xong lời này, điện thoại đã bị cúp.

Hai mắt Từ Từ Kỳ nhắm nghiền, nói cho bản thân phải bình tĩnh, đợi cho tâm tình ổn định một ít, mới bấm dây số của Tiêu Tiểu Dao, nói việc này cho Tiêu Tiểu Dao biết. Lại nghĩ tới điều gì cũng cũng gọi một cú điện thoại cho Từ Kiều, thuật lại sự tình một lần.

Sau khi Tiêu Tiểu Dao nghe xong thì trực tiếp lái xe đến Chính Hồ Đường tìm Hồ Chính Hồ nói chuyện của Nguyên Họa, mà Từ Kiều thì trực tiếp tìm Hà Gia Tuấn nói chuyện của Nguyên Họa, lại gọi điện thoại cho ba mẹ của Nguyên Họa, lại nói rõ ràng tình trạng hiện tại của Nguyên Họa. Nguyên ba Nguyên mẹ lập tức chạy tới đồn cảnh sát, trong cục tự nhiên là vô cùng coi trọng, lập tổ trọng án, tổ trưởng là do Hà Gia Tuấn đảm nhiệm.

Hiện tại còn chưa thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu như Lý Đông Hải phát hiện không bình thường, tính mạng của Nguyên Họa lập tức gặp nguy hiểm. Lập tức huy động tất cả sức lực gom đủ ba mươi triệu tiền mặt.

Lý Đông Hải này thật đúng là biết công phu sư tử ngoạm*, muốn một lần là ba mươi triệu, Nguyên Họa thật đúng là vô cùng đáng giá.

*đòi hỏi nhiều

Sau khi Nguyên Họa tỉnh lại, tay chân đều bị trói, nhìn thấy Lý Đông Hải, về mặt ngược lại rất trấn định.

Lý Đông Hải bước vào thì thấy Nguyên Họa tỉnh lại, nhưng về mặt vẫn lạnh nhạt, con giận ập đến, đi tới hung hăng đạp mấy cái, còn chưa hết giận, nắm lấy cổ áo của Nguyên Họa nói: "Nguyên Họa, không ngờ cô cũng sẽ có ngày hôm nay nha. Ha ha... Lần trước, một đám người bọn họ sao còn chưa chinh chết cô? Mạng của con nhóc cô thật lớn. Bất quá lần này sẽ không may mắn như thế, tôi sẽ đích thân hầu hạ cô." Nói xong lại một trận quyền đâm cước đá.

Nguyên Họa chỉ cảm thấy thân thể của mình dần dần chết lặng, đau đớn ập đến, kích thích thần kinh. Mỗi một động tác của Lý Đông Hải đều làm cho nàng thống khổ, giống như lục phủ ngũ tạng đều mạnh mẽ vỡ ra.

Nguyên Họa cắn răng không để cho mình kêu thành tiếng, đối với người từ nhỏ đã được nuông chiều như nàng, làm được như vậy cũng không dễ dàng.

Lý Đông Hải đánh đến tay chân của mình cũng bắt đầu nhũn ra, tay cùng quần áo màu trắng đều dính đầy máu của Nguyên Họa, tê liệt ngã xuống một bên, nhìn Nguyên Họa đang thoi thóp cười to nói: "Ha ha... Nguyên Họa, cô đừng trách tôi, muốn trách thì tự trách bản thân cô, cùng ai đối nghịch cũng được, đừng đối nghịch với Lý Đông Hải tôi, đây là kết cục của việc chống đối tôi!"

Vừa nói xong, điện thoại của Lý Đông Hải liền vang lên, Lý Đông Hải đứng dậy lấy điện thoại từ trong túi quần ra, nhìn thoáng qua mới nhận nói: "Từ Kỳ, tiền chuẩn bị xong rồi sao? Ừ, bây giờ cô đến đây đi, tôi cho cô biết, đừng nên giờ trò với tôi, nếu không..." Lại hung hăng đá một cước vào bụng Nguyên Họa, Nguyên Họa kêu ra tiếng.

Tiếng kêu đau đớn này của Nguyên Họa, khiến tim của Từ Từ Kỳ như xoắn lại, giống như bị roi đánh vào.

"Hừ, Từ Kỳ, nghe không, tốt nhất cô nên đang hoảng một chút, đừng giờ thủ đoạn với tôi, không thì tôi để Nguyên Họa chôn cùng!" Nói xong liền ném

điện thoại trên mặt đất, lại quay qua Nguyên Họa đầm đìa thêm một trận.

Lúc điện thoại di động bị cắt đứt, Từ Từ Kỳ vội vàng lái xe đến bãi phế liệu.

Đến nơi, Từ Từ Kỳ xuống xe, đi vào bên trong bãi phế liệu, thấy Nguyên Họa nằm trên mặt đất máu thịt mơ hồ, tay siết thật chặt phần nộ quát Lý Đông Hải: "Không phải anh đáp ứng tôi không đụng đến nàng sao?"

Lý Đông Hải cười đến âm trầm, nhìn Từ Từ Kỳ, đi tới bên cạnh Nguyên Họa lại đá thêm một cước, nói: "Hình như tôi chỉ đáp ứng không lấy mạng nàng tiền đâu?"

Nhìn Nguyên Họa bị đau, lòng của Từ Từ Kỳ giống như vỡ nát, rỉ máu, đau lòng nhìn Nguyên Họa, nhìn thấy Nguyên Họa gật nhẹ với mình một cái, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, mới hoàn hồn quay qua nói với Lý Đông Hải: "Tiền mặt nhiều như vậy, một nữ nhân như tôi làm sao có thể đem vào, toàn bộ đều ở trên xe ngoài kia." Tay chỉ chiếc xe dừng ở cửa nói.

Lý Đông Hải tỉnh tở nhìn biểu tình của Từ Từ Kỳ một chút, thấy nét mặt Từ Từ Kỳ không có gì thất thường mới yên lòng nói: "Trục thẳng đâu?"

Từ Từ Kỳ cau mày nói: "Trục thẳng cũng dựa vào yêu cầu của anh mà dừng ngoài cửa."

Lý Đông Hải lại hung hăng đá Nguyên Họa mấy cái mới đi ra cửa, Từ Từ Kỳ thét lên, như phát điên chạy đến bên người Nguyên Họa quỳ xuống, ôm lấy Nguyên Họa lắc lắc mà khóc thút thít nói: "Nguyên Họa, Nguyên Họa, em đừng có chuyện gì nha! Em mau tỉnh lại a!"

Nguyên Họa nghe được tiếng khóc của Từ Từ Kỳ mới khó khăn mở mắt ra, vô lực cười cười, thực sự không chống cự nổi, lại một lần nữa bất tỉnh.

Mặc kệ Từ Từ Kỳ lắc cỡ nào, gọi cỡ nào cũng không tỉnh lại.

Lý Đông Hải đi tới cốp xe vừa chuẩn bị mở ra, đã bị một vật chìa vào bụng, có ngu đi nữa hắn cũng biết đấy là cái gì, vừa định muốn chạy trốn đã bị đối phương phần nộ quát: "Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ nổ súng!"

Lý Đông Hải hạ quyết tâm, cố sức bắt được cánh tay của Hà Gia Tuấn, khẩu súng rơi xuống, hai người nhào vào đánh nhau.

Lý Đông Hải cũng là người luyện qua vài năm võ thuật, thể nhưng Hà Gia Tuấn người ta xuất thân từ hình cảnh chuyên nghiệp, liếc mắt lại thấy Nguyên Họa bị đánh đến máu thịt mơ hồ, cũng đã sớm tức sùi bọt mép, lực độ cũng từ từ gia tăng, động tác cũng dần dần độc ác. Mỗi một chiêu đều muốn đánh vào đầu Lý Đông Hải.

Lý Đông Hải đánh trả có chút cố sức, thấy khẩu súng trên đất cách đó không xa, muốn chạy tới nhặt súng lên, không ngờ Hà Gia Tuấn đã sớm biết ý đồ của hắn, gạt chân một cái, Lý Đông Hải liên tở ngã trên đất.

Hà Gia Tuấn thừa dịp sơ hở này, lại một trận quyền đâm cước đá với Lý Đông Hải, đánh vào điểm yếu, Lý Đông Hải bị đau, căn bản vô lực đánh trả, chỉ có thể co người ôm đầu, Hà Gia Tuấn làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy chứ, đánh cho Lý Đông Hải choáng váng lại kéo lên đánh một quyền vào bụng. Còn chưa hết giận, bỏ người xuống, nhặt một cây gậy trên mặt đất, từng cú từng cú hạ xuống, đánh đến Lý Đông Hải đổ máu, ý thức dần dần không rõ, bất tỉnh, lại đá thêm mấy chục cú mới hết giận, ngừng lại.

Từ Từ Kỳ vẫn ôm Nguyên Họa, lúc thấy được Lý Đông Hải bị đánh ngất xỉu, mạnh mẽ đứng dậy, nhặt một cây gậy sắt dưới đất, đi tới bên cạnh Lý Đông Hải, hung hăng nện xuống, dùng giày cao gót cố sức đập Lý Đông Hải hơn mười cái, sau khi nghe được thanh âm ư ư của Lý Đông Hải, mới hung hăng nhìn Lý Đông Hải nói: "Lý Đông Hải, tôi muốn anh trả giá gấp trăm lần." Nói xong giành lấy cây gậy trên tay Hà Gia Tuấn, liên tiếp đánh xuống.

Lý Đông Hải hoàn toàn vô lực, nhìn vết máu trên người mình, sau khi đầu bị Từ Từ Kỳ hung hăng đánh một gậy, lại ngất.

Lúc này Hà Gia Tuấn mới kéo Từ Từ Kỳ ra nói: "Từ Kỳ, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ chết người, chúng ta nên mau xem Nguyên Họa có sao không đi?"

Từ Từ Kỳ nghe được hai chữ Nguyên Họa, lập tức vứt gậy trên tay chạy về phía Nguyên Họa, Hà Gia Tuấn thở dài một hơi, cũng đi tới bên cạnh Nguyên Họa, đột nhiên ý thức được phía sau có động tĩnh gì, xoay người lại, nhìn thấy Lý Đông Hải đang cầm súng chia về phía bọn họ, trong lòng biết không xong.

Hà Gia Tuấn liều mạng hét lớn về phía Từ Từ Kỳ: "Từ Kỳ, cẩn thận a!"

Một tiếng vang "Đoàng" thật lớn, thời gian như bị dừng lại, mọi vật như bị dừng lại, tất cả giống như bị rút đi sinh mệnh, yên tĩnh không có một chút tiếng động nào.

Ai? Ai dính đòn đây? :))

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tình Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 81

Editor: Ami Ami

Beta: WallMap

Hồi lâu sau, thân thể Lý Đông Hải thẳng tắp ngã xuống đất, óc phun tán loạn đầy đất. (tác giả thật là ghê tởm -_-)

Hà Gia Tuấn thật dài thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng biết là đội viên đội thư kích* đã đến, đều do hấn quá mức khinh thường, thiếu chút nữa tạo thành sai lầm không cách nào bù đắp được.

*đội tập kích, đánh úp dùng súng giấu

Còn Từ Từ Kỳ cũng thật dài thờ ra một hơi, sau đó mặt lạnh nhìn thi thể của Lý Đông Hải một chút.

Theo sau thì đội hình cảnh và pháp y đến, hiện trường được dọn dẹp sạch sẽ, công việc giải quyết hậu quả đều giao cho bọn họ.

Nguyên Họa được xe cứu thương lập tức đưa đi bệnh viện cấp cứu, Từ Từ Kỳ và Hà Gia Tuấn đi theo.

Nguyên Họa bị thương nặng được đưa vào bệnh viện cứu chữa, Từ Từ Kỳ, Hà Gia Tuấn, sau đó là Nguyên ba Nguyên mẹ, Tiêu Tiểu Dao, Từ Kiều cũng đều chạy đến, mọi người chờ ở cửa phòng cấp cứu, hàng lang bệnh viện bị vây chặt như nêm cối.

Tất cả mọi người đều vạn phần lo lắng và bất an, Từ Từ Kỳ không ngừng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, phải trấn định, lúc này Nguyên Họa rất cần nàng. Bình ổn lại tâm trạng của mình, đi đến bên cạnh Nguyên mẹ ngồi xuống, nhẹ giọng an ủi: "Dì, dì không cần lo lắng, Nguyên Họa nàng sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ như vậy!"

Sau khi Nguyên mẹ nghe được thanh âm của Từ Từ Kỳ mới hoàn hồn nhìn Từ Từ Kỳ, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đứa nhỏ ngoan, dì không sao, lần này thực sự là làm khó con!" Kỳ thực Nguyên mẹ biết nội tâm của Từ Từ Kỳ còn nôn nóng bất an hơn bà, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ chống đỡ đến an ủi bà.

Tâm lòng hiếu thuận này, sợ là người bình thường khó có được. Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, người mà con gái nàng nhìn trúng sao lại là người bình thường được chứ?

Nói thật ra, đáy lòng Nguyên mẹ rất thích đứa nhỏ Từ Từ Kỳ này. Từ Từ Kỳ tính cách cứng cỏi, làm việc lại có phong cách quý phái, đối với kiểu người theo chính trị như Nguyên mẹ mà nói, bà rất ngưỡng mộ người có nhiệt huyết, làm việc lại dứt khoát như vậy.

Ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Nguyên ba, thấy Nguyên ba không được tự nhiên mà quay đầu đi, Nguyên mẹ chỉ hiểu ý cười cười. Bà biết hiện tại Nguyên ba đã không còn tính cái gì luân lý thế tục nữa, e là trong lòng cũng rất thích Từ Từ Kỳ làm "con dâu" của ông.

Hiện tại hai ông bà chỉ hy vọng thân sinh cốt nhục bên trong của mình có thể sớm tỉnh lại, chỉ cần nàng bình an vô sự, mặc kệ là chuyện gì bọn họ cũng sẽ không so đo. Bọn họ bây giờ chỉ hy vọng Nguyên Họa có thể bình an vô sự, những thứ khác hết thảy đều không trọng yếu nữa.

Từ Từ Kỳ săn sóc chiếu cố Nguyên mẹ, Nguyên mẹ càng nhìn càng thích Từ Từ Kỳ. Thật không biết đứa con gái bảo bối kia của bà có bao nhiêu mị lực, có thể theo đuổi được một nữ nhân tốt như thế.

Ánh mắt mọi người trước sau không rời cửa phòng phẫu thuật, trải qua hơn hai giờ cấp cứu, đèn phòng phẫu thuật rốt cục cũng tắt.

Mấy người bọn họ lập tức xông lên phía trước hỏi vị bác sĩ đang đi ra ngoài: "Bác sĩ, tình huống bên trong thế nào?" "Bác sĩ, con gái của tôi nàng không sao chứ?" "Bác sĩ, bạn của tôi nàng thế nào, không có nguy hiểm tính mạng chứ?"

Bác sĩ vừa giải phẫu xong, thần kinh khẩn trương còn chưa kịp thả lỏng đã bị nhiều người vây lấy líu ra líu rú, đầu đều bị quấy nhiễu đến có chút phát đau, cau mày, còn chưa kịp nói.

Nguyên mẹ lại khẩn cấp hỏi: "Bác sĩ, con gái của tôi rốt cuộc làm sao vậy?"

Bác sĩ thật sự là không thể nhìn được nữa, chỉ có thể tối mặt, giận dữ hét về phía bọn họ: "Tất cả các người yên lặng cho tôi, tôi đây còn chưa lên tiếng đâu, các người lại líu rú không chịu nghe, rốt cuộc có để cho tôi nói hay không a!"

Hiệu quả rất rõ ràng, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại nhìn chăm chăm bác sĩ.

Bác sĩ bị bọn họ nhìn đến có chút xấu hổ, chỉ có thể cau mày nói: "Mọi người đừng khẩn trương như vậy, người bị thương hiện nay đã không còn nguy hiểm tính mạng, mọi người đều không cần lo lắng như vậy, nhưng mà bởi vì đầu người bị thương bị vật cứng đập mạnh, lại mất máu quá nhiều, cho nên hiện nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh."

Nói xong, thấy bọn họ vẫn còn nhìn chằm chằm hần không tha, chỉ có thể lại giải thích: "Mọi người cũng không cần lo lắng như vậy, người bị thương chỉ là tạm thời hôn mê bất tỉnh, đại khái hai ba ngày sau, sau khi thân thể khôi phục, những bộ phận khác của thân thể cũng đều khôi phục hoạt động bình thường, sẽ tỉnh lại."

Sau khi mọi người nghe bác sĩ giải thích xong mới thật dài mà thở ra một hơi, qua một hồi, Từ Kiều đứng ra hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, như vậy hiện tại chúng tôi có thể vào thăm nàng hay không?"

Bác sĩ nghe xong trầm tư suy nghĩ một chút mới chậm rãi nói: "Có thể, thể nhưng không nên ở lâu, cũng đừng làm ồn, ảnh hưởng đến người bị thương nghỉ ngơi."

Vừa giao phó xong, một đám người liền vọt vào phòng bệnh của Nguyên Họa.

Sắc mặt của Nguyên Họa rất tái nhợt, không có chút sức sống nào, giống như xác khô bị rút sạch nước.

Mọi người nhìn thấy đều đau lòng, còn Từ Từ Kỳ lại âm thầm tự trách. Điều tự trách mình không quan tâm tiểu rùa thật tốt, mới khiến tiểu rùa chịu khổ như vậy.

Trọng tâm của Nguyên ba Nguyên mẹ mặc dù đang trên người của Nguyên Họa, nhưng vẫn chú ý tới biểu tình biến hóa rất nhỏ của Từ Từ Kỳ. Nguyên ba không có động tác gì, chỉ liếc mắt nhìn Nguyên mẹ, Nguyên mẹ buồn cười nhìn Nguyên ba vô cùng không được tự nhiên. Đi tới bên người Từ Từ Kỳ nhẹ giọng nói: "Từ Kỳ, con cũng đừng tự trách. Nếu như Nguyên Họa thấy bộ dáng hiện tại của con, cũng sẽ rất đau lòng."

Từ Từ Kỳ kinh ngạc nhìn Nguyên mẹ, nàng thực sự không ngờ Nguyên mẹ không những không trách cứ nàng, trái lại còn an ủi nàng, hai mắt mẹ mang nhìn Nguyên mẹ.

Nguyên mẹ nhìn Từ Từ Kỳ mỉm cười nói: "Dì và ba của Nguyên Họa, trải qua chuyện lần này, cũng đã nhìn ra. Chỉ cần các con cảm thấy hạnh phúc thì tốt rồi, nếu như sau này tên Nguyên Họa kia dám khi dễ con, con cứ nói với dì. Dì nhất định sẽ thay con thu thập nàng."

Từ Từ Kỳ nghe xong Nguyên mẹ nói, cảm động không biết nói gì, chỉ cảm động nhìn Nguyên mẹ, có thể lúc này ngôn ngữ gì cũng không thể nào biểu đạt nội tâm hưng phấn và hạnh phúc của Từ Từ Kỳ.

Mọi người ngồi trong phòng bệnh một lúc mới đồng loạt ra khỏi phòng bệnh, dù Từ Từ Kỳ có luyến tiếc vẫn đành ra ngoài.

Cả ngày hôm nay, kỳ thực tất cả mọi người đều rất khản trương, một mối không có nửa phần khí lực.

Từ Từ Kỳ vốn muốn đưa Nguyên ba Nguyên mẹ về nhà, thế nhưng hai người kiên quyết tự đón xe về. Bất đắc dĩ, Từ Từ Kỳ đành thôi. Lên xe, thắt dây an toàn liền chạy về Từ Trạch, cho dù nàng mệt mỏi nữa cũng còn có chuyện nàng cần phải làm, mà việc này nàng phải nắm chắc thời điểm đi làm.

Nghĩ đến bộ dáng máu thịt mơ hồ của Nguyên Họa, nghĩ đến sắc mặt trắng bệch vô lực của Nguyên Họa, trong lòng đau đớn, thở dài một hơi, khởi động động cơ, lắp CD vào, mở một ít nhạc nhẹ, quyết định trong lòng vào thời khắc này vô cùng kiên định.

Đến Từ Trạch, Từ Từ Kỳ xuống xe, vào cửa, thấy Từ Vạn Hồng đang u ám ngồi trên ghế phòng khách, ánh mắt lạnh lùng nhìn Từ Từ Kỳ, đột nhiên đứng dậy chống gậy mạnh mẽ nện xuống đất nổi giận nói: "Con cái thứ cất lý ba ngoại*, còn biết trở về à! Có phải con muốn làm ta tức chết mới thỏa mãn hay không à!"

*chân ngoài dài hơn chân trong, ăn bên trong, leo ra ngoài,...: nôm na vong ân phụ nghĩa

Từ Từ Kỳ nhìn Từ Vạn Hồng, mặc dù trong lòng vẫn cảm thấy có chút áy náy, chỉ là nàng không hối hận nàng làm như vậy. Được một lúc sau mới nói với Từ Vạn Hồng: "Ông nội, đây là ông ép con. Ông biết con ám chỉ cái gì không? Ông cũng đừng giả vờ với con, túi văn kiện trong phòng sách của ông là thứ gì, trong lòng ông biết rõ không phải sao? Ông có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy đối phó với Nguyên Họa, vì sao con lại không thể làm vậy với ông đây?"

Từ Từ Kỳ nói lời này xong cũng có chút lo lắng, dù sao Từ Vạn Hồng cũng ông ruột của nàng, người thân duy nhất cũng là người từ nhỏ đến lớn nàng sùng bái nhất. Nếu như không gặp Nguyên Họa, đời này nàng cũng không thể đối xử với Từ Vạn Hồng như thế. Nàng bất hiểu, nàng vẫn cho là vậy. Thế nhưng vừa nghĩ tới Nguyên Họa chịu khổ vì nàng, lại cảm thấy hiện tại mình chịu như vậy thì tính cái gì chứ?

Từ Vạn Hồng âm thầm sợ hãi, hần không ngờ Từ Từ Kỳ đã nhìn thấy tài liệu hần dùng để uy hiếp Nguyên Họa rồi bỏ Từ Từ Kỳ, cái này chính là chứng cứ lần trước Nguyên Họa giúp Từ thị giành công trình chính phủ, Nguyên Khang Khải âm thầm động tay động chân để lại. Những tài liệu này đủ để cho con đường làm quan cả đời này của Nguyên Khang Khải đều hủy hoại chỉ trong chốc lát, nói không chừng còn phải chịu tù tội. Dùng mấy thứ này uy hiếp Nguyên Họa đúng là không thể tốt hơn.

Từ Vạn Hồng có chút chột dạ trách cứ: "Con nói bậy bạ gì đó, ông nội nghe không hiểu. Con bán cổ phần công ty Từ thị cho Nguyên Họa đúng không, đừng cho là ta không biết, Từ Kỳ à Từ Kỳ, con thật sự là cháu gái ngoan của ta à!"

Từ Từ Kỳ chỉ cười lạnh, không nói gì, trực tiếp đi lên lầu, không để ý đến tiếng kêu phía sau của Từ Vạn Hồng. Đến phòng sách của Từ Vạn Hồng tìm được văn kiện kia, rút ra mở ra nhìn một chút, đi xuống lầu, ném văn kiện đến trước mặt của Từ Vạn Hồng nói: "Ông nội, ông có thể nhìn kỹ phần văn kiện con tìm thấy trong phòng sách của ông, con nghĩ sau khi ông xem xong sẽ hiểu ý con nói là gì." Nói xong nhướng mi với Từ Vạn Hồng.

Từ Vạn Hồng cảm thấy quả thật là hần bị đứa cháu này làm tức chết, không cần nhìn văn kiện trên bàn cũng biết nội dung bên trong.

Sắc mặt càng ngày càng xấu xí, cau mày, khuôn mặt tức giận, quát Từ Từ Kỳ: "Tốt tốt tốt! Từ Kỳ, con thật sự là quá tốt, biết uy hiếp cả ông nội. Tại sao con không biết ông nội làm vậy là vì muốn tốt cho con, con phải hiểu được, ta cũng chỉ có một mình con là cháu gái ruột, làm sao có thể cho con và một nữ nhân cùng một chỗ qua cả đời chứ?" Nói xong thấy Từ Từ Kỳ không nói lời nào, biểu tình lạnh nhạt nhìn hần, trong lòng biết, hiện tại cháu gái hần quyết tâm phải ở cùng Nguyên Họa. Ổn định tâm tình, ngồi lại trên ghế, hỏi Từ Từ Kỳ: "Con nói đi, con và Nguyên Họa rốt cuộc muốn thế nào?"

Hần nhất định phải bình tĩnh, đối phó với hai tên nhóc này, hần tuyệt đối không được rối loạn ngay từ đầu trận.

Từ Từ Kỳ nhìn Từ Vạn Hồng, qua một lúc sau mới không có một chút hứng thú nói: "Chúng con không muốn gì cả, chỉ cần ông không phản đối con cùng với Nguyên Họa, từ nay về sau không âm thầm quấy rối nữa, chủ của Từ thị vĩnh viễn là ông, nếu không...vài ngày nữa Từ thị sẽ thay đổi."

Từ Vạn Hồng cắn chặt hàm răng già cỗi, không ngờ cả đời này hần chưa từng thua ai, kết quả lại thua trong tay hai đứa nhóc chưa dứt sữa, lại thua vô cùng mất mặt, trong đó lại có một người là cháu gái ruột của hần.

Nghĩ tới những thứ này Từ Vạn Hồng đột nhiên ý thức được, mình cả đời, tranh đấu cả đời, rốt cuộc nhận được cái gì? Người thân trở mặt thành kẻ thù. Còn có cái gì hần có được không? Không có gì cả!

Trọng tâm cả đời của Từ Vạn Hồng toàn bộ đều đặt ở Từ thị, trong mắt ngoại trừ Từ thị vẫn là Từ thị, đến bây giờ mới hiểu được, bản thân cả đời theo đuổi, vậy mà lại quá hư vô mờ ảo, khiến mình mất đi nhiều thứ như vậy.

Sau khi thở dài một hơi, tê liệt ngồi xuống, hai mắt vô lực nhắm lại.

Từ Từ Kỳ bị động tác bất thành linh này của Từ Vạn Hồng làm hoảng sợ, lập tức đứng lên đi tới bên cạnh Từ Vạn Hồng, nửa quỳ trên mặt đất, hốt hoảng kêu lên: "Ông nội, ông nội, ông sao rồi, đừng làm con sợ a!"

Lúc Từ Vạn Hồng nghe được tiếng hét lo lắng của Từ Từ Kỳ, tâm linh từ lâu đã khô cạn giống như được rót một dòng nước ấm, một lúc sau mới mở mắt ra hơi thở có chút suy yếu nói: "Con à, tâm huyết cả đời này của ông nội chính là Từ thị, vì Từ thị ông nội mất đi rất nhiều thứ. Đời này, ông nội cuối cùng cũng sẽ chôn cùng với Từ thị. Ông nội vẫn luôn hy vọng con sẽ trở thành người thừa kế tốt, cũng luôn sắp đặt cuộc sống buộc con tiếp nhận, dựa theo quy tắc của ông mà sống. Ông biết trong lòng con có bao nhiêu hận có bao nhiêu oán ông. Thế nhưng hiện tại ông biết sai rồi, trước giờ thứ ông theo đuổi kỳ thực chỉ là hư vô, những thứ này sống không mang theo, chết không mang đi, do đó quên đi hạnh phúc đích thực. Hiện tại ông đã biết, thế nhưng con còn có thể tha thứ cho ông nội không?"

Sau khi ngừng nói, dùng bàn tay đầy nếp nhăn sờ lên đầu Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ cau mày, nhìn Từ Vạn Hồng nói: "Ông nội, không phải như thế, con biết ông nội vì muốn tốt cho con, nhưng mà ông nội, trong lòng con chỉ có một mình Nguyên Họa, ngoại trừ nàng cũng không chứa nổi người khác. Ông nội, xin lỗi, Từ Kỳ phụ kỳ vọng của ông!"

Từ Vạn Hồng từ ái kéo Từ Từ Kỳ nói: "Chuyện của Từ thị, sau này ông sẽ không xen vào nữa, ông cũng đã là một lão già lớn tuổi rồi, nên thật tốt hưởng thụ một chút, giao hết cho bọn trẻ các con. Về phần Nguyên Họa, chỉ cần con cảm thấy hạnh phúc, ông cũng sẽ không phản đối nữa. Có cơ hội thì đưa đứa nhỏ kia đến chơi một chút, nhưng mà, con phải đáp ứng ông, phải thường xuyên về nhà thăm ông già cô độc này."

Từ Từ Kỳ nhìn Từ Vạn Hồng, hồi lâu sau mới cuối đầu nhào vào lòng Từ Vạn Hồng nức nở trả lời: "Cảm ơn ông nội, cảm ơn ông..."

Lúc này Từ Vạn Hồng mới hết hoảng, mình và Từ Từ Kỳ đã bao lâu không có tiếp xúc thân mật như vậy.

Lúc Từ Từ Kỳ còn rất nhỏ, bản thân hần ôm nâng đi khắp nơi, treu chọc cháu gái nhỏ của hần vui vẻ. Khi đó thật rất vui vẻ, nhưng mà từ khi nào thì bắt đầu, Từ Từ Kỳ không hề thân cận hần nữa, lúc nhìn thấy hần chỉ một câu hai chữ "ông nội", không nóng không lạnh.

Từ Vạn Hồng mới phát hiện thì ra hạnh phúc có đôi khi cũng là chuyện đơn giản như thế, chỉ là một cái ôm của Từ Từ Kỳ, để hần cảm thấy được vô cùng hạnh phúc.

Đây là tư vị thân tình sao, Từ Vạn Hồng có chút phiền muộn, bởi vì hành động của mình để cho mình bỏ lỡ nhiều năm thân tình như vậy.

Nhẹ tay vỗ nhẹ lưng của Từ Từ Kỳ, an ủi: "Người đã lớn như vậy rồi, còn khóc nhè, để người khác thấy được. Cũng đừng nói là cháu gái của Từ Vạn Hồng ta a."

Từ Từ Kỳ mới không để ý đến Từ Vạn Hồng treu chọc, vẫn tự mình núp trong lòng Từ Vạn Hồng, cái ôm này lúc nhỏ nàng đã từng trải qua, quanh quẩn mãi có nhàn nhạt mùi thuốc lá cùng mùi thuốc Đông y, loại cảm giác quen thuộc cùng thân thiết này khiến nàng muốn cảm thụ nhiều một chút.

Sắp xong r' =)))

P/S: vừa sửa lại vài chỗ sai :(

Chương 83: Chương 82

Về phần chuyện của Lý Đông Hải, tự nhiên là bị thế lực của Nguyên gia làm lắng xuống, kỳ thực không chỉ có Nguyên gia, Từ Kiều và Hà Gia Tuấn cũng đều tìm người nhà hỗ trợ, mới có thể giải quyết sự tình cho thỏa đáng.

Lý Đông Hải, cướp đoạt súng, gây nguy hiểm đến tính mạng và an nguy của người khác, bị đội viên đội thư kích bắn chết tại chỗ, sợ hãi gì cũng không có. Súng trên thật sự có vân tay của Lý Đông Hải, lúc đó đội viên thư kích cũng nhìn thấy, không ai nhìn thấy cảnh Lý Đông Hải bị đánh. Thật đáng buồn Lý Đông Hải không phải nhân vật chính, một nam nhân hèn mọn trong truyện này chỉ có thể làm vật hy sinh thôi.

Từ Từ Kỳ canh giữ bên giường bệnh của Nguyên Họa, vẫn lẳng lặng chờ. Hai ngày nay, Từ Từ Kỳ trên căn bản đều canh giữ 24 tiếng bên giường của Nguyên Họa, rất sợ Nguyên Họa sẽ tỉnh lại lúc nàng không ở đó.

Từ Từ Kỳ không biết mình đã bao lâu mình chưa nhắm mắt ngủ một giấc thật tốt, thân thể mệt đến không chịu nổi, ghé vào giường bệnh của Nguyên Họa nặng nề ngủ thiếp đi.

Nguyên Họa dần dần tỉnh lại, lông mi thật dài rung rung vài cái, mới chậm rãi mở mắt ra. Bởi vì đã ngủ quá lâu, mắt đột nhiên không thích ứng với ánh sáng bên ngoài, vừa mở ra một chút bị ánh sáng mặt trời kích thích mà lập tức nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau mới thử mở ra lần nữa, mắt bị mặt trời kích thích mà chứa chút hơi nước, hoảng hốt một lúc mới quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Dường như nghe được một mùi hương quen thuộc, thu hồi phạm vi nhìn về bên giường, khóe miệng bắt đầu cong lên, nụ cười thân nhiên từ khóe mắt lay động. Giờ tay, gạt đi những sợi tóc tán loạn trên trán của Từ Từ Kỳ, bắt đầu ngăn người nhìn Từ Từ Kỳ.

Trong lúc ngủ mơ Từ Từ Kỳ như cảm thụ được ánh mắt chăm chú của Nguyên Họa, khóe miệng cũng cong lên, vẻ mặt hiện ra nụ cười vui vẻ hạnh phúc.

Nguyên Họa chẳng biết đã nhìn Từ Từ Kỳ bao lâu, có vẻ như nhìn thế nào cũng không đủ. Đột nhiên nhớ lại cảnh trước lúc mình ngất đi bị Lý Đông Hải đánh, khi đó bản thân cho rằng sẽ không còn được gặp lại Từ Từ Kỳ. Khoảnh khắc đó bản thân rất sợ chết, sợ thế giới sau khi chết không có Từ Từ Kỳ, cô đơn như vậy, tịch mịch như vậy, thế giới vắng lạnh lạnh lẽo như vậy.

Tay của Nguyên Họa nhẹ nhàng đặt lên gương mặt tinh xảo của Từ Từ Kỳ, lớp trang điểm không thể che giấu nét mệt mỏi trên gương mặt. Nguyên Họa có chút áy náy, nàng biết nhất định Từ Từ Kỳ giữ nàng rất lâu, ở bên cạnh nàng rất lâu.

Bởi vì bị thương vừa mới tỉnh, hành động của Nguyên Họa vẫn còn có chút yếu ớt và bất tiện, có chút khó khăn ngồi dậy, chồm người qua, hôn lên mặt của Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ bị động tác này làm giật mình tỉnh giấc, sau khi thấy gương mặt phóng đại của Nguyên Họa, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, kích động, hưng phấn, vui sướng, hạnh phúc, còn một đồng cảm xúc linh tính khác, đều không quan trọng nữa. Ôm Nguyên Họa thật chặt, cái gì cũng không nói, chỉ ôm như vậy, cảm thụ được nhiệt độ cùng hơi thở trên người Nguyên Họa, bình phục bất an trong lòng.

Nguyên Họa mặc cho Từ Từ Kỳ ôm, qua hồi lâu sau Từ Từ Kỳ mới thả lỏng hai tay ôm Nguyên Họa, dịu dàng hỏi: "Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Có cần kêu bác sĩ vào xem không?"

Nguyên Họa cười nụ cười hạnh phúc, lắc đầu, nhưng không có mở miệng nói. Sau khi nàng tỉnh lại luôn không hiểu vì sao luôn cảm thấy Từ Từ Kỳ thay đổi, trở nên rất dịu dàng, rất cẩn thận, trọng tâm đều đặt ở trên người của mình, cảm giác được người yêu quan tâm thật tốt.

Từ Từ Kỳ thấy Nguyên Họa chỉ nhàn nhạt cười khúc khích, đưa tay sờ trán của Nguyên Họa một chút, nghi ngờ nói: "Không có sốt, chẳng lẽ bị đánh đến ngốc rồi!"

Nguyên Họa cười khò nói với Từ Từ Kỳ: "Từ Kỳ, em không ngốc. Ha ha."

"Không ngốc, em cười khúc khích làm cái quái gì?" Từ Từ Kỳ nhìn chăm chăm Nguyên Họa nghi ngờ nói.

Nguyên Họa ngậm miệng không nói gì, sau khi nhìn Từ Từ Kỳ được một lúc mới nghĩ đến đúng là mình bị đùa bỡn, lắc đầu, vươn tay kéo Từ Từ Kỳ đến gần mình hơn hỏi "Em hôn mê bao lâu rồi?"

Từ Từ Kỳ giả bộ trầm tư một chút nói: "Không nhiều không ít, vừa đúng ba ngày."

Nguyên Họa đang cầm đôi tay mềm mại nhắn nhủ của Từ Từ Kỳ chơi đùa, sau khi không tập trung đáp ứng một tiếng mới chậm rãi nói: "Từ Kỳ, em yêu chị!"

Từ Từ Kỳ sững sờ một hồi, dường như mình nghe được Nguyên Họa vừa nói ba chữ "Em yêu chị", nhưng mà lại cảm thấy không chân thật cho nên

luôn hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Sau khi Nguyên Họa nhìn phản ứng của Từ Từ Kỳ, bất đắc dĩ, ngồi ngay ngắn nghiêm túc trước mặt của Từ Từ Kỳ, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Từ Từ Kỳ nhắc lại lần nữa: "Từ Kỳ, em yêu chị!"

Rốt cuộc lúc này Từ Từ Kỳ đã nghe được, cũng không biết bản thân thế nào, chỉ nghiêng người hôn lên đôi môi của Nguyên Họa.

Nguyên Họa trầm luân trong sự dịu dàng đầy ngọt ngào ấy, đến lúc chấm dứt mới cảm thấy chưa thỏa mãn, lại bá đạo muốn hôn lại lần nữa, nhưng bị Từ Từ Kỳ dùng lý do vừa khỏe lại không thể làm vận động quá kịch liệt mà ngăn cản.

Nhìn bộ dáng muốn tìm bất mãn của Nguyên Họa, Từ Từ Kỳ cảm thấy vô cùng tức cười, nhưng phải nhịn lại, thật sự nhịn rất vất vả.

Đại khái qua chừng một tuần lễ, thương thế của Nguyên Họa đã hồi phục gần hết, đương nhiên phải xuất viện.

Ngày xuất viện, tụ tập không ít người, vợ chồng Nguyên Hữu Quốc, Nguyên ba Nguyên mẹ, Nguyên Hải, Từ Vạn Hồng, Từ Kiều, Tiêu Tiểu Dao, Hà Gia Tuấn ở cửa bệnh viện chờ Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ.

Từ Vạn Hồng đặt một phòng riêng ở nhà hàng, kể từ hôm đó ông đã nhìn ra, nhìn Từ Từ Kỳ mỗi ngày bận rộn nhiều việc nhưng vẫn mang về mặt hạnh phúc như vậy, có thể đây mới là thứ mà cháu gái ông mong muốn, mà hiện tại ông cũng chỉ hy vọng Từ Từ Kỳ có thể vui vẻ hạnh phúc mà sống.

Mọi người tới nhà hàng, vào phòng, ở đây có uy quyền nhất là hai lão nhân Nguyên Hữu Quốc và Từ Vạn Hồng. Ngồi trên chủ vị, từ ái nhìn Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ.

Nguyên Họa rất vui vẻ cầm ly rượu nói với Từ Vạn Hồng: "Ông nội, trước đây con có chỗ làm chọc giận ông, ông quên hết đi nha, từ nay về sau, con sẽ đối xử với ông như ông ruột."

Lời nói này làm Nguyên Hữu Quốc bên cạnh mắt húng, nói với Nguyên Họa: "Quả nhiên là đứa nhỏ vô lương tâm mà, có vợ, cũng không cần ông nội nữa." Nguyên Hữu Quốc vừa nói xong lời này, mọi người đều cười vang. Nguyên Họa có chút lúng túng đứng tại chỗ, ngồi cũng không dám ngồi, nhưng ngược lại Từ Từ Kỳ đứng dậy giải vây cho Nguyên Họa, đề Nguyên Họa ngồi xuống, nói với Nguyên Hữu Quốc: "Ông nội, người là ông nội của Nguyên Họa, đương nhiên cũng là ông nội của Từ Kỳ."

Nguyên Hữu Quốc nghe Từ Từ Kỳ nói xong, hường thụ gấp đôi, tươi cười nói với Từ Từ Kỳ: "Quả nhiên vẫn là Từ Kỳ tốt hơn a, không giống tên vô lương tâm kia a! Có cháu gái như Từ Kỳ đây, Nguyên Hữu Quốc ta nhất định phải nhận rồi."

Một bữa cơm, tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ, Nguyên gia và Từ gia chung đụng cũng hoà thuận vui vẻ.

Trong bữa tiệc cũng có một người không có tâm trạng, đó chính là Tiêu Tiểu Dao.

Hồ San San khi nào thì dụ dỗ được Tiêu Tiểu Dao đây, cái này nhắc tới cũng quá dài. Mấy ngày Nguyên Họa bị Từ Vạn Hồng bắt cóc, Tiêu Tiểu Dao tìm hình bóng Nguyên Họa khắp nơi, cũng tự nhiên nhớ lại một người như Hồ San San. Khi đó trong lòng Tiêu Tiểu Dao chỉ có Nguyên Họa, có một chút khả năng đều sẽ không bỏ qua, cho nên phái người đi tìm Hồ San San, nhưng vẫn không tìm được Nguyên Họa.

Bản thân Hồ San San lại có ý đồ gây rối với Tiêu Tiểu Dao, nếu mỹ nữ tự mình tìm tới cửa, bản thân lại không xa lánh người khác, vì vậy cuộc hành trình dụ dỗ bắt đầu.

Từ lúc Hồ San San có được phương thức liên lạc của Tiêu Tiểu Dao thì mỗi ngày đều nhắn tin hoặc gọi điện cho Tiêu Tiểu Dao hẹn đi ăn cơm hoặc đi dạo phố, vân vân..., mặc kệ đối phương đề ý hay không đề ý tới nàng, mỗi ngày đều vẫn kiên trì trả lời như thế. Nàng chính là muốn đề Tiêu Tiểu Dao trước tiên quen với sự tồn tại của nàng. Hồ San San này, là một người quý kẻ đa đoan, nàng biết vận dụng nhược điểm của người khác để chinh phục họ.

Sự thực chứng minh chiêu này rất hiệu nghiệm, tuy rằng quá trình rất gian khổ, kết quả coi như khiến người thỏa mãn, chỉ ít Tiêu Tiểu Dao đã thích Hồ San San, tuy rằng phát hiện hơi trễ.

Tiêu Tiểu Dao thực sự là ăn cái gì đều cảm thấy tẻ nhạt vô vị, Nguyên Họa nhìn thấy Tiêu Tiểu Dao không yên lòng, sau khi bữa tiệc kết thúc, ra khỏi nhà hàng liền đi tới bên cạnh Tiêu Tiểu Dao, kéo Tiêu Tiểu Dao lại nói: "Tiểu Dao, cậu cũng đừng quá lo lắng. Minh tin chắc San San rất nhanh sẽ tỉnh lại, cậu phải tin tưởng nàng."

Tiêu Tiểu Dao gật đầu, trong mắt toả ra một tia sáng, nói với Nguyên Họa: "Ừ. Minh tin tưởng nàng!"

Nguyên Họa gật đầu một cái nói: "Ừ, ngày mai mình và Từ Kỳ sẽ đi bệnh viện thăm nàng."

Sau khi Tiêu Tiểu Dao cảm kích nhìn Nguyên Họa, đi về phía xe của mình, mở cửa xe nhìn mọi người nói: "Minh đi trước, hai cậu trên đường cẩn thận chút!"

"Ừ, cậu cẩn thận một chút." Tiêu Tiểu Dao nghe xong thì liền chạy xe ra khỏi bãi đỗ xe của nhà hàng.

Sau khi sôi nổi tạm biệt nhau, Nguyên Họa ngồi trên xe của Từ Từ Kỳ, nhìn Từ Từ Kỳ nói: "Từ Kỳ, ngày mai chúng ta đi thăm San San nha."

Từ Từ Kỳ vừa thắt dây an toàn vừa trả lời: "Được." Liền khởi động xe chạy đến nhà của Từ Từ Kỳ.

Phòng trọ của Nguyên Họa bị Từ Từ Kỳ trả lại, tất cả mọi thứ cũng đều bị Từ Từ Kỳ đưa đến nhà nàng, hiện tại hai người chính thức bắt đầu sống chung.

Nguyên Họa vào nhà của Từ Từ Kỳ, đi tắm trước, lúc ở bệnh viện chỉ có thể dùng khăn mặt lau người, khỏi phải nói khó chịu cỡ nào. Sau khi tắm xong mới vào phòng ngủ.

Mà Từ Từ Kỳ thì sao, chẳng qua là tùy ý tắm một chút, thay một bộ đồ ngủ, áo ngủ là áo ngủ rất bình thường, nhưng đối với Nguyên Họa đã lâu không ăn mặc mà nói, vẫn đặt biệt cảm động, ánh mắt dần dần trở nên mơ màng, bước nhanh đi tới bên giường, nhào tới, áp Từ Từ Kỳ dưới thân, thanh âm khàn khàn nhưng không mất sức hút vang lên: "Từ Kỳ, em không nhịn được!"

Nói xong liền hóa thân thành sói mà nhào tới, trong phòng cảnh xuân bốn phía, cả vườn hương thơm than nhẹ, đêm con rất dài rất dài..

Ngày hôm sau, Từ Từ Kỳ cảm thấy chân mình cũng có chút như nhũn ra, ưu nhã tập trung khí lực toàn thân lên chân đạp Nguyên Họa xuống giường.

Nguyên Họa rất u oán từ dưới giường bò lên, lúc nhìn thấy biểu tình của Từ Từ Kỳ, không dám rên một tiếng, xám xịt đi ra ngoài rửa mặt. Kiệt tác tối hôm qua của nàng nàng còn có thể không biết sao, cuối cùng Từ Từ Kỳ khóc lóc cầu nàng không cần tiếp tục, nàng vẫn muốn Từ Từ Kỳ nhiều lần, mãi đến khi Từ Từ Kỳ bị dày vò đến bất tỉnh nàng mới dừng tay.

Nhìn gương cười trộm đánh răng xong, thay quần áo xong hết mới trở về phòng, thấy Từ Từ Kỳ cũng chuẩn bị xong hết.

Hai người tùy ý ăn bữa sáng Từ Từ Kỳ nấu liền đi đến bệnh viện, đến bệnh viện thì nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tiêu Tiểu Dao, nhất định là tối hôm qua một đêm canh giữ bên cạnh Hồ San San.

Nguyên Họa đột nhiên nghĩ đến lúc nàng bị thương có thể Từ Từ Kỳ cũng canh nàng như thế, cảm động quay đầu mỉm cười với Từ Từ Kỳ.

Từ Từ Kỳ hiểu rõ nụ cười kia đại biểu cho cái gì, cũng nhẹ nhàng cười lại.

Nguyên Họa đột nhiên như là nhớ ra cái gì đó, nói với Hồ San San: "San San, Tiểu Dao nàng gầy rất nhiều, hai mắt thật đen, nếu như cậu không tỉnh lại, nàng không muốn canh giữ cậu nữa, sẽ bị đoạt đi mất."

Lời nói không mạch lạc như thế khiến Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao nghe được đều sửng sốt một chút, chẳng qua dường như lời nói này lại có hiệu quả, lòng mi Hồ San San bắt đầu rung lên, trong nháy mắt mọi người chăm chú nhìn Hồ San San vẫn không nhúc nhích, Hồ San San cũng coi như không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục sau khi nhúc nhích vài cái cũng mở mắt ra.

Hưng phấn nhất tự nhiên là Tiêu Tiểu Dao, ôm chặt lấy Hồ San San nghẹn ngào nói: "Rốt cuộc cậu cũng tỉnh, mình luôn nghĩ cả đời này sẽ không thể nhìn thấy cậu tỉnh lại."

Nguyên Họa và Từ Từ Kỳ lặng lẽ lui ra khỏi phòng bệnh, hai người hạnh phúc mà cười. Vì yêu nhau, hiểu nhau, gần nhau mà vui vẻ.

Sau khi Hồ San San tỉnh lại, không được mấy ngày đã bình phục xuất viện. Mà lúc đầu Tiêu ba cũng không đồng ý quan hệ giữa Tiêu Tiểu Dao và Hồ San San, thậm chí bắt Tiêu Tiểu Dao quay về nhà, không cho hai người gặp mặt. Thế nhưng ba của Hồ San San người ta ra tay một cái, mã đáo thành công. Không biết dùng biện pháp gì lại có thể khiến Tiêu ba đồng ý hai người quen nhau.

Hồ San San tìm Nguyên Họa âm mưu thực hiện việc cầu hôn, hai người này dính vào nhau thì như hễ. Đừng xem Hồ San San giống như một nữ sinh nhỏ nhả, lúc điên lên cũng không kém Nguyên Họa chỗ nào.

Đến 14 tháng 2, hai người đều một ngày đêm không xuất hiện, còn muốn Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao cùng nhau đến bờ biển, bảo là muốn cho các nàng kinh hi, mang theo một chút nho nhỏ lòng hiếu kỳ, Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao liền cùng đi đến bờ biển.

Lúc đến bờ biển, nhìn thấy hai chiếc tàu thủy thật lộng lẫy xa hoa, phía trên theo thứ tự là lời cầu hôn của Nguyên Họa và Hồ San San!

Giờ khắc này, Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao đều cảm động như nhau, theo bên bờ, pháo hoa cùng nhau bắn ra, trên phòng trời đêm xuất hiện ba chữ "I LOVE YOU" sáng chói.

Nguyên Họa và Hồ San San giống như từ trên trời giáng xuống mà rơi xuống, cảm nhận kim cương quý một gói xuống trước mặt của Từ Từ Kỳ và Hồ San San dịu dàng nói: "Xin gả cho em/mình."

Sau khi Từ Từ Kỳ và Tiêu Tiểu Dao ngậm ngั้น một hồi, nước mắt lưng tròng hạnh phúc đưa tay ra, mang hứa hẹn cả đời của đối phương trên tay của mình. Hai người đều đứng lên, mang nhẫn cho người yêu của mình.

Trong lòng lúc, pháo hoa lần thứ hai rực rỡ khắp bầu trời đêm, khinh khí cầu màu hồng bay lên cao, tàu thủy xa hoa cũng vang lên bản giao hưởng tuyệt mỹ cùng với những ánh đèn đủ màu sắc.

Hai đôi tình nhân nắm tay chậm rãi đi về phía chiếc tàu xa hoa lộng lẫy, thưởng thức gió biển cùng cảnh biển đêm xinh đẹp.

Toàn văn hoàn.

Tiếc là bộ này ko có Phiên ngoại :(

Muốn xem cuộc sống thê nô sau này của 2 bạn công quá mà tác giả ko có viết =(

Cuối cùng cũng xong bộ đầu tay mình edit :)

Vẫn còn rất nhiều nhiều lỗi...hy vọng những bộ sau sẽ trôi chảy hơn :)

Cảm ơn Tả Đằng Yên Tử (Én), Esley, Ami,...đã giúp mình. Cảm ơn mọi người :*

Bạn đang đọc truyện *Chiều Cao Tính Cái Gì, Đấy Ngã Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.